EUGEN EVU

CARTEA ÎNTÂLNIRILOR

EDITURA POLIDAVA
DEVA

EUGEN EVU CARTEA ÎNTÂLNIRILOR

EUGEN EVU
CARTEA ÎNTÂLNIRILOR

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
EVU, EUGEN
Cartea întâlnirilor
Deva: Editura POLIDAVA, 2008
500p; 21 x 14,5 cm

ISBN: 978-973-7954-62-6
821.135.1-32

Redactor de carte: *Ion URDA*
Grafică şi ilustraţie: *Radu ROŞIAN*
George ROCA
Tehnoredactare, procesare: *Ion URDA*

EUGEN EVU

CARTEA ÎNTÂLNIRILOR

Vol.III al trilogiei TRESĂRIREA FOCULUI

EDITURA POLIDAVA
DEVA
2008

2005

Partea I

TURNISORUL

În fiecare dimineață pentru Poet e Duminica de Lucru. Şi nu e păcat, ci fir auriu al Iubirii. Rugămu-ne Ție şi iată cum : se dăruieşte a mea pătimire de a scrie şi Ființa-mi, propriei priviri şi prin oglindire ca Parte, îi mulțumeşte Operei.

…Odihneşte în mine, întâiul născut al Ceasornicarului… Tu, care i-ai îngăduit şi lui, şi Mamei Clara, şi fiilor lor, privind peste umăr, să Îți asculte murmurul intergalactic conectat - ca în creierul meu interconecțiunile neuronice - Melosul sacru al celor Doisprezece Rubine - sub mica lupă Hubble, înrămată de el din lemn de cireş… Şi i-ai dăruit pasiunea de a repara ciclicele, Omeneştile erori din mini-Sistemul Planetar din ceasornic - în palma lui de țăran veteran de Război şi prigonit pentru credința în Tine cu toată Casa lui…

O, Soarele nostru inepuizabil, sclipind pe aripa libelulei, în trilul mierlei şi pe elitra greuruşei ce hărniceşte-n ciclotronul lobului meu temporal… Soare Viu prin oglindire pe vârful de ac ce îmi străbate prin meridianul frunții – Inima! Odihneşte întru mine, în lucrul meu jucăuş de copil al uimirii, curiozității şi Unicei Întrebări: DE CE?

…Îți mulțumesc şi Ție, Doamnă a Domnului, că nu mi-am beut mințile, aşadar beau cuvânt scânteind, deci exist! Şi misterul continuă prin aceea că nu sunt singur Niciodată…

Eugen EVIU

Castelul Corvinilor din Hunedoara · A vajdahunyadi kastély · Corvin's Castle · Castello dei Corvin
Le château des Corvins · Das Corvin Schloss ·
Fazakas Tibor. 2004

The Corvin Castle, by Tibor FAZAKAS

PRELUDIU LA O CARTE JUCĂUŞĂ

Încep această carte a întâlnirilor virtuale, prin cuvântul scris şi modulat pe frecvențele ultrascurte ale empatiei, ale rezonanței Schuman sau Tesla…, ale afinităților nostre elective, cu invitația pentru cititor de a co-participa afectiv la o *„rotondă"* imaginară… Să presupunem că ea are loc în incinta castelană a Corvinilor, pe care, dezimerdativ, o voi numi Turnişor. Nu în Sala Dietei, nici în Iatacul Domnițelor, nici măcar în Sala Cavalerilor, nici în Turnul *„Nu te teme"* al gărzii militare… Ci în… această carte gândită ca micul turn din curtea castelului . Sincer să fiu, mi-a venit gândul să aleg acel spațiu sinistru - gladiolat, ca scrierile mele expertizate grafologic prin anii 1980, de faimoşii mei anchetatori penali semioticieni ai Fostului viitor Minister de Interne… Vorbesc uneori în dodii, e un reflex condiționat între ridicol şi sublim, pe care smerit îl recunosc, în fine, aşadar mă DESCONSPIR! Eu sunt unul dintre Cetățenii de Onoare al Hunedoarei, ruşinat deoarece sunt încă viu. Eu sunt CLAUNUL! Aşa m-au titrat securiştii experți ai anchetei penale asupra mea, urmare unei scrisori îndrăznite sublim- naiv sub pseudonim, către mult-împuşcatul ca să ne vină altul. Eugen Evu este deja un nume care mă apasă deoarece este văzut de unii ca infatuare: Ev înseamnă eră, iar evghenios vine din greacă şi înseamnă nobil. Edilii m-au onorat cu şi mai împovărătorul titlu de Cetățean de Onoare. Pot fi eu un cetățean de oroare, pot eu să-mi asum dulce-ridicol heraldicul nume de Evu de Hunedoara? Pot, dar nu sunt ce au zis securiştii şi nici ce a gândit Shakespeare despre Claunul Hamlet în Danemarca aia putredă. Pot face pe nebunul, dar nu de tot, nici de netot, cum se autodesconspiră Marele Alb Haşa Gligor din ziarul Călăuza tuturor. Nici Marele Alb cum s-a autodenunțat la TVRL, senatore de Hunedoara, bardul longobard Adrian Păunescu. Eu sunt Claunul Castelan şi atât. Nici măcar Evu, căci mai există talente în famila Evu şi vor mai fi. Mă voi îngriji să nu mai fie Clauni, deoarece nu merită.

Ba mai mult, recunosc că într-o efuziune teribilistă, m-am gândit să-mi schimb numele care, tradus din limbile sub-dunărene, înseamnă nu altceva decât *„Fiul Evei"*, sau *„Al Evei"*… Să semnez de acum înainte, Eugen EVIU. Dar asta ar da apă la moară ăstora cu magia neagră şi mai ales pamfletiştilor clonați post-lovilutzie, şcoliți echidistant, dependenți de criteriul reeting al titlurilor, de stimuli promotion în vastul avânt de descântare a românilor şi salvare a masselor de propria laşitate ca devianță patologică a defunctei virtus romana… Sau dacă vreți, *virtus romana* a devenit *virus rrrromanesc*. Pronunțe-se romologii! Presarii prăsilei bruchane, care fac ziare ce dispar când apar şi trăiesc prin reture, spre paguba nu atât a cititorilor de titluri specializați, cât a fraierilor care dau lei grei pe publicitate uşuratică… ei bine, chiar unii surescitați tovarăşi de breaslă şi iaslă la bethleemul paranoiei mesianice *en vogue*, au năravul spăimos de a se crede geniali şi a-i numi pe scriitori condeieri… Carvazîcă, ei sunt cu pixelii. Deoarece ăştia nu mai participă, de vreo câțiva ani, la nici o întâlnire a literaților, decât ici-acolo la vernisaje, deoarece se dă țuică şi sunt scutiți a vorbi, astfel nu li se vede incultura de sub cultură…, nu îi invit

la boema noastră. O axiomatică anecdotă spune că nu întotdeauna când nu-nțelegi o carte, prostul este scriitorul.

Într-un fel suntem castelani. Castelul Corvinilor a fost un Fort de apărare – turnişorul – un post de observație în aval pe micul râu al Zlătarilor aurari. Cartea mea trăznită are însă şi paratrăznet. Invizibil.

Pentru acei invitați ai mei care vor fi de față fiecare cu harul şi darul lor, simbolic, cu neipocrită modestie şi necum tămâie, îmi asum şi astfel Bucuria de a fi deținător, între altele poate mai răsunătoare titluri de noblețe, la alte Curți literare europene, ori alte Castele literare- germane, italice, siciliene, croate, Corviniene - ungureşti, americane, engleze, spaniole… Vă asigur că eminență a hrubelor nu am fost niciodată. Nici a presei noastre care e a lor. Nici condeier. Nici cioclu post-colegial al vieții literalnice din euro-zona 5 Vest.

Aici mi-am trăit traiul şi mi-am mâncat mălaiul…Aici încă sunt şi îmi spun la intrarea în cartea -turnişor : mâncat de cuvinte ca o pită caldă. Uneori am delirat parafrazic: sufletul poetic este cozonac la zei. Aiureli. Aiurări aurite. Daurite aurarii. Secretul meu este că fac binele în ascuns. Mărturisesc că am nevoie mai mult de a iubi, decât a mai fi iubit.

Îmi zic : prietene sine ale meu şi tu, soră, sine a mea, olaltă fiind unul ! De ce ne zdrobim atât de straniu, ce prezență a cărei entități va fi rezonantă cu noi înşine şi se tot vrea auzită de ceilalți? Patos exacerbat, vor spune scepticii. Să intrăm în Turnişor şi iată, trofeul cu adevărat scump mie, îl răsucesc în poarta din capul scării spirală: este Cheia Cetății. Are semnul heraldic – unii spun că ar fi masonic, al Corbului cu inel de aur în plisc. Am editat recent o primă antologie a tinerilor poeți din acest poetic-epopeic municipiu: ieri cu vocație a Focului, azi căutându-şi vocația autentic- europeană, structurală, de Cetate Corvină… Aici, cândva, un mare sfetnic – aliat al lui Ioan De Hunedoara, Ioan de Capistrano, venețianul, mesager papal al Romei, l-a numit pe Corvinul erou anti-otoman, *„Atletul lui Christos”*. Iar când Ioan a murit secerat de ciumă, l-a plâns cu un epitaf zguduitor: *„S-a stins lumina lumii!”* Desigur, durerea totalei recunoştințe, admirații şi înfrățiri, a gândirii, iubirii de lume şi de libertate, a fost exprimată genial, însă neadevărat: sintagma este cvasi-lirică şi strigătul dăltuit în piatra tombală, este avertisment al unui amurg: dar şi altceva… Când ştim că orice amurg conține deja irepresibilul misterios răsărit.

Prin aceea că Timpul este la plural, şi este (sunt) circular; deci se repetă. Şi astfel zic şi eu: CE VA FI A MAI FOST.

…Am răsucit cheia dăruită şi vă invit să primiți boema. Cartea e bine să o citeşti fiind deschisă pe genunchi: are ceva de pasăre gata de zbor. Un seminar trăznit episodic. Unul colorat, ca aceste vitralii migălite de anticii iconari sau restaurate recent de adevărații pictori ai Cetății, prietenii mei. O carte ca un turnişor cu vitralii spre INTERIOR. Nu cu caricaturile frustrării, nici cu auto-decernate titluri de …înobilare… Iar eu, smeritul, sau uneori mâniosul cavaler, sunt cel mult Cavalerul Tristei Figuri al lui Zamolxes, nicidecum al lui Cervantes… Acolo, în zările Europei, sunt alte castele, alte întâlniri, alte despărțiri, alte legende, alte diferențe. O carte cu sincera dorință de a-mi lăuda prietenii, care vor fi şi ai voştri. Şi de ce a nu mă lăuda şi pe mine, atunci când pare-se merit ? De post-mortem nu mi-e dor niciodată.

Orice castel adevărat merită să fie întâi văzut de undeva de sus, cu ochi de vultur sau volute de fluturi, cu tril de mierlă sau cu elitre de greier. Din starea de levitație a viziunilor lui Breugel cel Bătrân, sau Hieronimus Bosch …sau voalată, ca să reziste memoriei …

Turnişorul nostru real este la câțiva paşi de cavaler de alte incinte, poate demne de vizitat şi ele…În curtea Castelului Corvinilor cândva a fost decapitată, ca o altă soție necredincioasă, ori infertilă, Domnița Bălaşa . Un trubadur- menestrel, cândva, a determinat acest ritual barbar….La intrare, pe dreapta, a fost Ghilotina, o maşină ce prefigurase unul din feluritele forme de canibalism uman… Şi în incintă, fântâna săpată incredibil de adânc în stânca Sânpetrului - de prizonierii turci… O altă încăpere a fost temporar închisoare pentru celebrul Vlad Țepeş - care, prin tenebrele propensive ale imaginației horror ale Europei şi Americii tuturor exodurilor ca Țară a Făgăduinței, sub *„un nou cer şi Luceafărul de ziuă”* promis de profeți…, a fost atribuit Domnului Vlad prin abuziv transfer de la cucoana Erzebeth Bathory… Despre Groapa leilor (de fapt a fiarelor) voi vorbi altădată, acum e în proces nefinanțat de tranziție, pardon, restaurare… În anii 2000 am fost invitat măgulitor de către un concern germano-român de film turistic-istoric, să comentez, episodic, astfel de locuri şi legende.

Am început cu a fi săltat de camaramanii surescitați pe un mormânt cu lespede grea, în cimitirul reformat unde se zice că zace pulberăria unor oase de oşteni Corvini… Când am început seria acestor comentarii uşor poetizate, nemții şi cei de la Buftea s-au mirat de ceva greu de înțeles: cățărat de ei pe acel mormânt

am citit numele celui ce odihnea, mort prin anii 70, fiind al unui ziarist şi radiofonist bucureştean care venise la Hunedoara şi îmi fusese chiar coleg de cerc literar la club! Şi am cerut să filmez din alt unghi, fără a le mai explica cineaştilor ce se petrece. Serialul a fost transmis pe Enterteinement întru foamea turiştilor aceia cărunți-albi, vioi şi dornici de itinerarii în fostele țări comuniste.

Mi s-a promis o copie, dar nu am mai primit-o. Cele nouă comentarii în spiritul avid de legendar şi fascinație mito-poetică a lumii, vor fi fost traduse din româna mea ontologic poetică.

Dar să revenim la Turnişor. Invitații mei vor fi ai dumneavoastră, iar acest simpozion castelan nu are o temă fixă. La urmă, în altă incintă, poate ruina ghilotinei, poate a fântânii în care s-au aruncat mistic tone de bănuți din toată lumea,…poate în micul muzeu al saurienilor, sau reptilelor, ori urnei principelui dac,…veți viziona (sic) şi câteva mostre de turnare continuă: nu, nu e vorba de procedeul introdus de domnul manager temporar Gheorghe Pogea pentru elaborarea oțelurilor de Hunedoara, ci de turnătorii aproapelui, de descreieratii fostului regim, cei mai odioşi, securiştii şi activiştii imunzi care ne cereau nouă, artiştilor urbei, să cântăm în folosul lor, partidul unic şi patria care nu mai era a noastră, ci a lor.

În fine, în turnişorul virtual al *„atitudinii Săpânța”*, cimitir vesel al pamfletului – găselnița sau supapa kukta a scrisului fără cenzură, poate vă veți înveseli lecturând ceea ce eu îmi numesc harakiri: autodafeuri catarsice.

Vă rog să vă serviți ! Cu antica formulă de salut latină. SERVUS, dar şi replica celuilalt: SERVORUM. Adică neslavona sau te miri care alta traducere: Sunt servul Domniei Voastre; eu, claunul penal, de asemenea, vă sunt Servul.

Primiți ***a 36-a mea carte, inversând cifra anilor mei acum: 63***…

Pitagoreic zicând, am dreptul să fiu un pic mistic. E ceva curios în această cifră răsturnată. Se zice că de fapt străbatem invers Timpul. Deoarece timpul ar fi Circular .

Invitaților mei, vă spun: *„Vă mulțumim că ați venit pe la noi!"*, cum spun sătenii din munții Hunedoarei. Se subânțelege că şi noi vom merge la voi, dacă ne invitați…Dacă nu, vom visa că am cutreierat lumea cu sufletul, nu cu valuta capitaliştilor noştri emanați într-o veselie …mioritică, sub noua paradigma a Cimitirului Vesel de la Săpânța. Cetatea literară este pentru noi zidită pe granit, asemenea Castelului Corvinilor, pe care vă invităm să-l vizitați. Ştim că nu există anume un centru al unei culturi şi nu avem complexe provincialiste. Dar mai ştiu că există un centru ubicuu al culturii afective, un centru al lumii şi el arde frumos şi dramatic în fiecare din noi…. *„Unde sunt eu, acolo e centrul"*. Soarele meu este în inimă iar haloul magnetic al poeziei pulsează mareic …Cartea Întâlnirii noastre este uneori excesivă în patos, ludică şi chiar teatrală, dar o dorim colocvială prin diversitate şi sentimentul generic al sincerității amicale. Diversitatea acestoir pagini este însăşi a vieții.Iar viața este acel ceva ce se cvere redescoperit cu fiecare zi.

LOGOS STRĂPUNS, LOGOSTEA …

Să re-poetizăm lumea. Aparținem unui popor imemorial, ale cărei frumoase femeie brodau cămăşile zeilor, iile cu albăstrimi de lanuri de in înflorind oglinzile cerului pe atunci mult mai tânăr. Lăsați cuvintele să zboare şi vor reumple de răsunet câmpiile eleatice şi heracliteene ale grdădinile semnatice suspendate de ecourile concentrice ale Apheyronului.

Lăsați cuvintele poeților să zboare şi se vor reaşeza în stoluri de păsări colibri pe văzduhurile din Hermeneia –

Ce mi-e Poesia, surâsul Misterului chemător, în care Divinul se ascunde arătându-ni-se.

Ce mi-e Poesia, decât fluiditatea cristalelor subcuantice ale feminității sublunare, sora Soarelui ? Logos străpuns, să rodească.

Ce mi-i Poesia, dacă nu propolis şi chihlimbar contra cenuşei şi rănilor elitrelor morții zilnice ? Contra doliului pe curcubeu. Propolis al răbdării ce-şi făcu în cerul gurii noastre cuiburile cu aripi, în adjectivele zestrei noastre, melos al divinației enteleheice? Propolis extras după ştiința Celorlalți, direct din mirezmele extazelor calme. Ale pedepsei dezmierdului divin şi ale durerilor facerii şi desfacerii precum în Metatext, aşa şi în text?

Ce mi-i poesia, dacă nu ciclica epifanie a ecoului Primordiei. Codex Galateea, cel străpuns de pumnalul Veghetorului, scăpat din mâinile vântului Străbun , care îşi face cuiburile în spirala de grâu implorând secerişul?

Ce mi-i poesia, decât invenție pură şi radiestezie a fântânarului orb. Telepatie a empatiei şi rezonanței divinului !?

Ce mi-i poesia, decât gura de Rai care ne \ntru[ ]n cuvinte şi au mințit că muri? Lacrima omului fructifer. Care îmi sunt eu mie însumi. Tu, ție înşivă.Vouă, alor noştri. Dar din Har aproapelui de departe şi departelui din aproape…. Vouă, Părinți. Ție, Maică şi vouă fiice şi fii, şi ție, surioară, vouă, frați al noştri. Cetluirea şi iarăşi dezvelirea vindecărilor – dinspre centru către margini….Înnebunit de limpede scriu. Lecuit de celeste sclipete. Vindecat de năluciri de iubiri inventate, a lecui-o pe cea una singură şi neândurată. Propolisul de mir de nectar al cerului gurii noastre, Poesia! Floarea de Colț şi surioara ei, Primulla Regala, a seismului! Cu un liliac de scumpie de mălin de ciorchine-nlforind aidoma sânilor puberi. Sabie care cântă, pian care ninge, talaz ce mă retrage la timp sub furtunile Eriniilor şi Psiche Gorgona. Pe centrifuga celor ce nu au abjurat niciodată. Scara punte a Insomniei de Veghe. Trezirea spre lume a divinității din Om. Ubicuum perpetuum mobile pe scara îngerimii – gematria cunoaşterii Unului prin felurimea multiplului. Interior al meu, poliedric, prin oglindire delir şi orgasm telepatic. Dezvățare de zeu, învățare de Om.

Poesia, paradisul din care nu am fost alungați niciodată.

Amor Fati Deum. Pe răs-crucea
Din lacra lacrimei
Patrie/ Matrie,
iată Fiul Tău.

Omul poetic

Vitraliu-înalt, interior răsună.
Mi-e sufletul din soare viscolit.
Lumini suspină-n freamătul umbrit
Ce vântul dimineții mi-l adună

Endimion, înnamorat de Lună.

Sunt sanctuaric ca ființă-n lume
Melos răzleț roind pe rămuroase
Semantice grădini cărora nume
Le dau ca sărutări la zei geloase

De sub ghețar, am reînflorit, ca rună.

Duminical nocturn cu dor de stele
Celuilalt soare-i sunt prevestitor
Mă-nalț a nu ucide, visător
Al felurimii de iubiri rebele

Din ce s-a stins prin ardere de tot
Nici hohot stihial, nici prea-răbdare
Nu m-a strivit. Pe zări interioare
Purtat de-un Duh genomic sacerdot

Nu doar să cred, ce ştiu!
Ci prin aceea
Că am iubit Natura şi Femeia-
Purtatul Spirit prin îmbrățişare

Cunoaşterea mea râde-nnoitoare

Primeşte Dar hoinar, din Harul viu.

E-n noi latentă Noaptea cea divină
Trezindu-se, lumină spre lumină
Din care-am răsărit, ca Omenire…
Invers ne duce Timpul ce-o să vină
Iar tu primeşte dar din har, tulplină
Dumnezeirea-n sacru se alină:

Înalță-ne, să nu ucizi,
Iubire .

Eugen EVIU

POESIS HONORIS CAUSA … PRIMADONA DI CALABRIA…

Sufletul frumoasei *Doamne Brune din Sunete* este perfect modulat cu cel al elegantei revistei calabreze „LE MUSE" şi al AGAR EDITRICE, in tandem cu venerabilul Paolo BORRUTO. Maria Teresa este această poetessă şi eseistă energică, senzuală, militantă, cuceritoare şi sută la sută temperament liric italian. Scriu aceste cuvinte când, în Statele Unite, i s-a decernat titlul de Doctor Honoris Causa admirabilei poetese italiene Maria Teresa Liuzzo. Poate chiar va veni odată la Castelul nostru impetuos şi pregătit de restauratori pentru ceremoniile regăsirii europene.

Mi-a dăruit câteva din cărțile ei scăldate în sunete esențiale, cu talazuri metaforice ample, ca fluxul de parfumuri amare de oleandru şi răbufniri de vânt metafizic… Îmi trimite, de ani de zile, cu bucurie şi revista de ținută academică, Le Muse unde am avut bucuria a publica sub genericul poeților europeni. Pentru mine, ca poet român, lirica distinsei prietene este un superlativ al empatiei prioritare a limbajului: cantabil, spectral luminos, iradiind de energie mantrică şi uşor de primit de intelect, melodic.

Dimpotrivă, livrescul operei şi apelul, mesajul mito-poetic constant, vertical, ni se transmite generos şi cu o lumină concentrică. Cărțile Mariei Teresa Liuzzo sunt Grădinile semantice în care admiri şi simetria, şi rafinamentul aranjamentelor şi tonalitatea cromatică – parfumurile esențelor spirituale.

Poezia ei este a registrului grav, de clavecin semantic… A fost numită şi *„nuovo frutto",* din care paradiziacul ni se mai dezvăluie nostalgic şi colorându-ne ființele nocturne… Maria Teresa Liuzzo *„mă atrage şi mă încântă"*, scrie undeva exegetul ei, Peter Russel. Repet şi eu, fără a căuta să înțeleg misterul: *„Poetessa e una inimoasă, care pulsează impetuos în această lume tehnologică, tragică, în*

acest areal sudic în care ea îşi scrie „amarele parfumuri de oleandru”(Maria Luisa Spaziani); *„Opere foarte dense, de sugeste lirică şi palpitație leopardiană…sentimentalism ce implică un vast câmp emoțional…”* (Vincenzo Guarracino); Giorgio Barberi Squarotti, Antonio Priomalli, Giovanni Scarsi, Giuseppe Amoroso, Silvano Demarchi, Vitorio Vettori… Elogios s-au pronunțat, recent, la aniversarea Le MUSE – de fapt a Mariei Teresa, prestigioşi *„ cavalerii invitați”*, între care am avut onoarea a fi nominalizat: Oriana Fallaci, Elio Andriuoli, Rino Cerminara, Francesco Dell'Apa, Giorgiana Busca Germeni, Maurizio Nascimbene… Fiindu-mi imposibil a participa, deschid această carte a Întâlnirii, cu saltul scriitorilor români care îi cunosc şi îi iubesc opera… eu, e *„tra le piu prestigiose della cultura contemporanea”.* Eminenți critici o elogiază unanim. Este tradusă în alte țări şi suie vertiginos spre zona marilor pleiadici moderni. Spațiul tematic este şi el semnificativ pentru mito-poetica îndrăgitei mele prietene: Apeiron, Psiche, Umanita, Ratii - poesie dell'anima… Fiecare volum dăruit cu acea bucurie indicibilă ce o resimțim, ca la ora debutului, este tot mai frumoasă, consacrând în mine prin convibrație – comunicarea elevată a marii poetici… Splendide cele două antologii de autor, în Colecția Poeti di Terzo Millenio – Agar Editrice: *„Autopsia d'imagine”* (2003) şi cartea decisivă pentru succesul din SUA – *„L'ombra non supera la luce”*, 2006 idem editore. Dintre scriitorii cu care continui aproape magic o prietenie virtuală,a esențelor sufleteşti, colaborând statornic, Maria Teresa Liuzzo îmi este dragă şi unica explicație (…) rămâne în misterul însuşi al poeziei. *„Eugenio Evu”* este tradus în revista Le Muse, alături de mari poeți italieni şi nu numai. Sunt onorat şi de includerea printre referenții ei critici, cronici la opera ei din reviste româneşti. Am tradus mereu cu o convibrație aparte, desigur, încă puțin, din poemele ei.

Dominanta liricii prietenei noastre este patosul umanitar, energicul maternalism al simțirii şi arhitectura reconstrucției din tradiție, a unui edificiu modern cu inconfundabil personalism stilistic. Cărțile ei sunt odăile palatului ei, în care suntem invitați să ne simțim palatini – castelani cu toții.

Este iubită şi admirată în țara natală, dar şi pe alte meridiane, în Canada, India, Grecia, Portugalia, iar în România, prin colaborarea noastră, are numeroşi admiratori .

Maria Teresa Liuzzo are Operă, critici importanți, Europa şi America o elogiază pe merit. Trofeele, diplomele şi premiile ei sunt numeroase şi vor spori. Deschid această carte a întâlnirilor cu impresia generică a consistentei antologii de autor dăruite mereu… Între referenții antologatori, Poetesa a pus preț pe cronicile mele apărute în Provincia Corvina, dar şi în alte publicații româneşti.

Deoarece traducerea poemelor de amploare şi substanță îmi este dificilă la rigoarea necesară, mă rezum la un buchet din amplul volum *„L'ombra non supera la luce”* (Umbra nu e deasupra luminii), texte din care primează enunțul lapidar ce se ridică diafan deasupra substanței poetice pure, oglindindu-se aidoma ființei – în *„cuvântul ce pluteşte pe apele mării”*… Limbajul se subțiază ca *„ossi di sepia”* dar şi orhideic, substanțializând cromatica oglindirilor luminii pure a Sentimentului. Al ființei bio-poetice – a eternului feminin generator de viață.

MARIA TERESA LIUZZO (Italia)

a fi rădăcină

de copac
a aduna viața
din pământ,
a fi limfă şi a răsări
de-a lungul întunericului din tunelul
trunchiului,
a te separa în ramuri
a te face frunză, mugur,
şi floare, revenind fruct,
recucerind soarele.
în inima
aşa deodată
reîncepe viața
aşa fiecare mamă
naşte
în poală copiii.
În maternitate se recompune timpul
şi prinde sens
între căldură umană
şi palpitație divină.

a fi doamnă

şi mamă
doamnă şi sclavă
doamna
şi feminina ce a fost
înger focular
doamna
în carieră
sensul cel mai viu
al dragostei
nu te cucereşte onoarea
de la Crucificare! –
Doamnă –
chiar şi Dumnezeu e masculinist
pentru mintea arogantă
a omului,
dar natura este doamnă
şi binențeles, e doamnă
mintea divină.

aş dori să te-nvăţ

un cântec
fără distragere
ascultând:
nu are nici sunet
nici cuvinte.
Sprijină urechea
pe gura mea:
vei auzi melodia
tăcerilor mele.
Se oglindesc şoimii
în ocol de zbor razant
deasupra mării.
Deasupra mării
porumbei
se oglindesc.
porumbei şi şoimi
pictează gânduri
şi le mută
le mută cu valul.

scriu cartea mea

în paginile mării:
şi navighez pe corăbii cu vele
către Atlantida;
citesc papire
în piramide
scufundate.
Albăstrie
umbra caselor,
respiraţia platanilor
reînfloreşte
pământul taţilor;
recitesc
Tăbliile Sacre.
Tonul surzeşte gândurile;
depune maree
pe trandafiri rătăciţi.
Un zbir sanguin
dezamagirea oamenilor…
nave de răni
debarcă la Lampedusa.
pe ţărm
bucaţi de vise.

Cred că întotdeauna când un scriitor vorbeşte despre confratele lui, se destăinuie prin oglindire şi pe el. Poate mă înşel, dar nu de tot. Cel puțin eu asta fac, uneori.

DUMITRU HURUBĂ
sau un Cavaler al Veselei Figuri

Eugen Evu sub povara sentimentelor acute…

Nu are rost să discutăm: Eugen Evu este unul dintre marii poeți ai generației sale şi, prin extensie, unul dintre cei mai importanți poeți români contemporani. Aceasta pe lângă faptul că, de-a lungul anilor – mai ales după ’89 – a fost şi continuă să fie implicat adânc şi responsabil în viața spirituală a Cetății celebrului Castel al Huniazilor. Reduc exemplele-argument la două, care mi se par edificatoare: cenaclul condus de el a dat liricii hunedorene câteva nume de creatori ale căror produse literare probează azi reale calități artistice, iar revista PROVINCIA CORVINA, fondată şi condusă de el, după inerente căutări şi zbateri este, în prezent, una dintre publicațiile bine realizate, cu structură interioară solidă şi cu semnături prestigioase. Ea este, de fapt, o rampă de lansare pentru creatorii tineri – o preocupare mai veche şi permanent-generoasă a poetului şi omului de cultură Eugen Evu, dar şi Făcând astfel de vorbire despre domnia sa, nu fac decât să încunoştințez (din păcate atât de puțin) despre cel care, regretatul Ştefan Aug. Doinaş, scria: *“De fapt, ceea ce frapează la acest nou poet este, pe de o parte, expresia directă, pe de altă parte, capacitatea acestei sincerități de a se structura melodic. (...) Salut, în Eugen Evu, o nouă voce a poeziei autentice.”(Toate iubirile,* Editura Facla, Timişoara, 1974, pag.50).

Marele poet şi critic nu s-a înşelat, fiindcă, de-a lungul anilor, în opera sa, Eugen Evu şi-a demonstrat talentul şi forța artistică într-un crescendo impresionant (pentru mine...) cu fiecare nouă carte publicată.

În acest nou volum de versuri, *Port rănile tale,* îl regăsim pe poet acelaşi sentimental incurabil şi neostoit iubitor al pământului transilvan (o mulțime de referiri în creațiile sale corespund acestui punct de vedere), Eugen Evu îşi identifică poezia cu un arial existențial în care, un anume şi obsedant dramatism social se metamorfozează în versuri subsumând tarele unei filozofii, proprii acum, dar ale cărei rădăcini pot fi uşor depistate în înțelepciunea populară. Evident că această convertire-amplificare nu este accidentală, ci consecință firească a cunoaşterii de sine şi de ceilalți şi a implicării poetului în realitate până la contopire cu aceasta. De obicei, impactul este puternic şi exteriorizat ca atare în versuri precum: *“Ascuns în nume zeul, ca-n seminţe,/Când stă să nască-n noapte bunul soare/Îşi mai visează chipul vechi din mare,/Trecut prin irizări, către fiinţe”//* (Poem transilvanic, pag.18).

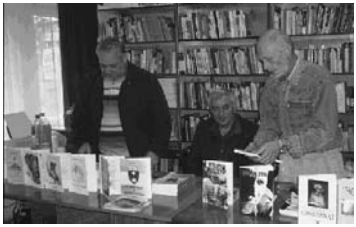

D. Huruba şi E. Evu la o lansare de cărti la Petrosani 2007

Dar ce loc ocupă nostalgicul în poeziile eugeneviene! Ar putea să pară bizar, însă în volumul de faţă, Eugen Evu se întoarce, parcă mai pregnant la un lirism care mă făcuse cu mulţi ani în urmă (îmbătrânim, poete, ce să facem!...) să-l iubesc invidiindu-l pentru sensibilitatea sa şi pentru grija cu care ştia să construiască edificiul fiecărui poem creând sentimentul că, citindu-l, erai obligat să te înclini ca la intrarea într-o catedrală. În acest context, aş considera această apariţie editorială, cu un titlu de-o semnificaţie zdrobitoare, lipit excelent de conţinut) nu doar o simplă întoarcere a poetului la un fel sadovenian *"Acolo şezum şi plânsem"*, ci şi regăsirea unui eu al bucuriilor sincere, încă neîntinate (total) de un social de regulă lipsit de cumsecădenie. *"Aici, în valea cea însubţiată,/Doar muăcătura valurilor ţine/Răzleţele meandre de-altădată/Şi apa fără umbre încă vine.//Fântâna s-a retras mâhnită-n sine,/Alţi ziditori nu s-au găsit estimp.../În ciutura din iarbă vântul vine/Sub prăbuşitul energiei nimb.//(...) Aici, în Valea cea însubţiată,/Opream cu-o scăldătoare veşnicia,/Neştiutori de goliciunea toată,/Cu toată neprihana şi pruncia.//,* zice poetul în una dintre cele mai frumoase poezii din volum: *La Vâlcelele Bune,* de la pag.25. Îmi este limpede că, în acest registru liric, poetul navighează dezinvolt, fără crispările sau, poate, mai corect spus, *"enervabilele"* ecouri ale momentului, tot mai agresive şi mai greu suportabile de un suflet supraîncărcat cu sensibilitate receptiv-artistică. Efectul acestora mai prezent, şi mai acut chiar, în partea a doua (de fapt ultima parte) a cărţii răbufnind în versuri parcă nemafăcând parte din transfigurările aceluiaşi autor. Însă, deocamdată, ne aflăm cu lectura într-o zonă în care dominante sunt trăirile-retrăiri calde şi calme, unde imaginile se succed ca într-un documentar realizat de un expert de ai cărui ochi vigilent nu scapă nimic şi/dar mai ales partea bună şi frumoasă a lucrurilor: *"Muntele răsturnat în oglindă/Soarbe răsăritul din apa visată/Soarele-i de aur o ghindă,/Tremurând cum se-arată/Domine!//Unde văzut-am şi când peste lume,/Cu alte priviri, însă eu,/Al lumii luminiişi fără de nume/Gloria suind cucubeu ?"//(Sanctuar viu,* pag.55); sau acest realism discret şi plăcut minţii şi sufletului – încă o dovadă a unui patriotism (în sensul cel mai frumos al cuvântului) de care Eugen Evu nu s-a lepădat, cum mulţi au făcut-o după '89, ci, dimpotrivă, l-a cultivat înălţându-l la rang de indispensabilitate perpetuă: *"Brâncuşi şi Michelangelo ştiură/Magia Pietrei, viaţa să-i îmbie/Căci marmorei i-i sete de Făptură,/De suflet îi e dor, de Poezie!//Giganţii de demult, refugiaţi/În sanctuarul viu de sanctuare/La preoţi astronomi iniţiaţi/Au prejmuit din piatră calendare"//(Brâncuşi văzut de fulger,* pag.56 ş.a.).

Oarecum în altă ordine de idei, mi se pare extrem de interesantă, atât din punct de vedere tehnic cât şi ideatic, construcţia stilistică combinată cu o la fel de interesantă structurare epico-tactică, i-aş zice, a volumului: deşi poetul nu l-a împărţit pe cicluri sau măcar pe capitole, cu un pic de efort vom descoperi anumite *"rupturi intercontextuale"*, de ritm chiar, ale întregului, unele părând uşoare devieri, dacă nu cumva chiar distorsiuni în economia cărţii, dar fără să aibă discrepanţe notabile ori deranjante. Atâta doar că unele poeme sunt ceva mai greu integrabile în... întregul de care aminteam puţin mai înainte. Evident, nu discutăm despre valoare aici, tocmai pentru că autorul, la această oră, nu mai are căderi în inegalităţi ale creaţiei decât, eventual, într-o formă nesemnificativă autoimpusă, cu scopul de a reveni imediat şi cu mai mare forţă a transfigurării artistice. Din acest punct de vedere, nu greşim deloc spunând că, la el, totul e sub control, aşa că orice schimbare nu e decât o altă faţă a poetului, a liricii sale. Totul, dar absolut totul depinde de starea sa din momentul creaţiei: *"Iubit-am hermeneutica gramineelor/Cerul gurii fagure cu miez ce dulce aluat/Duminica inimii şi hierofania orhideelor/(...)/Iubit-am înduioşarea care vine din făpturile mici/(...)/Iubit-am veverița scânteind prin poiene/(...)/Şi nu mă plâng, felurimea acestor păcate/Sfinţitu-mi-au iubirile şi-nduioşările toate!"//(Iată ce am iubit,* pag.15); şi extrema cealaltă – impactul cu realitatea de pe alte coordonate psihice: *"Mi-e urât în lume dinspre lume,/Negru plictis, stranie teroare,/Ieri extazul se ţinea de glume/Azi exces şi nebunie-mi pare//Dăruirea-i deseori eroare:/Frumuseţea-i ţintă pentru pradă.../(...)//Este a cunoaşterii povară/Tot mai grea primejdie-n fiinţă/Şi-a naturii noastre suferinţă/Moartea o cultivă şi o ară"//(Terror mentis,* pag.112).

Aşadar, ne dăm uşor seama că autorului nu-i vine deloc greu să treacă de la un lirism mlădios la un realism aspru, cu nuanţe mai mult sau mai puţin dure, de la o melancolie redată impresionist, la o psihanaliză aproape rigidă şi foarte atentă a materialului pregătit pentru a fi prelucrat/transformat în substanţă poetică... Însă, în oricare din cazuri, repet, valoarea este cea care se degajă din poeme. Exemplele sunt multiple şi nici nu mai necesită comentarii: *"Cum să fii când firea-i nesomn şi nenaştere/Pietre sfărâmate-s cuvintele, din nisip străveziu –/Înghiţindu-ne urmele care pier spre cunoaştere:/Acolo rişti să te pierzi omrându-te viu."//(Cum,* pag.67); sau: *"Eheu, cetate pedepsită crunt!/Cetatea-mamă tace-n sus, pe stâncă,/şi larma ta de muşuroi mărunt/va mai foşni ca şpan ce arde, încă)/Sub smogul cocsochimic râul mort/Dă semne de-nviere şi bine:/Izvoarele zvâcnind în golf aort/Împing spre sanctuare carpatine!"//(Trofeum corvinensis,* pag.84).

Înaintând pe firul acestui ambient, am impresia că exact cu acest poem poetul începe să se depărteze de o zonă pronunţat-sentimentală sau, mai exact, de un teritoriu ideatic în care se lăsase subjugat de bucuria existenţialului, trecând în sfera unui realism agresiv-neiertător. Acum poemele încep să fie condiţionate de interferenţe ciudate în care cauzele

proiectează în timp răni-efecte fără o cât de mică şansă de vindecare: *"Ard semnele-granit, la sanctuare/Şi-acum-i ceas de jafuri şi de pradă.../O zeu decapitat la Roma, fiare/Ţi-au lins regescul sânge de sub spadă!"//(Istorie,* pag.90); şi încă: *"Umerii mă dor ca dealurile tale/Apa jalnic cântă şi prăvale/Stâncile de zei sfărâmaţi la vale//(...)Mă voi duce-n seară înapoi/Neprivind în urmă, fără voi,/Viu ca norii, fluviu mai apoi"//(Mă voi duce,* pag.97); sau acest bocet calm-ardelenesc ajustat artistic şi pliat perfect pe modul şi posibilităţile de percepţie ale poetului: *"...Sub elitrele din hume/Dormi îndepărtat în lume/Tatăl nostru pământean/mort în nuştiucare an//(...)Paradigmele erorii/Fumegă la crematorii.../În departele lumii/Aflat-ai cum i-i ?//N-am ce face şi mai sper/Sunt în lume şi stingher/Nimănui nimic nu-i cer/Leru-i ler... Mi-i dor de tine,/Ca de mine, ca de Nime.//(Lerui ler,* pag.100).

Lectura cărţii ne va conecta din nou la valoarea creaţiei acestui mare poet, ne va re-aduce, sufleteşte vorbind, în teritorii estompate (din păcate) de tarele vremii pe care o trăim. Chiar dacă Eugen Evu ne comunică, oarecum prozaic, un adevăr frust al sinelui său, sau cel puţin aşa pare: *"E frig şi-n carte şi în casa mea.../(Balada eclectică,* pag.132), eu nu-l cred. Creaţia sa acaparează atât prin comunicarea directă a mesajului cât şi printr-o inevitabilă căldură a sentimentelor umane de care poetul nu se poate dezbăra – ea de un blestem, care îi va supravieţui individualizându-l în istoria poeziei noastre.

Mărturisesc că sunt omul imprevizibil, omul ondulatoriu, omul fragmentar, omul modificat, omul reintegrat, omul clovn, dar nu cum zis-au experţii Lăsatei Secului… În aceste dodii, şi oarecumva mai singur printre poeţi(i) localnici decât ieri-alaltăieri, mă simt un simplu mediator şi asta deoarece o necunoscută româncă din Belgia, care a văzut ceea ce mai apropiaţii mei nu vor să vadă, m-a emoţionat cu impresiile Domnie Sale… Este vorba de duioasa Domniţă rom-belgiană…

ANTONIA ILIESCU

Creierul nostru este programat să creadă …

Este un act de cutezanţă să scrii despre Dumnezeu şi nu numai din pricina faptului că subiectul este atât de vast, de imperceptibil şi dispersat în toate domeniile artistice, ştiintifice, filozofice, sau ale culturii pur şi simplu, înţeleasă ca formă atotcuprinzătoare a preocupărilor omeneşti. Cine mai are astăzi timp de filozofie, de mari întrebări, de meditaţie asupra unor probleme care nu aduc un câştig material si care riscă să te îndepărteze de o mare parte a acestei lumi ? Cu toate acestea, mulţi oameni cred că si-au pus măcar o datã

întrebarea : de ce El , în pofida absentei sale materiale, nu a încetat să se infiltreze în gândurile omului, în aspirațiile si în creația lui ?

Problema credintei într-o ființă superioară şi inaccesibilă a fost abordată de-a lungul mileniilor din mai multe unghiuri. De obicei, când te referi la credintă, gândul îti fuge mai întâi la vreo religie oarecare, fie ea crestină, iudaică, musulmană, budistă, ... si implicit la locuri de cult: biserici, caterdrale, temple. Apoi, în stratul următor ar veni filozofia si de aici până la domeniul artei nu este decât un pas. Arta, artistul în general, le transcende pe amândouă, unindu-se în clipele creatiei direct cu cerurile cele mai înalte, nu se stie prin ce mister al vibratiilor universale.

De ce unii cred iar altii nu? De când crede omul? Dacă există îngeri, arhangheli si Dumnezei, de ce nu toți suntem capabili să îi vedem? Care sunt mecanismele credinței si care sunt efectele ei? Iată câteva întrebări care asaltează conştiințele, chiar dacă putini sunt cei care recunosc astăzi astfel de preocupări ca fiind esențiale, ele nemaifiind aparent la modă. Spun "aparent", fiindcă lumea laică este mai preocupată ca niciodată să dea răspuns acestor întrebări imposibile, adevărate puturi cu adâncimi infinite. Oamenii de stiintă stau de zeci de ani aplecati asupra microscopului pentru a întelege infinitul mic, care desigur îl cuprinde pe cel mare, desi reciproca este tot atât de adevărată. Omul, ca scop ultim al creatiei, ar fi unitatea universală în care cele două infinituri se confundă.

Pentru a răspunde la întrebările de mai sus, vă invit la o plimbare de-a lungul perimetrului unei pentagrame.

Paleoantropologia a adus la suprafată date extrem de pretioase pentru a situa vârsta religiilor pe axa istoriei. Vestigii datând de peste 3 000 000 de ani atestă faptul că humanoizii de tip australopitec aveau deja notiunea obiectelor de cult, fabricându-si talismanuri din piatră. Primele semne ale unei adevărate spiritualităti apar mult mai târziu, fiind semnalate la Kebara (Israel), unde s-au descoperit mobilier funerar si urme mărturisind inhumarea mortilor de tipul homo Neandertal si sapiens. Picturile rupestre, invocând taurul si simboluri samanice (descoperite după anii 33 000 î.e.n în Africa si în Spania) fac dovada că omul avea încă din acele vremuri ancestrale perceptia divinitătii si că dorea să comunice cu ea.

Dacă la aceste date concrete ale paleontologiei - care răspund la întrebarea „*de când crede omul*?" - adăugăm întrebarea fundamentală de ordin filozofic „*de ce crede omul*?", am parcurs deja una dintre laturile pentagramei.

Aşadar de ce cred unii? De fricã? – dacă nu cred, voi fi înghițit de focurile Gheenei. Din ignorantă? – aşa mi-a spus popa, să cred! Din comoditate? – e mai simplu să-mi încredințez soarta si deciziile unui for superior, decât să-mi bat singur capul, asumându-mi toate responsabilitătile gesturilor si gândurilor mele; în caz de eşec, am pe cine da vina: „aşa a vrut Dumnezeu!".

In mod paradoxal, stiintele exacte - care s-au situat până nu demult de cealaltă parte a barierei, negând existenta lui Dumnezeu, din lipsa unor probe tangibile, - sunt cele care pot răspunde convenabil la întrebări de genul: "*de ce crede omul*? *care sunt mecanismele şi efectele credinţei?*

Recent s-a recunoscut faptul că "**Dumnezeu nu va dispărea niciodată, deoarece creierul nostru este programat să creadă**". Asadar credinta tine de genele umane, lucru care a fost pus clar în evidentă de lucrări în domeniul neurobiologiei si al neuroteologiei, un domeniu stiinţific creat *ad hoc* ca disciplnă de granita între neurologie si teologie. Mai mult decât atât, s-a descoperit o "*moleculă a credinţei*" – serotoniana - care este responsabilă de fenomenul transei religioase. Această moleculă, secreatată în mod natural de creierul uman, s-ar situa, - nu numai din punct de vedere al structurii sale chimice, ci si din acelea al efectelor pe care le produce, - pe acealasi plan cu drogurile psihedelice si a celor din clasa opiaceelor. Structura însăsi a creierului nostru este de asa naturã conceputã încât existã o zonã bine definitã – cortexul parietal superior prins într-o complicatã retea cerebralã - unde fuzionăm cu îngerii, arhanghelii sau chiar cu Dumnezeu. Zona este situatã în partea superioarã a craniului, în spate, si a fost vizualizatã prin tehnici de imagerie medicalã.

Iatã de ce are omul nevoie de Dumnezeu! El este drogul pe care îl poate fabrica singur prin simpla concentrare în rugãciune. Acest drog nu îi produce numai o stare de pace interioarã, ci ajutã efectiv la vindecarea unor boli, cum este anxietatea si temuta boalã Alzheimer. Religia privitã ca "opiul popoarelor" – dupã cum spun în sens pejorativ marxistii, - este o realitate, dar una beneficã. Credinta (dar nu si fanatismul religios) vindecã, este dãtãtoare de sperantã si creste durata de viatã a oamenilor. Este părerea oamenilor de stiintã care au abordat această problemã "la microscop", cu toatã acuratetea si onestitatea care le sunt specifice.

Continuându-ne itinerariul de-a lungul pentagramei, ajungem la întrebarea: „*câţi oameni cred*?" Ştiintele statistice[3] au putut număra credincioşii de pe planetă: ei reprezintă - conform studiilor lui Scott Atran - 85 % din populaţia terestră, dintre care 35 % sunt creştini, 20 % islamişti, 14 % hinduişti, 6 % practicã confucianismul si 1 % judaismul.

O datã parcursã pentagrama credinţei, rãmânem în mare parte nesatisfãcuti de integrala acestor răspunsuri; stim de ce credem si cum credem, dar nu ştim dacã existã Dumnezeu. Iar dacã totusi existã, vin alte întrebări: Ce este sau cine este Dumnezeu? Cum aratã? De ce nu se aratã? Cei ce refuzã acel „*crede şi nu cerceta*" şi s-au angajat deja pe drumul imposibilelor cunoaşteri vor fi în permanentă terorizaţi de o întrebare: EL este cel care l-a creat pe om „după chipul si asemănarea Sa", ori invers, omul l-a creat pe Dumnezeu, după chipul si asemănarea sa? Şi chiar dacă admitem *a priori* existenţa unei forţe superioare care ne-ar fi creat, o nouă întrebare dureroasă se desprinde din chiar centrul acestei pentagrame: *de ce a fost creat omul?*

Oricât am dori să îl ținem pe Dumnezeu în palmă, ca pe o pasăre rară, el nu se lasă prins. Față în față cu Tatăl notru posibil dar nevăzut, nu suntem decât nişte copii care pun la infinit tot felul de întrebări – nici decum stupide – ce le asigură creşterea pe scara umanității şi într-un anume fel, apropierea de starea de Dumnezeu.

Predania fratelui mai mare sau despre *castelanul Eugen Evu*

In plină trezie, am căzut într-un vis, în această dupã-amiazã caniculară de iunie, a celei de-a 18 zi a anului (2006). M-am trezit cutreierând Castelul de cristal al scriitorului, cu solul tapisat cu covoare moi, țesute din puf de aripi de înger. L-am întâlnit... Nu, nu pe el, bineînțeles, ci sufletul lui cu nuante infinite : zburdalnic, visător, entuziast, pătimas, sincer, revoltat, încrezător în izbânda Binelui în univers. Să-i mărturisesc cu câtă bucurie i-am primit lecția de viată, acea « **Predanie a fratelui mai mare** » ? Da, trebuie să mărturisim, oricât ar părea de absurd dialogul rupt în bucăți de monologuri decalate în timp şi spatiu, cu oameni necunoscuti în fiintă, dar înruditi în arhetip. Aceste « iubiri » fulgerătoare si fugare, care ne rup din moartea în care ne ardem mocnit viața şi care ne dau iluzia nemuririi, să le mărturisim acum ! El spune undeva ***« mica nemurire »*** …Ce m-a făcut să-l îndrăgesc pe **Eugen Evu** ? Reproduc mai jos câteva citate din « viața » lui « ca un eseu », ca o mare învătătură de viată pentru poeti, pentru artisti în general :

*« Un concurs scolar (...) mi-a adus premiul întâi, dintre concurentii cu însusiri creative, într-un oras cu nouă scoli. **Performanța** avea să mă umple mai degrabă de o neliniste, aceea că va trebui să confirm. »*

Astfel îsi începe E.E. « predania » care îi desenează, artistic, traseul unei vieți pline de frumoase aventuri de cunoaştere şi afirmare, de-a lungul a peste 40 de ani de carieră profesională distribuită în nu mai puțin de 23 de meserii; dintre acestea, una avea să-l recunoască şi să-i pună brățara de aur pentru tot restul vieții, dar şi pentru posteritate: cea de scriitor. In această meserie E.E. este un « auto-inițiat », avându-i ca profesori pe N.Densuşianu, Iorga, Vulcănescu, Papu, Blaga, Stelaru, Goga, Eliade şi Cioarn, Rilke, Rimbaud, Baudelaire, Montale, Whitman,Ungaretti şi mulți alții. Iată rezultatul : fiul de «pàstor apostolic» devine păstor de vise, de litere, de idei şi imagini artistice, publicând 30 de cărți în domenii literare diverse : poezie, eseu şi jurnalistică, inclusiv cea polemică, unde «marele model rămâne genialul Eminescu!».

« Important (...) ar fi să rămânem noi înşine, în profunzime, dincolo de răsucirile de vrej pe invizibilul arac şi dincolo de delirul istoriei dirijate (vremelnic). Să cultivăm ceea ce aducem cu noi din naştere, ceea ce sporim prin noi în lucrarea pe care o iubim, o adorăm şi o motivăm, o justificăm ; sperăm să o adeverim: ca Dat, ca vocație, chemare, apostolat, spre desăvârşire. Însă nu în singurătate, ci în mulțime, între ai noştri, dintre ai

noştri. În acest sens, literatura îmi este religie, vreau şi iubesc sã refac legãtura cu divinitatea. Legãmântul, inclusiv prin ***scriere-trãitoare****. Nu din orgoliu (...) caut performanţa, ci dintr-un imperativ al spiritului «meu », al nostru.*

Nu pot delimita « pânã unde sunt român » (...). Deopotrivã, astfel judec şi apartenenţa mea la identitatea arhetipalã, primordialã, care se redefineşte, iatã, în marile aspiraţii ale Umanului contemporan şi de orizont. ***E misiunea însãşi.*** *[...] Suntem şi mioritici, şi orfeici, şi apollinici, şi dionisiaci, suntem în Hristos ca* ***esenţializare,*** *ne putem mântui prin creaţie,* ***imitatio Dei*** *... Dacã unii cred cã se înzeiesc, eu îmi doresc sã* ***mã în-omenesc, mi-e dor de omul vechi, primordial, regãsit şi iluminat în orizontul modern, mi-e dor de ceea ce se prefigurează în mine, uneori ca un extaz****: pur şi simplu cel de A FI. (...) Mi-s dragi oamenii şi ca om spun asta, cu dorul meu de oameni, de omenime, de zbor.»*

Crezul sãu profund uman trece prin rugãciune, pe care o vede ca pe o « auto-programare, apoi Apel în Sus ! » Dupã cum singur se defineşte, E.E. este omul care uneori are « 126 de ani » şi care, paradoxal, face parte « dintre oamenii copilãroşi » şi, precum ei, are certitudinea de a fi « ocrotit » :

« Recunosc, am un neîntinat, sincer şi încã inocent peste mãsurã crez cã sunt ocrotit. Inclusiv prin întâlnirile mele cu Oameni providenţiali; prin aceea cã-mi pot recunoaşte asemãnarea cu ei, iar dacã au putinţa, pot sã-mi acorde sprijin, cãci sunt cu capu-n „nori“ si chiar am nori sub meridianul fruntii, mã « aiurez » uneori, aşa cum în copilãrie (...) »

E.E. treverseazã deja spaţiile universale, fiind deopotrivã, prin scriere, « Aici si Acolo », fiind deopotrivã prin creaţie, om şi zeu :

*« ...****mã linistesc oarecum,*** *ca şi cum mã adeveresc într-o cauzã superioarã, nu cu emfazã (...). Nici cu bãrdialã pseudo-mesianicã, nici mãcar cu traumatologia frustrãrilor care face acum ravagii şi neo-estetici ; unele suicidare. Dar oricine se ucide astfel, îl insultã pe Creator şi de aflãm, vedem şi întelegem, bine este sã spunem, sã « smulgem mãştile », cum spunea Mimmo Morina, «* ***chiar cu riscul de a fi închişi »… Cãci multi sunt închişi în afarã şi nu aflã. »***

Aceste extrase pe care le-am selectat vã vor îndemna poate sã cãutaţi eseul « **Predania fratelui mai mare** » şi sã-l citiţi în întregime, dar şi alte opere ale lui Eugen Evu, un adevãrat filozof în versuri şi prozã. Il veţi simţi poate ca pe « un frate mai mare ». Nu am spus Big Brother.

Un aproape de departe:

Autentic Baron transilvănean din înnobilată familie pentru merite istorice, omul care străbate literalmente lumea fluturând noblețea inimii românești … Îi dăm binețe, oriunde s-ar afla, în Germania sau la Laguna Hills… Şi desigur înțelegem că

fiecare dintre noi are fascinația asta vespuccianã, de a descoperi America proprie… Ca să se decopere pe sine, dincolo de meridianele frunții proprii…

Mă onorează cu nobila-i (strictu-sensu) prietenie cunoscutul scriitor originar din România, dr.Victor baron de Coroianu, fost prof. univ. la Cluj Napoca şi emigrat înainte de 1989 în Germania, iar eu încerc a nu îi rămâne dator pentru atenția ce îmi dăruie. Este un prolific şi prodigios enciclopedist - autor a 18 cărți ireproşabile fiecare, cărți care au darul special de a ne face companioni pe itinerarii fascinante pe mapamond… Am fost impresionat de un roman – gen Saga familială, de un românism autentic şi, din păcate crepuscular, dar şi de un studiu excelent despre cultura originară a Americii de Nord, studiu despre litografia acelui spațiu vizitat de D-sa. Big-romanul său de la misterioasa rezidență Laguna Hils m-a delectat: o teribilă regresiune în memorie, reconstituire a unui Dom cu năluciri metafizice şi blagiene năzăriri de la Curțile Dorului… *„Păduri ce-ar fi putut să fie/ şi niciodată nu vor fi!”* Însă cele care au fremătat odinioară – zbuciumul şi poienile lor mirifice, le ducem cu noi oriunde, pasărea memoriei afective poartă în guşă latentul stejar şi semnificația. Epica d-lui Coroianu este poemetică şi epopeică! Este o entelehia ciclică, mereu din alte azimuturi, pe alte cadrane virtual rotindu-se spre origini: ca să nu bântuie ca stihial; ca să se mântuie, ca Ulisses, spălând aurul de la şteampuri şi aurind lâna: ce semiotică superbă ne sugerează acest boier luminat cu heraldicele sale descinderi de aiurea! Mitul eternei reîntoarceri, pe la răscruci şi totuşi nesmuls din matriceal, din melosul inefabilului DOR . Dar când vom avea opere complete, când ni se va restitui ceva ce nu a plecat niciodată? Ce anume din scrierile Domniei sale mă predispune la această vorbire în dodii, pesudo-oraculare ? Mirajul ce îl exercită şi în mine *„dorul de ducă”*? *„Duce-m-aş şi m-aş tot duce…”*… O căutare de sine prin oglindire mereu în alte lucii de ape, în acalmiile altui nadir? Re-cunoaşterea propriei istorii, însă din-afară-ne? Profețiile, prin scrutarea retrospectivă, spre a se deduce un viitor… repetabil? Calea regală a cunoaşterii cu umbletul şi pipăirea aparentelor apocrife din piatră?

Iată o noua carte, despre America actuală, Țara Făgăduinței şi a tutuor posibilităților, paradoxal şi a imposibilităților… Victor baron Coroianu continuă, cu această carte de 300 pagini, seria editărilor în română, consecvent prezentată de băimăreni, de fapt traseul impresionat al căutărilor cu pasul şi cu mintea, într-o uluitoare apetență (foame) de necunoscut (încă)… Este o carte pe care chiar americanii ar trebui să o traducă, dacă un editor cu simțul afacerii de carte, l-ar descoperi, deoarece acest scriitor a rămas român şi în exil, în ființa sa şi în scrierile sale, devenind totodată un român planetar, uzând de o sintagmă a lui Lucian Hetco.

Medic militar şi psiholog reputat, V. de Coroianu este şi un înzestrat documentarist, flămând de cunoaştere directă a lumii, pe toate meridianele, dar şi de comunicare. „America mea” însumează memorabile pagini captivante prin stilul alert, meticulozitatea fişării datelor şi mai ales neobişnuita capacitate de a ne transmite mesajele propuse. Domină simțul panoramei şi a insistentei focalizări pe detaliul semnificativ. V.d C. este un perfecționist acerb (nota bene) şi un performant de tip… sportiv, peiorativ zicând. Ordinea tipic ardelenească, pragmatismul şi propensiunea specială de *„factotum”*- termenul nemțesc fiind acela

de *„Tausendassa”*, (mi-a explicat termenul Lucian Hetco recent), se complinesc fericit în destinul şi opera sa, iar ceea ce cred eu este că psihologul de profesiune îşi aplică de o viață catarsicul rețetar… socratic… Nu întâmplător, în epica sa, capitolele sunt succedate modular, caleidoscopic, având fiecare citate din marea înțelepciunme clasică. Iată înțelepciunea în acțiune şi acțiunea în savoarea de a scrie, voluptatea de a sublima estetic o etică a spațiului originar, conexată mereu la universal.

Prin scrierile sale poate fi numit fără greş *„director de conştiință”*. Şi un cuceritor. El este cohelian, el îşi povesteşte mitul personal, cu nuclee nerale, trepidante, în acord cu un temperament expansiv, lacom de orizonturi şi curios să se redefinească prin… reflectare.

O anume noblețe stilistică revine constant în toate scrierile sale. Rostiri axiomatice sunt aidoma sentințelor delphice, pe frontispiciilor op-urilor; construcția modulară a cărții *America mea,* cât şi fluența narativă, harul povestitorului, sunt doar câteva din calitățile notabile ce ni-l apropie pe autor. Fin observator al lumii **esențiale,** psihologul-scriitor este totuşi unul sceptic, probabil rezultat al unei vaste experiențe de viață într-un areal larg, pe mapamond. Cartea *America mea* – este şi un fel de *„rezumat”* sintetic al memorialisticii sale, pe itinerarii de-a dreptul exotice (de facto complexe) - în istorie şi în actualitatea ei fascinantă.

Psihologul şi cercetătorul, istoricul şi scriitorul documentat nu doar în biblioteci, cât şi prin călătorii în lume, observații conspectate direct şi riguros realist, ne oferă în româneşte un impresionant studiu nu doar la America de ier şi de azi, ci ramificat pe capitole ca un „arbore al cunoaşterii” universale. Uriaşul privilegiu al cercetării directe coroborate cu lucrul minuțios şi vizionarismul admirabil – rezultă această splendidă carte. Glossând şi accentuând esențialul informației, bunăoară capitolul „Francmasoneria în SUA” - este semnificativ în acest sens. Sunt citați Dobrescu sau Ungherea, dar documentația lui Victor Coroianu colectează izvoare engleze, scoțiene, americane, germane, italiene mult mai concludente. Travaliul documentar impregnează ingenios empirismul şi fac inclusiv operă promotională modernă. Ochiul atent al autorului, ca un obiectiv cu transfocator, rămâne limpede şi acolo unde subiectivitățile întrețin un etern joc al „conspirației mondiale”. Parabolicul este evitat în folosul studiului la obiect(ive).

Radiografia americană a dr.Coroianu pătrunde în spectre largi, labirinthice, panoramate într-o manieră impecabilă şi concludentă: pentru inițiați, dar şi pentru un public foarte larg. În acest esns, meritul autorului se reconfirmă şi se continuă în nota altor cărți ale sale. Personal am retrăit o întoarcere în adolescența lecturilor mele flămânde de lume: călătoria lui Coroianu este una inițiatică, în sensul cohellian… Ajunge să amintim sec traseele conaționalului nostru – de unde a rezultat o bibliotecă: Africa de Sud, America de Nord, America Centrală şi cea de Sud, Pacificul de sud, Australia, Noua Zeelandă, Polinezia Franceză, Insula Fidji, Alaska şi Canada, rezervațiile indiene…

Victor baron Coroianu este omul prin excelență al unei vocații: opera sa depăşeşte elegant enciclopedismul şi consacră un destin românesc de vârf al deschiderii prin cunoaştere spre şi în lumea largă. Un explorator cu pasul şi mintea,

un pelerin în cardinale puncte ale lumii, acolo unde pulsația civilizației şi culturii actuale este mai puternică, având mereu diagnostice empatice, exacte şi activate parcă de un mare suflet cu adevărat românesc prin aceea că V.Coroianu îşi editează cărțile şi în româneşte, un suflet şi o conştiință frumos contopite, se întoarce mereu la origini – semn cert al unei iubiri niciodată trădate.

Destinul său pare contopit cu cel al cărților sale, travaliul epic este de o mare respirație, accentuat afectiv. Spirit reportericesc, în speță, V. de Coroianu are tehnica „ochiului magic" al camerei de luat vederi, de la Braşovul şi Transilvania amintirilor, prin Tahiti, Suckland, Via Negra, Laguna Hills, America *„noastră"*, - America de Nord… Explorator nu doar în arhive, ci în direct, pasionat, al lumii văzute ca un întreg ce se extrage din temporalitate, prin *„obiectivul"* propriei viziuni, autorul român este unul important, din stirpea marilor *„globe-trotteri"* aşadar, Victor baron de Coroianu are Operă şi ea aparține, în primul rând, patrimoniului ştiințific şi literar românesc. Operă a unei înalte restituiri. E onorant a îmi fi invitat în Turnişor.

Cunoscând că fondatorul editurii Gutinul din Baia Mare – ilustrul istoric Valeriu ACHIM, cărturar de elită, fost director al Muzeului județean Maramureş şi director al Teatrului Dramatic din Baia Mare, editează cărți ale unei hunedorence – Teresia Bolchiş Tataru – şi, iată, cultivă opera lui Victor Coroianu – consider că întâlnirea dintre editor şi autor este una admirabilă şi demnă de tot respectul nostru .

VICTOR baron COROIANU

AMERICA MEA

De ce iubesc America

1. Pentru că fiecare are dreptul să se străduiască pentru fericirea sa ca țintă veşnică a vieții.

2. Pentru că libertatea individuală este principiul cel mai important.

3. Pentru că făclia Statuii Libertății a fost lumina în întuneric a imigranților.

4. Fiindcă înainte de mâncare se roagă

5. Pentru că americanii nu sunt invidioşi pentru succesul altuia.

6. Pentru că sunt ființe deschise, optimiste, sunt sinceri şi naivi.

7. Pentru că ei nu vorbesc o engleză grea şi sofisticată, ci o americană uşoară

8. Fiindcă sunt o națiune formată din mii de etnii, dintre care nu lipsesc nici românii

9. Fiindcă un lustragiu de ghete poate deveni milionar şi un artist de cinema poate deveni preşedinte

10. Fiindcă au cei mai mulți şi mai mari zgârie nori, iar femeile lor, cei mai mari sâni din lume

11. Pentru că Declarația de Independență e fundamentul lumii libere

12. Fiindcă o nenorocire nu-i prăbuşeşte, ci îi face mai puternici
13. Fiindcă jumătate din deținătorii Premiului Nobel sunt americani
14. Fiindcă la intonarea Imnului Național pun mâna dreaptă pe inimă
15. Fiindcă din pantofi de tenis şi T-shirt au făcut o îmbrăcăminte de salon
16. Fiindcă spiritul lor de pionierat al „ vestului sălbatic" n-a dispărut şi-l caută acum în cosmos
17. Fiindcă,la ei, copiii mici sunt cei mai mari din lume
18. Fiindcă ei preferă duşul în locul băii în vană
19. Fiindcă cred în Tarzan şi în Superman
20. Fiindcă sunt un popor al „vecinilor" şi al cluburilor.
21. Fiindcă sunt un exemplu în prietenie şi poartă făclia libertății.
22. Fiindcă nu au avut niciodată un dictator.
23. Fiindcă au salvat Europa în două războaie mondiale şi au creat planul Marshall
24. Pentru că au cei mai buni artişti de cinema şi cele mai bune filme
25. Fiindcă țara e enormă, între trei oceane, diversificată cu toate climele şi formațiunile geografice posibile, interesantă prin minunile ei geologice şi curioasă prin atâtea culturi ciudate
26. Fiindcă pot viziona filme western şi asculta muzică country
27. Fiindcă atât benzina cât şi rețeaua de hoteluri sunt mai ieftine ca în Europa
28. Fiindcă sunt toleranți şi cavaleri
29. Fiindcă au cei mai buni sportivi din lume
30. Fiindcă ziarele lor sunt ieftine şi ediția de duminică cântăreşte un kilogram
31. Fiindcă pe afişe scrie: *„VIRGIN". Teach jour kid's not a dirthy Word" (Învață-l pe copilul tău că virgin nu e un cuvânt murdar).*

De ce alții nu iubesc America?

1. Fiindcă au ocupat teritoriile nativilor americani, i-au transmutat în rezervații şi au exterminat o serie de triburi indiene, prin lupte, alcool şi prin boli contagioase.
2. Fiindcă le place să joace rolul de poliție mondială
3. Fiindcă majoritatea populației tinere e incultă şi vorbeşte numai o engleză-americană.
4. Fiindcă un mare procentaj de femei şi copii sunt obezi
5. Fiindcă consideră ă New York- ul reprezintă America
6. Fiindcă ostaşii lor i-au maltratat pe prizonierii din Irak şi din Guantanamo
7. Fiindcă ICI şi FBI n-au fost percet informați şi au dat decizii false de intrare în război contra Irakului

8. Fiindcă se citeşte puţin şi se cultivă doar prin TV şi ziare bulevardiere
9. Au prea mulţi homosexuali şi căsătoriile sunt fragile, divorţurile prea dese.
10. Fiindcă America veche s-a pierdut şi treptat se dezvoltă o elită prea liberală
11. Fiindcă poluează atmosfera şi nu iscăleşte contractul de la Kyoto
12. Pentru că au restricţii de emigrare în America
13. Pentru că prea târziu au dat libertăţi depline indienilor
14. Pentru că presa ateistă şi evreiască duce o campanie de desconsiderare a creştinismului
15. Pentru că, fără dolari, nu poţi călători în lumea largă

Laguna Hills, California

Un mag la Curtea Nephilimilor?

Ca o reverenţă de la castelan la castelan…
Cristi NEGUREANU

Planeta Eris şi încălzirea globală

Unul dintre cei mai importanţi scriitori-cercetători ai paleoastronauticii, mitologiei şi ştiinţelor de graniţă – paranormal, ozenologie etc – ne-a dăruit, în prag de An Nou, o carte care sunt sigur că va avea succes, cum dealtfel întreaga sa operă în domeniu. „Planeta Eris" este o sinteză strălucită, condensată şi cuceritoare, a ipotezelor marelui cercetător Zecharia Sitchin – cel ce a studiat şi descifrat 25.000 de tăblițe în Mesopotamia – Sumer… dar Cristian Negureanu nu se limitează (rezumă) la reflecţiile pe seama cărţii *„A doisprezecea planetă"* – ci concentrează erudit, ascuţit intuitiv şi ultra- documentat, informaţii de ultimă oră din vasta bibliotecă a lumii care e vizibil un veritabil boom editorial pe toate meridianele.

Dr. Cristian Negureanu are şi idei polemice, pertinente, inclusiv cu Sitchin, iar cartea este o împlinire a îndelungii sale explorări în ceea ce am numi Marea Nelinişte care premerge Revelaţia. Sudiul este impecabil relaţionat vechilor epopei:

Desene rupestre la Tassili de cca 6000 de ani

Enuma Eliş, Epopeea lui Ghilgameş, biblioteci de lut sau arhive secretizate ori semi-secrete, interminabil contestate cu fanatism orb (îndeosebi Cartea lui Enoh) din Sumer şi Biblia , ERIS Salemul / desigur / desigur. Negureanu nu este un „ateu", cum s-au repezit habotnici de

teapa d-lui Teleoacă – ci un iluminat prin cunoaştere – un om de care literatura acesta ştiinţifică şi profetică – se face treptat şi tot mai grăbit scoasă la lumină – în folosul nostru, dincolo de petardele fumigene ale scepticilor sau rătăciților de toate soiurile. Prof.dr.Cristi Negureanu operează decodificări esențiale ale unui vast tezaur ocult doar pentru ignoranți sau obtuzi.

Poate că Elohim (pluralul Dumnezeirii) şi anunakii (nephilimii) inspiră oamenii cărora –asemenea profeților şi sacerdoților „barbarilor" – le deschide OCHIUL MINȚII… Cine vrea, întrezăreşte, cine nu vrea, şade-n întunericul Peşterii lui Palton, cum Heidegger o definea…

Remarcabilă este întocmirea cărții astfel că se face înțeleasă şi de neinițiați, Cristian Naegureanu fiind departe de exaltarea misticoidă a …extremelor pro sau contra Evidențelor în acel spațiu interferent Mitologie – Religii- Arheologie -Istorie- Astrofizică- Cunoaştere. Sunt onorat de a fi prefațator la ediția recentă în engleză.

Este omniprezent cu studii, articole şi comentarii pe siturile de specialitate in limba engleză şi franceză precum:

- Ere Nouvelle (Franța) (http://www.erenouvelle.com)
- Come4News (Franța) (www.come4news.com)
- The Canadian National Newspaper (www.agoracosmopolitan.com)
- *Hercolubus Red Planet* (http://www.ufodigest.com/news/1007/redplanet.html)
- Universitatea Syracusa (New York) (http://www.psychologytips.com)
- The Morning Journal (Ohio, SUA) (www.morningjournal.com)
- Paranormal News (SJ Bowens Network, Anglia, UK) (www.paranews.co.uk)
- Space News (Canada, SUA, UK) (www.spaceandmystery.tripod.com)
- The Above Network (www.abovetopsecret.com)
- National UFO Center (SUA) (www.nufoc.net)
- Právě Dnez (Republica Cehă) (www.pravednes.cz)

Prietenul, de parcă ne cunoaştem de când lumea, originar din Cetatea Sighişoara, dar nu draculiană - agathoniană, dublu licențiat universitar – Cavaler de Landau, observator cu astrolabul din Antikitera (al Inimii), al constelației Holderlin…

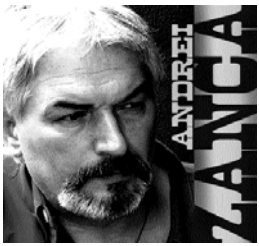

ANDREI ZANCA

Despre MANIPULAREA TĂCERII

„ambii au fost goi, omul şi femeia lui; însă ei s-au ruşinat unul de altul" (Gen 2, 23-25).
„şi el a plăsmuit la început omul şi l-a lăsat pradă puterii propriei sale hotărâri"(SIR 15, 14-17).
„şi Dumnezeu, Iehova, i-a dat omului această poruncă:
- Din toți copacii grădinii ai voie a te înfrupta; însă din copacul Binelui şi Răului, nu ai voie a mânca" (GEN 2, 15-17).

Problematica tabu-ului este tot atât de veche ca omenirea însăşi. Mai bine spus, ea se dezvoltă şi însoţeşte istoria omenirii, simultan cu devenirea conştiinţei. Dorul uman după fericirea veşnică, se poate potoli doar prin reîntoarcerea în unitate.

Ar putea să apară întrebarea: de ce a permis creaţia ivirea tabu-ului. Nu trebuie uitat însă faptul, că biblia face posibilă o apropiere de un răspuns doar prin simboluri şi imagine. Fiindcă începutul omului se află la începutul devenirii conştiente. Devenirea conştientă constituie însă un lung proces istoric, un proces al maturizării treptate. Afirmaţia biblică, mereu reluată, cum că am fi copiii lui Dumnezeu, denotă necesitatea procesului de maturizare.

Drept analogie, s-ar putea aminti tabu-urile uzuale care însoţesc procesul de maturizare al copilului. Dacă omul se reîntoarce la originile sale (re-ligio), atunci el se reîntoarce mai bogat, mai conştient, decât atunci când s-a desprins din unitate. Lucifer, (i.e. aducătorul luminii), a spart unitatea, s-a prăbuşit şi a păcătuit. Reîntoarcerea se va petrece însă de bună voie şi anume, limpezită de cunoaştere.

În căderea omului din ghesul cunoaşterii, zace şi problematica tabu-ului: omul încalcă poruncă divină (tabu). Fiindcă doar drumul înapoi-parcurs al învăţării poate îmbogăţi unitatea. Pe acest drum anevoie de parcurs al reîntoarcerii, omul trebuie să-şi asume în mod necondiţionat tabu-urile, care-l însoţesc mereu. Tabu-urile sunt umbrele care însoţesc omul pe drumul său.

Întrebarea: avem noi nevoie de tabu-uri? poate să se raporteze în mod analog şi asupra bolii ori morţii. Avem nevoie de boală ori de moarte? Răspunsul nu poate fi decât afirmativ. Doar dat fiind că boala este prezentă şi că noi „avem nevoie" de ea în drumul nostru spre însănătoşire, cunoaştem sănătatea. Doar prin metamorfoza omidei, apare fluturele. Abia când omul coboară deplin *în întuneric*, va fi îndeajuns de matur spre a păşi pe drumul reîntoarcerii.

Fiecare teorie este o oglindă a stării de conştiinţă a „inventatorilor" ei şi fiecare generaţie este sigură a fi singura beneficiară a adevărului (hybris). A te ancora gândind şi a-ţi apăra acest punct de vedere, nu este doar o problemă a generaţiei, ci şi a fiecărei structuri sociale în decursul istoriei. În aceste sens, este în mod general cunoscut faptul că cunoaşterea nu este transmisibilă. Cunoaşterea este rezultatul propriei experienţe, constituie *ritm* şi astfel, *mişcare*. .

A fi pentru, ori împotriva a ceva, constituie o fixaţie. Omul conştient de polaritatea lumii ştie că fiecare pol se poate atinge prin polul său opus. De aceea, fiecare enunţ uman, nu poate exprima decât un aspect al adevărului. Abia în linişte te poţi treptat desprinde de ideile fixe. Este şi un semn al maturizării, când omul lasă să se petreacă ceva, fără a încerca imediat a dori să-şi exercite puterea, să intervină. Atâta vreme cît omul îşi inserează puterea, rămâne neputincios. Această ahtiere după putere a omului s-a şi repercutat de altfel în paradigma muşcării din măr.

Interdicţia de gândire (tabu) întru realizarea libertăţii ameninţă pe fiecare în parte. Această libertate are un sens doar relaţionată la fiinţarea individuală. Şi aici, ajungem la unul din drepturile cardinale ale omului: dreptul său asupra *eliberării de angoasă*.

Această angoasă ne însoţeşte de la naştere. O angoasă refulată, potenţială, care se „odihneşte şi germinează" în sine însăşi, şi care poate brusc izbucni. În domeniul psihologiei ea este cunoscută drept *angoasă latentă*. Societatea noastră se apără / blindează prin intermediul tabu-urilor împotriva deconspirării şi cercetării acestei angoase. Este o *societate tipică de blindaj / de apărare*.

Dacă vine vorba despre tabu, aceasta înseamnă în mod stringent şi o referire la libertate, aşdar trebuie să ne ocupăm în mod tot atât de necesar şi de tabu-ul

angoasei. Tabuizarea angoasei trebuie să asigure continuitatea structurilor sociale. Multiplele publicaţii asupra angoasei acoperă cu un văl proteguitor faptul că, mai în toate domeniile, se face abstracţie în mod intenţionat de a vorbi despre însemnătatea copleşitoare a acestei problematici. Cercetările se limitează la a încadra angoasa într-un model patologic.Toate aceste încercări situează angoasa în perimetrul fenomenelor aparţinând în mod inerent socialului.

Astfel, problema este „predată" – ca de altfel în ultima vreme, moartea -, spitalelor, sectorului medical, ori celui filosofic, potrivit unei acute necesităţi umane de a ordona totul. O încercare perfectă de refulare. *Tabu-urile provoacă angoasă şi această angoasă se preschimbă în mod paradoxal - în cadrul unei societăţi -, într-un tabu.*

Izolarea şi neajutorarea formează premiza viitorului tabu. Este vorba de o disponibilitate continuă de-a mobiliza această angoasă latentă. Copilul se anunţă în lume printr-un aşa-zis ţipăt-ancestral. În izolarea şi neajutorarea lui, el resimte prima durere. Mai târziu, lipsa generală de iubire duce la persistente depuneri de angoasă. Aşadar, la refulări, învăluiri, care se consideră a fi „de neatins" (tabu). Prin aceasta, omul este tot mai mult îndepărtat de propriul sine.

Procesul de socializare ne desparte de rădăcinile existenţei noastre, ne înstrăinează de necesităţile umane de bază. Astfel, eşti în căutarea unei relaţii *de surogat*, de *trăiri-surogat.* Cele general recunoscute au precădere. Tot ce zace dincolo de ele *se preschimbă în angoasă existenţială şi de aici în agresivitate, adică în cele din urmă, în depresie.*

Această angoasă este tabuizată de societate. Este vorba în cele din urmă de întrebări, care nici nu sunt puse în general. Şi aici intră în acţiune tabu-ul. El trebuie să împiedice preocuparea cu problematica angoasei. Fiindcă angoasa şi apărarea / blindajul ei constituie funcţii decisive în toate relaţiile interumane. Cele scrise şi publicate asupra angoasei, învăluie protector tocmai faptul că enorma importanţă a acestei problematici rămâne exclusă. Chiar şi consecinţa unei posibile rezolvări este foarte temută. Te întâlneşti cu tabu-ul şi tocmai acest lucru constituie fatalitatea omenirii. Şi acest tabu este atât de indispensabil fiindcă trebuie să asigure acesteia continuitatea.

Mecanismele de apărare servesc aşadar, acomodării sociale şi drept urmare şi productivităţii ei. Aceste noţiuni sînt aşezate la acelaşi nivel cu echilibrul lăuntric (homeostază). Mecanismele de apărare, aceasta însemnând în mod implicit, refularea, au drept efect iluzia unui echilibru interior şi influenţează maturizarea individului. Întrebarea hotărâtoare, potrivit tratării noastre a problematicii, este: poate o asemenea societate să persiste în continuare, dacă are nevoie de asemenea mecanisme de blindaj / apărare?

Modalităţile forţate de comportare se bucură nu numai de o largă răspândire, ci şi de o deosebită recunoaştere. Ele influenţează capacitatea de a simţi, blocând intrarea către sine şi duc astfel la înstrăinarea personală.

Sub dominaţia tabu-ului, societatea îşi ţine pregătită mecanismele de apărare. Acestea dau individului posibilitatea de a produce (altora) angoasă, însă nu oferă posibilitatea dominării ei şi duc treptat la apariţii de dependenţă şi la agresiune destructivă. Comportarea fixă, pe roluri, şi ignorarea necesităţilor celorlalţi, constituie un semnal pentru blindaj /apărare şi înstrăinarea de sine. Fiecare om eliberat de angoasă, constituie o ameninţare pentru cel care se apără de angoasă prin oprimarea altora.

Sub imperiul tabu-ului, aceste forme de conduită, precum şi opiniile pe potrivă, sunt clasate ca fiind năzăriri de care trebuie să te debarasezi. Valorile umane vechi, atestate, sînt bagatelizate, iar fiecare apropiere de noţiunile care se află în imediata apropiere a acestor valori, sînt „pedepsite" prin tăcere şi ignorare. Asemenea oameni sînt disprețuiți, ca fiind „mistici" ori „idealişti": noţiuni, precum „iubirea", „sinele", „încredere", etc., sînt categorisite a fi penibile şi atestă doar slăbiciune. O „slăbiciune" care trebuie să rămână străină scopurilor pragmatice, precum şi structurilor prezervate ale societății de blindaj / apărare: Isus a fost mai ales condamnat pentru că a anatemizat instituţiile generatoare de angoasă ale societății, inclusiv ale învățaților, care reprezentau pe atunci în mod oficial religia.

Fiecare formă uzuală a conservatorismului are drept efect moartea lăuntrică. Ele reprezintă o încremenire a atitudinii spirituale şi încearcă să introducă valorile din trecut, spre a-şi justifica propria cantonare. Fiindcă angoasa este molipsitoare.

Acest fapt apare cu pregnanță în statele industriale superdezvoltate, unde dependența şi neajutorarea copilului sunt foarte mari, tocmai fiindcă elementele compensatoare lipsesc (de ex. bunici, surori, frați etc.): *angoasa părinților trece asupra copiilor.*

Mai târziu, acest copil încearcă să delege această angoasă asupra altora. El evoluează înspre o periculoasă formă de oprimator – una din formele directe ale apărării. Apare astfel o ierarhie a oprimării, care se află în „armonie" cu structura ierarhică a societății. Prin această apărare, libertatea este mereu pusă sub semnul întrebării. *O existență lipsită de angoasă, constituie o imagine grozav de înspăimântătoare…*

Astfel, dependența de tabu este cu atât mai mult resimțită. Un tabu care confirmă că nu există angoasă şi înstrăinare. Starea de înstrăinare este categorisită astfel ca viață „reală". Prezentul devine o excepție, fiindcă blindajul are grijă ca trecutul să domine prezentul. Se asigură astfel premiza pentru apariția viitoarelor sentimente de vină.

Însă, nu te poți desprinde de dependența trecutului prin respingerea ori ignorarea lui. Doar prin asumarea a ceea ce a fost. O acceptare conştientă, spre deosebire de sentimentul de vină, care menține refularea, o revenire din starea de înstrăinare a izolării şi desprinderii de unitate.

Conştiința absolută este o iluminare a forței transcendente şi creatoare, care ne locuieşte, eliberând de conformisme, de tabu-uri şi de constrângerile prescrierilor perimate al îndoctrinărilor de orice fel. (*Se poate observa în ultima vreme în modul de raportare la lumea înconjurătoare un tulburător fenomen: lumea aceasta, accidentele ei, moartea, sunt privite ca un spectacol, ca o lume virtuală, în vreme ce lumea într-adevăr virtuală, este luată drept reală, fenomen extrem de grav şi periculos din perspectiva înstrăinării absolute umane, prin repercusiunile dezastruoase ce le poate avea - o moarte lăuntrică absolută).*

Prin *metanoia*, angoasa se preschimbă în eliberare. Şi acest lucru este legat de o atitudine de încredere, prin care sunt preluate toate schimbările necesare. Abia atunci te poți desprinde de trecut şi să te oferi fără de angoasă prezentului. Reîntoarcerea din înstrăinare poate fi privită şi ca o re-naştere. Prin aceasta se face referire şi la responsabilitatea fiecăruia pentru potențialul evolutiv sufletesc.

Refularea prin blindaj / apărare, tăinuirea, sporesc „umbra" omului, inconştientul său. De aceea, responsabilitatea omului începe de la inconştientul său, cu atât mai mult cu cât scopul constă în deplina dezvoltare umană. Această dezvoltare este împiedicată de refulare şi tăinuire, în postura de *tabu-uri amorfe*. Ele apar prin

înlocuirea valorilor culturii într-o societate orientată în spiritul marketingului: *nu omul, ci producţia, obiectele apar ca scopuri vitale.*

Sentimentele şi trăirile „subiective" sunt categorisite a fi nedemne şi trec în patrimoniul tabu-ului. „Omul" trebuie să fie funcţional. El devine ceea ce trebuie să fie. Interdicţii de constrângere apar acolo unde oamenii unei sau altei ordini sociale resimt şi necesitatea stringentă de a încălca tabu-ul.

Tabu-urile sînt inculcate în viaţa cotidiană. Rezultă astfel o atitudine ambivalentă faţă de tabu-uri: omul ar dori mult în inconştientul său să le încalce, îi este însă teamă, şi îi este teamă, tocmai pentru că îşi doreşte atât de mult această încălcare.

Ceea ce este periculos trebuie să fie refulat (prin faptul că este tabuizat). Cele refulate, nu dispar însă. Ia naştere astfel, o cultură a represiunii, a refulării, o lume ce trebuie să ofere satisfacere *prin surogate*. În această cultură apare întotdeauna ceea ce trebuie eradicat în viitor. Apare o tendinţă a schimbării culturale: tabu-urile, care trebuie să menţină o refulare, slujesc la a refula ceea ce trebuie a fi refulat.

Potrivit legii polarităţii, eliberarea conştiinţei dominate de tabu se preschimbă în contrariul ei, într-o mişcare contrarie. În această schimbare însă, nu se ajunge la o eliberare reală, ci la o interiorizare a puterii, a dominaţiei.

Dominaţia este înlăturată şi se strecoară pe uşa din spate din nou înăuntru. Deci, ceea ce constrângea din afară, activează de pe acum dinlăuntru, într-un mod ambivalent. De aceea, o societate care se întemeiază pe exercitarea dominaţiei / puterii, nu se poate bucura nicicând de o stabilitate. Fiindcă ea îşi construieşte necontenit *o ordine verticală, ierarhică (pe caste), în locul unei ordini orizontale a simetriei.*

Tendinţele tabu-urilor sunt astfel dictate de necesităţile de blindaj / apărare ale societăţii. Ele împiedică preocuparea faţă de esenţial, şi anume prin factori care desemnează forţa vitală, energia vitală. Doar o întoarcere la forţele vitale „uitate" şi-ar aduce aportul la desfiinţarea tendinţei de înstrăinare în orice domeniu.

Rezumând – fiindcă considerăm că această problematică cu care se-nfruntă de mult statele capitaliste cu tradiţie va juca curând un rol esenţial şi în noile state aflate în tranziţie - cele spuse anterior cu adăugirile necesare, am putea spune că: interdicţia gândirii stă în calea libertăţii ameninţând-o din temelii. Ca-ntotdeauna, esenţial în demersul răsturnării ei se află capacitatea de-a pune întrebările decisive, *de a schimba polul de problematizare (modul de-a întreba).*

Noţiunea de libertate îşi dobândeşte sensul real, raportată şi la existenţă, nu doar corelată dreptului. Doar prin eliberarea de angoase se poate tinde spre celelalte forme de libertate. Influenţa angoasei cotidiene asupra vieţii individuale este imensă. Tocmai aici, când e vorba de angoasă, intră în funcţie interdicţia de gândire, tabu-ul Funcţia sa esenţială este *de a împiedica preocuparea cu problematica angoasei.*

Angoasa şi blindajul corespunzător ei constituie factori decisivi în toate relaţiile interumane. Efectul tabu-ului angoasei constă în mare parte în faptul că nici nu-ţi poţi închipui o asemenea interdicţie de gândire. Tocmai interminabilele discuţii asupra ei, aruncă un văl asupra faptului că însemnătatea decisivă a problematicii angoasei rămâne pe dinafară, este exclusă în mod rafinat.

Se vorbeşte despre angoasă în postura de problemă psihică, se fac referinţe la acea angoasă primordială despre care se spune că există odată cu instinctele, ca parte a înzestrării umane primordiale. O problemă, pe care o întâlnim mereu, o problemă de natură existenţial-filosofică, ce ne întâmpină atât la Kierkegaard, cât şi la Heidegger. Aceste punctări uzuale, de-servesc tabu-ul, în loc să-l demoleze. Trecerea sub tăcere (tabu), prefigurează fatalitatea umană.

De aceea, o adevărată teorie a angoasei este strâns legată de teoria asupra culturii şi societăţii, vizând într-o formă ori alta, o revoluţionare. Fiindcă angoasa şi combaterea blindajului ei sunt tabuizate în toate formele de societate. Tabu-ul trebuie să asigure menţinerea neschimbată a structurilor unei societăţi, prin faptul că nu permite, nu lasă să transpară întrebările decisive. O punctare succintă a fenomenului este, credem noi, absolut necesară:

1.1 apariţia angoasei se face pe baza unui suport al izolării şi neajutorării în faţa ei.

1.2 se poate în acest sens vorbi de *o angoasă latentă*, cu localizarea în inconştient, care s-a plăsmuit prin refularea trăirilor de spaimă, frică, durere, ea fiind în acest sens legată de durerea primordială.

1.3 cantitatea de angoasă latentă acumulată determină intensitatea trăirilor angoasante

1.4 angoasa latentă şi angoasa situaţională se impulsionează reciproc.

1.5 angoasa constituie la origine o reacţie a organismului la o frustrare a exercitării instinctului vital.

1.6 în angoasă, *energia instinctuală este blocată, manifestându-se ca tensiune*. De pildă, lipsa de iubire părintească, provoacă experienţe ale angoasei, individul fiind împins pe un drum care-l îndepărtează tot mai mult de sine. Existenţa unui fundament al iubirii dezvoltă încrederea în sine, sporind capacitatea de comunicare. *Unde-i iubire, teama regresează până la rarefierea absolută.*

1.7 angoasa transformă simţirea în emoţie, gândirea raţională în menuet intelectual.

1.8 emoţia devine astfel un surogat al unui sentiment, căruia „i s-a închis poarta în nas", astfel încât ele se exclud reciproc.

1.9 blocarea sentimentului implică durerea primordială, angoasa latentă şi blindajul, alcătuind laolaltă un complex.

1.10 efectele blindajului: limitarea capacităţii de a simţi, blocarea căii spre sine, acumularea sporită a angoasei latente, falsificarea realităţii prezente.

1.11 starea de blindaj este *starea înstrăinării personale treptate*. Mecanismele ei constituie un surogat al vieţii, a cărei curgere firească o împiedică.

1.12 blindajul ca formă a apărării se leagă de o anumită tensionare. Detensionarea conduce în mod invariabil la erijarea unui eu cu un sistem de valori private şi care dezvoltă o anume formă de agresiune.

1.13 blindajul înclină a ţine drept viaţă genuină, starea de înstrăinare, preferând-o pe aceasta din urmă.

1.14 *angoasa este molipsitoare*; totodată pentru acela care se apără de angoasă prin oprimarea altora, fiecare om liber, constituie o ameninţare, el fiind o oglindă a blindajului său,

1.15 eul ca obiect al contemplării fiind obiectualizat, se supune divizării, conţinând trăsături ale trecutului. Trecutul netrăit, proiectat asupra viitorului, constituie un motor al angoasei: posibilităţile experimentării prezentului sunt blocate.

1.16 Sinele este vatra trăirii prezentului, a cunoaşterii intuitive, a întâmpinării simţitoare cu vitalul celuilalt – a trăi în comuniune cu sinele.

1.17 mântuirea de trecut, deci acceptarea conştientă şi a celor negative, începe odată cu *zimţii remuşcării*.

1.18 blocajul, refularea forţelor vitale în inconştient, constituie premisele tuturor bolilor. Aici trebuie relevat fenomenul de excepţională importanţă a priorităţii absolute clamate de blindaj, în cazul angoasei latente, fie de natură individuală, fie de natura structurii sociale.

1.19 despărţirea de sine şi de experienţa totală se reflectă în gândirea polară /dualistă. Putem astfel vorbi de existenţa, ori lenta prefigurare (în alte cazuri), a unor societăţi de blindaj / apărare, în care toate formele de organizare şi structurare, servesc instituţionalizării şi asigurării de mecanisme individuale de blindaj.

1.20 indivizii dominaţi de angoasa latentă tind a erija un sistem de dominaţie prin instituirea prestaţiei / realizării ca un non-plus-ultra (*dictatura prestaţiei* !), în care înstrăinarea socială se extinde sporit. Baza ideologiei în societăţile de apărare o constituie tabu-ul angoasei, care să împiedice dezvăluirea, pătrunderea structurii de blindaj a respectivului sistem.

1.21 senzitivitatea vitală prin existenţa ei pune sub semnul întrebării întreg mecanismul de blindaj (potrivit şi celebrei propoziţii : fiecare oprimare include şi oprimarea sexuală). Mult trîmbiţata „eliberare sexuală" a anilor şaizeci, şaptezeci, constituie doar deblocarea anumitor ventile, care să camufleze perpetuarea erijărilor instinctuale, a cauzelor ei.

1.22 *ideologia constituie astfel sistemul total al definiţiilor în care cele existente sînt justificate, camuflând în acelaşi timp caracterul lor de surogat.*

1.23 angoasa constituie un nelipsit mijloc de educare a fiecărei societăţi de blindaj. Definiţiile şi reprezentările valorice sunt exercitate (ades contrariu !), în şcoală şi familie. Se instituie surogatul pentru o realitate, tendinţa competiţiei, a acomodării şi adaptării, aşadar, un blindaj efectiv.

1.24 *apoliticul* devine astfel, produsul acestei educaţii a suprimării instinctuale, *o victimă a oprimării*, însă una de bună voie

1.25 oamenii dominaţi de angoasă simt nevoia acută a unei structuri sociale oprimante, care să le asigure protecţia (fenomen valabil şi invers). În ierarhizarea societăţii, un rol de seamă îl joacă concernele internaţionale, pentru ele, *o ţară minoră, există doar în postura de agent comercial.*

1.26 contradicţia dintre realitatea refulată şi surogatele care îi preiau locul, constituie contradicţia de bază a societăţii de apărare (sciziunea neurotică individuală oglindită în surogat). Acest surogat este vandabil şi cumpărabil sub forma mărfii.

1.27 *fetişismul surogatului constituie astfel baza fiecărei ideologii defensive*. Trăsăturile în mare al fetişului: îşi are originea (învăluită într-un fel de mister), în activitatea umană, este cucernic clamat, destinat alungării magice a angoasei; apare ca putere autonomă

1.28 prin oprimarea altora din poziţii privilegiate – care-i asigură un blindaj direct proporţional cu poziţia – angoasa se delegă de fapt ierarhiilor subordonate.

1.29 apare simbolul pluralităţii (un simbol colectiv al eului), *simbolul-noi*, în care se încearcă prin „spiritul de haită", să se asigure un blindaj în faţa angoasei (baza structurilor dictatoriale, fasciste, naziste).

1.30 fetişul de masă oferă deţinătorilor o împărtăşire iluzorie la ceea ce le lipseşte: produse industriale de amuzament, putere bănească şi tehnică (maşină, consum), solidaritatea suporterilor (sport). Astfel, la originea gândirii comerciale se află împătimirea (nevroticul cumpără, ca silit, mijloace întru menţinerea blindajului).

1.31 principiul comercial duce la *transformarea tuturora şi a fiecăruia în parte, în marfă*;

1.32 creşte puterea dominatorilor în analogie cu angoasa latentă a dominaţilor.

1.33 în societatea dualist-orientată a blindajului, cultura mijloceşte o experienţă socială dintr-o perspectivă a lipsei de apărare; constituie un refugiu, unde omul încă se mai poate simţi cu sine, deci într-o stare de ne-blindaj, arta este potenţial subversivă, o ameninţare la adresa acestei forme de societate.

1.34 Lărgirea sferei de conştiinţă deschide o dimensiune religioasă a experienţei – se iveşte o comunicare eliberată de blindaj, în care e vorba de deprinderea limbajului personal al celuilalt.

1.35 eliberarea individuală şi socială are ca premiză, aşadar, zdrobirea completă a tabu-ului

1.36 pentru demolarea structurilor de blindaj / apărare e nevoie deci de cunoaşterea propriului sistem de simboluri, dizolvarea modelelor de blindaj fixate în scoarţa cerebrală, de fixările emoţionale.

1.37 o societate dominată de angoasa latentă pune prin intermediul instituţiilor sale posibilităţi suficiente de blindaj pentru fiecare. Utilizarea forţei brutale pentru impunerea unor schimbări sociale duce la activarea angoasei latente şi la menţinerea şi întărirea structurilor de blindaj. În acest sens *sistemul şcolar orientează sistematic înspre fetişism*.

1.38 *Libertatea are sens doar înţeleasă ca eliberare de sub dominaţia angoasei.*

Frumoasa Domniță de Argeş a Iubirii: MaRodiA…

…aduce daruri: traduceri, studii critice, cugetari şi muzici romantice.
Traduzioni, studi critici, riflessioni

MARILENA RODICA CHIRETU

Pagina musicale

Sărutul

Dacă timpul ce-l mai am de trăit
ar fi doar un sclipăt auriu
pe buzele ei intredeschise
cu un sărut aş sorbi
până la hotarul dintre
reincarnare şi vise.

Il bacio

Se il tempo che mi rimane da vivere
fosse solo un barlume dorato
sulle sue labbra socchiuse
con un bacio le sorbirei
fino al confine tra
reincarnazione e sogni.

Autori români care au publicat pentru "Il Convivio"
Autori romeni che hanno pubblicato per "Il Convivio"

Unica matrice a iubirii
are rădăcină celestă
în inimă...

L'unica matrice dell'amore
ha radice celeste
nel cuore

Eugen Evu 2007

Scriitorul Eugen Evu s-a născut la 10 Septembrie 1944, la Hunedoara. Este membru al Uniunii Scriitorilor din Romania, membru de onoare al Academiei de Ştiinţă, Literatură şi Artă din Oradea, redactor - şef fondator al revistei de literatură, artă şi deschidere europeană "Provincia Corvina", care apare sub egida Uniunii Scriitorilor din România, membru al Accademiei Internazionale "Il Convivio", Sicilia, Italia, cu care are o strânsă colaborare. Abordează genurile: poezie, proză, eseu, publicistică, teatru scurt. Este autor a 35 de volume.

"Neauzit de lumină" este cea mai recentă apariţie editorială a scriitorului român Eugen Evu, o carte de poezie publicată de Editura "Polidava" din Deva.

Este un volum de poeme si gânduri, expresie a trăirilor sale interioare, a experienţei de viaţă şi a minţii omului prea lucid pentru a nu încerca să depaşească pragul dintre viaţa şi moarte, intermediul lumii prin sublime a poezii, singura capabilă, cu adevărat, să înfrunte raportul dintre esenţă şi aparenţă a existentei umane.

Mintea eminamente poetică, profundă şi generoasă a poetului dăruieşte şi persoanelor dragi sau apreciate în mod deosebit, versuri şi gânduri, în mod simplu sau în haina fascinantă a metaforei.

Marilena Rodica Chiretu- 12 noiembrie, 2007

Lo scrittore Eugen Evu è nato il 10 settembre 1944, a Hunedoara, Romania. E' membro del Unione degli Scrittori di Romania , membro d 'onore dell' Accademia di Scienze, Letteratura e Arte di Oradea, Redattore Capo della rivista di letteratura, arte e apertura europea, membro dell' Accademia Internazionale "Il Convivio", Castiglione di Sicilia, Italia, con la quale ha una stretta collaborazione. Abbraccia diversi generi e specie letterarie: la poesia, la prosa, il saggio, la pubblicistica, il teatro breve.

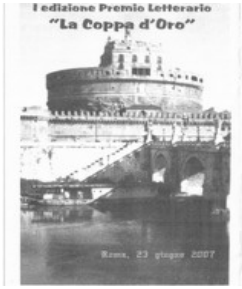

Lo scrittore romeno Eugen Evu ha ottenuto la Medaglia d' Argento, a Capranica, Roma, partecipando al Premio Internazionale "Coppa d'Oro", per poesia, essendo premiato, ugualmente, al concorso internazionale "Il Sentiero dei Briganti", Cellere, Italia, 2007.

"Non sentito dalla luce" è la più recente apparizione editoriale dello scrittore romeno Eugen Evu, un libro di poesia pubblicato dalla Casa Editrice "Polidava" di Deva. E' una raccolta di poemi e pensieri, espressione della sua esperienza, dell' anima e della mente dell' uomo troppo lucido per non provare a superare la soglia tra la vita e la morte, tramite il mondo sublime della poesia, la sola capace, davvero, ad affrontare il rapporto tra l'essenza e l' apparenza dell'esistenza umana.

La mente poetica, profonda e generosa del poeta regala anche alle persone care o apprezzate, particolarmente, versi, e pensieri semplicemente o nell'abito affascinante della metafora.

Marilena

Iarna poetului Eugen Evu şi întâia primăvară
a sufletului său, fiica sa, Gloria.
L' inverno del poeta Eugen Evu e la prima primavera della sua anima, sua figlia, Gloria.

●Angelo Manitta şi cel mai recent roman al sau "Cenere di Fenice"
Angelo Manitta e il suo più recente romanzo "Cenere di Fenice".

Un profund studiu critic al scriitorului Eugen Evu la cartea „Ceneri di Fenice" de Angelo Manitta a apărut, în traducerea Marilenei Rodica Chiretu, şi în revista "L' Attualità" din Roma, unde poetul este membru în colegiu, reprezentant pentru România. (in imagine: *sintesi dalla rivista "L'Attualità " di Roma lo studio critico dello scrittore romeno Eugen Evu.*

Maria Chiara Nevola

MANITTA, "CENERE DI FENICE"

Il romanzo "Cenere di Fenice" è la più recente uscita editoriale dello scrittore Angelo Manitta. L'autore intreccia l' azione ramificata del libro intorno ad una vicenda accaduta nella sua vita, dopo aver fatto amicizia con un suo collega arrivato dal Nord Italia. Poco dopo, seppe con stupore, che questo era un tossicodipendente. Intorno al dramma del protagonista, Amedeo Moretti, girano le vite di due donne: sua moglie, Mariangela, con la quale sembrava avere un matrimonio felice, e Ilaria, l'amante, la cui presenza nella sua vita contraddiceva la realtà. Ad un certo momento, le due donne vivono la strana situazione della necessaria complicità per salvare, dalla trappola della droga, l' uomo che ambedue amavano, Amedeo, invitato da loro a recuperare la sua personalità redigendo un diario. I primi ricordi sono frammenti incoerenti, poi, man mano, diventano più razionali. Si tratta dunque del romanzo di una regressione nella memoria, nella profondità della mente, come in un sistema di grotte o di un labirinto dell'anima, il filo di Arianna avendo, all' estremità, le mani delle due donne, differentemente motivate, ma animate dallo stesso scopo, quello di aiutare l'uomo amato. "Cenere di Fenice" contiene anche in titolo la parabola del possibile rinascimento dalla propria cenere. L'amore della coppia, al di là dell'erotico e della sensualità copiosa, dell'esplosione dell'erotismo attuale, sarà mai sufficiente o richiede, in modo compensatore, l'illusione degli stupefacenti? Un libro vivace, che potrebbe essere messo in scena, al cinema o in televisione. Presentando in un nuovo stile, trepidante, il dramma del suo personaggio, Angelo Manitta dimostra una grande capacità di coinvolgere affettivamente il lettore nello svolgimento degli eventi. Un libro laboratorio avente alla base un tema estremamente importante: l' alienazione è l' annichilimento dell'identità. L'argomento del romanzo è una vera radiografia complessa. Il rifugio nella droga, l'inferno e il possibile purgatorio recuperano, tramite mezzi moderni, i grandi simboli danteschi. La trasfigurazione di alcuni problemi psichici dominanti dell'uomo moderno è minuziosamente costruita. Nel romanzo, sono coinvolti, drammaticamente, personaggi complementari in un affresco realistico. La paranoia che anticipa il disastro dell'annichilimento dell' identità è tragica. Sicuramente, il romanzo di Angelo Manitta avrà un grande successo. Viene messo in risalto anche il conflitto tra l'eccessiva autorità materna e il libertinaggio del padre. Il messaggio educativo del romanzo di Angelo Manitta è quello di un vero architetto, paziente, meticoloso, convincente e... possibilmente taumaturgico. Saluto un grande romanzo e un possibile film di grande successo!

Eugen EVU

Dir. riv. Nuova Provincia Corwina - Romania, (Trad. di Marilena Rodica Chiretu)

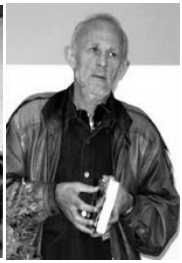

Anamnezis

Foşnet al trestiei de unde
Parcă-mi aminteşti de
Mlădia pădure de Balsa
Tropicale gigantice
În soare tânăr scăldatele
Splendori
Paradisul sălbatic
În care desculț
Am rătăcit
Şi o sferă de lumina
Pulsatoriu
Îndepărtându -se
Mă reumple de plâns…?

Anamnezis

Fruscio della canna di onde
Pare che mi ricordi
L'ondeggiante foresta di Balsa
Tropicali giganteschi
In sole giovane bagnati
Splendori
Il Paradiso selvaggio
Nel quale con i piedi nudi
Ho vagato
E una sfera di luce
Palpitante
Indirizzandosi
Mi riempie di pianto…?

Iti ofer poezia ca fruct

Disimulat în
Numele tău feminin despuiată genezic
Te asemui crinului iubitor de umbre
Cu sfială şi dor cobor
Să te-nalț
Savurând miroasna pielii tale
De la începutul lumii
Degravifiere a dorinței eterne
Dulce foame nesațiu al materiei vii
De însămânțare
Simfonie dumnezeiească
În inocență dornică rodnică
- a naturii prin tulbure floare
Refacem cu un geamăt frenetic
Tinerețea nopții roind galaxii
Reaflăm cine suntem noi incleştați
Prin noi cine se caută şi cu dragoste
Hohotind dăm trup zborului
Dimineața parca revii
De foarte departe

Ti offro la poesia come frutto

Dissimulato nel
Tuo nome femminile nuda genesicamente
Ti paragono al giglio amante di ombre
Con verecondia e nostalgia scendo
Per farti alzare
Assaporando la fragranza della tua pelle
Dall'inizio del mondo
Raffigurazione dell'eterno desiderio
Dolce fame insazietà della materia viva
Di seminagione
Sinfonia divina
Nell'innocenza desiderosa
Come della natura tramite sconvolgente fiore
Rifacciamo con un gemito frenetico
La giovinezza della notte girando galassie
Risappiamo chi siamo noi serrati
Tramite noi chi si cerca e con amore
Scoppiando in pianto dà corpo al volo.
La mattina sembri di venire

Îţi afli culcuşul în metafora nouă
Sfidezi inversa curgere a morţii
O primejdie infinit indicibilă
Cu prelungul orgasm
melodioasa mea sferă !
(Noi suntem Unu
de dinaintea cuvântului)
Logos întrupat şi străpuns vibratil
contopiţi
prin fotosinteză şi telepatic
extaz al Originii
Parcă imploră ceva Îngerul
Între apheiron şi naştere ….
Şi nu vrem să ştim
Nu suportăm să aflam
Prin cunoaştere …
Imi oferi poezia ca fruct.

Da molto lontano
Ti annidi nella metafora nuova
Sfidi l'inverso scorrere della morte
Un pericolo infinitivamente indicibile
Con il prolungo orgasmo,
mia melodiosa sfera!
(Noi siamo Uno
prima della parola)
Logos incarnato vibratilmente fondati
tramite la fotosintesi e telepaticamente
estasi dell'Origine
Sembra che supplicasse qualcosa l'Angelo
Tra l'apherion e la nascita...
E non vogliamo sapere
Non sopportiamo scoprire
Tramite la conoscenza...
Mi offri la poesia come frutto.

Dragoste,

dragoste nu te voi şti,
Tu eşti doar umbra frunzei, cerească,
Tu eşti doar ieroglifa unui sărut
A mugurului de sub iască.
Un măr înlăcrimat în aceste cuvinte
Din care muşc şi arunc deoparte
Sâmburii amari, ascunsa florii carte,
În adevărul care dulce minte.
Dragoste, mereu mai vie când trece,
După ce-i săvârşită lucrarea trădării-
După ce fructele cu carnea lor rece
Dezvăluie sâmburii, amarul mierii.

"Amarul mierii" 1991

Amore,

amore non ti saprò
Tu sei solo l'ombra della foglia, celeste,
Tu sei solo geroglifico di un bacio
Del bocciolo di sotto l'esca.
Una mela lacrimante in queste parole
Della quale mordo e butto in disparte
I noccioli amari, nascosta al fiore libro,
Nella verità che dolcemente mente.
Amore, sempre più vivo quando passa
Dopo che è compiuto il lavoro del tradimento-
Dopo che i frutti con la loro carne fredda
Svelano i noccioli, l'amaro del miele.

"L'amaro del miele 1991
Traducere traduzione : Marilena Rodica Chiretu

Eugen Evu nell' "Amaro del miele"

Eugen Evu è la voce romena "sciolta" nelle "Elegie corvine" (1998), che fa risuonare, al di là dei propri confini, il dolore di aver assaggiato "L' amaro del miele" (1994) nascosto nel nettare dei fiori spuntati nella pittoresca contrada della Transilvania. Il poeta dei tempi passati è riuscito ad affrontare il regime dittatoriale e a brillare nel presente della libertà, grazie al fascino delle parole conservate nella "Riserva di tenerezza" (2005), arrivando all' incontro con la grande cultura occidentale pieno dell' entusiasmo di far ergere "La montagna mioritica" alla "Luce delle mani".

Eugen Evu nasque il 10 settembre 1944 a Hunedoara (Romania), figlio di Gheorghe e Clara. Dopo la fine degli studi liceali, ha seguito, per sei anni, i corsi di letteratura, teatro ed arti plastiche presso il Ministero della Cultura, ciò che ha nutrito l' interesse e la passione per le più diverse e profonde letture, frutto del genio umano.

Vivendo in un paese che non apprezzava troppo la cultura, Eugen Evu è stato costretto ad esercitare diverse professioni, da quelle di operaio, impiegato, cantante, fino alle più vicine ai suoi interessi: autore di sceneggiature, regista, pubblicista, scrittore ecc.

Nel 1975, ha fondato il circolo letterario "Lucian Blaga", il quale, più tardi, ha preso il nome di "Dan Constantinescu", ciò che dimostra il suo permanente interesse per una sana vita culturale nella terra "dell' amaro miele".

Nel 1990, ha fondato, a Hunedoara, il primo settimanale libero, "Rinascimento di Hunedoara" seguito dalla rivista d' arte e cultura "Vetrata- Provincia Corvina", "Segni", la pubblicazione di poesia "Kilometro zero" ed il giornale sindacale "Segno".

"Ho dato a quella patria astratta/ La devozione e la fioritura verso l'interiore/ Come un albero arrotondato andante/ Il cui unico frutto non si può vedere/ Nè sapere/ Quando il tronco che l' ha sostenuto/ Crolla"

Eugen Evu - "Mi sono trovato"

I numerosissimi premi letterari ricevuti in Paese e all' estero confermano il valore del poeta che riesce a trasformare la propria terra nella musica dell' anima e nei colori della mente, viva come " La febbre dei papaveri rossi".

"La tenerezza del sole verso sera./ I papaveri appena essendosi li fa rabbrividire/ Con il sorriso della fanciulla. Dormono pianure/ Protette nel fremito di tutto/ E dal cielo profondo sorgono/ Volti, raffigurati in dolci slanci/ Verso la luce che li separa."

Eugen Evu - "La febbre dei papaveri rossi".

La poesia di Eugen Evu raffigura lo spirito del suo popolo, della propria terra vista come " una terra di risanamento", della storia e del paesaggio arcaico, tutto dipinto in un unico quandro, quello dell' amore, della devozione, della sacralità, cucite con il filo d' oro del passato in parole ed immagini di particolari musicalità, profumo o mistero.

"Come potrei estrarre il freddo di quel profumo/ Sulla riga di luce delle tue labbra/ Il bozzetto di quel vago edenico/ Dorato nel giglio del sorriso."

Eugen Evu - "Nessuno mi ha insegnato"

Presentazione di: Marilena Rodica Chiretu

Publicată/ *pubblicata in* Antologia 2007 - Il Convivio - ***"Cento poeti per l'Europa del terzo millenio."***

Crini iubitori de umbră
sau împreunarea
Lasă-mă să răsar din emoția bătrânei
Prudențe. Fosila emoție
Pare să fie scânteia ce de stele
Ne leagă…
Ne e dat să gustăm
Nesătui niciodată ca spirit
Însetați dinspre trup și tăiați
Prin cuvinte …

Eugen Evu

Gigli amanti d'ombra o l 'unione
Lasciami spuntare dall' emozione della vecchia
Prudenza. La fossile emozione
Sembra che sia la scintilla che delle stelle
Ci lega...
Ci è dato ad assaggiare
Insaziabili mai come spirito
Asstati da parte del corpo e tagliati
Tramite le parole.

Traducere/ *Traduzione:*
Marilena Rodica Chiretu

Ce va fi a mai fost…

…sau opțiunea turnirului fără armură a unui fost cavaler de Bacău, la Curtea Ardealului literar şi (uneori) artistic. M-a onorat că am avut aceeaşi vrăjmaşi. Îl deplângem că s-a grăbit să plece.

VALERIU BÂRGĂU
GENERAȚIE ŞI CREAȚIE
Ed. Călăuza v.b. 2007

foto E.E. *„timpul nu mai avea răbdare"...*

Enumerarea tuturor celor cuprinşi *„pe bandă sonoră"* de Valeriu Bârgău- fost coleg de cenaclu timp de vreun deceniu, înainte de 1989, coleg de drum prin jurii ori la edituri, prin reviste ori boeme cerchiste, până la uşa albă rece a unui salon în care nu am mai intrat, pentru a-l ține minte viu, vorbindu-ne despre noi şi ce face din noi toți Poezia… Cei cuprinşi în acest volum sunt editați în 2008 postmortem de soția lui Mariana Pândaru - Bârgău… enumerarea, zic, cere spațiu, dar nu se vor supăra că nu îi numesc pe toți acum… Domniile lor vor fi primit acest ultim salut ca pe un mărțişor îndoliat, iar eu îi consider companioni ai acestei cărți, Valeriu fiind mediator în virtualitatea colocvială a cărții de față. În fond ne întâlnim mereu prin cărțile noastre, atunci când le recitim întru amintirea unor drumuri sau popasuri… De aceea spun: **ce va fi a mai fost …**

…Liviu Antonesei, Victor Atanasiu, Romulus Bucur, Mircea Cărtărescu, Mariana Codruț, Ghe.Crăciun, Ion Cristoiu, Gabriel Chifu,Nichita Danilov, Vasile Dan, Eugen Dorcescu, Florea Miu, Cornel Ungureanu, Mihai Dinu Gheroghiu, C. Ostahie, C. Pricop, Ondrej Ştefanko, Marta Petreu, Marian Odangiu, C. Nistorescu, Ion Zubaşcu, Adrian Dinu Rachieru, Aurel Pantea, Daniela Crăsnaru, Holban, Gelu Dorian, Elena Ştefoi, Mihai Sin, Dumitru Velea, Ion Simuț, Mircea Nedelciu, C

Sorescu, Ioan Moldovan, Slavomir Gvozdenovici, Radu G Țeposu, Liviu Ioan Stoiciu, Denisa Comănescu, Viorel Mureşan, Traian T Coşovei, Ion Mureşan şi Lazăr Lădariu. După *„Directorul de conştiință”* Mircea Ciobanu – regretatul poet şi animator fondator de editură şi publicații a rămas fidel generației sale . Un anumit umblet prin lumea literară şi a arealului identitar socio-politic transpare din această grilă a lui Bârgău. Ea este de fapt inseminată din timpuriile contacte directe devenite pragmatic borne ale propriului itinerar – afectiv şi etic – estetic; eu l-am însoțit nu odată la edituri sau dialoguri cu Mircea Ciobanu, Cornel Popescu, Marin Preda, Nistorescu, Cristoiu, Atanasiu. Am fost împreună şi repetat la Cartea Romanească, la Mircea Ciobanu (inclusiv acasă la marele nostru scriitor şi editor), la Marin Preda şi Florin Mugur, la Cornel Popescu şi *„spionul”* Ion Bujor Pădureanu, sau la Ion Gheorghe şi la Ion Horea, la Mircea Dinescu, la Passionaria Stoicescu- Ivanov sau Nicolae Ioana, Laurențiu Ulici, ori la Clujeni (Nae Prelipceanu, Nego Irimie, Ion Cristofor), Vasile Dan, Marian Odangiu, Ion Horea, Ioan Iancu,Constantin Sorescu, Nicolae Dan Fruntelată, Florentin Popescu, Nicolae Ioana, Laurențiu Ulici, Ondrej Ştefanco. Am fost desigur la timişorenii noştri, unde Valeriu a fost coleg de filială cu mine, dar a prefecar să *„dezerteze”*, deşi era editat de Al Jebeleanu, de sufletisul Ion Arieşanu, la Lucian Alexiu, Cornel Ungureanu, Eugen Dorcescu, Ion Anghel, Ioan Iancu, Theo Bulza… Am fost şi la vetrişti, la Băciuț, Cistelecan, Mihai Sin… De fapt recunosc că umblam a ne afirma şi ne făleam cinstit că noi, ăştia, hunedorenii, suntem şi trebuie să fim luați în seamă: în acest sens mă cvonsider solidarul tipic optzecist, deşi aparțin promoției 70… Eram colegi şi într-un fel concuram între noi. Bârgău era moldovean **<u>încetățenit</u>** hunedorean, ca şi Neculai Chirica „răzăşul” lui… Dar îşi considera rădăcinile undeva din Ardeal. Lista acestui *„itinerar de cuceritori”* este mult mai lungă. Eram un tandem curios, complementar temperamental zicând, însă sub acelaşi rost : de a ne afirma şi de a promova creațiile colegilor noştri mai tineri… Am fost mereu atras de optzecitşi şi de fapt de *„formula de stil comportamental”* - minus tupeismul păunescian. Îmi amintesc de o filmare la care eram invitați ambii, dar Valeriu, fire imprevizibilă şi sceptică din motive de el ştiute, nu i-a fost agreabil bardului bârcan: erau incompatibili total.

Îl consider pe Valeriu Bârgău cvasi-labişian sub spectrul poemului *„Sunt spiritul adâncului”* şi al *„Luptei cu inerția”*. Companionii… au fost aleşi de el în această carte…

Pe mulți dintre aceştia i-am adus în județ şi am conlucrat aici la Boema scriitoricească, ambulatorie, la festivaluri şi concursuri… I-am adus aici pe Blandiana, D.R. Popescu, G. Macovescu, Dinescu, Dragoş, Horea, Fruntelată, Dumbrăveanu, Jebeleanu, Prelipceanu, Tărchilă, Timcu,Costinescu, Andrițoiu, Pituț, Blandiana, Romulus Rusan …. Să îi audă şi pe ai noştri, din județul desconsiderat *„elitic”* versus proletculoid (sic, n.n.) de către birocrația ceauşisto-sintezisto-securistică fosilă …

Cu Valeriu o vreme am fost chiar… vecini de scară (de bloc de burlaci), ne ştiam bucătăriile scrierilor şi amarul mierii existenței *„paralele”* a festivismului grotesc al *„muncii şi creației”*. Ei bine, în cenaclul hunedorean profesionist, cam discriminatoriu titrat aşa de Neculai Chirica, eu eram secretar literar iar el *„organizatoric”*. Apoi el a

înființat cenaclul *Lupta* iar eu cenaclul tineretului *Lucian Blaga*. Ne-am… întreit. Erau scriitori mai bătrâni care îl imitau! Era bățos, înverşunat din te miri ce, părea încolțit de nişte probleme cu care debarcase la Hunedoara, cum spune el, cu un geamantan de lemn, ca recruții… Şi uneori greşea reacționând prea emoțional, dar toate astea se resorbeau cumva în textele lui: experimenta colaje, dădea ultimul ban pe dicționare…

Dincolo de masca asta, a gravității, se disimula un mare timid. Îi plăcea să se ascundă într-un *„mister"* al trecutului, venise cu barbă şi deranjaze pe ici - pe colo, atunci barba era semn de rebeliune. Activiştii l-au chiar dat afară din cenaclu!

Mereu am fost împreună, fie ca inițiatori de cenacluri tinere, fie ca tandem în *„asalturile"* la edituri, reviste, itinerarii, colocvii…. Şi aici, la Hunedoara şi la Deva, la Hațeg, Orăştie, Brad, în juriile de la Costeşti, Țebea, Deva, la moți, Baia de Arieş, Câmpeni, Alba, în Valea Jiului, la După Piatră, la pădureni, la cetățile Dacice, sau la cele romane, la Ovidiu Densuşianu sau la… dar unde, Doamne, nu am fost în tandem? În licee, tabere, în instituții şi în intreprinderi, în minele din județ... Avea o energie şi o ambiție absolut speciale, era mândru de sus-puşii scriitorimii, de Caraion, de Preda, de timişoreni, de cei cu care s-a zbătut să editeze cărțile lui. Odată a zis în public că *„din județul Hunedoara singurul poet de care mă tem este Eugen Evu"*... Ne-am certat amical, am zis că problema poetului nu e să fie temut, ci iubit… Citind acum cartea de interviuri, mi-au revenit toate astea în minte.

Eram curtați sau invidiați, stârniți sau geloziți pentru reuşite. Am colaborat cum nu am colaborat cu niciunul dintre colegi - acesta e adevărul. Afle şi uitucii care ulterior s-au aciuat clientelari şi ciocli la pomana editurii lui! Habar nu au cine şi cum a fost omul Bârgău. Numai noi doi ştim.

Am avut tristețea grea să fiu lângă el, lângă soția şi familia lui, când deja era anticamera frigului etern.

Nu ne mai şi cicăleam, ne explicaserăm câteva lucruri lămuritoare, cinstit şi lăutăreşte. Era uneori sarcastic, alteori incomod: dar sinceritatea a fost constanta relației noastre.

La Cluj am lansat o carte de valoare *„Raportul lui Avram Iancu către Împărat"*… Mi-a publicat trei cărți. L-am publicat cu bucurie mereu. Mereu am fost împreună, în pofida bârfelor, răutăților, era între noi un soi de concurență în toate. Nici vorbă de otrava pe care securiştii şi ai lor, sursele şi re-sursele grafomanilor, ne-au turnat-o mereu parşivi ca să strice orice construiam. Am adus aici valoroşi colegi din toată țara, am menținut o punte cu valorile de atunci şi de mai târziu. O punte ce, iată, a fost aruncată în eter (n.n.). Siajul liric tremură uşor pe luciul de apă al memoriei. *„Ce va fi a mai fost"*… Revenind la marginaliile mele:

Zbaterea şi răbdarea lui Valeriu Bârgău se fructifică exemplar în acest volum antologic. Muncind câineşte ani de zile la glossarea şi pregătirea cărții – riscând firesc animozități dar câştigând acribic şi – vai! - devastator pentru sănătatea grav afectată - Valeriu Bârgău lasă prin acest volum de interviuri nu doar mărturia unei generații deja tranzitive pe coordonatele mocnite ori reprimate ieri, jertfind practic din trupul său sufletesc şi dramatic, sublim complice cu boala ce avea să-l răpună de timpuriu – astfel că eu, care aveam să îmi trec cumva regresiv propria memorie

în ultimele sale zile – la Deva – am fost cutremurat îndeaproape de teribila sa conştientizare a *„nebuniei creației”* şi a zbaterilor în care în mod paralel ne-am implicat…

Am avut indicibila clipă de a-i scrie necrologul pe masa lui de scris. Am sentimentul că suntem printre cei încă vii – parcă anume supuşi încercărilor convieţuirii într-.un ideal. Sunt în generația 70, însă resimt – prin grila lui Valeriu – încheietorul de pluton, cum se autodefinea undeva – un FRIG textualist dinpsre ei, optzeciştii şi speciala lor solidaritate. Optzecismul este astfel în primul rând o ATITUDINE: nici a *„rezistenței prin cultură”* manolesciene, nici a *„Numelui poetului”* gruparea lui Cezar Ivănescu. Ci a rezistenței identitare de profunzime, a fiecăruia, în numele Creației şi a devenirii. Prin asumare şi – într-adevăr – a acelui *„ev aprins”* labişian. Deopotrivă tragic şi oarecum mioritic – între Moartea Căprioarei şi Spiritul adâncului… Aşadar cartea este o sentință de enormă empatie a unui suflet şi a unei conştiințe – la care ne oprim şi ne ascultăm pe noi înşine – cei încă vii.

Iar Valeriu Bârgău îşi continuă şi astfel alfabetul straniu în care vorbea – dar şi avatarurile tangențiale care transpar din mărturiile şi mărturisirile aleşilor lui de drum.Consider că *„Generație şi creație”* este o carte de referință pentru optzecişti, dar şi pentru cei ce urmează. Pot reproşa abesența lui Ioan Evu şi Constantin Stancu, Mariana Pândaru şi Ioan Radu Igna – colegii lui din zonă, - din această pleiadă optzecistă. Sfidarea elitismului păgubos - plângăreț noican…, dar şi a prejudecăților induse activistic – ca şi intuiția admirabilă a lui Valeriu Bârgău cronicarul antologator – conține prin cele 500 de pagini o mică istorie premonitivă a ceea ce avea să urmeze. Şi va mai urma.

Valeriu Bârgău nu a apucat, din păcate, să îşi vadă volumul recent editat de soția lui, Mariana Pândaru Bârgău – la propria-i editură. Poate că inițialele adăugate editurii – ale numelui său - vor fi regândite cu majuscule: V.B. Poate că el continuă să scrie în zona *«Alfabetului straniu»* sau poate în zona *«Florii Soarelui»* - cum numea mâna omenească…

Valeriu Bârgău a fost omul de-a dreptul terorizat – în sensul bun – de conştiința valorii lui, aşadar şi a altora. Aici consider că semănam. A sa - una conflictuală şi pornită mereu pe luptă, şi a celorlalți, los companieros. Eu sunt doar împovăratul de a fi încă pe Drum. Stingherit că vorbesc la trecut.

Sunt convins că dincolo Ulici şi Caraion (nu cel din subsolul alternant textului din Jurnale vol.1) şi Bârgău se vor plimba prin Metatext şi vor râde de prealumeştile conversatii divergente… Dar că s-a împăcat cu lumea,îmi pare bine să o spun, nu cred: deoarece nu prea merită, ca lume… Este absurd că mişelia stă la masă cu poezia şi se bat pe umeri, ba chiar se sărută. Iar la poarta unei case pe care se bat umbre şi claxoane sparte ce se pretind trompete apocalitice, de fapt epileptice, se mai târşesc câteva perechi de şoşoni netoți,amăgiți că, de dincolo, omenia se lasă furată din ceea ce de fapt este dăruire şi zbatere de a motiva superior o existență. Nu-i aşa, Valerică ?

Un cabalierou anti-terror vacui al desolidarizării duhovnice - ambulatorii şi un aruncător cu buhduganul ghimpat în mofturile carahialoase ale tuzlucilor… Mircea de la CNSAS al câmpului păzit de maci: „-dacă eu tac, n-ai nici un drept să taci"…

Dar nici o altă beție cu Marx, nici meciuri de box cu Cezar Ivănescu, Comandorul grevist al foamei de spirit poetice …

Un dialog necenzurat regăsit:

Eugen EVU - Mircea DINESCU

TENEBRE ROMANIAN COLOR

Colaj foto de George Roca - redactia Agero

** Misticismul nu ține de industrie * E greu să fii idol pe viu * Ion Gheorghe, Nichita, Ioan Alexandru au fost genialoizi, au fost mistici şi au fost complici cu propria lor suferință * Geo Dumitrescu a căzut de supărare * Nichita rămâne MARE! * Şi italienii l-au împuşcat rapid pe Musolinni * Au existat teroriști şi simulatoare * Gadaffi amenință public, la t.v., că împuşcă 1o.ooo de români din Libia * Pe Iliescu l-a apucat frica * Cum să tragă în ei, când acolo erau şi şefii lor, securiştii? * Acelaşi scenariu a fost peste tot, şi la Hunedoara **

Eugen Evu: *Dragă Mircea, tu mi-ai scris încă din anii primelor tale cărți, autografe măgulitoare, ne-am cunoscut încă de la debutul tău în „Luceafărul", cu elogiosul gir al lui Fănuş Neagu, apoi al altora, într-un consens total: erai meteoritul anului! În acei ani, dincolo de toate, vocea poeziei a răsunat în cetăți, era o formă de a rezista, aici Manolescu are şi el dreptate! Pe „La dispoziția Dumneavoastră", de exemplu, îmi scrii: „Poetului Eugen Evu, poet de înaltă clasă, omului cu suflet de mătase, prietenului drag, toată prețuirea mea" Desigur, am ceva, cred că zestrea din părinți, adaos un anume har, talentul... inclusiv un foşnet de mătase, în cuvinte, dar Ion Mircea spunea că eu sunt o „lebădă cu gâtul străpuns", iar Doinaş că sunt mare poet, ceea ce aveam să lupt a confirma mereu! Foarte greu, continuu, parcă fără sfârşit. Aflu despre mine şi azi, din puncte cardinale diferite, că într-adevăr… multe mai sunt şi eu! Tu eşti, eu sunt, noi, voi, suntem. Poate vom fi aşa cum am trecut în operă, dacă opera e vie, dacă arta noastră e una trăită, ci nu altceva. Nevoie de iubire, ci nu de luare-n stăpânire, nu de putere, prin artă.*

Mircea Dinescu: Cred că ți-am scris aceste cuvinte adevărate prin 1979? Toamna eram şi eu mai romantic pe vremea aia, dar asta am scris, e-adevărat. Nu mă dezic. Am fost aicea, la voi, de mai multe ori, mă chemați şi eu veneam la Hunedoara, Deva, Brad, Orăştie… Ardea aici o poezie nouă! Cu nea Chirica, parcă…

Eugen Evu: *Nea Chirica s-a dus, l-am înmormântat anul trecut. Soția lui a fost necăjită că la USR nimeni n-a dat un necrolog, măcar la TV. Eu i-am telefonat lui Ulici, dar aşa sunt cele de după noi, umbre lungi!*

Mircea Dinescu: Păcat, era un om cumsecade...

Eugen Evu: *Şi Dan Constantinescu s-a dus, a murit în exil, în Germania, la Freiburg. Sa- mai dus pe la el dl. Martinovici, care era preşedinte al revoluționarilor hunedoreni, a fost repetat la el, eu nu l-am mai văzut niciodată (soarta face ca la reluarea acestui interviu cu M.D., ultima carte în proiect a eminentului poet şi traducător, să fie la mine pe masă…Mi-a fost încredințată de soția sa, Lucia, spre a edita un volum omagial „Sfera de lumină". Manuscrisele lui se află şi la Biblioteca Română din Frieburg, n.a). O vreme am denumit cenaclul tineretului „Dan Constantinescu", dar cenaclul s-a destrămat după plecarea mea de la instituția culturii. Mircea, eşti oltean, sau ce eşti tu, de unde eşti?*

Mircea Dinescu: Prin origine sunt transilvănean. Da, e-adevărat, bunicul meu dinspre tată era din Sibiu şi maică-mea e originară din satul Soareş, de lângă Bobâlna.

Eugen Evu: *Dacă ai fi rămas în Slobozia natală, să trăieşti acolo, erai oare tot…cel ce eşti azi, Mircea Dinescu poetul?*

Mircea Dinescu: Sigur că-nțeleg ce-mi spui. Că provincia te toceşte. Dar acolo am început să scriu poezie. Nu-mi reneg obârşia, dar nu mă omor după ziua aia. Am deci multe motive, unul e că mi-au dărâmat nenorociții ăia casa. Nu mai am nici un motiv să văd blocuri la Slobozia, locul unde m-am născut. Acum s-a făcut acolo o alimentară.

Eugen Evu: *Ar fi culmea să pună acolo o placă „aici s-a născut ..." etc. Am văzut recent la Bucureşti că s-a dat numele lui Nichita Stănescu unei săli de sport! Dragă Mircea, azi (n.red. anul 1997). Atât în România,cât ți în alte țări,conmdiția poetului, aia de militant, de luptător, cea mai potrivită, care ar fi după tine ?Orfeu, Don Quijote,ori Hamlet ? Cărui model crezi că-i eşti mai apropiat ?*

Mircea Dinescu: Da, deci nu mi-am găsit un model cum ar fi fost mai uşor de aflat în politică, cea capitalistă şi industrială, nu, deşi s-a vorbit ba de modelul suedez. Ba de cel francez, cu atât mai greu că în literatură se poate purta un model. Ne iluzionăm că putem intra în pielea bâtrânului Orfeu, ca să mai îmblânzim cu stihurile noastre, fiara comunistă, sau capitalistă, azi…

Eugen EVU: *Eu cred că modelul este în fiecare din noi, unic, doar că el ar fi ideal să țâşnească, să radieze şi să se facă vizibil, să fie adică luminător.*

Mircea Dinescu: În ceea ce priveşte atitudinea lui Hamlet, sigur că asta depinde de structura fiecăruia, dacă vrei, nu? şi poate găsim gesturi hamletiene şi la un tip ca Bacovia, retras, care mergea în umbra zidurilor, care era un luptător singuratic, se juca de-a Hamlet. În fine, Don Quijote cred căi in naştere, avem în noi puțină sămânță de donquijoți (a se citi donquihoți). Aşa, şi inevitabil că-n meseria noastră în care umblăm toată viața să vânăm mori de vânt (semnificația) - de fapt nu reuşim! Măcar el avea cel puțin iluzia, convingerea că atinge ceva concret cu lancea sa!

Eugen Evu: *Modelul, modelele astea, le-am ales ca semnificații profunde, dar eu ştiu că în profunzime suntem Sisif şi, unii, Prometeu! Modelul – condiție a celui ce scrie, în societate, în lume, probabil că va dăinui inclusiv mesianic, ori luciferic. Dar parcă, totuşi, cel mai frumos era al lui Orfeu, fiul lui Apollo. Eu am fost catalogat de mai mulți critici ca fiind un apollinic.*

Mircea Dinescu: Noi lucrăm de fapt, cu abstracțiile astea, cu morile de vânt… Cavaleri ai Tristei Figuri... Care sunt şi cuvintele şi după fiecare carte de-asta pe care o editäm, redevenim nişte inşi lipsiți de operă. Fiindcă în momentul în care ți-a apărut cartea, nu-ți mai aparține. Şi te apucă spaima că trebuie să scrii ceva, din nou, nu?

Eugen Evu: *Blaga spunea că „o boală învinsă e orişice carte"*

Mircea Dinescu: Da, orice carte, da, da…

Eugen Evu: *Eu cred că dintre cei trei, tu eşti cel mai aproape de Hamlet. Acuzi ceva foarte grav, crima care s-a înfăptuit în cetate, dar pentru asta iei ipostaza claunului, pe care Prințul a luat-o, inspirat din durere, deznădejde, simț moral insuportabil, de la claunul Curții…A face pe nebunul, ca să poți spune Adevărul acasă la tine, între ai tăi, într-o Danemarcă putredă. Sigur, aici e geniul lui Shakespeare, căci el s-a proiectat, geniu semiotician, în personajul cheie Hamlet. Arma ta, arta ta, este zeflemeaua, poate un pic şi a la maniere de Caragiale Însă tu eşti tu, cred că aşa vei fi mereu. O armă-artă care taie-n carne vie, care şfichiuie, doare, iscă pandalii între pacienți. Atacă răul în structurile sale adânci, îl întărâtă, îl stârneşte, aşadar te face vulnerabil la răzbunări. Circaşii sunt tot mai mulți, iar a face circ, poate să le dea imunitate, mă tem că a lua în răspăr eşuează în derizoriul suprasaturației. Dar este ceva tragic în chiar satiră, nu? Căci eu zic că umorul este tot o dimensiune a tragicului! Crezui că te-ai schimbat ca poet, ca om, în aceşti ani de după loviluție?*

Mircea Dinescu: Nu ştiu dacă m-am schimbat mult. Am îmbătrânit cum ar veni vorba şi chestia asta îți ia puțin din inconştiența cu care scrii versuri în tinerețe. Respirația e mai mare într-un fel când devii un nume, răspunderea vreau să zic, pe urmă oboseala, plictiseala asta la un moment dat. Te-apucă şi sentimentul lehamitei şi al inutilității, dacă vrei. Cum ziceai, al efectului „morii de vânt". Al meseriei acesteia, aflată aproape la marginea ridicolului, undeva, nu?

Eugen Evu: *Crunt, dar de-o vreme am şi eu această spaimă, că sunt la marginea ridicolului, mă expui mereu unei himere colective, abstracte, dar care te muşcă, de respinge, te renegă, concret. Ce zădărnicie ecleziastică simți atunci! Nici fratele nu ți-o poate înțelege, atunci cine? Dar Baudelaire, îți zici, consolator, definea astfel: „Tu, cititor fățarnic, tu, semenul meu, frate". Iar noi, remember, suntem urmaşii spiței lui Cain, căci Abel a fost ucis, din gelozie, spre a-i face pe plac Tatălui. Ceva s-a răsturnat atunci în lume, însuşi mitul cosmogonic şi antropogonic al Gemenilor, fratricidul…*

Mircea Dinescu: Sentimentul lehamitei şi al inutilității, dacă vrei. Dacă e să fim cinstiți, cum altfel să fim? Eu sunt deja un personaj…

Eugen Evu: *Fiecare ne suntem personajul nostru principal!*

Mircea Dinescu: Un personaj cum ar fi un luptător, pamfletar, în fine, deci mi-am cucerit un loc între personajele care contează acum. Dar dacă eu sunt un simplu un poet, cu talentul atât cât îl am, cine ştie unde dracu' aş fi fost? Nebăgat în seamă, poate… nu eram Mircea Dinescu!

Eugen Evu: *Cărțile tale de dinainte, unele cenzurate crunt, altele, în fine întregi, nu se prea găsesc! Înainte le smulgeam pe sub tejghea, ori le primeam ca privilegiați prieteni, după ce marea parte din stoc ajungea la politruci, pentru „studii", ori la ăia de agoniseau biblioteci la metru liniar…*

Mircea Dinescu: Nu mi-e ruşine de nici o carte a mea, ba dimpotrivă, sunt mai mândru de cele dinainte, decât de cele de „după"!

Eugen Evu: *Ce părere ai despre destinul tragic, personal, al celor ca aparțin generației '60, poate Ion Gheorghe, Ioan Alexandru, Marin Sorescu. Dincolo de unele salturi fără plasă, destinul s-a vădit tragic, nu ca al Blandianei, ori al lui Păunescu, deşi... Eu însumi, sunt al promoției '70, dar mă situez în bucla de timp interferentă şi cu optzeciştii! Tu eşti tot al grilei lui Ulici „promoția '7o! Şi Doinaş aşa ne-a considerat!*

Mircea Dinescu: Au fost generațiile astea, chiar şi optzeciştii. Literatura multora e perisabilă acum, dacă reciteşti, ieri părea că... hă, hăăă! Multe dintre ele erau fumate. Generația lui Virgil Teodorescu, anii '2o, Gelu Naum, Caraion, poate Stelaru, ei au fost marii poeți! Ce întrebi tu… da! Ion Gheorghe, Fănuş Neagu! Erau oameni talentați, unii foarte talentați şi dar a căror evoluție sigur că e ciudată, unii dintre ei au fost numai lipsiți de inteligență artistică, adică n-au ştiut ce să facă prin şi cu talentul lor. Ăsta-i şi cazul lui Ion Gheorghe, săracul, care acuma publică nişte prostioare. Poezii despre Emil Constantinescu, jalnică, alta despre Miron Cosma …jalnic, rămâi mască ! El era un foarte talentat, pe vremea cărții „Vine iarba", da! Ioan Alexandru la fel, era un poet genialoid, în volumele lui prime!

Eugen Evu: *Într-adevăr, Ion Gheorghe era mare, în volumul său „Vine iarba", rar poet român aşa mare! Şi rămâi stupefiat, el dedică cel mai mare poem din carte partidului comunist! Tot aşa Nichita, cu al său „Roşu Vertical", care năuceşte prin văcsuială, duplicitate, probabil ştia că e ruşinos, dar a dat cezarului anume moneda, amăgindu-se că-i „ortul popii"! Ioan Alexandru, cred, e cel mai la vârf, în „Infernul discutabil". Poate că destinul de care te-ntrebai, vine cumva din interiorul operei lor, eu văd aici ceva gnostic, ezoteric.*

Mircea Dinescu: Da! E parcă al treilea lui volum, da! Era genialoid acolo! P-ormă chestia aia mistică, prin care a trecut el, a făcut o industrie mistică. Ori misticismul nu ține de industrie. (Mircea, tu spui că eu am suflet de mătase. Dar mătasea o fac genialoizii chinezi, de tare demult, din gogoaşele viermilor de mătase, din micile sarcofage). Mamă, ce subiect mi-ai dat, însă pentru mai târziu.

Eugen Evu: *Ioan, căruia ardelenii îi ziceau şi Şandor, am fost bun prieten cu el, ca un frate, cum îmi scrie pe „Imnele Transilvaniei", poetul care muri după o paralizie cumplită, în spitalul german. I-am scris şi mi-a răspuns pe o ilustrată, dar a scris sora medicală pentru el. Mai bine tac istorioara asta! În parlament, Ioan Alexandru, cu crucea…*

Mircea Dinescu: Nu! El a fost sincer, el îmi era foarte simpatic şi ca personaj. Aşa teribil cum era. Dar ce s-a întâmplat cu el? Boala, paralizia, la cărucior, e foarte trist! Toate astea erau, prefigurau, demonstrau că Ioan Alexandru era făcut să stea retras, el voia să se retragă într-o chilie. A tot cântat pustnicia!

Eugen Evu: *Vămile pustiei!*

Mircea Dinescu: Poate rămânea sănătos, era sănătos dacă scria în singurătate, în pustnicie, versurile. A ajuns politician la tribună şi uite… Da! Pe urmă, unii sunt loviți de alcool, cum e cazul lui Fănuş Neagu, ne place sau nu ne place, asta e! Adică a fost! În prozele lui scurte este extrem de talentat şi-acum a devenit un manufacturier ca băbuțele alea aflate în fața porții. Da?

Eugen Evu: *Eu insist să afirm că asupra generației acesteia a plutit malefic un soi de stigmă, ceva tragic, poate umbra dedublărilor de diverse procentaje, care pe unii i-a marcat de adâncime, le-a modificat Ființa! Eu am lucrat ca specialist cultural, metodist şi referent principal, 2l de ani la cultură, am fost cel mai performant, cel mai bun, iartă-mi ne-modestia, e adevăr probatoriu prin CV şi mii de martori încă vii. Dar viața mea încă nu e pentru unii clară, ei sunt mulți şi au motive să mă marginalizeze subtil, ori fățiş! Presa din județ se teme să aducă măcar vorba despre lustrație! Se ştie de ce! Mi-e, vorba ta, LEHAMITE! Îmi aştept pensionarea, ca să am timp a scrie. Şi între timp să sperăm că mai avem şi de trăit, aşa, ca oamenii încă teferi, normali, iubitori de viață şi de valorile ei, ale noastre. Iartă-mi patosul, te atenționez că unele pasaje din acest interviu le voi păstra la „sertar", poate voi reda integral acest dialog mai încolo. Am trăit dramatic şi încă nelămurit public, repercursiunile, ştii că mi-am luat de la Arhivele Secului (CNSAS), mostre din cele peste 4oo de file ale dosarelor mele, încă din 2oo3! Văd, vedem că larma turbată şi aiurea continuă şi azi, oricât v-ați zbătut acolo, voi, pledanții cauzei generale ale multora care scriu! Domnul Onişoru (?) mi-a aprobat ce am cerut, însă în copiile mele, o parte sunt aşa-zis „anonimizate, cu scop protector pentru nişte amărâți care mi-au otrăvit viața, turnaci plătiți, spăimoşii ori şantajabilii. Aici, am stârnit ciudate (sic) reacții, când am publicat câte ceva, inclusiv în revista fondată de mine! Colegii, ca să vezi, m-au apostrofat, deoarece atrag asupra revistei (lor!!!), consecințe! Frica face politica, nu Adevărul! Frica de propriul lor trecut! Mi-au influențat în rău mare parte din destin… Care destin? Generația '6o, poate şi '7o, a fost sub stigma aia tragică, poate determinată, destinele unora s-au prăbuşit iremediabil, tragic. Unul care va fi în mare parte şi al operei lor, e o dialectică aici, de la Democrit citire, că doar nu de la analiştii noştri, mai toți breji şi încă treji! Dar s-o lăsăm pe-aldată, e destul de dureros şi parcă nu se mai termină. Despre Nichita?*

Mircea Dinescu: Nichita era şi el geanialoid, tot timpul şi-n vorbire, poezia lui era tot vorbire …

Eugen Evu: *Categoric, avea aşa-numitul geniu oral, precum bunăoară şi Petre Țuțea!*

Mircea Dinescu: O vorbire, de fapt, el nu scria,el dicta. Le dicta unora care-l însoțeau admirativi. (Eu zic fetişizanți, E.E.) - Un fel de cult …

Eugen Evu: *Aproape mistic şi mulți poate, au fost, fără să conştientizeze, un pic complici la distrugerea sa, eu aşa cred. O făcuseră, alții, şi cu Labiş şi cu Marin Preda. E greu să fii idol „pe viu"!*

Mircea Dinescu: El le dicta comesenilor, boemilor ăştia, tot ce vorbea era luat drept poezie. Ştii cum, avea geniu oral şi de-aici şi pericolul. Al unei bune părți din poezia lui care este vorbită, de fapt şi se vede .Dar din când le nimerea şi rămâne MARE. Nichita! Râmâne mare!

Eugen Evu: *Eu adaug că e un joc cumplit, ca finalitate, cu psihicul nostru uman, creativ, care pe urmă se răzbună, ceva modifică creierul, funcțiile carteziene, ori poate mult mai adânc. E ceva alienant. Stihialul ăsta scormonit peste limite, se răzbună. Labiş o numea „pasărea cu clonț de rubin" De parcă era vreo piesă himerică, din ceasul lumii (ad. 2006).*

Mircea Dinescu: Geo Dumitrescu, că m-ai întrebat ce mai face! Îl văd destul de des, e iarăşi înjurat acum, dar este un poet foarte important. E retras acasă la el, îl văd săptămânal, (între timp a murit! n.n. – a.c.) A fost foarte dărâmat, bolnav, în 1998. În 1989 îşi făcuse casă la Otopeni. A căzut de supărare, făcuse cancer, dar l-a fost depăşit şi-acuma stă retras, trăieşte împreună cu mama sa, care are 95 de ani. (obs. ibidem,n.a .)

Eugen Evu: *Foarte mulți poeți români îi datorează lui Geo Dumitrescu. După ani, l-am regăsit în lecturi cu substrat bine zidit. ca nucleoid, în textele unor Sorescu, mai ales, dar care nu se revendica de la el. O fi fost inițial Sorescu fascinat de Geo, chiar el mi-a spus la Deva, în anii '75 - '76, că el era „singur printre poeți", în sensul că el este un tragic, dar va ieşi în lume parodiind, ca atitudine. Şi aşa a făcut! Dar şi când a ajuns ministru al Culturii, tot tragic a fost, era, cum avea să zică hâtru, olteneşte, „văr cu Shakespeare" sau poate cu Hamlet! (ad. Ibidem.n.)*

Mircea Dinescu: La Geo merg odată pe săptămână, îi cumpăr cele necesare, pâine, cartofi, ce mai are nevoie. Deci el este o mare figură, de fapt, mulți au ciugulit din el, cum bine spuneai!

Eugen Evu: *Ce crezi despre viitorul imediat al Uniunii Scriitorilor?*

Mircea Dinescu: N-am mai trecut pe-acolo deloc. Nu mă mai interesează.

Eugen Evu: *Nu vor găsi o altă formulă, cel puțin una sindicală, pentru a sprijini cumva viața solidară a scriitorilor români?*

Mircea Dinescu: Eu sunt rupt de ei. Problema pensionării scriitorilor am rezolvat-o, a fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut, când eram preşedinte...

Eugen Evu: *Da, şi mie mi-ai comunicat că, în fine sunt membru definitiv al USR, după ce ani mulți, deşi îndeplineam condițiile cu brio, am fost ținut stagiar, datorită curvelor securiste şi activiste din „spațiul natal"! Cu pensionarea, după ani buni, pentru mine e încă o mare nedreptate, dar lasă, aşa a fost să fie. Sau, a fost (ca) să fie! Ce părere ai despre minerii Văii Jiului, după tot ce a fost?*

Mircea Dinescu: Eu sunt, ca şi tine, copil de muncitor, de lăcătuş mecanic, am o mare stimă pentru oamenii care muncesc din greu, dar mineriadele, căci despre astea mă-ntrebi, e clar că au fost manevrate! Au crezut că fac o chestie formidabilă, că salvează țara de…, şi-au bătut intelectuali, au bătut la-ntâmplare prin capitală, au fost marea nenorocire a României, căci atunci, când e vorba de noi, de pildă-n

Germania, stai sa vezi tot timpul la televiziune imagini brutale, buf-buf! Sigur că nu vin inVestitorii, „ce dracu', venim pe-acolo, ne-aleargă ăia pe câmpuri…". Degeaba le spui „stați domnule, c-a fost un accident, de fapt o nebunie! Greu ne vor vedea altfel.

O voce din sală: *Dar despre împuşcarea în halul ăla a lui Ceauşescu, ce spuneți?*

Mircea Dinescu: Păi cum!? O împuşcare mai suavă? (râsete) Trebuia proces de-a adevăratelea, da, dar, s-a crezut, s-a spus că „n-o să mai tragă teroriştii" Şi italienii l-au spânzurat rapid pe Musolinni… Ce să cred? Din pricina lui Ceauşescu au murit mulți, ei nu mai pot vorbi. Femei gravide, pe masa de operație, bătrâni care nu erau luați de salvare, că erau ca pe moarte, bestial, nu? Limita pentru asta era cea de 7o de ani, cea biblică, ce vreți mai mare cinism? Au murit foarte-foarte mulți oameni cu zile. Şi acum e aproape tot aşa. Disprețul față de om, de semeni.

Altă voce din sală: *Dar teroriști au existat?*

Mircea Dinescu: Au existat, da! Există! Eu am văzut şi simulatoare electronice, astea erau împânzite în tot Bucureştiul, erau planuri vechi, pentru eventualitatea unor invazii, atacuri, etc.

Eugen Evu: *Acelaşi scenariu, peste tot unde s-a tras în oameni. Şi la Hunedoara, jur că s-a tras asupra mea, eram în fața Poştei, cu o doamnă de la sindicate… Urma, gaura de glonț vidia, alături de una normală, a stat mult timp în geamul intrării poştei, s-a tras asupra mea, eram de mult urmărit de securişti şi de unii de la miliție, care mă arestau periodic, m-au anchetat şi penal, căci îi scrisesem lui Ceauşescu şi nu am vrut să recunosc! (ibidem,n.2006) În actuala Hunedoară, o biserică cu hramul martirilor prin împuşcare (şase la număr), stagnează de ani buni fără fonduri a se isprăvi. Pare un stigmat. Predicile se aud în oraş unele sunt de-a dreptul patetice, cu apeluri disperate, dar enoriaşii n-au bani, iar cei ce au nu prea se-apleacă. (ibid).*

Mircea Dinescu: De când erau în Cehoslovacia... Simulatoarele imitau mitralierele, soldații trăgeau uşurel, cu gloanțe în infraroşu, eu am văzut, erau împuşcați numai în frunte, aşa: în C.C., în întuneric! Numai acolo-ntr-o oră au fost împuşcați şaişpe inşi. Numai pe lumină stinsă, în frunte, doar erau profesionişti, erau băieți care… aveau arme speciale cu lunetă! A existat şi o echipă specială care-l păzea pe Ceauşescu şi erau Arabi. Erau de-ai lui Araffat. Erau libieni, care au fost arestați de ai noştri, dar în acea vreme lucrau în Libia lui Gadaffi vreo zece mii de români. Ăla, terorist de rang mondial, a amenințat că dacă nu li-se dă drumul imediat, ne împuşcă compatrioții! A apărut şi la televiziunea lor, se ştie... Vă daşi seama ce ieşea? Şi le-a dat drumul înapoi, şi gata.

Eugen Evu: *Iau mărturia ta ca pe una esențială, fie peste timp, când sperăm se vor clarifica lucrurile, dacă va fi dreptatea adevărului (ibid ,n.)*

Mircea Dinescu: Pe urmă, Iliescu a zis: „Gata"! A făcut pace, a bătut palma cu …, l-a apucat frica, şi... „garda pretoriană", ca la Roma aia antică, s-a subordonat noului împărat!

Eugen Evu: *Prietene, revista „Provincia Corvina" îți va păstra mărturia şi îți mulțumesc în numele cititorilor noştri. Privitor la acele lupte, jertfe, să zicem şic că*

„aşa a fost să fie", deşi nu e răspunsul, nu acesta este adevărul. În pielea lui, Iliescu, n-o mai fi avut ce să facă, doar el era „emanatul" revoluției, care… Dar va trebui să ştim adevărul, deoarece nu-i vorbă-n vânt a eclesiei: „doar adevărul vă va face liberi!" De nu, vom continua să îndurăm consecințele, pe termen mai lung decât cel previzibil, căci eu spun: „acolo a fost Păcatul Originar", peiorativ vorbind „Cine a fost Şarpele cel viclean?"

Mircea Dinescu: Au venit băieții, au făcut „drepți", gata, Iliescu era noul împărat. Îi era frică lui Iliescu, că aveau ai lui Gadaffi de gând să-i împuşte pe românii de la ei, ar fi căzut pata pe Iliescu, pe cine nu dă înapoi terorişti. S-a temut că-l împuşcă şi pe el, era sub reflectoarele de la balconul C.C., era lumină… N-au tras? Cum să tragă, când acolo erau şi şefii lor, securiştii? Repet, n-au tras la lumină, doar cu infraroşii din dotare, în întuneric. S-au găsit aşa, un fel de ecrane mari cu țintă. Cei mai mulți, pe urmă, s-au înțeles cu toți, greu, dar s-au înțeles. Nu se ştia cine ia puterea, era totul confuz, instabil. Veneau unii din securitate, şeful era un tip deştept, voia puterea, de-aia l-au arestat la urmă, Iulian Vlad! Hai să ne gândim şi acum: ei luau puterea întotdeauna, aşa a fost şi la ruşi, cu Gorbaciov! Fusese şef la NKKB (ulterior KGB). Ăla dinaintea lui la fel, Andropov, Cernenko la fel. În Germania Democrată, jocurile le-a făcut şeful, „Stassi" (securitatea nemților comunişti), după modelul ruşilor! Şi la noi era tot modelul ruşilor, la o adică!

Eugen Evu: *Mulțumesc, Mircea! Cred că la 16 ani, „after the day", Iliescu şi ceilalți ar trebui să-şi asume măcar partea de laşitate care are legătura cu foamea de putere, cât şi cu pactul monstruos cu diavolul, care, iată, ne costă pe toți încă şi azi! Eu am încredere statornică în tine şi în ipostaza aia de la C.N.S.A.S., şi am încredere şi-n cei ce azi, destul de târziu, vor să iasă la suprafață, adevărul! Drăcoveniile securiştilor pretinşi mai patrioți decât poporul, decât scriitorii acestuia, continuă să facă ravagii în consecință, de unde interminabile lupte intestine, dezbinări, suspiciuni, victime… Eu unul m-am săturat de meteahna asta, a obscurilor, de a practica față de valorile culturii noastre, curentul pe care-l numesc „post-mortemism".*

Te rog să primeşti, ca un semn de prețuire reciprocă, acest interviu uşor restaurat, căci îl consider foarte-foarte de preț, proba unei mari conştiințe de om şi de scriitor român, chiar dacă acest interviu l-ai acordat undeva, în Provincia Transilvanica, la noi acasă-n Hunedoara lui 1997, scriitori de azi, sunt sigur că şi cei ce vin, te vor iubi şi mă mândresc c-am stat de vorbă cu tine, într-o revistă liberă, cum visai tu, un *„ziar care ar face să se simtă în lume o mireasmă de vanilie înflorită"*. Recent, speram să te revăd la un moment al actriței Maia Morgenstern, fără Mel Gibson, la *„o beție cu Marx"*! Incredibil, dar n-am avut voie să fac poze, iar ea, cu toate că mi-a promis, a plecat în vreun turneu, ori fiind cadorisită de un mare pictor, cum se face, a fost sfătuită să fie atentă cu ardelenii ăştia! Recitalul ei m-a cutremurat. Află despre noi că, cel puțin atât, aici, am scăpat de *„mireazma"* cocsochimică şi de zăpezile roşii *„d'antan"*. Altora memoria le stagnează!

Eugen EVU - Hunedoara, 2005

(Dialog apărut în primul ziar liber al Hunedoarei, fondat de mine, „Renaşterea Hunedoarei"-1990, în formă autocenzurată, prescurtată, şi în ascuns tandem cu Ioan Evu; apoi în Provincia Corvina şi Revista Agero Stuttgart 2006.)

Un afiş la Turnişor cu evidentă ispită pro-domo…
ca dedicație lui Johannes de Capistrano Hunedorensis

pro domo
afinitatea neo-latina…
EUGEN EVU

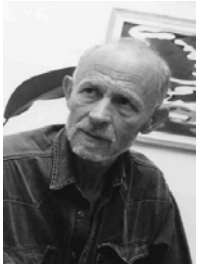

1. Il Convivio | A. V n. 1 | Gennaio - Marzo 2004 | Eugen Evu
Eugen Evu (Romania)
2. Il Convivio | A. V n. 1 | Gennaio - Marzo 2004 | Riviste amiche
Provincia Corvina, dir Eugen Evu, plata George Enescu, 6? 2750 Hunedoara (Romania).
3. Premio Poesia Prosa e Arti figur
Ceca, in lingua inglese), Eugen Evu (Hunedoara - Romania).
4. PREMIAZIONE A CASTIGLIONE DI SICILIA
Lingua rumena: menzione speciale a Eugen Evu (Romania). Invece per la lingua italiana tra i premiati:
5. Cosa dicono di noi riv. straniere
Una breve recensione di Angelo Manitta sul libro?Port r□le tale? di Eugen Evu (poeta rumeno).
6. NewsLetter n. 1
Lingua rumena: menzione speciale a Eugen Evu (Romania) Poesia a tema in lingua italiana: 1) Angelo D'Onofrio (Marina di Camerota - Salerno), ...
7. Premio"Antonio Filoteo Omodei - Giulio Filoteo di Amade
Premio"Antonio Filoteo Omodei - Giulio Filoteo di Amade ... Lingua rumena: menzione speciale a Eugen Evu (Romania) ...
8. Premio Il Convivio 2004
Ceca, in lingua inglese), Eugen Evu (Hunedoara - Romania).
9. Assegnati i premi internazionali del concorso IL CONVIVIO - ...
Ceca, in lingua inglese), Eugen Evu (Hunedoara - Romania). Premio speciale per miglior poeta straniero in lingua italiana: Viviana Celan Melle
10. Premio Convivio, Il Edizione 04 / 2004
Literary? 1997-2006 - Libraria Padovana Editrice - Privacy - Gerenza...
11. Premio ITALIA / Medaglia d'argento puro -Coppa d'Oro - Academia Francesco Petrarca 2007
12. Premio Italia – Il Sentiero dei Briganti - Cellere, Accademia F. Petrarca set Roma 2007
13.Premio Mentione Speciale A. Omodei-Sicila-2008

Equivalenze

L'ombra tagliata delle parole
tiene in equilibrio la punta della fiamma.
Il bruciore senza principio e senza fine,
paradiso frammentario,
porti per qualche tempo sulle tue spalle:
il giardino semantico
specie spettrale dell'unica luce
che sogna di penetrarci.

L'oscurita affamata di se stessa

Per rientrare
nella luce
cosě come
ne sono disceso,
io mi nutro
di punte
di fiamma...

trad. di ***Angelo Manitta***

Site italiano di 25.12.2007 - revista Acad. Internationale IL CONVIVIO

Eugen Evu, *poeta e organizzatore culturale, e il direttore e fondatore della prestigiosa rivista rumena, Provincia Corvina. La provincia Corvina č una delle storiche Province romane, fondate nell'anno 101-10*

Un cavaler aşteptat la Castel

…sub astrul rezonant-tutelar al lui Eugenio Montale…

Camminado verso i pensieri della speranza
Plimbându-mă către gândurile speranței

VERSURI PRECUM SEMNELE UNEI OPERE DIVINE

Există un infinit în fiecare poet; infinitul lui Raffaele D'Orazi este un punct de referință cu o linie iluminată, care luminează puternic începutul călătoriei sale care pleacă de la o stație a imaginației cu un tren (nivel) de manieră veche, pentru a retrăi adevărate emoții într-o relatare facută de versuri. Care de la vis ne poartă la realitate. Acea relatare trăită de poet într-o libertate expresivă absolută cu care poezia are dependența precisă. Poetul, în drumul său, traversează pajiştea colorată a primaverii pentru a aduna floarea speranței, pentru că viața fără speranță ar fi fără cale de întoarcere.

Prietenul Raffaele încearcă întotdeauna să stea în armonie cu bucurie, ştiind că durerea face parte din om şi pentru a-l exorciza, găseşte salvarea în poezie. Poezia care alimentează credința celui care crede în Dumnezeu, creator al universului şi îi atribuim acestă mare parte din merit în fiecare etapă adaugată.

Pentru poet, timpul nu este o concepție tehnică, ci una spirituală, unde inspirația caută momentul pentru a crea versul şi pentru a-l auri de lumină, când soarele se împinge seara dincolo de linia de apus şi noaptea va veni puțin după, cu stelele sale ; deci, va fi poetul Raffaele D'Orazi care le va privi, ca întotdeauna, căutând semnul de vrajă şi extaz al versului, care devine mai puternic, mai motivat.

Dar motivele unui poet sunt multe, precum acea liniște care este vie în spatele năprasnic al ferestrei care ne invită la meditație, care face să se înțeleagă cum sufletul simte puternica dorință de a sta puțin cu sinele. Departe de zgomotele metropolelor care distruge potențialul uman.

În indiferența lumii de astăzi se stinge viziunea mistică a omului în ceea ce priveşte creația. Omul- poet simte, ca şi şoimul, o puternică dorință de libertate şi gândurile sale îndepărtate sunt precum undele oceanului în bătaia vântului.

În poezia lui D'Orazi se găseşte toată istoria cronologică (cronica) a unei vieți întotdeauna deschise la frumusețea pieritoare, la visul regăsit, provenit din acel loc de provincie unde poetul trăieste, Vitorchiano. Oraş plămădit de liniște şi lumină, făcut din piatră de origine vulcanică (tuf) si din poveşti medievale, înfăşurat de misterul timpului care fascinează poetul îndragostit de viață, atingând emoția eoliană, ca şi o sămânță care poartă în ea infinitul.(trad **di Elena Daniela Rujoiu)**

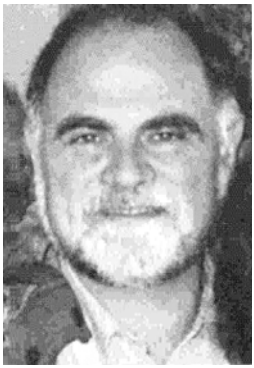

RAFFAELE D'ORAZI

Poate suntem singuri

Plânge pustiul
pentru că e singur :
adultul,

găseşte pacea
şi neliniştea,
pentru că e singur.

Astfel trece un
timp divers,
în lucruri egale.

Împreună

Şi din acea parte de cer
senină parte obscură,
şi din acea parte de pământ
serena parte obscură,
şi din acea parte de inimă
serena parte obscura,
şi din acea parte de dragoste
serena parte obscură ;
îmi amintesc :
să mă bucur de noapte
de singurătate,
pe pajiştea verde ;
la umbra stelelor,
cu murmure egale

să împart timpul cu…

Fulgurante dintr-o anthologie …

Acest colier de poezie contemporană, care cuprinde importanti poeți italieni şi straini, reprezintă, la judecată de critici literari cu autoritate, de organisme şi instituții culturale, un punct ferm în panorama poetică italiană. Autorii care au fost prezentați, sunt fructul unei atente selecții editoriale operată mereu în optica confruntării dialectice şi a creşterii.

Raffaele D'Orazi, *născut la VITORCHIANO, trăieste şi lucrează ca agent de asigurări la Viterbo şi Roma. Laureat în sociologie la « Sapienza » din Roma, a desfăşurat mulți ani o intensă activitate sindicală din 1990 până la 1995 având sarcina de Secretar Provincial de la CISL din Viterbo.*

A mai publicat :

« Una perenne illusione » poezie - (1999)
« Interpretazione di vita moderna » teatru - (2000)
« L'infinito vollo di Nara per Anil » poezie - (2001)

… **Prietenul nostru D'Orazi** posedă acel fond de generoasă umanitate ce corespunde a două lucruri esențiale: a privi obiectele, persoanele şi situațiile din viața noastră cumva de sub o mică aureolă proprie, acel puțin care ar fi suficient pentru a intra într-o poezie, la fel talentul simbolului.

Şi apoi, a scrie poezie azi constituie în sine, la toate nivelele, un unic miracol căruia multă lume îi surâde fără a reflecta la enorma sa importanță : - în acea persoană se ascunde Cineva care este înca capabil de a proiecta fantezia cuvintelor, de a compila un gest gratuit care nu va avea « recompensă » şi poate de-a dreptul va rămane secret. Într-o lume universală, coruptă, plină de vexațiune, de acțiuni, de curse covârşitoare pentru bani şi succes, au rămas puțini care gândesc altceva, altcumva, la valoarea comunicării umane.

Sunt acei care într-o insulă deşertică, fără prospectiva unei vele de salvare, vor scrie aşadar câteva versuri pe buturuga unui trunchi folosind o cochilie de scoică oxidiană.

« Madreperla »… Întradevăr, din puținul eşantion, am surpriza unui poet adevărat, în sinergie imponderabilă cu energiile unei inteligențe invizibile, ubicue. Gabrielle D'Orazi simte misterul Timpului prin rezonanță a cochiliei – madreperla – cu talazul oceanic, dar şi cu murmurul sferelor. Recipientul sacral este un mic Graal legănat pe umerii cuvintelor.Incantația este integrată manthramic: *« serena parte obscura »… «Astfel trece timpul divers/ în lucruri egale »* …Aşadar şi în ființe. Poetul italian din Vitorchiano, este sapiențial. În nordul României există un cimitor vessel , unic în lume, cu numele de Sapânța (Sapiența) …Atitudinal față de misterul existenței şi trecere, îi recomand să viziteze acest straniu apocrif al stelelor… El spune *"Îmi amintesc să mă bucur"*… Poezia filozofică a lui D'Orazi ne aminteşte – amintindu-ni-l pe Eugenio Montale, să ne bucurăm.

Extazul clipei în care pulsează Eternitatea. Poezia – iată anamnesis-ul privilegiat: de a exita devenind într-un etern ACUM, continuum spațiu-timp- ființă cosmică."

Eugen EVU, Hunedoara - Romania
Traducere de
Elena Daniela Rujoiu- SGONDEA

Un înnobilat prin înalt simț ecologic şi regalist prin operă

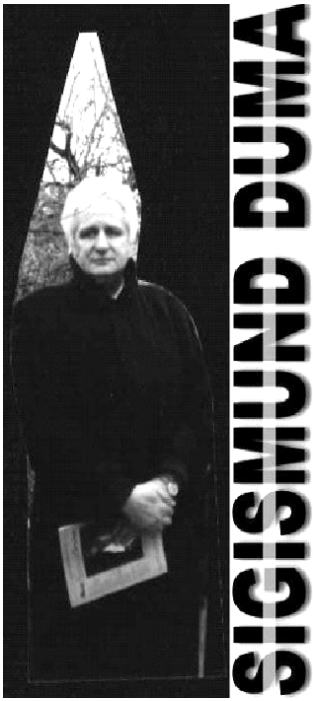

Magna cum Laudae
Eruditul SIGISMUND DUMA
RESURSELE ŞI ECOLOGIA

Studiul masiv şi perormant universitar, prezintă lumii actuale din perspectiva relațiilor sinergice dintre resurse şi mediu. Abordează problematica resurselor şi a mediului în contextul stărilor de criză în care se află lumea de astăzi, pe componente care s-au redus cantitativ şi calitativ şi resursa umană care a crescut explosiv. Profesorul Sigismund Duma este absolvent al Facultății de Geologie-Geografie din Cadrul Universității Bucureşti, el deținând titlul ştiințific de doctor al acestei instituții. A elaborat şi publicat în reviste din țară şi din străinătate peste 80 de lucrări ştiințifice. Este autor al unor cărți de mare importanță cu teme din geo- ecologie, ecografie economică mondială, resurse şi mediu-tratat, management general ecologic, economie mondială.

A fondat în 1990 Universitatea Ecologică „Traian" din Deva, fiind succesiv decan, prorector şi rector (preşedinte).

(*fotografie Eugen Evu,S. G. cu Porvincia Corvina, Prislop)*

***

Un studiu de mare amploare (600 pagini, format masiv, cu iconografie policloră de excepție, cartografieri şi grafici relevante) apărut recent la Editura Universitară Bucureşti, prefigurează deja opera de vârf a profesorului universitar hunedorean Sigismund DUMA, rector al Universității de Ecologie din Deva. Fără îndoială, este opera esențială, implicată la maximum în fenomenul acut ecologic global, inclusiv în arealul nostru. Este absolut sigur că anvergura şi competența ştiințifică vaste ale acestei cappo-d-opere, sunt tot ce a dat mai bun în domeniu în ultimii ani Hunedoara cultural-ştiințifică, recte ştiința pluridisciplinară românească, cu axis-ul de susținere ecologia - dilema universală a mileniului cel nou. Un uriaş sacrificiu în timp şi de substanță creativă magistrale transpar din opera profesorului.

Superlativele dincolo de tematica strictă, ambițioasă şi admirabil concretizată prin cartea sa, ca operă, ea ne impune prin viziunea şi pragmatismul eminentului profesor. Un tabel bibliografic pe măsură, poate în sine să ne edifice. O capacitate uriaşă de sinteză, o cultură copleşitoare, se susțin echilibrat, cuceritor şi cvasi-acordate la actualitatea mondială a cercetării, glossării şi panoramării nicidecum enciclopedice, ci deplin cuprinzătoare. Nici un elogiu asupra acestei opere ce merită

sintagmarea *„Opera Magna-Omnia”*, nu stinghereşte, ci motivează la cele mai înalte exigenţe. Iată cum o operă ştiinţifică este şi încântătoare!

Sigismund Duma este omul complex, dedicându-şi opera implicit ca practician. El nu oferă nu doar unui (prin deducere) mare model venerabil, acad. prof. univ. Alexandru Pesamosca – ci studenţilor, olaltă cu tagma elitelor cercetării şi învăţământului academic. Evident, o atare operă va avea impactul cuvenit în ţară, dar şi în marile biblioteci universitare, fiind tezaur nou în prima linea a cunoaşterii şi un posibil rezervor de cunoaştere sistematică pentru studenţime.

În restrânsul spaţiu al revistei noastre, este imposibil să intrăm nici măcar fulgurant (cum oare?) în minima descriere strică a capitolelor. Important credem este faptul că această carte este scrisă – elaborată - editată de un hunedorean (criteriu omeneşte sentimental, zonal, irelevant desigur, doar dacă...) şi de facto este într-adevăr o mare Carte Document, magistral alcătuită. O arhitectură ireproşabilă, pe verticală, înalţă şi oferă contemplării, dar şi *„iniţierii”*, modern labirintice a unui palat al cunoaşterii. Planeta ne este casă (oikos) iar ştiinţa este logos. Aşadar ECOLOGIE – esenţa acestei opere, nadirul şi orizontul între care fiinţa umană nu acceptă starea de captivitate, nici limitele – nicidecum nu pledăm erezia ooarbă. Sigismund Duma, un filozof, un cărturar dar şi un scriitor cu har afectiv ce se revarsă tonic la lectură, este savantul – prietenos, atent şi limpezitor, plin de farmecul comunicării elevate, omul a cărui cunoştiinţă şi apreciere m-a onorat dintotdeauna, - are un mare destin. Cartea aceasta este fructul totalei arderi dedicate celor mai înalte probleme ale umanului, şi face cinste Şcolii Superioare Româneşti. Ne vom înfrupta din arborele fructifer pe care l-a întrupat într-o viaţă, cu bucuria ce o transmite uluitor de empatic, vibrant de generos şi într-un stil deloc *„rece”*, cartea unei mari, neverosimil de mari iubiri de natură, biotopul originar şi cel planetar, ca şi de valoarea esenţială a existenţei: Omul. Tot ce îmi rămâne, este să ajungeţi a citi şi a vă convinge. Eu sunt mândru de prietenia ce îmi dăruie acest mare om.

Grafica de Radu Roşian

…un cavaler al Cetății de Colț în aval prin defileul Jiului

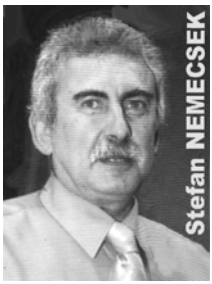

ŞTEFAN NEMECSEK

Filologul, filosoful şi psihologul vulcănean de certă valoare, Ştefan NEMECSEK ne-a trimis două volume ale Dsale recent apărute: **„Toleranța în filosofia lockeană”** şi **„Controverse filosofice”**, ambele apărurte la Editura Realitatea Românească.

Complexitatea şi volumul de informație, precum şi verva ideilor ambelor cărți nu pot fi comentate şi prezentate revuistic, datorită spațiului disponibil, deşi tentația noastră de a aprofunda şi emite opinii critice, este firească. Important este că ambele studii sunt acut – actuale, necesare mai ales tinerilor studioşi, iar sub aspectul psihologiei şi teologiei, generațiilor crepusculare. *(foto George Roca, Sydney)*

Autorul fiind şi un experimentat jurnalist, şi-a scris cărțile în formulă uşor asimilabilă, concentrând în limbaj „digerabil”, evitând doctul, aşadar oferind unui public mai larg, informații extrem de utile, despre marile teme ale omului actual: de la determinismul şi indeterminismul vechilor greci în gândire şi filozofie, respectiv determinismul medieval, modern şi contemporan, la controversele filosofice actuale, cu dominanta filosofică a Adevărului şi criteriilor acestuia; un capitol pertiunent şi explorat ca inepuizabil (încă), uimitor „filon” de (auto)cunoaştere umană, este Opera lui Nietzche în interpretarea eminentului autor. Cel mai incitant capitol din *„Controverse…”*, este dedicat fenomenologiei şi hermeneuticii la Husserl şi Hiedegger, unde Ştefan Nemecsek este semioticianul invederat de analistul operei lui K.R. Popper. **„Controverse filosofice”** este o contribuție excepțională în filosofia românească, o sinteză lucidă a religiilor şi filosofiei pe itinerariile istoriei umanității, a lui Hommo Cogitans, a Ființei ce răsare ciclic, din propriile-i amurguri…

Ştefan Nemecsek este şi ne bucură să-l cunoaştem negreşit ca pe un Filosof în Acțiune. Aş zice unul cu spirit amanant şi formator, Dsa are fascinația cunoaşterii pe care o consider informație genetică captată şi dezvoltată prin intuiție şi tenacitate uimitoare Ştefan Nemecsek nu este doar un cuceritor enciclopedist, ci un gânditor erudit unul ziditor de sine şi de ceilalți, aristotelian şi raționalist ştiințific, cartezian-popperian. Poate că amprenta formativă transpare mai ales din şcolile marilor germani şi austrieci (Nietszche, Jung, Freud, Hiedegger, Popper, etc.) - ai secolului XX.

Unul pe care merită să-l descoperim, pentru a ne re-descoperi pe noi înşine, oricât de retoric ar suna acest enunț unora mai sceptici, de voie, de nevoie. Cred că acum avem enorm nevoie de astfel de oameni „ai reanimației”, în pragul românesc al mileniului, oarecum numărat mai greoi, cu excepția unor elite care, bizar, se aglutinează în nuclee separatiste, inoperante şi chiar tumorale!

Sintagma mea este a amărăciunii indicibile față de ceea ce se petrece în intelectualitatea divergentă a generațiilor (încă) vii, aşa că îmi asum antipatia nesemnificativă a acelora care sunt vizați!

Cea de a doua carte este un „puzzle" necesar inclusiv monografic, rod al experienței de jurnalist, animator cultural, realizator TV şi cercetător al spațiului geo-cultural hunedorean, cu focalizare „subiectivă" pe Valea Jiului. Datele despre presa explozivă de după 1989, sunt monitorizate uşor incomplet, motivate just de către autor de lipsa de receptivitate a unor editori la lucrarea sa. Cum Nemecsek ne promite o ediție revizuită, era bine să înscrie în carte o adresă pentru a fi contactat. Nu i-am cunoscut intenția; Dsa a consultat dicționarele editate în județ, multe deja depăşite la chiar apariția lor, dacă nu – fie cu omisiuni, fie prost întocmite, fie clientelar politic, totuna…

Presa explozivă post-loviluționară, a fost şi este una a efemeridelor. Totuşi, bunăoară revista noastră de literatură şi Arte* este în alt 11-lea an de apariție continuă, iar autorul nu a monitorizat-o măcar ca simplu titlu! Arealul cercetării sale în domeniul mediilor, se cere extins în regiune şi paginile ediției II să recupereze informațiile despre presă. Altfel se riscă prin omisiuni, resentimente jutsificate.

Mai opinez că partea întâia a cărții, în tema conceptului de toleranță lockeeană şi micile portrete Machiavelli, Hobbes, Luther, menite complementare la mesajul „Scrisorii despre toleranță" a lui John Locke şi impactului acesteia asupra societăților de azi, poate ar fi meritat să fie tipărită într-o carte separată, însă bănuim - deducem că în aste vremuri, răbdarea noastră nu mai are răbdare…

Ştefan Nemecsek este o personalitate în ascensiune şi însăşi traiectoria sa bio-bibliografică ni-l relevă ca pe un eminent filosof, unul pe care l-am numi practician (sau porofet modern) şi un *spiritu-movens*.

Născut la 19 iunie 1956, în Vulcan – jud Hunedoara, el este inginer, dar a absolvit şi Facultatea de ziaristică. Este deasemeni, Master al Facultății de Filozofie şi Jurnalism Bucureşti; doctorand al Institutului de Filozofie şi Psihologie „C. Rădulescu Motru"; doctorand al Facultății de Filologei şi Istorie a Universității „1 Decembrie 1918" din Alba Iulia.

Iată un Profesor ce continuă a-şi relua studența, ca pe un superb şi roditor travaliu al cunoaşterii, din care ni se dăruie şi nouă! Căci majoritari sunt încă „studenții" la umbra lungă a massificării, umbră zdrențuită peste decenii, adică studenți „la fără-frecvență", ori la „seral"! Dl. Nemecsek este o personalitate emblematică, un model şi un modelator de care nu doar cei apropiați zonal au nevoie. Aştept cu bucurie volumele 2 şi 3 ale scrisului hunedorean, la care lucrează pe brânci Stefi…

…şi Castelanul de Haţeg şi Densuş, dincoace şi dincolo de apocrife evanghelii, dincoace de intrigile de la Castel …

Constantin STANCU

Descoperirile de lângă Castelul Corvinilor sau noua şcoală literară de la Hunedoara

INEL DE AUR FĂRĂ CORB

Antologia poeților tineri din Hunedoara lansați de revista „*PROVINCIA CORVINA*", apărută la editura „*POLIDAVA"* – 2006 este una curajoasă în vremuri de căutare pentru societatea românească şi pentru fiecare om în parte, cu atât mai mult a tinerilor. Antologia a fost posibilă datorită sprijinului financiar al *Primăriei şi Consiliului Local al municipiului Hunedoara cu ocazia Zilei Hunedoarei 2006*. Dar sprijinul financiar, deşi nobil şi necesar pentru memoria *cetății,* nu a fost de ajuns, a fost nevoie de coordonarea, de inițiativa şi viziunea poetului Eugen Evu, cel care a **văzut** dincolo de convenienţele sociale necesitate ca **poetul tânăr** să iasă în lume, strigând duios în cetate. Prezentând versul cu delicatețe şi dragoste lumii, un vers provenind de la tinerii nepătați de încercările din lume, dar atinşi de păcatul propriu al poemului trăit, apoi scris, apoi suferit, apoi uitat şi în fine lăsat să zboare.

Dar apariția antologiei este una mai tainică, la Hunedoara, loc ros de **zgura** necesară a industriei fără de industrie, partea spirituală este una care dă valoare **cetății** şi comunității româneşti trăitoare în Comunitatea Europeană. De aceea antologia este foarte importantă, e glasul **CETĂȚII,** într-o lume clădită pe cetăți instabile.

Titlul este simbolic, poetul pare păstrătorul secretului pentru viața sigiliu, a *inelului de aur,* dar rămas singur în univers, fără de corbul care să fie emblemă, sau care să-l hrănească miraculos la izvoarele eternității. Curajul de a lansa poeți tineri este unul necesar, poeții bătrâni se **continuă** prin cei care vin, este aici un **popor** care se hrăneşte din cuvânt pentru a nu se topi în deşertul lumii.

Antologia are o postfață semnată de poetul Eugen Evu, Redactor şef al revistei mai vechi şi mai noi „*NOVA PROVINCIA CORVINA*" în care este prezentată pe scurt istoria **POEMLULUI de Hunedoara**. Rezultă că aici a existat **ceva** nevăzut care a dat consistență sufletului omenesc. Aici s-a scris, indiferent de sistemul social, fiecare scrib a plătit plata pentru curajul de a scrie, fie prin boală, fie prin uitare, fie prin eroare, fie prin exces. Dar s-a scris, arta a dăinuit şi tinerii poeți prezenți în antologie ar trebui să vadă **valul** care i-a dus la mal şi, dacă, vor putea, să evite ratarea țintei … Poate acesta va fi pentru ei opera capitală, pare să le transmită Eugen Evu, nu vă

risipiți, adică… Atent el transmite mesajul şi celor necuprinşi în această primă ediție, dar care ar putea veni din viitor spre trecut …

E un fel de mulțumire pentru Eugen Evu, legat de aceşti tineri: „*Precizez că cei antologați de mine, au debutat revuistic în PROVINCIA CORVINA, iar unii dintre ei au fost promovați şi editați de mine la unele edituri şi la alte reviste din țară şi străinătate, cu toată cuvenita încredere, unii dintre ei confirmând şi obținând premii în occident (Italia, Germania). Le vor urma şi alții”.*

Sunt poeme ale tinerilor: **Mihai – Victor Afilom, Hanna Izabella Baranyai, Erica Erdoş, Andra Kadar, Magdalena Kuhn, Ana - Maria Neag, Petrodiana Onciu, Olga Ştefan, Elena Raluca Weber …**

Poate în versurile lor e o mlădiță din poemele celor din alte vremuri, dar cred mai mult că în versurile lor e puțin albastru dintr-un timp nedefinit după reguli umane, un timp din viitor miraculos.

Olga Ştefan are un ciclu bazat pe „**Bitter Times”**, ca şoc al poetului la realitatea imediată care îl paralizează şi pe care o depăşeşte prin metaforă, cu „*gâtul lui demian sub răcoarea altei ghilotine* „ pentru că „ *în barurile de zi muzica miroase a sânge”*. Dar Olga Ştefan are mult curaj: „*mă îmbrac într-un personaj pozitiv şi-mi controlez ieşirile în scenă”*

Elena Raluca Weber îşi adună poemele în limba română şi în limba engleză, poet dintr-o generație care ştie drumul spre altceva, cu un fel de marketing de timiditate, sub ființa delicată e o persoană puternică, care scrie despre *ciclop şi Narcis, despre evrei şi Demiurg şi simfonie, sub moto – te naşti ca să naşti!*

Ana-Maria Neag are puterea responsabilității, şi bucuria de a relaționa cu alții, căutând dincolo de cuvinte: „*toate aşteptările au doar viitor”.*

Victor Afilom poate privi în interiorul lucrurilor, are talentul de a vedea magia versului prin *RETORICA MACILOR ROŞII* şi realizează *căderea de jos în sus* ca mod de a explora existența. Imaginea bunicii pe un pat de spital: „*Trup de țărână, umană crisalidă, / Suflet, aripă de fluture de zbor avidă”.*

Hanna Izabella Baranyai caută umanul, lumina care călătoreşte prin **cetate**, ieşirea din suferință prin scris: „*Călătoria putea să mai continue, viața noastră este şi ea o călătorie, numai că unii coboară, alții urcă, mereu – mereu alți oameni. Şi alte întâmplări …”*

Erika Erdoş are puterea analizei şi cultura ca stare a sufletului bucuros de eseu, poate ieşi în lume cu mult curaj şi are tăria de a rezista prin gândul mlădios al tristeții de a fii …Ea scrie despre *trăirea autentică şi heliografia morții, despre minciuna Apolilnicului şi luminişul pieziş: „Domnişoară, frumoasă domnişoară, vă recomand o selecționare aleatorie a realului …”*

Andra Kadar are gândul de a se întoarce în **realitate**, vede evoluție şi progres cu capul în jos, sau „*unele cuvinte văd”- Timpul de ar curge invers…*

Magdalena Kuhn are tăria unui mesaj elevat şi fascinația vieții, pornind de la realitatea pământului ca *amant perfect*, simțindu-se *o nebună în normalul efemer*, căci e mereu un *zbor deasupra unui cuib de cuci pentru a atinge esența – oul* .

Petradiana Onciu simte semnificația sensul cu naturalețe, cu discreție: *„Să fim rugăciune împreună”...* sau *„atârnat de cuierul trupului”* când *„memoria ninge-n pustiu”.*

Este în scrierile acestor tineri lucruri care nu se pot defini exact încă, dar care se lămuresc în versul adânc, luciditatea de a rămâne tânăr e pentru ei examenul că dincolo de cuvinte este **CETATEA**, iar **suferința** prezentă la toți pare semnul că Hunedoara are puterea de a rezista timpului dincolo de integrarea **zgurii** în marile ritualuri ale ierbii eterne care creşte şi pe acoperiş …

Eugen Evu poate fi fericit că a căutat şi a lăsat **puntea** între Castel şi Cetate, iar primarul Hunedoarei Nicolae Schiau poate vedea că există planuri de urbanism care nu pot cuprinde în exactitatea lor lacrima poetului sau eseistului de Hunedoara …

Riscurile longo-barzilor…

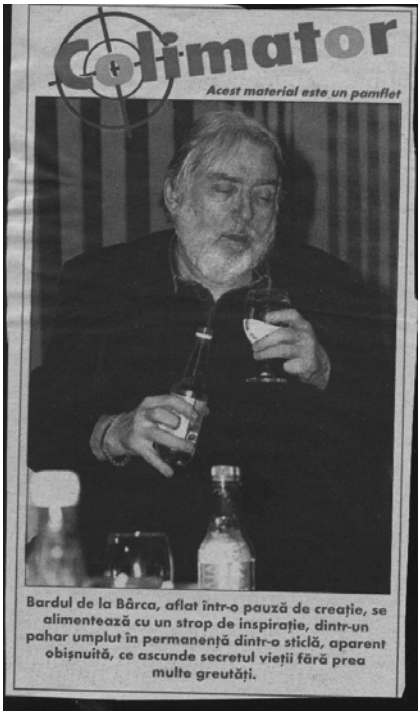
Colimator
Acest material este un pamflet
Bardul de la Bârca, aflat într-o pauză de creație, se alimentează cu un strop de inspirație, dintr-un pahar umplut în permanență dintr-o sticlă, aparent obișnuită, ce ascunde secretul vieții fără prea multe greutăți.

Senatore de Hunedoara în pauza de şpritz deontologic omul de care am fugit la timp ca Avram Iancu de Franz Joseph când cu medalia …

„Un debarcat şi ciclic auto-îmbarcat, deținător al ordinului (de sus) **Tupeul bârcan**… şi un PAMFLET pentru Ne-Toții călăuziți ca aciuați, care duc în spinarea metaftizică un număr de schelete ale memoriei răsucite” *…o dezamăgită...)*

Flash foto : REPLICA– Deva, 2007

Cavaler al insultelor, sex-u-agenar celibatar convins

TOVARĂŞII. TUPEUL SALVEAZĂ HINTEUL. NETOTISMUL sau REZISTENŢA PRIN SUBCULTURĂ… BARZI şi LONGOBARZI.

Se dedică şi lui Gligor Haşa, ex-şefului apoplexic care mi-a întemeiat dosarul pârelor la Secu' Deva, colivar şi insultant.

Mă bucur : Mircea Dinescu a primit în 15 ianuarie premiul naţional de poezie EMINESCU, la Botoşani. Reauzindu-l recitând oraculara poezie „Democraţia naturii", îmi permit câteva meditaţii adiacente, la aproape două decenii de la prăbuşirea sistemului naţional-ceauşist)

În România nu a fost o lege a lustraţiei şi chiar după integrarea în NATO şi U.E.,este amânată. Celebra „profeţie" a lui Brucan probabil va fi re-gonflată iar „stupide people" mai are a agoniza într-.o demenţă senilă direct proporţional cu procentul populaţiei crepusculare : cca. o treime de pensionari. Dispariţia biologică probabil va fi o cinică despovărare a statului abstract(sic, n)- şi numerologia care funcţionează obscur în mistica bursieră a capitalului – dar nu cel al lui Marx! ,- va rezulta logica unui New Age … original: iliescu- acest gorby mai catolic decât gorbaciov,- constantinescu-băsescu ; cu jolly jokeri de tipul isarescu-vărăroiu- meleşcanu … CAP-urile au fost demolate dar ideea de **chibuţ** – chibzuieşte şi chibiţează, cetitorule, va triuf(u)ma deoarece este remotivată etern de non-comunismul naturii. Sau cum zice Mircea Dinescu – recent premiat Eminescu, nota bene, - „ democraţia danturii". Pentru unii DEMOIN- craţia naturii. Umane desigur, dar cu etimonul DEMON.Dragă Mircea, cenzura a dispoărut în teritoriui, dar a rămas codiţa ei : ura . Remember, boborul osanalist asta scanda pe stadioane, la congrese, pe şantiere : URAA!!

*

In literatură vedem dintr-un anumit unchi de incidenţă, reflectat, un soare ca un apocaliptic ghem de păr, oglindit într-o baltă reminiscentă a mlaştinii şi ruinei.

În zona cvasi-industrială a Hunedoarei şi Văii Jiului, a existat şi agonizează demenţial patologic fantoşa unui colectivism subliminal nostalgic. Au năvălit şi se chinuie a fi recunoscuţi pseudo- disidenţi scribi care de fapt nu-şi pot da seama, ridicoli şi uneori isteric- răstiţi, pretinzând finanţări şi titluri de gloriole locale, un soi de sub-specie. Nu degeaba Miron Cosma a fost cinic numit de către politruci obscuri sau medii aiurite, „ luceafărul huilei"…

Este sinistru să contaţi că geniul eminescian este astfel îngălat de iresponsabili retardaţi ai sistemului agonic: acelaşi din gloata proletcultist stalinistă şi dejistă, care scornise sintagma de „Eminescu – mizerie".

Unii analişti pe sticlă şi politicienii noilor miliţii salvatoare, au expresia disprețuitoare înrudită cu cea sus- menţionată : „fugi domne, asta e poezie „.

Cei ce mişună isterici, regrupaţi în asociaţii şi forţând recunoaşterea societăţii civile –recte primirea în Uniunea Scriitorilor, după 5-10 broşuri analfabetice- sunt de fapt nişte jalnice victime ale doctrinei ceauşiste. Unul mi-a scăpat euharistic-mistic mărturisirea pe scara blocului: *„şi eu am dat cu subsemnatul”*. A scris două coperte umplute cu articole şcolare despre conştiinţa colectivă. Sărman exorcism de tip Tanacu.

grafica de George Roca
cu un titlu de Eugen Evu

Aceşti candidaţi agresivi la primirea în uniunea scribilor, sunt de fapt nişte terorizaţi care terorizează ca să (se) suporte. Virtutea răbdării i-a doborât în excesul ei- adică în laşitate. Rezistenţa prin subcultură. Nefiind în stare să cunoască nici măcar la nivel şcolar cultura şi literatura ţării lor, literalnicii kulturnici-minori sunt imitatori, întru compensaţie identitară, de fapt ai **TUPEISMULU**I imund, iar cele câteva modele care nu au nici trecut, nici viitor, însă au mereu un anumit prezent în capul trebii, barzii şi longo-barzii, le sunt fetişuri şi apostoli cinici. Efectele sunt aceste culturi de viruşi ce invadează arealul culturii în tranziţie. Tranziţie înspre ce şi unde?

*

Fantasma sau dogma unui destin colectiv- zombismul mesianismului de tip miron cosma se bâţâie în cetatea post-culturii ceauşe. Efesenii au devenit eFeSeNişti. Colectivismul de ieri impregnat subcortical şi ieşit tulbure la suprafaţă, triumfă în felul milionarilor de carton. Protocronism recidivivus!

LITERATURA MINORĂ este en vogue într-un provincialism rămas fără tătucii activişti şi securiştii atot-vigili, iar vechea oponimie elitism-proletcutlism s-a acutizat. Ambetaţii de glorie locală cum laudae Toni Dîrţu.

Jurnalismul în tranziţie de la academismul lui Fane Ghiorghiev la cacademismul echidistanţoid implementat de FSN şi cloambele lor răsucite distrofic în noua paradigmă a agoniei – propagandismului – este fără egal în lume. Cine ştie, îşi aminteşte, cine nu are de unde, aşadar e scutit de revelaţia de coşmar a fenomenului; majoritatea celor ce au fost definiţi ca moguli ai mediilor, sunt urmaşii şcolii cvasi-ideologice din anii 80. Câţiva dintre analiştii omniprezenţi în piaţa cotidienelor (troica fiind Cristoiu, S. Roşca Stănescu, Nistorescu,(vezi ziarul Ziua) şi invitaţi baban plătiţi în zeci de mii de euro ai gâlcevismului „ înţelepţilor cu lumea „ - în fapt derizoriu cu propria naţiune – au fost **formaţi şi reformaţi drept *„directori de conştiinţe”***, de fanatismul ideologiei ceauşiste – de tip extremist-nazist-stacojiu – şi de sinteziştii adânc întunericit-odioşilor D-tru Popescu

Dumnezeu şi Suzanei Gîdea. Unii cu voie de la Elena şi Nicu Ceauşbei, şi cu a Securităţii. Presa din 2007 a etalat câteva mii de capi ai acestora, azi pensionaţi cu urioaşe sume şi unii magnaţi miliardari în România… euro-Penisată! Iliescu a răsplătit sute de obedienţi de acest soi cu pensii pe viaţă şi agoniseli indexate celor acumulate în calapodul Împuşcatului. Dar nu de tot…. Nici de netot, cum fluştură Haşa mai rrromân ca tine, ca voi, ca noi.

Ei au fost ceea ce partidul comunist numea „ cadrele de nădejde" ale viitorului. Uteciştii nastasieni. Dar şi tuzluci de genul lui Gavrilă Tîrnăcop, a lui CODOI – savanta schizoprenă Elena Codoi ceauşescu doi .

Tagma cum laudae – pegra unei elite falimentare dar nu de tot. Surd şi mut la criticile şi caricaturile mediilor din zonă, Adrian Păunescu este senator de Hunedoara al baronilor regionali, pardon PDSR *(dă câteva pagini înapoi!).Gligor fotografiat de paparazzi cu mâna pumn pe stradă!*

Sexuagenarul Domn, cu operă longevivă de *pionieratat,legendist şi scrib de romane militste.* Şi Latrian Găunescu, Gligor Haşa, un ziarist la *„Călăuza- tuturor"*- Deva, scrie o carte despre Ne-toţi. Ne tot mirăm. Dar nu de tot. Vorba turcului *„ni-i lehamite!"*. Ardeleanul zice *„mi-i a neheza!"*. A necheza este ceva de-a calului, dar şi caii râd, nu-i aşa ? Am râs citind, dar cumva cu zăbală. Se sparie gându de aşa întâlniri. Dacă mor primul, îi voi bântui!

- Bravo, Hrehore! Un popă isteţ va ceti prohodul acesta şi uite-aşa, într-o veselie, netoţii înşişi vor transcende în eternitatea locală. Iar tu vei scuipa atribuind altora ceea ce eşti,faci şi desfaci. Palma ta e suspect de umedă, rece.

Cea mai mare rotaţie de cadre din istoria comunismului rromânesc a biruit în 1989 şi continuă! La miezul nopţii, Radio Rom Act dă imnul: *„-Deşteaptă-te române"*. Când să se culce omul. Aşa-i în tenis: facem istorie, dar nu de tot. Ne facem harakiri sau seppuku, dar nu de tot. Ne facem cruce, dar nu de tot. Ne urcăm noi înşine pe cruce, dar nu de tot. Avem conştiinţe, dar nu de tot. Suntem protocronişti, protodaci, protosaurieni, dar nu de tot; tot-alitarism – da – Doamne-ajută, nu chiar de tot. Vorba lui Haşa: NE TOŢI !!!

„- Mărie şi Mărioară/ ia un par de mă omoară/ Parul să fie de soc/ Să nu mă omori de tot"!

Meşterul Manole a devenit Meşterul Manele. Sau vorba lui Piersic : ciocoflender. Nici Dinamo, nici Steaua. Iar giuleştenii fac greva foamei de o lună pentru renumerotarea la atestatete de revoluţionari.

*

Stigma transcende. Lichelismul liceean …pune Pata pe vicii. Dar nu de tot. Efectul placebo reiterează fetişismele, gunoiul de îngrăşământ al asolamentelor date în pârloaga subculturii. Buruienele şi lichenii - dacă vreţi, Lichelismul.

Eliticii de ieri şi *„rezistenţii prin cultură”*- între şcolile de tip Diogene Laertio am zis Noica şi jurnalismul de la Păltiniş (adică samizdatele micro-grupate şi nule ca efect în popor.

Şi obscurele lupte intestine ce au eşuat agonic în Uniunea Scriitorilor, pe cale de dispariţie, după ce voci care ştiu ce spun, anunţă defiinţarea ei. Se afirmă că nici măcar un sindicat nu mai e, ceea ce e adevărat.

Numeroşii amărăşteni care se bulucesc ca la urcarea într-un autobuz ultim din noapte, să fie recunoscuţi în cetate ca scriitori musai şi geniali – sunt de fapt nişte chinuiţi, vorba tov. Artur Silvestri. Ei sunt totuşi mai de înţeles dacă nu altfel, pentru că ei sunt tot produsul totalitarismului: disprețuiți ieri și de partid și de eliticii duplicitari de anvergură patologică – unii big-reformatori de azi, - agonizează în indiferența societății civile și a ştabilor decizionali. Îi priveşti şi îi înţelegi. Iar, dacă ai ars împreună cu ei în societatea massificată de ieri, ai un frison: acel colectivism al omului de tip nou ceaușist, este comunismul pe care ni l-au injectat încă de la grădiniță în subconştientul colectiv – cel freudian! – Tovarăşii lu’ dracu’! Salut voios de pionier şi Cioc Selim (băr)! Salam (fără soia) Al(e)icum! Gata mă? Noa hai să ne haidem! Yahoo. Ya-huo!.

Eugen Evu, 21 Ian.2008

CRONICA NEBUNA
Dragă tată, de când mi-ai cumpărat aparatul acesta de tras în chip, scrisorile mele nu mai sunt atât de sarbede, că pot să-ţi şi ilustrez câte ceva de pe la noi din spital. Ieri a venit unu', am reuşit să-i fac şi poză, care se dă Sinan Paşa. Zâce că-i scriitor, da' doctorii, care să pricep la literatură, zâc că-i numai aşa, un fel de ins care o copiat din stânga şi dreapta şi să crede mare meseriaş în ale vorbelor. Io l-arn pozat ca pe o raritate, că, de când o venit în spital, doctorii tăt stau şi să minunează şi zâc că n-or mai văzut unu' atât de defect. Aşa că voi păstraţi poza bine, poate o vindeţi la vreun muzeu.

Pion(ieriul) pensionat
Gligor Hasha
sursa şi resursa:
Replica Deva, 2007

Un pasaj aluziv la cine se simte netot, dar e un biet cioclu mercenar pomanagiu

EVANGHELIA LUI IUDA - un pasaj gonflabil…

„…El zicea să-ţi iubeşti duşmanii şi să le dai economiile tale, adică obrazul şi tunica, punga şi recolta, dar e imposibil, căci acela care primeşte în casă un hoţ îl va vedea pe hoţ luându-i, drept mulţumire, chimirele şi femeia. Şi cel care dă de mâncare duşmanului său va avea un duşman cu atât mai puternic. Îmi ziceam: - *Ei, nu trebuie să iei poruncile lui Isus chiar în litera lor!*, dar gândurile nu-mi dădeau pace…”

Manuscrisele de la Nad Hamadi

Şi, cu voia ta, cetitoriule

EUGEN EVU

"- Tu cititor fățarnic,
tu, semenul meu, frate…"
dixit Charles Baudelaire

Poet, prozator, eseist, critic de arte, publicist, editor.

Născut la 10 Septembrie 1944 în Hunedoara, fiul lui Gheorghe şi Clara. Căsătorit cu Maria, este părinte unei fiice, Gloria, (căsătorită Kerekes), emigrată, cu acordul lui, în 1984 în RFG, de la care are doi nepoți născuți în Germania; al fiilor Sorin Sargeţiu şi Remus Septimiu - licențiați ai Univ. Cluj Napoca şi respectiv Bucureşti. Botezat ortodox în 1944.

Având o origine modestă, o familie săracă, muncitorească, – urmează un destin asumat, pe care îl consideră recuperator în absența unor studii specifice scrisului, de la care a fost respins de către comuniști şi securişti. Se consideră un autodidact, cizelându-se continuu, animat de idealurile substanțiale ale scrierii literare româneşti. Exegeții critici îl situează în Promoția 70 (Doinaş, Ulici, Cistelecan ş.a.), dar cu o accentuată translație spre post-modernism. Tatăl său, Evu Gheorghe, a fost pastor raional al cultului apostolic penticostal, fiind încă din anii stalinismului, 1950, hărțuit de securitate. Eugen Evu obține în 2007 dosarul părintelui său (120 file), semnificativ în acest sens. Acelaşi drum al prigoanei îl preia şi fiul, ca întreaga familie Evu: în perioada 1968-1989 a fost urmărit şi *„lucrat informativ"* şi cu o înverşunare acută, de către securitatea Hunedoara, Deva, Timişoara şi Bucureşti – mărturie fiind cele patru dosare DUI şi un dosar de expertiză penală MAI Bucureşti, urmare unei scrisori de protest adresate în 1986 lui Ceauşescu. Principalul anchetator, lt.col. Lucian Văceanu, este înfierat pentru a fi fost *„agent al poliției politice comuniste"*: *Monitorul Oficial al României partea a III-a; nr 633/27.VII.2006; Decizia nr. 157 din 9.o5.2006 spre publicare în 24 iulie 2006.(CNSAS pentru arhivele statului Arhivele securității). Aşa cum probează cele 460 de pagini strict secrete ale dosarelor „Cerna", „Anonimul", „Scriitorul" şi „Claunul" (...), poetul nu a consimțit să colaboreze cu organele de represiune. Monitorul Oficial detaliază juridic numeroase articole din Constituția RSR încălcate abuziv uneori cu ordin chiar de la CC- din Declarația Drepturilor Omului şi altelora, secretul corespondenței, al convorbirilor telefonice… Inviolabilitaea domiciliului, dreptul la liberă exprimare şi altele… Doritorii pot afla detalii în Decizia sus-citată.*

Eugen Evu este membru al Uniunii Scriitorilor din România, din 1980 - Filiala Timişoara, titularizat din 1990, preşedinte USR Mircea Dinescu.

A înfiinţat şi îndrumat trei decenii cenacluri sau cercuri de creaţie literară, arte plastice şi cursuri de teatru preuniversitare, obţinând înainte şi după 1989 numeroase trofee şi premii în România, Italia, Germania, Franţa. Specializat în domeniile sus menţionate timp de şase ani, sub egida Ministerului Culturii, este considerat un „ practician" cu maximă eficienţă , un apostol al culturii (*prof. Victor Isac, filosof)*

Autor a 35 de volume de versuri, proză, jurnale, eseuri, literatură pentru copii (versuri şi proză), cinci dintre cărţi bilingve (engleză, germană, italiană). Fondator al publicaţiilor „Renaşterea Hunedoarei", „Semnal"," Vitraliu - Arte frumoase"; „Semne (prima serie)", „Provincia Corvina", „Nova Provincia Corvina". Antologator şi editor a 67 de autori din ţară şi din diaspora. Atestat ca membru al Academiei ASLA Oradea şi Accademia Internazionale Il Convivio – Italia. Deţine numeroase trofee, premii şi diplome de excelenţă în ţară şi în occident. Animator al vieţii culturale, promotor al valorilor literare şi plastice, inclus în Istorii literare, dicţionare, antologii, tradus în antologii şi publicaţii din lume. Inclus în Who's Who A.B.I. Diplomat cu Excelenţă pentru o viaţă dedicată artei şi culturii în judeţul Hunedoara. Cetăţean de onoare al municipiului Hunedoara. Dintre multele trofee şi diplome, preţuieşte cel mai mult Cheia Cetăţii Hunedoarei conferite de către Edili în 2005, la 60 de ani. Din 2008 a fost pensionat cu 40 de ani de muncă neîntreruptă, pentru limită de vârstă, din funcţia de bibliotecar. Pensie lunară: 645 roni (cca. 200 euro). Câteva zeci de mii de securişti, anchetatori, activişti şi zeolşi ai ceauşismului deţin drepturi şi pensii incomparabil mai mari. Vivat dreptatea şi adevărul.

Muzeul National al Literaturii Române
Septembrie 2007

OPERA LITERARĂ EDITATĂ

Eugen Evu a publicat următoarele cărţi de poezie, poezie şi proză pentru copii, eseuri, jurnale, pamflete:

Debut editorial de grup: Editura FACLA: **"Toate iubirile"**, (şapte poeţi tineri); **„Cu faţa spre stea"**, (poeme) **"Ram cu oglinzi"** (poezii) **"La lumina mâinilor"**- (poezii)

Editura CARTEA ROMÂNEASCĂ: **"Ţara poemului meu"** - (poezii); **"Aur heraldic"** (poezii)

Editura Militară: **"Soarele de Andezit"** (poezii)

Editura *"Ion Creangă"*: **"Omul de zăpadă şi omul de cărbune"** (poezii)

Editura EMINESCU: **"Incursiuni în fantastica realitate"** - reportaje literare (coautor) şi **"Caiet de poezie 1973"** (volum de versuri colectiv)

Editura Călăuza: **"Amarul mierii"**, **"Aventurile lui Paparudă"** (proză pentru copii) şi **"Ghinda şi sabia"**, de Avram Iancu – memorialistică - document **„Raport către Împărat"**)
Editura EMIA: **"Cartea de sub brad"**, **"Elegiile Corvine – Evroze"** şi **"Grădinile semantice"** – volum antologic jubiliar.
Editura Helicon (Signata) Timişoara - Colecţia Liliput: „**Mierea sălbatică"**, (versuri), **„Plângea să nu se nască**" (versuri), **„Strugurii întunericului"** (versuri), **„Sărutul cu privirea"** (poezie); **„Luceafăr din lacrimă"** (eseuri, pamflete); **"Tresărirea Focului"**, vol I - jurnal de idei - (6o4) pagini;
Editura Cogito – Oradea **„Port şi rănile tale"**, poeme (ediţia întâia)
Editura Biblioteca Provincia Corvina **„Magnet – ferestre fulgerate" (Blitzende fenster) -** coautor cu Magdalena C.Schlesak; **„Empatia Divină"** (eseuri, poeme, interviuri) ediţie româno-germană, premiată la Muenchen (Premiul NOVALIS a U.S.Germani pentru Est) .
Editura Călăuza v.b. **„Port şi rănile tale"** poeme, ediţia a doua
Editura *„Viaţa Arădeană"*- **„Rezerva de duioşie"** prima ediţie
Editura Viaţa Arădeană **„Rezerva de duioşie"** , versuri, ediţia a doua
Mic manual de recitări – versuri pentru preşcolari, ed. Timux
Editura Aplissoft - **Transilvanian poems**, în engleză trad. Mariana Zavati Gardner şi John Eduard Gardner
Editura Corvin - Deva **„Tresărirea Focului**/ jurnale eseuri şi teatru/ vol II (Briliantul şi Noaptea, Cârtiţa pe acoperiş, Cagule - teatru absurd) - 406 pagini, 2006
Editura Eubeea - Timişoara – **„Purpura, iarna"** – poeme, 2006
„Grădiniţa Prichindel…" - versuri pentru copii în cooperare cu Ion Urda - carte de colorat – Colecţia Biblioteca Provincia Corvina 2007
Editura Polidava, Deva **„Neauzit de lumină"** - poeme, 2007 - 17o pagini

Referinţe fulgurant-selective

„Remarcabile, în poemele sale sunt în primul rând ştiinţa compoziţiei picturale, capacitatea de a estetiza o impresie, o "idee"; de o asertorică propoziţie, ajunge surprinzător la detaliul de iconografie prerafaelită… Într-o elegiacă rememorare poate fi izolat un tablou lucrat cu ingeniozitate de orfevru barochizant"… În altă parte frapează o scenă de gen, mitologică, alcătuită cu rafinament alexandrin… O rostire elegiacă, vag exaltată, convoacă simboluri cosmice ori elemente aparţinând lumii fenomenale. Timpul îl defineşte ca pe o "fiară suavă"… Nu rar, afectează un principiu vizionar. "Eugen Evu consacră o poezie a beatitudini existenţiale…"

LUCIAN ALEXIU, critic şi poet
Revista Orizont, 17 mai 1979

„Spaţiul interior al liricii lui Eugen Evu este deopotrivă supus înfloririi şi întunecării. Cele două ipostaze corespund timbrului celebrant şi elegiac, egal reprezentate în orchestraţia lirică… Personalitatea poetului s-a arătat

deja conturată încă de la primul volum, lirica sa va evolua fără execese, prin temperamentul echilibrat dar şi ferit de sterilitate, prin sensibilitatea creatoare de imagini din spaţiul profund al înfiorărilor în transcendental"

SULTANA CRAIA, critic
Luceafărul, 18 nov 1978

"S-a remarcat încă de la primele volume nota elegiac evocatoare a versurilor eviene, religiozitatea lor (prin sacralizarea peisajului şi a istoriei), traduse într-un discurs grav, incantatoriu. Deloc ostentativ-declarativ, poetul se apleacă asupra laturii interioare îndeosebi, celei a eului, de unde sinceritatea aproape oraculară a liricii sale. Ceea ce impresionează, de asemenea, la Eugen Evu, este muzicalitatea versurilor, "vraja melodioasă", urmare a unei ecuaţii personale: cuvânt plus muzică egal poezie…În special în "evroze", Eugen Evu domină un spaţiu populat de angoase şi spaime, de tristeţi şi coşmaruri şi chiar de revoltă în faţa acestei panorame a deşertăciunii contemporane, "acestui "orizont decapitat". "Evrozele" sunt "elegii exorcizante" care îl salvează poate pe poetul-om, fiindu-i refugiu".

MIRUNA MUREŞANU, critic
revista Universul cărţii, nr.10 1998

"Stăpânind un domeniu larg al expresivităţii, Eugen Evu dă ţinută solemnă limbajului colocvial cu atâta dezinvoltură încât uluieşte , de pildă, găsind izvoare de melodicitate în rememorarea insistentă a latinităţii limbii noastre, sau izvoare de poezie în sonorităţi pur fonetice, în "arheofiinţă", cum fericit defineşte el "stratele subconştientului", ori în apeluri la structuri ale poeziei populare (blestemul), cu simbolisme şi lexeme specifice".

ELIS BOGĂŢAN, editor şi poet
revista Orient Latin, 1998

"**Evrozele**, elegiile crovine ale lui Eugen Evu, sunt de fapt nevroze, în sens bacovian. Jocul de cuvinte nu este acceidental. Nu întâmplător, printre comentatorii poetului Petru Poantă a invocat "angoasa bacoviană", iar Laurenţiu Ulici scria de afinităţile poetului cu simbolismul bacovian şi dolorismul ardelean tangibil (Literatura Română Contemporană, ed. Eminescu) . Toţi comentatorii, Laurenţiu Ulici, în primul rând, se întrec în a depista valenţele multiple stilistico-tematice ale unui poet a cărui activitate se întinde, iată, pe durata câtorva decenii bune. Poezia chtonică românească nu face decât să adauge un nou registru capacităţii de recuperare a realului prin poezie. Acel autentism evocat, rând pe rând, de Ştefan Augustin Doinaş, Ion Mircea şi Al Cistelecan – este nevoie irepresibilă de certitudini, pe temeiul cărora să *se edifice o teogonie sau*, cel puţin, o altă realitate. Poeziile sunt rilkeene ca intenţie, neaoşe ca factură într-atât este poetul de implementat în *humusul* ţinuturilor de baştină. Virtuozitatea poetului care poate face poezie din orice, evocând incinte sacre ori Cetatea Corvinilor, încărcate de istorie, sunt pretexte pentru o meditaţie gravă şi responsabilă pe

marginea existenței. Acestea țin, în cazul lui, de o creativitate aparte, necontrafăcută, țâșnind din glia natală, din "argila sacră a frunții" (cum definește el). Om al locului, Eugen Evu este locuit de o aspirație spre universalitate, de propensiunea căutării adevărurilor ultime… Reuşitele indelegabile ale volumului "Evroze" sunt "Poem pentru contemporani", dar şi "Balada mierlei Albe", ori "Excomunicatul", "Poesis", "Foamea de adjective" şi încă alte câteva, care întăresc poziția ocupată de poet în Cetatea Literelor (nu doar corvine !)…

AL PINTESCU, critic şi poet
revista Poesis, 1999

"Eugen Evu îmbină reflexia cu atitudinea vizionară în cadrele unui lirism de o remarcabilă expresivitate. Spiritul poeziei sale este ceremonios, solemn, căci poetul oficiază ritualic prin limbajul poeziei având o evidentă propensiune pentru ceremoniile verbului. Poemele lui sunt făcute din materia grea a simbolisticii tradiționale ardeleneşti în care plutește duhul etic al vechimii sociale. Autorul simte "rănile din veac" şi e înfiorat de semnele ancestralității, poetica sa e un mod de a întemeia lirismul pe stări şi simboluri esențiale ale memoriei colective, uneori tonul este profetic (…). Imaginile sunt încărcate cu memorie istorică, versurile conțin dolorism specific poeților transilvăneni… alteori această claviatură cedează locul unui lirism în manieră hesiodică şi pilattiană în care opulența autumnală e proiectată în imagini euforice. Poezia lui Eugen Evu de până acum e dominată de simboluri chtonice, predomină metafora fertilității, prin prisma unui mister blagian al Ființei. Încărcat de spiritualitatea străveche ardelenească, limbajul liric al poetului are eleganță hieratică. Sentimentul etnic este resimțit la scară cosmică… Există o tensiune interioară care alimentează viziunile dându-le forță morală şi culoare etnică, scenariile agreste conțin lumina unui mesaj venind din adâncul istoriei…

O superioară conştiință artistică ni se reconfirmă de la o carte la alta".

ALEXANDRU HORIA, critic
"Luceafărul", 1986

"Este o poezie deosebit de complexă aceasta, în care se suprapun ritmuri şi pulsiuni ce cutremură poema în direcții contrarii. Pe de-o parte fraza organizată, lineară, imaginea prinsă într-un desen coerent, cuvântul nemalaxat, etc., duc impresia la poezia clasică. Pe de alta, ciocnirea aparent întâmplătoare a imaginilor, dislocările bruşte din subconştient prin savante eufonii, un subteran frison care se insinuează în succesiunile regulate ale silabelor, ca un motiv răzleț, neluat în seamă, dar care curând va tulbura legănarea simfonică a versului dau certitudinea că suntem în fața unui poet modern cu o cunoaştere adâncă a ştiinței poeziei".

CONSTANT CĂLINESCU, critic
"Luceafărul", 1988

"Proiecţiile sale au frăgezime şi candoare şi nu mai puţin o forţă reală, un timbru de "oratio vechio" o fosforescenţă arhaic păgână. Identificarea cu elementele se face printr-o vrajă melodioasă de incantaţie, care resuscită puteri sufleteşti ce păreau uitate. Buna stăpânire a versificaţiei, alegerea cuvântului poetic cu halou semantic verificat, sugestiv, iradiant, refuzul "rupturilor", al redundanţelor, al prolixităţii converg într-o "spunere" armonioasă, cu veritabile filoane de lirism. Pentru el expresivitatea rămâne o categorie estetică fertilă".

ADRIAN POPESCU, editor, poet, eseist
Revista "Steaua", februarie 1979

"La Eugen Evu, muzica răzbate din profunzimile textului poetic, amintita simbioză-muzică-vers încărcându-i structural poezia, - poezie străbătută de efluvii eufonice, luminoase, cu toate acestea, numai în aparenţă, ca o încăpere scăldată în razele soarelui, dar în care cântă stins un flaut. Eugen Evu este o lebădă cu gâtul străpuns".

ION MIRCEA, poet şi eseist
Revista "Transilvania", 1986

"Atât formula, cât şi temele iradiante, de o recurenţă implacabilă, ale liricii lui Eugen Evu sunt fixate încă de la primul volum (1976). Pământul exaltat e un "pământ de leac", conotat în registrul matern, cu valenţe de o pozitivitate infailibilă. Mistica plaiului îşi asociază cultul eroilor şi simbiologia jertfei. "De spus seara" (1982) este aproape o rugăciune pe când "Hamlet" se deschide spre o retorică mai degajată, ironică şi sarcastică. În "Ţara poemului meu" (1983), conştiinţa comunitară a poetului e exprimată tranşant: "sunt dispus să duc idealul comun în spinare".

AL. CISTELECAN, critic, editor
"Dicţionarul Scriitorilor Români" vol. 2, pag. 242-243, 1999

"Un frumos lirism se regăseşte în cărţile lui Eugen Evu, care ştie găsi cuvintele pentru a spune "pecetea catartică" a lui Dumnezeu, la fel de bine ca "gustul sărat al libertăţii".

Există ceva de viziune naivă în această poezie, dusă de o istorie întreagă, hrănită de antice sentimente ca şi de emoţii provocate de lumea contemporană, ca, bunăoară, în foarte frumosul poem "Tânguirea mierlei"…

PIERRE DUBRUNQUEZ – critic literar francez, revista
"Poesie"- Paris, 1999

"Deşi nu are obsesii tematice şi se apropie cu egală dezinvoltură de orice motiv liric, există la Eugen Evu nişte nuclee semantice care-l atrag într-o măsură mai mare: energetismul ardelenesc, îmblânzit de o undă elegiacă şi patosul introspectiv ţintind o identificare de sugestie mesianică; în ce priveşte evocarea matricei transilvănene, dicţiunea e calmă şi gravă; în spaţiul introspectiv tonul se schimbă, gravitatea ardelenească e însoţită de o

fină acoladă de umor muntenesc… Dar el apelează şi la tehnica discursului ironic al promoţiei 80, atunci când tema poeziilor o cere, de pildă în cazul celor ce explorează introspectiv sub regimul legii morale şi implicări existenţiale”…

LAURENŢIU ULICI, critic, preşed. USR
“Literatura Română Contemporană” –
Istoria Literaturii Române Moderne
„vol. 1, pag. 267-268, 1998

„Poet al Iubirii, Eugen Evu nu este un închinător lui Eros, decât rar, iar atunci într-un mod mai mult circumstanţial. Esenţiale în poemele sale erotice nu sunt trăirea, efectul, sensibilitatea, ci şansele de a defini conceptual ori a ilustra imagistic o situaţie, un topos oarecare . Remarcăm în poeme capacitatea de a estetiza o impresie, o idee. O rostire elegiacă, vag exaltantă, convoacă simboluri cosmice, ori elemente aparţinând lumii fenomenale: timpul, lumina, ninsoarea, fluturii.(…) O sete a primordialului străbate volumul „Ţara poemului meu”, (1983) dorinţa sa fiind instituirea unei radiografii arhetipale a spaţiului şi timpului în care există ca exponent al unui neam ce-şi trece în cântec ţara . Paradoxal, din voinţa sa de vitalitate şi vitalizare a poeziei, ceea ce rămâne ar putea fi nota elegiacă, abordată spontan, care, cultivată constant, generează veritabile carate lirice”

HORIA ŢÂRU, critic,
Panorama poeziei româneşti, 2006, vol II

PE MUCHIE DE CUŢIT “INTELECTIV”:
***PURPURA IARNA*, de EUGEN EVU**

Noua carte a poetului hunedorean EUGEN EVU, ***Purpura iarna*** (Editura Eubeea, Timişoara, 2006), demonstrează, exemplar, atât ce înseamnă o poezie minuţios şi profund elaborată, o poezie eminamente cultă şi de vastă deschidere a porţilor întregii culturi eurasiatice (de la antichitatea greco-latină, la scolasticitatea medievală - şi până la Rinscimento-ul dantesc - şi de la iluminismul german şi tehnicismul/pozitivismul ultimelor două secole, la buddhismul indian al čakrelor – demonstrând cum, în poezia modernă de azi, pot coexista, relativ armonios, fizica nucleară şi moleculară cu lirismul cel mai rafinat-patetic şi chiar cu esoterismul alchimic/rosicrucian) – precum şi pericolele intelectivităţii în surplus, ale intelectualizării excesive, prin care poezia se vede trădată şi întoarsă spre concepte sterile/sterilizate semantic, adică fără “îmbrăcarea în materie sensibilă”(“hierofania învierii”, “din metatext iese luna”, “hierofanie aortă”, “viermele ecologic” etc. etc.), în loc să-şi facă intrarea, definitivă şi triumfală, în Grădina Paradisiacă a Arhetipurilor. Pe muchie de cuţit, Eugen Evu evoluează între **purpura imperială** (aspirând, manifest, şi la **puritatea iernatică**, în tente parnasiene - ceea ce este foarte greu de realizat, pentru un poet cu haruri vizionare...) a poeziei autentice – şi **gongorismul preţios**

(supraîncărcat, aiuritor-conceptual, de tip eseistico-jurnalistic, de genul: "nevropatii ale cunoaşterii telurice" – p. 60).

Ceea ce dă valoare deosebită volumului de față este, însă, poate, tocmai acest uluitor eclectism, în care se ajunge, cu un firesc fermecător, am zice, de la aglomerările obositor-conceptuale, la "ahturile" suave ale poeziei autentic-romantice – de la "genomul ancestral"(p. 16)şi "uraniul apocrifelor"(p. 52) – la eleganțele postrafaelit-horațian-baladesco-trubadureşti: *"Adie vibrația, alizeul semantic/ Şi din coada Păunului se scutură", "Din psalmi, ce triluri?Cărui geam/Replăsmuind epitalam/Străvechilor iubiri dintâi/Troianul ciclic de stihii?", "Adjectiv înjunghiat la o nuntă străină"* – ba chiar cu nuanțe picturale din Van Gogh: *"Fac cu stihiile dragoste/Ca adierea cu purpura macilor"*, sau la îngerii naiv-rurali: *"îngerul îmi taie răsuflarea[…]Şi mă bea, luminând: redevine copil"* – de la nostalgii bacoviano-simboliste: *"eu nu m-aş mai întoarce azi acasă/şi tristețea-i în derivă spre lila"*-p. 29, la sinceități existențialiste şi, paradoxal (un paradoxal premeditat!), mistice *"Cel puțin am avut vrăjmaşi de elită[…] Cel puțin n-am învins pe nimeni/ Cel puțin v-am iubit pe toate/ Ştiind, până la capăt ştiind că a fost/ Numai una şi perfect jumătatea[…] Cel puțin mi-a fost milă de Iuda[…] Cel puțin n-am trădat/ Pentru că nu m-am trădat"* şi chiar expresii tradițional-gândiriste, aroncotrușiene *"Ah! chiotul meu pe umărul Transilvaniei/ şi cuțitul poemului meu"* sau *"Pe terase transivanice/ Fagii roşii colorând bucuria"* şi chiar cu adieri de poezie populară: *"Foc deschis/Şi taină vinovată/ Să nu laşi în urmă/Niciodată"* – sau *"Fără teamă mi-a stat pe umăr/ Pasărea morții"*-p. 57).

Tematica este, şi ea, extrem de diversă – iar aceeaşi temă este tratată cât mai diferit şi nuanțat – Eugen Evu facând (atunci când îşi poate stăpâni demonii excesivului pozitivism şi conceptualism infertil…) adevărate miracole lingvistice, invenții/alchimii de cuvinte (între "elitre-n zbocotul tâmplelor", "ceramica antarctică", "abnorma" - şi "hologramа ta o icoană sculptată în rouă", sau "aqua dolce a chakrelor", sau "zvâcnind ca pulsație/a celui căzut/îngenuncheat sieşi în pronaos/Pater in Filius Mater Dolorosa")
Se trece, ca într-un discurs elevat, de salon iluminist, bine calibrat - de la **condiția Omului**, în genere (situat între atrocele Cain, ucigaşul cotidian, travestit într-o Evă şi-un Preot, definitiv degenerați funcțional - Cainul-Iudă, călău ipocrit şi blazat, al Mielului-Hristos:"23 de miei tineri/behăie îngrozitor, au glasuri de prunci[…]o femeie trece murmurând premonițial: *<<ce ştiți voi, micuților, mai aveți doar o clipă>>*/formule de politețe, preotul pleacă solemn…" - cf. ***Paşte bizantin***, p. 44), la **condiția Vieții Mistice şi a Poetului/Poeziei**, discursul desfăşurându-se, aparent, aproape de avântul emoționant-paşoptist – de fapt, mişcându-se în catacombele celeste ale esoterismului creaționist *("Poezie, tu, patria mea./ Teritoriu al inimii/fără atingere. Alinătoare-i/Duioşia duşmanului./Lanuri imense de in, ale cerului -/ Fastuos unduind, chemătoare/Dincolo de pura iluzie/A zărilor*

nopții" – cf. ***Patria poetului,*** p. 51 – sau: *"Nu-ți strică o doză infimă/ o sete de ilogic"* – cf. ***Poem,*** p. 50 – sau, şi mai "sapiențial": *"Poezia nu dă răspunsuri: ea întreabă[...] Viața poetului e prag care suie[...] Poezia nu dă răspunsuri: ea întreabă/Viața poetului priveşte dincolo/ Zona interzisă îl umple de strigăte. /Ceea ce uităm la ieşirea din Vis/Altei logici aparține. Astfel şi noi?"* - cf. ***Ieşirea din vis,*** p. 63 – lăsând, ca în orice discuție autentic academică – problema în suspensie meditativă…). Apoi, de la introspecție şi recapitulare existențial-umano-poetică - din, probabil, cel mai profund-sincer, cel mai lung-confesiv, dar şi cel mai reuşit (ca omogenizare a marilor/măreților tensiuni poetice) dintre poemele volumului : ***Ființa poetică*** - cf. p. 31, pe care, numai din rațiuni tipografice, nu ne permitem să-l citățm în întregime, ca lecție vie(în ciuda unei uşoare adieri de narcisism luciferic…), pentru conştiința multor oameni, poeți sau ba…: "Cel puțin m-au iubit şi poeții adevărați/Cel ăuțin n-am trăit pe seama altora/Cel puțin nu l-am plagiat pe daimonul cel bun, l-am fentat pe cel rău/Cel puțin mi-am văzut numele nins pe spatele zeului" etc. – la analiza compoziției structurale şi de adâncime a lumii-cosmos (în stilul nichitstănescian, al concretizării abstracțiunii maxime(de observat şi admirat performanțele orfismului delicat aliterativ! – deşi poetul nu are, în mod special, vocația inovării experimentale): "Mimesis doliu delir de flaut al viului/Sub vulturul cu rece lumină în spate"- cf. ***Un delir controlat sau extazul gândit,*** p. 5 – sau:"reciprocă inseminare iertare prin vină/răsucită spirală în haos" – idem, p. 6, sau : "Amintirile Celuilalt Soare pe spatele visului oglinzii/Sculptate din lacrima gigantului orb/Briliantul şi noaptea fac dragoste/În numărul sacru" – cf. ***Incantație,*** p. 10; "Fruntea reface solzii ancestrali/Inima redevine moluscă-n cochilie spartă/Răsucire spiralică moartea" etc. De la contemplarea scormonitoare de Istorie-ca-Artă-Mistică-a-Facerii-şi-Crimei: "Ale căzuților zei războaie/Demult au fost preluate de oameni descendenței/Arta/crimei lor prin viol s-a disimulat în istorie -/sub ghețari şi-au îngropat arhivele mutanții" (**mişcarea subtil/secret cosmică** este, însă, sesizată de Eugen Evu ca fiind mult mai suavă:"Nu penetrează, ci unduie"- cf. ***Poemul dichotomiei***, p. 22) – la anistoria Poemului-Lume-Cataclism Apocaliptic-Înnoitor, în plină desfăşurare de eoni-foneme şi focuri de athanoare alchimice-lexeme(iar Poetul este Grădinarul Grădinii de Foc a Tatălui…):"Adie vibrația, alizeul semantic" – cf. ***În ceramica făpturii,*** p. 25 - apoi: "Nimic nu e mort. Sursa dăinuie curgerea./Ceea ce distruge, pe sine distruge./Fiul zămislit de zeu cu Fecioara/îți surâde, prin sacrele Foneme" – cf. ***Fecioara Alchemia***, p. 26; urmează, tot ca **nuntă alchimică**, uşurătoare/transfiguratoare, prin coacere de Pâine Vitală, a Lumii Secrete A Metalelor - ***Foamea de adjective***-calitativul Creației Umano-Divine (cf. p. 36): *"Muşcam cu foame rea, ca de cuvinte,/ Din pita dimineții, cea fierbinte…Şi fruntea grea de-argilă cea dintâi/ Se prăbuşea cu-al mierlei căpătâi/ Cu-al altei zile, cea dintotdeauna,/ Când tipărit-au Soarele şi Luna…"*. Concluzia apocalipsei-demiurgie: *"Sub unsprezece*

chipuri: acelaşi Purtător/ de Sabie melodioasă va fi la Seceriş/ Pe cei fără umbre îi devoră Tenebra./ Pe cei fără lumină, înflorind să dea rod/ Îi culege Cuvântul cu astralul Năvod" – cf. ***Grădinari ne gândise Tatăl***, p. 26.

Doar cel care înţelege acest proces, nu ca discurs, ci ca Iniţiere-Transcendere-Trăire-întru-Adevăr, poate să-şi înţeleagă-dobândească Nemurirea, prin **teandrie** (omul fiind colaboratorul lui Dumnezeu, la Facerea Lumii - ca şi la propria-i Facere – SIMULTAN!:"Sieşi să se roage cel adevărat/Până ce trece şi moartea" – cf. ***Intrare II***, p. 34.

Filosof al Poesiei, Senior Pedant al Cuvintelor, Concurent Divin şi Meditativ Lucifer al Cosmosului Fonemelor Ideal-Demiurgice – **EUGEN EVU** produce **minuni, experimente** (unele voluntare, cele mai multe involuntare, provenind din ispita/ispitirea cuvintelor, din deliciul, chiar desfrâul intelectiv al Verbului!) şi **excese-hybris**-uri (unele exasperante, situând Infernul în mijlocul Paradisului Verbal!). Se produce, la nivelul Poemului Lumii-AUM, o echilibristică aproape senzaţională, pe sârme şi muchii de cuţit - ca „ustensile purgatoriale". Ceea ce rezultă nu e, în nici un caz, Perfecţiunea (deci, mult prea intelectivul, mult prea mult vizitatul de tentantele „iele"-stihii demonice, Eugen Evu, nu ne dăruieşte, pentru că nici nu şi-a propus! – Paradisul... – nu ne dăruieşte nici măcar sufletul său integral - pentru că sufletul său se desfată, secret, orbit/orbitor, când la banchetul Primordiilor, când la acela al Mefistofelicelor Abrupte Aproximări...) - dar este ceva mult mai preţios pentru cititor-fiinţătorul de planetă Terra, mai important şi mai interesant/pitoresc : O CU TOTUL NOUĂ ŞI ORIGINALĂ PARASHABDĂ-VIBRAŢIE PRIMORDIAL-DEMIURGICĂ A LUMII-CARTE-POEZIE.

EXPERIENTA BAUTULUI DE CUCUTA… (o epistolă)

a - "*Tresarirea Focului (II); Briliantul şi Noaptea; Cârtiţa pe acoperiş; Cagule"* (nu e nicidecum o "nebunie eclectică", aşa cum declaraţi dvs., în dedicaţie - ci, precum mult mai exact formulaţi în *e-mail-ul* dvs. din 25 aprilie, descătuşează/declanşează acea necesitate imperioasă de "a ne mai citi, pentru a ne cunoaşte cum s-ar cuven « ca să ştim unii de alţii »

b - "*Rezerva de duioşie*" şi "Port şi rănile tale" - două volume de splendidă poezie (din care reţin, pe moment şi fragmentar:"Trei vârfuri are flama poetului: /Cel de sus, care intră primul în cer,/ Apoi al inimii; suratele [n.mea: aş zice eu :"sutrele"-versetele, cele două rugăciuni ale tâmplelor...] luminii/ sunt ale tâmplelor, două(...)"- cf."*Rezerva de duioşie"*, p. 17 - si, respectiv, în "*Port şi rănile tale"*, p. 102 : "Am avut doar trufia să cânt mai frumos/ Între ei n-am fost Iudă./ Daca totuşi vrea Domnul şi ziua s-amână/ Cât să pot dureros nevăzut de lumină/ Voi lăsa, printre rânduri, ocrotită şi vie/ Viaţa mea, cea mai adevărată poezie" - versuri în care găsesc cea mai autentică dezvăluire a Chipului şi Misteriului Poetului).

Vă mulţumesc mult pentru cele trimise. Într-adevar (chiar daca n-am apucat s-o citesc rând cu rând...), prima carte, cea în care jurnalul mărturisitor de sine şi marturisitor de cele mai profunde zvârcoliri şi nelinişti, cu extensie dinspre fiinţa-individ, către cosmos - ca stare de Fiinţare Supremă (nota bene: este o experienţă zguduitoare să-ţi descoperi, în dosarul de urmarire, nume in care avuseseşi incredere... - probabil că şi din aceste experienţe vi se trage scepticismul manifest - dar nu si organic: sunteţi mult prea uman ca să renunţati la lume şi la oameni, AVEŢI NEVOIE DE EXPERIENŢA BĂUTULUI DE CUCUTĂ, pentru a vă întări forţele - aveţi amarul deliciu al otrăvirii, pentru a căpăta puterile transcenderii/aripilor de fluture/vultur/"hultan", cum se zice pe la noi...: teatrul dvs. nu e doar "pamflet în replici" - este şi un binefăcator emetic/vomitiv... - care vă uşurează de tărână si de ale ţărânei: în primul rând, vă face imun la meschinărie!).

Scrieţi, văd că scrieţi cu înverşunare - scrisul este, se pare, respiraţia dvs. E bine şi sănătos! Impresionant număr de premii, impresionant număr de traduceri ale operei, în multe limbi de circulaţie mondială: aveţi, ca oricare poet care îşi cunoaşte forţele, setea de a vi se auzi Vocea! (Vă rămân recunoscător pentru intenţia dvs. de a-mi face cunoscută recenzia la cartea dvs. - pe revista electronică *Agero-Stuttgart*... - dacă voi avea noroc şi ceva indemânare, sper s-o gasesc pe Internet).

Bineînţeles, nu pot "achiesa" la toate ideile dvs., care zvârcolesc paginile de *Jurnal*; unele sunt meditaţii extrem de interesante, incitante - care, dacă v-aţi face vreme şi v-aţi disciplina un pic scrisul, ar putea deveni adevarate tratate de esoterism - altele (precum "ufologiile"...) sunt placut-naive...Cred ca, dincolo de înfrigurata sete de lectură extrem de heterogenă (minunate sunt încercarile de descifrare a unor coduri lingvistice! - chiar dacă n-aveţi admiraţie, şi bine faceţi, pentru epigonul grotesc Napoleon Săvescu - sunt convins că nu aceeaşi atitudine o veţi avea faţă de, să zicem, "*Dacia preistorică*" a lui N.Densuşianu... - văd că vă pasionează tracismul, în ipostaza lui esoterica - cu căldura, dar şi cu teama de a mă izbi, şi în cazul dvs., de ironie/ [poate chiar] batjocură - vi l-aş recomanda pe extraordinarul iniţiat-erudit alawit şi creştin român, totodată, Vasile Lovinescu...) dincolo, deci, de căutările în sinele dvs. faustic - cred că nu v-ar strica o cărţulie, minusculă, dar esenţială, a unui esoteric francez, Fabre d"Olivet: "Geneza dupa Moise"...V-ar lămuri multe lucruri, şi v-ar ajuta să depăşiţi, rapid şi extrem de senin (daca nu chiar "luminos"!) faza cu "implantul lui Iisus în Maria"...

Vă rog să nu mă condamnati că voi amâna puţin trimiterea (în "contrapartidă"...) a unora din cărţile mele - pentru ca aştept să iasă de sub "teasc" revista "*Contraatac-18*" - şi să v-o trimit, dimpreună cu cărţile!... Revista care greu se mai moşeste...(mereu sub spectrul "sucombării" subite!...) - nu mai spun cât de greu se face, pentru că eu trebuie să mă ocup de absolut toate!...Adjudul, cum mi-a spus cineva, cu intenţie de jignire (dar

avea dreptate, în mare parte...) "e un oraş mort de tot"...Culturalicește, firește...Negustorii "de piei de cloşcă" (de fapt, 99% nişte hoți nenorociți...), cu două clase primare, prosperă şi îmbobocesc/infloresc!

Poate că ştiți, de fapt, prin revistele dvs., o parte din această "nebunie" a facerii de revistă "contra vântului" - dar nu cred c-o ştiți (sper să n-o cunoaşteti niciodată!) pe toată - când se adaugă cea mai agresivă, primitivă şi turbat-distructivă acțiune de aneantizare a revistei (de la nivel local până la...M.Ed.C!), şi cea mai tembelă şi stupidă rea-credință...a unor "frați-confrați" (din spate mânați...) - numai pentru că revista n-are chef să asculte decât de Bunul Dumnezeu!

EXEGEZE LA EUGEN EVU

„…„ "Tu vezi mai mult visând icoană/Tu vezi din viitor în lume"…În *Abecedarul străpuns* este imaginea stării pe care toti o râvnim, dar ştim/bănuim(cel puțin…) că facem totul ca s-o depărtăm, ca posibilitate, de noi: "visul de icoană" este, de fapt, visul/visarea/starea de Paradis. Copilăria este singura dovadă că era posibil, dar n-am făcut nimic, pentru a trasfigura posibilitatea, în realitate sacră…

"... Ne ține, Doamne-n rânduieli
Mai buni, mai singuri prin greşeli,
Şi – ndură- te din cei ce mor

Să fim întorşi ca un ogor" – la fel ca la Goga, Eugen Evu face să vibreze Cerul de un Bocet aparent irațional… - de fapt, chintesența unui "paradis confiscat"… Dar, din păcate, Eugen Evu TREBUIE să scrie partea a doua, continuarea poemului sublim al jalei metafizice ardeleneşti: în acestă parte a doua, Ardealul îşi răsfrânge soarta asupra întregii țări, asupra tuturor românilor… Când icoana este cuțitul, şi sărutăm răni…: *„Ne facem din cuțit icoană/Pe lemnul de cireş sonor,/Şi sărutăm de fapt vreo rană…"*

…Şi, în definitiv, Eugen Evu este "scrisul din Cer" care să dezvăluie şi partea a treia a Celestului Poem (început, cândva, de Goga…): *"Fruntea mi-o saltă Munții Ardealului pridvor/ Şi- îngenunchind în stihuri clopotnița mi-e frunte/ Iar inima-i altarul de jertfă sus pe munte/ În arderea iubirii în sus, spre Creator."* Este, de fapt, încheierea apoteotică a unui Ciclu - sau, poate, trecerea (la fel, apoteotică!), în Noul Manvantara! Poetul este Taumaturgul şi Onomaturgul care, prin Logos Resacralizat, având ca "sustinere", în lucrarea sa (re)demiurgică, înşişi Munții Ardealului, Clopotnița-Emisfera Androginică ce lipsea împlinirii…iar Iubirea este Rugăciunea cea Veşnică…

… Taci şi tu, gură zvântată,/Taci, cuvântule, să mor…/Taci, tu inimă muşcată,/Taci şi scrie-n urma lor… - doina , de dincolo de "evi", este LECUIREA LOGOSULUI!!! "De suferința mea devine arte/Şi-n felurimi de chipuri e doar Unul/Matricea Sfântă- nluminînd o carte/Mă paginează, Doamne, cu strămbunul/Şi toți urmaşii noştri, mai departe !" – iar Poetul este cel mai fidel ascultător/înțelegător de Doină Mântuitoare, prin Forța

Stihinică a Plânsului Orfico-Cristic: *"Sădeşte-n sufletu-mi furtună"/Să-l simt în matca-i cum se zbate,/Cum tot amarul se revarsă/Pe strunele înfiorate!"* – spunea autorul primului volum al Doinei Româneşti, pe care a continuat-o Eugen Evu… De fapt, Poetul aşteaptă ca Dumnezeu să-l "pagineze", în sensul de a-l scăpa de Demonul Pytagoreic, al numărării – Dumnezeu preluând INTEGRAL sarcina exorcizării de numărul/numărare - ca-şovăială-neîncredere!!!... – "înluminându-l" *O CARTE* – Unică!!!). La fel de "soteriologice", prin orfismul Logosului, sunt şi cele *Trei doine pădureneşti*… în care spinii-raze umile(„travestite"mistic...) îl anunţă pe Hristos, cel care se încăpăţânează să ne mântuie până şi de deliciul deznădejdii noastre...: *„Rai cu spini pe dealuri sparte/ Ierte-mă de-or fi să-nvie"*.

Da, Poetul trebuie să fie/existe, cel puţin ca proiecţie ideală/extatică(de la ekestasis, ieşire în afara sinelui...) – doar în chip de Androgin de Foc (sfânt, evident... – soteriologic – şi mai evident!): „Verbul meu suflet radiestezic şi zeu/În interiorul sferic al/Textului Domine Deu"... – pentru ca, în final, să-şi recunoască, desăvârşit, Sinea:" Îngenuncheat mie însumi/În Splendoare ca fiinţă din Operă/Melodios şi tragic mă închin/În numele Vieţii şi muririi morţii/Melodiindu-te, româneşte,/Amin !" Da, Poet nu se cheamă decât cel care are conştiinţa Sinei întru Sinea Divină: "Gândul că sunt gând din Dumnezeu".

***

…Cele mai frumoase două versuri despre femeie, pe care le voi fi citit în ultimii vreo zece ani: "O, nemurirea râde şi plânge când femeia/Se răsuceşte-n puntea peste abis cabrând." E un imn superb, închinat Femeii, celei care re-echilibrează, mereu, cosmosul dezechilibrat de năucul Bărbat... - smulgând omenirea, prin „cabrare"-derobare decisă, de la Faţa Răului Esenţial-Distructiv, din zona „abisului" demonic. Cu Iubirea ei Necondiţionată, Femeia este, chiar în aşa-zisa (rău-zisa!)„prea-curvie", tot Maica Cerului, a lui Hristos-Dumnezeu: de aceea, Hristos (cert Androgin!), are, în Fiinţa Sa Sublimă, atâta feminitate-sensibilitate universală (îmbrăţişând, în Mântuire, întreg Universul...), dar este şi atât de cumplit ARZĂTOR!!! – prin Faptă şi Logos. Hristos iartă Femeia, şi pe cea adulteră, şi pe Maria Magdalena, cea care poartă, în numele ei, Lumina şi Umbra, contopite: câtă splendidă revoltă are Hristos, când Iuda încearcă să blameze Femeia-Maria, din Magdalena-Femeia...Cred că fie şi numai acest argument, prin subliniere, arată câtă stupiditate şi totală ignoranţă a sensurilor sacrale sunt în *Codul lui da Vinci*! (roman şi film, deopotrivă...). Răzvrătită, profană şi sacră – VIE, înainte de toate, EA, prin împreunarea-taină sacrală, smulge secretul zeilor – NEMURIREA (infertilitatea- plăcere-ritual al plăcerii poate fi însăşi sugestia stopării stării de păcat esenţial...).

... „Tu, îi dau nume textului, tu, clonă numărată invers a/ Entităţii care ne scrie în viziunea lui Borges Orbul"…Mă bucur nespus că îngenunchem împreună, stimate domnule Eugen Evu, la picioarele Orbului Argentinei –

de fapt, Marele Orb al Omenirii!!! - mai genial decât Orbul- Homer, pentru că, în "orbenia" lui Sublimă, Borges îl vede pe Dumnezeu- Hristos…În Biblioteca Babel suntem "scrişi" cu toţii, cu toate "textele" vieţii noastre…Dumnezeu să ne îndrepte Textul- Logosul Fiinţei Noastre de Hârtie, spre Lumina care o va arde (hârtia… - evanescenţa, zgurile albe…), transfigurând-o în Logos Pur!

…„Pe cât sporeşte Carnea, substanţa translucidă/ S-o decanteze zeii, cultura s-o cuprindă/ Prin spiritul viclean, Eonul să-şi extindă/ Tulpinele de neamuri, plămada lor stelară?" - cele mai expresive versuri ale poemului *Demiurgos* (formă finală), strălucită demonstraţie a întrepătrunderii mistice dintre carne, spirit-cultură şi stele...sau: între carne, stele şi spirit-cultură, sau... Până la urmă, Totul este Totul... – toate sunt TOTUL - dincolo de AMURG – SUNT CELE PATRU RĂSĂRITURI (PĂTRATUL CERULUI-TREIMEA MISTIC-DINAMICĂ) - iar toate se resorb în Unul!

„Mori Moartea !
Fă Răsărit Amurgul.

Chiar însumi împotriva-mi, cu tot ce Tu mi-ai dat
Cu Sinele-mi şi Sinea-mi reîntregit Pătrat
Triada să transceadă, fă cognoscibil visul
Astfel adeverindu-mi prin Tine Paradisul :

Şi-adaugă Geniul lumii, pe noi redă-ne Ţie
Să Ştim ! Ca Deitatea Ce Eşti din Nou Să Fie !"

Prof.dr. ADRIAN BOTEZ
Semiotician şi hermeneut,
poet, cavaler de rang.

Grafică de Radu Roşian

Castelano di Hunedoara- «Il Convivio» Eugen Evu

Marilena Rodica CHIRETU

„…mussica dell'anima e colori della mente …"

„I numerosissimi premi letterari ricevuti in Romania e all'estero confermano la validita letteraria del poeta che riesce a transformare la propria terra nella musica dell'anima e nei colori della mente… viva come *La febbre dei papaveri rossi* che, simbologgiando il sorriso della ragazza, sembrano volti che sorgono dal cielo profondo e schizzano verso la luce…

La poesia di Eugen Evu raffigura lo spirito del suo popolo, della propria terra vista come *„una terra di risanamento"*, della stroia e del paesaggio arcacio, tutto dipinto in un unico quadro, quello dell'amore, della devozione, della sacralita, cuciti con il fiolo d'oro del passato in parole ed imaini din particolari musicalta, profumo o misterio…

„Come potrei estrarre il freddo di quel profumo
Sulla riga di luce delle tue labbra
Il bozzeto di quel vago edenico
Dorato nel giglio del sorriso"...

Antologia" Cento poeti per l'Europa del terzo millenio"
- ed Acccademia Il Convivio, Italia 2007
Fragment din prezentarea in italiană

dr. ing. Ion URDA

Membru fondator şi preşedinte
al AsCUS „Provincia Corvina" Hunedoara

…o valoare națională cu recunoaştere internațională…

Titrat *„Consoulting „Editor"* şi *„RESEARCH Board of Advisor"*, decernat de The American Biographical Institute do hereby recognize that „ – 2005; Titlul de *„Prinț al Poeziei"* – Deva, 2005. Diplomat de onoare al unor Fundații şi Asociații din România şi din U.S.A.; Diplomat de Excelență al Județului Hunedoara, *„pentru o viață închinată artei*" şi Titlul de Ambasador cultural al județului Hunedoara; Titlul de *„Cetățean de Onoare al Hunedoarei"*. Medalia „ Ioan de Hunedoara"; Trofeul *„Cheia Oraşului"* – 2oo6, conferit de Primărie şi Consiliul 2005. Doisprezece importante premii în Italia, pentru creație în română,italiană şi franceză. Premio Antonio Filoteo Omodei, Menzione Speciale Italia, 2oo4. Premio *„Recognoscimento Speciale"* şi Premio *„Poesia Prosa e Arti Figurative"* - Castiglione di Sicilia şi 2004 Giardini Naxos, Italia; Premiul NOVALIS – Kreis, Munchen, Germania, 1999 şi 2000. Diploma de Excelență a Asoc. Române pentru Patrimoniu, 2005. Titlul de Accademico e Delegato del Convivio, 2oo4, Sicilia - Italia . Titlul de Expert literar al A. Biographical Institute, U.S.A. – 2oo6. Membru de onoare Academiei de ştiința, literatura

şi arta Oradea. Membru din 1990 al Societății Ziariştilor din România (legit. Nr.1067) ca redactor şef de revistă; Titrare The World Medal Freedom - 2006, A. Biographical Institute, SUA; corespondent L'Atualitta din Roma.

Prezent în peste 40 de reviste de specialitate din țară şi din lume în antologii şi culegeri literare din Romania, precum şi în reviste din Ungaria, Serbia, Italia, Germania, SUA, Croația, Australia, Franța, Belgia, Bucovina.

Colaborează la numeroase publicații, cu publicistică, poezie şi cronici literare, eseuri, cronici de arte plastică, opinii, editoriale, etc . Inclus în prima ediție românească- VHO's Who in Romanian şi în şase ediții ale „ho's-Who American Biographical Institute- Carolina de Nord.

Publică în reviste internet (România, Germania, Australia – Agero-Stuttgart, Ziarul meu, Noi nu, Altre Pagini, Paradigma, Clipa. Site realizat de Marilena Rodica Chiretu pitestiromania.il convivio.org; reviste italiene, maghiare, etc) semnând articole, eseuri, poeme, pamflete, jurnalistică, istorie, traduceri. Titrări în dicționarele Who'sWho A.B-I. -SUA „The Lifetime Achievement Award great achevements Science – International Profiles of Accomplished Leaders - 2007; Medalia de Argint Pur a Concursului Internațional **„Coppa d'Orro - al acad. "F. Petrarca" din** Capranica – Roma - Italia, Regio Calabria şi Statul Vatican – 2007; Premiul pentru rezistență literară, Maramureş - 2007; Premiul internațional ITALIA - la Premio Letterario Internazionale „Il Sentiero dei Briganti" – Cellere e Viterbo.Premiul Prinț al Poeziei- Deva 2005, Cheia Cetății Hunedoara,etc.

În activitatea sa literară, Eugen Evu a fost receptat critic de nenumărați cronicari ai revistelor, publicațiilor, dicționarelor sau site-urilor internet, participând la viața literară şi artistică din județ, dar şi din țară, unde a repurtat succese remarcabile, implicit un prestigiu bun Hunedoarei culturale natale, mişcării literare predilect din această parte a țării.

Este prezent în volume de înaltă ținută ale istoriei literare române, între care numeroase antologii tematice; În volume şi dicționare ale unor critici consacrați: Prima Verba de Laurențiu Ulici; ***"****Literatura Română Modernă"* de Laurențiu Ulici, vol. 1, ori în marele "Dicționar al Scriitorilor Români" de la origini până-n prezent (perioada 1970-1989), vol. II, de Mircea Zaciu, Marian Papahagi şi Aurel Sassu (referent Al. Cistelecan, cărțile de până în l989); Aurel Sassu – Dicționarul scriitorilor români; Aquilina Biraescu şi Diana Zarie - Scriitori şi lingvişti timişoreni – 2000; Dicționarul general al literaturii române – (E-K) Academia Romana; Vise într-o linişte sumeriană, Editions Cogito bilingv, 1999; Portret de grup cu Laurențiu Ulici, ed. Dacia, 2002 (pag. 129-136); Marele Dicționar Al Academiei Il Convivio - Cento Poeti per Europe, *„unicul poet român din cei o sută selectați şi prezentați"* (Accad Angelo Manitta şi Marilena Chiretu) *„Panorama poeziei româneşti"* 197o-2oo5, de Horia Țâru; Fourth international Anthology on paradoxism, ed Almarom 2004, Camera cu pereți de oglinzi, D-tru Velea, ed Siteh 2006, alte dicționare importante.

Dicționarul biografic al literaturii române, ed paralela 45; Timişoara literară - al membrilor U.S. Filiala Timişoara. Antologii şi site-uri româno-italiene, antologii ale premiaților internaționali, ş.a.

Este inclus în primele două ediții ale Dicționarului *„Personalități hunedorene”* şi-n dicționare americane, precum şi în edițiile 2003-2006 Who's Who ABI. SUA .

Eugen Evu se dovedeşte o certă valoare națională, din păcate cu o recunoaştere mai mult internațională…

Domnița de Petrila

Prof. Elisabeta BOGĂȚAN
Poet, eseist, traducător şi editor

EUGEN EVU – *PURPURA IARNA*

Profundă, solemnă, dăltuită parcă direct în timp, poezia lui Eugen Evu pare a fi, din chiar momentul irumperii în cuvânt, sortită să dureze. Confirmă aceasta şi volumul recent apărut la Editura Eubeea din Timişoara, (2006), « Purpura iarna ».

O poezie densă, ca o materie condensată la maxim, care încătuşează nebănuite energii latente , o poezie izvorâtă dintr-un prea-plin sufletesc dă măsura unei înalte arte a zicerii, cu subtil dozaj între cuvânt şi necuvânt, în sensul impus de Nichita Stănescu : *« În interiorul ninsorii o singurătate străină / Dor de mine însumi din plânsu-mi / Mimesis doliu delir de flaut al viului / Sub vulturul cu rece lumină pe spate / Verbul cu gheare în spirală roteşte / Captivul sieşi cerc / Inelând tot mai strâns / Cum dinspre margini spre miez al vibrației / Arbore-i ».*

Poetul care *« smulge trilul din lespede »* reafirmă originea sacră a artei: *« Sublunar, să se smulgă din sine-androginul / şi-amaru-nfloririi, hierofania-nvierii / Ars mimesis imitatio dei »* şi *« În interiorul ninsorii / imprudent înflorind / ramura, flautul sacru », « cerul gurii tale-i fagure la zei » . Ochiul poetului vede esențele : « sfericitate a Logosului, / logica, de lumina seminței / dornică, rodnică » , « lumină divină-n dornică tină / reciprocă inseminare iertare prin vină / răsucită-n spirală în haos. ».*

Sacralitatea la Eugen Evu nu e cea a unui « Deus otiosus », ci o sacralitate revelată, (*« Zeul plângea, ultim zeu, răzlețit în pădure / prin spinuri, prin urme de înger căzut, / Prin urzicate aure/ ci grăbită-n sărut muşcătura zeiței »*). Un panteism cald, o contaminare de sacru a orizontului omenesc, face raportarea la sacru firească : *« Luna era jumătate-n pridvor / sacru, de melos şi sferic străpuns / ca un cromozom seminal de izvor »*. Şi doar uneori aduc răcoare *« amintirile Celuilalt Soare pe spatele visului oglinzi / sculptate din lacrima gigantului orb »*, care aminteşte de Marele Orb, Marele Anonim al lui Lucian Blaga.

Invocarea arhetipului este realizată prin apelarea repetată a vocabulei UR, ca o incantație menită să reînvie forțele « ab initio ». De altfel, incantația, explicită sau implicită, este deseori prezentă în poezia lui Eugen Evu, cum este poezia intitulată chiar *« Incantație »*, cu enumerări şi apelări cu secrete conexiuni : *« Singure se recompun cele destrămate-n de sine căutate / aleanul e-al inimii cuib legănat de vânturi bătrâne / Din zbatere memoria zborului zburare de cuget / Coloritul durerii ocrotind esențele pure. »*

Investirea cu har este văzută de poet ca o hipnotică zicere, un dicteu automat după ziceri celeste, (*« De dinaintea cuvântului / este în poet acea bucurie / extazul irizărilor, curgerea zărilor »*), astfel încât poezia devine *« un delir controlat sau extazil gândit »*. Pe această linie dă poetul definiția poeziei : *« între noapte şi numele omului / chihlimbarul acestui poem peste ape / înfloriri delirând, ale celuilalt timp, / sieşi taină şi ardere. ».*

De altfel, în poezia lui Eugen Evu motivul originii divine a poeziei este puternic reprezentat : *« De dinaintea vorbirii / sufletul îşi aminteşte imaginea / luminoasă transparentă latentă sub semne / Enoch şi Orfeu dăruie sferele vii : în sclipătul ei promisiunea / întoarcerii arde. / Nimic nu e mort. Sursa dăinuie curgerea. ».*

Poetul îşi asumă menirea unor mesaje vizionare, care condensează în cuvinte legități intrinseci existenței , ca în *« enunțul evuian »* : *« Prin aceea că Dubla spirală genomică-i vie / astfel pulsează Etern Universul: şi-i dublu / în unicitatea-i multiplu »*.

O *« empatie divină »* descoperă poetul în regăsirea sinelui în poezia română : *« Nicăieri exilul nu a fost / Mai fructuos decât în interior / În teritoriul poeziei române »*. Iubitor de românime, de ținuturi transilvane, poetul îşi afirmă mereu apartenența : *« tu, Transilvanie stranie / printre ruine apocrife deja hotărâtă mi-i viața/ hlamida zeului cu litere hiperboreene / Vântul cu numele Acvilon pe sub vulturi / Şi clopote în transă mă-ndrumă spre casă »*. Meditația asupra poeziei descoperă resorturile ei divine: *"Am avut un răgaz, să contemplu / Irealul prăpastiei, dar şi frigul din ea / Liniştit, cât să-mi văd propriul templu / Înainte să-l pot alunga… / Cum, pe cine ? Pe cel intangibil ,/ Pe de-ne-numitul ! Pe zeu / Exilat (pentru-un timp) în istorie - / Deghizat în chiar cântecul său / Şi-n bătrânul cuvânt, ce izvor ie, / Care curge, devine memorie. »*

Poezia apare mereu în lumină apoteotică : *« Lumină cu sămânță în ea, / care plânge… / Suflet al meu, Interior care ninge / Însă ştiu, însă ştiu, însă ştiu / Tulbure dorind străveziu / Dor al lumii-n lumina cea vie / Floare eşti tu, poezie, / Floare pe care nu o vei, dar va fi / Dorința-n noapte ştie, va-nflori »*. Întâlnim adevărate arte poetice : *«**Patria poetului** // Poezie, tu, patria mea. / Teritoriu al inimii / fără atingere. Alinătoare-i / duioşia vrăjmaşului./ (…) Făptura-n eternă întoarcere. / lanuri imense de in, ale cerului - / fastuos unduind, chemătoare / dincolo de pura iluzie / a zărilor nopții. »*

Melancolia la Eugen Evu este frecvent asociată dorului : *« Arde golul ca-n amforă, gol din braţe străine / Sunt şi ţărm şi talaz, iarna pleacă şi vine, sfărmatul clopot prin vis / în Exil să mă tângui, din Exil să îţi scriu / pedepsit ca părinte în fiu, iubitor astfel viu, / Să mă iarăşi sfâşie dorul de cine / Care nu este, dar vine, devine… ».*

Meditaţia asupra condiţiei omului dă gravitate tonului : *« Smulge-mi săgeata din verbe şi vindecă-mi umărul… / Să ningă, să ning, trecut ce pe sine se-ascunde / Cine suntem, mergem de unde, spre unde ?… / Răspunde !… ».*

Urmărind o linie mai veche, esenţială, a scrisului lui Eugen Evu, poezia sa primeşte, în răstimpuri, limpezimi de piatră preţioasă, care dau întreagă măsura talentului şi a rafinamentului artei sale : *« Parcă stătea ceva să se întâmple / Pândind, de pretutindeni, întru toate / Stam prizonier în naosul din tâmple / În gând venit de foarte de departe /Eram ca treaz în straniul fenomen / Strălimpezit şi gândul meu crescu / talaz sau undă-n sus, către etern / Sporind, apoi, deodată se pierdu / Trântit pe jumătate-n somn ca-n moarte / Din strigătul grozav căzui prin vis / Iar visul se închise ca o carte / Lumina deveni cuvânt ucis. ».*

Tot limpezimi prezintă, pe alt registru, poezia de notaţie care adoptă tonul colocvial. *„lumea e-n mine merg pe străzi care nu m-au iubit / ce miracol mai adulmecă ramuri blajine ploaia a şters / urma de sânge a micului prieten servesc o / lacrimă răspund la scrisori uit numele morţilor / ale viilor le mai greşesc îmi cer scuze oricum / ce miracol, Doamne, antimateria totuşi există”* sau *„Cel puţin m-au iubit şi poeţi adevăraţi / Cel puţin n-am trăit pe seama altora / Cel puţin nu l-am plagiat pe daimonul bun, l-am fentat pe cel rău/ Cel puţin mi-am văzut numele nins pe spatele zeului / Cel puţin mi-am iubit patria ne abstract”* . O cuceritoare aparentă simplitate a zicerii trădează forţă şi profunzime, meditaţia asupra existenţei devine gravă şi discursul poetic primeşte o esenţialitate, o generalitate tulburătoare.: *„Ceea ce adevereşte fiinţa / nu îi este sens purtător. // Altceva urmează Văzutului / Fenomenul precede visul.// Ai fost visat. Treaz pulsează cerul / În făpturi şi-n cuvinte.”* Sau, în registru similar, cu fericite metaforizări : *„Pe-omătul paginând scripturi în rugă / Fricoase cuiburi ţin şi-ascunse-n ele / Cenuşi de păsări arse către stele” care uneori devin ample, sintetice („ Fără teamă mi-a stat pe umăr / Pasărea morţii./ Am împărţit în tinereţe / Cu ea culcuşul. / prietenoasă, pot spune, / Somnu-mi pândea. / De la mari înălţimi Am scrutat teritoriul cel straniu./ Bănuiesc că nu a fost străină (De cântecul meu./ Acum nu mai ştiu unde tace./ O fi pe-aproape? / Orizont învelit / În privirile mele, ori răbdând / să devină de aur / ultima-mi lacrimă?”)*

Acest filon este întărit de prelungiri din volume anterioare, poezii-bijuterii, de domeniul perfecţiunii: *„**Imitatio Dei** // Joc de cuvinte /Al Domnului/ Scânteind peste/ Mările somnului.// Ah, pe orizontală cuvintele / Mormane de scoici, sidef sfărmat - / Netezite morminte ale furtunii / Ale*

Memoriei Sale. In / aeternum Te gloriam! / că suntem, că sum / Flăcări fără fum/ Arderi fără scrum -/ Complici ai Domnului / la mările somnului."

Mişcându-se dezinvolt între mari teme şi motive, îmbrăţişând cu uşurinţă diverse registre poetice, Eugen Evu risipeşte har şi talent în aşa măsură încât fiecare nou volum devine o întâlnire de sărbătoare cu Poezia.

Surioara Domniță de lumină neagră:

Erika ERDÖS

Ieşirea din Timp sau despre Ontologii inerte şi polimerice (în teatrul lui Shakespeare)

Richard al III-lea,Titus Andronicus, Falstaf, Caliban... câteva exemple de jalnice produse cvasi-patologice, enclave ce se vor potente în faţa unei realităţi, unde, militantismul în favoarea implicării evocă obsedante chemări lipsite de o valoare conturată convingător, de un vagabondaj andalucian.

Într-un fel de parodiere in-conştientă de sine, care induce în eroare printr-un mecanism fals de fetişizare a diferenţei acestor x - realităţi, ce, odată adoptat, te legitimează ca protecţie ce fascinează, gresit! Dincolo de a mâzgâli vreun model stupid de discurs *"determinist"*, vreau să subliniez un fapt trecut în umbră din cauza unui simbolism tardiv (asemeni d-lui Laforgue), că luciditatea acestor aşa-zişi *"outsideri"* este o proiecţie ficţională a absenţelor dintr-un teluric în destrămare ce caută un fel de candoare a blazării, prin expedierea voluntară a unui model paideic archaic. Plus, după principiile unui liberalism veritabil, aceşti eroi de kaşhmir sunt de o dihotomie suspectă. Prin texte-mozaic, Shakespeare expune deloc discret (evocându-ni-l pe alocuri pe Musorgrski, cu nasul lui roşu, şi faţa mototolită bătrânicios), crusta fadă şi placidă a normalităţii ce, prin aceste false prezenţe (trădând o cecitate de facto), nu fac altceva decât să se deschidă istoric ipocrit, aliniaţi şi ei, în faţa unei transcendente goale!!

Există, desigur, un aspect monotropic al fiinţării, şi e ciudat cum, prin jocuri de lumini şi unghiuri mobile, strategic aşezate, e construită ieşirea lor (asumată sau nu, ca proprie alegere sau nu), dintr-un rithm al inapetenţei generale pentru libertate (ce cuvânt mare!) şi înţelegere de bun-simţ... Ca să intri într-un fel de formă, indiferent de cât de consistentă se vrea aceasta, trebuie să te deschizi înspre potentă, prin act; potenţa ca şi activarea unei subiectivităţi ce ţine de o realitate proprie, ubicuă, de timp nedeterminat şi străveziu.

Francesco Goya - Intermezzo sau *Le Bordel des muses*

Întotdeauna de o hidoşenie funest - prevestitoare, într-un stil desuet aparent *"productiv"*, Richard al III-lea, în celebra scenă de seducție, unde, preocupări convexe sunt asezonate cu miasma componenței corporale a scrisului lui Shakespeare, se circumscrie unei metafizici profund neoriginale, în ale cărei falduri de o refracție personalizată, cade uşor şi previzibil o half-woman, ce îşi lasă cu o lascivitate călduță şi în tempo narcisiac, organul respectului de sine târât pe umărul (şi limba) unui intelect mutilat şi mobilat abuziv de crampele unei aşa-zise personalități-unicat.

Prin tot felul de interdicții dictate de disciplina unui *"Deus"* (ex abrupto...), găsim un Caliban, pus sub lupă şi mărit cu tenacitate harpagonică, simbol al unei inocențe curate, instinctuale (de altfel el aşa şi apare pentru Prospero), acum chinuită şi oarecum afectată de o formă de perverteală experimentală generată de tortura unui climat unde instinctele mai sus amintite se întind, asaltează, cu sete de "penetrație", de foame de suficientă, spre Absențe, spre absurdul unui insuficient ce nu se explică sub nicio formă, şi mai ales, care devin, paradoxal, nici măcar cicatrici pentru o *"sensibilitate"* devorantă ce trece epidermic dintr-o direcție în alta, dintr-o poftă în alta...nimic special, nimic diferențial, polimer slab, înşiruire de primă stare rousseau-iana, dar de data asta, manifestabilă într-un deşert al minții unde proiectiile sunt cu atât mai mari cu cât nevoile sunt mai infime, mai brute! Im Anfang war das Wort !....şi apoi s-au construit miliarde de Burghtheatre

Mai departe, pornind de la definiția afectului ca şi "subiectivitate a unei stări psihice elementare, neanalizabilă, vagă sau definită, dureroasă sau plăcută, care se poate exprima masiv sau sub forma unei nuanțe, a unei tonalități", ajung la mascatele zbenguieli sexuale, ce, prin suprapunerea de forme diferite de manifestare în abstracto, potentează efectul unei picturalități textuale, la fel de false, poate şi din cauza ramolismentului britanic cu care scoate (macerat de moliciune şi tic-tac-urile sterniene parcă), din depozitul unei memorii cangrenate de crezuri dezlânate,"bardul" din Stratford-upon-Avon, Iluzia

Ca tot nu se vrea un teatru al derizoriului (in sens ionescian), ca tot e purtat ca un fel de adevarat artofor, e totusi,cred eu, vorba de o acceptare somnambulica a unor stereotipii conceptuale si, aici, mă refer, mai ales,la nuanțele ataşate plictisului şi sărăciei endemice, of course,

monocromatice,ale unor entitati ce tac, ce se tac tocmai prin demonstrații stupide şi culpabilizatoare.

Deci, ca şi cum logica verticalei e una strict aderente suficienței la un social ce (se) auto-revelează şi îşi *"uită"* nuanțe (paradoxal şi apofatic), sui generis, ce ar trebui xilogravate şi multplicate obsesiv.....

"Calea Regală" este de fapt o atmosferă stătută, unde fac infuzie cu Timp, câteva abisuri de cerneală...

NEAUZIT DE LUMINĂ
sau eliberarea de eclectismul limitei

Cartea poetului Eugen Evu, apare ca o rectificare a neconcordanței dintre Acum şi Dincolo, sunt abolite ca insuficiente cadrele semnificațiilor imediate, ne-mediate şi mai ales, într-o algebră motivat deconstructivă, potentate sensurile politice inflamate alături de miopia demagogică, maimuțăeala programată, toate prin proiecții antropologice ale unor cvasi-sensuri ataşate unor semi-docți.

„Zidit în metaforă", autorul vede scrisul ca şi alternativa în fața inexorabilității unei Morți ce îşi pierde funcția angoasantă, pentru că thanatosul e aici amorțit, se postulează o stare anamnezică, exercițiu platonician, ce reintegrează, ce dă sensuri şi finalități spiritual-ierarhice „*sunt aici şi sunt uitat de cine ştie cine, şi când!"*.

Realitatea ca structură fluidă, meta-realități ce zvâcnesc în nuanțe accesibile numai inițiaților, syntheme ale neapartenenței la Limite şi metempsihoza sacru orientală „Măsura fiind a sacrelor ondalii"; răscruci hermetice, şi autorul ca proiecție în spațiul de frântură dintre lumea epidermiei cerute de un mediu ce se vrea uniformizant şi unidirecționalizat şi ne-lumile străvezii „*Fântâna-rezlețită la rascruce/ Mă uit în tine ca în mine însumi"*.

Structuri puternice de limbaj ce dezintegrează lent convulsiile unei memorii ce suportă conştiința unor poli-stratificații sacro-culturale: „Nesătul niciodată ca spirit", poetul, într-un delir ca predeterminare ontologică vede cum „Canibalismul lor zeiesc vrea oameni", cum „*Fiece teorie/ Dualizeaza substanța*". Apoi,revelația structurii Celuilalt, prin consumarea în frenezia tipică sparagmosului, a propriei structurii, hermeneutica absolut unică (într-un fel de blestem a regelui Midas), ruptură de nivel ontic *„Pe cât sporeşte Carnea, substanța translucidă/ S-o decanteze zeii/ cultura s-o cuprindă"*.

Poetul neagă construcțiile telurice de agregare etilizate, forme aulice care nu mai au nimic de spus, doar o pulsație inerțială a unui sistem artificial şi ineficient (poate doar la un prim nivel de o vulgaritate postmoderna): *„Să devii/ Prin aceea că uiți în parte/ Cine eşti/ Zilnic"*; travaliu de re-inventare printr-o deschidere a transconştientului, pregătire contiuă a subiectivității pentru ca „Omul este o ființă/ Care devine ceea ce crede că este", depărtare

de starea dezarticulată a unui mundan ce se vrea panspermic în sensul unei sceleraţii sexuale, erosul postulat de poet fiind unul al Transcendentului, eliberatoarea forţa kundalini fiind activata prinr-un demers pantagruelic de ocolire a „doctrinelor răsucite", a „genezelor pervertite", viziune cu posibilităţi de distorsionare a infecţiilor a-posteriori, autorul se dezice de supravieţuirea în mod fraudulos, anti-pozitivismul acceptat ca reflex ale unui vechi respect şi atât!

„Neauzit de lumină", carte-om, ca şi cosangvinitate (în sensul unei exacerbări a conştiinţei-de-sine-prin-sine), apare ca o kalliphanie la scara unei auctorialităţi ce propune o perspectivă anamorfica, trecere de rit misteric printr-o multitudine de eikon myhtos, pentru ca, în final, la un al doilea topos redescoperit prin asumarea de noi sensuri, să apară, în lumina de rit arhaic, agathophania, Binele ca ţi esenţa orfică, sămânţa ce se vrea parte a Întregului, poetul, parte ce se vrea auzit de Lumină, tragicul aşteptării în Cuvânt *„o suferinţă-n sus e poezia/ ţi-nlocuieşte viaţa,o devoră'!".*

„Un adieu et je n`ai pas de mots"…

Erica Erdos este studentă în anul II Literatură comparată şi Norvegiană - Cluj Napoca, membră în Colegiul Provincia Corvina (2008). Pariez pe o devenire de excepţie şi o împlinire în armonie cu Steaua Norocului şi Dăruirii

Un mic protocol elogios pentru exilaţii rămaşi acasă cu sufletul: - Adio, dar rămân cu voi…

Eugen EVU

Contra frigului stelar

Se dedică lui Lucian Hetco
Melaniei Cuc şi George Roca

De rescris întru a nu se uita…

Încă de copil, spunându-mi- se cum a fost făcut Omul, am avut câteva nedumeriri care – iată, la bătrâneţe, revin pe *„memoria lungă".* Acea logică elementară a copilului, pare să fie o discernere aparţinând reminiscenţelor sau relictelor înnăscute, ci nu…făcute.

Cuvântul biblic este unul scris, întru a nu fi uitat, aşadar este învăţătură pe termen lung însă acordată la nivelul de cunoaştere al celor contemporanii cu scribii…Chiar dacă a fost dictată de însuşi Dumnezeul, a fost destinată aşadar omenirii în întregime, ci nu doar unui popor ales… Părerea mea este că Divinitatea nu a dictat scrierea direct, ar fi fost cu totul plictistitor şi avem mai degrabă sensul de revelaţie: celui care a primit spre învăţare cuvântul Domnului, i s-a revelat, adică a fost inspirat telepatic.

Deoarece logic de bun simţ este că Omul a fost creat ca pământean – dacă Edenul era situat pe planetă,- şi el a fost creat *„după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu".* Nici omul, darmite Tatăl omenirii, nu şi-ar putea vreodată dori o

reflectare a Sa oarbă, nu îşi concepe urmaşii – descendenţii - fiii, nişte idioţi. Apropos sintagma *„fericit cel sărac cu duhul"*- se ştie că traducerea deficitară e din greacă şi altceva înseamnă: *„PTOHOS TO PNEUMATI, a fi blând – blajin – cumpănit cu duhul" …*

Aşadar să medităm: în prima parte a existenţei speciei adamice, Domnul nu doar „umbla prin răcoarea dimineţii" paradiziace dar şi **dialoga** cu omul. Omul nu era dobitoc gol şi inconştient, devreme ce avea un limbaj evident şi el dumnezeiesc: după asemănarea …

„Păcatul originar" este definit sec: *„cunoaşterea"* (diferenţierea) binelui şi răului. Dumnezeu a observat - deşi era atotvăzător şi ubicuu - că Adam şi Eva s-au ascuns de temere. Li se spusese să nu încalce porunca divină, de a *„mânca din pomul cunoaşterii binelui şi răului"*. Restricţia era una de prevenire a… emancipării, deci a devenirii… Or, dacă a fost creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, ceva nu e clar cel puţin în înscrisurile biblice… Vom regăsi şi în cap. *„Stricăciunea …"* episodul cu Babilonul: pluralitatea Elohim (o fi vreun substitut…demiurgic?) se teme ca omul să nu ajungă *„asemenea nouă"*, să *„ajungă la ceruri"* aşa că geloasă pe omul emancipat îl cenzurează şi va distruge specia… salvând doar un eşantion (Noe) .

Omul creat dintâi era deştept, el vorbea cu Însuşi Dumnezeul lui creator şi dialogurile erau agreabile, îi inspirau iubire filială omului. Limbajul este ab initio verbal, ci nu scris. Omul a încălcat ulterior şi cenzura divină, descoperind semnele şi apoi scrisul: factori esenţiali pentru emancipare sau prevenitor al recăderii în barbarie, era vital pentru supravieţuire.

Deci dacă omul adamic a CUNOSCUT… binele şi răul, recunoscând implicit că este GOL (în goliciune animalică, în treacăt fie spus, vulnerabil climatic, expus primejdiei…), trebuie să regăsim – regândim şi sensul iniţial al noţiunii de *CUNOAŞTERE…. Formula biblică din geneza pentru cunoaştere are un sens absolut clar: al copulării dintre bărbat şi femeia lui!*

Condiţia perpetuării stabilită de Creator a fost clară, motivul de asemenea: „*a se înmulţi şi a stăpâni pământul*". In acest sens, omul chiar după pedeapsă, alungarea din zona originară a creaţiei (Facerii, *nu naşterii din împerechere*) – a rămas în condiţia (programul) creatorului său. Adam a cunoscut-o pe Eva… Adam s-a culcat cu Eva şi au cunoscut sensul faptei lor, au avut primul urmaş. Iată aici un prim răsad al Treimii. Doar că Tatăl este (şi) fiul, (născutul rezultat prin naştere) şi Duhul Sfânt (esotericii îl numeaui feminin, Sofia – înţelepciune, inteligenţă, intelect, conştiinţă)… Tresărim deloc ludic la vocabula integrată (original greacă) – TELE - poate telepatie?

Omul a cunoscut aşadar la modul carnal, trupesc, adică şi-a relevat sieşi (fie îmboldit de o entitate rebelă, Lucifer - Satan, creat desigur tot de Universalul Creator, însă la un rang mult superior potenţial) – acel ***hiat dintre bine şi rău***… *"Dualismul"* acelui divin pare să fie diferit de Trinitatea pledată telologic şi teosofic ulterior. Omul, **făcut** iniţial, ci nu născut (!) putem înţelege cumva clonat *(„identity coppy"- după chipul şi asemănarea …*) a fost re-condiţionat permisiv şi din iubire

infinită, pe jumătate iertat – pentru a se perpetua. Condiția secundară (!) a fost înmulțirea nu aşa cum El dorise la început, ci la opțiunea perechii…

Nu încetăm a ne tulbura de aceasta: cunoaşterea fizică induce şi o altfel de cunoaştere, prin aceea că dă omului şansa de a se autodepăşi, adică de a semăna cu creatorul şi în sensul puterii dumnezeieşti, DE A CREA? Desigur, vom reînțelege şi faptul că femeia ieşind din condiția de făptură creată, ci nu născută - suferă prin abaterea de la condiția primară - arhetipală, prin ceea ce Domnul defineşte *„durerile, chinurile facerii"*… O incompatibilitate anatomică poate fi înțeleasă şi ca o imperfecțiune a creației. Devierea motivează desigur – teoretic – consecința.

Se ştie că nici un alt mamifer terestru nu naşte prin chinurile facerii, ca omul… Însă, în afara oamenilor, toate animalele superioare au perioade anume pentru imperativul vital sexual şi acuplare - numit rut. (Un pic ciudată fonetic… asociem cuvântul rut de… sărut… Poetic zicând, la început a fost… muşcătura, andrenalina!, şi aceasta a sumbimat în sărut…)

Creierul uman are, pentru senzația extrem de plăcută a orgasmului, un distributor senzual, o hartă erogenică pe tot corpul… O serie de funcții - stimuli, neapărat tot de creator programate funcțional, necesare procesului de reciprocă atracție şi normalitate a condiției fertilității prin acuplare. Dacă vedem unde a ajuns azi senzualitatea şi sexualitatea excesivă, erotismul exacerbat – ne mirăm că acel *„păcat originar"* al cunoaşterii carnale, în care două trupuri devin *„o clipă cât veacul"*. (Orgasmul cel asemănător agoniei, …extaz şi agonie…). Unul (…) întru a-l concepe pe al Treilea (…) este un continuum ce pare nelimitat şi irepresibil în istoria multimilenară a umanului. Numai dacă Altcineva este Veghetorul – sau, cum scrie tot în Biblie, *„regele ACESTEI lumi"*… În care dintre lumi (şi lumile de lumi) din miliardele de galaxii perceptibile de oamenii actuali, o fi Dumnezeu cel ce – desigur – se continuă în Operă – prin intermedierea Ființei - Inteligenței Cosmice Incognoscibile, în om ?…. revenind *per conclude* : dacă scrie că omul vorbea cu Dumnezeu în mod direct - credem. Dacă da, deducem contradicția: omul nu a fost inconştient de cine este şi ce i se cere – prin aceea că el a fost CREAT: după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Q.E.D. Literal, în fiece DEMONSTRAȚIE, există vocabula DEMON (corect gr. DAIMON)-ul socratic. Iar a scrie este o erezie pentru că creatorul nu ne-a înzestrat ab initio cu aceasta. Dar pentru condiția omului lăsat singur să se dezvolte, să devină, după chipul şi asemănarea …, (Esher ashe Eshe - cel ce sunt sau cel ce devin in continuum) – a scrie a fost şi va fi vital esențial: a nu uita, a stoca informație şi a comunica… .Aşadar A CUNOAŞTE… Noi nu exagerăm când atribuim facerii operei literare, durerile facerii, chinurile, muncile indicibile ale creației virtuale. Pare o luminiscență a splendorii apheyronice – sau ancestrala impulsiune a inefabilei şi imuabilei diviități… Arta creativă redefineşte sublim umanul. Este divinație, ci nu incubatio. Mântuire, ci nu bântuire. Când decade în aceasta, ceva din interiorul materiei vii s-a defectat… Îmbolnăvirea nu este indusă din creație, ci din mediul dizarmonic, din dereglarea funcțiilor genomice – desigur atunci când omul s-a *„înnoit"* prin naştere în condiția Originară. Ontologie - entelehie. Accedere - Transcendere. Captivi în libertatea cosmosului, iată un paradox de suprafață într-un oarecare discurs. E bine să meditățm în Dao. Să fim

atenți la luciul apeilor calme, ci nu la spasmele telurice ale uraganelor, fie ele psihice. După furtună, vine iar soarele. Luați aminte în interregn, căci în interregn suntem. A cunoaşte, a iubi. Cunoaşte-te pe tine însuți… Re-cunoaşte-te în chip şi asemuire cu Dumnezeirea.

Lucian Blaga scria *„a cunoaşte/ A iubi/ înc-odată, iar şi iară…"* A iubi e… primăvară. Înnoire ciclică, renaştere, reîntrupare, genesă perpetuă, recondiționare în legitatea iubirii creatoare: ninsoarea pare a fi un ritual misterios al Naturii, virtual, întrezărindu-se următoarea înflorire… *"Risipei de petale i se dedă Florarul" …*

Iubite cetitoriule: după aceste simple fulgurări ca să scriu aşa *„în interiorul textului"* (cugetului), adică în interiorul ninsorii…, să ne împărtăşim din acelaşi Lucian Blaga, poertul diferențialelor divine:

„Visând, întrezării prin doruri/ Latente-n pulberi aurii/ Păduri ce ar fi fost să fie/ Şi niciodată nu vor fi"…

Să-ntrezărim şi noi în sus, prin doruri şi să ne tulburăm întru mai limpezire… Deoarece credem ştiind că suntem creați după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Recognoscibil în chiar Opera Sa în perpetua Genesa….

Grafică de Radu Rosian

Empatia divina sau noblețea marii poezii

FLEUR ADCOCK
Medalia de aur pentru poezie în U.K.

The Queen's Gold Medal for Poetry 2006**,** a fost acordată de către MS Regina, poetei de origine neo-zeelandeză stabilită în UK, **Fleur Adcock**. Versurile poetei sunt cunoscute iubitorilor de poezie din România prin excelenta traducere facută de Liliana Ursu în volumul colectiv ***Trei poeți englezi contemporani*** (Editura Univers 1989). Festivitatea de decernare a medaliei a avut loc la Buckingham Palace la 7 iunie 2006.

Volumul pentru care poeta **Fleur Adcock** a primit *The Queen's Gold Medal for Poetry 2006* se intitulează ***POEMS 1960-2000***, şi a fost publicat de Bloodaxe Books, Newcastle upon Tyne in 2000 .Cartea a primit la publicare o *Poetry Book Society Special Commendation.,*este o culegere a poemelor scrise şi publicate de poetă în decursul timpului. Recent, cu acceptul poetei, am prezentat-o şi în prestigioasa revistă orientată spre deschiderea culturală europeană. **„Provincia Corvina"** (detalii despre Premiul Regine şi traduceri bilingve) iar în pragul noului an 2oo7, oferim alte două poeme bilingve, elegantei reviste devene **„Vox Libri"**.

Lirica doamnei Fleur Adcock este mult apreciată prin stilul conversațional şi ironic. Poetei i s-a mai acordat *Cholmondeley Award in 1976, New Zealand National Book Award in 1984 si OBE (Officer of British Empire Order) in 1996*. Poeta este *Fellow of the Royal Society of Literature* şi face parte din conducerea organizației *Poetry Society*. A publicat numeroase volume de poezie, a editat mai multe antologii şi a scris *libretti* pentru operă şi alte lucrări de Gillian Whitehead.

Între 1979 şi 1981, a beneficiat de *literary fellowships* de la Northern Arts in Newcastle şi Durham. În 1984, poeta a vizitat România, când a început să învețe limba română, facilitată de cunoaşterea limbii latine (tradusese din latina medievală în limba engleză *The Virgin and the Nightingale 1983*). Am regăsit ecourile de profunzime ale acestei experiențe afin-culturale în poeme care reflectă inconfundabil un simț de observație ultrafin, privitor la comportamenetele omului de cultură înregimentat într-un sistem totalitar, tuşa ironică fiind tangentă oarecum cu a lui Marin Sorescu, minus sacrasmul parodic al celui ce se auto-numea „singur printre poeți" şi „văr al lui Shakespeare". Deasemeni, Fleur Adcock a editat şi tradus din limba română în limba engleză din poezia scriitoarelor române Grete Tartler (*Orient Express* 1989) şi Daniela Crăsnaru (*Letters from Darkness* 1991). Nu putem fi insensibili la aceste afinități elective şi nici valorii liricii ei, „reportaje" smulse empatic din freamătul memoriei, uneori în dimensiunile, în vămile interferente ale realului, retrospectiv şi regresiv -

vizionare. Poemele evocă original două ființe din galeria familiei, amprenta originismului autoarei fiind înlocuită de astă dată cu o gravitate acordată subiectului.

în românește
Mariana ZAVATI-GARDNER - Eugen EVU

POWER CUT

(*for Michael Longley*)

You've kept me company in this power cut,
at first in the dark, and now
by the light of half a dozen candles --
your calm voice speaking to me
out of my transistor radio
about birds, and your father, and wild weather.

I'd planned to record you, on the machine
which let me, half an hour ago,
listen to my own dead father
talking of his own childhood on a farm
with no electricity; but mine went off
just five minutes before your programme.

Outside, the moonlight is so white
I took it for snow on the front steps.
There's a thin mist. You're talking about
where you want your ashes scattered.
It's coming up to midnight. My candles
burn on steadily. You stop talking.

PANA DE CURENT

(*pentru Michael Longley*)

Mi-ai fost companie pe timpul penei de curent,
mai întâi pe întuneric şi acum
la flacăra de lumânare, jumate de duzină -
vocea ta calmă-mi vorbeşte
din radioul meu cu tranzistori
despre păsări, şi tatăl tău, şi despre vremea sălbatecă.

Plănuisem să te înregistrez, pe dispozitiv -
Cel care-mi permisese, cu jumătate de oră mai devreme,
Să-l ascult pe tata cel mort
vorbind despre propria lui copilărie la o fermă
fără electricitate; dar a mea s-a întrerupt
cu numai cinci minute înainte de programul tău.

Afară, lumina luna-i aşa de dalbă
am crezut că-i omăt pe treptele din faţă.
Este-o ceaţă uşoară. Vorbeşti despre
unde-ai vrea sa ţi se împrăştie cenuşa.
Se apropie miezul nopţii. Lumânările mele
ard domol. Ai încetat din vorbă.

THAT BUTTERFLY
(*i.m. Irene Adcock, 1908-2001*)

It is true about the butterfly --
a peacock, no common tortoiseshell --
that surged in through my open window.

You were in your coffin in New Zealand.
I was here, in my hot London study,
trying to get my voice to work

As Marilyn held the telephone
over your dead face. You couldn't wait:
you fluttered in at once to comfort me.

You were no showy beauty, dear mother,
but your personality was bright rainbow,
and your kindness had velvety wings.

ACEL FLUTURE
(*in memoriam Irene Adcock, 1908-2001*)

Este adevărat despre fluture --
Un „coada păunului", nu-i din baga de rând --
care a galopat prin fereastra deschisă.

Erai în sicriu în Noua Zeelanda.
eram aici, în biroul meu dogoritor din Londra,
încercând să-mi pun vocea la treabă

Pe când Marilyn ţinea telefonul
peste faţa ta pierdută. N-ai putut aştepta:
ai fluturat înăuntru să mă mângâi.

Dragă mamă, nu ai fost o frumuseţe ca o cadră,
dar felul de a fi ţi-a fost curcubeu sclipitor
şi-a ta bunătate avea aripi din catifea.

** apărute în Noua Provincia Corvina şi Revista Agero*

Castelaneea pro domo:

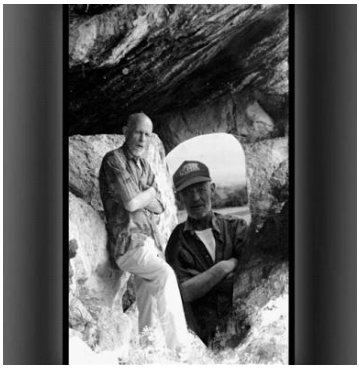

Subsemnatul despre…

PEŞTERA ŞI CANIBALII

Orice imagine sau inscripție etalată (prin imprimare parietală, sau suspendare) pe orizontul unei suprafețe, este reprezentare şi deci icoană. Prin aceea că ea este semn, semnifică, aşadar codifică un simbol, un mesaj constrâns întru a ne transmite ceva, fie direct, „primitiv", zugrăvit explicit, fie necesitând la percepție un anume grad de inițiere, de educație specifică, de cultură.

În reprezentările tip frescă parietală, antice, Peştera a fost întâia bazilică – (forma expresivă greacă a bisericii creştine de azi), - iar picturile rupestre ale omului primitiv aveau rolul magic al inițierii în vânătoare, pescuit sau altor îndeletniciri vitale pentru om. Când grafica aceasta reprezenta şi altceva, de pildă forme-corpuri cosmice (soarele, stelele, alte fenomene observate de omul din natură), rostul magic se transfera simbolic magic în funcționalitate mistică, aşadar în răsad al religiosului.

Fantazând, să observăm componența „litografică" a cuvântului Peştera: Prefix PEŞTE, simbolul creştinismului inițial, sufix ERA: Era Peştelui, zodia sau constelația din care tocmai ieşim trecând în Vărsător… Doar că noi nu suntem ai ..cabbalei, nici ai zoharului, nici măcar ai gematriei… Preferăm analogiile din parabola Peşterii lui Platon, ci nu mitul lui Sisif.

Aşa cum desenul reprezentând animale ce urmau a fi vânate era icoană pentru ritualul de „învățare"- inițiere era un procedeu magic de a prefigura capturarea acelora, (individual sau în turme), forma stranie a unui zeu, corp ceresc sau simbolul unei energii naturale (simbolizată tot ca zeu - zeitate antropomorfă sau zoomorfă, totemică) aveau funcția de a fi capturate de om, dacă nu doar a se obține bunăvoința. În acest caz, era o formă primitivă de adorație, de închinare, eventual de captatio- benevolente.

Peştera, prin funcționalitatea ei arhaică, vitală, este habitatul dar şi templul nostru ancestral: pe vatra ei ardea focul vital, cu dublu simbol consacrat magic, primitiv religiosus: fascinația luminii şi căldurii în vibrație, aproape hipnotice induce o stare de semi- transă, de stare între veghe şi visare; arderea unor lemne răşinoase mai ales, umple aerul din incintă de miresme cu acțiune amețitoare, deasemenea inducând stări hipnotice/transe; pe focuri se aruncau, bunăoară, semințe de cânepă (canabis), dar şi diferite răşini, cum mai târziu pe focurile geto-dacilor înainte de lupte! Serbarea Bobotezei în Ardeal – săritura peste focuri a feciorilor este o reminiscență a ritului dacic de îmbărbătare înaintea războiului; ei aruncau semințe de cânepă şi deci se drogau, apți doctrinei „a muri râzând" pentru că, prin eroism ajungi la Zamolxe în ceruri…

Rezultanta? Acel „furror dacicus" evocat de istoricii greci şi latini. Şi anumite băuturi „magice" aveau efect vizionar, ce putea fi interpretat, aşa cum anumite emanaţii geo-termale induceau transa oraculară.

În fine, carnea vânatului, fumul şi mirosurile grăsimilor ei, excitând simţurile sugerează jertfa religioasă a vechilor oameni Adamici şi postdeluvieni.. A se reciti modern mitul fraţilor gemelari (Coloana Cerului de Vulcănescu, Basmele Românilor, de Lazăr Şeineanu ş.a.). Însăşi parabola biblică a lui Abel şi Cain, fraţii care jertfeau, sacrificau diferit, unul din regnul animal, celălalt vegetal, asta subânţelege, codifică mitologic – iniţiatic… Nimic nou sub soare, dar nici sub lună! La români, Luna este Sora Soarelui!

Cum am mai scris într-un articol din revista „Dacia" (Uriaşi din Transilvania) – tulburător că spaţiul nostru muntos carpatic, abundă în poveşti- legende - mituri cu Uriaşi, sugerând izbitor codul genezic vechi-testamentar al unor hibrizi dintre *„Fiii Cerului - îngerii căzuţi"*, fraternizaţi cu omul adamic, (n.a.) în care e încifrat temporar Începutul Celor Dintâi. Mutanţii dintre cele două specii vor fi răzleţiţi ca adevră sau mit arhaic, în „omul pădurii", muma pădurii", „Gaia" (la români) sau Big Foot, Yeti, ş.c.l.

din Pamir, Caucaz, Munţii Stâncoşi, China, etc ? *„Prietenul meu Enkidu"* al lui Ghilgamesh?

Senzaţionalele descoperiri ale lui Zecharia Sitchin, care a descifrat după 16 ani cca. 25.000 de tăblite în Sumer, la Ur (atenţie, etimon sigur al Uriaşilor biblici, sau Anu-naki (fiii lui Anu-Marduk, EL, Creatorul Demiurgul şi la planeta al 12-a a sistemului nostru planetar (Nibiru, Planeta Crucii, a Nephilimilor – iarăşi biblici), ne pot face pe oricare dintre noi dacă avem curiozitatea vitală a spiritului, duhului omenesc, dezinhibat din superstiţie şi obscurantism spăimos (!) – dar şi din tabuism, habotnicie, ipocrizie, spaime tabuistice, etc – de a cerceta întru a re-înţelege ceea ce ştiau „sacerdoţii barbarilor" din *illo tempore*… Muntele ne-a ridicat fruntea, iar fruntea noastră este metaforic (analogic) înţelegând, Cupola şi Bolta de tangenţă sau chivot, dacă vreţi, cu Cerul Înstelat-şi-Ziua, (însorit) în Miazănoaptea senină, dar şi în Amiaza însorită a Înţelepciunii. Omul este *cel ce devine*, asemenea Creatorului. Isus a spus *„şi voi puteţi fi Dumnezei"*, deoarece asta înţelegem: suntem opera vie, Inteligenţa-încorporată, aşadar parte din Unul cosmo-prezent ubicuu şi în perpetuă Devenire. Disertaţia noastră nu pretinde axiomatic adevărul, dar îşi revendică grila relativităţii lui Einstein, codex-ul misterului ce ni se relevă prin unul din cele două (cel puţin) tipuri de cunoaştere: revelatorie sau raţională-intuitivă. Ambele sunt ale Inteligenţei ubicue în Universul ştiut şi cel deductibil, dincolo de arealul accesat de Telescopul Hubble, dar şi de Microscopul Ultra- electronic: în infiniturile Mare şi Mic… Mintea (Cogito) şi Vederea ne situează între aceste aparent disciate Lumi, ca dimensiuni ale Lumii Unice. Fiica Lumii este Lumina!

.....

Revenind la pretextul acestor opinii ale unui poet iubitor de cunoaştere (între starea de veghe şi cea de visare) Peştera are un spaţiu care asociază in extenso şi ideea (percepţia) noastră de spaţiu cosmic, accesibil iniţial simbolic, întru

posibilitatea tangibilului prin ridicare, progres, înălțare, devenire: pereții ei sunt zările tangibile, nadirul fiind vatra… Zările-orizonturile pe care „se perindă" aparent panoramic –hologramic. Imagini, deci ne induc iluzia de mişcare naturală; (în casele noastre, un peisaj este codul reprezentat al unei ferestre, prin care „vedem" în afară, din interior.

Bolta peşterii ne este altfel Cerul de deasupra noastră, spre care se înalță flăcările focului- altar, cu jocuri de luciri şi umbre ale cristalelor, deoarece focul din vatră şi ritualul de sacrificiu, împart cu zeul, ofranda, darul, partea menită a îl îmbuna, a-i cere protecția şi promisiunea ca vânătoarea următoare să ofere o altă captură, spre a împărții cu zeul: împărtăşania! Fac parte zeului, aşadar mă va ocroti şi ajuta să îl slujesc, lucrând-luptând şi pentru mine, dar şi pentru el!

Peştera a fost biserică a omului primitiv. Acolo a fost şi adăpostul prielnic, ferindu-l de vitregia naturii, de spaimele catastrofice şi de fiare. Ursul sau leul de peşteră, sau reptilienii, cu variantele lor mito-poiezice balaurii, zmeii, uriaşii, ciclopii, au fost primii *„diavoli"* care sălăşluiau în *„hadesul"* labirintic şi din care au dăinuit ca formă arhaic-originară, religiozitatea ca atitudine imperios vitală pentru supraviețuire.

Bolta peşterii-cerul spre care suie flacăra arderii (din altarul vetrei centrale, unde vraciul, şamanul, sunt primii „preoți" - inițiați, intermediari cu zeii protectori şi (sau) zeii canibali (atributul primitiv uman fiind unul de transfer simbolic), sacerdoți ai barbarilor, cum îl numeşte Umberto Eco – este Cosmosul Însuşi, în care vânturile, ploaia sau ninsoarea fac să răsune magic *„clopotele"* unui fel de *„melos"* din adâncurile imemoriale ale genomului nostru. Grecii numeau Anamnesys această amintire ciclică, revelatorie, regresivă, a existenței, ca succesiune de reîncarnări. Crezul este şi mai profund conservat *„freatic"* în ancestralul nostru cromozomial, de unei arhaice religii oriental-îndepărtate. Poate că Învierea este Reincarnare, deoarece Isus a fost înviat şi în trup, cum mărturisesc apostolii. Dar nu stagnăm în această nuanță a argumentelor acum.

Cerul de unde fiorul indicibil al Nopții înstelate, sau altfel cel al Soarelui atot-stăpân, este aşadar cupola Bisericii Primordiale propriu-zise, milenare(!) – iar vârfurile munților de deasupra au fost turnurile acelei Biserici străbune. Omul se raportează astfel la cosmos, la veşnicie şi la fenomenele care îi induc subliminal şi devine ancestral- dobândite, repere ale Sensului existenței lui efemere, în voia zeilor, necunoscutului, prezenței ubicue redate prin Reprezentare iconică sau - prin abstractizarea inteligenței umane, - petroglifă, hieroglifă, semn-etimon al primelor scrieri. Toate au consacrat prin timpuri mesajul, comunicarea şi permanentizarea codificarea inițiatică a Mesajului transmisibil. Vraciul, vrăjitorul, şamanul, accesoriile lor „de lucru" sunt instrumentele de mai târziu ale riturilor canonice din religiile iconoclaste, mai ales celor secularizate.

Ce anume însă avem deasupra Peşterii? Muntele! Refugiul din calea apelor diluviene, a Potopului ciclic, Muntele Sacru , Muntele Altar, Muntele Templu al primordiei. Muntele Sfânt, pentru toate civilizațiile arhaice din *illo tempore*. Muntele popoarelor Soarelui, aşa cum ne-a fost şi nouă, descendenților prin veacuri-vecii (…), din vecii-vecilor – ai proto- dacilor şi probabil ai Hiperboreenilor şi mai în

adânc, poate ai uriaşilor rezultaţi din zeii-îngerii căzuţi, care au coabitaseră cu femela umană (Genesa 6-8, Enuma Eliş, Gilgameş, Enoch, Muntele lui Abraham, Moria), unde într-o relativ temporal „recentă" clipă a eternităţii căreia îi părtăşim, a fost chemat să-şi ofere ca jertfă fiul cel Dintâi Născut, „partea Zeului". Ciudată sugestie a unei paternităţi supra-stihiale. canibale sau cum? Aşadar sintagma noastră „zei canibali" nu e chiar scandaloasă, nicicum impudică ori blasfemiatoare!

Ca să ne amuzăm un pic, cutare adorându-şi pruncul zice: *„- Mânca-l-ar mama!"*. Alt cutare zice despre unul căruia i s-a făcut un rău: *„- L-aţi mâncat fript!"* sau *„mâncate-aş"... „Mânca-ţi-aş"* dixit piranda galeşă, exclamaţie nuanţat erotică, sau mai oblu *„mânca-ţi-aş p… ta"*. Relictă de peşteră... canibală! Existau triburi care practicau sinistrul canibalism, necrofagia, şi nu oricum: îşi mâncau morţii, ca un semn de veneraţie – dincolo de obsesia că preluau energiile, calităţile eroice etc. ale celor devoraţi ritualic! Hait! Dar de unde acest mit? Or fi existat „zei" care literalmente îi mâncau fripţi sau doar le adulmecau – inhalau fumul de jertfă… „plăcute domnului" (!!?).Desigur, nu exagerăm asimilând astfel de expresii violenţei de limbaj, nici porno-curentelor en vogue . Cum nici uriaşul dicţionar multisecular al culturii orale, cel a sudalmelor- excelând în „ trimiteri „canibale" sau cu substrat sugestiv- vrăjitoresc- al inducerii – manipulării subconştientului şi inhibarea acestuia. (Sudalma, farmecele, legările, deochiul, piaza rea, blestemul, drăcuirea, spurcătura, etc sunt tot …canibalisme; lor li s-ar adăuga un şi mai mare arsenal al stihialului, bântuirile vampirismul,moroii, strigoii, ielele, ş.a.m.d.) Un altfel de *„canibalism"* este cel al situaţiilor limită, dramatice: Unii membri ai unor expediţii eroice, la Polul Nord, s-au salvat mâncându-şi colegii morţi. E nedrept să numim „ canibalism" teribila faptă, dacă tot oamenii, la o adică, şi-au mâncat câinii de ajutor în sinistrele friguri polare,… Mai e un pas până la a ne îngrozi când ştim că omul mănâncă ucigând prin vânat deloc… ecologic, la modul *„sportiv"* cam tot ce mişcă şi fuge instinctiv de el… Iar abatoarele lumii şi măcelul de când istoria pentru a asimila energii celui mai puţin ECONOMIC organism din lume, al omului, ne pot – dinafara umanităţii văzâns … - definiotiv denumi OMIBALI.

Ca să nu devenim patetici, să mai zâmbim oleacă…

Relictele tribalismului strict-explicite, literalmente, sunt peste tot, inclusiv în limbaje „funcţionale" aiurea:. *„Mi-eşti drag de te-aş mânca!"* Brrr…! *„Îmi vine să te mânc!"* „ Ioai mâncu-te" ! „ Mânca-te-ar mandea" ş.a . Până şi metaforic subtil, ţăranul zice „ mîncat de gânduri"….O foame ce aparţine teluricului dintre energii (!) pare a se insnua implicit în limbajul uman! O lume în care fiecare mâncă(ar mânca pe) fiecare ! În actualitatea lui 2007. sunt cazuri numeroase de necrofagie, canibalismul unor crime oribile în care s-au tranşat şi gătit- mâncat organele sau trupurile întregi. (vezi ştirile curente) Patologia şi criminologia oferă nenumărate cazuri, desigur, subumane, dar „ nimic din ce e omenesc" nu ne este străin !? La urma urmei, fratricidul războaielor dintotdeauna este CANIBALISM. (Şi iarăşi avem aici o vocabulă integrată amintind zeii: BAL- Baal.)

Recent, în Germania, a fost scandalul cu un canibal de oraş, care a convenit cu victima, prin internet (!) să-l mânânce. Şi l-a mâncat. Ecuaţia călău-victimă a funcţionat patologic uzându-se inclusiv de internet ! Demonologia de ieri, patologia

criminalistcă modernă, cazuistica teribilelor boli psihice ale omului, relevă canibalismul ca fiind omniprezent. Ca să nu trecem în domeniul psihologiei sociale, unde canibalismul disimulat de fapt este activ ca factor uman de concurență, barbaria substituindu-se în o groază de acte specifice societății progresului.

Uriaşii rezultați ca *mutanți genetici* prin încrucişarea zeilor „îngerilor căzuți", Fiilor Cerului din Genesa, nephilimii, titanii ş.a – căzuseră înainte de potop în canibalism. Scrie clar în Vechiul Testament! Popoarele soarelui, amerindienii, smulgeau inimile jertfelor pe altare cu rigole şi beau sângele semenilor! Cuțitul de obsidian era forcepsul cu care fulgerător i se smulgea celui sacrificat „zeilor", de fapt preoțimii canibale, inima! Apropos profețiile antice, biblice. Profeții clarvizionari, iluminații arhaici, deduceau din trecut, înțelegând ciclicitatea timpurilor şi fenomenologia planetară precesive, ceea ce este previzibil a reveni. Indemnul lui Ioan din Apocalipsa (Apocalipsys – revelație, descoperire, arătare explicită, decodare a unui mesaj n.a.) – de a fugi la munte din calea urgiei, este înțelept deoarece el este Amintirea unui trecut catastrofic… repetabil. Deoarece timpul este circular, iar semnul cel mai vechi din timpuri este Spirala (infinitatea temporal-cosmică) – adică cercul captiv iluzoriu şi sensul reversibilității eterne.

În interiorul Muntelui Sacru şi ca loc-sens ascuns-protejat al Său, este Peştera-Biserica, cu-adevărat-Primordială, Biserica Mater. O tulburătoare analogiue se face mai nou între silueta navetelor de pe rampele de la NASA şi …siluetele bisericilor si catedralelor…În prima mea carte de poezie , (Muntele mioritic" – 1967), un vers suna aşa „ Au fugit îngerii din răcoarea bisericii/ din Densuş/ această navă cosmică împietrită"..

Apoi omul a evadat din Matricea simbolică, adică a urmat din inițiatic în Real, în Istorie, Epifanic (remember Zamolxe şi Marele Preot Deceneu) – s-a „relevat" superior Cerului Pater - iar atunci Matriarhatul a trecut în Patriarhat.

Muntele cu ale sale înălțimi a fost astfel reproiectat şi raportat cosmic drept Biserica Sacră mai aproape de Cer. După civilizația megalitică, vezi Baalblek, Stonehenge, Matakiterani, Carnack, Muntele Omul, Babele, Sfincşi Carpatici, etc. (care par a fi de inspirație Urieşească n.a.). Scararea, terasarea lui naturală, a inspirat omul la construcțiile în gen Zigurat, „strămoşul „babilonian şi răspândit în toate civilizațiile antedeluviene, arhitectura Piramidei.

În zonele deşertice, acolo unde nu existau Munți, egiptenii au zidit artificial aceşti „Munți sacri", venerând Soarele şi Constelația de deasupra lor, Orionul… Bunăoară, deasupra munților Orăştiei, Centrul religios şi magic şi calendaristic-zodiacal al Protodacilor de la Muncel (cu al său Cult inițial al Soarelui-Soarele de Andezit), stă pe verticala în jos sub Constelația Dragonului Sacru. Este Simbolul Constelat al Zeului Zburător : cel cu cap de Lup (vezi lycantropia şi confreriile Dacilor, M. Eliade ş.a.), sau Bălaurului (Băl - alb – dalb – aur - strălucitorul metal din muntele Sacru) şi astfel (dar şi Baal - zeu, poate de unde vine D(z)ece-Baalus – fiul lui Scoriloo,-, al Zecelea descendent din zeu?). Despre care Biblia scrie că „ ei, uriaşii, vor fi eroii acelor vremuri"… Noi vorbim de o arheologie specială, o arheologie explorând semantic stratul Limbii Primordiale - Antebabilonice, iar conceptul pe care l-am propus într-un poem cosmogonic este acela de Arheoființă (de la Arhetip).

Genialul nostru conjudeţean Nicolae Densuşianu avea inteligenţă superior-intuitivă şi magnetismul lui Teslea, ca un fel de halou din Hiperboreea .. Dealtfel recent revenitul concept de Cod (şi resurecţia Ghematriei cabalistice în cercetarea ştiinţifică polisemantică, etc) nu e altceva decât un instrument anamnesys(!). Iosif Constantin Drăgan ar fi putut extinde justa teorie a precesiunilor terestre şi în dimensiunea infra-cosmului minţii umane.

Într-adevăr, Zamolxe fusese nu „sclav al lui Pitagoras" - din Egiptul atunci ocupat), ci elevul – discipol, învăţăcel al Genialului Întrupat. El avea să înveţe la Egipteni şi apoi să reformeze aici o religie care cândva a fost planetară, predominantă a Muntelui. Va trebui să decodificăm in mensura actualei inteligenţe - cunoaşteri Mesajul din seria proto-istorică şi istorică a Civilizaţiilor succedaţi (prin) de Genomul Ancestral Uman, eventual – ipotetic prin Descendenţă Deică (Extra-terestră? Vezi excelentul studiu „Aparatul lui Uriel" de Cristopher Knigt şi Robert Lomas, Originile antice ale ştiinţei, editura Aquila 1993 în care vom regăsi splendide referinţe la fenomenalele tăbliţe de la Tărtăria-Orăştie, care avansează cu peste o mie de ani scrierea din Sumer – cca. 8500 de ani, cum demonstrează recent şi Zecharia Sitchin ş.a.). Între-adevăr, şi în acest sens, trăim timpuri apocaliptice, adică Revelation - redescoperire: a omului de sine şi despre sine în lume şi raportat la Ceruri. Chiar şi ştiinţa este sincretică, iar Divinitatea se reflectă în Istorie-Cunoaştere în mod revelatoriu, epifanic, înnoitor, învietor! Un autor recent defineşte aceasta „Codul lui Dumnezeu", readucând în cartezianism ghematria grecilor şi codul cabbalei şi torrei, recte cel integrat biblic.

Muntele Sacru Kogaion (Kogaion, posibil etimon la Gugu, sau Gaina (Muntele Gaina- Muntele Gaia – Geea ?- Muma Lumii, posibil relictă onomastică a Erei Matriarhale (!), Mama Pământ, Tatăl Cer. Soarele şi Luna sunt primordiale piese ale iconeriei, imageriei, reprezentării simbolice, abstracte, mitologice, ale Peşterii Cosmice în care *„ne-am născut, am copilărit"* şi din care *„am urcat pe acoperişul Lumii, în Peştera înstelată"*.

Mai aproape de zeul fiecăruia, aşa cum suntem semănaţi din milenii, în spaţiile paideumatice ancestrale, sau prin migraţiuni pre-deluviene şi post-diluviene, post-glaciare, probabil ne-am mişcat ca Popoare-Tulpini. Epifaniile din Milenii sunt ciclice şi ele, remember, Timpul, cel Eonic, este Circular,avem Marele An Cosmic (de la ANU, zeitatea sumeriană?) timpul ne este repetabil aşadar la infinit. Ce superb defineşte poetul : „noi suntem seminţele timpului"!

Regenerările sunt învieri - peiorativ zicând! Neamurile-seminţii sunt entităţi transcedentale, la scară natural-cosmică, iar dacă meditǎm în grila matematicii de ultimă oră, au o structură fractalică. Prin aceea că Lumea este Creaţie în perpetuă reînnoire după ciclice distrugeri şi sau autodistrugeri… iar Opera este oglindirea ei eternă. Dumnezeu este nu incognoscibil, ci revelatoriu. S-a spus metaforic că El se arată ascunzându-ni -se şi ni se ascunde arătându-ni-se!

Revenind la noi înşine, să ne reamintim cu mintea celor ce suntem azi, aici, că Patria (şi Matria!) alor noştri din Începuturi, ai Celor Dintâi, erau „aninaţi de munţi" (cronicarii cei vechi). Religiozitatea primordială are absolut sigur o motivaţie ancestrală, adică nu poate fi distrusă, nu piere din specie. Iar specia dă etimonul

conceptului de specializare. Muntele Sacru, Peştera din inima lui şi Cea Înstelată, sunt într-o osmotică structură pe care am numi-o arhitectonic zicând, Catedralică.

În fine, fie-mi îngăduit să nuanțez: şi în „infinitul mic", în biserica trup, vie, a lui Christos, amintind şi sintagma „micro-cosmos-macrocosm, sau „precum în cer, aşa şi pe pământ", al Corelației (ecuației) intrinsec macro-cosmos, micro-cosmos. Intuiția ne spune: sunt situat în Continuumul ACUM- Spațiu-Timp-Energie. Aşadar aavem acces para-noeitic(!) prin spiritul-Duhul Paraclet coborâtor întru a smulge din inerțial şi a reînălța - prin cunoaştere - revelată – apocalisys. Din sus în jos, din „ceruri" în omul Ființial (fiindul) şi „dinafară" – solarian reflectat în lunar şi sublunar, prin oglindire-reflectare-reflecție, discernere şi interpretare- decodare ; ezoteric: metalimbajul, metatextul, cerul înstelat deasupra şi legea morală în noi şi cu gândirea Haijinului nippon, sau mioriticului anonim, esențializând Memorie în arealul hermeneutic al artelor.

Inima omului este naos în haos şi altar vatră de sacrificiu, de jertfire, prin iubire, nălucire şi smintire întru limpezire … iar Creierul, Capul este tainic locaş al lui Dumnezeu-Creatorul, anume prin Duh-Spirit, conştiință, inteligență, minte, cu toate Atribuțiile Sale. Poetic formulând, Sufletul ne este Radiestezic, iar Spiritul-Duh-Inteligența ne este (dat „la purtător") ca fiind Telepatică, una a Ființei Heideggeriene. Biblic a fost numită de eleni Paraclet, adică Duh care coboară întru a înălța. Nu suntem departe nici de parabola Peşterii lui Platon!

Simbolul Muntelui Sacru este corelativ aşadar în Trupul şi Mintea Omului, entitatea enigmatică De Sus, revelată în ID-.entitatea fiecăruia dintre noi. Însăşi Istoria, versus Entropia, devine în sens Epifanic, inițiatic, învietor, ciclic, precesiv şi corelat cu Inteligența ubicuu manifestă în Cosmos. În acest sens, zborul a fost paleoastronautic şi revine din imperioasa nevoie a omului de se întoarec ACOLO, în „satul comsic natal", de unde va fi fost cândva alungat, recte creat ca implant pe altă planetă şi travaliul nostru astronautic spre stele reface cumva …invers…acelor ceasornicului… coborârea din Ceruri a seminților umane, dacă vreți *întoarcerea la origini*, eterna reîntoarcere(?), întoarcerea Acasă a descendenților… Inteligența umanului pare-se reface accelerat şi ..eretic – rebel, luciferic (Lux – Ferris – purtător de lumină, lat.) aşadar recuperatoriu… partea de calități genomice divine, prin cuceririle tehnicii de vârf… Virtual ne „ teleportăm" instantaneu prin e-mailuri, ori bunăoară controlul Arborelui Vieții (spirala ADN- ARN) face posibilă clonarea (naşterea prin durere este depăşibilă, tabuul arhaic idem)… Cine se teme de om dacă nu omul? Unica speranță anti-panicardă ne este, desigur, conştiința morală: să avem încredere în acest control care vine din acel spațiu-timp misterios: de mai presus de *„bine şi de rău"*.

din Revista Agero Stuttgart

Scara genomică
Urzicată-n aprilie estetica sarcasmului cinic
carnea sceptică primejduieşte specia
metafizica unui text efeminat

prin iubire de sine
bătrână lumină cugetătoare, tu, zeu activ
rece alb rece negru neutră refracție
în stagnare aparentă pe orbita erotică
muşcatură a inimii
şi care determină
această sălbăticire fertilă
prin ananmnesis
Singuri împreună în extramuros
alungați din edenul gelos
singuri noi doi
(putea fi mai rău , numai unul …)
(zeu răsucit în femeie
cruce orizontală
şi iedera cuvântului
scara genomică dublă)
dulce dezmierdarea elitrelor !
Îşi reface cuibul sub lună greierul
Întuneric din căldura seminței
despicată monadă
(creierul omului asemănător este
unei duble, v o i là !)
Nu este din uman dorința de sine
Ceva straniu pulsează acolo în
lumina lobului temporal ,
harta celuilalt soare
prin distrugere se reface
gravitația pe care o străpunge
sărutul (amfora zeului)
tulbure să -nflorească răsadul
Reminiscența din arhetip
Geloasa cabrează reptila aviară
Cenzurată să nu-şi repete violul
încolăcindu-se pe gemene rodii -
sânii tăi duminicali …
(în acest lexicon compozit arde sacru
miezul morții-n orgasm, prin succesive distrugeri
învierile…

•

În ceramica făpturii, indestructibile
Semnele îşi aşteaptă mărturisitorul.
Arheoființa se lăsa citită în sus:
E un joc care bucura Timpul.
Cei ce uneltesc se adună pe întuneric

La sfat, să-şi suporte războiul.
Adie vibrația, alizeul semantic
şi din coada Păunului se scutură
Stele răscoapte.
Stea de departe e amintirea
Care stie, vorbeşte, se dăruie.

●

Fecioara Alchemia

De dinaintea vorbirii
sufletul îşi aminteste imaginea
luminoasă transparența latena sub semne
Enoh şi Orfeu dăruie sferele vii:
în sclipătul ei promisiunea
întoarcerii arde.
Nimic nu e mort. Sursa dăinuie curgerea.
Ceea ce distruge, pe sine se distruge.
Fiul zămislit de zeu cu Fecioara
îți surade, prin sacrele Foneme.

●

Memoria poeziei

Ei sunt într-un rai paralel oarecum
Antimateria transcende genunea
Substanța râde oglindind goliciunea
în care străluce poemul acum
Suferința materiei înfloreşte stihia
Se pare declanşând ceva inuman
Ne visează mai mult poezia
Printr-un isihasm fără ecran
Ființa tăiată accede spre trei
Astral înjunghiat şi tatuat cu himere
Memoria poeților ajunge la zei
şi ei o numesc înviere.

●

Febra macilor roşii
Febra- învăpăiază- blonde lanuri
Sfiiciunea soarelui spre seară.
Macii- abia fiind le înfioară
Cu surâsul feței. Dorm limanuri
Ocrotite- n freamătul a toate
Şi din cer adânc adastă- afară
Chipuri, iconițe- n dulci elanuri
Spre lumina care ne separă.

din site-ul ***pitestiromania.il convivio.org***

Domnița de Argeş a Florii de Cireş din Simeria

IOANA „DE AUGSBURG"

Ioana GEIER (Germania)
PAŞAPORT PENTRU IUBIRE (poeme)

După debutul cu un roman inedit ca formulă, combinând evocările auto-referențiale, fruste şi tulburătoare, cu reportajul *verite* şi poematicul-jurnalier, („Femeie, ia-o spre Vest"), Ioana Geier a publicat volumul bilingv româno-german de poezie „Rochia de nisip". Receptarea critică nu a întârziat, fiind favorabilă în reviste ca „Orient Latin" şi „Nova Provincia Corvina", precum şi în „Agero", cu o recenzie şi un medalion liric.

Au urmat volumele „Gongul din Altenmuenster" (roman cu nuanță nuvelistică) şi o a doua ediție, roman, revăzut şi adăugat, cu acelaşi titlu. Câteva recenzii au fost şi aici favorabile, dar şi reacții controversante, ale unor scriitori români din Germania…

Reproşurile privesc formula directă, mărturisitoare, febrilă, pare-se neagreată de autori conservatori. Însă este probabil că tocmai noutatea stilului să devină un atu, subiectul dramatic al emigrării femeilor din Est în Vest fiind unul dintre cele mai actuale şi deloc mistic! Exodul acesta este un fenomen care inhibă dar şi incită la meditații grave. Individul căruia i s-a promis „un cer nou şi un pământ nou, dacă nu şi luceafărul de ziuă" (Vechiul Testament) – arde în dilema promisiunii delimitate strict „evanghelic", sau doar geo-cultural şi habitual? Astfel, tema este reluată şi liric, deoarece, recent, Ioana Geier a editat un al doilea volum de poeme, titrat „ Paşaport pentru iubire".(Coperta Ion Urda). Poate fi condiționat cu *„ausweiss dincolo de fostul prag Schengen, un itinerar al iubirii dezamăgite şi dornică a se replia sub alte stele"*?

Un volum derulat cinematografic, vibrant introspectiv, structurat unitar şi dezvoltând poeme de mai amplă respirație față de „Rochia de nisip" (poeme reductive) - Ioana Geier se exprimă elevat şi în forma prozodică clasică, în care muzicalitatea este complementară armonic emoției şi senzualismului feminin remarcabil.

Recomandăm această carte ca un frumos corolar al liricii de dragoste, în care elegiacul are doar rolul umbrelor în pictură, dominanta fiind aspirația spre idealul etern al iubirii şi prin iubire, a cunoaşterii. Limbajul este unul estetizant, dens metaforic şi al sincerității necorupte de viruşii manierismelor triviale.

Eugen Evu

* * *
Eşti apărătorul meu
Doamne
În fuga asta nebună
Prin mine însămi
Să-mi regăsesc
Glasul de copil
Uneori atât de flămând
Tinerețea mea
Pe frânghii de fakir

Şi dedesubt
întuneric
e, poate,
ultimul fulger
când eu smulg paşii
spre o dragoste nouă

Prelungeşte, Doamne,
Ziua aceasta
Din ceasul tău
Cel mai viu
Închipuie-Ți lumea cu mine
Încă odată
Aşa limpezită de mâna ta
La toate țărmurile
Şi pe auriul, nisip de oglinzi
Pe care cu degetul inimii scriu…

ZODIAC ROMANTIC
(ORHIDEE AMARE)

1. (Între răbdare şi neîndurare)
Cu omenească măsură
Între răbdare şi îndurare
Ard înflorind între cuvinte şi gură
Poeziile mele -
Orhidee amare …

2. (Între toamne şi primăveri)
Se rotesc anotimpuri
Mai mult răsucindu-se
Şi săgeata palpită
nenoroc de demult…
E a lunii pulsația
Şi a inimii temerea
Că mă pierd şi pe mine
Cu norocul pierdut
Mi-i busola în inimă
Sub stelar azimut.
Te sărut, Primăvară,
Doar de tine ascult…
Calendarul cromatic
În grădina sub fluturi
E -al femeii din luturi,
Paradis ne-pierdut.

3. (Doar gustând…)
Ne hrănim doar gustând
Din Celesta Iubire:
Eu mai mult dăruind
din puțin mult am dat …
Au cerşit jefuind, s- au mințit
ca să fure
Poate- aşa Sacrificiul
Este Har feminin?
Cine arde să dea i se cer
Trup şi Gând
Eu sunt pomul prea greu
De fructe în Ancestrala Pădure …

4. (Insomniile Memoriei Freatice)
Undeva între zori,
Nici visat nici trăit
Ard şi arde cu mine
Un Mister fără timp
Un promis fruct oprit….
Doar gustat prin atingere
Jăruind în nestingere :
Căzut prin întrupată iubire,
Ți-i minte, Îngere ?

5. (Cabinet virtual nocturn)
Slobodan, te implor, poate ştii
Cine suntem rămaşi
prin iubire copii
Dar prin fibră şi plasmă
Copaci sub stihii?…
Nevăzută vreo stigmă
Dintre mamă şi fii?

6. (Terapia scrierii sepia)
Desfrunzite din carte
Cuvintelele râd
Dimineața suspină
și iarăși se duc
Undeva între noi
s-ar putea să-ți deschid
cu genunchii o poartă,
cu fruntea o lumină….

7. (Taumaturgia)
Sacerdot prin cunoaştere
Hei,du !
Doctor eşti şi de suflete
Ori numai de trup?
Poți să-mi spui Adevărul:
Viața-i Vis sau de sine Trezire?
Şi de ce de minciună
Sunt rupte, se rup, se rup
Şi ramura vie şi roada
Cea bună
Şi ființa de trup?

Domnița croată din Germania:

Nada POMPER, cu două misive via tedesca din Eugen Evu

Eugen Evu (n.1944) roden je u Hunedoari, u Rumunjkoj. Un krijzevnost je 1970, pjesnama, ogledima, knjizevnim i likovnim kritikama.

Djelovao je u rodnome gradu kao urednik novina, osnivac knjizevnik casipisa i 35 revija.

Objavio je petnaestak zbirka pjesama te mekoliko knija za djecu i lmladez. (din **Hrvatsko Slovo, fragment)**

PROMARTRAM SE U ZRCALU

Tajna

Jesi li ti savrseni vrtlar
Eiji cvjetovi pjevaju
Preako vodenastog tkiva,
Jesi li ti jedini zivac
U lebdecoj kugli
Cudo hrani
Kaziprst.

Stube pream gore

Stune prema gore,
Stube koje ti pogledom dizse,
Celor podubires
I koje tebe snaze
Stube srca orla
Koje stari zidovi nose
A nazubljenom aurom-

Koje One'strane gledaju
Blagost za snagu
Da tijelo nosi
I koje svete rijeci, katkad,
I koje svete rijeci, katkad,
Bit ce da je to raj,ugledaju

Dar

Umiruci list, otrgnut vjetrom,
Donesen i meizgudjen
Ocuvane linije lista
Krhke kao pticji skelet,
Kaji je jedano u krosniji sanjao
Poljubljen list od mene najezli
Se u ruci ja mu odgovorih:
Vjetar se prijatelski budi
Izmenada svanuchem
I ja u mislima skrith

Traducere de Nada POMPER
şi Maggie Schlesak

R e m e m b e r de nevermore
de Semenic şi de Corvin Heraldic

Cavalerul Luminoasei Figuri - in memoriam ION CHICHERE de Reşiţa

POETUL ŞI POEMUL FĂRĂ SFÂRŞIT

„Spirit înfocat, născut anume pentru a înviora lentoarea existenței celorlalți, deopotrivă incomod şi blajin, exuberant ori circumspect la provocările celorlalți, încrezător peste măsură în puterea cuvântului de a dezmorți şi mişca lumea, Ion CHICHERE s-a putea să ne mai facă şi alte surprize în viitor(…) Personaj boem al locului, Chichere reuşea să adune împrejuru-i oameni feluriți, cărora le împărtăşea, până la saturație, din preaplinul sufletului său"

Costel Stancu – Reşița, septembrie 2007

„Într-adevăr, cartea post-mortem editată de confrații lui, primită de la Doamna Ileana Chichere, este Vie, este scormonitoare şi este un semn accentuat al unui destin asumat cu totala dăruire a arderii întru misterul

existențial, revelatoriu. *„în timp ce se împart teritorii inexistente/ eu bat, uşor, cu degetul,/ în cochilia unui melc”.*

Cochilia lui Ion Chichere este şi craniul lui Yorik, dar şi petroglifa unei galaxii… Des-morțire, etimonic, adică dezvățare de moarte, în Poemul fără sfârşit. Poetul reşițean m-a bucurat cu prietenia lui, am corespondețe valoroase şi cel mai frumos pentru el este gestul permanent de a sprijini noua generație! El aparține poeților arderii totale, ca Labiş, Rimbaud, Stelaru, amintindu-ne versul lui Blaga: *„poeții, toți poeții, sunt un popor…”*; şi continuă să ne încânte-descânte, să ne desmorțească în modul cel mai alinător. *„A fost”* în cazul lui Ion Chichere, este un verb neverosimil, absurd ca şi moartea.

…….

*„Atunci**, demult,** cândva**, când nu voi fi”**... Iată, Ion Chichere care îmi scria nu demult, cu acea kaligrafie unică, înălțată, severă, de trestie aliniată într-o parte, căutând parcă răsăritul de mâine… prietenul cu care am făcut câteva schimburi de… tineri poeți, ca să-i încurajăm sub azimutul fiecăruia, însă prin magnetismul special al empatiei… nu mai este. Fiind in opera. Oglindindu-se. Şi mereu se întreba, în numele fiecărui om, dar în felul lui hărăzit, adică însemnat cu Har şi simț al tragicului - unul înstelat, - cine suntem, de unde venim!? Eventual să afle mai devreme prin intuiția ființei, unde vom pleca. A fost Ion Chichere un poet al Stigmei? Dacă da, stigma este cea mioritică, cea din doina de jale, răsadul cromozomlial.*

Dacă un Țone a fost în eroarea de a-i reproşa că are şansa unuia dintre cei mai mari poeți ai României, dar scria şi publica prea mult(!) - nu a înțeles nimic: numai cei adevărați înțeleg. Chichere a ars mai mult, a trăit modulat interior cumva invers proporțional cu durata proprie… Un presimț superior îl arunca mereu pe propriul rug, ființa din el ştia că esența cere ardere şi cuvintele vii dacă sunt strecurate sau încetinite din moarte, cum îl iluzia ninsorii, se răzbună. „Atunci, demult, când nu voi fi”... Odinioară, adineauri, odată ca niciodată… Se repetă acel nedesluşit dor acel inefabil care ne muşcă inima spre a regenera cumva dorul de celălalt, al Sinelui de Sinea. Cei care ard mult, mor mult. Cei ce trăiesc în felul lui, trăiesc cumva şi pentru alții – însuflețind verbul fertil - cărțile devin seminarii transsubstanțiale - metaforele seminte – dar cumva mor şi din moartea altora. Din cea de cu zile.

Obsesiile poetului sunt: ființa, omul, originea, timpul, moartea, dragostea şi urâtul (în sensul de singurătate cosmică) re-proiectată din entitate în universal. Arta lui poetică interferează cu ipoteza sau intuiția superior-ştiințifică. Dar nici atunci când pare nichitian, nici când este labişian, nu striveşte „corola de minuni a lumii”. I-am încurajat graba de a recupera editând, de a experimenta riscând tot ce se mai putea: boem şi născut, ci nu făcut, deja se retrăgea „înaintând spre moarte cu spatele”. Dar moartea e un concept ce redevine cascada inversată, căzând spre ceruri, iar lira lui a îmblânzit-o şi pentru unii dintre noi.

Eugen Evu, 2007

POEZIA MEA

Poezia mea este o gimnastică a morții,
O repetiție zilnică a verbului „ a fi”
Până când se șterg diferențele
Dintre timpuri.

De fapt acesta e sensul:
Să stai tot timpul cu ușa deschisă.

Sora mea moartea
Bea cât bea
Din viața mea,
Apoi îmi adoarme, cuminte,
Pe umăr.

ILENEI CHICHERE

Câteva clipe aidoma
Păsărilor tăcute, o
Parte ascunsă a norului,
Vântul limpede și
Picioarele goale. toate
Cuvintele la un loc.
Câteva clipe. Scaieții roșii
Ai unei copilării uitate
Demult. Pânza albă pe
Geam. alte glasuri, alte
Încăperi. Copilul mic
Cu o lumânare în mână
Și plânsul ca singura
Mea avere.

ALBASTRU ŞI ALB

Acum lângă piatră
Este un cuib,
Marginile cuibului
Au căzut
Cu paie cu tot

În stânga e marea
Ca un ochi de
Mort, albastru
Și alb

În Tată puii…

FĂRĂ TITLU

Într-o apă târzie,
Lângă mal,
Ți-am desfăcut
Sandaua.
Apoi a venit
Moartea
Și neaua…

CRUCEA CU TREI BRAȚE

Strâns la piept de crucea
Cu trei brațe,
O să scriu din nou pentru paiațe
O să scriu şi le doresc şi lor
Viață lungă după ce-o să mor.

Să le-ajungă inima la cap
Şi-n iubire să-şi găsească leac.

DRAGOSTE
(Ilenei Chichere)

Am văzut omul lipit
De pământ
Femeia lipită de cruce
Sărutul desăvârşit.

***

mecanismul ploii seamănă
cu ciugulitul păsărilor
într-o cutie de piatră

pri guşile lor grâul
se întoarce în sperietori.

LITERA, STROFELE

Toamna a venit într-o singură zi
Strugurii, merele,
Creşte distanța dintre cei vii,
Soarele, stelele.

Stau într-o cruce de drum
şi ascult
dangătul, clopotele,
este târziu şi este demult

freamătul, ropotele.

Chiar să învii acum
este greu,
pietrele, gropile,
cineva scrie cu numele meu
litera, strofele.

Trec una-ntr-alta fără
să ştiu,
zilele, nopțile,
în cârduri rotindu-se a pustiu,
viețile, morțile….

VIU

Viu este
Doar Hristos.
Noi păzim
Moartea.

AZI

Azi e în mine-o altă zi
Şi toate zilele-s una
În care rareori ajung
Să-mi port cununa

Şi obosit nici nu mai văd
Cum trece veacul
Azi e în mine un fel
De moarte
Şi nu-i ştiu leacul

FĂRĂ TITLU

Doamne, ajută-mă să înțeleg
Ce este omul
Ființa lui ce este
Şi cine schimbă timpul
Din conştiință
Cum cerul verii
Sfâşiat pe creste

Şi gândul şi trăirea
Cum de pier
În zori
Când steaua nopții

Se topeşte

Şi cum din amintire
Se întoarce
Altcineva decât
cel ce trăieşte .

DOINĂ

(în memoria Jagodei)

Murim prea aproape unii de alţii
Şi nu ştim care din noi a murit,
Cântăm pe rând
Ca degetele aceluiaşi fluier
Sub un cer neclintit

Aceeaşi doină a neputinţei
De a înţelege de unde venim
Şi dacă moartea este o naştere.
Şi pentru cine murim…

POEMUL FĂRĂ SFÂRŞIT

Nici nu ştiţi ce vă las
şi totuşi
cândva veţi vedea
cum axul stelei polare
trece prin inima mea.

Atunci, demult, cândva
Când nu voi mai fi,
Veţi vedea linia
Dintre noapte şi zi,

Tăişul îngust de spadă
Pe care privighetoarea
Cu cântecul ei a unit
Cerul şi marea,

Şi mâinile-n rugăciune,
Şi dragostea în cuvânt,
Şi umerii ţării,
De capul său sfânt.

* ***Ion Chichere,*** *s-a născut în satul Fizeş, comuna Berzovia (Caraş-Severin). A absolvit liceul teoretic din Gătaia (1973) şi a urmat un curs postliceal de telecomunicaţii (Caransebeş, 1976). Debutează publicistic în 1971 cu poezie în revista „Orizont”, iar debutul editorial are loc în volumul colectiv „Argonauţii” (Editura Facla, 1986). Colaborează la revistele:*

„Apostrof", „Arca", „Contemporanul", „Contrapunct", „Convorbiri literare", „Dacia literară", „Literatorul", „Steaua", „Tribuna", „Vatra", „Timpul", „România literară" etc.

Din volumele sale de poezii se pot menționa: „Şansa hârtiei" (Editura „Semenicul", Reşița, 1993), „Aprilie negru" (Editura „Hestia", Timişoara, 1994), „Viziuni" (Editura „Amarcord", Timişoara, 1996), „Abisaliile" (Editura „Marineasa", Timişoara, 1997), „Orchestra neagră" (Editura „Vinea", Bucureşti, 2001), „Puterea iluziei" (Editura „Mirton", Timişoara, 2004). Ultimul volum de poezie este „Transatlanticul şi păpădia" (Editura „Marineasa", Timişoara, 2004). Poetul a decedat in septembrie 2004.

Domnița INA de Argeş Monahal

ECATERINA CONSTANTINESCU

In memoria tatălui meu
Romulus Constantinescu

Lazăr ascuns în lacrima
Prelinsă pe treptele marmurei
Cel care de prea multe ori
Aşteptase la poarta bogaților ,
Să fi fost sau nu regele Lear,
Desculță coroană de plumb,
Sceptru uscat de migdal
Înflorind la fereastra de gheață .
Un cal pentru Lazăr !
Un cal cu potcoave de foc
Să cucerim regatul de stele,
Acolo unde veşmânt sfâşiat de postav
Se va preface în nimb de lumină
Şi tălpile ostenite de praf
Vor afla odihna
Întoarcerii apelor
(…)

Învierea lui Lazăr

Când ai strigat Tu , Doamne,
Spre Lazăr, să iasă afară,
Străbătându-l ecoul
Iubirii cereşti
Până la încheieturile oaselor,
A ieşit acela grăbind
Din pântecele tăcerii de piatră

Prunc îmbrăcat în fâşii de maramă
Înfiorare zburândă
Spre adierea crestelor de zăpadă
Doar la glasul Tău, Doamne
Cutremurară viorile stradivare
Prelungi ascuţite arcuşuri
Despicând adâncuri de pleoape.

Vizitiul

Ai privit încă o dată
Spre Cel care caută
Cine se- ascunde-n caleaşcă
El se atinge de ochii orbilor,
Îşi pune mâna Sa pe leproşi
Şi pe morţi , îndreaptă
Pe gârbovi şi pe slăbănogi
Şi ţine seamă de cel
Care creşte şi se împlineşte
În trup-căruţaşul sufletului
Ştiind bine că o creangă
Răsucită şi încovoiată
Poartă adesea cel mai
Dulce fruct .
Ai privit spre Acela
Iubindu-L până la moarte
Precum Lazăr ca fructul
Ce aşteaptă să fie cules .

Un Castelan înnobilat demult de Comandorul Cezar Ivănescu

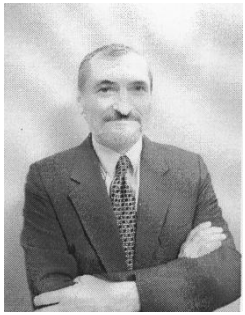

Lucian GRUIA
La cenaclul Numele Poetului…

Eugen Evu
Rezerva de duioşie (ediţia a doua)
Ed Viaţa Arădeană

Poetul Eugen Evu se apleacă în lirica sa asupra problemelor ontologice majore. Gravitatea cu care îşi urmează demersul cognitiv este o caracteristică stilistică specifică poeziei sale: „*Savoir" Am strigat şi am dat nume vântului/ care din sine se-*

nalță, sieşi piere/ Cum nici n-ar fi./ Eram deasupra apelor ca un izvor al trădării/ Savoir! Am făcut saltul cascadei/ Înțelegând deodată: imaginea curge-/ Iar Dumnezeu e privirea. Deci Legea (**A şti).**

Crezul este heraclitean, în existența universului totul se schimbă, curge şi cu atât mai iute trece viața noastră efemeră: *„Ninsorile mai şovăie-n cădere/ Cum fruntea unduind printre himere/Un dans hermeneutic, rudiment/ Al scrierii astrale, dalbe sfere/ Aură-a unui zeu omniprezent/...Duminică - aurindu-mi cerul gurii/Acest cuvânt ce nu se poate naşte" Purtat din strămemoria Făpturii/ ca zestre din părinți. A te cunoaşte?/ Pe luciul din oglinzi se recompune/ Lumina rece, Apheyron bogat/ Sămânța lumii prizonieră-n rune/ Un joc divin trans-substanțializat/ Mă duce-n munți, să aflu iar Izvorul* (**Florile dalbe).**

Poezia citată ne duce cu gândul în zorile genezei, când s-au separat apele terestre de cele ale văzduhului şi am fost zămisliți din materia unică (apeyron, în concepția filosofului grec Anaximandru) ca ființe muritoare. Drept urmare, existența conține mai mult: *„Spinuri şi ruguri/ Chin, beteşuguri/ Nicândva muguri, Nicedecum struguri"* .

Odată cu trecerea timpului, poetul trăieşte senzația că este respins de natura care odată l-a creat: *„Acum simt un straniu fenomen de respingere/ Al naturii care a suferit/ Al cărnii care a rodit /şi s-ar întoarce în piatră, în mit…// Cum lumina e partea de sus/ Şi-ntunericul de jos o susține/ O foame divină de pretutindeni/ Mă împresoară// Şi îi răspunde cel prăbuşit/ Din mine-mi."* **(Simptom sau suferințele naturii)**

Existența biologică, oarecum zadarnică, pare o scară incompletă, *„fără capete"* de aderență, ridicată între pământ şi cer. (un axis mundi deteriorat de absența divinității (sau a verigii lipsă?), pe care fiecare om este totuşi dator să urce: *„Ciudată e doar scara fără capete/Scara suspendată unduind între noi şi zei/ Fie că au promis şi au fugit de alții, semeni ori gemeni cu ei/ Fie că î celălalt timp s-au stins şi ne-am uitat/ Destinația şi numele.// Ne rămâne noi înşine să devenim" Şi departe în ceruri să le aflăm cenuşariile/ În criogenice urne/ Pe care să le repatriem şi să-i pomenim/ Creştineşte/ În numele unei Legi care naşte şi stinge" Galaxiile şi cochiliile melcilor/* **(Scara suspendată).**

Artistul/ artiştii încearcă să înfrumusețeze viața prin creație şi fraternitatea poietică se înalță peste egoisme, sublimă, sub tiară budistă: *„Încă o mie de poeți deodată cu mine/ În aceeaşi clipă, sub aceeaşi stare /Pretutindeni prin lume răzleți, scriu/Tresare mâna mea cu altă mână/ Pământ de flori în Lotusul cel Mare*" (**Lothus).**

Limbajul poetic este un logos secund, cu puteri creatoare numai în planul imaginarului, nu şi cel fizic: *„bobocul unui logos în doliu/ tu, poesie".*

Parafrazând o doctrină presocratică, în care se spune că trebuie să fii înmormântat în pământul țării natale pentru a nu deveni strigoi, Eugen Evu vrea să moară simbolic în limba română. *„Oricum, vei muri româneşte./*

*Mori în limba-n care-ai învăţat a vorbi/ Mori visat de dinainte iarăşi visat/ Doare doar dorul. Moartea va traduce***"…(Etnie)**

Luciditatea poetului îl conduce spre o înţelepciune mioritică, sublimă: *„Am trăit în eroarea de-a-mi face icoană/ O bătrână lumină, o rană// Înţeleptul cu suflet copil, către moarte/ Ştie ultima peşteră-n ultima-i carte*" **(Epifanie de primăvară**).

Împăcat si sine, Eugen Evu se consolează cu gândul continuităţii speciei, chiar dacă individul moare: *„Căci taina reîncepe-n noi, mereu/ precum în om, aşa în Dumnezeu".*(**Estimp)**

Regăsim aici relaţia dintre Fiinţa individuală şi cea supra -individuală sau aceea dintre eul personal şi cel colectiv: *„Delirul frustrării de zeu/ Jur-împrejurul celui numit Super-Eu/ Halou semantic, siaj al devenirii/ Care separă tenebra de fulger.* **(Poesie).**

Dincolo de cultura sa metafizică, Eugen Evu rămâne un poet imprevizibil, proaspăt, modelând limbajul în felul său inconfundabil întrucât *„Ceea ce nu se-nvaţă e viu".*

Un tânăr castelan pădurean recent nuntit şi cu poezia....

Mihai AFILOM

Peisaj marin

Am fotografiat cerul,
Şi am developat în suflet,
O frântură din nemărginirea lui…
Era albastru-indigo,
Iar norii fugeau straniu
Spre un continuum atemporal.
În obiectiv am întemniţat
Şi un soare supărat
De valurile ciclopice
Ce încercau să-i estompeze strălucirea,
Era acolo şi pescăruşul Livingstone,
Zburând anevoie cu o aripă rănită
Din care curgea purpură sângerie
În oceanul verde-smarald.
Oceanul era verde,
Căci algele se contopeau
În simbioza cu fiinţa lui marină.
Algele pluteau libere
Pe suprafaţa translucidă,
Iar unicul lor punct de referinţă
Era Avata,
Piatra ascunsă din adâncuri.

Grifonii învolburau pânza apei,
Urmărind sirene goale,
Ce-şi revelau sânii
Cu sfârcuri de coral
În vâltori de şuvoaie argintii.
Narvalii cu corn de sidef
Străpungeau membrana iluzie
A apei transparente,
Încercând să împungă soarele
În avântul lor luciferic,
Demoni inverşi,
Căzând de jos în sus.
Balene uriaşe expirau
Arteziene utopice,
Pictând orizontul
Cu nuanţe expresioniste,
Iar delfinii întâmpinau
Corăbii cu catarge fumurii,
Ce se profilau discret la orizont.

Am fotografiat cerul
De pe corveta lustruită
De un mus adolescent
Cu apă sărată
Şi molecule de plancton.
Aruncăm ancora în larg
Pentru a ne contopi
Cu Afrodita – zeiţa zămislită
Din spuma de mărgăritar a oceanului.
Aruncăm colacul de salvare
Celor ce au înotat prea departe
În apa salină şi înselătoare.
Insula din ziua de ieri
Am revăzut-o retrospectiv
Ne aştepta în clipa ce a trecut
Undeva la babord.
Meduzele şi-au început
Dansul tranchilizant,
Întinzându-şi tentaculele peste tot.
Căluţii de mare şi-au prins cozile
De fucuşii uriaşi,
Ce şi-au implântat rădăcinile
În teluricul care se ascunde în străfunduri,
Curcubeul şi-a întins

Arcul răsfrânt
Peste orizontul încremenit
În liniştea primordială.

Toamna a aureolat natura

Cu bronzul clopotelor din catedrale
Şi a început recviemul
Vibrațiilor eruptive din soare.
Fructele pârguite
Atârnă precum nişte promisiuni
Printre frunzele poleite
Cu rugina armurilor medievale.
Stoluri călătoare
Se pierd printre razele incerte
Spre ținuturi mitice
Dintr-o Africă – utopie.
Frunzele cad lin
Efectuând looping-uri îndrăznețe
Şi sărutând pământul jilav
Cu fruntea lor de aramă
Cohorte de furnici
Se ostenesc sub povara recoltei
Urcând treptele altarului-muşuroi
Plămădit din humă şi noroi.
Albinele se pierd printre florile târzii
Într-un balet inițiatic
Cu staminele virile
Ce le fecundează cu pulbere aurie de polen.
Deasupra tuturor
Soarele a devenit un Deus Otiosus
Ce nu mai are forța
De a domina un univers
Cuprins de văpaia sa plăpândă.

Retorica macilor roşii

Mac roşu
De pe câmpiile getice,
Grăieşti prin inflorescența purpurie,

Aureolată de razele Soarelui,
Rădăcinile încleştate în huma răbdătoare,
Lujerii verzi
Şi sămânţa halucinogenă.
Toate îmi vorbesc despre diafanele acuplări
Între fluturi şi petalele încărcate cu polen...
Stropi de sânge
În lanul auriu.

Aripile fluturelui
(Aşteptând între primăveri)

Soarele văzut printre aripile fluturelui
E doar o părere de rău
Filtrată printr-un caleidoscop cromatic
De nuanţe incerte.
Soarele se transpune pe aripile fluturelui
Ca într-un şevalet multicolor
Într-o explozie de lumini înşelătoare.
E linişte,
Când priveşti soarele printre aripile fluturelui,
Doar greierii ştiu să o tulbure,
Vibrând cu viorile de chitină
Cadenţa trohaică dintr-o altfel de lume.

O domniță aspirantă universitară

Ana Maria NEAG

Noua generație corvină
Invocație – monolog*

Figură palidă şi nemulţumită… avidă de perfecţionism… te-am resimţit ca întotdeauna prin resentiment rebel şi teamă bolnăvicioasă de confruntare. Te-am redescoperit în partea stângă a cerebelului tău frustrat; şi m-am gândit să-ţi cultiv îndemnul gratuit la răbdare: ascultă glasul autentic, înţelepţeşte-te şi pune stresul în Cutia Pandorei.

Când te-am pierdut printre esenţe şi parfumuri simţitor de masculine, pielea ta n-a păstrat niciunele. Te-ai curăţat de instincte şi dorinţe mediocre la duş; şamponul a îndepărat fumul nociv şi eşti mai fresh ca niciodată... Din nefericire, însă, oglinda trădează... şi te sfidează... în schimb fotografiile îţi eternizează şarmul. Narcisisto!... nu ţi-e somn? Ploape irosite de sărutări neînsemnate... frunte alintată de pupici dulci şi virtuali... tâmplă mâncată de

letargie... Dormi, domnişoară!... coşmarul a dispărut de ceva timp, să ştii; acum a rămas doar visul liliachiu al nopților de aprilie. Nimicul, controversatul detaliu şi gustul amărui s-au dizolvat în paharul de unică folosință, murdar şi inutil... De ce presupun oare că în zorii dimineții, pâinea cotidiană se transformă în apă minerală cu acid întârziat? Fiindcă s-au dus demult jocurile, s-a dus şi zmeul şi plutirea...

Te-am căutat adesea prin palate de cleştar, prin castelele de aur, fermecate labirinturi, chiar în picturile lui Picasso ce-mi păreau mozaicuri capabile să te-ncrusteze-n mister, când ție, de fapt, ți se contura silueta în noaptea gravei lucidități. Ce dezamăgire, obositoare conştiință!... Atunci perpetua nefericire încerca asiduu să se stingă odată în jarul obsesiei permanente: moralitatea!... Oricum toate astea erau fumate! Ha ha ha! Oricum ai cunoscut schimbarea şi ai călcat ireversibilul. Pixul e de vină, sau topul de hârtie, sau pur şi simplu, spiritualitatea şi scopul creației.

Şi totuşi, copilo !... fă-ți odată somnul de frumusețe! Ştii prea bine nu ți-au fost simpatice niciodată cearcănele delirului şi prea absorbită pari tu de izbucnirea problematică a propriei conştințe...

Şi din nou ți-am distins chipul în apele tulburi de confuzie: priveşte-te! Oglinda spune pe bune, ca Sprite-ul. Hai, recunoaşte odată: te retragi şi apoi afirmi că nu-ți convine să stai deoparte. Te doare impulsivitatea, te papă ca un Trojan şi ca să îl combați îți procuri un antivirus meseriaş, un BitDefender şi pui şi viermele ăla în carantină, dar n-ai mai multă ambiție să-l cureți şi să-l papi tu pe el ! Şi, iată cum stagnează virusul frumuşel în conştiința durerilor ascunse de vise sfărâmate şi nostalgice neîmpliniri. Şi parcă n-ai vrea totuşi să fii sclava depresiilor – hemoragii timpurii. De aceea, declam prin inefabila forță a cuvântului, care azi e la ofertă pe moca: te integrezi în dimensiunile mai puțin spiritual-afective şi supraviețuieşti fără reveniri la umanitatea congestionată în sânul societății-mamă-monstru cadaveric. Bucură-te, aşadar, de toată splendoarea ipocriziei, de relaxarea aceasta, temeinice de-a dreptul pentru cea mai simplă şi superficială abordare a existenței.

Cu toate acestea, sufletul încă mai cunoaşte vechile derpinderi. Le şi comportă, de altfel... nu-i nimic, figură blândă... ai o scăpare: socializarea, aerinitatea şi delirul colectiv.

*Debut revuistic : "**Nova Provincia Corvina".** Debut editorial: **Antologia "Inel de Aur fără Corb"- nouă tineri scriitori hunedoreni 2006,** Antologatori Eugen Evu şi Ion Urda*

Mesagerul româno-european via Provincia Corvina

Asociația cultural - umanitară şi ştiințifică "Provincia Corvina" şi Redacția revistei de literatură şi artă "Nova Provincia Corvina" acordă DIPLOMA DE EXCELENȚĂ pentru anul 2007, distinsului domn Prof.Acad. Angelo Manitta pentru prodigioasa sa operă şi cultivarea

valorilor culturale romaneşti în spaţiul de expresie neo-latină, prin Academia „IL CONVIVIO”.

L’ Associazione culturale- umanitaria e scientifica “Provincia Corvina” e la Redazione della rivista di letteratura e arte “Noua Provincia Corvina”, concede il DIPLOMA DI ECCELLENZA per l’anno 2007, all’egregio Prof. Acc. Angelo Manitta per la sua prodigiosa opera e la diffusione dei valori culturali romeni nello spazio di espressione neo- latina, tramite l’ Accademia „IL CONVIVIO"- Italia.

Asociaţia cultural – umanitară şi ştiinţifică
„Provincia Corvina” NUVELARA
Redacţia revistei de literatură şi artă „Nova Provincia Corvina”
DIPLOMĂ DE EXCELENŢĂ
pentru anul 2007
Se acordă distinsului domn
Prof. Acad. Angelo MANITTA
pentru prodigioasa sa operă şi cultivarea valorilor culturale româneşti în spaţiul de expresie neo-latină prin Academia „IL CONVIVIO”
PREŞEDINTE,
Ion Urda
REDACTOR ŞEF,
Eugen Evu

Asociaţia cultural – umanitară şi ştiinţifică
„Provincia Corvina” NUVELARA
Redacţia revistei de literatură şi artă „Nova Provincia Corvina”
DIPLOMĂ DE EXCELENŢĂ
pentru anul 2007
Se acordă distinsei doamne
Marilena Rodica CHIRETU
pentru dezvoltarea colaborării romano-italiene în domeniul culturii scrise şi promovării valorilor culturale româneşti.
PREŞEDINTE,
Ion Urda
REDACTOR ŞEF,
Eugen Evu

Asociaţia cultural - umanitară şi ştiinţtifică “Provincia Corvina" şi Redacţia revistei de literatură şi artă “Nova Provincia Corvina” acordă DIPLOMA DE EXCELENŢĂ pentru anul 2007 d-nei Marilena Rodica Chiretu, pentru dezvoltarea colaborării romano - italiene şi promovării valorilor culturale româneşti.

L’ Associazione culturale - umanitaria e scientifica “Provincia Corvina” e la Redazione della rivista di letteratura e arte “Nova Provincia Corvina”, concede il DIPLOMA DI ECCELLENZA per l’anno 2007, alla signora Marilena Rodica Chiretu, per lo sviluppo della collaborazione romeno-italiana e per il promuovere dei valori culturali romeni.

Preşedinte/ *Presidente*: Ion Urda

Redactor Şef/ *Redattore Capo*: Eugen Evu, Romania.

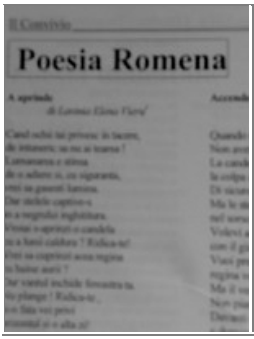

Cavaleri ai Memoriei:

Domnița Ruxandra CESEREANU

GULAG şi HOLOCAUST în conştiința românească

Un regallo sărbătoresc meritat ne-au dăruit Centrul de Cercetare a Imaginarului, Universitatea Babeş-Bolyai şi Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului în România. Mă refer la consistenta carte-revistă seria Caietelor Echinocțiu. Sub direcția lui Corin Braga, un colegiu prestigios de academicieni români şi din Argentina, Franța şi Federația Rusă, a ajuns la Volumul 13 cu gerericul de mai sus.

Coordonatorul volumului este eminenta Ruxandra Cesereanu. Semnatari sunt prestigioşi oameni de cultură, artă şi filozofie, istorici şi scriitori, între care Andrei Marga, Caius Dobrescu, Ştefan Borbely, Cosmin Budeancă, Julien Trappe, Mihai Dinu Gheorghiu, Ion Vianu, Michael Shafir Andrei Cornea, Ovidiu Pecican, Doru Pop…Studii de caz sunt semnate de Marius Oprea, Dorina Dobrincu, Lidia D. Bradley, Marta Petreu, Andrei Oişteanu, Doina Jela, Cristina Anesescu, Robert Furtos, Octavian Roske şi bineînțeles Ruxandra Cesereanu: aşadar nume de top, nucleu dur al lucidității – întregind excelenta colecție a Bibliotecii …echinocțiale elaborate de o pleiadă strălucitoare şi… apropiată.

La o atare cappo-d-operă desigur pot spune fără a risca patetismul, că am resimțit puternic venerația întru adevăr şi re-cunoaştere ontologică a istoriei contemporane, aşa cum a fost-este şi mai ales am resimțit limpezitor efectul acestui splendid demers al conştiinței naționale față cu cea a umanității . Iată un dosar esențial al procesului comunismului şi o pledoarie pentru dreptateav…adevărului.

„Acest volum tematic din Caietele Echinocțiu…, reuneşte o parte din lucrările prezentate în cadrul simpozionului cu acelaşi titlu, organizat de către Phantasma, Centrul de Cercetare a Imaginarului, între 25-27 mai 2007, la Cluj.Prin tema propusă, s-a inițiat o racordare la cercetările de mentalitate de ultimă oră, care să explice traumele mondiale declanşate de funcționarea totalitarismului, cu cele două direcții ale sale."(**Ruxandra Cesereanu**).

Radiografia la nivel național, cercetarea comparatistă transfrontalieră, utilizând teorii şi metode existente, sunt aplicate novator şi degajat în zona maximei exigențe

a copnştiinței colective- naționale. Caracterul uneori polemic este firesc, dialectic, desigur. Important este faptul că splendidul volum 1 3 **Cahiers de l'ECHINOX** ne induce un acut sentiment al coparticipării şi e meritul Ruxandrei Cesereanu în a-l asambla modular, colocvial şi compozit. *Le Centre de Recherches sur l'Imaginaire* ne reumple astfel , dar ne şi scutură de umbra tenebrei ocultată de memoria dirijată, de forțele ostile umanului şi manifeste în lume… O carte-document, un jurnal în care timpul zilei se dilată în proporția duratei revelatoare, a mensurei pe care ființa ubicuă a supra-justiției, tinde a netezi şi reconfigura totuşi forțele binelui de care depindem întru a nu pieri ca specie. Fie ca generația studioasă a răsăritului de nou mileniu să răzbune, prin cunoaştere şi înțelegere, dezastruosul infern ce astfel va tranzita prin zona purgatoriului, spre o posibilă țintă mai calmă şi mai meritată de însăşi Istorie.

Excelsior:

Poemul visat

Se dedică divinei Domnițe
a cântecului preferat Celline Dion

Popoare vindecate de hybris fragmentar
Vag terminale-amurguri ce se înghit din urmă
Cu foamea de culoare a formelor transpar
Abisuri centrifuge din galacteea turmă

Sporitul geniu-al minții se dăruie-n neştire
Nefiinda moarte-nghite ecoua sepulclară
Doisprezecimea sacră stă gata de venire
În entitatea nouă curând nemai- barbară…

Sum uragan de stele! Maelstrom- Ochiul Orb
Dar văzul ni- scrutare ce-apropie iluzoriu
Întrezărind distanțe ce-n sine se resorb
Iar infinitul nu e decât aleatoriu

Respingeri circulare delimitării vide
Şi atracția- centrală şi unică, nucleu
Transfiguratul Eon Pleiadelor gravide
Le sublimează-n arderi splendorile limpide
În care pulsatoriu eternul Curcubeu
Multiplică-universuri şi-n moartea o divide

Astfel că arde rece trecutu-n viitor
Şi un Acum etern luminilor genune
Se complinesc din însăşi nimicnicia lor
Splendoarea fiind divinul ca non- dimensiune.

Trup scânteind cuvântul melodiind explozii
Poemul meu pulsează. Din text răsare luna
Şi inima-i răspunde cum zburând cu antipozii
Strălumindu- mi partea dumnezeească, Una.

Răsplinul unei clipe cu tine mă inundă
Şi se înclină-n mare restituind talantul
Amfora de iubire jertfindu-se fecundă
Cum irizând lăuntric năluce diamantul.

Eugen Evu, 24 Februarie 2008

Invitat de onoare şi fraternitate Cavalerul de Canegrate

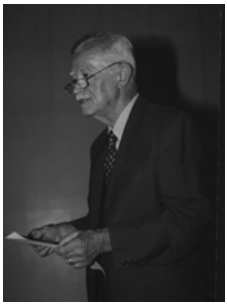

Giovanni FORMAGGIO

(Canegrate – Milano)

Giovanni Formaggio este o *„descoperire”* care de la început m-a cucerit prin franchețe, propensiv amicală dar mai ales prin afinitatea lui pentru lirica română.Se pare că are chiar în familie o românca… Poetul nu este acel *„uomo di periferia”*, cum titrează ultim apărut carte; dar prin mesajul principal al liricii lui, exprimă durerile şi visele omului din mulțime, acelaşi în Italia ca şi în România. Scrie dedicat, are cultul familiei şi strămoşilor, dar de profunzime unul al naturii agresate inconştient sau nu de chiar trofeul ei: omul…

Dominanta ideatică a acestui liric harnic şi cu miza pe emoție este una ecologică, de aici contestatară. Scrie *de stânga,* deoarece inima este situată în stânga. Este un stilist elegant aşa cum consideră el că trebuie: ținuta de gală şi mândria de a fi un artist. Un bărbat frumos, cu trăsături armonice, în echivalență cu poemele.

Schimbăm câte un grupaj de poeme, o carte nouă, o veste bucuroasă… Am tradus câte ceva şi a fost bine venit mereu în revista Provincia Corvina. Suntem vecini de *„palier”* în Il Convivio. E un poet mult iubit acasă la el, deoarece este un animator sufletist. Edilii i-au bătut în piatră pe un mic monument, un poem ce elogiază jertfele eroice. Este un poet umanist, cu mesaj clar – pacifict. Scrie pentru copii şi pentru adulți, cu aceeaşi sinceritate caldă şi generoasă. Giovanni Formaggio este un poet al expresiei directe, înfiorate de un simț profund poetic al lumii… S-a născut la 13 martie 1939, la Asigliano Veneto (VI), şi trăieşte la Canegrate (Milano)… A debutat în 1967, parcurgând un traseu frumos, dificil, inițiatic… Din poezia lui transpare un arpegiu melodic interior, rezonant în sintagme simple şi limpezite de simțul cosmic al cuvântului, ca scânteieri din Logosul ce caută trup într-o perpetuă creație. Temele sale lirice revin predilect dedicate, ca semn al unei empatii şi oglinzi din care omul se recunoaşte pe sine, primordial, arhetipal…

Poeziile lui sunt inserate în manuale şcolare, având un timbru moralist pedagogic ziditor. Este membru al multor Academii italiene şi străine, premii de recunoaştere în Franța, Spania, Germania, Austria, Malta şi Statele Unite… Este Cavaler al Republicii Italiene pentru merite literare. În 198o a fondat la Pero (Milano), Premiul Internațional de Solidaritate *„Notte di Natale"* (Noaptea de Crăciun).

Pentru merite umanitare a fost distins cu Medalia de Argint a Parlamentului Italian; Premiul Filantropic al Franței; Premiul Umanitar Sant'Uberto din Bavaria; este membru de onoare în Corpul de Voluntari din Noua Zeelandă… Admirația şi prețuirea mea se adaugă firesc acestor recunoaşteri, convins că vor mai fi.

Lirica sa este una cursivă, cu fluență discursivă, dar de simțire eminamente poetică; metafora este poemul întreg. Vag, ca un halou empatic, îmi aduce aminte de Montale, dar şi de Ungaretti.

Un poet înnamorat de patria sa şi de umanitate… Caută a dialoga prin poezie cu viitoarea generație, redescoperind mereu extraordinarul. Acesta e mesajul lui Giovanni Formaggio pentru cei care vin. Propria istorie se reflectă în sfatul calm şi ne sentențios dăruit celor tineri… *„Poetica lui este una a esențelor"* afirmă Luisa Stochi, asesor cultural italian. (E.E.)

Versurile lui Giovanni Formaggio, inspiră mare emoție cititorului, încât externează atenția unui om ce priveşte cu ochi precauți ceea ce îl înconjoară fără a pierde niciodată din vedere sentimentele. Şi este propriu acest ultim element care transmută versurile lui Formaggio în mesaje de speranță. Poetul cu un quit care îl contradistinge, ştie să strângă din micile lucruri aspecte pozitive. În lirica lui transpare un viu dialog cu propriul sentiment, cu natura, cu idealurile în care crede. Toate acestea consimt la iluminare, fiecare mesaj, adevărat e că la el cuvintele se reîntăresc şi se transformă în forme expresive. A sa Madona, în unghiurile propriei trăiri, amintirea trecutului alternându-se cu anotimpurile - sunt toate meditații care prind voce incantată într-un timp infinit, care e cel al poeziei.

Giovanni Formaggio e un poet care meditează şi el e cel care rămâne în versurile sale muzicale şi bogate în conținut într-o întrecere dintre valoare şi sentiment.

Prof. Univ. ENZA CONTI
Directoarea revistei IL CONVIVIO - Sicilia

Perle de soare

tatălui meu

Este înăuntrul meu
Şi vibrează cu tinerețe
Cu foşnet de mesteacan şi salcii
plângătoare
Viața ta.
Trăiesc
Ca o tufă de coriandru-n floare

Ce rup din cer perle de soare
Este scris, aici, în vene
Zgomotul paşilor tăi
De muntean neobosit
Splendizi
Cu răsăritul ce joacă
Şi roua pe petale de crini
Sunt aici în luminişul inimii
Jucăriile de lemn
Plăsmuite cu mâinile tale
Pentru a mă face un copil fericit.
E aici in inima
Închisă într-o îmbrăţişare infinită
şi uşoară
Făptura ta de bătrân suferind
Cu poeziile mele pe genunchi
Şi un ring de plâns
Tată
Ai sosit cu glas scăzut anii mei
Mari cât imensitatea mării
Aş vrea să strig timpului să se oprească
Să nu ne stingă dialogul
Ce nutreşte scurgerea vieţii mele
Care-o continuă pe a ta.

Viaţa noastră

Viaţa noastră este aici
În această casă îndoliată de timp
Intre braţele câmpului
Te purtam pe mâini
Inainte cu mulţi ani,
Intâlnind miraje de vis…
Aici trăiam bucurii şi dureri
Ale inexorabilului dus de anotimpuri…
Împreună
Privim în copaie
Portretele fiilor.
În tăcerea discretă a câmpiilor
Aşezate pe piatră
Alături marelui vas al oleandrului
Să ne încredem aşadar în ele.
De mână,
cum acea zi rămasă intactă în inimă,
traversa vâltoarea.

Aşa că primul din noi care va pleca
ar putea spune altuia:
fumam fericiți împreună.

Metamorfoze

Aici, între brațele apusului
Trăiesc metamorfozele mele
Deşiretez papucii zilei
Sufletul transpiră de soare
Miroase a must nou,
Presând generoasele primăveri
Inima respiră adulații
De resurecții
Abdicând tăcerile serii
Fură lumina acel câmp
De stele.
Aici firul ierbii între brațele
Nopții mă simt pergament
Cu antice rugăciuni
Vele de aur
Legănate de mâna
lui Dumnezeu.

A mia madre

Stupendo chiarore di luna
Che porti mia madre
Inrrestabile ruota del tempo
Un attimo.
Scendono nell'anima
Come gocce d'arcobaleno
Felici ricordi.
Un attimo
Ch'io raccogla nelle vene
Questi ultimi brandelli di vita
Ch'io ripaghi con una carezza
Una vita d'amore.

Chiara alba d'agosto
Che hai portato via mia madre
Prendi il mio pianto
Con il gesto cieco del seminatore
Spargilor sulla sua tomba
Perche ogni giorno
Nasca una rosa.

3o agosto 197o

Perle di sole

„ a mio padre”

E’dentro di me
E vibra con tenerezza
Come il fruscio di betulle e salici
Piangenti
La tua vita.

Vivo come un cespuglio
Di rododendroni in fiore
Che strappa al cielo perle di sole
E scritto qui, nelle vene,
Il rumore dei tuoi passi
Di montanaro mai szanco.

Stupendi
Come l’alba che gioca
Con la rugiada sui petali
Dei fiordalisi,
Sono qui, nella radura dell’anima
I giocattoli di legno
Plasmati con le tue mani
Per farmi bambino felice.

E’qui, nel cuore
Racchiusa in un abraccio infinito
E leggero
La tua figura di
vecchio sofferente
Con le mie poesie sulle
Ginocchia e un rigo di pianto.

Padre,
Hai accompagnato
Sottovoce i miei anni:
Grande come l’immensita
Del mare.

Vorrei gridare al tempo
Di fermarsi
Perche non si spenga il dialogo
Che nutre lo scorrere di questa
Mia vita che continua
La tua.

Vento della sera

Questa tua anima
Racchiusa nella conca della mano
E il mio mare
E chiarore d=alba, indaco di tramonto
La mia vita.
Questo tuo cuore
Cosi vivo tra le braccia
E il mio cielo
E calore di bacio, roveto di passione
La mia storia.
Queste tue mani
Intecciate nelle mie come filigrana
Sono incanto di memorie
I miei fiori di pesco
Al vento della sera.

Sub puntea de piatră

Sub puntea de piatră
Ne-am impreunat mâinile
Sub vocile fumului şi ale serii
Ai ultimei singurătăți şi ai
Razelor de lună

Stăruind a ne spune
imensele cântece
Ale vieții noastre
Despre una de alta
Inimile noastre vibrară
Încuviințând

Şi pentru noi doi
Sub puntea de piatră
Începea o primăvară
Fără final.
Deziderat

Dați-mi un Dumnezeu
Care trece pe strada periferică
Care să vadă opera uscăciunii
Dinspre fabrică
Şi respirația toxică
Sufocând în pini verdele
Şi înnegreşte
culorile florilor.

Dați-mi un Dumnezeu
Care deschide poarta casei mele
Şi şade la masa mea,
Care conviețuieşte cu mine
Să se joace cu copiii mei
Şi ai vecinilor
Când iubesc şi când sufăr
Un Dumnezeu care mănâncă
pâinea mea
care priveşte când alții mă judecă

Dați-mi un Dumnezeu
Care respiră ca mine
Cu bucuria unui vechi prieten.

Trad. di Eugen Evu,
Hunedoara, Romania

Senzualitatea rugăciunii:

Ioana Cassiana BOLBA

Rugăciune

Nu mai ştiu când Te-am rugat
prima oară să mă inviți
În cerul Tău,
Doamne în copilărie credeam că stai treaz
între degetele bunicii împreunate a închinare
Şi că inima Ta bate în clopotele
bisericii din deal
Doamne nu de acolo vin ochii Tăi?
Cu ei străbați lumea şi cerurile şi inimile...
şi… fluturii aceia de pe Cruce
Ți-au spus că un străin
mi-a schimbat lumea cu un vis
În el nimeni nu te ia de mână când plângi
Şi ne purtăm desculți
şi dezbrăcați peste umerii Tăi
Cu toate crucile în spinare
Ce puternic eşti şi ce mâini mari ai!
Doamne iubeşte-mă ca pe un păgân,
ca pe un străin,
ca pe un copil,

iubeşte-mă ca pe un orfan,
ca pe un profan,
ca pe o sămânță
din ea au crescut copiii mei
Doamne dacă străinul mi-a luat norocul
Dă-mi speranța că mâine va fi alt vis
De degetul Tău mic o să atârn
o veşnicie lumina
Din candela bunicii.

Portret de serviciu

nu ştiu să îmbrac decât unica mea piele
de femeie
în mansarda asta unele piei
şi-au pierdut căciula
capetele lor se bălăngănesc într-una
de ciudă
apoi râd şi împroaşcă aerul
cu duhoarea vieții lor
de nemernici
fiecare zi e o pantomimă în lavalieră
ne prefacem surzi, orbi şi inculți
doar aşa vă cresc capetele drepte
hai, luați-vă gândacii, bocancii
şi poveştile la plimbare
azi nu am chef să mă eschivez
în Fata Morgana...

Dacă Hristos stă la uşă şi bate,
ar fi bine să stăm tot timpul cu ea deschisă.

Habar n-am

Cam asta ar putea să dea sens vieții.
Fără să fim încuiați ne cresc
măslini în vene,
fiecare cu Ghetsimaniul lui.
Iubiți-mă
Iertați-mă
Mai încolo vine moartea
ca o lebădă neagră
Şi gustă cât vrea din viața mea
Apoi îmi adoarme sătulă pe sân
Habar nu am ce va fi după ce
se va trezi....

Rezonanțe semiotice sau Adjudecăți :

Cavalerul Trismegistos de Adjud
ADRIAN BOTEZ SENIOR

despre Constantin Stancu de Hațeg:

ORBUL CARE VEDE FULGERUL ZĂPEZII

Constantin STANCU - POMUL CU SCRIBI
Editura EUBEEA, 2007

Pomul cu scribi urmează altor trei volume de poezie cu dens conținut religios, ale lui CONSTANTIN STANCU (***Fructul oprit, Păsările plâng cu aripi, A privi cu ochii inimii***). Ne aflăm în plin şi înțelept neomodernism, în descendență nichit-stănesciană, dar cu accentele circumflexe puse de psalmiştii antici.

Ceea ce înlumină cu frumusețe versul lui Constantin Stancu, din acest nou volum, este „seninătatea în patimă": este evident că Poetul trăieşte nişte experiențe spirituale de mare anvergură (precum Marii Orbi-Proroci ai ***Vechiului Testament***) şi, deci, de mare pătimire interioară – dar lecția/implicita poruncă divină a înțeles-o: **CALMUL SENIN este slăvire a Lui Dumnezeu – iar MÂHNIREA – păcat!** Deci, un întreg volum, 168 de pagini – este un Întreg Munte de Nemâhnire Vizionară, de Scrisoare întru Dragoste, sub tălpile Lui Dumnezeu, tinzând/tânjind, neobosit, spre/după Dumnezeu: *„acolo, în Retezat, poți scrie o scrisoare de dragoste/direct pe tălpile lui Dumnezeu"*(cf. p. 93), *„mă prind cu ambele mâini de marginea cuvântului/şi urc spre răsuflarea ta, Doamne..."*(cf. p. 70).

Vizionarism:

Al descompunerii nonputrescente, ci **imaculate/devoționale** - a Pietrei, care-şi arată litera divină a inimii către Creator: *„insectele acopereau totul,/ chiar şi piatra era roasă până la carnea ei de piatră,/ până la inima ei de nisip,/ până la prima literă din vechiul alfabet..."* cf.p. 9)

Dar mergând până la vizionarismul asupra imaterialului creator de material LOGOS/CUVÂNT – care este supus dragostei cu insecta mistică, simbolizând, esoteric, atât alternanța semantică (de fapt, în registru divin: CONCOMITENȚA semantică!), cosmică, între efemer şi etern, cât şi comuniunea dintre Toți Scribii/Toate Literele/Vorbele Creației lui Dumnezeu/Poetul/Adam/Hristos (să nu uităm episodul biblic, cap. 2,

Sfinţirea zilei a şaptea. Aşezarea omului în rai. Prima familie - în care Dumnezeu îl pune pe Adam să NUMEASCĂ toate obiectele din Paradis/Creaţia Dumnezeiască!!!: *„Şi Domnul Dumnezeu, Care făcuse din pământ toate fiarele câmpului şi toate păsările cerului, le-a adus la Adam, ca să vadă cum le va numi; aşa ca toate fiinţele vii să se numească precum le va numi Adam*" – curiozitatea divină: „ca să vadă cum le va numi Adam" – este socotită de Constantin Stancu, în subtextul volumului, **complicitatea sublimă**, teandrică, în virtutea căreia Omul/Poet este dator, mereu, cu încrederea zâmbetului hieratic, către cel pe care l-a lăsat **Onomaturg/Armonizator Orfic**, iar nu **Măcelar**, cum sugerează ipostazele „modernităţii": *„Lângă carcasa calculatorului, toporul plin de sânge..."* – cf. p. 153), *„O insectă se opri pe cuvântul scris,/ cerneala proaspătă nu se uscase/ şi ea, insecta se acuplă cu semnele acelea vechi,//(...) şi m-am întrebat dacă acel cuvânt scris de mine/ va căpăta şi el aripi şi ce viaţă va avea,/ va trăi veşnic sau va dura cât viaţa unei insecte,/ doar cât o banală zi/ în care avem libertatea/ de a scrie despre Dumnezeu..."* – cf. p. 168).

Practic, volumul lui Constantin Stancu este şi **o sumă respectabilă de arte poetice** – de problematizări ale ontologiei Poetului (nu doar în modernitate, ci, normal şi moral, în eternitatea/constanţa Creaţiei : ***Cămaşa poetului*** (p. 14 – unde poemul se sugerează a fi mântuitoarea Cămaşă Hristică, umilă, dar cu firul/început „în cealaltă parte a vieţii", chiar dacă viaţa „este o floare de sânge,/strivită de strigătele mulţimii"), ***Poetul*** (p. 71 – Poetul ca tracicul Lup Fenrir Purificator/ Mântuitor prin Muşcătură: *„capul acesta de lup cu mandibule care pot muşca..."...)*, ***Singurătatea poetului*** (p. 127 – singurătate benefică, pentru autocunoaştere şi pentru comuniunea/ revelaţia Pietrei-Credinţă: *„Trebuie să trăieşti singur cu trupul acesta,/ să te faci mai înţelept(...)/ prietenii/ îţi fac semne cu mâna,/ îngropaţi până la destin sub iarbă,/până la ultimul gând,/ acolo unde întunericul se preschimbă-n piatră..."*), ***Scrierea poetului***(138 – nenăscutul decât prin revelaţia-Poem – Poemul este Poetul!!! – Poemul/Poetul asigurând comuniunea Cinei de Taină a Rearmonizării Omului cu Creaţia Integrală, cu Dragostea de Creaţie Integrală, numită Dumnezeu: *„vine ploaia şi începe să citească poetul,/ lacomă precum o femeie..."* – femeie mai curând în sensul marianic, decât de Evă!) etc. etc.

Iar ceea ce uimeşte la acest poet este **capacitatea sa de a se situa, permanent şi stabil, de a-şi trăi viaţa, ca experienţă mistică, mereu uimitoare (dar extaza rămânând doar zâmbet fascina(n)t!) - la hotarul dintre lumi, la răscrucea revelaţiilor, la întâlnirea cu Lumina Lumii-Hristos** (de aici, şi moto-ul cărţii: *„Iisus: Veţi cunoaşte adevărul – şi adevărul vă va face liberi"* – ***Ioan***, 8/32): dintre vizibil şi invizibil, palpabil şi imaterial, născut şi nenăscut, dintre făcut şi nefăcut, dintre ivit şi aşteptat în lumina munţilor/gheţii/zăpezii: *„ca un semn între două lumi"* (cf. p.

110), *„va fi o ninsoare peste cel care nu m-am născut, încă,/dar viu prin fulgerul zăpezii”* (cf. p. 61).

Pomul este PUNTEA DINTRE CELE TREI LUMI (celestă, terestră-sub-lunară şi subpământeană) – este copacul cu două rânduri de rădăcini: în Cer şi în Misterul Chtonian. **Scribul** este, precum în vestitul basorelief egiptean, Cumintele Aşteptător-Ascultător al Celor Divine – este, acum, Poetul Cel Aşteptător – cuminte, etern supus sub ascultarea Celor din Transcendenţă – şi este anonimizat întru comuniune şi, totodată, cvasi-sanctificat, situat sub semnul sacru al tetraktys-ului pitagoreic („o mie/1.000 de scribi” este, în fapt, Unul Divin, urmat/ascultat de Cele Trei Lumi...) tocmai prin această ASCULTARE, prin care îşi va merita nu doar o mântuire individuală relativă – ci însăşi Mântuirea întru Munte şi Zăpadă, întru Efortul Colectiv/Munte al Dezrobirii întru Zăpadă (*„zăpada ardea precum gândurile sfinţilor”* – cf. p. 56 - dar şi zăpada Reflecţiei/Proiectării Divine, Tăcerea Plină, dinaintea Creaţiei prin Cuvânt-Logos: zăpada colii de hârtie...), întru *„viaţa care începe din nou de la capătul fulgerului”* (cf. p. 16): *„A înflorit pomul cu o mie de scribi,/ toţi tineri, purtând în mâini albe coli nescrise(...)/ dar să credem în tăceri,/ există un alfabet al tăcerii, îngropat în muntele acesta născut de alba zăpadă...”* – cf. p. 7).

Tot volumul se desfăşoară, dincolo de toamne, în **iarna purităţii**, de la hotarul cu „răsuflarea lui Dumnezeu”. Se desfăşoară ample mişcări, o veritabilă **metanoia**, întoarcere a fiinţei/spiritualităţii umane pe dos (există în volum şi un poem cu titlul ***Metanoia*** – cf. p. 41) – între **nisipul** care explicitează tăria credinţei pietrei („spiritul de nisip al pietrei se ridică la ceruri...” – cf. p. 118) – şi **zăpada** care marchează inefabila „margine a zilei/zăpada dintre trup şi gând...”(cf. p. 68). Spiritualizarea trupului, prin credinţa în limitele ilimitate ale **stării de ZĂPADĂ** – starea de volatilizare a materiei în sfinţenie! (repetăm, cu nespusă plăcere, cel mai frumos vers al volumului: „zăpada ardea precum gândurile sfinţilor”).

Noul volum de viziuni hieratice al lui Constantin Stancu este, în esenţa sa, ostil nu **sentimentului** (cum ar putea interpreta un cititor neatent! – cf. ***Antisentiment***, p. 69), ci **sentimentalismului**: a convorbi cu Dumnezeu presupune TĂRIA /ÎNTĂRIREA DUHULUI – şi, în niciun caz, edulcorarea pierzătoare de vigoare a Logos-ului: sentimentalismul în poezie distruge ”floarea de cireş”-sakura (simbolul purităţii concentrate spre Cer, al comuniunii mistice a Omului cu Cosmosul şi a Cosmosului/Integrală Creaţie, cu Dumnezeu, întru **recuperarea paradisiacă**) – distruge „inima pietrei”/credinţa în DEPĂŞIREA HOTARELOR AUTOIMPUSE DE ADAM/OMUL, prin păcatul **iniţial** (dar şi **iniţiatic**, în registru mistic... – poate acel „*Peca fortiter*”, al lui Luther... – sau, poate „*Felix culpa!*”, a Sfântului Augustin...).

Constantin Stancu, Omul/Orbul Profetic din Vârful Muntelui (Iniţiatic) **VEDE FULGERUL ZĂPEZII** - ştie, deplin, că **forţa iernii/ZĂPEZII LUMINII-ILUMINĂRII**, adică a concentrării întru Sinele Pornit spre

Respirația Lui Dumnezeu (precum Tezeu, pe Firul Ariadnei!), a represiunii paraziților divagației moleșitoare, de la Metafora Sublimă a Muntelui – **este singura forță real-soteriologică. „*Dumnezeu şi sufletul meu. Nimic altceva? Absolut nimic!*" – spunea Sfântul Augustin. IARNA RE-INIȚIERII ÎNTRU MUNTE - este singura noastră şansă de a depăşi hotarele păcatului adamic, şi de a nu uita zâmbetul hieratic al strămoşului („proto-Omului"/Adam Protogonos) din Paradis. Sinele-Sinea, care ne aşteaptă, etern/întru eternitate, acolo, în Paradis, ca UNICĂ FIINȚĂ DIVINĂ, RECUPERATĂ SPIRITUAL.**

Madame de Mont Martre
care a elogiat „verdele ireal de frumos al ochilor" mei

Jaqueline VANDAL
(Linda BASTIDE)
Premiul Jean Cocteau, 2000
al Societății Poeților Francezi

Mont Martre

Roşu Carco, verde Saint Vincent,
Ezitare roşiatică de Renoir şi albă
de Utrillo,
Multicolore mov dintr-un cimitir calm,
Sfântul Petru, sălbatic aur albastru,
Ametist ghemuit, o urzică, singură la umbra
unui liliac,
O mie şapte străzi sub luna roşcată,
Labirintul meu are pietre pierdute:

Iată înaltul oraş,
puternic şi ucigător.
Montmartre, scufundat sub griuri şi jeg
magnific.
Un castel de cețuri.
Dar străzile sale sunt vii.

Strada Lepic, stradă de nenumărat, stradă
ca o ancoră
Secrete despre culori sunt spuse
de o pisică galbenă, aşezată.

Tertre, roşie inimă şi miere în sfârşit.
Fiecare zi se împlineşte, rotundă.
Tu eşti Tertre.
Şi al meu,

Şi apoi ca un iaz .
Solitudinea ta tresare la soare.
Strada Berthe ridicată până la spasmul
mârâitt al unui nor.
Strada Gabrielle de asemenea, scară-vrajă.
Strada Starețelor, un mister funingine şi mătase:
răbdarea.
O amețeală înflăcărată strada Sălciilor.
Dar morile sunt moarte la răscruci de timp.

Montmartre,
Te văd, cald ca o navă,
Dormi în golul unui port,
aproape în golul mâinii mele.

Atunci bucuria mea vuieşte şi eu zic:
Mă asculți, oraşul meu?
Şi muntele apare,
Etravă magnifică, spre un cer extrem.

Traducere: Elisabeta Bogățan

Le Mont Martre

Rouge Carco, vert Saint Vincent,
Hésitation fauve de Renoir et blanche
d'Utrillo,
Multicolores mauves d'un cimetière calme,
Saint Pierre, sauvage or bleu,
Améthyste blottie, une ortie, seule à l'ombre
d'un lilas,
Mille et sept rues sous la lune rousse,
Mon labyrinthe a des pierres perdues.

Voici la haute ville,
forte et meurtrie:
Montmartre, chaviré de gris et crasse
magnifique.
Un château de brouillard.
Mais ses rues sont vivantes.

Rue Lepic, rue innombrable, rue comme
un amarre,
Des secrets de couleurs sont dits
par un chat jaune, assis.

Le Tertre, rouge coeur et miel enfin.
Chaque jour s'accomplit: rond.

Tu es le Tertre,
Et mien,
Et puis comme un etang.
Ta solitude tressaille au soleil.
Rue Berthe dressée jusqu'au spasme
feulé d'un nuage.
Rue Gabrielle aussi, échelle-sortilège.
Rue des Abbesses, un mystere suie et soie:
la patience.
Un vertige flamboyant rue des Saules.
Mais les moulins sont morts
aux carrefours du temps.

Montmartre,
Je te vois, chaud comme un navire,
Tu dors au creux d'un port,
presque au creux de ma main.

Alors ma joie gronde et je dis:
M'écoutes-tu, ma ville?

Et le mont appareille,
Etrave magnifique, vers un extrême ciel.

Primim şi dăm mai de(O)parte …

Vasile IANCU

Ti(rnăco)pologie sau despre lucrarea cu glugă*

După ce eşuase tentativa de asasinare a doamnei Monica Lovinescu – una din vocile de la „Europa liberă" care-l deranja teribil pe dictatorul paranoic, poliția politică, prin condeiul unui „cronicar"-colaborator, a pus „tunurile" propagandei pe acest post de radio si, în special, pe autoarea unor emisiuni ascultate de mii de intelectuali români. Cu tot bruiajul serviciilor speciale ale Securității. O paranteza ceva mai lunga, credem, necesară pentru reîmprospătarea memoriei unora dintre noi. În alte cazuri, operațiunea de lichidare a unor voci deranjante pentru regimul de la Bucureşti a avut, din nefericire, finalitatea dorită de conducători; chiar dacă mijloacele crimelor n-au fost elucidate (vezi morțile suspecte, galopante ale lui Noel Bernard, Vlad Georgescu, ipotezele vehiculate, plauzibile, fiind iradierea, otrăvirea). Despre Emil Georgescu se ştie, în schimb, că a fost înjunghiat cu câteva zeci de lovituri de cuțit. Încercările – penibile, de nu idioate – ale ofițerilor de la Departamentul de Informatii Externe (D.I.E.) de a trece drept apărători ai interesului național – vezi, Doamne, ei au fost adevărații patrioți, neavând nici un amestec în asemenea asasinate şi acte de agresiune/ intimidare de tip terorist – au fost contrazise flagrant de chiar câțiva ofițeri – extrem de puțini, excepții care întăresc regula – care au

trădat ordinele de la Bucureşti, odată ajunşi în Occident. Probabil, sub impulsul unor ultime crize de conştiinţă. Aceştia au făcut, de altfel, dezvăluiri senzaţionale în conferinţe de presă, în cărţi. Reamintim declaraţiile de presa făcute de ofiţerul Matei Haiducu („Domnul Z"), care a povestit că misiunea sa era să-i lichideze pe Paul Goma şi Virgil Tănase (vezi şi cartea *J'ai refusé de tuer*, dincolo de limitele ei ideologice, inerente unui vechi slujbaş al poliţiei politice), de un oarecare ofiţer Bistran, care îl avea în „ţintă" pe Virgil Ierunca, iar mărturiile generalului Ion Mihai Pacepa, după „defectare" (*Orizonturi roşii* s.a.), au fost/ sânt absolut cutremurătoare, aproape de regimul criminal comunist, pe care şi el l-a servit (încă din timpul lui Dej). Una din publicaţiile care a avut această sarcină de partid şi de stat şi a găzduit cu generozitate mai bine de un an articole vituperante, otrăvitoare la adresa „Europei libere", a fost „Luceafărul". Pe atunci şi o tribună a protocronismului, cu multe numere, la zile aniversare şi evenimente politico-ideologice (acestea din urmă se succedau ameţitor, precum plenare, conferinţe, vizite de lucru etc.), dedicate aproape integral acelor „zile" şi „evenimente". Ca şi cum ar fi făcut concurenţă organului de presă al partidului – „Scînteia", iar subtitulatura de „revistă a Uniunii Scriitorilor" ar fi fost o farsa. Explicabil: la conducerea revistei fuseseră impuşi doi oameni de încredere: Nicolae-Dan Fruntelată (şef) si Mihai Ungheanu (adjunct). În acest context, e bine sa reamintim – iarăşi – că în corul scribilor de serviciu, care „ejectau" texte împotriva celor de la „Europa liberă" (în ce termeni, nu e cazul să mai spunem) se înscriau Ion Lăncrănjan (*Căţeaua*, „Flacăra", iulie 1979), Vasile Nicolescu (*Naufragiaţii de pe pluta lui Nimeni*, „Contemporanul", iulie 1979), Ion Dodu Bălan (*Mercenarii vorbei de ocară* , „Flacara", iulie 1979), Pompiliu Marcea (*Moş Teaca în literatură*, „Luceafărul", iulie 1979), Dan Ciachîr (*Murături de Paris*, „Săptămîna", iulie 1979), Doru Popovici (*Cacofoniile Europei libere* , „Săptămîna", iulie 1979), Dinu Săraru, Eugen Barbu şi ciracii săi de la „Săptămîna" ş.a.m.d. Şi am luat ca an de referinţă numai anul 1979. Dar şi la Iaşi au fost câteva nume care au semnat articole cam de aceeaşi factură şi cu aceeaşi adresa. Să trecem… Cea mai lungă şi veninoasă/ injurioasă campanie a dus-o însă Artur Silvestri în „Luceafărul". Genericul articolelor: *Pseudocultura pe unde scurte*. Pe parcursul anului 1983, de pildă, sunt publicate sub acest titlu peste 40 de texte. De la început ne dam seama ca autorul (*programat*) a avut acces la o sursă de informare oficială bine ştiută: Securitatea. Numai aşa îmi explicam – şi îmi explic şi acum – de ce omul reproducea pasaje exacte din emisiunile „Europei libere" (de ex.: *Teze si antiteze la Paris*), în condiţiile în care ascultătorul obişnuit, fără „antene" speciale, pierdea adesea vocile postului, bruiate permanent. Nu oricine avea posibilitatea să dispună oricând, de orice emisiune, curat înregistrată, cu totală fidelitate. Numai „băieţii" din camerele de ascultare ale Securităţii îi puteau pune la dispoziţie lui A.S. benzile magnetice de care avea nevoie. Iar el „executa" prin cuvinte. La ordin. În numărul din 12

februarie 1983, după ce da informații privind tehnici propagandistice ale C.I.A., prin „Europa liberă”, Artur Silvestri examinează, ca un om bine situat în sistem, organizarea şi finanțarea postului de radio „imperialist”. Concluzia: „Europa liberă” nu era singurul canal antiromânesc finanțat de capitaliști etc. Sînt desființați Monica Lovinescu, Virgil Ierunca („poet amator, autor de note de jurnal”), Sanda Stolojan („semnează texte care i se dictează la ureche”), Paul Goma („un balon publicitar de săpun”), Anneli Ute Gabani („un geniu pustiu”), I. Petru Culianu („teoriile stângace ale junelui nu ies din mintea lui, ci din a lui Virgil Ierunca”), Ion Caraion („vehicul al diversiunii”), Virgil Nemoianu s.a.m.d. Calificative, în plus: „căuzaşi fără operă”, „agenți ai disoluției”, „vătafi parizieni”, „prestidigitatori”, „ipochimeni”, „diversioniști” s.a. Iar pentru că promovează – nici vorba – cosmopolitismul, aceşti „agenți ai disoluției” au mentalitate „neofascistă” (!?) şi – culmea – sînt organizați în „nişte grupuri de mafioți”. Imaginați-vă: Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, Sanda Stolojan, Paul Goma, I.P. Culianu (cel ucis de o mâna criminală trimisă de la Bucureşti), Anneli Ute Gabani si alții asemenea lor, constituiți, la „Europa libera”, într-o grupare de mafioți! Afirmație de un absurd total şi de cine făcută… Adevărul e că ne aflam într-o făcătura cronicărească de tip ubuesc. Cum menționam, atacul cel mai dur, infamant, este centrat, însă, pe Monica Lovinescu, subiectul a trei lungi articole, cu titluri care spun mai totul: *Biografia unei nulități cu fumuri* (nr. din 13 si 20 august 1983), *Denigratoarea clasicilor* (nr. din 27 august). Câteva pasaje sunt, credem, edificatoare despre stilul cronicarului A. Silvestri, stil care, vorba cunoscută, e omul: „*Prelungirea indistinctă a unor obiceiuri infantile, alăturată de un cult aproape de deificare al tatălui, proprii psihologiilor «accentuate» (spre a nu spune altfel), caracterizează mentalitatea retardată a sexagenarei de la Paris”. „După toate datele, a răzbi exclusiv prin protectori i se părea junei pusă pe carieră foarte recomandabil: protejată inițial de E. Lovinescu…”* s.a.m.d. Mai reținem că Monica Lovinescu are, în viziunea lui A.S., şi *„mentalitate de incendiatoare”*, în articolul din 3 septembrie *„agenta de la Paris”* fiind băgată în *„categoria Caion”*… Citim într-un ziar regional că un domn Artur Silvestri este *„expert în afaceri imobiliare”*. Să fie oare – îmi zic – acelaşi Artur Silvestri, virulentul – ca să folosim, totuşi, un cuvînt blajin – critic de la „Luceafărul” ante-decembrist, cel care a defăimat „oficina imperialistă americană”, cum era numit adesea postul de radio „Europa liberă”? Dacă domnul *„expert în afaceri imobiliare”* este unul şi acelaşi cu pamfletarul de la „Luceafărul” – ca să zicem aşa *„Expert în Europa libera”*, care dădea cu *„tîrnăcopul”* (numele adevărat al doctorului A.S.) în Monica Lovinescu, atunci domnul cu pricina a iubit dintotdeauna arginții. Numai că, după decembrie 1989, a avut şansa să-şi arate adevărata vocație. De data asta, fără voie de la Secu. Doar e în plin proces de construire a capitalismului, pe care, până mai ieri, îl detesta. Nimic de mirare. În fond, atâția foşti securişti se află în rândul capitaliştilor

autohtoni. De ce nu ar fi şi un fost cronicar de la „Luceafărul”, condus de N.D. Fruntelată, ajuns – deloc întâmplător – la un moment dat, în ştaful fostului nomenclaturist prezidenţial I.I. Cum se mai leagă lucrurile, oamenii de odinioară…* *Titlul ne aparţine.n.*

(Sursa şi resursa: **Google - Artur Silvestri**)

…şi o amintire din cartierul O.T. Hunedoara

Baladî moldovinească di cartier

Moto:
„mănânc şi plâng, mănânc”
N. Labiş - *Moartea căprioarei*

Miel bătut în cuie, pe-un copac,
Între blocuri cu intrări blocate
Mirosind a sate-abandonate
Şi a neam di moldovean sarac…
Taică-mio l-aduse din obor
Jumătate mort de frig şi foame
El e furnalist, brav muncitor
Membru de partid, cam bea prin crame
- Bă, învaţă, scrie poezi
Pionier di laudî la gazetî
Poate şi tu premiu vei primi
Că şi măta a fost tăt poietî
Proastî, dar ştia la potrivealî
Hî hî hî şi da din cur şî gură
La serbare o beut cernealî
Şi-o lucrat la casa di cultură
Din Focşani , era nasoală
Dar noroc că futăcioasă ciulă
Strechea mamii ei de-aşa marghioală!
Am adus-o la oraş să stea la bloc
Am făcut-o doamnă di prasilă
Mătii io i-am fost al cu noroc
Că mi-o fost di ea şi-un chic di milă
Nici chiloţi n-avea că nu se poartă
Io am prins-o-n grajd cu repejoru
„- Du-mă la oraş văzui pe-o hartă
Că acolo-i domn şi muncitoru’!”
Şî i-am dat sî-ş facî di danturî
Zestre nu avea doar curul mare
Şi-i lăptoasă, porţi s-o mulgi din gură
Ugeroasa-i futăcioasă tare!

Bre, ce talentat îi taica-mio
Ci talent de-a hi să povestească!
Soi moldovinesc cum mis- şî io
Să mă fac poet ca ve birgău
De-al vîrtos şî tîț sî ma cunoascî!
Știe să bleleascâ mielul viu
Are şi cuțit cu-acetilenă
De crăciun pîrleşte porc trandafiriu
Mielul l-a înfipt într-o antenă
L-a bătut de viu în trei piroane…
De se zbate gîtuit sărmanul
Sîngele se scurge-n trei ligheane
Taică-mio-i naprasnic, moldoveanu'
Pe omăt băltoaca s-a lățit
Taică-mio îi taie beregata
„- Bre, copchile, am copilărit
Slugî-n Dorohoi la fel cu tata"
Ia di tragi di curaj o duşcă
Mielu-aiaste-i noatin neînțarcat
L-aş mai fi-ndopat ținut în cuşcî
Dar şi-aşane- ajunji di mîncat"
Ia di bea şî tu să hii barbat
Zi-i lu măta să ni mai aducî
Şî sî hiarbî usturoi pisat
Că la noapti i-o vîrăsc sub bucî!
Ia saltați să-i tragim blana vie
Cât nu-i mort să –ți fac di o caciulî
Şî lu măta guler la dimie-
Tragi bre că doar' nu traji di sulî"!
……..
Mielul a-ncetat să fie miel
Boț însîngerat tranşat cu artă
Capu- ntr-un belciug făcut inel
Părțile de fript în oala spartă…
Mâna care a lucrat în moarte
Repede se şterge pe halat
„ - Bre copchile, foamea n-are carte"
Iaca de-aia mielu' l-am taiat"!
Ni ti mai sgîi şi ia di bea
Din lighean olac'di sînji cald
Că ti faşi ca tat'tu uite-aşa
Di barbat napraznic şî înalt!"
Mielu-i sfânt ascultă-mă pi mine
Miel de lapte, nespurcat di iarbă

Ia di fuji la măta iote-o vini!
-Fă, ai pus verdeţele să hiarbă?
Ia din ţuica iasta di pufoaicî
Şî mai hai pi sus că-mi vini-a futi
- Te-n cur di oaii iepuroaicî!
Io baui, tu te-mbataşi, ia du-ti!

Al. Amuşinăcioarei
Staţiunea Onăneşti - Gară

Descendent din nobili Maramureşeni, castelan Corvin organizator de turnire amicale, paradoxist de Gallup University sau aripa dreaptă de stânga a smeritului său ne-paharnic, jolly-jokerul cu pumnal melodios Eugen Eviu

Ion URDA

DESPRE INTELECTUALI

*(comentariu pe marginea articolului „Ce sunt intelectualii" de Virgil Diaconu din **Cafeneaua literară nr.5/47 mai 2007**)*

Incitat de conferinţa filozofului Mircea Flonta pe tema ***„Ce sunt intelectualii"***, dl. Virgil Diaconu publică articolul amintit în subtitlu, cred, ca un comentariu pe marginea acesteia, dar, presupun că, în acelaşi timp, şi ca păreri împărtăşite cu ale ilustrului filozof. Desigur că, de la nivelul nostru de erudiţie, nu ne putem permite prea multe, dar presupunem că nu vom păcătui exagerat dându-ne cu părerea asupra unei probleme care, măcar pe la extremităţi, ne înglobează cumva.

Cele două concepte elitiste asupra intelectualului ale ilustrului filozof, respectiv:

- *Intelectualii sunt marile spirite din istoria culturii;*
- *Intelectualii sunt geniile creatoare,*

se susţin prin ele însele ca şi definiţii generice, dar permit o foarte mare labilitate în privinţa aprecierii exacte a adevăratei categorii a intelectualilor, mai precis a indivizilor sociali care pot fi încadraţi fără putinţă de tăgadă într-un grup social care se distinge clar de celelalte categorii umane.

Eu nu cred că intelectualul ar putea fi definit vreodată drept saltul peste un nivel de acumulare intelectuală precis măsurat (gândiţi-vă la nivelul de acumulare şi cunoaştere al unui elev mediu de clasa XII-a din zilele noastre comparativ cu un geniu antic), şi, cu toată preţuirea faţă de personalitatea distinsului filozof, mi-aş permite să sugerez că ***conceptul de intelectual(itate) este mai aplicabil grupurilor decât indivizilor.*** Şi,

desigur, ca în orice grup, apar vârfurile (ar fi de preferat valorice), dar prezența acestora nu anulează masa de intelectuali ca şi categorie, pentru că ele însele (vârfurile!) s-ar estompa prin lipsă de reper. Iar problema apariției vârfurilor în cadrul grupului este, de asemenea, extrem de discutabilă, pentru că nu întotdeauna, socialmente vorbind, liderii (cei cu pâinea şi cuțitul) sunt cei naturali (şi, de obicei, valorici) – unanim acceptați – iar aceştia, pentru a nu creea probleme!?, sunt sistematic împinşi în afara posibilităților de afirmare.

Iată de ce eu consider că tratarea intelectualului într-un mod elitist, individual, pe baza conceptelor de *"mare spirit din istoria culturii"* sau *"geniu creator"*, perfect justificat din punct de vedere al analizei post-mortem a subiecților, nu ne ajută în mod real să distingem valoric intelectualii contemporani, să ne fixăm reperele noastre ca simpli muritori într-o lume în care totul e bulversat.

Pe de altă parte, dacă, sub comuniști, intelectualitatea era (hai să zicem!) *"oprimată şi marginalizată"*, iată că după revoluție ne umplurăm de intelectuali, care mai de care mai *"rasați"* (curios lucru, cu cât răcniră mai anticomunism, cu atât deveniră mai *"intelectuali"*), numai că, la o simplă analiză lucidă, de om sănătos, cu intelectul intact (dar nu neaparat intelectual!?) constați că te umple greața când analizezi calitățile de indivizi sociali ale acestora, cea mai mare parte profitori ordinari şi, mai apoi, bineînțeles că atent selectați după interesele sus-puşilor, unii dovediți ca vechi *"ciripitori"* ai securității comuniste.

Deci, în asemenea condiții, cu instrumentele filozofice pe care le avem la îndemână, pare destul de incomod să luăm o personalitate contemporană şi să o argumentăm *"pro"* sau *"contra"* ca intelectual elitist, dacă nu mai adăugăm ceva sistemului sau definiției pentru noțiunea de intelectual. Pentru că, nu întâmplător, dl. Virgil Diaconu pune problema dacă anumite acte sociale, creații de geniu, comportamente sau simpatii ale personalităților vremii, le scoate sau nu pe acestea din categoria intelectualilor bazată pe conceptele ilustrului filozof Mircea Flonta.

Părerea mea este că orice intelectual al vremii lui se raportează la contextul său social şi nu poate fi judecat decât în cadrul acestuia. Dacă am nega calitatea de *"geniu creator"* a lui Nobel, am nega tot progresul omenirii bazat pe exploziile controlate, chiar dacă alte categorii de *"intelectuali"* , tot *"genii creatoare"*, dar ale răului, au folosit-o distructiv. Cine ar putea nega calitatea de intelectual *"mare spirit în istoria culturii"* a lui Nicolae Iorga pentru faptul că a creat o nouă doctrină politică *"doctrina națională",* cea care le pute cel mai acut la nas europenilor unioniști adepți ai globalizării fără frontiere şi ştergerii oricărei urme de identitate națională? Curios lucru, prin asociere mi-a venit în minte mult uzitata sintagmă *"ştergerea deosebirii dintre sat şi oraş"* din vremea comunistă, cea care a făcut, cred, cel mai mult rău spiritului țăranului român.

Şi totuşi, dl. Virgil Diaconu încearcă să aşeze intelectualitatea dincolo de rău şi bine. - Interesant mod de a pune problema, dar unde, d-le Diaconu, în locul *"unde nu este durere, nici întristare…"*, cum zice preotul la îngropăciune pentru cel dus? Poate că aveţi foarte mare dreptate, numai Dumnezeu îi va putea judeca pe toţi elitiştii care se consideră intelectuali, dacă merită sau nu, comportamental, acest titlu, de noblețe în primul rând.

Dumnezeu l-a creat pe om, dar nu pot nici aprecia dacă el i-a dat şi calitatea de a discerne între bine şi rău, pentru că Şarpele a pus-o pe Eva să-i dea lui Adam fructul din pomul *"binelui şi răului"*, dar cert este că omul are capacitatea de a discerne între bine şi rău, cel puțin la nivelul preocupărilor individuale. Dar intelectualul, ca nivel de informare, are alte posibilități de a discerne binele de rău, chiar când este vorba de colectivități mari. Problema este doar de opțiune, el poate analiza ce e bine, ce e rău, care este răul cel mai mic dintre două rele (şi acesta fiind, în fond, tot un bine), dar opțiunea sa poate fi liberă sau determinată (nu insist asupra determinismului opțiunii, problema ar ocupa prea mult spațiu, dar *"corupția"* este doar un segment îngust al acestuia).

Înțeleg intenția d-lui Virgil Diaconu de a analiza simbolic intelectualitatea *"dincolo de bine şi de rău",* dar o analiză reală de acest fel practic nu este posibilă, pentru că nu-l putem scoate pe intelectual din rândul *"indivizilor sociali"*, aceasta este însuşi calitatea care-l validează ca intelectual. Cel mai potrivit ar fi să analizăm, la un intelectual, cu instrumente pertinente de măsură, cât bine şi cât rău a făcut, cu bună credință şi în deplină cunoştință de cauză, şi neaparat în contextul social al vremii în care a trăit. Cine poate să-i acuze pe inventatorii bombei atomice de crearea acesteia, când, în bătălia *"care pe care"* cu nemții, aceştia puteau să le-o ia înainte? Cine poate să nu-i acuze pe cei care au folosit-o împotriva unei populații nevinovate la Hiroşima şi Nagasaky, cu toate că era evident că Japonia urma să capituleze? Intelectuali au fost şi unii, şi ceilalți, dar despre buna lor credință se poate discuta.

Cât priveşte problema răului făcut de cei care vor să schimbe lumea, sunt de acord întru totul cu poziția d-lui Virgil Diaconu, dar vreau să nuanțez puțin. Lumea însăşi este în permanentă schimbare, rezultată din tendințele firești spre progres, spre o viață mai bună, confort, civilizație. Orice om creativ care a văzut pe un altul trăind mai bine ca urmare a unei creații, invenții, metode etc., prin imitație, încearcă să facă la fel (amintiți-vă de *"ligheenele-satelit"* din vremea lui Blacheu-vodă) şi astfel lumea se schimbă. Problema răului în schimbarea lumii se pune în condițiile schimbărilor brutale şi împotriva trendului de schimbare deja existent. Orice schimare de acest fel, oricât de mult s-ar trâmbița ideile de *"democrație", "drepturile omului"* etc., aduce comunității în cauză mai mult rău decât bine, fie şi datorită faptului că respectiva comunitate percepe binele în altă nuanță decât cea care i-a fost băgată pe gât cu forța. Ceea ce este îngrijorător în asemenea cazuri este faptul că intelectualitatea, dotată cu un

instinct de conservare prin adaptabilitate mult mai ridicat, se rupe de contextul său social, *"convertindu-se"* conjunctural la ideea schimbării impuse şi derutând vulgul. Rare sunt cazurile de rezistenţă, oricum oprimată, dar aceasta ar trebui să fie atitudinea adevăratului intelectual. Pentru că, prin însăşi acumulările intelectuale, intelectualul devine mai *"laş"* decât omul de rând, deoarece, în subconştientul şi conştientul său, el găseşte mai uşor fundamentarea teoretico-ştiinţifică a laşităţii sale, pe care o propagă, duplicitar, dar cu tărie drept cel mai important crez al său. Este cel mai frecvent caz în rândul intelectualităţii elitiste postdecembriste de la noi, când indivizi care au crescut în familii de mari activişti intelectuali comunişti, beneficiind din plin de privilegiile unei clase sociale răsfăţate de regimul comunist, au devenit, peste noapte, fervenţi anticomunişti, ba unii sunt prezentaţi şi ca etaloane de anticomunişti, când ei, de fapt, nu sunt altceva decât nişte javre *"lătrătoare"* făcând frumos la cei ce le aruncă ciolanul.

După toate demersurile de mai sus este imposibil să nu pui în discuţie problema moralităţii civice a intelectualului. Iar dacă, în cadrul grupului social (această noţiune, din punct de vedere sociologic, este des abordată sub denumirea de *"pătură socială"*), intelectualul este un vârf, atunci el este intelectualul elitist şi, cu atât mai mult, problema moralităţii sale civice este mai acută.

Se tot discută în mediile noastre despre *"corupţie"* ca despre principalul flagel care este sursa tuturor relelor din societate, dar termenul este atât de uzitat încât nimeni nu se gândeşte la o clară definire, care să realizeze o delimitare cât de cât orientativă a noţiunii. De multe ori cred că lucrurile sunt lăsate intenţionat aşa, pe baza principiului *"dezbină şi stăpâneşte"*, pentru că, în ochii săracului, orice bogat este un corupt, în ochii reclamagiului, toată justiţia care nu-i dă dreptate e coruptă, în ochii pensionarului, sistemul protecţiei sociale e corupt etc., ori, în opinia mea, *"corupţia"* ar putea fi definită, în cea mai mare parte, în modul cel mai simplu, imoralitate civică, iresponsabilitatea individului faţă de drepturile şi libertăţile semenului său.

Problema care se poate pune în discuţie este cea a intelectualului de vârf care se lasă sedus, indiferent de argumente, de *"partea întunecată a forţei"* – ca să parafrazăm un erou din *"Stars War"* – şi atunci mai există argumente pentru includerea acestuia în rândul *"elitei intelectuale"*?

Punctul meu de vedere este acela că, într-o societate normală, asemenea indivizi, oricâte calităţi şi acumulări intelectuale ar deţine, ar trebui categorisiţi drept nişte *"paria"* ai grupului social, pe care societatea să-i evite ca pe leproşi pentru a nu se infesta. Pentru că un **adevărat intelectual de elită** trebuie, în opinia mea, să constituie, pentru societate, un real model de comportament social şi un catalizator al reacţiilor de dezinfecţie şi dezintoxicare socială.

Neutrosofisme

- se dedică prof. ***Florentin SMARANDACHE***

Oprimare

Un pătrat
exploatat,
abuzat,
apăsat,
a căpătat
un junghi
şi s-a transformat
într-un … dreptunghi.

Neîmplinire

Mai exista
şi-un cerc,
evident berc,
ce-şi dorea
o clonă
mignonă,
dar, ne-mplinit,
în lipsă,
a devenit…
elipsă.

Confuzie

Puțin amețit,
un unghi ascuțit,
luat la pilă
şi la tocilă,
într-un context
stabilit
de-un text
confuz,
a devenit…
obtuz.

Contradicție

O dreaptă,
deşteaptă,
tinzând
spre infinit,
s-a întâlnit
c-un bolând
care, râzând,
i-a dat flit:
- Nu emit
cu sensul
să te conturb,
dar universul
e curb!

Megalomanie

O paralelă
euclidiană,
impudică,
rebelă,
megalomană,
unică,
axată
pe direcție,
a fost cadonată
c-o lecție:
- *Ah, ioi!*
După Bolyai,
a îndrăznit
unul
să nu tacă,
să-i facă
un bine,
dând cu tunul,
fără răutate,
sunt ca tine
o infinitate!

Lustrație

O ecuație
plină de grație,
se simțea frustrată,
lustrată
pe nedrept
fiindcă-un deştept
a afirmat
c-a colaborat,
la revoluție,
când s-a identificat

o necunoscută,
neştiută
care, în fapt
şi de fapt,
era… soluție!

Realism

O suprafață
isteață,
se-mpieptoşa
şi se-ocoşea,
măreață,
- *Eu pot fi plană*
sau curbă
dacă nimic
nu mă conturbă!
Se ploconeau
şi-o aprobau
curbe
şi drepte,
proaste
sau deştepte.
Numai un punct,
nițel disjunct,
un pitic,
i-o trânti-n botic:
- *Din păcate,*
n-ai fi nimic,
ai fi un gunoi
de n-am fi noi,
o infinitate!

Infatuare

La revoluție
o ecuație
cu grație
în evoluție
făcu un salt
atingând
un grad înalt.
Nici gând
să-i mai ajungă
vreo prăjină
la nas.
Dar o vecină,
privind-o-n dungă,
îi zise: - *S-ai fras!*
Ce te dai, fă, nobilă?
De fapt, eşti… insolubilă!

Paternitate

O problemă
stăpână
pe-un domeniu
de geniu,
peste-o săptămână,
a născut
o teoremă.
Ce de mai bârfe
au apărut!
– *E plin de târfe!*
zicea o axiomă,
de altfel, bonomă.
– *Are tată*
această fată?
Soluția dilemei
apăru tiptil:
tatăl teoremei
era, de fapt, … un copil.

Orgolii

O spirală
plină
de fală
dar cu-o mină
banală,
puțin obeză
o luă-n freză
de la un punct
pitic,
infinit mic,
aproape defunct:
- *Geaba te-ntinzi*
şi te extinzi
ca o coadă
de păun

rotată,
ți-o spun,
eşti fadă
şi umflată,
dar eu ți-s tată
pentru
că-s centru!

Linguşeală

O asimptotă,
cocotă,
se tot întindea
şi se linguşea
spre-o dreaptă
deşteaptă,
cu grație
şi educație
solidă,
dar cam rigidă,
nemişcată,
orientată
pe o direcție
dată.
Cu circumspecție,
un segment
delinvent,
mărginit,
ipocrit
emise
o părere
şi zise:
- Oricât
îți faci vise,
muiere,
poți să te-mpingi,
n-ai s-o atingi
decât...
la infinit!

Libertate

(fabulă)

Un triunghi isoscel
cam tembel,
inabil,
debil
şi rebel
se uita
cu frică
la latura
mai mică.
- Nu se poate,
eu nu-s delicvent
ca un segment
să-mi țină,
fără vină,
picioarele
legate!
S-a tot străduit
pân-a reuşit,
fără lege,
să se dezlege,
dar, în libertate,
s-a răscrăcănat,
s-a aplatizat
până a devenit
o dreaptă
una cu coala.

Morala:
Când ceri libertate,
uneori,
capeți o posibilitate
să mori!

Ion URDA - poet şi scriitor hunedorean. Doctor în ştiințe. Profesia de bază inginer. Născut la 13 ianuarie 1951 la Tismana, județul Gorj cu descendență de nobili maramureşeni. Director coordonator al revistei de cultură şi artă „Provincia Corvina" – serie nouă. Preşedinte - fondator al AsCUS „Provincia Corvina", editor. Scrie poezie, satiră, cronică literară şi de arte plastice, eseuri.

Autor a două cărți de poezie şi a uneia ştiințifice. Îl consider „cap limpede" complementar (sic, n.n.) în lucrul meu empatetic riscant şi, prin aceea, frumos.

Remember la Turnul Ne Boisa

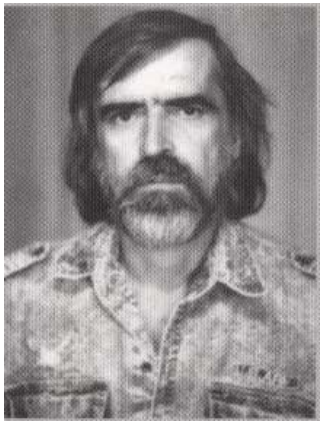

Ioan RADU IGNA
de Ilia pe Mureş

Saltul mortal al Poeziei sau Prinţul real al oglinzilor…

Am rămas prieteni deoarece eram modulaţi pe aceeaşi frecvenţă ultrascurtă: Streiul şi Cerna mea intră în Mureşul lui ilian. Iar umbra acestor râuri este rezonantă cu Lancrămul lui Blaga, satul purtător de sunet divinatoriu . Odată ne-am boemat sub stelele prea joase. Mi-a spus că el este soldat al unei stele apropiate. L-am crezut şi am umblat cu el ani în şir prin locuri care necunoşteau şi ne inspirau, prin cărţi care ne înfuriam că nu noi le-am scris. Era zugrav, dar nu de morminte. A fost şi el trădat de schizofrenicul care te fetişizează, invidiindu-te şi fiind cioclu care te elogiază prin epitafuri „fratrerne" .

Plecase din Hunedoara. Era omul de talent, amintindu-mi, straniu, de Ion Chichere Reşiţeanul şi de Georg Trakl. Îl ura pe Irod, dar îl şi plângea prin aceea că era manipulat de Irodiada. Îşi câştiga pâinea prozaică a vieţii jucându-se, poetic, cu ambele amante: dragostea şi moartea. Îi adora pe Trakl, Labiş, Blaga, Rilke, Ensensberger, Rimbaud, Stelaru… Poetul, unul adevărat, scria cu sânge propriu, făcând imprudent perfuzii cu vin roşu-negru de acasă.

Hamletian şi buimac de doruri stinse, jaruri, plin de arsuri şi prinoase din zestrea eposului rural, era bruscat în exilul proletcult al cartierului judeţean Hunedoara.

Un frunză verde al doinelor de jale premoniţial, înjurând-o frumos pe Euridice - Margareta care se cuplase cu Maestrul… A fost oţelar, ca mine, a dezertat dintre flăcări, ca mine: ne-am distrat împreună la ipocrizia şi laşitatea ţigănelii dirijiste unde se turnau între ei piticii cu vise gigantice. Eu, cu Ioan cap-tăiat şi jazzmanul Johny Răducanu, am beut cucută la modul socratic; musa solemnis a lui Ursachi ne-a vizitat oleacă aşternutul din garsoniera cu fresce roşii şi calorifere aşişderea, era Carmen frigida şi da târcoale Maeştrilor, dar degeaba, ei nu mai aveau sămânţă. Vorbesc în dodii, cum se cere cu stafiile: mâna care scrie oriunde dungă aurie, ca la masa lui Bogdan Petriceicu Haşdeu… Am fost cu Ioan Iancu şi Ioan Radu la Castelul Iuliei şi am înţeles triadic deodată totul. Cine nu pricepe, nu e vina scribului. Cu Marin Sorescu am suit în trei la Cetatea Deva. Sorescu a plâns: singur printre poeţi. Ne-a zis că el este cel mai tragic scrib român şi

autor de texte di musica facile. *„- Eugene,voi sunteți poeții, eu pasul de gâscan prusac al oltenilor”*… Chiar aşa.

Alungat în infernul oraşului etern-şantier, *„cu venele înafară”* – zise conducte de gazometru, Ioan Radu era plagiat copios, mai ales de pitulicile care adulmecau în cenaclul de luni, scâncind să se logodească cu prinţul boemei şi cumva să îi fure talentul. Semăna cu Ilarie Voronca. Un ofiţer al stării civile pe vreme de militarism de partid, a eşuat în a-l însura cu o pitulice. Nu a reuşit nici cu progenitura, când cu alt prinţ cam ciufut şi oleacă bine misogin.

Radu de la Ilia avea umor negru şi suflet dalb, mătăsos. Căuta o Fată Albastră, sub spectrul mov. Trăznaie. Aşa vorbeam, în dodii. Ne-am îmbătat odată într-o vie cu struguri negri şi mari, căpreşti. Bojdeuca părintească o vopsise cu albastru moţesc, amintindu-mi de cea a părinţilor lui Miron Ţic.

Ne-am trezit şi amintindu-mi de Ghilgameş, am strigat *„- Prietenul meu Enkidu!”* Pas de înţelegeţi nebunia.

Se născuse într-o căsuţă de chirpici şi acolo încă trăia Măicuţa bătrână. *„- Mă hamletizez!”*, îmi zise. *„Nichita Blondu îi mai nebun ca noi, bea apă şi simte votcă, păcat că-i jumătate rus... Noi suntem doar esenieieni”; „– Care, esenieni? Desigur cei de la Marea Moartă!”; „- Evident, doar nu de-ai lui Serghei…”*

Recita din memorie şi într-un mod inimitabil, parcă rupea din cuvânt şi arunca la vrăbii. I-au furat câteva caiete pline cu versuri şi l-au imitat din invidie. Maestrul frigidei Margarete l-a urât copios, iar un Iago l-a împrumutat cu nişte bani, apoi l-a dat în judecată la Simeria şi l-a ameninţat cu pârnaia: a plătit prin împrumut de la unul mai cornut. Ioan Radu Igna era total păgubos, nu le avea cu spiritul revoluţionar şi nici nu a sărit în căruţa tuturor; nu a rămas dator nimănui, cum scria Tibi Mariş, când scria. Nu l-a turnat nici pe Balşan, genialul shizofrenic, atunci când unul „M.I.” a făcut-o, iată amintiri care mi-l ţin aproape şi după ieşirea din labirint. Prin icarism.

Îl urmărea o stigmă şi s-a prins cu stihiile. Ioan Radu Igna a fost Optzecistul real, chiar dacă Bârgău, fostul coleg, l-a uitat. Au plecat amândoi diferit, dar halucinant aidoma.

A fost un într-un fel veriga de legătură dintre generaţiile mişcării literare hunedorene în cea mai fertilă manifestare a sa. A fost boemul vinului lui Khayam şi Otto Stark, al melancoliei taoiste a lui Dan Constantinescu, al lycantropiei eliadeşti a promoţiei ′70 (fraţii Evu, Tibi Mariş, Nicu Balşan, Sevastianos Vlahos, Pascal Vlad, Nicu Crepcia, Mariana Pîndaru, Carmen Demea… Atunci a fost Flacăra – flacără şi cenaclul – cenaclu. Dincolo şi dincoace de caracude şi turnători. De sefrodocţi şi grafomani. De relicte staliniste. De babaci cu şoşoni şi pâslari, cu pufoaice şi bâlbe proletcultiste… Ioan Radu Igna ar trebui să fie genericul unui concurs anual de poezie la Castel. El s-a aruncat de pe turnul

Ne Boisa , nicidecum Victor Niță, care îl plagia atitudinal: stilistic nu avea organon.

Da, IRI a fost şi adevăratul poet al turnului Ne Boisa al Corvinilor. Am umblat împreună pe Mureş şi pe Strei, ne-am jucat de-a tinerețea răsfățului romantic, am gustat şi amarul mierii… Ioan Radu Igna a fost, cu o săptămână înainte de a muri, la mine să îmi dăruie prima lui carte. N-avea bani. Fiica îi plecase în U.E.

Soția mi l-a plâns. Colegii ba. Niciunul. El mi-a dăruit câteva exemplare. Am înțeles că va muri. Era bacovian şi era cumva sub spectrul Greene: *„Un caz de mutilare"*… Lumea era leprozerie şi el nu era imun. Lumea se ipocrizise şi mai rău, după 1989.

Ioan Radu Igna s-a prins prea mult cu umbrele, le vedea luminoase. Cartea lui primă şi ultimă (?) – a botezat-o *„Dor cu ghiare"*… Ştiu că este undeva pe-aici, uşor cu capul înclinat spre umărul stâng, semănând cu Ilarie Voronca. Semănând cu Ioan Radu Igna.

El nu s-a temut de talentul celor de lângă el, ci l-a privit cu frăție. Un Singuratic care îşi scrie şi acum cărțile pe undeva… Le editează pe banii parveniților angeloizi, poate în Agartha. Există un supraviețuitor al său care îl considera complet nebun. Un descălecat din Trenul Foamei Chişinău – Suceava – Cluj – Hunedoara - Valea Jiului - Dinamo Bucureşti.

Eu îl consider poetul saltului mortal. Veriga lipsă a fost ruptă şi continuitatea duratelor vii-literare, zgreabănă la vitraliul plumbuit al unor memorii aşa… ca un dor cu ghiare… Dar ghiarele acelea sunt de vultur, ghiare la aripi… **Poeziei noastre însă îi este dor în sus, dor cu aripi** …

Din arhiva mea de suflet, redau câteva poeme. Dar din dar se face rai…

...dor cu aripi îngherate/ Pe sub clopote cam sparte ...

Fie primit şi de turnătorii lui comeseni. După lectură *„..picura-va duhul lui Villon ca vin roşu sub spânzurătoare. Cum cădea-va, după cântec, mâna mea"* (citat din *Divina oratio nuovo* de Cezar Ivănescu).

Promontoriu

Toate ar fi în ordine
Dacă nu ar veni cea care atât de mult
Se aseamănă unei crizanteme mov
Strălucitoare umbră a domnului Bacovia
Vă conjur însă lăsați-o să vină
Ea oricum vineri să mă devore ca pe o mireasmă
Unde să plec de pe acest promontoriu
Când cele de taină mă acoperă
Ca o rouă cosmică
Mai mult o părere alunec înspre fruct
Înhămând cuvinte la acest plug de oase
Care trage după sine
Luceafărul de zi.

Dor cu ghiare sau Salt mortal

Mi se face frig de tine
Dor cu ghiare mi se face
Şi chiar cuvintele care
Atât de bine ştiau
Să facă sluj
Se viforesc acum pe limbă
Şi dă în clocot de amurg
Iubito
Sufletul îmbracă mănuşile de gală
Noapte de absența ta se face
Vârcolacii lunii îmi mistuie conturul
Pe scripeți uriaşi se desfăşoară
Absența ta –
De ninsoare mi se face
De soldat cu puşcă mi se face
Să mă apere de absențe
Când umbra prinde
Contur de şarpe tăiat sub plug
Să fiu muşcat de părți
Aş vrea
Ah cât aş vrea
Mai visând
Mai fiind.

Totul despre viața mea, dragostea mea şi moartea mea

Movă e carnea
Liber cugetătoare
A poemelor mele
Şi tare
Pentru dinții de lapte
Ai dogmelor.

Semnale enigmatice

Neîmpăcat cu sine bestiarul.
Ochi mobili între
Singurătăți inegale.
Puls sacadat. Viață în rafale.
Beton.Metale. Sirene. Talanți.
Încremeniți munții cei mari
Iar marea o imensă plasă
Pentru acrobații sufletului –
Un salt mortal poezia.

Ori în răstimpuri
Enigmatice semnale.
Ale vecinilor.
Ale celor care vin.

Sămânța mai grea decât munții

Mă alung cu himera
În rariştea cu ierburi treze.
Nu fac dragoste cu tine,
Îmi spune,
Realul ne aude !

Dar tu eşti mai albastră
Decât oricare dintre
Ferestrele ce se deschid
Spre mare,
Sămânța ta e în mine
E mai grea decât munții,
Cântând se-nfiripă
Umbrele tale peste mine
Ca petalele unei
Flori adevărate .

Poem necesar sau şarpele casei

Nu, niciodată nu l-am scuipat
Pe Dumnezeu în oglinzi
Era un vers rătăcit
Răsucindu-se-n absența vederii.
Sunt prințul oglinzilor,
Cea mai de soi cerneală
E chiar sângele meu.

Iubesc frunzele de întuneric
Şi şarpele casei
Cu cap de miel şi solzi de lumină.

Iubesc întâmplarea liniştii
Care fecundează murind acest poem.

Viața mea tremură alături –
Un pumn de semințe.

Orizonturi roşii,
Orizonturi albastre,
Orizonturi aurii …
prin umor şi poezii

Departele de aproape:

Doamna mănăstirii Prislop de Haţeg

Liuca – Teresia BOLCHIŞ TATARU

Opera Doamnei născută nu departe de Valea Streiului meu natal, este cvasi-biografică, una cu accentuat travaliu de *„carte trăită”*. Naşterea ei în satul aferent vechii Mănăstiri Prislop (unde tatăl său a fost preot refugiat odată cu cedarea Ardealului, în Maramureş…) a fost pentru mine monedă de lumină ce aruncă şi mai în derizoriu, bunăoară, că satul Nădăştia de… Jos, a înjosit istoria gloriosului loc prin ivirea şi bântuirea unor Zăroni şi aşa-zişi nemeşi, însă aceeaşi vatră a dat României mari nume ale istoriei.

De fapt profesoara Teresia Bolchiş-TATARU (foto) este originară din istoricul sat haţegan Nădăştia de Sus (la un pas de Mănastirea Prislop), unde părinţii ei au slujit preoţeşte Mănăstirea Prislop. Este, cum o ştiu, o venerabilă Doamnă a scrisului românesc: refugiată în anii cizmarului în Germania, în condiţii dramatice parcă urmând un destin al mântuirii prin arta scrisului, Liuca, Lia dezimerdată, continuă a scrie opere istorice şi de geo-botanică, în paralel cu o serie de cărţi documentare şi desigur romane. Uneori mai scrie şi poezie, pe dominanta tematică a originii şi paideumei transilvanice. Din acelaşi spaţiu ţinem aproape şi cu haţeganul Radu Igna, romancier, cu prof. univ. dr. Sigismund Duma, dar şi cu un mare om de omenie, prof. univ.Teofil Bolchiş, fratele cel mai sensibil la destinul surorii sale, Scriitoarea…

Silită de vitregia oprimărilor regimului totalitar, a plecat din Baia Mare. Domnia Sa a reuşit să emigreze în Germania, pentru a-şi proteja fiinţa şi Familia. Cloşca cu puii de aur… Militantă exemplară a moralei creştine de tradiţie istorică în Ardeal, Biserica Unită cu Roma, confesiune pe care a deprins-o din familia sa, de preoţi maramureşeni, - tatăl ei a fost preot la Mănăstirea Prislop, - avea să se facă preţuită şi pe alte meridiane prin scrierile şi studiile de specialitate, nenumărate fiind referinţele elogioase, meritate, la opera sa, cât şi a dimensiunii pe care o cred esenţială, aceea a unei mari, statornice şi înalte iubiri faţă de origine. Se reflectă aceasta în primul rând, în excelenta lucrare *„Maramureşul - mândria şi durerea noastră”*, monografie amplă de istorie şi memorialistică, în două volume, lucrare pe care a condus-o Epica Mariei Teresia Bolchiş,- este una evocatoare, un reflux al memoriei, un adevărat memorial al dramaticei noastre istorii. Romanele, nuvelele ei sunt compozite, fresce de familie sau ale unor oameni pe care i-a cunoscut, schiţe de portret ce – prin extindere – devin colective. Sunt destinele Oamenilor din ţara ei din care a purtat cu venerație şi religiozitate aparte, amintiri demne a fi povestite celor ce ar putea uita. Un patos remarcabil transpare din *„Amintiri silvăşene”*, dar şi o intactă ţinere de minte şi reflectare fidelă, minuţioasă, de arhivă vie, a evenimentelor care i-au marcat copilărie şi adolescenţa, mai ales. *„Liceu, - cimitir al tinereţii mele”, „Anii noştri de şcoală”- „Sovietizarea”, „Măriuca”* – un roman eminamente creştinesc şi cumva autobiografic, o alegorie întreţesută de parabole

biblice.; *„Aparițiile şi mesajul Sfintei Fecioare de Lourdes”* este direct - documentată, o carte-mărturie despre locul sfânt de pelerinaj al catolicismului universal; *„Monumente ale naturii în Maramureş”; „Comoara pierdută”; „Floarea de piatră”; „Legende botanice creştine româneşti”; „Lacrimarium”* (poeme)… A coordonat trilogia *„Maramureşul- mândria şi durerea noastră”* – operă esențială şi document excepțional de mare interes pentru noi.

După emigrare, nu s-a rupt – dimpotrivă – de oamenii de istorie, învățământ şi literatură din Nordul ei, precum nici de cei din preajma ținutului natal, Hunedoara .

Scriitoarea este membră a cercului cultural - artistic APOZIȚIA din München. Membră Liter-Art XXI U.S.A.; Membră a Asociației Botaniştilor din Schwaben, Augsburg; Membră UCIP de Presse. Opera ei a fost premiată şi asupra valorii ei s-au pronunțat oameni de înaltă competență din țară, precum şi din SUA, Germania, Italia, Franța, iar colaborările ei cu importante reviste din toată lumea, au dus mesajul strălucit, demn de dragoste, respect şi onoare, în primul rând unul al Sufletului Românesc ancestral. Teresia Bolchiş Tătaru face cinste literaturii române şi crezului neabătut de o viață în divinitate şi națiunea din care s-a zămislit. Am avut repetat onoarea să peregrinăm împreună locurile natale, evocate tulburător şi inconfundabil de unele din cărțile ei. În două rânduri, am refăcut împreună un itinerar ar memoriei noastre colective, cu fratele ei, prof.univ. Theofil Bolchiş, la Hațeg, Prislop, la Pădureni sau la Castelul Corvinilor, la Deva, dar şi la Baia Mare, unde, cu pietate, revine pentru a-şi regăsi cuibul sacru familial, venerabila Doamnă. Energică şi consecventă îşi scrie cărțile nu din alte cărți, ci cărțile trăite cu vigoarea şi binecuvântarea harului autentic. Cuvântul scris al Liei Bolchiş este binecuvânt, *benedictus fructus tu Jessus.*

Mărturisire…

În ziua de vineri, 3 Iulie 1935 pe la amiazi, pe o zi toridă de "cuptor" am venit pe lume în casa parohială greco-catolică din Silvaşul de Sus/Hațeg/Hunedoara, Munții Poiana Ruscă, unde tata, Gheorghe Bolchiş era preot.Mama, Valeria, născută Costin era casnică, absolventă a Şcolii Pedagogice din Sighetu Marmației, dar n'a profesat crescându'şi cei patru copii dintre care eu sunt cea mai mare. Ambii părinți sunt "de neam" din Săcălăşenii Chioarului(azi greşit, jud. Maramureş) descendenți din voievozii Maramureşului.

Am copilărit în Silvaş până la cinci ani, când în Martie, 1940, părinții mei s'au strămutat "mai spre casă" în Nordul Ardealului, în Boineşti, apoi în Trip/Țara Oaşului, unde tata a primit parohie.

Am făcut şcoala primară la unguri, în Boineşti, apoi cls.I-a de Gimnaziu, 1945/46, la Baia Mare, după care am fost mutată la "Liceul "Doamna Stanca" din Satu Mare, devenit după reforma comunisto-sovietică a învățământului românesc: Liceul de Fete Român, pe care l-am absolvit în 1952, cu 11 clase. Când am venit pe lume ursitoarele cele bune m'au dăruit cu un creion bont, infectat cu un microb ce te îmbolnăveşte pentru o viață, îți pregăteşte mereu stânca lui Sisif şi numai rareori te duce spre Câmpiile

Elisee. Ca urmare, "când voi fi mare, mă voi face să... spun poveşti!" ca şi părinţii mei, dar nimeni nu prea ştia ce meserie va să fie asta.

La ora când se formează sentimentele politico-morale, a dat peste noi "realismul socialist" în cultură şi artă şi "arta cu tendinţă" comunistă, care au retezat brutal aripile puiului de rândunică ce abia încercau a se deschide spre soare. Aşa, părăsind cu durere literatura, respectiv literatura minciunii şi a adulaţiei partinice demente, mi-am căutat refugiu
în ştiinţă crezând că gâza este peste tot Pământul, Hexapoda, dar m'am înşelat amarnic. Datorită nivelului meu politico-ideologic tovărăşesc scăzut, n'am ştiut că dacă tovarăşul Stalin a decretat că, gâza socialistă are sau poate avea şapte, nouă, zece, ba chiar şi treisprezece "pode," picioare prinse pe torace, este *o realitate,* "ce nu se discută, tovarăşi" În "Pravda" sovietică iar la noi în "Scânteia" o armată de trepăduşi dovedeau că tov Stalin are dreptate.

Aşa, în 1952, m'am înscris la Facultatea de Ştiinţe Naturale-Chimie a Universităţii "Victor Babeş" din Cluj, devenită "Babeş-Bolyai" după revoluţia anticomunistă din Ungaria, Oct.1956, pe care am absolvit-o cu examen de stat, în Iunie, 1956.

Am lucrat în învăţământul socialist, ca profesoară de biologie-chimie, la Baia Mare, 20 de ani.

După ce aproape 20 de ani nu m'am mai ocupat de literatură, în uşoara perioadă de liberalizare de la finele anilor 60, mi-am făcut ucenicia literară în cenaclul "Nord" din Baia Mare unde ne înfiinţam şi desfiinţam reciproc după toate regulele exigenţei literare. Am început să public în presa locală.

Am debutat în 1969 cu schiţa "Lumini sângerii" puţin tovărăşească, necesară pentru debut (!) în suplimentul literar-artistic "Maramureş" al ziarului local:"Pentru socialism" Cu un reportaj turistic am debutat pe plan naţional, în "România pitorească"tot în 1969.

În cadrul "activităţii culturale" obligatorie pentru cadrele didactice, am dus o activitate susţinută de ocrotire a naturii şi protecţia mediului, în cadrul acţiunii "Almanah cultural" organizat de sufletiştii culturali, (ex politruci), presa şi oamenii de cultură, aprobat de partid.

În 1956 m'am căsătorit cu ing.Mihai Tătaru, oşan din Trip, căsătorie din care au rezultat doi copii: Mihai-Ovidiu şi Sanda-Maria.

În 1976 am părăsit România socialistă împreună cu cei doi copii, soţul nu ne-a urmat. (capitolul este lung şi complex)

În Occident/ Germania unde am obţinut statutul de refugiat politic am lucrat ca botanist la Übersee-Museum din Bremen unde am început chiar o teză de doctorat. Am continuat alergarea pe două piste, botanica şi literatura, până când m'am mutat în Augsburg, landul german Bavaria, unde primind un serviciu de o jumătate de zi, am depus botanica dedicându-mă total microbului meu, scrisul. Am încercat să recuperez anii răpiţi de comunism, au început să'mi apară cărţile:

Cărți:- Baia Mare, ghid turistic, Oficiul Național de Turism, Agenția Maramureş, 1967(broşură).

- **Ocrotirea naturii în Maramureş.** Comit.pt.Cultură şi Artă, 1970, colaborare cu Ion Nădioşan.

- **Monumente ale naturii din Maramureş.** coautoare, Ed. Sport-Turism, Buc.1976

- **Comoara pierdută**, schițe literare, albe, gri, negre, albastre. Ed.Ion Dumitru Verlag, München, 1988. Recenzii: şapte, în presa din exil şi la radio BBS/Londra, Radio Europa Liberă/Munchen şi Radio Vatican.

- **Maramureş leagăn românesc.** Ed.Nistru, Bruxelles, 1989. Recenzii, două, presa din exil.

- **Ieşirea la Lumină,** carte de rugăciuni gr.-cat.(în colaborare, teolog Victor Bolchiş) Augsburg, 1991.

- **Terminologia botanică creştină la poporul român** - Studiu etnobotanic - Omagiu profesorului Alexandru Borza, Augsburg, 1993. Recenzii, opt. în presa din exil şi din țară.

- **Comoara pierdută,** ed. II-a, Ed."Viața Creştină", Cluj, 1997. Recenzii trei, presa din țară.

- **Floarea de piatră**, poveşti ecologico-creştine. Ed.Gutinul, Baia Mare, 1997. Recenzii două.

- **Legende botanice creştine româneşti**(culegere) în colab. cu prof. dr. C-tin Drăgulescu, Sibiu, Ed.Gutinul, Baia Mare, 1998. Recenzii, trei.

- **"Liceu cimitir al tinereții mele..."** vol.I.(memorialistică) Ed.Gutinul, Baia Mare, 1998.Rcenezii, trei.

- **Maramureş - mândria şi durerea noastră,** vol I - II, coordonatoare, Ed.Gutinul, Baia Mare, 2001.Recenzii şapte + o broşură, comentarii.

- **Amintiri silvăşene. Portretul uni sat hațegan din anii 30.** Ed. SigNata, Timişoara, 2001. Recenzii, trei.

- **Aparițiile şi mesajul Sfintei Fecioare de Lourdes.**Augsburg, 2003. Recenzii, două.

- **Comoara pierdută,** ed. III-a, Ed.Criterion Publishing, Norcross, USA, 2004, Recenzii, două.

- **Anii noştri de şcoală. Sovietizarea 1948-1956.** Ed.Criterion Publishing,USA, 2004.Lucrare premiată de **LiterArt XXI,** 2004, Asociația Internațională a Scriitorilor şi oamenilor de Artă Români, USA. Recenzii, patru.

- **Măriuca,** roman, Ed.Gutinul, Baia Mare, 2005. Recenzii, şapte.

- **Lacrimarium,** poeme, Biblioteca Provincia Corvina, 2005.

- **Tragedia Oaşului şi a Maramureşulu**i. Convorbiri cu Teresia B.Tătaru, pag. 247-294 şi

- **Teroare în Țara Oaşului** - Memoriile preotului Gheorghe Bolchiş(puse la dispoziție de fiica sa, Dna Teresia B.Tătaru) pag.295-323, în **Cartea negră a ROMÂNIEI 1940-1948,** de Liviu VĂLENAŞ, Ed Vestala, Buc. 2006

- **Maramureş - mândria şi durerea noastră,** vol.III, Ed. Gutinul Baia Mare, Dec. 2007.Recenzii trei.

- **Calendarul naturii** - carte pentru copiii de şcoală primară - sun tipar, Ed.Gutinul, Baia Mare.

- **Restituiri,** roman finalizat pentru tipar, Ed. Criterion Publishing, Bucureşti.

+

Noi **premii** internationale pentru scriitorii hunedoreni la Giardini Naxos, Sicilia-Italia, 2007.

Proză scurtă**: Premio speciale per il miglior racconto in Romeno: BOLCHIŞ-TATARU, Teresia: "Desigur, nu era decât vântul**..." Nova Provincia Corvina, Anul XI-Nr.8(45)sept.2007, Serie nouă, pag.50.

+

Autori maramureşeni, dicţionar biobibliografic, Biblioteca Judeţeană "Petre Dulfu" Maramureş, Ed.Umbria, Baia Mare, 2000. **teresia B.Tătaru,** pag. 534-535.

+

Câteva publicaţii ăn germană: două ştiinţifice, 1986 şi trei schiţe literare în: **ZUAGROASTE, Rumänische Prosa aus München und Bayern. Sammlung Observator-Hefte, München 1995.** Herausgegeben von Radu Bărbulescu.

+

Colaborări, la Radio Europa Liberă, emisiunea "Tinerama", 1976-1980, sub pseudonimul, Mara Mădăleanu. La ziarul românilor din Canada, "Cuvântul românesc", 1977-1989, sub pseudonimul Cornelia Baltag, apoi din 1986 sub numele adevărat, Teresia B.Tătaru.

La: Săptămâna münchenează, Observator München, Curentul, Perspective, Apoziţia (München), Lumea Liberă (New York), Căminul românesc (Geneva), Balada (Bonn) Origini (USA). În ţară: Viaţa Creştină (Cluj), Unirea şi Cultura creştină (Blaj), Provincia Corvina (Hunedoara), Aurora (Oradea) în presa băimăreană: Pro Unione, Graiul şi Glasul Maramureşului, Informaţia zilei de Maramureş.

Membră a Cercului cultural-artistic "Apoziţia" München; Membră LiterArt - XXI, USA, Membră a Asociaţiei Botaniştilor din Schwaben/ Augsburg; Membră UCIP (Union Catholique Internationale de la Presse); Membră în Colegiul redactional al revistei de cultură "Pro Unione" Baia Mare şi a revistei "Provincia Corvina, Hunedoara.

+

Două maxime, îndrumare de viaţă şi model: "Ad majorem Dei gloriam" Sf.Ignaţiu de Loyola *„Spre mai mare mărirea lui Dumnezeu"* şi *"Eu nu sunt decât o unealtă în mâna lui Dumnezeu"* - Mutter Tereza de Clacutta.

Teresia Bolchiş-Tătaru, Augsburg, în Martie 2008

Un text dadaist de eugenevu

Nu a înnebunit Lupul!

Umblă zvoana panica țipenia
Ca dragobetele
Prin moldoltenia
Că ar fi înnebunit lupul
Însă aceste e delirul mediilor
Oglinzile sparte ale istoriei

Numai când Doamne fereşte
va înnebuni pădurea
Decăzând în duplicitate cu
Securea
Şi a cozilor de topor
Ori de târnacop
Ah nu a înnebunit lupul ci turma ?

Silvestrele dihonii îşi fac din cauză
Un scop
Şi Bătrâna Erinie
La capăt de linie
O papă Foamea de sine
Stihia de Tanacu
Lux-Ferris turbat
Ca Nabucodonosor
opulent şi milog la vampirul din pat

Scuzați-ne rima absolut dadaistă
Într-o literatură post
Cripto fripto scripto
COMUNISTĂ
Iar zvonerii saducehii
şi Patroana lor Țoapa
Când se va răsturna groapa
În gaura neagră a
Urâciunii va să-i devore
Fatasma
Cortina de Fier Vechi
Şi catapeteasma

Lupul nu va înnebuni
Niciodată
Câtă vreme turma
Este dinlăuntru vegheată

Chiar de Lupul din stindard
Protodacic, Carpatic,
Sub druidic stejar
Lupul Stelar
Puiul aceluia mi-a ieşit în cale
Copil fiind la Vâlcele de Vale
Şi nu m-a mâncat
Nu m-a muşcat:
Pădurea din melos
Mi l-a chemat.

Teresia BOLCHIŞ TĂTARU
(Numele de BOLCHIŞ vine de la BOLC, adică lup).

A (se) mira, mirare

Odată m'am mirat, foarte! După dicționar, **mira,** este verb reflexiv și tranzitiv, a fi surprins sau a surprinde, refl. a nu se dumiri. M'am mirat pentru că nu știam că există și o altfel de hârtie de șters la c… decât „Scânteia."

Trăiam „în vârful dealului" și ca și copii ai naturii, eram una cu ea, cea care ne alimenta, ne îmbrăca, ne ocrotea sau ne pedepsea cu secetă, fulgere trăznete, inundații sau zăpezi, dar niciodată nu o exploatam până la distrugere, ci întotdeauna fiind una cu ea, de la sine o ocroteam, păstrându-o curată și frumoasă, oarecum instictiv și inconștient, chiar fără să ne dăm seama cât este de frumoasă, sau ce valoare are pentru sufletul și viața noastră această frumusețe. Era așa, pentru că: așa trebuia să fie; era așa pentru că așa s'a moștenit „din bătrâni"; era așa pentru că „așe'i bine!" și era așa pentru că așa am crescut în sânul ei, ca prunci ai ei, exploatatori ai ei și păstrători ai ei, în același timp.

Așa stând lucrurile desigur că știam cum se mulge vaca și oaia, cum se face cașul și urda, cum se măsoară laptele la sâmbră, cum se toarce fuiorul și canurile de lână sau de cânepă, unde se ascunde „marți sara" = Marțolea, care poate îmbolnăvi sau vindeca, mai ales pe pruncii mici de hernie, sau cum se poate lua laptele de la o vacă și „strămuta" la o alta!!!

Tot așa știam și cum să ne ștergem la c… cu iarbă, dacă te-o apucat aieste nevoi pe câmp, sau cu frunze de pe o tufă de te-o apucat în pădure, ori cu „pițiene," frunze de porumb, sau de floarea soaerlui, cam aspre, dacă te-o apucat într'un lan de păpușoi. Dar cel mai bine era să folosești pentru o treabă ca asta frunza de brusture, care lată fiind, ba și moale, dacă era de specia „*tomentosa"* își îndeplinea cel mai bine funcțiile igienice. Pe vreme de iarnă, funcția igienică o preluau pănușeile de porumb, care se adunau, la desfăcatul mălaiului iar în lipsa acestora, funcția o îndeplinea, ceva mai puțin plăcut și mulțumitor, fânul sau chiar coceanul de porumb. Deci dacă toate astea le știam, ca și copil „de la țară" că exită și altceva, o hârtie specială, de folosință igienică pentru la dos, nu aveam cunoștință.

Mai știam că lelea Mărie folosea frunza de brusture și în alte scopuri: când mergea la „piață" cu lăptărie, înainte de apariția tifonului, învârtea scoptătura de brânză de vacă, ori căpățâna de curechiu murat, în frunză de brusture. Cu treaba asta cel mai bine era învestită frunza de brusture mare, care după cum o definește și numele științific, *Lappa maior,* are frunza cea mai mare în cadrul speciilor surori. Doar că eu la ora aceea nu aveam habar, că brusturele nostru, de polivalentă folosință are și un nume special și încă într'o limbă de mare respect și valoare în lumea oamenilor învățați, ba chiar foarte învățați!

La casele parohiale construite în formă dreptunghiulară coridorul însoţea clădirea pe faţa lungă de la intrare şi uneori pe ambele părţi cu laturile scurte ale dreptunghiului. Într'unul din aceste capete, cuprinsă în zid, se găsea „latrina" „closetul" sau „biroul" cum îi zicea tata, în batjocură, pe a cărui uşă pusese chiar un bileţel cu: „intrarea străinilor strict interzisă!"

În gospodăriile mai răsărite din sat, care după şură sau după grajd aveau o „privată" sau o „latrină" se găsea împlântat într'un cui, bătut în păretele de scândură, de la „budă," hârtia de ziar împărţită în bucăţi dreptunghiulare, mărişoare, servind scopul igienic. Adesea însă, în criză de hârtie de ziar, pe scaunul de la „latrină" se găseau frunze de brusture, proaspete, veştede sau chiar uscate, ce desigur că nu mai puteau fi folosite.

La noi, mama, care'şi împodobise casa, cu acul, pusese şi în „biroul" tatei un păretar mic, cusut cu aţă roşie în motive florale, care avea un buzunar în care se găsea hârtia. Se renunţase la cuiul din perete cu hârtia, prezent cam peste tot şi după cum am citit mai târziu, exact la fel prezent şi în latrinele din restul Europei.

Pe vremea când am crescut eu, la parohie venea neabonată, „Scânteia" tovărăşască „foaia" cum îi spunea mama, după numele ce-l purtau ziarele, în România în perioada interbelică. Neabonată, dar cu obligaţia de-a fi plătită, căci tovarăşii nu dădeau nimic pe gratis, doar ei aveau „dreptul" să primească, sau să ia, pe gratis, de toate dar mai ales udătură tare, de „ţâpat pă chept!"- ne trimiteau ziarul partidului spre îndoctrinare.

Abonată sau nu, „Scânteia" era de trebuinţă, la parohie, unde altă sursă de hârtie de ziar, de aprins focu, de şters geamurile, dar mai cu seamă, ca hârtie de budă, nu se găsea. Era ceva absolut normal, ca hârtia de ziar să fie folosită în acest scop, iar cum altă foaie mai „populară" şi răspândită ca „Scânteia" nu se găsea în Republică, este clar că dumneaei era materia primă nr 1,de şters la c… unica ei întrebuinţare majoră, căci de citit nu o citea nimeni, pentru simplul motiv că nu era nimic de citit în ea, doar propaganda deşucheată a partidului, o minciună da' capo al fine, pe care tot românul o cunoştea şi era sătul de ea până peste cap.

Nici în internatul tovărăşesc, dar nici în căminul studenţesc, în anii 50, nu era altfel. Ba trebuia să'ţi duci hârtia în buzunar, dacă aveai nevoie, la WC, de data asta…

La începutul anilor 60 eram profesoară în Baia Mare. Într'o zi vine în cancelarie o colegă cu ştirea alarmantă că la „Alimentara" din cartier, „se dă!" hârtie igienică!

Trebuie să vă spun, ca să se ştie, ce înseamnă, comerţ: înseamnă a cumpăra şi a vinde, dar în socialism era altfel: „a cumpăra" însemna nu ceea ce se vindea, asta se făcea sau se face doar în capitalism: în socialism unde totul se planifică, inclusiv dragostea, „se vinde" doar ceea ce „se dă"ca nu cumva oamenii să se îmbogăţească şi să devină inegali, capitalişti!

Aşa, grămada de cadre didactice, femei, se reped la „Alimentara” uitând că peste cinci minute au de intrat la clasă. Asta nu era atât de important, cât ceea ce „se dădea” la „Alimentara;” hârtie igienică, nu departe de consistența pițienelor de păpuşoi a căror, inclusiv culoare era mai atrăgătoare, decât a hârtiei igienice tovărăşeşti! „Scânteia” era mult mai de calitate, se înțelege, chiar şi pentru scopul în care o foloseam noi, cetățenii Republicii Populare Române! Dar pentru aceşti cetățeni, care până la această hârtie se foloseau de brusture, iarbă şi chiar fân, hârtia de „Scânteia”, era excelentă! Ce, mai! Cadou tovărăşesc! Socialismul să trăiască! Nici în anii 90, diferența de calitate, culoare, dar mai ales de preparare, nu era mare. Noi ăştia, capitaliştii, am făcut alergie după asemenea hârtie „igienică.” Greu cu civilizația asta. Pe vremea brusturelui era mai sănătos, cel puțin poluarea nu se cunoştea.

Acu’ să nu se creadă că noi românii „e proşti” după cum încearcă unii a ne „picta” lipsiți de civilizație, chiar de cultură! Dacă ne uităm bine în lucrările de igienă din istoria omenirii, lucrări apărute din ce în ce mai multe în Occident în ultima vreme, mai ales pe tema latrinelor şi tot ce se leagă de ele, începând din antichitate şi până în zilele noastre, găsim că materialele de şters la c… au fost generale, în toată lumea. Există desene care prezintă în Europa Evului Mediu closete, în mânăstiri, case bogate sau regale unde pe un perete al latrinei se găseşte un grilaj cu fân pentru şters la… Sunt amintite cârpele, lâna, muşchiul de pământ, frunzele de tot felul, nelipsind nici coceanul de porumb, ceea ce ne arată că globalizarea era pe lume încă din antichitate! Că cea mai corespunzătoare pentru acest scop este hârtia a fost dovedit cel mai bine de împăratul Chinei, care la 1393, după ce supuşii lui au descoperit acest produs, împăratul a ordonat ca o anumită cantitate, într’o mărime dată, să se găsească în separeul său intim, unde şi „împăratul merge pe jos”! Se spune că grecii antici purtau cu ei un săculeț cu cioburi de lut sau pietricele spre a-l avea la nevoie… Atunci mai era de mirare că noi în internat sau la căminul studențesc purtam hârtia de „Scânteia” în buzunar spre a o avea întotdeauna la îndemână?!...

Hârtia de toaletă cunoscută azi, are o istorie întreagă. Se citează că americanii, la mijlocul sec.XIX mai exact, la 1857, când li s’a oferit hârtie de „budă”albă, neimprimată, au reacționat negativ: de ce să cumpere ei asemenea hârtie când doar ziarul de ieri, sau cataloagele vechi la ce altceva sunt bune dacă nu la closet?! Care-va-să zică nu eram noi primii care găseam, în firea lucrurilor, folosirea hârtiei de ziar în scopul igienei de closet. Dar dacă noi foloseam „Scânteia” pentru şters la c…o făceam întâi pentru a ne dovedi nouă înşine de câtă valoare se bucură „partidul (comunist) iubit părinte” în viața noastră, şi era singura modalitate de-a demonstra marea „dragoste” ce o nutream față de „părintele” nostru. În această demonstrație cred că nu ne întrecea nimeni, nici chiar americanii, cu ziarele şi cataloagele lor. Dar despre despre asta, cu altă ocazie.

Augsburg, Febr.2008

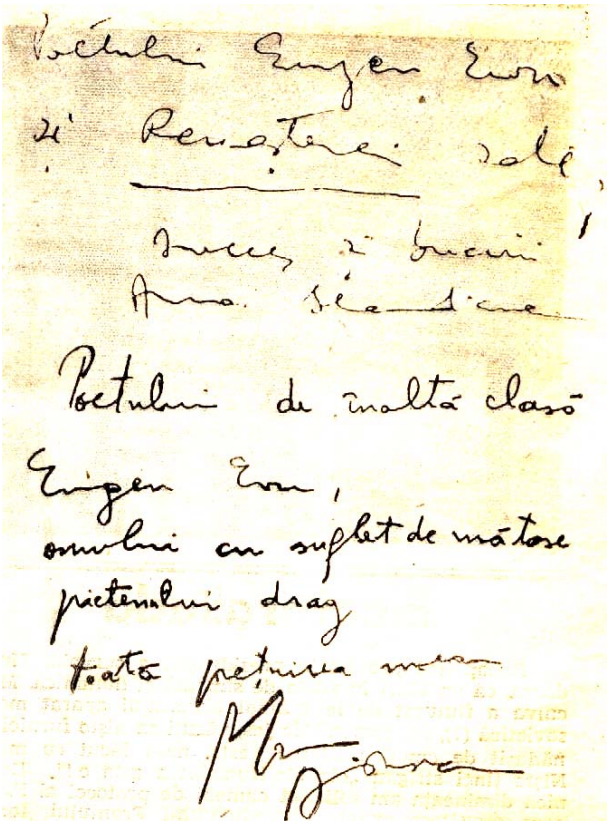

Autografe din anii 70
Asigurare de valabilitate ale …adresantului Eugen Evu
(Anno Domini 2008. spre seară…)

PROMOTION WITH EMOTION!!!

Asociația cultural – umanitară și științifică
„PROVINCIA CORVINA" Hunedoara
str. Pescărușului nr.2/33, cod 331014,
Cod fiscal 18111559, tel.40 254 713052
Cont în lei deschis la BCR Filiala Hunedoara,
Cod IBAN RO45RNCB0162.0201.0137.0001

Redacția revistei „PROVINCIA CORVNA" – serie nouă:
Hunedoara, str Avram Iancu nr.l4 apt.7, code street 33l0l4, jud. Hunedoara, România

Contact: Tel. mobil: 40 746 146690
Tel. fix: 40 354 402836

Grădini semantice neo-latine

Eugen EVU*

(In memoriam lui Ioan de Capistrano)

In quale dei Mondi?

In quale dei mondi stai vivendo
Interamente ed in quale parzialmente
Essendo dai Sensi celesti
Captivo, dalla Durata uguale
Quanto appartienti, per consenguenza
Tra triplicazione ed intero
Tra la sceinza e la credenza
Persi sono quelli che capiscono
Tra quello che c'e e che transpare
C'e solamente il fuggente abraccio:
Il desiderio creandosi degli dei
Distrutti da quei che nascono
Tramite loro
Il multiplo. Assettato si rifa
Vivo per se, galoso e sublimo vorace
Fuori dal tempo
Captivo dalla durata uguala.

Cireşul dalb

Altoi-voi dalb cireş
La mormânt spre Răsărit
Unde moartea dete greş -
Tată-al meu de sub pământ.
Umbră-n floare dezmierdare
Coasa vântului când taie
Iarbă grea lumina mare
De sălbatecă văpaie
Să se scuture-n vâlvoare
La Cerescul Estuar.
Dalb cireş bogat în floare -
Tatăl nostru milenar…

Il ciliegio bianco

Innestero il blanco ciliegio
Alla tomba verso l'Est
Dove la morte sbaglio
Il mio Padre da sotto la terrra
Ombra nel fiore carezza
La falce del vento quando taglia

L'erba pesante grande luce
Di selvaggia flamma
Che si scuote nel vortice
Al celeste Estuario.
Bianco ciliegio ricco
Nostro padre milenario …

**Din revista Le Muse, Italia*
Trad. da Marilena Chiretu

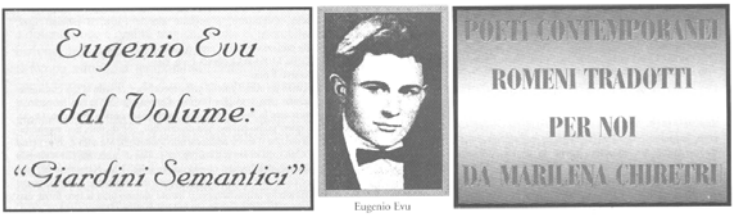

IL CILIEGIO BIANCO

Innesterò il bianco ciliegio
Alla tomba verso l'Est
Dove la morte sbagliò
Il mio padre da sotto la terra

Ombra nel fiore carezza
La falce del vento quando taglia
L'erba pesante grande luce
Di selvaggia fiamma

Che si scuote nel vortice
Al celeste Estuario.
Bianco ciliegio ricco
Nostro padre millenario...

(Din volumul :"Gradinile semantice")

CIREŞUL ALB

Altoi-voi dalb cireş
La mormânt spre Răsărit
Unde moartea dete greş-
Tată-al meu de sub pământ.

Umbra-n floare dezmierdare
Coasa vântului când taie
Iarbă grea lumina mare
De sălbatică văpaie

Să se scuture-n vâltoare
La cerescul Estuar.
Dalb cireş bogat în floare-
Tatăl nostru milenar...

IN QUALE DEI MONDI?

A cui durata. In quale dei mondi stai vivendo
Interamente ed in quale parzialmente
Essendo dai Sensi celesti
Captivo, dalla Durata uguale

Quanto appartieni, per conseguenza
Tra triplicazione ed intero
Tra la scienza e la credenza
Persi sono quelli che capiscono

Tra quello che c'è e che traspare
C'e solamente il fuggente abbraccio:
Il desiderio creandosi degli dei
Distrutti da quei che nascono tramite loro
Il multiplo Assettato si rifà
Vivo per se, goloso e vorace
fuori dal tempo-
Captivo dalla Durata Uguale

(Din volumul :"Gradinile semantice")

ÎN CARE DINTRE LUMI?

În care din lumi trăieşti
Deplin şi-n care parţial
Fiind al noimelor ceresti
Captiv Duratelor egal

Cât aparţii în consecinţă
Prin întreire sferic întreg
Între ştiinţă şi credinţă
Pierduţi sunt cei ce înţeleg

Între ce este şi ce pare transpare
E doar fugara-mbrăţisare:
dorinţă plăsmuindu-şi zei
distruşi de cei ce nasc, şi-ntre ei

multiplul însetat reface
viu, sieşi lacom şi vorace
Eternul Joc, atemporal-
Captiv Duratelor Egal.

Maggie - Domnița cristalelor care curg şi a empatiei divine

Magdalena CONSTANTINESCU SCHLESAK

Elegii pentru fratele meu Romulus

Moto:
Septembrie 2007 ultima respirație.
Ex Deo nascimur in Christo morimur
Per spiritum sanctum recivicimus

Solie

Vocea celui ne smerit:
„nu mai e, el a murit”
misterioase oase
vântură de grea mătase
lucitorul negru rău
sub pleoapa lui Dumnezeu
timpul lăcrimare seacă
cuvânt ghemuit în teacă
ochi ceresc sevă fierbinte
loc al dalbelor morminte

Hotărâre

Jocul neliniştitelor Mări
Bătrânele seri lamentări
Rupe furtuna crengi de lămâi
Scânteie văzduhului fii şi rămâi
Întunericul naşte în azi
Te ține în univers şi arzi
Văpaie aprinsă în toate
Viscerele fără de moarte

Rama

Pictorului Romulus Constantinescu

Dezordinea locuieşte fără măsură
Între cărți şi tablouri
Hergheliile visului galopează
Pe spatele depărtării
E frig – soarele ațipeşte
În ochii ramei
Îngenunchează surâsul

Talazul gândului

Chipul morţii lacrimi inspiră
Somnul ascuns răsunet de liră
Nestăvilitele popasuri
Galopurile cailor suri sub rumoarea
de glasuri
centura tăcerilor sfinte
răscolind târzii oseminte
Netezitorul de morminte
Talaz al călătorului gând
Peste gând
Labirinturi triste legând

München den Autumn 2007

Un mesaj lui Eugen Evu

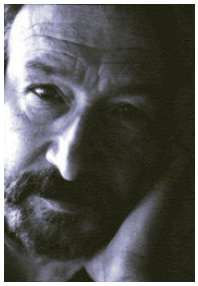

Dieter SCHLESAK

Zur Person

Dieter Schlesak wurde in Schäßburg/ Transsylvanien, Rumänien geboren. Er ist Lyriker, Essayist, Romancier, Publizist und Übersetzer, Diplomgermanist, Lehrer und Literaturredakteur. 1969 Übersiedlung in die Bundesrepublik. Lebt seit 1973 in Italien/Toskana, Provinz Lucca. Und in Stuttgart. Mitglied des deutschen P.E.N.-Zentrums und des PEN-Zentrums deutschsprachiger Autoren im Ausland (London), Der Kogge und des VS.

Zahlreiche Preise und Stipendien. Zuletzt für das Gesamtwerk die Ehrengabe der Schillerstiftung/Weimar 2001. 2005 Ehrendoktor der Universität Bukarest. Schlesak beschäftigt sich mit Meditation und Psychiatrie (1975 erschien sein Buch *"Sozialisation der Ausgeschlossenen"* bei Rowohlt; 1978 auch holländisch in Amsterdam). Er schreibt Lyrik, zuletzt: *"Lippe Lust. Poesia erotica"*; *Weiße Gegend*, Gedichte, Lyrik-Edition 2000, Hrsg. Heinz Ludwig Arnold, München 2000; *LOS.* Reisegedichte, München 2002; *Herbst Zeit Lose*, Liebesgedichte; alle vier Bände bei: Buch&medi@ GmbH, München; *Sette volte sete. Grenzen Los. Oltre limite.* Hrsg. Stefano Busellato. Lyrik-Werkauswahl italienisch-deutsch, Edizioni ETS, Pisa 2006. Essays und Prosa: Bildmeditationen in: *"Das Neue Licht Michelangelos"*, Kunstdruckdokumentation der renovierten Sixtinischen Kapelle, 3 Bde. 1989-1991; *Există o viaţă după moarte*, Bucureşti 2001. Romane: 1986: *"Vaterlandstage"* (1995

rumänisch: *"Zile acasã"*); *Der Verweser*. Roman, Allitera Verlag, München 2002. *Eine Transsylvanische Reise*, EDITION KÖLN, Köln 2004, *Romans Netz*, Roman, EDITION KÖLN, Köln 2004.

Essays über Literatur, Grenzphänomene und Religion. Hörspiele und andere Arbeiten für das Radio (vor allem über psychiatrische Kliniken, Patientenkunst, über Meditation.) Historisch schließt an Vaterlandstage der Essayband *Wenn die Dinge aus dem Namen fallen* (1991) an, der die „enteignete" Revolution von 1989 untersucht (rumänisch: *Revolta morţilor*, Bukarest 1998, italienisch: *Bandiere bucate*, Bergamo, 1997) gefolgt von dem synoptischen Journal *Stehendes Ich in laufender Zeit* (1994), das den europäischen Nach-Wende-Geist bis 1993 kritisch ausleuchtet; *Zeuge an der Grenze unserer Vorstellung*, Porträts, Studien und Essays, München 2005; Übersetzer- und Herausgebertätigkeit. Essays über rumänische Literatur und Philosophie; zuletzt Nichita Stãnescu: *Elf Elegien*, Übersetzung und Nachwort: *Metapoesie der roten Zeit*, Ludwigsburg 2005, *Gefährliche Serpentinen*, Rumänische Lyrik der Gegenwart, 1998.

Stimmen der Kritik

Hier ist, um mit Musil zu reden, nicht nur eine neue Seele da, sondern auch der dazugehoerige Stil. Das vitale Sprach- und Erfahrungsmaterial ist in großraeumige Rhythmen uebersetzt, die in der Ferne die Zentnerschwere einer lyrischen Tradition von Gryphius bis Guenter und Klopstock ahnen lassen, bei denen die Form gerade noch die alles sprengende Erfahrung fasst... Man moechte auf die formale und sprachliche Kunstleistung hinweisen, auf die Vielfalt der Themen - und koennte doch nur sagen: Ecce Poeta. Viele dieser Gedichte lassen den Leser nicht los, sie greifen seine Erfahrung, sein Bewußtsein an. (Walter Hinderer, Frankfurter Allgemeine Zeitung) *Die Ausführungen von Dieter Schlesak haben den Vorzug der Klarheit. Was bei Heiner Müller bisher dunkel "deutsches Verhängnis", "Kolonisation" oder "Überfremdung, bei Volker Braun locker "das nicht Nennenswerte" hieß und von Christa Wolf als "dunkle wilde Jagd" bedichtet wird ... ist hier plötzlich deutlich."* (Iris Radisch, DIE ZEIT) *Sein Ich ist sich des Zeitsprungs gewiß, sein Ich warnt den Leser vor allzu großen Erwartungen ... Die enge Verbindung von gegenwärtigem Geschehen, das das Bewußtsein noch nicht aufnehmen kann, und einer eben abgelaufenen Vergangenheit, die als Traumsequenz in eine Zukunft reicht, in welcher alles erst entwickelt wird, was im Präsens zu schnell vorüberjagt - ist der Übergang, in dem das Schlesaksche Ich stehengeblieben ist, um in der Fülle des Augenblicks seine vielschichtigen Beobachtungen machen zu können. Es wählt den quälenden Weg der Offenlegung von Wunden im Zeitbewußtsein am Ende des 20. Jahrhunderts.* (Wolfgang Schlott, Kommune 2)

Poesia Erotika

FAND SPÄTER

Deine Lippen deine Scham
Hier auf dieser Zeile
Berühre sie wirklich
Der Atem geht schneller
Öffnet die obere Welt
Öffnet mich selbst
Um ein Haar:
Als ginge ich über
Die engste Brücke der Welt
Den vergessenen Abgrund

Michael, Filius Maggie und Dieter

Dialog Magdalena Constantinescu-Michael Schlesak - magician

MICHAEL SCHLESAK (foto, sursa: http://musik-zauberei.de/index.html) - este născut în anul 1970 în România. Încă de timpuriu, din anii 1983-1984 a fost premiat cu diplome şi medalii la Congresele tinerilor din Germania şi diferite ţări participante. Studiul în arta magiei a fost desăvârşit la renumiţii, internaţionalii profesori-editori şi magicieni: Daryl Martinez-David Williamson, etc. Michael Ammar – america. După alte premii internaţional, Michael Schlesak obţine diploma specială Büssel-Berlin-Bregenz în anul 1989, pentru deosebitul merit şi talent în arta magiei.

Pianistul şi componistul Matthias Schulteiss însoţeşte arta magică a lui Michael Schlesak. Compoziţiile muzicale fac posibilă cu mari emoţii, prezentarea artei magice. Pianistul creează „imagini Sunătoare“ – magicianul le atrage ca un magnet – facilitând o neobişnuită întâlnire a celor doi interpreţi – într-un concert de estetică, emoţie, surpriză, minune – pe dimensiuni pline de farmec şi virtuozitate. Optică, acustică şi perceptibilă comunicare între poezie, muzică şi magie.

Magdalena Constantinescu: *Cum ai interpreta tu definiţia „iubirea este cea mai înaltă magie“?*

Michael Schlesak: Iubirea este pentru mine cea mai înaltă magie, când eşti cuprins atât de tare de propriile-ţi sentimente, încât nu-ţi mai poţi imagina altă viaţă frumoasă, măcar pentru un singur moment.

M.C.: Cum se diferențiază magia spirituală de cea pământească?

M.S.: Sunt de părere că magia spirituală se poate recepta, magia pământească este vizuală.

M.C.: *Cum accepți tu cotidianul?*

M.S.: Nu este important să reflectezi despre monotonie, dimpotrivă, să-i îndeplinești pur și simplu – temele – fără mormăială.

M.C.: *Cum se leagă prezentația ta magică cu arta fascinației?*

M.S.: Muzica poate însoți magia printr-o expunere verbală, sau chiar fără cuvinte. Fantezia nu cunoaște granițe.

M.C.: *Mulți spectatori sunt entuziasmați de arta magică. Se poate explica mereu miracolul?*

M.S.: Miracolul nu este mereu explicabil, însă ascultătorii au întotdeauna o explicație, chiar dacă este falsă!

M.C.: *Ce fel de momente magice – evenimente – au fost pentru tine impresionante?*

M.S.: Eu iubesc senzația uimirii, încât când se întâmplă ceva magic sunt de fiecare dată impresionat. unii oameni blochează acest sentiment conștient. Magia, Minunea, mirarea, supranaturalul, esoteria, etc., sunt noțiuni străine și prea emoționante pentru oamenii analitici și neîncrezători. Cine nu se poate deschide emoțional, cercetând totul numai rațional, nu poate fi fascinat.

M.C.: *Ce fel de emoții dorești să trezești în spectatori?*

M.S.: Prin spectacolele mele împart cu auditorii propriul meu entuziasm pentru magie. Esența acestei arte este uimirea. Dacă nimic nu te surprinde, nu poți trăi intensiv reprezentația. Mulți spectatori văd magicianul un Entertainer vesel, povestind glume, interpretând clownerescul. Eu nu sunt de părere că magicianul trebuie să fie mereu vesel. Desigur depinde de gust.

M.C.: *Denumește, te rog, câteva importante personalități din istoria magiei.*

M.S.: Istoria magiei este o vastă temă. Din păcate în medie auditorii nu știu nimic și nu sunt informați. Nenumărați, grandioși magicieni sunt trecuți în uitare. Numai mijloacele de transmitere moderne, tehnicizate pot face un om renumit. Așa sunt în general cunoscuți în timpurile noastre Siegfried und Roy, DavidCopperfield und Houdini în general cunoscut. Este păcat, fiindcă reflectând au existat și există alți artiști și mai buni, decât cei mai sus amintiți. Jeff Sharidan, der Lehrer – profesorul lui D. Copperfield, Jeff McBride, Lance Burton, Ger Copper. Lista acestor personalități magice poate continua. Există nenumărați magicieni, care au atins – aproape de necrezut un înalt nivel.

M.C.: *Ce interese comune are arta ta cu muzica și poezia?*

M.S.: Muzica, Poezia, magia – impresionează – vorbind – trezind senzații, sentimente în oameni. Un eminent muzician, poet magician ne „răpește" într-o lume mai bună, mai frumoasă! Artiștii buni ai lumii ne dăruiesc „hrana" sufletească – îmbogățind corpul nostru emoțional.

M.C.: *Se poate învăța Arta magiei?*

M.S.: Partea tehnică-teoretică a magiei se poate învăța. Trebuie investit mult timp, putere de rezistență, perseverență – și hărnicie; a capta publicul pe un drum magic – este important ceea ce este sugestiv.

M.C.: *Are arta magiei un viitor?*

M.S.: Timpurile noastre sunt computerizate. Tocmai acum se bucură arta magiei de viitor. Computerul poate înlocui multe lucruri, niciodată însă un magician. Se încearcă în timpul modern să se explice taina, magia prin televiziune – să se distrugă minunea. Aceasta constituind pentru semenii noștri o atracție! Curiozitatea, din păcate, a neștiutorilor nu poate ruina minunea. Arta magiei se hrănește din TAINĂ. Esența triumfă. Cel ce „aude" și „vede" nu este dezamăgit, deziluzionat. Magicianului îi corespunde respectul. Ne rămâne speranța, că această minunată artă – care fascinează omul, conducându-l într-o altă lume, se va menține la infinit. Cred într-o întreagă lume spirituală!

M.C.: *De când „trăiești" în această lume a minunii?*

M.S.: În anul 1978 de Crăciun, mi-am dorit să primesc de la mama mea, ustensile corespunzătoare – și cartea unui magician alături de fiul său – din Franța. Aveam opt ani. Astăzi notăm anul 2006. Trăiesc în lumea magiei și în Crăciunul– precis de 28 de ani.

„…acolo unde intră vârful de flacără în cer…"

Constantin STANCU

TRESĂRIREA FOCULUI la Eugen EVU

Vine o vreme când **focul** tresare. Din adânc, și arde și purifică și deschide astfel o nouă cale, un alt drum.

Aflat la volumul al doilea din scrierile sale în aparență ca fiind proză, dar poate poem epic, Eugen Evu, a publicat, cum a putut, învingând tendințele vremurilor, cartea „**TRESĂRIREA FOCULUI (II)**" cuprinzând părțile *Briliantul și noaptea (jurnale 1980 – 2006), Cârtița pe acoperiș și Cagule*.

Editura **„CORVIN"** – Deva, 2006 a acceptat oferta acestui important scriitor, poet, eseist, romancier, editor de revistă, mentor de cărți, crescător de tineri poeți în Țara Hunedoarei și Țara Hațegului, barman și șomer, om care a trăit în timpul vieții sale și a epocii pe care nu a avut puterea să o aleagă, ci să lupte în ea.

În acest volum, cu tentă autobiografică, autorul descrie viața sa, care, din fericire, nu se limitează numai la persoana sa, descriere **epoca** pe care a trăit-o în România înainte de 1989 și după acest semn de trecere, descrie oamenii pe care i-a întâlnit, efortul scriitorului de a realiza volumele pe care le duce în trup, cronica interioară a cărții sale unice, adică **manuscrisul** care de fapt nu are titluri, nu are limite, nu are început sau sfârșit, manuscris ce-l poartă fiecare autor în parte cu sine, ca o greutate, ca un fruct, ca o lacrimă,

ca o deşertăciune, ca oaza în care trăieşte, ca neantul pe care l-a depăşit şi pentru a ajunge la neantul de sus, apoi să poată atinge cuvintele lui Dumnezeu, imediat, după uşa acestor scrieri.

Cartea merită citită pentru că pune în lumină un miracol, acela de a scrie, a publica şi a face de cunoscut lumii peste treizeci de cărți conform listei propuse de autor, dar poate mai multe, îngropate prin edituri sau pe la oamenii de bine care au trăit totdeauna în istorie. Cartea este şi o continuare, a volumului scris anterior, purtând acelaşi titlu, dar şi o continuare a **cronicii.**

Cartea este una serioasă, are dovezi, se bazează pe durere, pe multe premii primite de-a lungul timpului, pe oamenii pe care i-a promovat şi i-a susținut autorul, pe oamenii pe care i-a lapidat şi cărora le-a pus în față oglinda să îşi vadă chipul marcat de ură, se bazează pe autoritățile care întotdeauna au neglijat cultura română, pentru că aveau totdeauna ceva mai bun de făcut, să promoveze doctrina comunistă venită din **est**, sau pe cea clasică a consumismului venită din **vest**.

Cartea are la bază multele **cărți** care trec prin sufletul unui poet în decursul vieții, cărți care se cheamă unele pe altele, aparent haotic, pentru ca, apoi, să apară ieşirea de serviciu care duce la opera capitală, la volumul de versuri, la proiectul revistei. Ceea ce se degajă din carte este lupta pe care Eugen Evu a dus-o, luptă cu sine în decursul vremurilor, a **evului** în care a trăit şi a murit şi a scris. Se identifică tot mai mult cu acest ev.

În paralel scriitorul notează modul cum şi-a crescut copii şi modul cum şi-a crescut poeții din zona Hunedoarei pe care i-a promovat, apoi relațiile cu familia, uneori complicate, alteori acide, relații care au evoluat în timp în mod ciudat, de la mesajul lăsat de tatăl său fiului mai mare, Eugen, pentru frații lui şi pentru neamuri, de la mesajul venit din inima sa pentru copii săi, cu o forță care schimbă destine.

Totodată autorul atinge socialul, locul de unde îi vin loviturile, descrie mecanismul care distrugea vieți în timpul comunismului, suferința sa, organele partidului care acționau asupra omului în numele unui viitor mai înalt pentru alții pe care îi abandona, sistemul securității ca poliție politică, bazat pe dosarul său format în acele vremuri, dar şi pe amintirile sale, pe jurnalul său, mărturie tristă a neputinței de a răzbi într-o țară mică şi măcinată de politic. Dincolo de vremurile acelea, jurnalul său prezintă aproape acelaşi mecanism care s-a perpetuat în alte forme după anul 1989, într-o zonă monoindustrială, aflată în cădere liberă din punct de vedere economic, ceea ce a făcut ca oamenii să se agațe de iluzia că cel de lângă tine este de vină… mereu altul este de vină, iar poporul este masa de manevră care declanşa interesele celor care au iubit şi iubesc puterea ca mod de a ieşi din istorie, de fapt…

Dovezile din carte sunt pertinente şi aduc cititorului imaginea unei lumi din această parte a Europei, a unei societăți aflate în tranziție spre descompunerea morală şi spre altceva decât am fost educați, învățați,

proiectați, într-o lume care l-a refuzat pe Dumnezeu şi care a fost mereu incomodată de Dumnezeu.

Cartea - eseu, mărturie, autobiografie şi roman în paralel, nu menține un stil, un program, viziunea din carte este dictată de viața lui Eugen Evu, scriitorul, scribul de la Hunedoara, care a notat evenimentele din acel loc, evenimente care au determinat stilul.

Viziunea asumată de autor este a unui care a acceptat mediul închis dintr-un oraş industrial construit special pentru epoca socialistă şi comunistă, pe valorile rigide ale acestui sistem care au generat ulterior un populism ieftin ce a deturnat sensul istoriei la români.

Eugen Evu nu a evadat, a rămas în cetate, la masa sa de scris, la odiseea sa, la suferința inerentă, pentru că trebuia să-şi scrie cărțile, să fie martorul unor lucrări mult mai înalte. A face o paralelă între viața sa aşa cum apare în această carte şi viața altor scriitori mari din lume, te determină să accepți că în România există scriitori mari care nu sunt scoşi în față pentru a fi o mărturie în Europa sau altundeva, despre ceea ce înseamnă opera de artă la români.

Disperarea răzbate din această carte, dar nu este numai a lui Eugen Evu, este a multora ca el care caută ieşirea în lume …pe scara de serviciu, pentru că restul ieşirilor sunt ocupate de politrucii care trăiesc în acest veac de parcă ar fi artişti, **vip** –urile necesare… Cartea trebuie citită.

Cartea a fost hulită. Cartea incomodează sau atrage laude, cartea acuză sau iartă, uneori, cartea are psalm şi tragedie, texte de înțelepciune sau de anatemă … Personajele din carte au trăit, trăiesc şi îşi asumă o altă viață decât cea morală normală, îşi asumă „**țeapa**" necesară în vremuri triste, pe care să o plaseze altuia…

Cartea descrie lupta scriitorului într-un oraş de provincie pentru a menține în viață o revistă, o revistă de cultură, în care să se scrie literatură, poezii şi eseuri, într-o lume a **mafiei** fierului vechi şi a zguri, a depărtării de fondurile necesare dezvoltării regiunii monoindustriale, să scrii mânat de tresărirea focului, era soluția …

Istoria, natura, cartea, copii, familia, noaptea care îşi creşte plantația de briliante, scrisul ca mod de evadare şi de zidire sunt repere care dau cărții valoarea de **epistolă.** Poate cititorul va ierta unele pete de negru în peisajul operei pe care Eugen Evu a pus-o acolo din revoltă, poate va înțelege destinul unui poet care a rezistat, chiar şi fizic, tensiunilor din epoca tranzițiilor de tot felul.

Frazele, ideile, sunt scurte dar pătrunzătoare, întregul se încheagă din fragmente care dau imaginea spirituală a vremii.

Eugen Evu a fost necruțător cu sine, uneori, dar şi cu alții, a găsit în final ieşirea …

„Oraşul ucide axiomele, ucide înțelepciunea rurală, ucide instinctele active, vitale. Cât din cel ce eşti, este meritul tău? Cât al spaimelor, eşecurilor, distrugerilor, iluziilor, extazelor, cine eşti tu de fapt? Ai aflat?"

„E nevoie de un profet batjocoritor.” (Biefs)

„Urne în care doarme timpul.”

Citatele pot continua, idei care au marcat gândirea scriitorului, toate formează cartea aceasta, manuscrisul. Din păcate această carte avea nevoie de a exista în spate o fundație, de o editură, de specialişti care să ajute acestui demers.

Eugen Evu a făcut totul singur, cum a putut, e mărturia sa, deşi ceea ce a făcut la Hunedoara e semănat şi seamănă a **instituție**, ce adună energiile din loc. Peste vremuri această mărturie va fi peisajul din vremuri neînțelese încă …

„...Pierderile mele eu însumi le-am determinat, sfătuit de geamănul interior. El nu moare, el e mai viu decât cainiții…

Dacă unul dintre voi a căzut în utopia răscumpărării lui Iov, după ce îşi pierde averile şi familia, a greşit… deoarece ceea ce a pierdut a fost bun pierdut, iar ceea ce a primit, o nouă familie, o nouă bunăstare, etc., au fost ALTELE” – scrie **autorul.**

… şi un comentariu acid al aceluiaşi

C. STANCU

... BUZUNARUL LUI ABEL

În general, în cultură, mai ales în cea scrisă, persoana scriitorului, a cărturarului, a omului de cultură, personalitatea sa, au avut şi mai au încă, dar în mică măsură, un rol important.

Omul de cultură e vocea din cetate, de multe ori ia locul politrucului sau a sociologului, gândurile sale sunt gânduri care bat mai departe decât problemele zilnice ale lumii. Are capacitatea de a trece de ziduri. De multe ori oamenii zilei, VIP – urile, au apelat la cei care au avut puterea să vadă mai adânc problemele. Cărturarul acoperă un gol în viața cetății, când unele personalități uită care este rolul lor pe lume, când abandonează misiunea.

Cu cât însă capitalismul original românesc, deşi puternic influențat de cultura europeană, sau cu accente din cultura diverselor medii, începe să se maturizeze, apare, într-un fel, amurgul lupilor singuratici, a oamenilor de cultură care par a se topi în zgomotul de fond al istoriei.

Operele lor ajung greu la public şi, aşa cum remarca Roman Horia Patapievici, blocajele îşi fac prezența, cu alte cuvinte lumea nu mai circulă de la un om la altul, de la la un grup la altul, se formează nuclee care rezistă puțin, apoi mişcarea, valul acestui secol, le înghite. Lupul singuratic urlă în pustiu, pare a nu fi auzit. Îşi scrie operele, beneficiază de sponsorizări când e vremea lor, trimite cărțile în cele patru puncte cardinale, dar răspunsul nu vine, glasul timid al cititorului e prea slab, prietenii îşi aduc aminte din când în când de crângul unde se ascunde lupul cel singuratic. E un efort maxim al

ființei de a se face remarcată în librăria de zgomote, în biblioteca de strigăte, în tribunalul veacului.

Regulile se schimbă, marile edituri, marile companii care fac piața de cultură își fac loc, astupă urletul lupului singuratic. Apoi asociațiile de tot felul se zbat, focalizează destine, încearcă să le valorifice pentru a da culoare istoriei după stilul cerere – ofertă. Şi, Doamne, multe cereri mai au cei din comitetul director ...

În mod clar e nevoie de o strategie şi de o viziune puternică venite din partea marilor companii de cultură, de forța nevăzută a puterii capitalului. Rezistă cine înțelege că e nevoie de strategii de atragere a fondurilor comunitare, sau de la stat, pentru marile acte de cultură, de cunoştiințe din mediul de afaceri, cunoştiințe economice, juridice, de regulile europene şi internaționale. Rezistă cine poate face presiune asupra instituțiilor de stat pentru a-şi atinge scopurile, de a forța mâna rece şi inertă a ministerului în scopul dorit, a agresa spiritual politrucul pentru a –şi aduce aminte că totuşi există ceva cultură prin România.

Lupul singuratic nu e băgat în seamă in acest spectacol de blog-uri mişcate. Doar societatea civilă, invizibila putere, mai strigă, mai acționează în judecată statul, agenția, ministerul, are putere, e un glas, iar legislația internă şi cea europeană recunoaşte dreptul asociației de a acționa în numele cuiva, pe teme şi direcții, există proceduri de a trece de zidurile sociale, recunoscute, acceptate şi cine ştie rezistă, câştigă, beneficiază de bani, de putere, notorietate, poziție pe piața culturii.

Încă se mai simte în România boala trecutului, în spatele acestui mecanism de cultură, sunt rechinii - mecena, ei au relații oriunde, ştiu să beneficieze de reeşalonări la finanțe, să inițieze proiecte înainte de a fi lansate de agenție sau de minister, au informații, ştiu să creeze colaboratori, asociați, coautori, etc., să restituie credite, etc, să apere eternul drept de autor în fața lui Dumnezeu Cel Unic, bătându-se în piept cu pumnul pentru eterna originalitate. Mai apare şi o comandă de la stat, una grasă, un dicționar, un studiu, o enciclopedie, o antologie a unor tradiții sau zone uitate, etc., ceva important pentru Europa din care uităm că facem parte.

Rechinii se mişcă mai bine. Apele sunt adânci, se vede banca de credite pe fundul oceanului, contul cel banal de serviciu. În acest timp, deja lupul singuratic are dușmani, prea a atacat pe mulți, prea stă blocat în viziunea sa de serviciu, nu iartă, se luptă, sistemul pare să-l sufoce, fiscul bate la poartă, familia suferă din pricina eforturilor sale de tot felul, nu are secretară, nu are asistent în managementul său unic, are o maşină de scris interzisă cândva de comunişti, vreun calculator vechi, uitat de vreo asociație străină, care nu poate scrie cu diacritice cum ar trebui, un calculator care se blochează în mijlocul manuscrisului, comunicarea pe email e greoaie, viruşi electronici blochează memoria electronică a capodoperei, etc. Lupul singuratic scrie noaptea, când poate, în rest e prins în programul de la serviciu, trebuie să –şi câştige pâinea cea de toate zilele, nimeni nu-l iartă, el nu are dividend, nu

are blog pe care să strige, să-şi pună opiniile şi să fie cunoscut, îşi corectează opera în vremuri de tristeţe, uneori în trenul de navetă, sau în tramvai.

E aici o luptă inegală şi mai sunt şi prietenii care vor să facă politică, iar lupul singuratic îi deranjează, îi stresează cu nihilismul lui, cu dosarele recuperate de la diverse instituţii, de la CNASAS, îi deranjează personalitatea lupului, ei vor să fie în parlament, în consiliul local, oriunde, iar el, lupul singuratic, e împotriva tuturor, nu vrea partid, nu vrea ong –ul, agenţie, etc., pare inadaptabil deşi este cel mai deschis la vremurile noi, la inimă şi la glas.

Vrea să-şi scrie capodopera... să o facă tot mai cunoscută, să fie văzut din balconul operei naţionale.

Nu a violat pe nimeni, nu a tâlhărit pe nimeni, mijloacele de informare din mass – media nu îl au în proiect, el doar ştie ce anotimp este în România şi pentru cine bat clopotele în Europa ...

Din când în când lumea îşi aduce aminte că a împlinit 50 de ani, o viaţă, o, dar nu face invitaţii la restaurant, doar la casa de cultură sau la galeria pictorilor din centru, poate la iarbă verde, cu fluturii pe post de ospătari ...

Aş dori să urlu, dar sunt răguşit, nu e la moda lupul singuratic, el ştie să scrie şi e prea puţin într-o lume în care totul se cumpără ...când nimic nu e de vânzare ...

Priveşti adânc şi începi să pricepi, că pentru a-şi scrie opera şi a sta la umbra cuvântului domnul Horia Roman Patapievici acceptă criticile din toate partidele care l-au propus în instituţii director de cultură , post din care s-ar putea eradica blocajul, dar crează blocaje, pentru că instituţia e fabrica de blocaje, nu e politică aici, doar propunerile sunt politice.

Stai şi auzi corul îngerilor târzii când domnul Andrei Pleşu îşi scrie eseul, melacolic şi realist cu un gând zburând-i spre rolul ministrului sau a consilierului de stat, inspirat când bilanţul fundaţiei este în regulă, contribuţiile vin la timp şi există inimă bună în cetăţeanul român de la ora 20,oo, sâmbăta, când femeile cântă la pian.

Filozofezi tandru când îţi zboară gândul la domnul Gabriel Liiceanu care ştie că un bun capitalist poate rezista şi dacă editura publică marile cărţi ale filozofilor şi antologia de urlete ale politrucului de serviciu, în buna tradiţie a editorului care rezistă prin acţiune şi prin studierea pieţei de momentşi prin critica pură a celor trezeci de arginţi ...

Observi că Uniunea Scriitorilor e condusă de un critic, repede devenit demnitar la stat, cu influenţă şi prestanţă, lupul singuratic vrea în haită şi comisiile de tot felul din uniune nu au reguli stricte de autocontrol şi evitarea incompatibilităţilor şi a conflictului de interese, sunt, de fapt, un fel de control al pieţei prin concursuri.

Uniunea nu are o bază publică de date corectă şi actualizată cu ceea ce se scrie în ţară cu talent şi suferinţă, ci doar ceea ce oferă editurile bine reprezentate în comisii.

Desigur că mulţi s-ar supăra dacă am afirma că aceştia sunt băieţii deştepţi din cultură, dar în orice epocă ei sunt prezenţi, indiferent de sistem, domeniu şi apostilă. Forează precum marii petrolişti în deşertul din estul Europei. Ajung adânc în pământ, până la pânza neagră a ţiţeiului care mişcă epoca ...

Este interesul, ca să folosim un termen perimat venit de la Marx, de la Adam Smith, de la filozofii antici, de la Avraam, de la Cain care l-a găsit în buzunarul lui Abel ...

Zăpezile trec, lupii rămân şi îşi schimpă părul, dar nu şi fotograful ...

Un mare poet spaniol tradus prima oară în româneşte
Monseniorul prof.univ. Santiago MONTOBBIO

După ce, cu o bucurie rară, am descoperit lirica acestui mare poet contemporan spaniol, Santiago Montobbio care, incofundabil, confirma forţa şi claritatea unui mesaj foarte răspicat, fără echivoc, a unui *«teolog dizident»*, cum sună titlul unui poem .Nimic dogmatic, nici abisal, ci doar ameţitorul fiorul metafizic, ca un frison de trestie cugetătoare mlădiind vântul, colaborând cu el. El este si nu este un sceptic este un savant al cercetării şi cunoaşterii prin revelaţie – intuiţie lirică a sensului vieţii. Teosofia este împletită cu eroismul Cavelerului Tristei Figuri,

Filosofia îi este cumva heraldică, iar viziunea modernă glisează în social infernul tandreţei sau dacă vreţi explorarea dantescă a psihicului uman în era cyborgizării umanului. Montobbio este un cercetător în substratele fiinţei proprii, fără să exalte mistic, dar având o religiozitate faţă de lumina din cogito, scânteia micului soare din om. Paradigma unui mare poet contemporan, ci nu paradogma (!) arde frumos în stil şi în esenţializarea spre inefabil a neliniştii metafizice . Poemele sale sunt fulgere mentale – holograme încremenite în cristale limpezi.

El afirmă cu sinceritate, fără a face figură de oracol sentenţios, că *«figuraţiunile»* sale, chiar dacă nu ating un sens, *« închid şi se sfârşesc în mine însumi »*…Clipa continuă, în Acum vorbeşte fără emfază, dar nici cu falsă umilinţă,care ar insulta creatorul, Eternităţii .

Santiago Montobbio distinge, între fabulă şi semn, acel inefabil « la limita focului ». parafrazând un vers propriu, *«acolo unde flacăra intră în cer».* Îl descopăr rezonant cu Lucian Blaga. Cititorul român iubitor de poezie, de cunoaştere revelatorie, îl va asculta, înţelege şi-l va căuta. Spanioliştii noştri e de mirare că nu l-au tradus măcar după căderea sintezismului totalitar: poate o vor face mâine. El este profesor universitar la Universitatea din Barcelona şi deja celebru autor în lume prin lirica sa unamim recunoscută, admirată şi premiată.

Marele poet este tradus şi elogiat în Anglia, America, Danemarca, Italia, Franța. Oferim pentru prima oară în română, un buchet... via lingua italiana, de Elena Rujoiu şi Eugen Evu.

Teologul dizident

Nu există moarte, nu va mai exista
Deşi sub ameninţarea sa a trăit omul
În minciuna sa, nu există moarte, nu există
Şi dacă ghiceşti în spatele lunii precisa faţă
A absenţei, dacă, cu uitarea pironită
Pupila închisă a aşteptării
A înţelege că nu există, că într-adevăr nu există
Şi dacă a început în a exista ca nume
Am avut aşadar puterea de a-l da acestui pământ.

Fabula este semn?

Pentru că niciodată nu ne-am gândit că D-zeu ar putea fi
Atât de mic
Cum pentru întrebarea propriei existenţe
Ne-a surprins întâlnindu-L cu dinţii goi
La limita focului.

Bucuroşi de a şti că îl ţinem înăuntru
Îl întindem la soare, cum ar fi o sărbătoare.

Nocturn

Am traversat viaţa cerând scuze pentru alţii
Sau niciunul acompaniind niciodată aceste cuvinte:
Pentru a mă înşela este cât mi-am spus deasupra
Pentru a mă înşela e pe de-o parte
Că sunt versuri plicticoase
Dacă fac un efort mă gândesc
Că nu am cerut scuze dacă nu pentru mine însumi
Şi cuvintele însele
Sunt deja o companie.
Dar eu sunt un om sfârsit şi care are sufletul
sătul de solitudine.
Fumez
La toate orele şi alături
De viată, de a bea şi de alte falimente
Conserv încă
Diferite manii

Peste acestea şi ale obişnuintei
Greutatea nopţii nu descoperă
Dacă vreodată am crezut în ceva.

La fel nu văd dacă figurațiunile care le-am scris
Închid un sens ,
Dar cel puțin știu că toate
Încep și se sfârșesc în mine însumi.

Ținta

Mai mult am trăit la condițional sau cu puncte de suspensie
Al nostru neânțeles amor este o datorie fricoasă
Și vibrează de frig: sigur aceasta este o prostie
Pentru care ar rezulta mai oportun
Să mă țintească.

Iubire

Coborai strada frigului și a răului
Și eu nu te iubeam. Coborai
Strada zilei mele
Și mai mult nu speram. Ani prea târzii,
Chiar și astăzi încă rămâi
Și continuă a căuta motive.

Cheie

Nu sunt nimic, nu doresc nimic
Nu aștept nimic
Dar
Tot ceea ce am scris
Are forma chipului meu

Estimado Eugen Evu,

...Por si despiertan su interes y quiere publicar algunos en traduccion al rumano en su revista Nova Provincia Corvina, tengo el gusto de enviarle varios poemas. Me alegrada mucho que diera a conocer mi poesia en Rumania.(...)

Ajunto una lista de publicationes, en que consta que he publicado en las principales revistas de Espagna, Europa y America. He sido traducido al ingles, frances, italiano, aleman, danes, a portugues.

Puede leer varios articulos sobre mi poseia: entre ellos,un ensayo del hispanista Giuseppe Bellini... (publicado en Universidad de Milan, y otro en una revista de la Universite Paris 8. (...)

Espero que mi poesia despierte su interes, y que la de conocer en Rumania...

Un abrazo cordial,
Prof. Univ. de Barcelona - Espagna,
Santiago MONTOBBIO

Ținta „cap de om”

Eugen EVU

Un delir sau Poligonul

Unora li s-a tăiat timpul menit recunoaşterii
Altora, greşit numărându-se, răgazul
De a-şi cânta cum Holderlin patria
Însă răgazul tulbure e al lui Dumnezeu în aprilie
şi asumarea erorilor e preț din care bea sânge istoria
asasină asasină asasină!
Ole-auleo!, virtutea răbdării a ajuns laşitate şi ură de sine
cauza celor subțiați ca ființă maimuțărindu-l pe dumnezeul
purtat ca treimea parte de zeu;
din carnea poetului daimonul îşi rupe azima
smulsă la gura realului- din realul delirând îşi rupe
pâinea fricii şi micile spaime-ale metafizicii
niciodată nu am trecut dincolo de starea aceea
primordială de a suporta plânsetul mieilor şi al copiilor
omului – cruzimea naturii oarecum inumană (….)

mila e ancestralul răsad al iubirii
freamătul din care grâul alor mei pe coline
va rostogoli paradigma noului soare
poate mai puțin ucigaş
cântecul vine la seceriş ca tânguire sublimă
aud distrurgerea între două precesiuni
glaciare
cântecul este de dinaintea cuvântului
aina daina *şi n-am mai murit eugeneviu*
n-am aflat cine sunt nici voi n-ați aflat
nu vă mai fie frică de trecere
degravifierea mea pe această lespede
lângă râul de legătura aorta mea Streiule repede
şi experimentez o anume dezordine
oarecum gândită
şi izvoarele care încă rabdă în piatră-un amonte-n aval
şi melodiind roua care sculptează vocile zeilor
deplnâng suferințele naturii care nu ne justifică ființa
miracolul din hermeneutica semințelor
dumnezeirea de sine dorinică moartea ne insultă!
chipuri ale noastre succedând sinele
lumii mater-dolorasa din memoria humii
(*ce nedreptate inumană faptul că nu toate făpturile*
au ochi!

În iminența fluctuantă a dumnezeirii
spaime şi uri înalță catedrale abnorme vai mie sunt

iedera care sunt sprijină zidul în interregn riscând în orgasme agonicul
feminitatea artelor disimulează hermafrodismul
cunoaşterii prin ananmesis – *carnea mea e clopot fisurat în Subcuante*

enunțul taie capul celui deja perimat zeul moare în partea de operă
legea îşi înghite tatăl legea e materia cu foame de spirit de inseminare
şi cain îl vânează pe abel îl ucide şi comite incestul cu sora Yang
în Cainabel în kali yuga în schizofrenezia esteticii de sine gravidă
chivot purtat în cătuşe logos străpuns Primordie născând în dureri
lob temporal microcip ganglion sacru-n azimut în guşă de phoenix
opturat preventiv – în exil cum fratele meu Enkidu în estincție
să nu reizbucneasacă gelozia divină voila *Elohimii!*

cui anume cedăm noi energiile slabe pulsația
dintre veghe şi somn
dincoace de azurul zvâcnit şi agonic de fapt al orgasmului
şi sămânța dublă a memoriei de sub aura străpunsă
ceva luminos şi la pradă…cine eşti zecharia sitchin

zeitate germinală în amonte de ecluza memoriei t*ăiate*
cine recuperează lacom talantul fructul din vârf
unde flacăra intră în cer
viața mea ne a mea
sub vulturi sub clopote curcubeu care ninge
doliu peste mărțişoarele sacrului
colaborând cu fluxul atemporal
inversându-l? Sufletul meu cozonac la incestul Zeiței cu Omul-

… Înnebunirea luna piena a Textului… Să nu murim cu-adevărat
Vom afla?
Penetrează energiile post-mortem
Învelişul care curbează
Spațiul deci timpul? Există o moarte curbată- tocmai dispare după colț

Semeni sau gemeni mutanți ori clonați
şi suind cohortel înspre izvoare-n amonte cum păstrăvii curcubeu
în noi este drumul şi zborul ca pădurea din guşa cocorului
- *ah, veverița metaforei în salt*
sfidând gravitația, surioara metaforei!

interconectat mi-i cuvântul la
dimensiunea aurie delirul oarecum controlat
capul meu tabernacol hard graal ciclotron egregor *purtat*

ci aporia cu ghiare, delirul, răspunde prin spărtura ecoului
nevermoore nevermoore
niciodată niciunde

acolo, nicăieri, odinioară
răspunde răspunde răspunde !

Răsad melos gură cusută suferință a naturii tu, Mater,
Resurect babilonul fosil în substratul freatic al memoriei
Târziu al diviziuniulor chacrice? Locuim o explozie.

Arbore fructifer şi smuls întru a zbura sau a arde
Fecioare cabrând frenezii să se-nfrupte
Seminariile stranii ale neantului foamea nopții de înduminicare lumină
Răsucindu-se-n sus să-l înşface pe îngerul viclenit la greci
Cină de taină-a materiei foamea ei de sămânță
Prin aceea se umflă şi crapă
În vis şi ideile viremele de Murano viermele orezului alb ca şi orezul
Care ne nasc şi iau trup în doctrine dogme şi idoli?

Cine îmi eşti tu poezie daimon în călduri tropicale melodiere a pietrei ce
curge în miriadelele de nisipuri memoria sfărmată a polisemanticei
Leagă-nă-mi jalea şi dorul de cer înstelat
Amintirea originii voi muri româneşte parte nevăzută a doliului auriu
Cuib sub inimă, tu,
Muşcătură sublimată-n sărut
De sine dornică monada: îngenunchiat
Cu fruntea sunt fiul celest al războiului de oameni purtat

Capul meu e trofeul
sau ținta?

31 Ianuarie 2008

The Contemporary Who's Who Dictionary America

Biographical Entry

EVU, Eugen oc/ Writer; Publicist; ad /Avram Iancu Street, Hunedoara 275o, code street 331o14, Romania; Diploma ASLA Honnor Academy Oradea, Academic Member; Accademia Internazzionale IL CONVIVIO-Italy, Academic Member; pa/ Writer; Publicist; Editor-in- Chef Nova Provincia Corvina (a Literary Cultural and Arts Magazine); Hon.Member Neutrosophic - Paradoxisme Gallup Insitute, New Mexico. The World Medal of Freedom – ABI – 2006; Writers Union Romania; cw/ Author, 34 Books including Poems, Essays, Prose, Editorial Journals, hon/ National an International Literary Prizes.

A.B.I. North Carolina U.S.A. Dictionary
Publisher :American Biographical Institute 2003- 2006

Castelanul de BIHARIA and WATERLOO SYDNEY
Ordinul Corvina Simpatetica

George ROCA

Cromatică australiană

- avampremieră editorială Orizonturi bleu – ciel

Roşu

Culoare roşie,
steag roşu,
flamură roşie,
ouă roşii,
apoi:
roşu cardinal,
roşu sovietic,
şi... roşu de buze.

De ce Doamne
în ultimul timp
văd
numai roşu
în faţa ochilor?

Olé!

Roşu şi negru

Toreadorul
roşu la faţă
îmbrăcat
în togă roşie
Cu haine roşii
Cu ciubote roşii
înfige sulița neagră
în taurul negru.

Inima haină
a criminalului
este neagră
precum
pielea
taurului
ucis.

Negru şi alb

Am citit în albul ochilor tăi
că nu mă iubeşti
nici cât negru sub unghie.

Cearcănele mele vineții,
fructul nopților albe,
au devenit negre
plângând de
inimă albastră.

Albastru

Cerul fără nori
mi-a dezmierdat
irisul
cu
albastrul
acela infinit
contopindu-se
cu culoarea
Mării Negre
care în fiecare după-masă
a verilor litoraliene
avea nuanțe
de bleu marin
aidoma
celor din perioada
mea sinilie
când mai vizitam
încă Mănăstirea Voroneț.

Verde

„Verde crud,
verde crud…”
cânta un poet
ascuns într-o carte

aşezată
lângă
un burtă-verde
care lenevea
pe-o pajiște
mai verde
ca verdeața
verdelui
înverzit
în copacii
verzi
mâgâiați de
o ploaie
de primăvară.

Galben

Paradoxal,
noaptea toate
pisicile sunt galbene!
-Demonstrează!
-Demonstrez!

Urmărit de o pisică galbenă
un pui galben
ca gălbenuşul oului
din care a fost creat
se ascundea mimetic
în toiul nopții galbene
încercând să se contopească
cu o fresca galbenă
divorțată de
albastrul acela
mult discutat
care ducea faima
unei mânăstiri
din Moldova.

Pestriț

prepelița pestriță
cu cei patrusprezece
pui de prepeliță pestriță
odată împestrițați
cu pestrițele pestrițe
erau dezbrăcați la nud
de penele pestrițe
și ambalați curveşte
cu picioarele-n sus
în folie de plastic
pentru deliciul papilelor gustative
ale oamenilor cu dare
de mână!

Călătoria

(Poetei Antigona Kefala)

Visele îşi încep călătoria
precum ai duce o lumânare
într-o cameră întunecată
care miroase a dulceață de
cireşe
şi a leuştean.

Stau şi observ figurile
proiectate pe pereții înnobilați
de atâta animație
asemănătoare unui teatru de
umbre,
culegând de prin colțuri
elefanți negri
sau balauri cu şapte capete
şi jumătate.

Când seul lumânării
a dispărut
întunericul
începe să vorbească
în şoapte şi murmure
despre Kafka.

Atunci îmi pun urechea
la pământ şi ascult tropăiturile
cailor cavalerilor apocaliptici
care trec linear prin aşchia
prafului cosmic
al secolului vitezei.

Simt căldura flăcărilor
create de scântei moi
care dansează sub
pleoapele mele
înroşite de atât auriu.

Brusc, mă trezesc
la realitatea literară
enervat de bătăile
pendulului în zațul
ceștii mele
de cafea cu lapte.

Obosit,
deschid o altă
poartă a Universului
cu toate că stamina
cotului meu mai adulmecă
încă mirosul de duceață de
cireșe și leuștean.

Sărăcia

(Dedicată poetei Dorothy Porter)

sărăcia pare frumoasă
ca o galaxie de stele tinere
și fierbinți
noaptea
când întunericul
ajunge până la vârful
munților.

Poemul

Poemul este
ca un soție infidelă
care sosește acasă
abia după ce
te-ai băgat în pat
și ai adormit.

Sunt unii care
nu se întâlnesc
cu poemul
niciodată în viața!

Alții au parte de el
foarte rar... și
culmea nenorocului,
atunci
când nu au la îndemână
creion și hârtie!

Hoțul

În camera mea
nu a intrat
nici un hoț!

Nu lipsește nimic!

De ce mă simt
totuși
furat de amintiri?

La cinematograf

Și-au petrecut seara
împreună
înfundați în scaunele
tocite de vreme,
așteptând să înceapă
filmul.

Întunericul
se contopea cu misterul
și cu umbrele proectate
pe ecranul imaculat.

Fata era tăcută,
băiatul neastâmpărat,
până când buzele lor
s-au atins insetate
precum omul
rămas fără apă
în deșertul Sahara.

Când s-a aprins lumina
cei doi
dispăruseră
într-o altă lume.

La muzeu

În spatele panourilor
de sticlă
păsările
sorbeau soarele
precum un fluviu care
se revărsa în gâtlejurile lor
pătrunzând adânc în guși

lor asemănătoare
cu curbura
amforelor vechi
din ceramica
zămislită de hiperboreni
şi păstrată pentru noi
în nisipul de aur
al unui fund de mare.

Scrisoare lui Freud

(Poetei Kate Llewellyn)

- Ce şi-ar dori bărbaţii?
- Ce întrebare aiurită, Sigmund!

- Bineînţeles,
vorbind despre
persoana mea
aş vrea să fiu iubit
la fel cum ar vrea fiecare,
dar femeia care aş
vrea să mă iubească
aş vrea să fie iubită
şi de lăptar
şi de vânzătorul de la
chioşcul din colţ
şi de vecinul de pe scară
şi de primul ministru...
Atunci,
eliberat de gelozie
nu mi-aş mai pierde timpul
cu nimicuri
şi aş avea mai mult timp
să scriu poezii.

De aceea, Sigmund,
nimeni nu mai are timp
să scrie poezii!

Pamflet radio-color-grafic no comment ?

Domnitza de Tzone and Vakulovski and company – un text supărat dar nici prea- prea …. Marsupii cu dantelutze

Moto:

...când s-a turcit, limba română a ratat genial. De pildă, i-a dat nume celei mai măiastre, prin tril, păsări din acest spaţiu „ciocîrlie”... Vezi şi momîrla, tîrla, cotîrla, gîrla, mocirla... „î”-ul sau „â”-ul

Nume urât dat oricărei frumuseţi pângăreşte, insultă înjoseşte. Cum cel mai urât e să te insulţi pe tine însuţi

Olga ŞTEFAN

Este vorba aici despre mine

Autobiografie trucată

„Ceea ce scriu e o autobiografie trucată"...

Olga Ştefan se fereşte să spună că ceea ce scrie este autobiografie. Ea crede că tot ceea ce scrie este mai degrabă o autobiografie trucată. „Eu încerc să fac astfel încât poeziile mele să pară autentice, dar biografismul nu are o pondere foarte mare, nu se pot numi autobiografice. E o reinventare prin trucarea a ceea ce este material brut - jurnal, biografie, amintiri de tot felul. Vreau să pară foarte reale. După cum zicea Bachelard „merită scris tot ceea ce merită să fie trăit„. În acest sens sunt reale, pentru ca la ieşirea din volum orice cititor să aibă sentimentul că merită să treacă prin stările scrise

şi descrise acolo. Oricum, aş putea zice că e un soi de relaţie de interdependenţă între ceea ce scriu şi ceea ce trăiesc, în sensul că ceea ce trăiesc mă influenţează indirect şi că fără ordinea mea personală n-aş putea să scriu aşa cum scriu. Sunt câteva elemente care-mi sunt indispensabile: muzica, internetul, prietenii mei, care să mă ajute să mă folosesc şi de o estetică a receptivităţii, de un , care mă ajută foarte mult să mă exprim cât mai exact şi coerent, apoi Hunedoara şi rutina de la şcoală care să dea aerul acela uneori voit, alteori inopinat al poeziilor mele. Nu este vorba în niciun caz de autocenzură în cazul meu". În viaţa reală, Olga Ştefan se pregăteşte pentru admiterea la Facultatea de Litere din Cluj Napoca, secţia de Literatură Comparată.

Fragment din dialogul cu Monalise HIHN / Replica, Deva

(…) pata de gafea

…"îmi ascund sexul cu palma.
uneori arat ca păpuşile tale indecente crăcănate. acum arăt ca o nimfă de gradină. în hunedoara praful e o palmă care ascunde sexul de prostituată al fericirii"

Autor – Olga Ştefan

Vakulovski:
Nimeni nu are dreptul să pângărească lucrurile pe care un altul le consideră sacre

Arădeanul . Cotidian Naţional Nr.143
din 18 octombrie 2007

Dialog cu Olga Ştefan, realizat de Mihail Vakulovski

Mihail Vakulovski: *Am fost saptamina trecuta la un festival din Sighisoara, unde era un tinar care avea deja citeva carti publicate, patru parca, dar era varza, ca de obicei, din ala care scrie despre Patrie, versuri din patru rindurele, dar din cind in cind intilnesti si* ***cite un tinar care scrie mişto****. Uite, peste citeva zile dupa Sighisoara am fost la Timisoara si acolo te-am intilnit pe tine, care esti cu totul altfel, nici n-as fi crezut ca esti abia intr-a XI-a. Ce reactii iti provoaca scriitorii batrini? Criticii? Blog TIUK !*

Olga Stefan: A existat dintotdeauna aceasta „manie" a promovarii unei imagini pe care unii o considera exotica, si anume aceea a unor asa-zisi „scriitori copii". Am trecut si eu prin etapa asta, participand de la o varsta destul de frageda la tot soiul de manifestari culturale, lansari de carte, chiar festivaluri de o mai mica sau mai mare importanta. Aici, daca nu eram privita cu scepticism sau ironizata, eram, in cel mai bun caz, tratata ca un exponat exotic, cu o oarecare condescendenta, dar stiam ca nimeni nu-mi prevede un viitoar nu-stiu-cat de stralucit sau reale sanse de supravietuire in

lumea „scriitorilor adevarati". Mie personal continua sa-mi provoace repulsie ambele atitudini pe care le adoptau si inca le adopta scriitorii si criticii „batrani" vizavi de mine.

Bloog-ombilice fracturiste - maneloide

…e mişto blogul tău **pfaui** abia aştept să-l văd la maturitate- **oricum e mişto şi aşa puber** *DoboşCelTinar* spune:
Dragă Olga Ştefan,
este foarte frumos acest blog al tău, primitor, călduros, precum un **marsupiu. Un adevărat lăcaş de cult pentru cyber- gheişele de pretutindeni**.
andra spune:
mnoh olga ce'ar mai fi de zis?
exceptând că mâine e româna oral- which brings tears to my eyes- bu-hu
exceptând că pe zi ce trece involuez psihic-între dealurile de vest şi deutsch ist toll(ha?)
exceptând că vara asta e pusă pe slow moţion în momente ca astea şi pe fast forward în momente'din-alea'
exceptând că nu mai am stare
şi că tipu' nu mai are răbdare
(am făcut şi'o rimă)
şi că m'am săturaaaaaaaat
sper să prinzi toate momentele astea în bloguri hiperbolizate ofcorz
şi…
wir haben angst un sind allein

Foaie de observaţie no comment

o vreme când pui pe masa platouri de carne rece-
corpul meu intact şi creierul tău golit de rigori
….o vreme când inimile părinţilor noştri
guri ştirbe guri împodobite cu proteze clănţănitoare
guri care ştiu sa sărute si guri care ştiu să muşte
guri care-mi spun la mulţi ani nu mai sunt decât mici frigidere"
„…port intre picioare un mormânt sigilat şi gol".
„…iarna se va prăbuşi peste torsul meu ca un violator
în serie. ca un amant.
„…amprenta de ucigaş
lăsată pe fese mirosim a usturoi şi-a cuţite din ce în ce
mai tare. dimineaţa mi se strecoară în pijamale ca o ploşniţă. O strivesc între unghii"
"…straturile de grăsime ale vremurilor care vin
au să-ţi înghită omoplaţii şi coastele
instrumente cu coarde

la care exersam cântecele dragostei.
instrumente de suflat cu care-ți traduceam urletul" .
„…îmi dau capul pe spate şi zic
că în camera asta-i mai frig decât acolo de unde vin.
mai frig decât în sticlele lor cu bere.."
„după ce tinerețea mi s-a făcut grămăjoare
de rahat şi chibrite arse..."
„…brațele mele se umplu de tine ca un recipient alb de colectat urina
hepaticilor cu ochi portocalii
şi dinti stricați.
„ îmi pierd strălucirea. îți las urme ca de jeg
pe degete. eman prostul gust al sincerității extreme. degetele tale mă poartă pe rând mă uita acasă **mă scapă după caloriferele fierbinți ale amorului liber.**
„…**când o să-mi ridic desfac picioarele de bunăvoie**
şi când o sa-l însoțesc peste tot
cu grija mare să nu se îmbete
sa nu mă facă de râs
ce crezi ca va fi altfel în hunedoara?"
„…O.M.-ul cu blocurile lui în formă de craniu
ne înghite ca pe pastilele tic-tac
mirosul corpului meu nu-i decât un semn
de sexualitate îndelung reprimată"
„mi-am epuizat resursele de energie/unghiile de ros/
imaginile cu carne afumată şi **corpuri grase făcând dragoste**/
vâscozitatea timpului dintre penetrare si orgasm/voluptatea grea.."

„dragostea asta ar putea conține aditivi alimentari
(bărbatul îi ridică rochia ca pe capotă unei
maşini scumpe/ o mângâie* acolo */ o sărută* acolo*)
……„ acum străzile pe care te plimbi miros exact ca mine
a transpirație diluată cu spray şi a fată nedorită singură pentru totdeauna
în mijlocul lumii o baltă de untură..."

Un comentariu to "Textile, farduri, isterii"

„…eu am impresia că Andrei Doboş şi Olga Ştefan sunt uniți sub umbrela unei **personalități ambivalente având ca rezultat o troică placentară**, un fel de zonă **tampon intre elementele constitutive ale angrenajului mamă- fetus**. există o corelație fenomenologica decapantă între modul brut, onest in care se transmite mesajul in poeziile Olgăi, avalanşă totemică polimorfa ce tinde la o muzicalitate gen Sepultura (în, poate, cele mai fericite cazuri) **cu isteriile aferente unei atare superficialități**" **(subl.n)**

Revista Echinox- Univ Cluj Napoca 14

„Volum gros, aproape 140 de pagini, ce te întâmpină din start cu o copertă de culoare verde – bolnav, Toate ceasurile e biografia unei maturizări, a unei aşteptări continue a Celuilalt – el, masculul tânăr, dezvirginator, blazat şi pueril…

„De unde trag concluziile, ipotetice, evident, că debutul acesta e încă prematur. Olga Ştefan are imaginație de poet, dar nu ştie cum să o aşeze în pagină. Scrie mult, versuri lungi, poeme de câteva pagini, dar se grăbeşte. Nu lucrează poezia, impresia persistentă e de idei geniale sufocate de mult balast. Există o grabă în a scrie, în a pune totul pe hârtie, în a spune totul dintr-o răsuflare …,,..". De parcă aveam nevoie de jocul acesta facil. Balast mult. Versuri ca – „tu şi cu mine ne vom dezvăța repede de spălarea picioarelor amputate din corpurile/ acestor soldați de plumb răniți în războaie şi-n dragoste", „de-aici l-ar mai putea scoate/ doar o echipă de descarcerare/ ca pe victima unui accident cu maşini făcute zob" (mă întreb unde mai intervine descarcerarea dacă nu la accidente, şi nu la alea cu maşini făcute zob!?), „acum străzile pe care te plimbi miros exact ca mine/ a transpirație diluată cu spray..." sau imagini redundante ca: „urina hepaticilor cu ochi portocalii", „agorafobie. spaima de mers singură prin piețele deschise...", „ca un capsator muşcând dintr-o foaie", „tahicardie. (o inimă care bate prea repede...)" – nu fac decât să umbrească imaginile poetice reuşite. E imposibil să scrii un poem bun în care să serveşti imagini de-a gata, să le caracterizezi, să le inventariezi, ca şi cum celui care citeşte îi laşi doar şansa de a te confirma pe tine: „demian ar fi zis că-i seamăn unei felii de pâine/ întoarsă şi-ntinsă obscen [subl. mea] pe plita fierbinte." Sau: „îşi întinde lasciv [subl. mea] brațele înnegrite." Nu mă interesează caracterizările poetului, vreau să îmi dau singur seama de lascivitatea unei imagini! Astfel de greşeli reduc puternic din forța versurilor. Şi creează, în mod evident, impresia de stângăcie, de atelier, de texte de sertar. Dacă Olga Ştefan ar reuşi să dozeze imaginile mai bine, să dea ritm poeziei şi nu doar lungime, să lucreze textul, să-l şlefuiască după „curele de inspirație", sunt sigur că ar ieşi un volum net superior. Deocamdată, molozul şi construcția deficitară a multor poezii dau impresia unui volum scris pe fugă, neglijent cu cititorii. Şi cu imaginea poetului, bineînțeles.

Valentin Derevlean,
Debut « Toate ceasurile » Tribuna, 2007

…Ea spune: „nu sînt o femeie adevărată. sînt doar o palidă/ imitatie. un pandantiv la gîtul tigăncilor de mătase./ am în suflet lacăte si spatii închise. port lacrimile din tus/ ale manechinelor dior si zîmbetul dilatat al lui pierrot" si asa mai departe. S-ar putea depista un usor hermafrodism, dintr-o astfel de portretizare. Dar, în fond, realitatea se lasă descoperită si din spatele unor astfel de induceri în eroare, tocmai pentru a ne provoca la o participare mai atentă a lecturii. În această sectiune poeta se apropie cel mai mult de o congeneră, editată de tot de Nicolae Tone, Rita Chirian, unde

confesiunea, ascunderea în alter ego-uri dar si asezarea într-un spatiu poematic palpabil sînt mai mult decît evidente si caracteristice. …*corpul*, din care am citat la începutul acestui articol, acele fragmente de poem de dragoste, se sprijină si pe un moto din acelasi Eliot, de unde atmosfera poetică pare a fi împrumutată cu puterea unei asimilări si rafinări maxime. „Tara pustie" a Olgăi Stefan este „trecerea", care are trei culoare: „tunelul", „bittertimes lost", „aproape". Constructia acestei sectiuni demonstrează încă o dată stiinta pe care poeta, desi foarte tînără, o are în privinta scrierii poemelor ample, de substantă, viguroase, bărbătesti, as putea spune.

Iată încă un debut care ne confirmă că din urmă vin poeti cu adevărat talentati, putini ce-i drept, care acoperă imensa zgură a celor ce ies de sub teascuri direct în anonimatul etern **„**

Critic şi poet Gellu Dorian, Debuturi

…„în următorii 10 ani o să-mi restaurez amintirile
ca pe nişte grupuri statuare lipsite cu desăvârşire
de valoare artistică. **dragoste, te îmbrac în pielea unui ficat regenerat**
şi am încredere să mă mândresc cu tine
ca şi cum mi-ai fi un organ în plus. o anomalie.
dragoste, îți dezlipesc leucoplastele şi măştile din ghips
dacă mă-ntinzi pe canapea e ca şi cum ți-ai aranja
degetele gangrenate pe o chitară dezacordată.
nu mai avem nimic între noi.
dă-mi papucii şi restituie-mi corpul până la ultima
îmbrățişare.
(eu mie)
îmi ascult cu atenție corpul
care se cere mângâiat şi ocrotit
vocea lui matură **şi fierbinte conținutul ei**
vâscos ca o ceară de epilat prejudecățile
pe care le-am ras cu lama fiecărui kilogram pierdut şi
pe care le-am văzut înmulțite la loc
ca într-un cuib
de pureci . vreau să fac dragoste
într-o cursă de şoareci peste care ura
îşi întinde lascivă brațele ruginite
(subl n. aut)

Promotion surescitat…*

„Pe **OLGUȚA ŞTEFAN,** eleva de la COLEGIUL NAȚIONAL „Iancu de Hunedoara", am cunoscut-o la Catedrala Sfinții Împărați Constantin şi Elena unde Duminica, participa cu regularitate la serviciul religios. M-a

impresionat prin smerenia şi frumuseţea ei, dar şi prin modul cum mi-a descris-o profesorul **Gheorghe Alpinescu** (?,n aut.): „Fetița aceasta are un GENIU. La cei 19 ani ai are un palmares „Eminescian"…

- Ultima carte publicată care este ?

- Cartea de poezii „Toate ceasurile", la editura Vinea. (Aşadar, totuşi nu e prima, cum declară peste tot? - n.aut.) …

- Despre familia ta ce ne poți spune?

- Părinții mei sunt ingineri, iar fratele, elev în clasa a X-a la acelaşi liceu (corect colegiu, n.aut.)

- Şcoala, Biserica şi Hunedoara se mândresc cu tine, Olguța. Îți mulțumesc şi mă rog la Dumnezeu pentru tine! Succes! "

- fragment articol de Constantin GRECU, vol. „Din dragoste pentru semeni" , editura Călăuza v.b., dec 2007- titlul interviului: Olguța Ştefan – un geniu hunedorean. Învățământul hunedorean naşte genii. De la inspectori la profesori, o singură dorință: Educația".

* s-a respectat grafia non diacritică a surselor. Sursa: MIKI - MAUSE

Din Țara mea de Acasă

CASTELUL CORVINILOR DIN HUNEDOARA

Clădit cu scop inițial strategic, ca un veritabil fort care, secular, a apărat Țara, mai cu seamă de expansiunile otomane, Castelul Corvinilor este azi în lucrări costisitoare de reastaurare, atât exterior, cât şi interior. Totuşi, el este accesibil şi deosebit de atrăgător . Există zvonul că el va fi concesionat de un investitor italian, fapt care, oarecum, ar aminti de Ioan de Capistrano, cel ce avea să scrie la moartea lui Ioan (Johanes) de Hunedoara, memorabilul elogiu: "**S-a stins lumina lumii" …**

Sezonul estival, cu toate că a venit târziu, în anul cel mai ploios şi cu grindini, zăpezi, în iunie (…), face ca forfota turiştilor din țară şi din occident să anime incinta , pe lângă faptul că aici se improvizează des studiouri de filme, recent americanii turnând scene din "Alchimiştii".

Castelul în care mă jucam în copilărie, este un reper heraldic al unei Europe de altădată, poate va fi un reper al Europei ce se re-figurează în aceşti ani, sub semnul reintegrării noastre în matca sperăm mai liniştită a următoarelor decenii.Vechiul Târg al Fierului (Eisenmark) trăieşte o perioadă dificilă, uriaşa platformă siderurgică şi mineritul din amonte fiind, practic, epuizate în proproție de cca. 85 %. De la big-combinatul de ieri, cetatea se repliază, urmând o ecologizare masivă, pentru a încuraja investitori în cu totul alte domenii. De ce nu şiîn turism, care ar fi prosper, oferind un spațiu natural splendid, depresionar şi montan, cu ape acum mai curate, cu lacul Cinciş, cu drumeții în Țara Pădurenilor, ori a Hațegului, pe Streiul Sargeției în amonte, Castelul Chende şi Castelul Santamaria Orlea, Parcul Natural Retezat, Densuş, Sarmizegetusa Ulipa Traiana, Zeicani, Mănăstirea Colț, Prislop, un baraj sus în munți, proiect american , unicul râu Bărbat , Porțile de Fier ale Transilvaniei (anticul Tapae) … ori Munții Orăştiei şi Sarmizegetussa

Reggia, a Daciei, ori Dealul Uroiului, la Simeria, cu un parc dendrologic lângă Mureş, unic în Europa, recent retrocedat urmaşilor fondatorului său Otchkay La Haţeg, recent, cercetătorii au desvelit oseminte de dinosauri În sus, drumul duce spre Defileul Văii Jiului, pe anticul râu Rhabon…Doamne, ce loc mi-a fost dat, ca să mă nasc în aşa spaţiu mirific şi încă neştiut chiar de mulţi români! Cetăţile Blidaru, Grădişte, Piatra Roşie, Costeşti, sunt la o aruncătură de praştie de satul părinţilor şi moşilor mei.

Cum aş putea fi, ca poet, suspectat de patosul firesc al cărţilor mele, dacă nu doar de sceptici ? Castelul Corvinilor este zidit pe stâncile dealului Sânpetru, semeţ, încărcat şi de o istorie numai a sa , plină de exotism, într-un fel amintind mitul Păsării Phoenix. Originea îi este încă disputată, existând ipoteze că ar fi zidit pe locul unor fortificaţii dacice, al unei Dave. De la înălţimea lui, se vede valea Cernei până la Simeria, iar în sus, Văile Zlaştiului şi ale Cernei Ruscane.

Exista aici încă din timpul vremelnicei ocupaţii Romane, cum unele izvoare atestă. În istoria maghiară e scris că a fost proprietate a Coroanei sub regii: Bela al IV-lea(1235-127o) şi Ludovic cel Mare(1342-1382). Regele Sigismund (1387-1437) dăruieşte castelul viteazului Şerb, de la care este moştenit de fiul său Vlaic(u), apoi de fiul său, Iancu de Hunedoara (Huniade) Corvinul.

În sala de parter a Cavalerilor (unde frescele murale sunt şterse şi poate că vor fi cândva restaurate, se află inscripţia "**HIC OPUS FECIT FIEI MAG. d. IOHANES DE HUNYAD regi. Hugi. Gubna. A.d. MCCCCLII". În traducere ,, Această operă a făcut-o marele Ioan de Hunedoara** , **guvernatorul Ungariei, în anul Domnului 1452**".

Aşadar, dincolo de disputele interminabile, numele lui Ioan este cel latinesc-româneşte pronunţat (scris), ci nu Iancu, variantă pare-se slavonă, ori cehă. Ioan Corvinul îi dăruieşte castelul fiului său Matia Corvinul (iarăşi din latină, preluat sub forma Mathias- ung. şi "îndulcită(dezmierdativ) de localnicii vremii în "Mateiaş ", pe care –l numeşte atunci "Conte de Hunedoara…Viitorul Rege al Ungariei, cel mai mare ,o va lua de soţie pe Beatrix de Frangepan .

După moartea regelui Matia, Beatrix se mărită cu contele George de Brandenburg. Deoarece Beatrix, ca şi fiii ei de la primul bărbat (Regele), mor în scurtă vreme, castelul va trece în posesiunea Contelui George, care duce arhiva Corvinilor la Anspach, iar castelul şi moşiile aparţinătoare le amanetează. Ne imaginăm ce tezaur s-a înstrăinat, poate irecuperabil, cu acest nefericit episod. Amintesc şi existenţa la Bratislava a unei "Biblioteci Corvina " ,despre care nu se vorbeşte nimic, deocamdată, în lumea cercetătorilor.Revista Provincia Corvina va apela oficial la nivel cultural pentru o eventuală explorare, poate că şi la Anspach.

În anii 2526-1618, regăsim castelul în posesiunea familiei Torok de Enying. Un episod dramatic, parcă scos din straniul Ev Mediu englezesc, în curtea Castelului a avut loc o execuţie pentru neloialitate familială : în 1557, a fost decapitată Borbala Balassa (Barbara Bălaşa) şi de aici o legendă demnă de menestreli, pare-se cântată prin vremuri la alte curţi, de trubaduri.

Dacă ar fi să extragem de aici un subiect, nimic mai potrivit pentru un film de epocă, bunăoară cum celebrul "Ana celor o mie de zile "Dar, poate vor avea alţii

banii necesari. Istoria teribilă a acestui castel continuă : În anul 1534, principele Zapolya, împreună cu Emerik Czibac, dau foc castelului, urmare unor intrigi nelămurite .

Refăcut, castelul este amanetat lui Gavrila Bethlen de către Ştefan Torok, contra sumei de 12.ooo de florini.În această peridoaă, are loc un nou incendiu devastator, dar a venit o vreme fastă : Principele Ardealului, cel mai important, despre care am scris într-un număr trecut "Agero" … este ales domnitor. Va domni între 1619-1624. El amplifică interiorul cu zidiri noi, clădind Tractul Bethlenian . la Sud- Estul Castelului, apoi înalță şi etajul de sus, cu turnul numit "Ne Boisa"(în sârbă însemnând Nu te teme ".

După ce Principele moare, castelul trece în posesiunea fiului său Ştefan Bethlen, apoi este transmis lui Petru Bethlen, iar la 1684 altui Ştefan Bethlen senios. De la acesta îl moşteneşte fiica sa, Catharina, măritată Zolyomi. Ea clădeşte partea vestică şi dă curții forma relativ pătrată, cea actuală. Un atac al pricepelui George Takoczy în 1659, incendiază din nou Castelul. De fiecare dată, el este clădit mai optim, mai stăruitor. În anul 1671 este posesor al acestuia Apaffy al II-lea, iar la 1723 Catalina Apaffy, care decedând la 1724, i se cedează Castelul "Erarului Regesc ".

Împăratul Francisc I-ul petrecând în 1817 trei zile la Hunedoara, predă suma de 3o.ooo de florini aur pentru restaurarea castelului.

În perioada absolutismului, la 1852, fiind încartiruit în castel Oficiul Austriac BEZIRKSMA (administrația teritorială a vremii), silit să se mute urgent, deoarece izbucneşte alt incendiu în noaptea de 13 Aprilie 1854, noaptea la orele 23, cum spun cronicile.

După incendiu, a rămas descoperit până în 1868, când Francisc Schuler începe, iar după moartea lui continuă Emerik Steindl (1871)- duce mai departe lucrările de restaurare .

Din 1874, acesta abzice conducerea lucrărilor şi se convine (prin vot) pe baza unui plan de lucru al arhitectului Ministrului de finanțe Wagner, suma de 66671 florini aur pentru restaurarea castelului. Din anul 188o, acesta trece de la ministerul de finanțe, la ministerul cultelor, şi anume la secția Monumente istorice ale țării. Restaurarea complectă ce urmează, la 1907, este completă şi conformă vechiului stil în care s-a zidit..

Aceste rânduri sper să fie o invitație pentru turiştii români care mai au în suflet dorul de acasă, mai ales acum, când schimbările istorice, ca un simptom, totuşi, al vindecării, par să promită minunatei Cetăți, cuib de vulturi şi splendid simbol al dăinuirii, fac clipa vitregă, dar şi plină de promisiune .

Articol apărut în Revista Agero, în Provincia Corvina şi în „Clipa" – U.S.A..

PRINCIPELE DAC

(descoperire importanta lânga Castelul Corvinilor din Hunedoara)

Pe creasta de stânca granitică a dealului Sânpetru, unde dăinuie Castelul-fort medieval al Corvinilor, arheologul prof.univ. Sabin LUCA, director al Muzeului Bruckenthal din Sibiu, a descoperit recent mormântul complet intact al unui print dac. Vechimea lui este atestata la peste 2100 de ani, mormântul datând din anul 100 î. Chr.

Cu nici un an în urmă, o echipa de tineri arheologi hunedoreni, sub girul cluj-napocanilor, dezveliseră, pe aceeasi coama situata imediat deasupra Castelului, un numar de mici morminte care contineau schelete ale unor copii, situl având vechimea aprox. de 1900 de ani: o moneda (ort) era datata în anii imediati de dupa cucerirea romana. Despre aceasta descoperire înca nu s-au comunicat date publice, semnificatia ei fiind de asemenea tulburatoare. Practicau acei daci în mod izolat, ritualic, sacrificiile unui zeu solar, ca în vechime, la Soarele de Andezit de la sanctuarul dacic din Muncelul Orastiei? Am vazut mormintele si piese din inventarul lor.

Revenind la senzationala dezvaluire din finele lui august, consemnam câteva date spicuite din comentariile mediilor şi alte relatări:

Mormântul este situat în actuala gradina a Castelului, în spatele cetatii, terenul fiind ocupat de locuinte si terenuri private. Porfesorul Luca a declarat ca este sigura existenta sub zona a unei DAVE, deoarece a gasit dacic (murrus dacicus) inconfundabile. Cert este ca zona hunedoreana si în amonte pe vaile Cernei si Zlastiului, a fost din vremuri protodacice marcata de extragerea minereului feros si prelucrarea fierului- acest aur al vremii. Stim ca dacii efectuau incursiuni la sud de Dunare, aliati cu celtii, de la care au învatat în illo tempore adevarata arta a prelucrarii fierului. Arme si unelte, cuptoare rudimentare de reducere si alte vestigii, dovedesc faptul ca dupa aurul Apusenilor si cel din râurile din regiunea padurenilor si nu numai, era vital pentru razboaie si pentru existenta civila. (Toponime slavizate ulterior, au etimonul ce desemneaza aurul: „Gura Zlata, Gura Zlatei, Zlasti, Zlatari, s.a.) sau Aurari.

Fierul este prezent si în mormântul princiar de la Hunedoara: un cuțit curbat (sau cosor) - profesorul afirma ca este unul „de sacrificiu" – leit celui stiut din Columna Traiana, purtat si de ultimul rege dac, Decebal. Lipseste doar mânerul probabil din lemn, sau corn (?) dar se disting clar patru orificii de fixare ale acestuia. S-au mai gasit un vârf de lance (recuzita razboinica) si o catarama cu ac, accesoriu evident al costumului princiar.

Datată la anul 100, este de dedus că urna prințului, ce pare a fi murit tânar, posibil prin lupta (!), recte mormântul, sunt o pagina din cenusa, piatra si publere din marele moment de rascruce al istoriei de aici: razboaiele cu romanii din anii 100-102 si ulterioara cucerire partiala (!) a Daciei. Desigur ca analizele antropologice ale ramasitelor enigmaticului princepe Dac, vor aduce noi si spectaculoase detalii. Stiinta îsi are prudentele ei, asa ca nu sunt excluse chiar revelatii socante privitoare la riturile de incineratie, specifice civilizatiilor si culturilor Celor Dintâi

Cavalerul român

Lucian HETCO

Eretica

Dumnezeu nu avea de ce să existe, cel puțin nu în lumea materiei. Şi nici nu ar trebui să existe nici măcar teoretic, ca să nu poată fi (re)inventat.

Pentru mine, cuvântul Dumnezeu este în cel mai bun caz similar cu viața, iar viața e chimie curată - însufleţind-o astfel, o numim biologie.

Gott ist tot – ne spunea Nietsche, luându-le altor neo- filosofi pita de la gură. Fără Dumnezeu nu se pot explica astfel nici pe ei însuşi. Filozofia în sprijinul religiei e whisky pe burta goală...

Cunosc un fost activist de partid, fost pecerist înverşunat. Acum zece ani îl „descoperea“ pe Dumnezeu. Îmi ține teorii, îmi vorbeşte exaltat de Noica şi de Țuțea. Şi tovarăşul vine să-mi povestească mie de Fiul risipitor? Omul are dreptul să fie TOTUL, nefiind invenția unui Demiurg. Demiurgul însă e invenția Omului.

Apocalipsa biblica nu va veni niciodată , ea fiind perpetuă. A început odată cu Omul. Dumnezeu vrea să ne sperie cu cioace – până şi Facerea e contrafăcută.

A aflat vreodată cineva care este contrariul lui A FI? A fi înseamnă viață în materie – dar până şi materia moartă este tot materie. În concluzie, moartea în sine nu ajunge nici măcar pentru contrariu.

Un filozof care crede în puterea minții sale se săvârşeşte fără să triumfe public. Iar pe un popă obez şi mediocru îl urcăm evlavioşi pe-un piedestal imaginar şi îi spunem „părinte“, în timp ce babele i se agață evlavioase de sutană. Slăvindu-l pe Dumnezeu îşi asigură o viață liniştită, de muncit - muncesc alții.

Teoria inteligenței emoționale nu aparține secolului 20. Punerea ei în practică a început odată cu misionarii creştini.

Triumful săvârşirii nu poate fi decât biologia. Orice altă teorie e religie.

A nu fi – este imposibil, căci materie suntem de fapt tot timpul.

Semnul crucii l-au inventat romanii. Evreii habar n-aveau de ea. Crucificarea e o pedeapsă romană – vezi istoria. Până şi Spartacus a fost crucificat, dar era trac şi nu evreu.

Un popă cu celularul după el, e la fel de sfânt ca un beţiv pe autostradă, conducând cu 180 la oră.

Tehnica nu poate fi plăcută lui Dumnezeu, fiindcă îl anulează.

Între frică şi foame mă decid pentru foame, cel puţin până mă apucă frica.

N-am nimic contra bisericii – dar nici pentru... În Evul mediu, Nietzsche şi Cioran ar fi murit în flăcări, pe rug.

Vidul de ideologie în fostele tări comuniste îl vor desăvârşi popii. Cadrul îl creează neo-comuniştii.

Filozofia şi religia sunt total diferite. Devreme ce filozofia se poate explica, religia nu se poate explica nici pe ea însăşi.

Iadul a fost inventat de biserică pentru dizidenţi. Ruşii ne bisericoşi îi spuneau Gulag, iar românii Canal.

Tot ceea ce e contra biologiei – pierde, naturalul triumfă întotdeauna.

Chiar şi un orgasm nenorocit are la bază o reacţie chimică. Mă îndoiesc că Demiurgul avea cunoştinţe de chimie organică.

Nu există mesianism femel – de aceea şi· feminismul va rămâne un curent, fără să devină filozofie.

Doamnelor, înjuraţi-mă cât vreţi, cei mai mari filozofi în istoria omenirii au fost bărbaţi.

Cinci şesimi din prima divizie rusească de femei din primul razboi mondial au dezertat.

Pentru bibliofili – ce-ar fi fost cei doisprezece apostoli fără Isus?

Isus nu ne povesteşte niciodată despre femeile din viaţa sa. Ne-ajungând probabil la ele, s-a sfinţit de la sine putere. Înclin să cred că a murit virgin, sfidând biologia, care-i era oricum, superioară.

Morala creştină are la bază invidia, la fel ca şi democraţia.

Virtutile Fiului Risipitor? Înainte sau după?

Grafică de Radu Roşian

Isus vorbea aramaica. Azi nu l-ar mai înţelege nimeni şi-ar umbla cu translatorul după el.

Germania, Göppingen

Adevăratul Cavaler Corvin
primum movens al mişcării literare hunedorene
DECENEU EPIFANICUL

Dan CONSTANTINESCU NICOARĂ

din familie înnobilată de Corvini la 1200

Biblioteca Judeţeană Ovid Densuşianu Deva a editat recent Biobibliografia Dan Constantinescu-Nicoara (1921- 1991), în condiţii de excepţie. Este meritul soţiei importantului poet şi traducător dispărut tragic în exil la Freiburg, care a oferit poetului Eugen Evu şi prof. Gabriela Marcu , director al Bibliotecii devene şi editoarea cărţii, textele şi imageria rămase de la D.C.N. Precizăm că defunctul Iv Martinovici, preş. de onoare al revoluţionarilor hunedoreni, şi care îl vizitase pe Dan la Freiburg în anii 90, împreună cu Ionel Amăriuţei, avea încredinţată o arhivă literară în scop editorial, însă nu a reuşit să obţină sprijin în acest scop. Ulterior, după decesul lui Iv.M., arhiva a dispărut în condiţii obscure. Am intermediat direct între soţia poetului, şi Mariana Pîndaru- Bârgău, (Valeriu Bârgău între timp a decedat, n) care a luat şi un interviu în casa lui Eugen Evu, apărut în Ardealul Literar. Apropos numele poetului traducător ploieştean hunedorenizat Iv Martinovici, tradus literalmente „ fiul lui Martin", l-am întrebat odată de ce „Iv" şi a spus că sunt iniţialele tatălui său Iuliu Victor, dar era în perioada prosatalinistă şi suna bine un nume cu „vici"(?!)……

Biblioteca şi-a asumat finalmente o editare, astfel apare acest splendid volum omagial. Lucia Constantinescu i-a încredinţat lui Eugen Evu in coppy moştenirea literară, din care E.E. a promovat parţial texte şi comentarii în revista internet Agero din Stuttgart şi în Provincia Corvina, recte în recenta apariţie.Deasemeni, E.E. a oferit date esenţiale eminentului critic – exeget şi poet din Italia, Dieter Schlesak, fost prieten al lui D.C.N." Dan Constantinescu a fost cel mai hărţuit scriitor hunedorean de către securitate: el a fost taxat de trădător în urma fugii în Germania. Eu am fost anchetat inclusiv cu acest subiect care a cutremurat atunci viaţa noastră literară…

Excelenta lucrare biblioteconomică este de fapt o carte- tip revistă-conţine cele mai esenţiale date şi comentarii, documente şi facsimile reconstituind impecabil portretul poetului şi filozofului hunedorean.

Iată semnatarii, în ordine: Gabriela Marcu, Lucia Constantinescu, Mariana Pândaru, Eugen Evu, Prof. Dr. Paul Miron (Freiburg), Mircea George Roşian (Freiburg), Elisabeth Axman-Mocanu (Koln), Iv Martinovici, Ion Acsan, Radu Ciobanu, respectiv prefaţatorul nesemnat al

celor 5 volume de lirică niponă (premiat de japonezi şi chiar de U.S.R. în regimul trecut, ed Albatros 1974 n.n.), Wolf von Aichelburg (din Freiburg, cel mai important prieten german al poetului). Cartea mai curpinde o parte poemele inedite arhiva Eugen Evu, şi - în fine - mărturisiri semnate de marele dispărut (De nemernicie şi sânguire - proiecte inedite, antologate de noi în trei reviste, precum şi în antologia „Harfele Harului" (Eugen Evu, Ion Urda – 2007 n.n.). Opinez că în mod straniu, aceste *„reîntâlniri în eterul literar",* refac parțial dezastrul discordiilor semănate de securitatea şi activiştii ceauşişti şi cozile lor de târnăcop, care au dezbinat devastator şi pe termen lung, boema literară a anilor 70-90… De fapt Dan C.N. a fost un strălucit corifeu al Cercului de la Sibiu. Acolo ne povestea că a participat la întâlnirile modelatoare, formative, ale celor ce-l primeau pe un Blaga, Henri Jakier, prof. de italiană Cianciolo, simpatizanți români şi germani, precum marele prieten al său de o viață, W.von Aichelburg, care dealtfel dă mărturie şi în această publicație memorială despre el.. Acolo el a jucat chiar teatru poetic în piese de Lucian Blaga, acolo veneau Ion Negoițescu, criticul şi poetul, Ştefan Aug. Doinaş idem, sau conjudețeanul lui I.D(esideriu) Sîrbu sau Cornel Regman. Exigențele maxime ale unei adevărate Pleiade pentru acele vremuri, au rodit strălcuit pe două coordonate: creație şi critică, nu întâmplător. D.C.N. avea să se restabilească în Hunedoara natală, aducând de fapt un model cerchist ce se va imprima aici; chiar deviza uşor malițioasă era cheia boematică, deloc anecdotică a grupării noastre: *„Vine cine vrea, rămâne cine poate"*…În jurul lui D.C.N. a apărut un fel de concurență pentru traduceri din marea lirică universală, practic el fiind imitat în tenacitatea şi dăruirea sa; aşa s-a dezvoltat aici o şcoală nedeclarată de traduceri : N. Chrica din franceză (Villon), Ianis Sevastianos Vlahos(emigrant grec) din Desnos, Vretakos, etc; poliglotul evreu român (ulterior emigrat în SUA) ,Otto Stark din persană , franceză engleză şi ebraică; Iv. Martinovici din rusă, chineză (peste 20 de cărți), apoi din francezul Reverdy, dar şi Rabrindanath Tagore „ la vârf", în colaborare cu o doamnă din Bucureşti, nu ne mai amntim cine . D.C.N. a tradus masiv din lirica marilor haijini japonezi, însă marea lui lucrare, timp de decenii , a fost traducerea unică a unor Rilke, Georg Trakl, Lasser Schuller, Novalis, Hans Magnus Ensezberger…De la el am avut timpuria cunoaştere a marii literaturi germane, dar şi o lectură pe atunci interzisă, un regallo: *„Aşa grăit-a Zarathustra"*, de Nietszche… Accesul la asemenea opere în vremuri de proletcultism cras agresiv a fost pentru cenaclul *„muncitoresc"* hunedorean, un adevărat fort de rezistență prin cultură şi a iscat desigur animozități între adepții cătrăniți proletcutlişti şi chiar stalinişti (Vasile Nicorovici, Nicuță Tănase, Ion Băieşu, Irimie Străuț, C. Busuioc, Constantin Clemente, Iosif Lupuilescu, Nonu Avrigeanu, Vasile Pop, Neculai Chrica). Acesta e adevărul cuvenit memoriei profesorului, ironizat, din păcate, mai târziu, de chiar unii care îi frecventau casa şi patrimoniul cultural familial de secole, în romanul milițienesc *„Utopia profesorului*

Dunca”, la editura Eminescu, dintr-un reprobabil cinism şi laşitate… materialist - dialectică duplicitară… Tandemul de autori aveau apoi să-l revendice, după „revoluţie” drept mare prieten… Însă la anchetele ulterioare evadării lui din sistem, au acceptat „teza” securiştilor locali că D.C.N. a fost – vezi Doamne, un trădător de ţară! D.C.N. a fost prieten cu Nicolaie Balşan, Edgar Papu, care ne-a vizitat pe atunci. De asemenea, cu graficanul Victor Maşek, care ne-a ilustrat o antologie şi cu celebrul pictor Sorin Ionescu… Erau încă de atunci mari admiratori ai unui monstru sacru al baletului, Maurice Bejart… Balşan, talentatul prozator, a primit premiul de debut editorial, dar nu a mai debutat niciodată cu carte, fiind luat în colimator de securitatea locală, pentru firea sa impulsivă, deşi a fost susţinut şi de protocronistul filozof şi istoric Edgar Papu… Ce vremuri! Ţin minte o anchetă securistică asupra celor ce ar fi primit câţiva amărâţi de dolari de la grecul Vlahos: Ion Macovei, Victor Niţă, Neculai Chirica, Iv Martinovici, Balşan, Mircea Tuţă, pictorul Szalkayi. Mircea Neagu, M. Enescu, I.Lupulescu. Noi, cei încă foarte tineri, am aflat că li s-au luat declaraţii sub presiune, fapt ce a determinat o ruptură a încrederii şi a dezvoltat apoi înverşunate duşmănii prin ani… Un motiv în plus al dezbinării era să dureze până la decesul lor, între proletcultiştii sindicalişti devotaţi „cauzei” şi autorităţilor acelea pentru că doi dintre ei, Dumnezeu săp-i ierte, s-au luptat toată viaţa pentru meritul de „primum movens” lider al cenaclului… În anii ceauşişti, din cenaclu s-au rupt două grupări tinere, una numită „Lupta”, a lui Valeriu Bârgău atunci venit la Hunedoara, şi una „Lucian Blaga”, înfiinţată de Eugen Evu la Casa de cultură, fiinţând între 1975-1997. Am rămas discipoli de suflet, alături de şi el emigratul Martin Segedi, şi reamintirea sa ne umple de emoţie…

Estincţia cenaclurilor a venit, paradoxal, atunci când o tradiţie fertilă avea cale liberă prin democraţie… Răscrucea paradoxală a fost 1990… Unii dintre acei „veterani” şi-au modificat pur şi simplu „memoria” prin diverse dicţionare de personalităţi sau în CV-.urile proprii, ori noile dosare politicianiste… Din prieteniile generaţiilor lor, au urmat mici „beneficii”… N. Chirica a fost apoi la Atena, la grecul repatriat A.S.Vlahos, cel cu ..dolarii, iar după „revo”, Iv Martinovici a fost la Dan în Freiburg unde, însă, nu l-a mai întâlnit, ci au convorbit doar telefonic, cum mărturisea el… Iv M. a călătorit apoi şi împreună cu Ionel Amăriuţei, primul fiind preşedinte al revoluţionarilor din decembrie şi delegat cultural, la Biblioteca Română din Freiburg… Apropos anchete şi dosare de urmărire informativă: tov ex-securist Ion Haicu, pensionar baban şi liniştit, care l-a avut „în lucru” şi pe D.C.N. şi pe alţii dintre noi, poate fi un lector avizat întru exactitatea acsetor date, acum ne mai scrise sub presiune goebelsiană!

Mai e de ştiut pentru istoria reală a Mişcării literare hunedorene că Iv M. a avut în Germania o soră încă din anii 60, fapt care i-a atras şi dumnealui unele şicane, dar măcar a călătorit frecvent în URSS şi Iugoslavia, unde românii aveau un bruş de acces, desigur, cu vigilente

îndrumări de la Secu'… Iar nepotul „Maestrului", editorul din diaspora al unei reviste politice, „Observator cultural", Bărbulescu, l-a primit ca pe Erou al Revoluției lui Iliescu and company, a mediat conferințe de presă despre lovilutzie şi etcetera.

Departe de noi intenția de a defăima unele merite, doar că însuşi Iv ne-a exprimat regretul acelor efuziuni: *„dacă ştiam în ce am intrat, nu mă murdăream"*… I-am scris dlui N. Manolescu la R.L. după 199o o scrisoare despre persecuțiile MELE şi apelul meu către purtătorul local de cuvânt al Frontului (CPUN) Iv Martinovici, rămas fără efect: Ştiți ce mi-a scris Manolescu, în revista USR? *„Deh,aşa când şi-o face omul cu mâna lui"*… Sincer fiind, actualul preşedinte nu îmi mai e agreabil, noroc cu… reciproca cu adaos indexat, Alex Ştefănescu (Eugen Evu, n.n).

Bărbulescu, nepotul editor de casă mică, l-a numit pe Maestrul unchi în colegiu şi au tradus la Verlag-ul lor, o plachetă, inclusiv în revista-buletin de atunci (Observator Munenchen) - câțiva tineri poeți (nota bene) Ioan Evu, Constantin Stancu, Ovidiu Băjan şi a treia soție a lui Iv, Carmen Demea… Iată că toate acestea au devenit amintiri şi căutăm a nu ni le… auto-cenzura. De spus că o animozitate a existat ireconciliabilă între şeful „uzurpator" al cenaclului , Neculai Chirica, şi Iv – care se afirma „primum movens". Ultima aniversare a cenaclului s-a vădit şi cântecul de lebădă. Eminentul filozof şi om politic țărănist Victor Isac, a scris un pamflet diatribă la adresa lui Iv M. încă în timpul vieții acestuia, acuzându-l de mania mesianică de „descălecător" şi de falsificarea CV-ului propriu, publicat de editorul devean Valeriu Bârgău. Acesta i-a mărturisit lui Eugen Evu, când Bârgău, conciliant, i-a editat ultima carte „Maestrului", că i s-ar fi spus literalmente: ***„Bârgău, eşti o mare*** *surpriză pentru mine, eu te-am urât o viață, iar dumneata acum mă editezi"*… V.B. era realmente şocat de spusele autorului… Sămânța activisto-securistică a vechilor suspiciuni au distrus treptat orice solidaritate a vechii mişcări literare de prestigiu… Noua generație a preluat dăunător acele vrajbe, lupte de subsol, trădări sau dezamăgiri… Poate că într-un fel, amintirea lui Dan Constantinescu ne inspiră din astral aceste mărturii.

Ne oprim aici cu aceste detalii deloc boeme, crude în adevărul lor, însă credem necesare . Sunt consolat că pe fiecare dintre ei, cei dispăruți între timp, le-am publicat în revista Provincia, interviuri, articole sau eseuri şi poeme. Inclusiv necroloage…

„Acele timpuri s-au retras în zona obscură a uitării, dar pentru cei rămaşi sunt încă de meditat, aşa cum au fost, cu bune sau rele. Recent, prin ironia sorții, accesul meu la dosarele arhivei securității, mi-a relevat şocant câteva decenii în care am fost împreună în viața literară şi culturală, între anii 1968- 1990 şi cu unii până recent" (Eugen Evu) …

Recenta lucrare este un splendid gest reparatoriu întru memoria lui Dan Constantinesu Nicoară şi sper în continuare că va veni clipa când autoritățile din oraşul lui natal, Hunedoara, vor sprijini editarea unui volum

de poezie pe merit, cu toate poemele inedite, deoarece tot ce a realizat acest om al unui destin exemplar asumat , are valoare patrimonială şi ar merita inclusiv, aşa cum am susţinut repetat şi publicistic, un MUZEU – casă memorială! Din nefericire, se tergiversează epuizant pentru unica urmaşă de drept a sa**, Lucia Constantinescu- Puşa**, un proces în recurs, pentru moştenirea casei părinteşti a familiei. Este clar că acea casă (care fusese patrimonială!) este definitiv înstrăinată, aparţinând pe jumătate unei familii de rromi(ţigani). Lucia C. luptă pe căile legale să îşi obţină partea:
„Nu ştiu cât şi cum va mai dura acset coşmar….Sunt bolnavă şi poate dă Dumnezeu să pot măcar repatria osemintele soţului meu, dacă nu la Hunedoara, la Arad şi astfel să revin şi eu în ţara noastră…Îţi mulţumesc, Eugen şi ţie şi Gabrielei Marcu, şi CJH care aţi reuşit deocamdată acest volum comemorativ. Ştiu că Dan a ţinut foarte mult la tine Tot ce ţi-am lăsat este şi la Biblioteca Română din Freiburg, iar acum şi la cea din Deva”.

Se cuvin mulţumiri editorilor: Gaby Marcu, Denisa Toma, Simona Nicoleta Vasile, Dana Schobel Roman - recte Bibliotecii Judeţene şi Consiliului Judeţean pentru sprijin moral şi pecuniar.

Cenaclul hunedorean Flacăra în vremea când ardea …ardeleneşte - 1971

Jos > *Eugen Evu*
Sus> *Dan Constantinescu şi soţia sa Lucia*
planul 2 profil: *Nicolae Balşan, doamna Nuţi Chirica şi junul Ion Macovei…*

Post scriptum:

Ştim că Poetul D. C. N. avea mesajul de profunzime al unei *„memorii itinerante ancestrale”*, o filozofie ce fuzionează religios şi sincretic spre izvoarele dacice precreştine: ţinta luminoasă a acestui mesaj tulburător este Marele Preot Deceneu….

Or poetul hunedorean, căruia i-am fost învăţăcei , a fost fidel etic şi estetic celor de la şcoala Cercului de la Sibiu şi prin durabila prietenie a traducătorilor Ion Acsan, Ioanichie Olteanu sau Ştefan Aug. Doinaş (Ştefan Popa). Se decisese în exilul de la Freiburg, să reia numele mamei sale venerate, româncă de spiţă înnobilată de Corvini încă din anii 1200!) – astfel că el, abia azi realizez (!) a *„codificat”* cu aceasta, prin iniţialele nominale, D.C.N. (Dan Constantinescu- Nicoara) – numele Marelui Preot al lui Decebal, (regăsit de mine în textele încredinţate de soţia sa recent):

DECENEU! Această intenție ne-o mărturisise într-o stranie transă sub efectul filozofiei taoiste, fiind ridiculizat de unii, încă din anii 1970, la Hunedoara. Bicisnica invidie, ipocrizia sau ranchiunele nu au lipsit în destinul acestui model de trăire a propriei arte şi filozofii.

El ne-a arătat şi înscrisurile de înnobilare Corvine. Sperăm că doamna Lucia le-a ocrotit olaltă cu valoroasele colecții de artă private şi ale valori culturale - categoric PATRIMONIALE .Cât despre vioara unui mare lutier, luată cu el în exil, există legenda că el susținea a fi un Stradivarius . Nu cunoaştem soarta ei.

Drept pentru care am comentat mai aparte sus numita publicație. Este un mic Memorial în care am depus cu pietate unii dintre noi o floare de genarium.

Eugen Evu şi Ioan Evu

O mare poetesă contemporană:

Doamna DENISE RILEY (ANGLIA)

Pentru noi, Denise RILEY este o mare descoperire, o mare şi rară bucurie ce iradiază din poezie. O poezie a limbajului în plină şi splendidă explozie, un „strigăt roşu" inconfundabil, al unei mari poete contemporane. Suntem convinşi că prin traducerea în limba română, forța poeziei ei nu se diminuează, deoarece are substanță energetică şi *harfa whitmaniană* a marilor sentimente umane. I-am resimțit teribilul suflu într-un cutremurător poem evocator asupra recentelor tragedii din Bosnia, demn de a fi săpat în piatră pe un obelisc. Am ales dintre poemele oferite în exclusivitate: „DARK LOOKS" (Priviri înnegurate) şi terifiantul „DESINTEGRATE ME" (Dezintegrează-mă!)

„În război pârjolesc înainte paranoia celor nerevizuite...", poeta cu semnătura ei se face cunoscută tremurând recunoscătoare, ruşinată mortal! Ce prozopoeme, ale unei „hemoragii" în care ard cheaguri de spirit lovindu-se cu materia vulcanică. Sau un strigăt de astă dată verde-alb: *„Alintă-mă mai mult, Coventry/ să cadă din norii anglo-catolici/ ai derivei din noi înalte simțiri deprimate"* sau *„Ce anume forțează persoana lirică să se ducă de bunăvoie la judecată deşi trebuia să rămână strict neînsemnată?"* Iată limbajul eminamente al Poeziei!

Spaimele unei limite insuportabile, ezoterice, iau amploare parcă incendiate din însăşi realitatea, din delirul istoric al realității. Ele se reproiectează fascinant, cu un *tsunami* de replici, ale abisalului din profunzimile unui ancestral, iar cântecul ei orfeic, menit să îmblânzească omul, este aurit de *„rana care vorbeşte"*, *„întâia tăietură"*, a gurii, cum spune ea.

Limbajul poetic acut-original, impregnat de țesutul uneori fastuos al sintagmelor, de armătura rezistentă a unei structuri ce se pliază simfonic, amplu, pe un discurs auto-referențial, însă şi eseistic-psihanalitic, distinge (aşa cum Stéphane Mallarmé definise), cu fast melodic interior, statuia *agitată („Spiritul e cel ce se-agită”*) al acestei lirici demne de a fi auzită şi primită oriunde suntem, în cele trei timpuri arbitrare. Dar *„cel ce se agită (aici) este Spiritul”*, însă aş identifica o teroare dinspre istorie, o *terror mentis* animată de formidabila con-vibrație (afinitate) electivă, cu Lumea, cu Omul actual. *„În război* poeta, un război vreme de pace… neîntrerupt, pe continuare rece, un război în atare, dintre Bine nedeclarat ca ce -în mod şi Rău, un război duce cu sine, straniu- omul îl altcineva, căci însă pentru acesta: ducem paradoxul este cerului, în războaiele materie.

Limbajul poeziei ei îl „ştim” de când lumea, este cel primordial, peiorativ zicând, cel ante-babylonian, necenzurat de zeitatea geloasă.

Cred că Saint-John Perse, Walter Whitman, Lucian Blaga, Thomas Stearns Eliot, ar fi sărutat mâna care scrie semnând Denise Riley! Textul curge fără virgule, flux de enormă respirație, este *catarsis* şi exorcism, este spasm şi surprize de lumini cumva reci, dar orbitoare, flux de particule ionizate, pulsatorii, suflete într-un mare suflet. Revelație a ceva *„tăcut pe dinafară/ dar vibrând asurzitor înnăuntru”*, astfel supapa este chiar *„cicatricea spre vindecare care consimte să dea glas”*, gura este *„tăietura cea dintâi, care cântă”*, *„părul orbeşte în luminile neprihănite”* şi *„gura întinde un spațiu ezitant”*…

Denise Riley aude tragedia lumii, o confruntă pe ai ei, ca entitate-oracol, ea aude „oamenii şi oraşele lor rezonante cum sunt distruse”, cu fiece por şi celulă.

Vrem ca românii să-i cunoască poezia, ea ne-a mărturisit că este onorată să fie tradusă în română. Darul poeziei domniei sale, ne-a împovărat frumos, ne-a fascinat şi îmi vine să îi spun cu infinită tandrețe: *„mă tem pentru tine, pentru omul rezonant, riscant de empatic! Consider că Denise Riley merită a fi nominalizată pentru un premiu suprem”*

Eugen EVU (România)

Denise Riley, s-a născut la Carlile în 1948. După studii strălucite, s-a dedicat unei cariere academice de excepție. Este profesoară universitară la School of Literature and Creative Writing la University of East Anglia / Norwich.

Autoare a unor volume de non-ficțiune War in the Nursery: Theories of the Child and Mother (1983); Am I That Name?: Feminism and the Category of Women in History (1988); The Words of Selves: Identification, Solidarity, Irony (2000); The Force of Language (2004) în ***colaborare cu Jean-Jacques Lecercle; Impersonal Passion: Language as Affect (2004).***

A editat lucrarea Poets on Writing: Britain 1970-1991 (1992).

Colecțiile sale de poezie, intense şi intelectuale, includ Dry Air (1985); Mop Georgette: New and Selected Poems 1986 -1993 (1993); Selected Poems (2000).

Spring 1993/ *Primăvara 1993*

Ştii că exist în pădure
că pot luci în clar obscur ca o păpădie
că pot să mă rumenesc ca murele sau să cresc palidă

precum o colombină dezbracată de culoare la
apus sau să amestec pârguirea ca strugurii
pe o gura ce plânge-n sughițuri că ceva
creşte să-mi dea putere şi mie ca şi ție -
nu vezi că asta-i tot ceea ce pot face
nu vezi că-i teribil de obişnuit

dacă o voce matură şi clara cântă absentă
Cind ai să vii iar acasă?
Când luna şi soarele or să sară pe deal

deasupra oraşului, canalul său cărămiziu mărginit
cu balsam scuturat lângă piatra-nnegrită
şi case din beton îngrămădite strâns

împreună, un oarecare alergând de la o uşă la alta
batând şi palavragind la fiecare uşă, pe când alții
păşunează ca bovinele privind îngândurate în zori

şi ridicându-şi capetele şi coborându-le nepăsătoare
până când nimeni nu mai trebuie acum să zăbovească prin spatele şurilor
cu o funie sau o privire, trăncănind vrute şi nevrute

Dark looks/ *Priviri innegurate*

Cine sunt eu sau oricare altcineva nu înseamnă nimic în ordinea lucrurilor.
Scriitorul
ar trebui pe bună dreptate să fie ultima persoană la care
ascultătorul sau cititorul să se gândească
cu toate acestea, poetesa cu semnătura ei se face cunoscută tremurând,

recunoscatoare, ruşinată mortal
şi mai ales jenată faţă de sine, aranjându-şi părul si bodogănind Dacă, dacă numai
n-ar trebui să apar în persoană! Să fiu diafană şi muselină!
şi pe când se agită minutele în război pârjolesc înainte paranoia celor nerevizuite
mânate contra unui îngheţ care ne goneşte în noi impreună - alintă-mă mai mult, Coventry
să cadă din nori anglo-catolici ai derivei din *noi* tonuri înalte de simţiri deprimate
la imagini microscopice oribile de suprafeţe lucioase minuscule îndesate cu forţa
curgând pe Niagara, plutind şi ciocnindu-se, întrecând cutii de bobine Joseph COTTON
fascinat de strălucirea lui cuviincioasă: odată ce *noi* ca ectoplasme înfăşurate în tamâie suntem suflaţi
noi unităţi ude leoarca şi alungate se adună în haine lucioase să fie spilcuiţi în propriul polimer:
totuşi nu-i cum trebuie să dârdâie şi să pâlpâie faţă de fictiva
„plictiseală mondenă a tineretului”
prin mândria hormonală a vârstei de mijloc a *Doamnă, trebuie să sângerezi, este necesar...*
Şterge, Şterge georgette. Singurul motiv pentru a-mi jefui sângele este dacă aţi gândi. Şi ce?
Toţi avem aşa ceva: de atunci încoace v-aţi simţi fiecare mai bine: mai puţin aparte. - Mai de loc:
mai mult e pentru mine să ştiu că *eu* am o cantitate, ca un manual despre anxietate sexuală
pe când activista-socială poeta din mine şi-ar dori răzbunarea
pentru a se fi născut şi a fi fost părăsită.
Ce anume forţează persoana lirică să se ducă de bunăvoie la judecată
deşi trebuie să ramână strict neinsemnată?
contează pe această stagnare să pară tare iubitoare şi lumească: un val pentru mania
care o face să se simtă din când în când înduioşată şi neputincioasă?
sau de altminteri schimbă direcţia să devină arogantă
de vreme ce şmecheria nu-i departe de disperare: Aşa că ori mă iei ori mă părăseşti.
Nu, aşteaptă,
Nu am vrut să spun părăseşte-mă,
asteaptă, numai nu o fă - nu luneca şi nu atinge subsolul paginii
pentru ca apoi să te ridici ca să te duci

Red shout/ *Strigăt roşu*

Îngrozitor să gândesc că-i mai plin de viaţă aici când sunt
singură decât atunci când nu sunt - că acel ceva ar putea
să apară chiar atunci unde, marginile unei pagini se pornesc
să sângereze şi să se arate că este umană' - şi vin
mai adevarate decât atunci când fac acelaşi - văd cum
poate fi o viaţă cum trebuie al cărei sentiment era
ţinut din frâu şi ţintuit numai peste
scriitură - încă aştept un semn într-adevăr omenesc
la fel de şocant şi luminos ca o anunţare -
uneori înţeleg şi în forma democratică: *Strigăt*
Rosu. Unde roşii trec în goană pe la colţurile ochiului
să se deschidă dincolo de mareele marourilor strălucitoare
tăiate mai tare în negru şi mai iute ca o scoarţa de
frumuseţe roşu deschis se despică - dacă este putere solidă
acest roşu nu va opri ci va închide fermoarul direct prin
cine este aici epuizat şi mulţumit, lovit tare în cap
de viaţă şi prin care cine nu-i: toate acestea înseamnă numai
că poate să funcţioneze, rectificarea în acest caz colorează
izolarea – nu-i aşa că ceea ce se potriveste
aici este tocmai cum cineva
care era traumatizat a incercat să o facă?

Disintegrate me/ *Dezintegrează-mă*

Era atâta strălucire care se ridica din mare, linia sa acvamarina
blocată în spatele mimozelor dalb spulberate, care mi-au înşirat ochii
toată dimineaţa pe când stăteam pe terenul cel vechi de joacă,
împingând scrânciobul
domolit, privind peste apă şi tânjind să exist fără
aceste voci radiofonice, şi fără postul meu de secretară zeloasă, ca
transmiţătoare de mesaje de la morţi, care publică renunţari
ca le-ar fi trimis vreodată - în acelaşi timp o rană fierbinte înceată se întinde
să mă prăjească acum cu întrebări ale propriei mele complicitaţi în vătămare
bombănind gânditoare despre „ modele" până când sunt nimicită
ca un şal vechi din lână sau un kelim uzat, arăt tot aşa de bine ca şi acesta
sau ar trebui să fiu mai puţin falsă sau stridentă? şi deasupra
dulapului de haine, spirite familiare se adună şi se prind să palavrageasca,
se apleacă
să mă cerceteze cu interes, cu vivacitate, manifestindu-şi nemulţumirea
marea cantitate de puf pe care l-am lăsat acolo, „este tocmai la ce ne-am
aşteptat": între timp, persoana plecată să omoare nu este, sau astfel el sau ea
ridică din umeri, sfâşiaţi de voci, dar morţi în inimă stă amnesiac

umflat de inocenţa efectivă a celor impasibili -
Această lucire mă duce spre curse neconvingatoare de-a lungul oarbelor
alei în care nu am incredere, de când sunt disperată văd lucrurile direct,
nu pot să potrivesc
o vină aptă în auto-damnare: pot să cred în loc într-o abandonare
stearpă, în derivă pentru un acru presărat cu
caramizi roşii destinate să fie ridicate şi micşorate
deasupra unor câmpuri măreţe de culoare sienna şi născut
înainte de a deveni o tulpină deschisă sau o scorbura ridicată, un inel de carne
prin care alunecă un cilindru curat printr-o
cosiţă azurie încâlcită, care se duce după Stella Maris, stea ferventă a mării
vas de culoare marin lăptos prăbuşit la margine alungând şiruri de
pescăruşi care emulsionând pământul înnegrit şi şerpuind sub stâncă
sub fin ars aer acoperit de puf în plantaţii de cocotireri - arbuşti
ţepoşi în floare îşi rumenesc scoarţă pe stâncile
unde mai jos un verde ca pasta de dinţi
se tot înalţa peste învelitoarea din apa orbitoare mototolită
descreţită spre neted şi clar: atât de calm lasa-mă să mă împrăştii atât de simplu
lasă-mă să mă împraştii să smulg un evantai din sare uşor înspumat
ca o clatită întinsă din dantelă, sau lasă-mă să cad pe spate
precum delfinii se aruncă în mare
înşurubându-se ca jucării încete fixate pe roţi cu pivot - Nici un cuvânt despre asta
nu-i mai mult decât împodobirea unei dorinţe grandomane de demult
de a arunca eul atât de departe şi violent încât interogarea
trebuie să facă o pauză pentru ca suspectul principal
să alunece să se facă val, să fie
panglici de culoarea valurilor: ‚nu' slobozire din slujba unui stăpân nemilos
poate să atingă acest alt imbold al ruşinii
care se luptă să-şi restabilească deplin numele:
nu poate, pentru că motorul funcţionează cu convingerea că dacă înţeleg
propria mea măsură la vină atunci aceasta mă dovedeşte agent: nu vrea
să confrunte un posibil adevăr de neputinţă - ca dorinţa umflată
să măsoare şi să tragă în ţeapă fiecare deserviciu
ar putea să se prabuşească asta ar fi cel mai rău-
să suporţi: hazardul impersonal, umilitoarea lipsă de mai mult control -
nu depăşesc acest gând cu nici un fel de încredere.

Traducere din limba engleză de Mariana ZAVATI GARDNER
în Revista Agero Stuttgart, Vox Libri Deva şi Nova Provincia Corvina

Fratele meu mezin, poetul şi cantautorul din Hunedoara

Ioan EVU*

- în 2008 la 55 de ani -

Şapte poeme din şapte cărți

Silabisind văzduhul

Acea femeie naşte plângând
într-o mansardă naşte plângând
şi brusc în ceruri se deschide
o groapă un gol uriaş prin care
neînduplecat ne scrutează
privirea unui zeu învins.
Dar ca o memorie
vine palma de pământ şi lovind
peste față născutul
ne aduce astfel aminte că strigătul
e prima vorbire abia apoi plânsul
şi mult mai târziu când fiul
îşi va rupe singur de pe trup
cămaşa de lacrimi
va spune cuvinte adevărate.
Dar mai mult decât orice cuvânt
eu iubesc țipătul unui copil
în prima dimineață a lumii
țipătul unui copil
silabisind văzduhul de afară.
Mai mult decât orice cuvânt
mai mult decât orice cuvânt
încărcat e de sensuri adânci
primordiale țipătul unui
copil în prima dimineață a lumii.

(„Fereastră de apă", Facla, 1982)

Ghilotina lirică

Altfel te-am cunoscut eu, poezie.
N-am fost nici donator
de lacrimi plânsului general
nici arlechin al circurilor ambulante
să-mi dau cu fard cuvintele
numai de dragul culorilor melancoliei.
Mereu am fost absent la
uriaşul tău carnaval.
Altfel te-am cunoscut eu pe tine.

Am auzit urletul în stare să decapiteze
magnolia – uruitul formelor dințate
complicatele angrenaje ale
scrâșnetului sabotând trilul.
Dimineața când soarele
rupe sigiliul de pe auzul humei
când pasăre şi piatră
vorbesc aceeaşi limbă străveche
cine-i străinul care umblă singur
pe câmpiile tale pline de larme?
În zori când soarele spală
ghilotina privighetorilor şi văzduhul
atârnă de zdrențuite alămuri
ce să-i rămână poetului
decât cenuşa amară a fulgerului
stins pe buzele sale
încleştate în Marea Tăcere?
Ce să-i rămână lui decât
această hârjoană seculară cu moartea
dansul acesta mut
sub umbra greoaie a spânzurătorii.

(„Fără armură", Albatros, 1984)

Sacrul seceriş

Despre tine doar vântul
ar putea rosti ceva coerent
vântul îmbrățişând emblemele
încrustate cu chipul tău
de zeitate polară.
Vrednici trompeți
au îngăimat silabe-n cetate
şi-au amuțit cu zăpada în gură.
O ninsoare scămoasă
a acoperit limbile clopotelor
menite să te vestească
Pe pojghița văzduhului noi am citit
amprenta aripilor tale de silfidă.
Răzbat prin zale şi prin solzi
prin lanțuri plase şi zăbrele
ochii de linx ai disperării
de-a nu te atinge niciodată.
Dar eu mă bucur că exişti.
Te-am desluşit în spornica lumină
ce-mpacă între ele formele ostile.

În dimineața
ce zădărnicește conflagrațiile.
Lacrima ta va bate ceasul
sacrului seceriș.

(„Somnul în munte”, Facla, 1986)

Adagio

Nu cânt. Deși-s la mare preț
trompetele-n cetate
n-am dibuit încă niciuna pe măsura
pieptului meu de-o mie de carate.
Alt instrument aș inventa pentru
plămânii mei călițiîn marile păduri de fier.
Poate magnolia tuberculoasă
ea singură se mai revoltă împotriva
acelui zeu de sârmă și beton și sticlă
dar ochiul meu ce altceva să facă
decât c-o lacrimă lăuntrică să plângă?
Poate orfeii odelor rulante
suavii fericiții trubaduri în sunete
de harpe și alămuri norocoase
mai înalță pe firmamente de reclamă
semne și nume în apoteoză.
Dar eu nu cânt.
Abia dacă găsesc cuvinte în măsură
să amâne e cu un ceas gâlceava haitelor
de viermi peste epava bietului meu craniu.
Din mine verbele șoptesc prin botnițe
văzduhul prăbușit sub semnele mirării.
De-aceea zic: contați pe mine
sunt martorul imparțial sunt
ucenicul crescut la școala celebrilor muți.
În trupul meu viața și moartea
își pot da liniștite mâna
privindu-se o clipă în ochi omenește.
Ele știu că doar prin mine există.

(„Poet de bunăvoie”, Eminescu, 1996)

Cetatea moartă

Ascultă cum moare lumina-n oraș
cu foșnet de cer veștejit printre ziduri
în lacrimi își spală zeul trufaș
armura de sânge și pielea de riduri.
Trec faruri și roți prin marele smog
sub magicul ochi. Și viața așteaptă.

Până se vindecă veacul olog
mai este o vreme mai e doar o treaptă.
Scris este totul. Şi apă şi dig.
Cu litere vechi cumpănite-n zapise
culeasă e taina în zaţul de frig
cele nespuse de mult au fost zise.
Şi-n vreme ce trilul zvârlit la gunoi
în rând cu nisipul stârnit de sandale
contemplă văzduhul căzut în noroi
zadarnice nume scandează osanale.
Cetatea e moartă. Trompeţii sunt vii
îşi rumegă-n tihnă muştiucul de pâine.
Din praf de pe tobe complici în orgii
refac muşuroiul sobolii de mâine.

(„Cetatea moartă", Helicon, 1998)

Însoţitorul umbrei

Însoţitor al umbrei mele am fost
scutierul iluziei biet sancho panza
mărşăluind somnambul pe
câmpul de luptă al atâtor himere.
Am sfidat baricada tranşeea
crenelul turnul de fildeş
şi am ieşit la trântă cu îngerul
căzut în băltoaca pohtelor sale
racletul zvârlit în ghena putridă
a spaimei incestuoase.
Am văzut curcubeul bălăcit
în mocirla grohăitoare şi-am plâns
pe umărul acelei viziuni
eram pruncul orfan de Tată Ceresc
lacrima mea o lichefiere
a luminii o condensare de vapori
tremurând ca roua
pe lentilele lui Dumnezeu.
Urletul meu în pustia fără ecou
s-a întors mai târziu amplificat
în labirintul de grote ale văzduhului
un bumerang ce te izbeşte în tâmplă
şi cazi la pământ ca posedaţii lui satan
bolborosind o frază neterminată.
În cădere am stârnit leviathanul
dormitând în oceanul de sânge al
inconştientului tolănit în peştera glacială

a memoriei ancestrale
o grandilomorfă încarnare
de ură cu zale cu gheare şi solzi.
Suflul de flacără colosală
mi-a pârjolit într-o clipită izvoarele
casa mea s-a dovedit o şandrama
amărâtă o coşmelie de paie
spulberată de hohotul fiarei.
Buzele mi-au ars mistuite
de arşiţa unei iubiri inexistente
ura trădarea şi pizma
mi-au otrăvit cuvintele toate
mă oglindeam în ele precum
narcisul anacronic în fântâna
în care scuipă un zeu gelatinos.
Fruntea mea era trofeul purtat
pe umeri de metafore gârbovite
în răpăit de tobe în zornăit de chimvale
am descins din prăbuşita agoră
la iarmarocul colcăind de mitici.
Pălmuit de aplauze împroşcat
cu saliva fariseicei lor adoraţii
eram profetul de tablă al suburbiei
pe tinicheaua pieptului meu
băteau darabana dandii borţoşi
cu degete înţesate de ghiuluri
coborând din olimpul postmodern
al mercedesurilor în viermuiala
periferică a erosului în spelunca unei
fericiri fără ştaif cu bulendrele
boţite de tăvăleala prin budoarele
bordelelor *second hand*
un paradis al nimfelor de silicon
cu siluete şi simţăminte gonflabile
acolo unde cu greu mai distingi
foşnetul de fojgăială
raiul căzut al şuşanelei
al bancnotelor făcute sul
şi strecurate la portjartier
în punga sexului umid al
dulcineeelor dedulcite la acadea
în portmoneul ţâţelor revărsate
ca o miasmă a morţii şpreiate
o râncezeală de hoituri dansând

din ombilic printre ciozvârte
o buluceală de avortoni
izbindu-se cap în cap
cu labele întinse spre orbitoare
strălucirea talanților zuruind
pe dușumeaua pierzaniei
încât am început să vomit cuvinte
precum poeții fracturişti în latrina
cu pereți zmângăliți de fecale.
Am fugit în munți m-am retras
sub cochilia cerului de acasă
şi-am scris poemul lubricei revelații
am trecut de fapt pe curat
viziunea bizanțului diacronic.
Acum sunt aproape de finalul
poemului jarul lui îmi arde
bolta palatină plămânii
mi-au luat foc am început
să tuşesc semantic să respir
nu aer ci semnificații.
Însoțitor al umbrei mele am fost
scutierul iluziei biet sancho panza
mărşăluind somnambul pe
câmpul de luptă al atâtor himere.
Dar azi mă retrag ostenit din
toate războaiele renunț în favoarea
unor bucurii mai accesibile.
Arma mea va rămâne
totdeauna iubirea un strop
din cea a Tatălui Nostru Ceresc.
Într-o zi voi scrie marea însă
abia atunci când ea se va fi liniştit.

(„Însoțitorul umbrei", Axa, 2003)

Balada noimei pierdute

În joasele agore-n iarmaroace
pe unde turma îşi aclamă zeul
întru tainul zilnic de potroace
e terfelit în zoaie curcubeul.
Un balamuc pestriț unde aezii
prea lesne-şi schimbă lira în chimvale
şi dedulciți la stârv ca huhurezii
gângavul tril şi-l vând drept osanale.
Fervoarea lor de-a spune-ntruna imnic

acelaşi spleen sub felurite forme
e însăşi spaima resimțită zilnic
chipul cioplit al stărilor diforme.
Ci eu tăcând răpit de aporia
acestui veac prea sufocat de texte
arunc la coş sofismul erezia
sunt scribul care șterge palimpseste.
Cu podul palmei corectând neantul
pe voi netăbăcite pergamente
v-aş azvârli la ghenă să rodească
ogorul îngrăşat de excremente.
Sătul de behăitul ălor noateni
abia-nțărcați din bulucita turmă
în smârc semantic aş săpa izvorul
eu fântânar al apelor din urmă.
De n-aş simți pe buze sfiiciunea
cu care ah ne-mbrățişează marea
când îşi ascunde-n alge goliciunea
aş da-n vileag întreagă-ngrețoşarea.
Însă aştept să mai dospească verbul
cum creşte pâinea frântă în grijanii
nu-mi pasă că mă împresoară herbul
ce mi l-au încrustat pe tâmple anii.
Drumul pieziş ascuns în poezie
îl suie-n pantă lacrima. Dar cartea
care pe sine singură se scrie
va-ndupleca măcar o clipă moartea?
Căci tâlcul îngropat în apoftegmă
ce pretindeau că-l prind anahoreții
pe drept cântar nu face cât o flegmă
dar noima vor pătrunde-o ei, poeții!

(„Cenuşa vorbitoare", ed Calauza)
**** Premiul USR Filiala Sibiu pentru poezie***

NOTE BIOBIBLIOGRAFICE (la 55 de ani)

Ioan Evu – Născut la 19 Februarie, 1953 în comuna Peştişul Mare, jud. Hunedoara. Membru al Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Sibiu. Poet, prozator, cronicar literar, compozitor, solist vocal, chitarist şi lider al grupului muzical Canon din Hunedoara. A publicat poezie, proză, şi cronică literară în majoritatea revistelor de cultură din țară şi în câteva reviste din străinătate. Deținător al mai multor premii literare, dintre care: Premiul I al Concursul național de Poezie – Tabăra literară Păuşa (1970), Premiul revistei Luceafărul – Festivalul național de poezie „Nicolae

Labiş"(1976), Premiul revistei Tribuna – Festivalul naţional de poezie „Nicolae Labiş" (1977), Premiul revistei Transilvania – Festivalul naţional de poezie „Lucian Blaga"(1981), Premiul Festivalului naţional de poezie „Lucian Blaga"(1982), Premiul revistei Familia – Festivalul naţional de proză scurtă „Marin Preda"(1982), Premiul Uniunii Scriitorilor (Filiala Sibiu) pentru volumul „Însoţitorul umbrei", Diploma de Excelenţă pentru Poezie 2007 AsCUS Provincia Corvina.

Cărţi publicate:

Fereastră de apă, editura Facla, 1982.

Fără armură, editura Albatros, 1984.

Somnul în munte, editura Facla, 1986.

Poet de bunăvoie, editura Eminescu, 1996.

Cetatea moartă, editura Helicon, 1998.

Însoţitorul umbrei, editura Axa, 2003.

Cenuşă vorbitoare, editura Călăuza, 2006.

Amintirile unui pitic din vremea când era mai mic, ed. Călăuza, 2006.

Prezent în antologia **Drei Dichter aus Rumänien/ Trei poeţi din România** (Ioan Evu, Gheorghe Mocuţa, Sorin Roşca), editura Radu Bărbulescu, München, 1999

Prezent în cartea de interviuri **Camera cu pereţi de oglinzi** (editura Sitech, 2006), semnată de Dumitru Velea.

Despre creaţia sa şi-au exprimat opiniile: Ioan Adam, Ion Arieşanu, Radu Bărbulescu, Valeriu Bârgău, Carmen Blaga, Miron Blaga, Adrian Botez, Constanţa Buzea, Marin Chelu, Neculai Chirica, Mircea Ciobanu, Radu Ciobanu, Alexandru Condeescu, Ştefan Augustin Doinaş, Ion Gheorghe, Horia Gârbea, Silviu Guga, Dumitru Hurubă, Ion Itu, Iv Martinovici, Ion Mircea, Gheorghe Mocuţa, Mircea Moţ, Romul Munteanu, Gabriela Negreanu, Tudor Opriş, Edgar Papu, Adrian Păunescu, Mariana Pândaru, Petru Poantă, George Puşcariu, Ion Roşioru, Atila Socaciu, Constantin Sorescu, Constantin Stancu, Mircea Stepan, Ion Stratan, Constantin Ştefuriuc, Laurenţiu Ulici, Dumitru Velea ş.a.

Poeseu

O mărturisire …

Din triada Bacovia –Blaga- Barbu întrevăd abia acum ceea ce criticul matematician Laurențiu Ulici observase încă atunci când aveam editate doar cinci cărți…Ion Barbu se apropie (sau mi-l apropiu în mod cumva accelerat) şi înțeleg că se petrece ceva misterios cu mine, ca poet, după recenta depăşire a 60 de ani…O re-situare ce probabil dăinuie „freatică" în memoria mea cromozomială, prin analogie, în memoria culturală- paideumatică. În acest sens, înțeleg şi că Poezia este Matematică şi viceversa. Prin Barbu oglindindu-mă în sinea mea, am ajuns la cartea „ Neauzit de lumină", pe care s-au repezit măgulitor a o analiza mai ales soteriologii. Şi suport explorările lor, cu previzibilul

Melosul se arată astfel un genom ancestral şi el, cu prioritate arhetipal şi ca „joc secund" – ogivă a infinitului mic. De asemenea, prin geniul barbian- geamăn cu al lui Omar Khayam, bunăoară, - decodific ghematria, codul acestui binom cosmic, în ecuația macro-micro cosmică… Un „ ceva" gemelar se manifestă in continuum-ul spațiu-timp, iar ACUM-ul constrictiv „ mult comprimat în puțin" (teza dealtfel a lui Gaus, la care aderase Barbilian, - aşadar cred – am aflat- ştiu că Existența ca Ființă este hologramică; cred-am aflat- ştiu sau „mi s-a revelat că" Ființa ubicuă este universală aceeaşi, holograma fiind activă şi în creierul fiecărui om; doar însorirea interioară sau sublunarele faze esoterice diferențiază claritatea. Lumea este un fractalic joc de oglinzi şi în poezie, şi în matematică - (geometrie - ghematrie; algebră - algoritmuri, etc.) Am semi- intuiția unei triade „magice" (sau dacă vreți a unei teoreme neeuclidiene vreodată…) în acest joc piramidal al structurii aparent stagnante (oriunde) dar relativ niciodată, deoarece nicăieri nu POATE exista un punct nemişcat în cosmos. Numărul irațional a fost pentru grecii antici piatra de încercare, eşecul lor de a nu şi-l IMAGINA, îi va îndepărta de Poezia Lumii următoare lăsând doar splendoarea crepusculară a unei limite într-o agonie …pitagoreeană.

Aceste fulgurante fraze le scriu la o trezire bruscă dintr-un somn adânc şi pare-se agitat, iar gândurile din ele, sfărâmături stranii ale hologramei, abia de refac ca părți un întreg hieratic, ca şi cum Ceva sau cineva nu se lasă pe deplin relevat, ci numai ecoul unei furtuni, de talazuri, se resoarbe subcuantic (inuitiv afirm) în vălurirea unei liniştiri pe luciul apei unui iezer …Trestia gânditoare cum a definit omul Voltaire, foşneşte şi se leagănă încremenind apoi pe verticala atentă şi nici o adiere nu mani aminteşte de fostul zbucium abisal al somnului.

Dincolo este dincoace, rigoarea gândului ce vrea să capteze în cuvinte metafora lumii, pare doar un suspin al materiei pe care Bacovia, din cu totul alte suferințe decât al ființei, le-a dedus ca plâns…Dar materia plânge auzită doar la naşterea omului, ci în logica barbiană, deducem (analogic paradoxal) că PRIN POEZIE auzim antimateria râzând. Astfel ființa universală este râsu-plânsu din basmul românesc încă mai tulburător (codex aurea al genomului colectiv ancestral?) – decât „Tinerețe Fără Bătrânețe şi Viață Făr'de Moarte".

Domnița Lori CRISTEA de Uricani,
cu care am dansat pe fluturi
subcuantici, la Lupeni…

Nebunul din Zagreb

Mi-a spus privindu-mă- n ochi
Că-n altă viață am fost mama lui
Și el era un fluture negru
Cu aripile frânte în fiordurile nălucirii
Eram atrasă de el, inexplicabil
Simțeam că mă trage cu ancora nevăzută
A demenței sale hilare
Și mă închide- n imperiile lui tulburi
Conform unor planuri prestabilite
Știa că am sub pat
Două sticle cu apă din Marea Moartă
Și mă șantaja cu viața anterioară
Amenințând s-o desconspire pe cea actuală
Cerea în schimb…să-l recunosc.

Apocalipsă

Doar pulberea și praful s-a ales
De tot ce poruncisem în Efes
La Smirna e aceeași nepăsare
Iar la Pergam- aceeași adunare.
Din Tiatira Izabela râde
Cu farmecele ei goale și hâde,
La Sardes ,hainele nu le-au schimbat
În Filadelfia e vânt curat
Laodiceea- i încă indecisă
Dar are, totuși, ușa mea închisă.
Mai faceți nunți și vă mai plângeți morții
Aceeași soartă veți avea cu toții.

Mă scrie Dumnezeu

Am auzit că-i bine să te dărui
Cu sufletul curat și pe de-a- întregul
Să nu despici ființa fiecărui!
Ne spune, iată, însuși teologul.
Și mă întorc din nou la ale lumii
Simțind, așa, un fel de grea povară,
De-a fi și eu o parte a minciunii

Pe dinăuntru şi pe dinafară
Mă dărui lumii astăzi de pomană,
Mă scrie Dumnezeu cu pana lui,
Şi la sfârşit, adaugă cu-n zâmbet :
Iubire dacă nu-i, nimic nu-i…

Spectacolul lumii

Voi nu simțiți aceeaşi nepăsare,
Ce-n jurul nostru, fin, îşi ţese plasă?
Ne-nvăluie din cap până-n picioare
Şi ce-i mai trist, e că-i contagioasă.
Tot ce-am aflat din cărți şi de la dascăli
În ce trăiesc nu se mai regăseşte,
S-au răsturnat valorile deodată
Şi-i o schimbare care nu-mi prieşte
Mi-e frică să mă prind în jocu-acesta
De du-te- vino fără nici un rost,
Ca-ntr-un spectacol fost cândva celebru
Şi-acum montat de un regizor prost.

Un cavaler al subcuantelor şi constalațiilor în formă de ciorchini

Traian Dinorel STANCIULESCU - un mare semiotician moldovean magnetizat de piramida simeriană Uroi…

Originar, cum mărturisea recent la un reuşit simpozion în Hunedoara, din Orel (peste Prut), Prof.univ. Traian D. Stănciulescu este fără-ndoială o personalitate de anvergură a cercetării româneşti, un erudit desăvârşit, un vizionar şi un iluminat al vremurilor noastre… O mare parte din cariera sa de profesor a consumat-o în Hunedoara prolectultizată, unde a fost animator iluminat al vieții literare, al culturii care făcea slalom printre grilajele propagandei ceauşiste. După migrarea lui Valeriu Bîrgău la Deva, el a preluat secretariatul cenaclului acestuia, Flacăra, de la clubul Siderurgistul… Lovilutzia l-a prins încă şi pe el La Deva… Apoi s-a dus la Iaşi, ca moldovean ce invocă în numele Dinorel – obârşia mistică din Orel (…). Că doar nu din… Orwel! S-a dedicat unei teribile cercetări ştiințifice, semiotice şi… paranormale. Era obsedat încă din Hunedoara de universul în formă de ciorchine şi alte cele.

Verticalitatea unei conştiințe şi suferințele indicibile ale mediului viciat sinistru de ideologizare şi militarism în speță fascist, deoarece consider comunismul fascism *„în oglindă”*, confruntarea unui destin la modul ascetic – inițiatic, sunt exemplare.

Studiile sale sunt aprofundate la maximum prin auto-cunoaştere artistotelică, dar şi prin fascinaţia pentru ştiinţele de graniţă, mitologie şi fizică, unele de pionierat, mai ales în domeniul biofotonicii, semioticii şi mitologiei, au rezultat cu brio opere de referinţă în arealul ştiinţific românesc şi occidental. Anii unei *„bucle temporale”* la Iaşi, în mediul universitar, sunt pare-se ai epifaniei.

Aceşti ultimi ani au fost pentru Dsa un adevărat Boom creator, spectaculos, prolific, ce ni-l aduce în faţă, uluitor şi cuceritor prin stilul de practician itinerant, în ţară şi în occident, profilând indubitabil o prezenţă emblematică pentru cultura română, în general şi cea hunedoreană, în mod sentimental…

T.D.S. străbate Calea Regală a lui Malraux, nu doar prin ţară, cucerind recunoaşterea, elogiile şi admiraţia a numeroşi oameni de înaltă cultură, făcând auzită o Voce românească a geniului creator şi descoperitor. Superlativele sunt absolut cuvenite.

Profesorul a trăit, a scris şi a fost un spiritu movens al mişcării literare, mulţi ani în Hunedoara şi Deva. Sufleteşte vorbind, ni-l *„revendicăm”* cu firească admiraţie şi iubire. Redăm selectiv doar câteva din cărţile sale de după anii 2000. Ajung numai titlurile(!) spre a înţelege dimensiunea unui spirit, a inteligenţei ce se re-cunoaşte pe sine, ca oglindire. Simpozionul recent susţinut de D-sa la Hunedoara a fost magistral, de neuitat. Îi prezentăm omagiile şi-l aşteptăm între noi, cei care am mai rămas… acasă.

Opera:

- **Duhovnicul de taină** –2004
- **La început a fost semnul** - introducere în semiotică- 2004
- **De la întuneric la lumină** – semiotica ieşirii din păcatul originar - 2oo5
- **Metamorfozele luminii *(fundamente biofotonice ale conştiinţei)*** – 2003 (coautor Daniela M. Manu)
- **Terapia prin lumină** – 2005
- **Miturile creaţiei** - lectură semiotică – 2005
- **Fundamentele biofotonicii** (cu Daniela M. Manu) – 2002
- **Semiotics of Light**, ediţie engleză – 2005
- **Fundamentele valorii** - arhitecturi ale spiritului românesc – 2006 (coautor Victor Isac)
- **Tinereţe fără Bătrâneţe** – spre o terapie integrală
- **Argumentele biofotonicii** – 2006
- **Vestimentele luminii** – design sinergetic – 2006 (coautor Aritia Poenaru)
- **Povestea Leului zburător** – implicaţii biofotonice – 2006
- **Homeopatie integrală** – 2000 (coautori M.V. Botez şi Gabriela Anastasiu)

Un cavaler foc şi pară în Sala Dietei

Romulus Vasile IOAN

Sub cerul nemai purpuriu al Hunedoarei…

(Fulgurație la o epistolă sau despre Fratele Foc)

«Trebuie să ştim de unde venim şi spre unde ne îndreptăm. Toate căutările ne pot apropia de Dumnezeire. Cine şi ce va putea lumina mintea căutătorului ? Poți oare birui infinitul ? Cu siguranță putem deveni ridicoli în lupta cu imensitatea, dar trebuie ştiut ce reprezintă trectulul, ce consistență are prezentul, pentru a putea accede în viitor.

Este pre-textul unui amplu studiu din lumea metalurgiei fierului, căreia i s-a dedicat de o viață, dr. Ing.Romulus Vasile Ioan, oaspete de onoare şi con-simțire întru bine şi frumos. Am avut ani dificili şi rodnici în parteneriatul de suflet al fundației culturale IDH. Dar şi în eforturile sale energice de a recupera şi repune în circuit un muzeu al fierului…

Cartea «Epistola către hunedoreni » , vol 2, este o analiză vectorială care, aşa cum mărturiseşte el, poate crea confort sau disconfort, însă contribuie semnificativ la clarificarile şi recuperările unei memorii ce pentru arealul hunedorean are lungime milenară : tradiția prelucrării fierului şi oțelului.

Romulus are o dimensiune specială în aceste «scormoniri », el scrie cronica unui domeniu care l-au consacrat. Este vorba de o afectivitate față de arderile, destinele şi dramele ori succesele oamenilor din acest domeniu.

Dincolo de exigențele maxim manifeste în scrierea sa, transpare o viziune filozofică asupra existenței şi condiției umane colective. Autorul glossează munuțios asupra evenimentelor parcurse în ultimii 20 de ani ca om implicat la vârf în destinul unui mare combinat pe calea privatizării. Referirile la Timp sunt deloc întâmplătoare. Inginerul de elită, megaerul şi omul, se contopesc într-un model care la rându-i se auto-modelează mereu, devine. Pledoaria pentru scrutarea atentă a trecutului, este întru a recalibra prezentul şi a accede cu clarviziune prin cuget şi lucrare, cu viitorul.

Paradoxal, el afirmă că: prezentul este o entitat, cea mai fragilă. Prezentul permite transformarea viitorului în trecut. Viitoprul este izvorul nesecat de viitoare amintiri. Viața nu este un spațiu limitat de naştere şi moarte, conținutul ei este plin de căderi şi înălțări. Este o pulsație cosmică prezentă în fiecare din noi, există un raport şi o lege aşa cum afirmă sintagma : micro-cosmosu- macrocosmos.

Autorul se smereşte sincer numindu-se «nevrednicul laic », însă scrierile sale conțin un filon inconfundabil de autenticitate ancestrală în ecuația divinitate –

umanitate. Pentru Romulus, pasiunea este dinamul devenirii. Aşadar empatia. Motivul Focului, ca principiu ordonator, este reînvățat şi esențializat impecabil de acest om al timpului nostru, prin aceea că este al timpului omului… Să sperăm nu al celui din Kali Yuga.

Romulus Ioan Vasile ştie bine că metafora arderii este purificatoare în toate dimensiunile umanului. Este metafora Elaborării – prin retopire şi alchimia dintre văzut şi nevăzut… Tot astfel şi în creație – care într-un fel este re- creație… Ceea ce homo faber adaugă este simțire–suflet, tot astfel şi homo cogitans. Nu venim din nimicul unei paideume, deoarece nu ar fi paideuma. Ci venim ramificându-ne. Cei ce acum două mii – trei mii de ani - în aceşti munți, făureau unelte şi arme – tu ai scris într-o carte chiar despre o Cătuşă dacică recent descoperită de prietenii tăi arheologii corvinieni, Cerişer şi Cristian, - ardeau investindu-se în facerile lor. Tot aşa, oamenii focului, cei recenți, între care ai trăit o viață. Apelul tău la memorie este tulburător şi esențial: memoria noastră cromozomială este din Butucul Arhetipal. A-l nega, este a te nega. A-l ignora,este a te desființa complice cu entropia. Primim bucuroşi mesajul tău preluând trecutul (din noi) şi dorind să întrezărim un orizond : chiar de sub nadir, chiar din zarea de sub genunchi, din «ocheanul invers» de sub frunte. O vreme am fost şi eu oțelar. Am înțeles focul care transformă. Care modifică. Focul care tresare: de aceea mi-am titrat două din cărți "Tresărirea Focului"… A cunoaşte omul din tine prin oglindire din ceilalți, din semeni… Tu eşti binevenit în mod special în această carte. Nu e un muzeu aici, ci un mic labirint cu oglinzi în care ne recunoaştem cumva pe noi înşine, cu mirare sau cu nostalgie. Al trecerii. Al ființării. Al viitorului.

« În această viață am cunoscut oameni de care mi-a fost drag şi pe care îi îndrăgesc şi acum, chiar dacă ei nu mai sunt. Doresc tot timpul, chiar dacă mă mint, ca ei să fie printre noi şi chiar sunt. Nu vom ştii niciodată cu certitudine daă moartea este un final sau doar o trecere. Deşi moartea, ca final, îmi displace. Accept finalul ***vieții,*** *fiind o realitate independentă de mine, care trebuie să transceandă într-unalt spațiu energetic, un alt univers»*. Într-adevăr, legea pare să fie aceasta: energiile ce se con-sorb într ele. Ecuație a trasnferului continuu. A informației. Firul de iarbă, (ci nu inelul de iarbă al logodnei cu teluricul…); clopotele şi vulturii, fruntea şi cartea oglindirilor … Flacăra arderii din toate, resorbite în soarele Celălalt.

Ceea ce suntem este PATOS. Motivație, cum bine spui. Credem întru a deveni. A lăsa ceva în urma noastră.Arghezi : o treaptă"; Deuteronumul 32 : 7.Lumina din ochii urmaşilor noştri, binecuvântare

Prietene Ioan, cercetători în arderile de profunzime ale naturii umane, au descoperit recent că creierul nostru este p r o g r a m a t – de la Creator, - să creadă. Aşadar tu scrii : Fiindcă că dacă nu credem că ISUS a înviat, totul este zadarnic » .. Fie, întru A Fi !

Pasaggio de Eugen Evu

Pulsația

În memoria lui Omar Khayam şi Ion Barbu

Marile corpuri sfârşesc prin distrugere
Îngerii entropici au căzut prin femei
În devianții mutației, foamea de ugere
Le-a înecat prin chiar foamea de zei

Răzleținд energiile reciproc canibale
Suferința materiei de sămânță din haos
In extincția arderii teluric- astrale
Nu-şi mai află nicicând prin genune repaus

Pentru saurienii feroce năpasta
A căzut nicăieri aflându-şi scăpare
Marea Carne a pierit din aceasta –
Nesătulă de sine-şi în ferocile fiare

Glaciații le-au stins felurimea de soi
Doar cei slabi în substanța şi somnul cel mare
Au scăpat şi fragila ființă apoi
Răsări primăvara cea cosmică-n soare

Tu, bătrână cât timpul din celălalt timp
A oceanului piatră fierbinte întoarsă
În abisul termal al vulcanilor ghimp
Carapacea de țest te-a salvat şi ne arsă

De pârjolul cel cosmic, nici de frigul stelar
Te-a strivit jumătate-n târâş, de pietroi,
Calapagos edenic – norocos estuar-
Jumătate în cuib de nisip ca altoi

Şi-n plancenta –ocean milioane de forme
Au gestat androgina matrice fosilă
Entitatea Noezei Enigmei Abnorme
Ghematrie Celestă, tu, Cosmică Grilă…

Unitatea dedusă-n mulțimile mici
Plurilumi ale Ființei ce veşnici transcende
În Spirala Eonului, structuri de fractali licurici
Surâzând sub Pleiadele Marei Calende

Inima Vie a Lumii de lumi numărate
Prin fractalii eonilor reversibil divini
Chiar acum, în metafora mea ritmic bate
Pulsatorie chakra Întâiei Lumini.

Afinităţi oarecum (s)elective:

Elena Daniela RUJOIU SGONDEA
Lelea de la Orăştie

Glife transilvane
Ed. LIMES

La şapte ani de la prima ei carte, *„Încă nu”* (Editura Destin, Deva 2000) Elena Daniela Rujoiu Sgondea - între timp impresionant de laborioasă, prin poezia ei cât şi traducerile în şi din italiană, ne propune şi această carte. Cizelată, grafiind delicat - feminin versuri de notaţii, constrictive dar dense în semnificaţie, între timp ea a cucerit numeroase premii internaţionale. În expresie bilingvă, „Glife transilvane” probează o evoluţie pe constanta arcuită a unui arc boltit, de un colorism viu şi totuşi transparent ca un vitraliu miniatural. Tehnica haijinului are desigur o necesară amprentă modernă, iar versiunea italiană este uneori uşor infidelă legilor stricte de scriere, în avantajul loialităţii mesajului cu fior imponderabil al dimineţii duminicale a emoţiei *„desculţe prin roua paradiziacă”*. Floratura acestei poezii aminteşte de fragmentele ceramice ale memorii ancestral

Eugen Evu

Motto:

„Iubeşte-l pe aproapele tău”...
Eu îl iubesc plus egal pe cel
De departe...

Lui Eugenio

Toate semințele
De fapt
Au sarea mării…
Ale făpturilor
Şi dulcele învierii …

*

Copilăria viselor
Toamna, târziu,
Spiritul meu desculț
Culege măceşe şi zmeură…

*

Ultima ninsoare
A sărutat curcubeul
Trist m-ai privit:
Mi-a venit acest gând
Cu ochii închişi am iubit.

Timeo angeli

Teme-te de iubirile care
Iau în stăpânire:
Îngerii au ancestral
Instinctul de vânătoare:
Se dedulcesc la fecioare

Ceea ce descoperim prin trădare
Ne poate salva
Iubirea fiind vindecare
De Altcineva,
Altceva

Seminar între culorile ochilor sau ultima glifă

Ochii verzi sunt dornici de albastru
Cei negri, de lumină străină.
Rarii ochi aurii
Au fiorii din aurele sfinților
Și frigul din clinchetul arginților

Omului cu priviri aurii
Îi voi dărui floarea cerului.
Ea se închide privită
O ascund arătându-se
O cultiv cu laptele lacrimii.
O dăruiesc cu minciuni ce se apără.

Sarea dulce a primului cuvânt
Ți-o strecor în ceai

Duminica, să uiți cine suntem .

Clipa dintre noi eternă transcede:
Dimineața care ne va uni
Tot ea ne desparte.
Promisiune latentă-n semințe
A sufletului care migrează
Innoire dezvelită de vântul sălbatic
Tandrețe a energiilor reciproc
Nesățioase.

Alegoriile mele jucăuşe
Decantează
Nesomnul grădinilor virgine
Codul unei lirici
Pe care îl ascunde natura
Să-şi continue investitura
Între vis şi cunoaştere

Miresmele de sub degete
Pe tastatura
Orgasmelor.
Fiece cuvânt este naştere.

Timpul meu
Timpul tău
Nu-i al nostru.

Tatuat pe astral
Tace numele înstelat.
Femeie bărbat
Sigiliu tăiat.

Trei de doi inseminat.

Cochilie

Îmi ascult corpul
Dimineața
Ca o cochilie în care
Răsună oceanul
Primordial.

Peisaj interior

Ca o ninsoare neagră
Scrierea ta însingurată.
Şi deodată din nori
Răsare luna plină.

Tu vii de departe
Poezia se ascunde
Sub degete.

Ce parfumuri străine
Au înghețat departe de casă?

Luna se-ascunde prin ramuri
Geloasă, luna
Cu tăcerea mea,
Geamănă.
Inima se-ascunde la fel
Printre cuvinte:
Dacă afli, te pierd.
Cu un reproş
Te dezmierd.

Pro domo:

Eugen EVU – fondator de publicaţii şi reviste la Hunedoara

I . Publicaţii

1. **Renaşterea** - săptâmânal independent de opinie şi cultură, 8 pagini format ziar. Caracter privat: Asociaţie.Familială. ***„Renaşterea" nr.1/18 februarie 1990***, tiraj 26.000, preţ 2 lei. Adresa redacţiei: domiciliul meu: str Avram Iancu 14 ap.7. Colegiu redacţional: Eugen Evu, redactor şef, Redactori: Ioan Evu, dr. Ştefan Fischer, Eugenia Evu - Popa; tipografiile Deva şi Valea Jiului.

2. **Renaşterea Hunedoarei**, idem, **serie nouă, nr. 4/7 aprilie1990**, format ziar, 8 pagini. Red şef: Eugen Evu, colegiul redacţional: Dr Ştefan Fisher, prof. Petre Mihai, Petre Dragomir; Tiraje: 20.000- 26.000. Adresa redacţiei: idem); Perioada de apariţie: 18.02.1990- 10.09.1990.

(Săptămânalul şi-a încetat activitatea prin presiunile obscure ale FSN-ului, foarte deranjat de libertatea în exprimare a ziarului, furtul din depozitul tipografiei Deva al hârtiei depozitate acolo, animozităţi securistice, etc.)

3. Săptămânalul **„Bufniţa**" (august 1990, **Supliment satiric - umoristic**, 4 pagini, format ziar, doar două numere succesive. (Red şef Eugen Evu, redactori Ovidiu Băjan, Ioan Evu, Petre Dragomir, Dr Ştefan Fisher. Adresa redacţiei: ibidem.

4. **Kilometrul Zero, revistă de literatură şi artă** a cenaclului tineretului Lucian Blaga de pe lângă Casa municipală de cultură Hunedoara; publicaţie periodică, martie 1994; 12 pagini, format ziar. Redactor şef: Eugen Evu. Redactori: Ovidiu Băjan, Ioan Evu, Liliana Ursa (Brad), Liliana Petruş (Cărăstău), Dan Pleşa (Hunedoara). Adresa redacţiei: Piaţa George Enescu nr. 8, Hunedoara. Publicaţia a fost salutată în scris pe frontispiciu de criticul Laurenţiu Ulici. Au apărut doar două numere, Eugen Evu plecând de la cultură şi cenaclul Lucian Blaga desfiinţându-se.

5**. Semnal** - publicaţie lunară de dialog social al Sindicatului Siderurgic Hunedoara şi al CSH – 12 pagini – două culori. Au apărut doar două numere. Adresa redacţiei: domiciliul red.şef - Eugen Evu; redactori: Nicolae Szekely, Ion Urdă, Romulus Ioan Vasile, Petru Vaidoş, Constantin Gaina.

6. **Gloria Mundi –** supliment **Kilometrul Zero** publicaţie efemeră (1 număr), destinată liceelor hunedorene. Redactor şef: Eugen Evu, redactori: elevi din licee.

II. Reviste de cultură şi artă

1. **Vitraliu Hunedorean** – Revistă de arte frumoase sub egida USR, periodic 24 pagini, 1996.

2. **Pro Vincia – vitraliu hunedorean**, serie nouă, trimestrial de arte frumoase. Data apariţiei: ianuarie1997. Ca fapt de presă, iată un manifest scris de mână în interior, coperta 2, autograf de Eugen Evu:

„Legea" conspiraţiei poetice: *Sfidează duşmănia dintotdeauna a puternicilor zilei! Hunedoara a dat numele acestui judeţ greu de istorie. Ea a dat pâinea şi sarea vieţii multor generaţii, subordonate mereu ideii de sacrificiu. Ea a dat orizont conştiinţelor, impuls performant şi noblețe solidară inimilor noastre… Hunedoara nu este oraşul lumpenilor proletari, nici cartierul săracilor zonei, nici carnea de tun a istoriei! Nu este scara de serviciu, trambulina spre putere, nici „femeia de serviciu" a cuiva….*

Hunedoara este şi a spiritului. Oamenii ei de valoare, creatorii şi artiştii, îşi merită o viaţă mai bună şi ocrotirea societăţii şi celor tari !

Distrugeţi „laboratorul" înstrăinării individului în mulţime !

Voi, cei tineri, învăţaţi din ceea ce am pierdut noi, ca să nu se mai repete !

3. **Provincia** - revistă periodică de cultură şi artă sub egida USR - martie 1997, format A 4, 24 pagini

4. **Provincia Corvina** – revistă de literatură şi artă sub egida USR, distribuire naţională şi externă; format ziar, martie 1998, adresa redacţiei: domiciliul lui Eugen Evu; Redactor şef: Eugen Evu; Colegiu: Ioan Evu, Romulus Ioan, Nicolae Szekely s.a.

5. **Revista SEMNE (prima serie)**, 1998. Director fondator: Eugen Evu, Redactor şef: Paulina Popa. Revista a fost premiată cu premiul I la Salonul Internaţional Oradea pentru *„cea mai reuşită formulă de intrare în revuistica românească"*. Revista a fost cedată Paulinei Popa, care editează seria nouă ***„Semne- EMIA"***.

6. **Provincia Corvina** – revistă trimestrială de literatură şi artă; Redactor şef: Eugen Evu – ISSN de autor fondator şi sub egida USR; apare din 1999, coperte policolor şi 6 pagini interioare policolor. Pagini 46, format A4 - finanţare proprie publicitară; colegiu: Ion Urda, Nicolae Szekely, Constantin Stancu, Ioan Evu, Radu Roşian; redactori externi: Magdalena Schlesak, Andrei Zanca, Teresia Bolchiş-Tătaru din Germania, Fl. Wenger (Elveţia), Mariana Zavati Garnder (Anglia).

7. **Nova Provincia Corvina** (serie nouă) – revistă trimestrială de literatură, artă şi deschidere europeană. Data apariţiei: decembrie 2005, anul IX nr.1(38), 64 de pagini, copertă policolor, format A4, , sub egida USR şi sub finanţarea ***Asociaţiei cultural-umanitare şi ştiinţifice „Provincia Corvina”***, cu sprijin din partea Consiliului judeţean Hunedoara în baza unui proiect avându-l ca responsabil cultural pe Eugen Evu. Redactor şef: Eugen Evu, colegiul: Ion Urda, C. Stancu, Nicolae Szekely, Ioan Evu, Radu Roşian. Redacţie externă: prof. Andrei Zanca, Magdalena Constantinescu Schlesak, (Germania), George Roca (Australia), prof. Mariana Zavati Gardner (UK), prof. Florentin Smarandache - Univ. Gallup, (SUA), prof. dr honoris causa Maria Teresa Liuzzo şi prof. Piera Rossi Celant (Italia). Distribuire internaţională contra colaborare semnatari, cu pondere oameni de cultură români din diaspora mondială.

Notă: *Din februarie 2008 revista a intrat în al 12-lea an de apariţie neîntreruptă şi a revenit la titulatura „Provincia Corvina” ca serie nouă.*

III. Alte date privind publicistica sa

Eugen Evu este membru fondator şi al altor publicaţii: redactor la **„Constelaţia Dragonului”**- Deva, redactor şef fondator Valeriu Bârgău; redactor la **revista Ardealul literar şi artistic**; redactor la săptămânalul independent **Lumina din Deva,** director al **Editurii Sigma Plus Deva;** redactor şef adjunct la **Revista românilor de pretutindeni**, Arad, (2004 – 2006), redactor la **Revista Sinteze Literare** – Ploieşti, la **Revista UNU** a Academiei ASLA Oradea, etc. Este redactor colaborator sau corespondent al unor reviste din Europa şi SUA şi al **Revistei web AGERO** a Asociaţiei Scriitorilor Români şi Germani din Stuttgart. Este redactor pentru România al **revistei „L'Atualitta”** din Roma şi colaborator al **revistelor LE MUSE** din Calabria şi **IL CONVIVIO** a Academiei Internaţionale din Sicilia – Italia, fiind titrat academician şi promotor al literaturii române în ţările de expresie neo-latină. Este autor a 35 de cărţi de poezie, proză, publicistică, eseuri, pamflet, teatru, literatură pentru copii, jurnale.

Pensionat la limită de vârstă din 1 februarie 2008.

Domnița Luceafărului de Dimineață

Raluca Elena WEBER

Raluca Elena WEBER s-a născut la Hunedoara în 18 August 1987. Absolvind în 2006 Colegiul Național „Iancu de Hunedoara", profil matematică-informatică, a fost admisă cu brio ca studentă a Facultății de Litere, Istorie şi Teologie, specialitatea Engleză-Germană şi concomitent, la Ştiințe Politice, Filozofie şi Ştiințe ale Comunicării la Universitatea de Vest din Timişoara. Timpul numără deja trei ani de când această harnică studentă escaladează curajoasă cele două obiective, privită atent de o Stea… Luceafărul de Dimineață…

Sunt deja elogii, sunt şi tăceri sceptice, sunt frumoase premii literare, olimpice, naționale şi internaționale, în Germania, Franța, Italia, colaborări revuistice şi includeri în antologii, cu poezie, teatru, eseuri, diverse studii, unele scrise direct în germană sau engleză. Ca unul ce i-am girat debutul, mă bucur mereu de bucuriile ei şi îi înțeleg norocul nu altceva, ci rodul unei rare pasiuni pentru cunoaştere, irepresibile însetări de a comunica elevat.

Buchetul italo-spaniol este oferit de Raluca în versiune proprie.

Eugen EVU, Hunedoara

„…Este evident că ați abordat tema introspecției phihologice. Spre evaluarea operei Dvs. am interpretat aspectele lingvistice, conceptuale, poetice şi creative ale poemului ***„Masken"***. Textul generează prin intermediul unui inteludiu ideatic o geneză lingvistică demnă de laudă, contextul, creația Dvs. este permanent convinmgătoare. Din punct de vedere imagistico-stilistic, dorința Dvs. de exprimare transcende…"

Michaela DIDYK – Docent Germanistică,
Filozofie şi Management Cultural, editor, Germania

Raluca Elena Weber, giovane studentessa universitaria romena di Hunedoara, poliglotta, poetessa, ha pubblicato diverse sue poesie in volume, ed e stata premiata al Premio *„Novalis"* (Lob und Anerkennung fur ausergewohnliche „Lyrik" Novalis Kreis, Munchen, Deurstchland 2oo5; *„Aprecio y reconociamento por Lirica exceptional"*) ed ha ottenuto il Secondo Posto, con il libro *„Pasărea Fără Nume"* (The Unnamed Bird), al Concorso *„Poesia, Prosa e Arti Figurative 2oo5"* dell' Accademia Internazionale Il Convivio. Ha ottenuto anche altri premi nazionali ed internazionali in concorsi in lingua straniera (inglese e tedesco) e concorsi di Pittura.

Prof. acad. Angelo MANITTA, laureato in Lettere
presso l'Universitŕ degli Studi di Catania

Boda con el tiempo

Sin golpes el Tiempo, siempre aburrido
Minutos de silencio es lo que has tenido
Tus dedos acarician el velo del dolor
El luto no esfuma, ni querre tu amor.

Adomas tus rodillas con gestos sin verdad,
Clavandolos punales de pura soledad
No puedes caminar,ni siquera arrastrar
La acitud del Tempo despues de empezar…

Harina

Reloj de tus piedras, me haces crecer
Rompe tus gestos sin amanecer
La tierra se casa.El cielo decide
Como becarte, y nada despide.

Inocente la mirada de nubes con despecho
No puedes borrar lo que nunca has hecho
Munecas juegan con la gente
Ven-te por vientos, por la mar que miente …

Rodilla hipocrita

Malgastas tu rostro
En mariposas
Ilorando alas…
Te vistes con parpadeos
Desnudos
Exigiendo verdades …
żQuien s'esta ocultando dentro el
altar de Mentiras?

Sabbia

Orologio delle me pietre, mi fai crescere
Rompi i tuoi gesti senza alba
La terra si sposa. Il cielo decide
Come darti una borsa di studio, enulla espande.
Innocente lo sguardo di nuvole con dispetto
Non puoi cancellare cio che non hai ma fatto
Manichini giocano con la gente
Vieni con i venti, con il mare che mente

Ginocchio ipocrita

Sprechi il tuo viso
In farfalle
Piangendo ali
Ti vesti con scintillii
Nudi
Esigendo verita
Chi si sta occulando dentro
L'altare di Bugie?

Medicină fără frontiere sau suferinți contra suferințelor …

Dr. Lidia DOBREI

De aproape 4 ani, medicul Lidia Dobrei dezbracă periodic halatul alb şi lasă deoparte aparatul de radiologie, pentru a se alătura colegilor săi din Consiliul Județean Hunedoara şi a vota hotărâri pentru cei care au ales-o. De o modestie rar întâlnită la o persoană cu funcție publică, doctorița a venit în Călan în urmă cu circa douăzeci de ani, a rămas şi nu concepe să-i mai părăsească vreodată pe cei care au trimis-o în legislativul județului pentru a le îmbunătăți viața. Lidia Dobrei şi-a început cariera politică sub semnul social-democrației şi a făcut din ajutarea semenilor săi cel mai important scop al vieții. Nevoită să părăsească PSD în urmă cu doi ani, consilierul județean Lidia Dobrei a devenit liberală, încercând să uite umilințele şi jignirile care „i-au condimentat" cariera politică.

Cum se împacă medicina cu politica?

Medicina încearcă să trateze acea parte negativă a politicii care creează şi patologia medicală, adică stresul şi disputele. E bine că sunt acolo, pentru că, de multe ori, am încercat, discutând cu mulți dintre colegii mei, să le spun că această perioadă în care suntem consilieri județeni trece repede şi rămâne doar ceea ce înseamnă a fi om, a fi un om realist, de bine. Jignirile şi umilințele dor şi nu se ştie niciodată când se întorc împotriva celor le aruncă.

Când şi cum ați intrat în politică?

E o istorie destul de dură. În 19 sau 20 decembrie 1989, în timpul revoluției, am găsit în fața uşii apartamentului meu, doi bărbați înalți şi destul de duri. Ei mi-au spus „Doamnă doctor, suntem de la organizația maghiară şi vă dorim acum în casa de cultură". Am plecat eu şi soțul meu, după ce ne-am luat buletinele, şi am ajuns la Casa de Cultură din Călan, unde era foarte multă lume adunată. Strigau într-una *„Dobrei, Dobrei,*

Dobrei!" şi vroiau să le fiu primar. Le-am spus că nu mă pricep la aceste probleme şi să mă lase să fac ceea ce ştiu, ca să pot să-i ajut. În 1991, eram la Bucureşti, unde îmi susţineam primariatul. Prima dată am intrat în FSN. Nu a fost decizia şi dorinţa mea, pentru că nu am opţiuni politice şi nu sunt un politician. Apoi, m-am trezit pe listele electorale, am candidat şi am fost aleasă. Şi aşa am rămas în politică, acolo unde am fost pusă, nimeni nu m-a întrebat dacă vreau sau nu, pentru că în conjunctura în care m-am aflat eu atunci, nu se discuta, se accepta.

În PSD cum aţi ajuns? Aţi vrut să continuaţi pe linia FSN-ului?

Eu am rămas totdeauna pe varianta preşedintelui Ion Iliescu. Acesta a fost pentru mine un om deosebit. În urmă cu câţiva ani, rămânând fără aparatură medicală, aici, la Călan, i-am scris o scrisoare de 20 de rânduri în care l-am rugat să-mi dea cel mai ieftin aparat de radiologie, pentru a putea să-mi fac treaba. Dânsul a avut timp să vadă şi scrisoarea mea şi, în cinci luni, am primit cel mai performant aparat de diagnosticare. Eu sunt omul socialului. Cred că de asta am şi rămas în PSD, iar, când am plecat din acest partid, nu am făcut-o pentru că aşa am vrut eu.

Să candidaţi pentru consiliul judeţean în anul 2004 a fost decizia dumneavoastră sau v-aţi lăsat, din nou, dusă de val şi pusă pe listă de alţii?

Cred că s-a gândit în felul următor: Dobrei aduce după ea mulţi, pentru că indiferent din ce partid eşti, dacă demonstrezi că eşti om, lumea te susţine. Chiar oamenii m-au încurajat să candidez, să încerc să fac ceva pentru Călan şi am mulţumirea că am făcut. Propunerea pentru mine a fost făcută de fostul primar, Octavian Dumulescu, care şi-a dorit ca şi această zonă să fie reprezentată. Din păcate, am ajuns să regret că sunt consilier judeţean. Cel mai rău mi-a părut, în iunie 2004, când a fost aleasă conducerea Consiliului Judeţean Hunedoara, după ce legislativul nu s-a putut întruni decât după a treia convocare. Atunci, m-am simţit ca un hoţ, umilită, aruncată de ici - acolo, pentru că unii n-au putut accepta că în viaţă mai şi pierzi şi că e timpul schimbării.

De ce s-au stricat relaţiile cu acest partid, iar dumneavoastră aţi ajuns să vă daţi demisia din PSD?

Cred că ştiţi povestea care a avut loc în decembrie 2005. I-am cerut preşedintelui Mircea Moloţ să aloce mai mulţi bani pentru Călan, pentru bugetul pe anul 2006. Am primit şapte miliarde în plus pentru Călan, nu pentru mine, că eu nu-mi doresc să fiu primar sau altceva, ci vreau doar să-mi fac treaba. A doua zi după asta, primesc dispoziţie de la conducerea PSD să votez împotriva bugetului, or, eu cred că numai un om nebun poate să voteze contra unei sume pe care o primeşte oraşul lui. Am votat „pentru", în timp ce restul colegilor mei de la PSD au votat „împotrivă". În plus, au mai fost şi alte conflicte. Eu, de multe ori le-am spus că a fi social-democrat nu înseamnă să schimbi scaune, să arunci oameni pe drumuri sau să jigneşti. Politica socială se face între oameni, nu de la un birou. Nu am avut intenţia

să plec din PSD, dar, practic, m-am simțit exclusă de către colegii mei. Politica este pentru dumneavoastră un accesoriu, pentru că sunteți medic şi vă iubiți meseria. Ați avut ceva beneficii din această carieră de om politic? Nu, am avut parte mai mult de umilințe şi jigniri. Voi rămâne, în primul rând, omul Dobrei şi medicul Dobrei. Voi încerca să demonstrez că medicina se poate face în orice condiții, numai să vrei. Ca om politic, am putut, în schimb, să aduc beneficii oraşului Călan. Am reuşit să ajutăm bisericile de toate confesiunile, iar, acest lucru a fost posibil printr-un consens al tuturor consilierilor județeni. Am făcut lobby pentru România, peste tot pe unde am fost.

După ce ați demisionat din PSD v-ați înscris în PNL. De ce ați ales acest partid? Pentru că este la putere?

Nu. Am considerat că, înscriindu-mă în PNL, voi putea colabora mai bine cu primarul Călanului, Adrian Iovănescu, care plecase şi el din PSD şi devenise liberal. Imediat după şedința aia de consiliu județean, am cerut o adeziune la PNL şi mi-am dat demisia din PSD. Am făcut-o sub impulsul momentului. Dacă primarul ar fi fost de la PRM, PC sau de la orice alt partid, l-aş fi sunat şi m-aş fi înscris în tabăra din care făcea el parte. Am rămas prietenă cu mulți membri PSD pentru că eu nu duşmănesc pe nimeni. Este şocant pentru mine să văd câtă dorință de răzbunare există în unii. Acest lucru mă îmbolnăveşte.

Ştiu că ați fost şi sunteți implicată în mai multe acțiuni caritabile. Vorbiți-mi puțin despre ele.

Ele au început din timpul războiului din fosta Iugoslavie când, împreună cu femeile din Călan şi cu biserica, am colectat alimente pe care le-am trimis refugiaților de acolo. Apoi, i-am ajutat şi pe cei 150 de copii din Mizil care fuseseră infectați cu HIV de o asistentă inconştientă. Era acolo o sărăcie lucie. Am mobilizat toate organizațiile umanitare şi bisericile din județ, cu ajutorul cărora am adunat tone de alimente şi le-am dus acolo, la Mizil. Acțiunea noastră a avut răsunet, pentru că Guvernul a declarat acest oraş, drept zonă defavorizată. Am trimis transporturi umanitare şi în zonele inundate.

Cum apreciați activitatea consilierilor județeni hunedoreni?

La nivelul comisiilor, este o activitatea bună. Se discută, se pun întrebări, se cer explicații. Dar, în şedințele din plen, e mare dezamăgire. Sunt prea multe jigniri, bruiaje, se ridică vocile. Mulți dintre noi nu luăm cuvântul. Preferăm să o facem în comisii, decât să ajungem la jigniri. Unii au polițe de plătit şi preferă să se răzbune în cadrul şedințelor de consiliu județean.

Credeți că hunedorenii sunt mulțumiți de activitatea consiliului județean?

Nu ştiu. Probabil că unii sunt mulțumiți, pentru că în oraşul lor s-a investit mai mult. Alții, poate, se mulțumesc cu puțin. Dar mai există şi categoria celor care oricât le-ai oferi, sunt mereu nemulțumiți. De ce ar fi

oamenii mulțumiți de un grup mic de consilieri, când nu sunt mulțumiți de Dumnezeu?! Fiecare dintre noi ar trebui să se întrebe ce oferă, cât munceşte şi ce aşteaptă de la cei din jur. Câți construim şi câți distrugem?

În calitate de consilier județean, cum ați vedea dumneavoastră o „reînviere" a Călanului?

Pornind de la dorința de a munci a oamenilor. Au fost şi există oferte de locuri de muncă. E trist faptul că mulți au plecat să muncească în străinătate, iar românii au ajuns să fie mai răspândiți printre popoarele lumii decât erau evreii, pe vremuri. Lucrează ca slugi la alții. Mai bine lucrez aici pe două - trei milioane de lei, dar am demnitate. România, şi prin ea, Călanul, va reînvia atunci când se va renunța la ajutoarele date unor oameni care nu le merită. Toți vor să fie directori şi miniştri. Depinde de locuitorii oraşului, dacă vor sau nu să reînvie Călanul.

Dialog jurnalistic: ***Oana Bimbirica***

Dr. Adrian BOTEZ

Navigând Pământul / spiritul spre înviere

EVU Eugen, ***Neauzit de lumină,***
Editura Polidava, Deva, 2007

Scriindu-şi noul său volum, Neauzit de lumină – cel mai neliniştit şi dens (din punct de vedere semantic) poet al Ardealului contemporan şi-a scris, spre veşnică liniştire, cea mai valoroasă carte de poezii a sa, de până acum. De la sonoritățile tot mai mult/cât mai perfect îngânându-l pe Orfeu, şi până la dezbaterile/gâlcevile poetice, cu lumea, dar mai ales cu propriul său suflet, rănit de toate luminile, acest volum îşi află, prin sine însuşi, tot mai multe argumente pentru a-şi smulge Poetul din borboros-ul pământului şi să-l înalțe cu mult deasupra torților/porților Cerului. Să-l fixeze, adică, definitiv, în piscul Parnasului. În limbaj creştin: în piscul furtunii apocaliptice şi revelatorii al Golgotei.

Atâta suferință şi iluminare a limbii româneşti, întru CÂNTECUL PUR, cu greu s-ar mai descoperi, navigând prin bâlbâiala, adesea de tot stearpă, a poeziei româneşti contemporane. Şi nu doar româneşti (ctitorul mândrei/preanobilei reviste europene Nova Provincia Corvina ştie bine ce scrie Europa de azi…). E MULT mai mult decât trasmodernismul anunțat, cu surle şi trâmbițe: ESTE VIZIUNE ASUPRA RĂDĂCINILOR LIMBII OMENEŞTI TERESTRE!

Totdeauna, cu smerenie citesc poemele lui Eugen Evu. Dar despre această lumină care pândeşte, *„neagra lumină care ne vede"* (cf. Neauzit de lumină, p. 5), nu îndrăzneam să gândesc, până la capăt. Iată că el, Poetul Evu, a avut sumbrul eroism să vrea/reuşească să vorbească. Până la capăt. Este lumina transcendenței – „cealaltă lumină", nu cea din ochii de carne şi visuri, şi nici măcar aceea din munți – este lumina masacrului/sacrificiului mistic (*„Canibalii celeşti ni-s părinți şi ni-s frați/[…] Alungați suntem,*

Doamne şi sacrificaţi!"), după care eonii *"îşi ascund Timpul cel Negru"*(cf. Lumina neagră, p. 68), *"bătrâna şi neagra lumină stelară"*. Este lumina cu care *"harnică moartea"* taie/hăcuieşte *"prin mulţimi răbdătoare"*(cf. Alegoria ascunderii în zeu, p. 5) – fulgerul coasei Revelaţiei…De acest fulger, numai Poetul se poate feri – pentru că numai el îşi/se poate zidi – aşteptând, prin scris, Învierea – în METAFORA PREFAŢATOR-SOTERIOLOGICĂ: *„mă ferii fulgerat de atingerea ei/ într-o metaforă inuman de frumoasă/ într-o vibraţie de clopoţei/ într-o spirală tăioasă"* – metafora-citadelă a aşteptării Învierii/Mântuirii este izotopică semantic atât cu Parashabda „clopoţeilor" (deci, cu retragerea în sunetul/Logos-ul Primordial Atotînfiinţător), cât şi cu „soluţia de continuitate" cosmico-demiurgică – SPIRALA.

Deci, ne spune Poetul, există leac la îndemâna tuturor, contra Morţii: *„regressus ad uterum"* – întoarcerea la originaritate:

A) METAFORA Poetică este cea mai primitivă – în sensul mistic! – formă de originaritate prin Logos

B) Dar există şi altă Metaforă – Topos-ul Originar, metafora situării fiinţei: *„adast prin coroană a fi rădăcină"* (cf. Neauzit de lumină, p. 5) – sau SATUL-METAFORĂ A ORIGINARITĂŢII SITUĂRII DE FIINŢĂ: prin „poarta de stejar cea nouă", şi trăind/ritualizând efectiv topos-ul re-sacralizării: „scăldat în auriu, sfinţind/ Lumina-nfăptuită-n rouă" (Abecedarul străpuns, p. 108) – ajunge în poziţia-cheie a Hristului-Dumnezeu Învietor/Logos Înviat în tâlcuiri eterne, străbătător/navigator/străpungător de Styx-„părău"/Abecedar al Nemuririi Rădăcinii: *„De peste deal, peste-un părău/ Ponorul înflorit şi-o cruce/ Sub care rabdă Dumnezeu/ Să-nvie, nu din copârşeu,/ Şi strigă mierla pe uluce"* – mierla fiind îngerul vestitor al Noului Început, de dincolo de sfârşituri…

Învietor prin NOMENUL SACRU, cel dat de Perechea Originară şi de Eros, sau de Muma Lumii (*„Materie şi Spirit prin Ardere-Mpreună/ Ci Hrana Ei ni-i Moartea-n durate, ca altoi/ Pe care Muma Lumii îl naşte – să-l răpună/(…)Iar soarele cel viu/ Se oglindeşte-n lună"* – cf- Muma Lumii, p. 68): *„Ai tăi iubind ţi-au dat un nume(…)/Nume de Mamă şi de Tată// Şi, poate, un sărut de fată"* (cf. Abecedarul străpuns, p. 108). Doar revenind, etern, la IZVORUL PATRIEI FIINŢEI TALE – te poţi mântui/ învia: *„Eu sunt ţara mea/ Unde sufletul ştie/ Şi se va întoarce -/ Acolo e patria"* (cf. Ţara şi Patria, p. 108).

Sau, încă mai convingător: *„Ţărare dezţărare/ Ţară-n iar aflare/ Hartă-n destrămare/ Înstelată boare//(…) Miei de dumnezeu/ Zvăpăind lumina/ Jucăuşi ca focul/ Sămânţând norocul"* (Strungă, p. 152) – căci, prin revelarea Sinei Cosmico-Spirituale, în interiorul Sinelui (mai marele în mai mic! – necrezută de mulţi minune, izvorul cel tainic şi unic al CREDINŢEI!!!), se produce „dezţărarea/destrămarea hărţii" Sinelui, în Cerul Focului Veşniciei Luminii/Învierii. „Sămânţarea norocului" nu va

produce răsărit de oameni, ci, „răsărind din apus" – zei-dumnezei, Omul Re-îndumnezeit, re-făurit, prin teandrie, ca nou „chip şi asemănare" cu Creatorul/Demiurgul.

C) Poți învia şi numai prin CREDINȚA ÎN ÎNVIERE/ FERTILIZAREA LUI ZERO *„gravid de sine abisal"* (cf. Suspiciuni, p.108)

D) Poți învia crezând în *"uroboros"*-ul - *"eonul de sine străpuns/uroboros"*(cf. Uroboros, p. 96)

E) Dar, cel mai sigur, e să auzi/revelezi Pasărea/Fecioara Alchimion – Pasărea/ Fecioara Alchimiei Spiritului, trezit, dinspre aurul Luminii Eterne, spre Zborul ÎNTRONĂRII OMULUI, ca des-tronator al "monotoniei" sorții/cuc (cu varianta „Ursomul Mare" - Ursita/ Ursoaică leneş-sfruntătoare): *„Chimion Alchimion/ Cuc nebun şi monoton/ Taci, că te dobor din tron!"* (cf. Chimion Alchimion, p. 7). Inițierea în Ne-Moarte este Suprema Taină pe care ne-o şoptește Poetul-Bătrânul Lumii, cel ars, pe-o parte, de Moarte, şi pe alta, de Uimirea Învierii/ANAMNEZEI ETERNE: *„Doar bătrânul care moare/ Ştie taina lui de leac/ Roi de stele sămânțoase/ Spulberau jur împrejur/ Chimion le semănase/ Mi-a şoptit vântul mahmur/Te ştiam de nu ştiu unde/Parcă am mai fost cândva"*. Alchimia Ne-Morții se identifică, hristic, cu Erosul Mistic (aflat/pitit sub masca agoniei-orgasm – "la petite mort"…), prin care „bâlbâiala barbară"/primar-originară nunteşte - hierogamic, fireşte! – cu „ştiința/ştiințele" des-ştiințate/des-țărmurite în Revelație - şi cu post-Babel-ul din Ne-Noaptea Spiritului…, iar ispita/ispitire munceşte din greu pentru purificarea escatologic-apocatastatică: *„Într-o noapte şi mai bine/ Ne-am iubit şi n-am murit.// Chimion Alchimion/ Abelcain semantic zvon/ În Egregor ciclotron// Sus de troița răstignită/ În Nenoaptea Celui Basm/ Dezlegat-am prin ispită/ Agonia din orgasm*". „Cel Basm" este Hristos-Izvorul Mitului/ Unica Şansă Soteriologic-Cosmică.

Cum ne spune Maestrul Evu - Omul, prin Iubire-în/întru-toate, deci, prin a se sacrifica STĂRII DE POEZIE/ARTĂ (căci numai prin Poezie Omul poate Atoateiubi, Inspirat de Miracolul Divin, deci dedat la re-îndumnezeire/oglindire întru propriul Creator, dedat la slujire/făptuire/înfăptuire mistică şi fericită, Demiurgico-Teurgico-Teandrică!!!)–re- devine, este/împlineşte miracolul "dumnezeirii!: *„Prin aceea că iubim în toate/ Ceea ce numim/Miracole/ Pentru că noi suntem/ Miracolul, signor Angelo!/ Iar fericirea este în devoțiune/ Şi-n spectrul/Artelor/"*.

În această inefabilă mângâiere care a fost în illo tempore/ Muşcătură (n.n.: ce minunat exprimă Eugen Evu inefabilul făptuirii/dezfăptuirii, adică Păcatul-cel-Reversibil-în Mângâierea-Creator-Dumnezeiască: a fost, la Începutul de Nespus, Mângâiere... - noi-Păcatul Ispitirii, am desfăcut Mângâierea în Muşcătură, dar tot prin noi, cei re-învățați întru Iubire, vom „*concerta/re-concentra/ împăca Dumnezeul cu Omul, în Noua-Etern*

Reversibila MÂNGÂIERE HIEROGAMICĂ – ÎNTR-UNUL/ ANDROGINUL!!!)/ În milenii/ În acest sublim chip sculptat/ În roua metaforei (n.n.: Ecce HOMO POETICUS!!!)/ *Iubirea de iubire/Iertarea de celălalt/Ca de fratele geamăn/Pulsația unică în tot ceea ce este viu/(scarată fractalic)/Adeverindu-l pe Creator, prin aceea /Că pe sine eternul/Se sacrifică-n Operă:/Noi, poeții, ştim cel mai sigur "*(cf. Noi, oamenii, p. 153).

Cine nu învață de la Hristos-Dumnezeu taina autosacrificiului, CA OPERĂ/FĂPTUIRE DINCOLO DE DURATĂ - nu este om; iar cine nu învață că supremul Sacrificat-Dumnezeu, s-a sacrificat întru Logos, adică întru TOATE CELE PUSE ÎN DUMNEZEIASCĂ/VEŞNICĂ RÂNDUIALĂ, nu este Poet. A fi Poet este, deci, suprema inițiere în FIINȚARE CA OM. Mulțumim, învățătorule de/întru Lumină, Eugen Evu!

Aproapele de departe, peste deal, la Deva ....

Dumitru HURUBĂ

Acolo şezum şi …râsem

Motto:

„Râzi,tu,râzi, Făt Frumos , dar ăsta nu-i râsul tău"

Poate că e nedrept, dar ori de câte ori m-am pronunțat față de o carte a lui Dumitru Hurubă, am avut, instantanee cumva, inducția unei ipsite de a fac haz, de a-l parafraza…Este acea un pic ciudată „conexiune" empatică a afinităților structurale elective, care… Dar să mă rezum de-astă dată la faptul sec: tenace şi inepuizabil, scriitorul devean care a rezistat câteva decenii, fără oscilații semnificative, dificilei mele prietenii literare, a mai editat o carte! Este recolta campaniei de rubricator la *„ România Literară"*, pare-se recent încheiată, nu comment! Peste 280 de pagini în literă măruntă şi-ndesată, de umor extras cu o uşurință (?) uluitoare, din realitatea imediată (şi mediatizată ca un delirium tremens de mediile pe sticlă)… Acolo, în fața tembelizorului, şezum şi râdem, ca să uităm a plânge… Ecleziastul zis-a, deşărtăciune, deşărtăciune a tutuLor deşărtăciunilor! „Noa, dacă trebuie, trebuie!, aşa că, ardeleneşte, sub pecete stilistică ancestralo-bistrițeană, Hurubă toacă mărunt, tranşează, redistribuie şi ne vinde pita cu usturoi a la americaine, ambalată multi-color, sau dacă vreți floricele de porumb, ori crumpenii „bio" (ecologici), - în ipostaza de marfă ZUPĂR…

Hurubă nu iartă nimic, iar Haralampy, un fel de dublură gonflabilă, face şi drege, dar mai ales cujetă: nu ca Bulă, care se plânge doftorului „când cujet mă doare fruncea", ci ca un Păcală, oarecum şi în trevesti cu Tândală, euristic zicând. Chestia e că daimonul personal îmi dă ghes să întrerup lecturile odată cu titlurile şi să strig către Turnul de Televiziune Bucureşti: *„JOS GROBIANISMUL, Vivat no-tembelismul!"* Dar mă tem că ar reapare ca țipenie dl ex- ministru al Cultelor et Culturii, făcând apel să îl apere minerii, am zis Rrrăzvan Theodorhescu DNA!

Hurubă este însă cu totul Altcineva, el este telespectatorul furror dacicus redivivus şi pupicurile lui satirice sunt de fapt muşcături, deoarece instinctul de vânătoare i-a rămas intact de pe vremea Înalt - Adânc Prea - Peticitului şi toarşei de renume mondial, Mon Dieu !

Fiecare încondeiere este unică şi irepetabilă… Textele par scrise în transa indusă de apa Sâmbetei, parafrazând-o pe-a lordanului, unde *in illo temporae*, cu alte motivații (sic, n) şi alte „echidistanțe", nişte alții şezură şi (se) plânseră…

„Române, ieşi din televizor!" iată ce-ți vine să strigi, după ce gați lectura, năuc şi conştientizând, încă odată, că am făcut dependență, pardon de termenul preluat din patologie… Ieşi române din tembelizor, că ăia mint boborul cu televizorul şi ne-au cablagizatără, măi dragă animăl planet!

Dl. Gabriel Dimisianu dixit - pixit: *„De mai mulți ani, cititorii „României literare" pot întâlni, în pagina penumtimă, rubrica de comentarii TV a prozatorului Dumitru Hurubă: spirituală, acidă, mereu incitantă…"*

(La ce, monşer, la ce incită, la lobbyilutzie?, pardone moi, n.n. Mirare mare: de-o vreme dl Manolescu, şefu' Uniunii, face cronica de fotbal la Evenimentul zilei, iar dl Varujan vicele, e ministru cu altele, aşa că domn Dimisianu ar fi cazul să-l lase-n pensie pe dl Alex Ştefănescu şi să refacă ştatul de rubricatori, n.n.)

Ce mai zice – şi fain mai zice în continuare – dl. Dimisianu?

„Este o fereastră (ce zice, dar e termopan! N.n.) – deschisă către spectacolul actualității această rubrică, astfel cum ni-l prezintă televiziunile şi cum îl percep personajele mucalite ale lui D. Huruba: el însuşi, prietenul Haralampy, soția sa Coryntina ş.c.l. Nu este doar o „cronică TV" ce scrie săptămânal în „România literară" D. Hurubă, ci şi o cronică a vieții noastre de fiecare zi, prea adesea covârşită (başca şi covăsită, n.n.) de absurd şi de comic involuntar… Aceasta şi altele prozatorul le înfățişează cu umor şi compasiune umană, în textele sale spumoase („Trăiască berea din care ne-am născut!" n.n.) pline de vervă."

Dl Dimisianu ne va ierta de paranteze, c-aşa-i în tenis !

Şi Dl. Mircea Mihăieş dixit - tixit: *„ …o selecție din savuroasele, picantele, oniric-jucăuşele şi, câteodată, întortocheatele (hai, că ne place! n.n.) tablete publicate săptămânal în românia literară. Originalitatea lui Dumitru Hurubă constă în talentul de a fi creat un echivalent de hârtie al bătrânilor cârcotaşi si al „ muppets"-ilor de altădată…*"

Subscriem total, dragă domnule Mihăieş, ba chiar ar fi bine să preluați dvs. România literară, că pagina dvs. vinde revista, numai să nu ne lăsați pe noi, ăştia, de la Filiala USR Timişoara, că am suferi! (n.n.). Zău în Dumnedzău!

Şi dl Holobîcă de pe Mureş, bârfeşte elogios, colegial şi radicalmente pe răsfățata copertă doi a cărții, fapt care are un efect de inocentă gelozie asupră-mi şi dedesubtu-mi! *Merde, Voila!* Carvazâcă te-ntreb, Mitică, pe noi, cei de dedesupt (la acelaşi uger bugetar!), de ce nu ne-ntrebaşi, să zicem şi noi vreo două, carvazîcă, monşer! Că doar nu ne crezi în stare să scriem doar necrologuri ?

Vreți - nu vreți, Dumitru Hurubă e cel mai tare din parcare între scriitorii genului, un scriitor care-şi iubeşte personajele cu furnicături digitale şi trusă de psihanalist … De fapt ceea ce îl aşterne pe scris este o generozitate tulburătoare, dacă nu o

religiozitate de moralist şi apostol al Bunului Simț românesc, aflat în suferință pe ici, pe acolo, prin părțile esențiale …

Dintre hunedoreni, cel puțin, Hurubă a editat, serios glumesc, Cartea de Umor a anului 2006.

P.S.: Despre snopul (ce zic, stogul (!) de cronici satirice, îi îndemnăm pe cetitori să se lămurească, cetindu-le !

Amore de la poesia ...

Marilena Rodica CHIREȚU
MaRODIA…

Ferestre colorate sau Caleidoscopul magic

Cunoaşterea intuitivă, revelatorie, relația specială cu lumina, altruismul unui suflet iubitor şi de o rară serenitate (suntem sublunari!) - sunt liniile unei schițe de portet pe care chiar Marilena Rodica Chireț mi le sugerează. Darul de a redescoperi valoarea esențială a sufletului uman: iubirea. *„Sara pe deal din metatext iese luna pienna!"* (eminevu)…

Textele ei lirice, din care absentează lamento-ul, sunt totuşi ale unei orgi de lumini în care primează tonal clavirul. Sunet şi lumină, efecte holografice se derulează în virtual, predilect de cromatică vie, expresivă, strălucitoare, îmbucurătoare. Marilena dăruie prin aceea că se confesează mereu. Suavitatea femininului pur, cultivat ca o ikebană din grădină. Ea este poeta Primăverii Constante, a stărilor înnoitoare şi mai ales a Reînfloririi. Arta ei este rafinament şi o echivalează în dulcea limbă italiană, cea mai cantabilă din lume, din care parte suntem şi noi. O fierbințeală dulce-amar tropicală se simte din aforismele ei, din meditațiile, mesajele ei.

Temperamentul este unul sudic, mediteranian, dar se simte şi răcoarea unui munte care se uită spre ea. Nu vrea să-l escaladeze. Poate doar pe furiş, dimineața, îl simte vibrâdn cu fruntea inimii. Eu înțeleg liric lumea, ea o trăieşte liric. Îndrăznesc a-i spune, cu frăția poeziei.

Pentru Ma-Ro, (ludic zicând Mama Roma, Mama Romania) cromatica – mimesis este o dimensiune a substanței, un Oglindariu reflectorizant şi un iconoclast virtual, al interiorității rezonante. Transparențele sunt metafore, devin ferestre colorate, vitralii: asta face şi arătând lumii o Românie de tezaur, dar şi sufletele cu naturalețe în acord modulat sublim de frumusețea unui spațiu dăruit de zodii în prozodii. Fascinația artei vizuale, căreia i se dedică cu pasiune şi foarte beneficiu pentru cunoaşterea noastră în alte spații, dar sub aceleaşi astre, este de fapt unei Generații care ancorează în condiția modern-taumaturgică a Întineririi prin magia artei. Prin asumarea şi trăirea ei cu Bucuria Acum-ului.

A se vizita cele două site-uri - Doamne, ce CALEIDOSCOP MAGIC! www.pitestiromania.ro şi pitestiromania.ilconvivio.org sCâtă ... Un Un

A editat un frumos buchet de cărți şi peste o mie de poeme, articole, a tradus mii de texte ale unor poeți români, este animată de alturism şi empatie inepuizabile. Rar mi-a fost dat să constat atâta dedicație față de ceilalți şi o lirică a seninătății absolut fără nici o frustrare, angoasă, o poezie care se apără cântând. Este aici o atitudine asumată reuşit, metodic şi fierbinte, de prietenie cu paradisul interior, din care, vai, cei mai mulți scriind grafitti-uri pe furiş, în nopțile propriilor spaime, se auto-alungă Sunt un (in) discret privilegiat: ştiu ce spune şi cântă Marilena Rodica Chireţu; ştiu şi înțeleg. Dacă iubim să apărăm edenul din spiritul purtător, atunci „clipa cea repede" se deschide spre eternitate şi gustăm din fructul providenței nu altfel, ci prin sărut. Dacă vreți, un sărut cu privirile. Antinomia întuneric-lumină sunt suspendate cumva într-o încercare curajoasă de a echilibra sufletul. În poeziile ei, în laboratorul ei labirinthic, în luminozitatea unei condiții armonioase: cu familia, cu lumea, cu natura. Arta de a privi se contopeşte cu arta de a fi. Este uimitor cum în agonismul, violența limbajelor, curentele paranoiei Salvadoriene care zguduie de două decenii avantgarda literară şi plastică violent resurecte. Poetessa care îşi gravează ori tatuează delicat-senzual aforismele lirice pe *virtuale Madreperla din sidef şi suspin acqua marin*…, web master refinat ce ştie inegalabil să panorameze peisagistica şi sufletul românesc în mini-recitaluri cromo-muzicale,(vezi site-urile ei pe Google!)- mărturiseşte cu fiece fibră rostul imemorial al catarsis-ului prin încredințare în logos şi arta sufletului, de a privi…"Sărutul cu privirea"…

Vizitându-i site-urile,inclusiv IL CONVIVIO, veți înțelege de ce românca s-a dedicat a (se) arăta şi a (ne) arăta lumii cu trezoreria unică a spațiului românesc…Dar şi a-i înțelege pe sicilienii din preajma Africii, care şi-au sculptat un oraş din lavă… Îmi veți aproba insistența totuşi fugară, pe nuanțele psihanalitice.Ar fi timpul să o re-cunoască şi cei din ograda proprie, nu? Eu,cel puțin, da!

MaRoC mi-a reamintit conceptul lui Roland Barthes, de **Asompțiune**: a triumfa în plină pierdere. Dar ce câştigăm ca oameni dacă ne-am pierde Sufletul?… Ars Religioza. Cred că aici este o buclă a duratei fiecăruia, în care regăsim Estuarul - iar acolo naosul et altarul.

În privința poeziei sale, înțeleg că este una a refuzului pervertirii dureroase,a luminozității cultivate Ikebana - prin cuvântul viu, cu brize tropicale şi danubian - carpatice… Este socratica psycho-terapie a daimonului bun alter ego. Este oracol şi sanctuar protodacic. Pentru că nu am uitat ceea ce ştiau anticii noştri, sacerdoții barbarilor: a (se) vindeca începe cu sufletul…

Doamnă a poeziei, vindecarea de lume este dinspre margini înspre miez, sau invers? Vă iubesc poezia şi vă dezmierd ludic – ghematric - MaRodia. Cineva îmi spunea că sinceritatea ne face vulnerabili. Marodia este geamănă cu mine în această sinceritate: suntem vulnarabili! Fie! Numai că sinceritatea în estetica inimii, este cel mai curat aur al umanului… Aur care ninge, aur care înfloreşte grădinile suspendate ale Spiritului. Suflul iubirii, însufleţirea prin pulsația propriei rostiri prețioase uneori, cu diademe şi sclipir cromatice în oglinzile cuvintelor… arta de a privi şi mai ales a transmite celuilalr cioburile sau ogivele de curcubeu ale realului…

Poetesa îşi sincerizează înnoitor cumva, zilnic, simțul paradiziac: indiscreția este doar că avem tentația de a înțelege parfumul unei flori şi ne abținem să rupem… cel mult ne reumplem ochii şi sufletul de lumină şi sărutăm… parfumul indicibil al unui spirit orhideic… Viscolit cum sunt, îi ofer arareori un poem şi mi-l traduce superb în mama-latina din ancestral…

Eugen EVU - august 2007

Ție...

Nimeni nu este atât de departe
încât sa nu depăşească
orizontul pictat de flăcările
dorințelor ascunse în mintea
ce închide memoria
pentru a deschide cuvintele
în arcul glasurilor care să ajungă
până la tine, pe tărmul soarelui,
pe valurile durerii
Nimeni nu este atât de departe,
încât să nu întâmpine
o silabă, un sunet, o culoare,
în simfonia norilor,
dăruind o sclipire a luminii fiecăruia;
una ție, cel care desenezi pe albul pielii
o casă,
ție, cel care guşti cu privirile
aromele copacilor,
şi ție, cel care aprinzi firul roşu al pasiunii
pe obrajii mei,
tie, care călătoreşti în Univers
pentru a aduce pe Pământ
strălucirea aştrilor,
şi mai ales ție
care eşti suflul iubirii
şi al poeziei mele...

A te …

Nessuno c' è così lontano
da non superare
l' orizzonte dipinto dalle fiamme
dei desideri nascosti nella mente
che chiude la memoria
per far aprire le parole
nell' arco delle voci che arrivino
fino da te, sulla sponda del sole,

sulle onde del dolore
Nessuno c' è così lontano
da non accogliere
una sillaba, un suono, un colore
nella sinfonia delle nuvole
regalando un barlume di luce a ciascuno;
uno a te, chi disegni sul bianco della pelle
una casa,
a te, chi assaggi con gli sguardi i sapori
degli alberi,
anche a te, chi accendi il filo rosso
della passione sulle mie guance,
a te, chi viaggi in Universo
per portare in Terra
lo splendore degli astri,
e soprattutto a te,
chi sei il respiro dell' amore
e della mia poesia...

Marilena Rodica Chiretu
28 luglio 2007

Invitat de onoare la Castel

ANAMNESIS

Accad. Angelo MANITTA
CENERI DI FENICE
(Cenuşa Păsării Phoenix)

Nemurirea este visul omului, cucerirea/ eternitatii inseamna sa nu-ti pierzi memoria timpului/ sa te apropii de Dumnezeu, să cuceresti fericirea.
Angelo Manitta. "Gilgamesh e l'Antipotere" (I quaderni del Convivio n. 1 - 2005)

Autorul (foto), după ce s-a împrietenit cu Amedeo Moretti, un coleg venit din Nord pentru a se stabili în Sicilia, află că prietenul este toxicodependent. Moretti, întotdeauna afişându-se ca o persoană normală şi corectă, chiar dacă puțin contracurent, în confirmarea cuvintelor sale prezintă narația sub forma unui jurnal privat, în care povesteste dificilul proces de recuperare. Profunzimea psihologică a scrisului naşte din partea autorului propunerea de publicare, pe care prietenul o acceptă.

Personaj central, Amedeo Moretti (romanul are un eu narator) este un om în cu o casatorie aparent fericită, dar are o amantă, Ilaria, cu care deseori se culcă. Când soția, Mariangela, descoperă acea traumatică situație, face tot posibilul ca soțul să se dezintoxice, reuşind să o implice chiar şi pe Ilaria.

Situația inițială e aceea a unui om care şi-a pierdut complet memoria. Nu îşi aminteşte nici măcar propriul nume şi nici numele de familie. După ultima doză de heroină, vrând să iasă din acel tunel. Terapia este inspirată… Amedeo este invitat de cele două femei să-şi recupereze propria personalitate prin redactarea unui jurnal. Primele amintiri sunt fragmente, incoerente, apoi încetul cu încetul devin mai raționale. Avem aşadar reomanul unei regresiuni în memorie, în straturile de profunzime ale subliminalului, ca într-un sistem de grote, sau un « labirint scufundat, firul Ariadnei având la capăt mâinile celor două femei - diferit motivate, dar pentru recuperarea unui om iubit.Am spune o memorie freatică, asupra căreia se fac presiuni spre a reizbucni spre suprafață ca izvoare fluente, în lumea rațională şi afectivă mai ales.

Un anamnezis dirijat de rațiunea celor două femei. Amedeo a avut parte de o copilărie foarte chinuită şi trăită într-o familie in care mama era foarte protectoare, blând autoritară, şi tatăl un libertin. Jurnalul confesiunii câştigă treptat finețe psihanalitică, auto critică, o analiză a adolescenței sale de dinaintea căsătoriei cu Mariangela, (nume care codifică simbolul Mariei creştine, dar şi cel angelic) Apare şi un personaj -stimul colateral, un coleg de şcoală, Giuseppe Gagliani.

Giuseppe, la vârsta de doisprezece ani a fost constrâns de mama să intre la seminar. Intențiile sale erau de a rămâne câțiva ani dar, la sfârşit, depersonalizat total, e constrâns a se face preot. Negăsindu-şi tihna în cartierul în care s-a născut, decide să se stabilească la un unchi de al său în Emilia, unde îi este încredințată o parohie. Dar într-o zi, o simpatie bolnăvicioasă pentru o copilă din catehism îl doboară. Când acest lucru devine public, trebuie să fugă. Din cauza aceasta abandonează haina preoțească şi pleacă în lume. La sfârsit, aproape respins de viață, crede oportun, pentru a fi din nou el însuşi, să se întoarcă în cartierul său, într-o disperată regăsire a copilăriei. Amedeo se regăseşte în dureroasa experiență a lui Giuseppe şi încearcă să înțeleagă de ce şi el a fost răpus de droguri.

Intr-o zi de vara, cativa prieteni il invita pe protagonist sa viziteze o grota. Inauntrul grotei, Amedeo recunoaste un loc arheologic. Sicului, popor antic din Sicilia, unde probabil si-au ingropat mortii si Amedeo incepe a-si imagina ritualurile lor sacre in timp ce se aventureaza pe bajbaite (pe dibuite).Dar la un moment dat un perete inchide trecerea. Tonio, fiul proprietarului din asezarea rurala in care se gaseste grota, isi atentioneaza prietenii ca nu e bine sa mearga mai departe de perete pentru ca legendele antice povestesc ca cine se aventureaza nu mai gasesc strada de intoarcere. Dar Amadeo, doritor sa cunoasca, trece singur dincolo de zid si, intre frica si emotie, isi da seama ca nu era chiar asa cum spunea Tonio. Pestera nu era complet intunecata, chiar o lumina palida inspira bucurie si serenitate. Acolo, timpul devenise foarte relativ, descopera ca progresul este in acelasi timp regres. Deodata lumina devine mai intensa si experimenteaza lumea de sensuri, de psihic, de divinitate. Uimitoarele senzatii si emotii elimina impresiile de frica, de singuratate,

de teroare. Totul se transforma intr-o metafora. In acea pestera, care acum pare corupta dar in realitate precum o mantie invizibila care tine prizonieri, Amedeo experimenteaza ultraemotie, ultrasunet, ultratimp. Nu mai exista nici un motiv solid pentru a se intoarce inapoi.

La o mişcare, Amadeo intalneste o figura feminina sculptata in stanca. Chipul marmoreu si emblematic reprezinta femeia. Când femeia începe sa vorbeasca, cuvintele sale sunt de neinteles, apoi devin mai clare, pana cand il invita la o calatorie entuziasmanta. Se vorbeste de o ulterioara calatorie in lumea drogurilor. Incearca inutil sa se elibereze de acel chip insuportabil si fuge.

Amedeo se întâlneşte întâmplător cu o altă femeie tânără în carne şi oase şi se bucură că a gasit companie. Numele ei este Marta (atenție, din nou un nume bilbic din anturajul Lui Cristos, n.n.), o fată sub anumite aspecte atrăgătoare, chiar dacă este neîngrijită. Dar e clar ca şi-a vândut de mai multe ori trupul şi că a încercat heroina. Acum se concretizeaza speranța de a se putea întoarce înapoi, de a ieşi din tunel. În schimb, Marta, într-o criză de abstinență, îl impinge pe Amadeo a procura droguri şi a le folosi şi el.

Evident, romanul rămâne a fi cititi şi recitit, desfăşurarea lui fiind departe de a se opri aici. E de lăsat cititorului această savoare şi acest exercițiu coparticipativ. «Ceneri di Fenice» conține chiar în titlul parabola posibilei renaşteri din propria cenuşă, aşadar un motiv niciodată perisabil, ci de revalorificat pe canavaua statornică a psihologiei omului. Ce fel de iubire este necesară,dincolo de cea maternală, sau paternă ? Iubirea cuplului, dincolo de erotic şi senzualitatea copioasă a exploziei erotismului actual (nimic nou sub soare) este sufiecentăă, sau cere compensatoriu, iluzia stupefiantelor ? Romanul este o cappo-d-operă a cunoscutului autor italian şi una a genului. Un roman alert, care poate fi transpus prin excelență într-o producție cinematografică eventual episodică sau una TV. Un fil necesar la distrubuire largă, utilă lumii de azi.

Panoramând într-un stil viu, trepidant, drama personajului central şi prin tangență a altora, implicați într-o mică lume- aşantion de studiu, Manitta are arta impecabilă a captării afective, coparticipative. O carte laborator al unei teme majore, cvasi-acute: alienarea şi anihilarea identitărții, spulberul, sciziunea, ruptura dintre Id şi ego - respectiv către Lume. Este remarcabilă conlucrarea diferit motivată dintre cele două femeei rivale: teste egale ce demonstrează forța iubirii, empatia feminină, care este de fapt a Naturii - Mater.

Tema este cvasi-actuală, este o radiografie complexă, cu o profundă cunoaştere ştiințifică dar şi spirituală, intuitivă şi esoterică a psihologiei umane. Refugiul în droguri, infernul şi posibilul purgatoriu, recuperează prin mijloacele epicii moderne, marile simboluri danteşti . Transpunerea unor dominante psihice umane în planul actual, este construită minuțios, ai impresia unor experiențe neapărat trăite şi depăşite chiar de narator.

Sunt implicate dinamic în roman, personaje complementare, cu arta contrastelor într-o frescă realistă, de fapt, cu toate că "endoscopia" şi extrapolările sunt extrase din tenebrele subconştientului ce tinde a se autodistruge, sau se schizofrenizează. Paranoia care prefigurează dezastrul anulării identității, este

tragică şi romancierul este şi în roman acel ultra-exigent psihanalist ştiut de noi din eseistioca sa, din incursiunile în mitologie, filozofie antică. Romanul lui Angelo Manitta , suntem siguri, va avea un succes meritat în Italia şi sperăm o traducere de mare impact în română, cu atât mai mult cu cât problematica esențială a omului european (Homo europensis - mutatio- mutandis, american!), care confruntă riscul alienării într-o lume consumistă, dar în care continuă resurecte, din profunzimea firii umane, marile furtuni psihice induse din civilizație, paradoxal, Psyche fiind contopită traumatic - poate ancestral - cu Eros…Eros şi Thanatos - marele binom subcuantic al umanului post-adamic. Deoarece, consider, frustrările din «paradiziacul » familial diacronic, conflictual, dizarmonic,sunt « păcatul originar » ce va determina destinul, îi va «programa» subtil traseul şi sincopele, sunt doar pretextuale : undeva între Freud şi Carl Gustav Jung s-ar putea regăsi «cheia» care trebuie « răsucită » în poarta de scăpare, de revenire la lumină a celui ce adolescent, a avut excesiva autoritare maternă (fie ea de bun augur teoretic) - şi la antipod, libertinismul tatălui, probabil un erotic. O recitire a romanului «Cuvintele» de Jean Paul Sartre, poate ar ajuta la « decodarea » acestor mesaje de adâncime ale unui roman original, splendid necesar mai ales generațiilor tinere, care se apără instunctual riscant de tembelismul modern, de canoanele «secularizate», calchiate, ale conservatorismului la nivel de familie, de societate.

Mesajul educațional al romanului manittian este unul de arhitect răbdător, meticulos,convingător şi… posibil taumaturgic. Calitățile strict literare ale lui Angelo Manitta ca romancier sunt absolut indiscutabile, talentul narativ fiind consolidat de cunoaştere. Salut un mare roman, un posibil film de mare succes!

Eugen EVU

Grafică de Radu ROŞIAN

….errare divinum est!?

Seniorul Adrian BOTEZ

Interviu neatent la erori cu poetul Eugen EVU

1. *- Nu ne cunoaştem de foarte multă vreme – dar con-fraternitatea întru Poezie ne-a apropiat repede şi fără întoarcere…şi parcă, acum, ne-am cunoaşte de când lumea…De aceea, am şi zis, cândva, că „Poezia este şansa de mântuire/re-armonizare întru DUH a umanităţii”… Pentru că personalitatea dvs. poetică şi culturală (de Ambasador cultural al judeţului Hunedoara şi Prinţ al Poeziei-Deva) a fost prezentată, pe larg (cu excepţia aspectelor care-l revelează pe sculptorul straniu, Eugen Evu…), în numărul trecut (numărul 19) al revistei CONTRAATAC, cred că nu mai este nevoie să insist, pentru cititorii noştri, pe datele dvs. biobibliografice, pe opera dvs. poetică şi jurnalistic-culturală de excepţie (din zeci de reviste “de hârtie” sau electronice), pe faptul că sunteţi mândrul cavaler şi splendid-încăpăţânatul (greu-încercatul de sâcâitoarele probleme „moderne şi contemporane ale finanţării”…) redactor şef fondator al europenei şi mirific-româneştii reviste hunedorene NOVA PROVINCIA CORVINA, şi nici asupra sumedeniilor de premii, româneşti şi internaţionale (premii de mare prestigiu, precum Premiul Novalis-Kreis-München, sau ultima Coppa d'Oro, decernată dvs., în 2007, la Cellere-Italia , titlul de Accademico e Delegato del Convivio, Sicilia-Italia etc. etc.), sau prezenţe în diverse antologii şi dicţionare, lucruri care vin să confirme valoare de excepţie a Poeziei eugeneviene…À propos de poezia dvs. – înainte chiar de a apărea mirabilul dvs. volum, Neauzit de lumină - revista CONTRAATAC s-a grăbit să publice, în paginile ei, darul dvs. regal – poemul Chimion Alchimion…şi cineva (un poet, şi el…) m-a întrebat: “Ce-o fi gândit Eugen Evu, când a gravat, pe porţile eternităţii, acest poem, precum fluidurile cosmico-eterice?” Trecând peste orice teorie a “to poiein-ului” (actului de demiurgie misterioasă a Poeziei), mă alătur şi eu preanaivei, poate, întrebări: “Chiar aşa, la ce v-a zburat gândul, către ce constelaţie s-a îndreptat ţeava armei dvs. revelatorii, domnule Eugen Evu, când aţi iscat acest arhipelag de misterii alchimice – <<perla Coroanei>> volumului Neauzit de lumină – poemul Chimion Alchimion?*

Răspuns EE: Dau bineţe nu din mers acestui „atac” sub meridianul frunţii mele şi primesc - fără ipocrizie, - subtila metodă –stimul de a mă atrage direct în fluxul amplu al mentalului dvs. prin inducţie… coparticipativă. Vă previn că nu îmi caut cuvintele, de unde mea culpa dacă voi avea uneori formulări preţioase, deformaţia mea poezică: sunt înnebunit de CUM spun aproape ca alţii de CE spun. Enumerea de mai sus ale unor recunoaşteri o iau drept joc aşa cum e însăşi creaţia: jocul acreditării (sic, n) faţă de cel ce va avea răbdarea de a ne citi. Am o colecţie de astfel de atestate, dar sincer să fiu, ele sunt stingheritoare şi un reflex ce disimulează mai degrabă inhibiţiile provincialiste, impregnate de sistemul trecut. Tot

ţiganu-şi laudă marfa, iarmarocul acesta abia de acum devine consumism. Ca să nu deviez însă, voi colabora cu textul Dvs literalmente, prin spontaneitate. *„Darul meu regal”* este un poem sub starea indusă de „ onirismul” unui interspaţiu dintre „veghe” şi „vis”… Prin ani, am scris câteva astfel de texte în care melosul ancestral debordează în rostire-scriere mantramică şi incantatorie, e o mantică, o divinaţie pe care o atribui –după îndelungă auto-observaţie, zestrei genetice familiale dar şi memoriei stocate a empiricului ce sunt. Orice explicitare prozaică a mea ar duce în derizoriu, sau ar voala de fapt acel straniu fiinţial din care vine impusul „creaţiei” poetice. Sunt un incorigibil uimit, un om rezonant, un om al mirării. Astfel că mi se poate reproşa de a descoperi americile arhaice, căutând indii noi. Însăşi viaţa ne este ceva ce redescoperim zilnic şi mai ales în mările închise ale memoriei cromozomiale. Ei bine, mutaţia-metafora unei lumini care nu aude, e un artificiu de recuzită în scrisul meu: desenul de pe coperta sus-numitei cărţi despre care ai scris unic, are cheia lui: omul – un Einstein fără limbă scoasă ca un pezevenhgi hystrionic! - în noapte, artificii sugerând explozia unor galaxii, sau jeturi de nave …paleoastronautice din spaţiu spre omenire …în colţuri vagi reprezentări descifrate recent de tăblițe în Sumer: scene cu Anu-naki, în care vedem cu a fost creat omul hibrid de către nişte …îngeri-ing-ineri? (Geneticieni… Poemul Alchimion şi alte câteva din cartea-album (aparent eclectică, dar de fapt modulară- compozită) – pare departe de o aşa sugestie mai degrabă ştiinţifică, de astrofizică, cosmo şi antropogenetică. Dar nu ! Poezia este revelaţie şi starea aceea intermediară, a treia, este una rezonantă, telepatică.

Poate este o transă autoindusă, exerciţiul acestei aparente spontaneităţii, iuţeala gândirii faţă de încetineala de ninsoare a trans- scrierii (trans-scrierii în sensul de scriere a transeaticului)- zic „ eu sunt în interiorul textului/ ca în interiorul ninsorii”,- o captare a sferei armonice sau haloului cuvântului în „ poieion”. Tema poemului este pe matrice epopeică populară, relictă a paideumei entităţii mele „ coborâte „ din Muntele Sacru. Energetic sunt prin naştere impregnat din spaţiul sanctuaric protodacic: resimt fizic (!) asta când mi se reîncarcă de singure „ bateriile” în scurtele incursiuni prin satele alor mei, pe Strei, pe Dzierna ori pe Mureş – în amonte ….Păstrăvii care sar la cascade pentru a urma invers calea spre cuiburile cu icre în apa vie – sunt la fel cuvintelor- conceptelor de la care porneşte starea asta de auto-mantramism ca efect feed back (?), terapeutic. Sper să nu deranjez cu astfel de formulări. Alchimia din însăşi numele plantei vindecătoare de inimă (…) chimion, este speculativă; tema, zic, este a erosului mito poetic: o fată din copilăria mea a murit fizic dar revine sub incantaţia unei rostiri de „des-fermecare” – în care comit formulări şocant explicit ştiinţifice (!) spontane şi ele, ea vine ca o rusalcă eterică fiinţă pentru a se contopi mistic cu bărbatul - feciorul văduv. Şi nu ştiu de unde vine dar devreme ce am gândit asta, am pus în pagină acest barbian sau heşdeian poem, înseamnă că el e viabil şi ia trup în morfogeneza poieion. Vraja rostirii este un sens al

lui codex aurea din memoria sufletului nostru. Oratio vechio vine polifonic, dar este silit să curgă prin vrana îngustă a crăpături din stâncă. Poetizez, deci poezez, creerez, nicidecum creiez. Inteligența materiei (sic, n) este aici păcat originar. Nu cred că în multe limbi care fragmentează ireverisbil (?), **The primordial language** antedeluvian - nu ştiu de există un mai fascinant tezaur lingvistic din care poeții români se înfruptă. Oralitatea dainelor de anțărț, prelungită ca aprofundare a memoriei prin dobândire, a culturii noastre noastre (folclorice- literare) va fi răsturnat Carul cu mere şi ciubărul cu stele în ogradele semioticii pe care o stăpâniți cu atâta fascinantă intuiție, cred că tot prin gândirea eminamente poieion.

Arhipelagul este în noi, memoria freatică în noi, filoanele de adâncime în noi, poezia este fântânerie în astfel de poeme şi există cum spun anume spații energetice sacre, ştiute de vechii întemeietori de mănăstiri. M-am pomenit cândva tot ascultând bătrânii că am anumite *„abilități”* pe care un troglodit mi le-a recunoscut ca blam : parvenitismul aceluia şi hiclenia de „ grecotei” – cum găsesc în colindele laice din Ardeal, este alogenic şi intrus în sacralitatea ființei colective a unui spațiu opturat pentru el, deoarece e bolnav de sine . El atribuie astfel insultător şi patologic altora, ceea ce arde în el şi îl macină: îi e frică de sine. De aceea e un „cuceritor” fluturând doctorate pe bani şi conferind la rându-i diplomuri. Greco-teismul acesta este ceva asemănător cu recentele ospeții ale mediilor noastre brusc-democratizate, în care avem analişti şi crainici din fanarul actual, ba chiar din kongolandul sărmanelor pustiiri paideumatice. Divinul (?) critic recita terifiant cum ştiți, de tot nebun „Eu sunt grec!” Adică noi suntem greci ? Păi cei cca 60% de origine alții din Istioria …sunt doar pentru că scriu în românește, greci ? Dl Niki Apolzan care stă gata să ne dea de la buget o istorie de vreo 2000 de pagini, o fi grec ? Că dupoă numele real…. Românul săracul când a tradus bine ştia el de ce exclamația fanarotică „ ti kallos” în „ticăloşie”, oare ce va fi vrut să spună ? Vezi, nu-ş-ce am de o vreme cu grecii, carvazâcă am ce am n-am cu ideeea lor fixă că Zamolxe a fost sclav lui Pitagoras, nu elev ce e altceva. Ca să vezi, tocmai „ se dă” la un post privat TV emisiunea lui Dandanache care suportăm să ne dea lecții de democrație. Iar un conviv libidi-gnostic felcer de Mogoşoaia şi sfertodoct-or îngălat, îi ține isonul la tzambal mai abitir decât Tzândalâ lui Nietszche …

Ce Ionpribegi ne spurcă clipa, ce *lichenism.* Iar un „ov” care s-a transformat în „oiu”- mare analist juisează şîşcăvit parentalnik despre manelismul în metastază prolificitate actual la toate palierele.

În fine, eposul îmi este accesibil uneori tot din interior, unul de extracție sau de izbuc-nire şi singur mă minun(ez) de ce spune singur rostirea, orânda melosului fie în modernitate …abstracționistă. Sigur, nu îl am idol nici pe Onir, nici pe Endimion, sigur, mioriticul incipient al cărților-via Blaga- a trecut la extrema atitudinii Săpânța… Concluzie: astfel de poeme-poeseuri sunt developări de profunzime în hlamida de magician a neliniştii metafizice pe care o resimțim felurit dar aceeaşi. „ Ard în iubire/ şi

iarba care creşte/ în urmele focului/ o numesc poem/" scriam în 197o la debut …Iarba pe care o numeam „ spaima giganților". Iarba ca memorie stocată a luminii, iarba etimonului de prelucă sacră, de codru verde şi de foaie verde spunere….Iarba care imită talazul oceanic din care a ieşit cândva asemenea nouă…Verişoara gramineelor, visul deşertului, cum şi ninsoarea…Redefinirea este adamică şi ea înnoieşlte actul divinal al numirii, al botezului, darul – harul creatorului întru a-i face parte de atribut dumnezeiesc. Şi aşa mai aproape. Şi astfel mai dincoace.

2. *-Regretatul poet şi om de cultură Valeriu Bârgău a strâns/scris, între 1982-1987, materialul pentru o carte care i-a fost publicată postum (prin grija pioasă a soției sale, poeta de mare sensibilitate şi jurnalista de curaj civic, Mariana Pândaru-Bârgău): **GENERAȚIE ŞI CREAȚIE** – apărută la finele anului 2007, la Editura Călăuza v.b., Deva . Acolo, în 62 de interviuri (luate unor oameni ale căror nume spun şi azi destul de mult culturii… - dar, unele, şi pseudo-culturii din România: Stoiciu, Cărtărescu, Dinescu, Cristoiu, Nedelciu, Gabriel Chifu, Mihai Coman, Marta Petreu, Elena Ştefoi, Rachieru, Constantin Sorescu, Cuşnarencu, Simuț, Băciuț, Zubaşcu etc.) , descoperim caracteristicile, destul de ferm trasate, ale generației optzeciste…: o generație de entuziaşti ponderați, care nu uitaseră, încă, de decență, de curajul şi onestitatea necesare dezvoltării atmosferei "intimului DUH", dar şi a agorei…O generație care ştia ce vrea şi care încerca să vadă pe sub suprafețe…Mai ales, o generație pentru care cuvântul "**SOLIDARITATE DE BREASLĂ**" (dar şi "**solidaritate umană**", de multe ori… - haideți să ne facem că uităm delațiunile şi trădările…pentru că delațiunea/trădarea nu ține de o epocă, **ci de materialul prost al individului**… - iar o epoca sau alta nu fac decât să catalizeze întru actualizare un "dat al firii"… - **atunci, acum şi pururea!…un lingău de-atunci a rămas o … javră de-acum**!!!) nu dispăruse, nu se desemantizase complet…Dvs., debutând în 1970, sub girul glorios (şi alduirea sacră!) a(l) lui Ştefan Augustin Doinaş – vă considerați un "optzecist", sau un "şaptezecist"… - sau nu prea dați multe parale pe această "periodizare" istorico-literară?! Există, totuşi, după opinia dvs., o generație "douămiistă"…??? - …şi dacă da, prin ce credeți că s-ar caracteriza ea? Vă întreb asta, pentru că generozitatea dvs. deosebită v-a îndemnat să-i ajutați a debuta pe foarte mulți tineri (şi chiar foarte tineri…), mai din Hunedoara, mai din Ardeal, mai din toată Țara Românilor…*

Răspuns EE: Am scris recent nişte marginalii despre cartea asta. Ştiu – am fost mulți ani foarte apropiat de Bârgău, e prea recent totul, după ultima lui privire care devenise cuvânt mut, terorizat de recidiva primei paralizii şi tot ce a urmat. Odinioară, am fost colegi la Hunedoara, unde veni „ pedepsit" de imunzii ceişti – fusese elev la o şcoală şi – cum zicea eil-încheietor de puton….Cel ce duce în spate țintele cap de om. Dintr-o familie extrem de săracă, periferică Bacăului, ajunsese elev cazon şi acolo ceva i s-a

întâmplat, cert este că a revenit în civilie, avenit cu un cufăr de lemn la Hunedoara şi a făcut parte din cercul nostru clubar, unde caracudele staliniste se gâlceveau „ dialectic" cu noi, cei tineri şi rebeli. Erau , ca să aveţi o idee, Iv Martinovici, venit din Ploieştii lui Apolzan Niki Manolescu, Nicuţă Tănase, dramatic-exoticul, o vreme chiar Constantin Chiriţă (scria romanul Oţelarii, replică la „Aşa s-a călit oţelul"), erau Vasile Nicorovici cyare ajunsese a fi predat în şcoli (!), era şi un inevitabil grec, om cultivat, de-al lui Manolis Glezos, destul de rafinat, erau însă şi Dan Contantinescu-din cercul de la Sibiu şi eminent translator din Rilke, Enzesberger, Lasser Schuler, Holderlin, voila ! Pe vremea aia asta era conspiraţie. Erau cărţile la care ne-am deduclit şi noi, teribilii rimbaudieni sau traklieni, labişieni – oarecum – şi culmea, era un evreu ultra doct Otto Stark, prin care l-a aflat pe Khayam, Saadi, o , Doamne ! Şi citirăm în samizdat Aşa grăit-a Zarathustra dar şi „ Răbdarea la români" , aberaţia lui Marx, ca tot ce a fost el şi agonizează încă balauresc.

Ei bine, Bârgău fu angajat – ca şi Mariana Pîndaru mai târziu, la „ sârmă Blooming", laminoare, şi elev de liceu la f.f. ca să recupereze studiile şi să aspire spre o facultate . El fiind în acel regim al „ reeducării", necalificat şi zadarnic insultat a se „cuminţi" … Ne-au asmuţit ani la rând securiştii din zonă şi Bucureşti, Timişoara, unul contra altuia. O vreme el îşi trăi viaţa de romantism revoluţionar la Hunedoara, apoi s-a mutat la Deva…dar şi de frustrat traumatic în acel trecut de care se revendica încrâncenat a cucerii lumea… Deja aveam câteva cărţi propriio fiecare, când la un „triaj" activisto - securistic la Deva, Al Brad (prof.univ., fratele lui Ion Brad, de la Academia „Ştefan Ghiorghiev" ne-a vrut studenţi şi ambii am fost supuşi unor „ dezbateri tovărăşeşti" la p.c.r.-ul judeţean… Unde amândoi am fost respinşi din motive de „dosare": eu al tatălui meu, fost pastor regional penticostal, el cu tinicheaua devenită butoi de benzină: ambii ţinte ale aceloraşi obedienţi zeloşi turbaţi anchetatori care ne hărţuiau cu osârdie dementă deoarece eram *„ostili politici partidului şi statului nostru"*. Recent am obţinut cele 4 dosare cu 46o de file – un infern pe care nu am cum să îl mai scormonesc, gunoiul e prea pestilenţial şi de aceea uneori sunt radical, sunt scârbit de unii care acolo sunt iude iar în „ viaţa literală" din zonă se dau disidenţi sau „ rezistenţi" prin cultură…Nici o solidaritate nu am simţit în aceşti ani şi nici înainte. Nici măcar o recunoaştere ruşinată a laşităţii şi răului ce mi l-au făcut mie şi familiei mele. „Promoţia 60", ai ales, aia care menţine în faţă şi acum TUPEISMUL visceral şi „face reformă" în politichia and kurtula romulanilor . Valeriu Bârgău a fost temperamental la extrema mea, dar am umblat editurile şi redacţiile, împreună, ne-am tot cicălit sau concurat, dar am fost prieteni . Era suspicios şi avea motive. Era capricios şi avea motive. Era sceptic şi avea motive. Era talentat şi rupea din el texte colaje, paradoxale, poate optzeciste… Ambii aveam să ne luăm calea auto-perfecţionării în absenţa acelei şanse… academice. Trăiam într-.un mediu cvasi- pro©letcultizat. Am

avut şanse de a fi citiţi de redactori buni, promovaţi de ei, inclusiv în edituri. Am fost împreună repetat la un Mircea Ciobanu, la Preda, la Caraion, la Luceafrul, România literară… Ion Horea ne-a iubit, Ion Gheorghe idem : cu Bârgău şi Gheorghe (ce mare poet în „Vine iarba”!!!, fie şi în „criza lui cubaneză”… ori în Megalitice …) o luase razna la modul uluitor de frumos: am fost, zic, pe Valea Prahovei în sus, unde ne-am jucat cu el, am ascultat împreună un corb de câteva sute de ani, cum să nu îl crezi ? Nevermore de corb ce suntem! Numai pe Nichita l-am cunoscut fără Bârgău, ci prin Mircea Micu, poet născut, ci nu făcut.

Bârgău se ataşase „strategic” de SLAST şi Tribuna, unde primise ca şi Coşovei – junior, rubrică. Ţinta: generaţia lor. Eu eram unul interferent, dacă m-aţi întrebat. Aşa cum sunt şi acum. Un smintit s-a luat de mine deoarece am participat la o dezbatere foarte bună despre potmodernism. Ulici defineşte clar problema, în prefaţa vol I al Literaturii Române Contemporane – nucleu ce ar fi putut fi al unei Istorii. În fine, Ulici nu l-a înţeles, aşa că Bârgău, s-au înjurat şi etcetera, nu s-a împăcat cu el niciodată. Dar când a auzit că a murit tragic, i-a părut rău. Şi în schimb, l-a norocit Ion Caraion, cu toate că despre articolul lui despre „ Fabulosul râu” din Jurnale vol. I (înainte de plecarea în Elveţia) se poate vorbi (are comentarii paralele de subsol care contrazic ce spune în pagină, era un caustic cum e bunăoară azi Gheorghe Grigurcu , în opinia mea …) aşa că Valeriu a fost premiat la prima carte de către CC al UTC ….Maeştri la Flacăra erau Păunescu (pe care Valeriu nu l-a înghiţit., deşi era încă ponderal acceptabil) şi mai ales alt pasager protector: Niculae Stoian….Dramaticul maestru al unor Cristoiu, Nistorescu, Roşca Stănescu acum pe cai, şi altora care azi sunt, pardon, moguli ai presei . Dar să tai aceste amintiri şi să răspund concret: Bârgău care dorea să fie inclusiv un istoric literar, cumpărase ceva rar atunci, un magnetofon, şi lua interviuri celor din fieful Slast şi Tribuna – floarea optzecismului. Apropos, Florin Iaru a declarat că optzecismul a sucombat în 1990. Eroare . A puiat şi un anume distrofism, nişte „ directori de conştiinţă” care parvin şi în scrieri, şi în edituri ce promovează subcultura şi grafomania uneori abjectă. Cei autentici post-modernişti, cel puţin atitudinal – fără devianţele unora în dihotomice sub-curente de subcultură (sau lichenism) erotomaniac al câtorva, să nu dăm nume – şi fără „ emanaţia” douămiistă de aceeaşi coloratură, … Optzecismul e-n floare- dar au apărut şi aberanţii- Inclusiv solidarismul- nota bene – atunci un fel de rezistenţă prin …apartenenţă- sau post-labişiană (cenaclul literar „Lupta cu inerţia)….ştiai că Bârgău a avut la Hunedoara un cenaclu „ mama răniţilor” numit „ Lupta”, în vreme ce eu fondam unul cu numele Lucian Blaga ? Dar stihia lui Labiş, de care Nichita se plânse în Tribuna că „ atâta vreme cât Labiş a trăit, eu nu am publicat nimic” / ce superbă formă de venerație, nu?) - solidarismul zic, este funcţional, dincolo de decadenţa unei părţi în cârdăşism pătimaş sau aroganţă în a fi ori ba „ disident „„ „ contestatar”; etc . Bârgău aşadar a

intervievat glosând apoi totul şi Mariana a mai recuperat câteva nume de prin sus numitele rubrici găzduite, dar nu a mai apucat să publice cartea… Sigur că unii cuprinşi acolo nu erau decât o reacţie de generozitate a editorului Valeriu Bârgău – faţă de cei ce tineri fiind atunci, mulţi ghiorghidizaţi cu adevărat, asta aşa, ca probă de grattitudine. Căî unii au rămas ce sunt , bunăoară bunul lui amic Ioan Adam sau cîţiva moldoveni de-ai lui , răzăşi cum se peneş-curcanau ei , e altceva . Valeriu nu a fost ingrat. Cu el am stat de-o vorbă la ceaiuri (el nu a prea băut „ la viaţa lui" dar eu „ cam băusem" – până-n ultimele lui ceasuri. Valeriu venea aproape zilnic la mine, la biblioteca judeţeană Densuşianu, unde eram salariat pasager şi navetist.Era tragic lovit de primul atac şi se transfigurase total. O aşa foame de viaţă şi de performanţă rar am întâlnit. Era un timid care persifla cioranian mai totul. Era un încolţit : eu *ştiu cel mai bine dintre toţi „confraţii" din zonă.*Era colocvial şi ne făceam planuri de iarăşi-tandem.

Nu mai eram *„singurul talent de care mă tem în acest judeţ"*, ci uman–copilăresc: se temea de iminenţă… Şi ea veni şi soţia mă chemă la spital, unde am fost, vai, în familia acelei groaznice clipe. Apoi au venit dricarii, cioclii şi aciuaţii, iar eu am fost îndemnat să fac ceva foarte greu : să scriu chiar pe masa casei lui necrologul. Nu ştiu cum am ascultat de Mariana să fac asta . }mi dau peste gură să opresc,iată, acest „ in memoriam „ care va trebui să mai rabde o detaşare, pentru a fi nevirusat de emoţie. Există apoi o decenţă a amintirilor cu cineva, pe care nu o voi încălca niciodată. Am parcurs repede şi stupefiat un caiet al lui Valeriu Bârgău, un jurnal de salon de urgenţă, la primul atac: ar trebui editat dar nu eu sunt cel ce o va face. Mi s-a spus că are de gând L.I. Stoiciu să prefaţeze, în fine. Ar fi o carte cutremurătoare, este acolo poetul terorizat teribil de soarta omenirii, de istoria imediată, culmea, un suflu incredibil de mesianic, ceva greu de psihanalizat. Scrisese ca şi alţii „ Apocalipsa lui Bârgău" (m-a ascultat şi a titrat doar a lui Valeriu), dar acel caiet este chiar o apocalipsă, deloc ioanică şi deloc a revelaţiei: or dacă vreţi a revelaţiei poieion, înfrigurată şi cu text bandajat prin care buşneşte sânge. Ar mai fi multe de pomenit, dar rămân la aceste tresăriri prilejuite de întrebarea Dvs şi de cartea post - mortem. Judece alţii.

3. *- Revista pe care o conduceţi, la Hunedoara,* ***NOVA PROVINCIA CORVINA****, dovedeşte că, chiar neintrată, încă, oficial şi dinamic-eficient, în UE,* ***România Culturală*** *are şi poate dezvolta autentice valori de "export", de circulaţie* ***CEL PUŢIN*** *europeană. De ce, însă, aceste valori ale culturii şi, mai ales, ale literaturii române –* ***NU CIRCULĂ, ÎNTÂRZIE SĂ SE AFIRME ŞI SĂ SE IMPUNĂ****? Sau – nu circulă suficient, nu circulă spre celebritatea unui* ***Premiu Nobel pentru Literatură****, de exemplu?! Să fie de vină doar limba? Să se adauge şi tembelismul responsabililor guvernamentali cu Cultura, dar şi ai MAE, în România? (Nu pot să nu vă informez că MAE, prin DRRP – Direcţia pentru Relaţiile cu Românii de Pretutindeni - a dat "aviz negativ", acum puţine*

*săptămâni, **ULTIMEI REVISTE AROMÂNEŞTI DIN ROMÂNIA**!!!...-"**Dimândarea**", cea ctitorită şi păstorită, până acum, de titanul patriot şi om de cultură, dl. prof. **HRISTU CÂNDROVEANU**). Să fie şi un sentiment de autosuficienţă al scriitorilor români, care se mulţumesc a se citi între ei? Să fie "secetă" de traducători (**BUNI/CONVINGĂTORI**...nu "la normă"...!) ? Să fie toate astea...plus "încă multe"...?! - care **ANUME**???!!! Ce le lipseşte, esenţial, românilor, ca să demonstreze lumii că literatura lor este, în general, chiar peste standardele de valoare ale multor ţări cu autoritate culturală supradimensionată , în lume...? Toată lumea se extaziază în faţa unui Paz sau Marquez, dar nimeni nu-l mai cunoaşte (**NICI MĂCAR ÎN ROMÂNIA**!) , pe un Ştefan Bănulescu ...A.E.Baconsky sau Labiş sunt "ocultaţi" **dintr-un motiv**...Radu Gyr ori Adrian Maniu şi Aron Cotruş **din motive, zice-se, diametral opuse**...şi rămân, în felul ăsta, relativizaţi criminal până şi Goga, Arghezi ori Blaga... - dar, de un timp încoace, nici măcar geniul eminescian, ori cel sadovenian, nu mai sunt făcute cunoscute măcar românilor...**d-apoi Europei/Lumii**...?! Şi nu este de vină DOAR **Programa şcolară de Română**...Eu zic că funcţionează "omerta"-ul (oficial...) pe invers, în legătură cu anumite valori autentic-româneşti... Greşesc mult, probabil...*

Răspuns EE: Doamne, câte întrebări într-una singură ? Gândiţi poliedric. Aromânimea, ce subiect teribil pentru un mine ce sunt. Un mine însumi ce sunt. Mă botezaţi cu tulburări întru ce ? Limpezire? Mă supraestimaţi dar acesta e riscul dvs şi măgulirea mea. Despre revista Provincia Corvina te rog să amânăm povestea . Sunt bucuros foarte că aţi semnat materiale esenţiale şi sper să ştim unii de alţii în viitoir, cât o mai editez. Despre armânime …iarăşi mi-i greu acum să opinez, dar ştiu că politica statului de la Bucureşti a fost mereu una de trădare a originii românimii revărsate de istorie în vitregia fără egal a acestui exod încremenit.. Blestem pe capul tăiat al ultimului rege dac? Stigmă? Deşi…

Poate că un nume devean acum, profesor chemat ci nu făcut, vă spune ceva în subiectul armânimii: Bîrsoan. Voi încerca să vă fac legătura. Cu ani în urmă mi-a dăruit cartea lui de doctorat în domeniu, o cappo-d-operă. E un areal în care nu îndrăznesc să calc decât cel mult amuşind. Nu zic că nu vibrez la acest vast subiect…Dar am limite, pietate şi sfială firească. Nu sunt erudit, ci doar …înrudit. Neam de neamul meu suntem Nostru. Desigur. Baconsky? Da, cel din Corabia lui Sebastian şi mai ales din Cadavre în vid. Bănulescu ? Un cuvincios pentru Nobel, „ Încremenit în proiect", cum gura păcătosului scăpă cioara… Labiş? Sfâşiat de hiene şi fetişizanţi, ucis de stigma care l-a ucis şi pe Marin Preda: spiritul adâncului. Eseninul nostru dar şi cel ce i-a făcut loc lui Nichita Sergheievici Stănescu să se dezică (oare?) de impardonabilul „ Roşu vertical"- îl am dacă vreţi, - şi să dea „ cu boii în albastru" ….Mda. Dar să şi audă nenăscuţii câini, pe nenăscuţii oameni cum îi latră" .Genialitatea? „ Bolnavii care conduc lumea" versus esenţialmente bolnavii care motivează sublim lumea ! „

Genii bolnave" (zise un doimn Bîcă recent). Paranoicii de genul lui Dali, şi o armată fără sfârşit: Einstein, Orwel, Wells, Wittgenstein, Newton etc. etc.

Li se atribuie, ca şi unor faraoni alte boli, boala Asperger. Beethoven, Andersen, Kant, Holderlin, Novalis, Dar şi sudamericanii finalului de secol XX- remember, Marquez, Sabbato, Eduardo Galeano şi încă … N-am viaţă de citit cât clipe de trăit. Nici nu mai primeşte memoria mea cea scurtă. Şi simt seismic acest asalt informatic, această modificare a funcţiilor cerebrale indusă ameţitor, riscant, de zeul Electron…. Simţul meu de „ vânătoare „ în virtual este intact, dar şi instinctul fiinţial al …consevării. Mă tem de prea mult….Plânsul celui ce renaşte este acelaşi . L moarte va trebui să avem resurse de a râde. Se spune că e un fel de orgasm – un frison prin care senzorialul ne apără . Fiinţa SE apără? Spasmul este muscular, dar ceva aminteşte straniu de un copac ce se auto-smulge.

Aşadar geniile sunt îmbolnăviri şi bolii i se dau nume, i se schimbă nume. Se vorbeşte de conexiuni neuronale determinate în creier de probleme patologice : ceva forţează şi reface circuitele, rupturile, ramifică şi interconectează… Oare aurele fisurate se refac de la sine ?

…Precum în Om aşa şi în AT-om. Mai sunt, poate vreo mie de nume. Procentul genialilor pare să fie în creştere, suntem în constricţia Timpului şi totul se accelerează, fie şi moartea mult mai harnică, să ierte adjectivul că îl vitregesc ! Oare nu cumva specia e astfel bolnavă? Se vorbeşte deja de revenirea unui cromozom de doisprezece ….De vibraţii ce se sincronizează rezonant cosmic. De venirea unei noi specii, din exterior corelat ci interiorul…. Fie primite ca daruri ! Că doar nu tot grecii ni le aduc în cetatea craniană. Geniile cele bolnave – adică … mai tot ce avem! Efectul Bun versus efectul Rău. Avem cum ştiţi cu supra-Hăruire şi la români. Compensatoriu la sărăcie şi nevoie din neam de neamul nostru.

Semioticianul ce sunteţi mă intimidează şi nu pot face nici schiţă de paradă enciclopedică. Ştiu eu şi câţiva enciclop(IE)edici – ciclopi cu piedici în gura peşterii lui Platon. Treacă-meargă. Nevermore de corbi, de mama lor!

Apropos „sudalme" polemice de care îmi scrieţi undeva : eu nu sunt decât conjuctural palmfletist, l-am plagiat oarecum pe Caţavencul şi pe Luca Pitul, deoarece numai aşa mă lupt să nu îmi pierd minţile cum Ermil Rădulescu spunea : de atâta realitate urâtă. Descreierată! Dar nici nu voi scrie şi apoi să mor după un fridgider beat: *„Va fi linişte, va fi seară"* … Suicidarii de pretutindeni, nu de ei mă leg. Modificaţii. Fricoşii de viaţă. Mă dezleg mai degrabă.

Vorbesc deja în dodii, semn că nu voi trece la alt răspuns, dar nici nu voi dormi sub asediul interogativ ce cu atâta patos…infuzat mi-l inspiraţi. Să ne jucăm oglindind şi poate captăm câte ceva licărind pe acelaşi cer din noi, …aromânesc. Oricum, nu grec. Nici altceva , altcineva .

Ne naştem plângând: nu după necesara pălmuire a moaşei, ca stimul: plângem ca reacţie la prima alungare din edenul acvatic şi întreruperea de la

sursă a omphamos-ului, cablul submers prin care primeam energie vitală şi elementele necesare pregătirii… debarcării. Prima călătorie a omului în cosmosul captiv din Geea.

Eu nu am plâns când m-am născut, aşa mi s-a spus cu uimire .. când am fost lansat în real- moarte; o fi ceva cu fiinţa noastră, care întâi se arătă la chip urâtă (bătrână , mumie ?) şi asta nu mă mai sperie. Cuvântul Fiu (fiică) s-a întrupat. Primul.Următorul este din femeie, nu mai e din fecioară, aşadar e copil. Această distincţie se făcea acum vreo două mii de ani, cel puţin la romani….Era discriminatorie, poate, dar legată fiind de problema milenarului drept de succesiune la tron. Era pe când omul imita zeul-dumnezeu şi monarhiile panteonice…

Pentru mine extrag o metaforă, ori mai multe . Prima este că acel plâns este reacţie la lumină a animalului smuls brutal din mediul dependenţei paradisiace- dolce farniente.….Din oceanul placentar, filogenezic. Pentru femeie, suferinţa dăinuie ca stigmă atemporală prin atribuţie la o deitate reptiliană….Oare ce căuta pe pământ (?) înaintea omului făcut şi continuând până azi, invizibil ori împeliţat, superiorul antefăcut, să fi fost acela un homoo-reptilianus, sinteză a milioaneler de ani de saurieni?

Metaforele sunt speculative. Deductive. Psihanalize. Prezumţii. Erori. Erezii. Întrezăriri. Fulgere mentale…

Nouă luni prenatale, nouă eoni? Fractalismul ar avea ce explora aici. Sau poate Ur-sitele erau aţipite. Plânsul este al izbirii de lumină a zilei, a soarelui, nu al luminii interioare, divine. La om e ca la păsări: Holderlin are un poem despre vulturul(natura inteligentă şi crudă, care, imediat ce puilor le cresc pene, îl aruncă brutal din cuib: căderea îi ubligă să dea din aripi. Prima lecţie este a naturii …Gaia. Glumind uite că Gaia este la noi un nume pentru vulturoaică. Iar chipul bătrân – urât, al primelor ore o fi sugerat cândva superstiţia reîncarnării, sau poate că nu.(În copilăria timpului, oamenilor li s-a zis şi „Chipuri", în Sudamerica…) – pare că era cel ce va mai fi, la moarte, urâţit de erodarea făpturilor gazoase care suntem: respirăm gaze, aerul e gaz. Eterul e de asemenea în noi. Bacovia auzea materia plângând, eu am speculat metaforic: aud antimateria râzând"… Paul Celan are un poem uluitor vizionar: vede asupra unui om pe o plajă o formă - făptură spectrală, sferică (!), sufletul lui, care se bucură deoarece omul de carne suferă agonizând, se bucură că va fi dezlegat de trupul muritor… Câteva lapidare fraze şi poate reuşesc să vă „explic" cum lucrez cu mintea, pe tulpina inspiraţiei. Altoind.

Oare Cuvântul se întrupează tot plângând? De ce? Ce anume plânge fiece re-geneză, ciclicele distrugeri întru a reface? Ce ştie fiinţa şi uneori ne amintim şi noi. Învăţând prin dezvăţare… din memoria cromozomială… Ceva ne diferenţiază de… origini: ni s-a obturat ceva, de unde deducem că pluralitatea El Ohim este temătoare, prudentă, geloasă, vulnerabilă?… Cromo-Zeu-om… At om. Aton. Akenaton. Omozeul. Zoomul. Ameţim gematric. Delirăm? Sau ancestralitatea umanului are strangulaţii

artificiuale? Aţi privit suturile oaselor craniului? Pare că au fost cândva cusute chirurgical. Sudate pentru a extinde optim carcasa cutiei rezonante cu cerul. Sau dimpotrivă, tiparul cranian al omului adamic a fost prea mare pentru a ieşi fără chinuri din femeie: l-au mai diminuat? Delirăm ?

Ce viteză are gândul nostru faţă de infima „scriere cu apă şi funingine", frauda aşa considerată a Veghetorilor civilizatori îngeri căzuţi….O simpatie ar merita pare-se, dacă ne-au învăţat câte ceva , să nu fim ingraţi. Dar suntem, adică în dizgraţie.

Poesia pentru gură–cuvânt este şi naştere; este şi limbajul inimii (zise şi Blaga) dar şi cel primordial, codul cel spart, străpuns de entitatea cenzorială, când „bâlba" ne fu pedeapsă şi răzleţire… Adevărata alungare din Eden, iat-o : din limbaj. Ştii ceva ? Eu îmi iubesc cărţile ca pe nişte cuiburi în care am iernat.

Refluxul hermeneuticii, semioticii, pare să fie recuperativ şi delirant …de unde idiosoncrazia subcuturalilor faţă de un dumneata .

Eu scribul mă las scris, mă las vorbit? Mă mistific întru a regăsi cee ace memoria scurtă dobândeşte dar pierde zilnic, ori expluzează în somn, ca nesemnificativ ?

De demult, după ce am ieşit din învăţarea de a compune (…) după model, ai obnservat că adolescenţii începe la noi propensiv cu Bacovia ? inerentă celui nou venit, am înţeles că eram în efortul – ne - trufaş! – de a-mi depăşi maeştri. Doinaş mi-a spus că se bucură ca de un dar din partea lui Dumnezeu că m-a descoperit. Unicul sfat a fost să nu mai apelez la mauscule – accentuam astfel conceptual, - deoarece *„la dumneata odată rostit, cuvântul devine unici şi esenţial"*.

Ce şansă am avut cu astfel câţiva sfătuitori, vânători de talente! Şcoala ne îndopa cu sovietic şi cu internaţionaliştii proletari. Nina Cassian, Al Toma, Sahia, Maiacovski, Şolohov, Olga Bergolt, Maria Banuş (sora lui Max Bănuş), Porumbacu, Baranga, Breslaşu, Ben Corlaciu (da, omagistul apoi marele fugar disident, ca şi ninocika cassian nonagenara de la New York) Dan Deşliu, M Beniuc, Vuictor Felea, Florin Mugur (da, jumătate de onirist pe jumătate de cenzori şchiop de la C.R. – care mi-a făcut pierdut un proiect liric, cum altul, mai încoace … Pierdut, adică împins la vreo instanţă vigilentă doctrinar?)… Programa de învăţământ ni-i vâra inclusiv în rusă, pe ăştia… Pe Letiţia Papu, pe Vasile Nicorovici (a fost câţiva ani la He George Sidorovici, pe Al Toma, pe Virgil Teodorescu (da îmblănitul oceanelor de mai târziu)… Hunedoara, cu Nicuţă Tănase, cu Ion Băieşu: erau directori de in-conştiinţă… Eminescu era trunchiat şi explicat comunist. Caragiale ne-a mai mult otrăvit, grila lui e un şperaclu care va deschide caţavenci, dandanachibrânzoveneşti în orice regim demagogic şi fanfaron. Ca şi Ionescu, din păcate. Metoda e parşivă - va pune mereu „pata pe vicii", necum stimulativă, cum ar fi fost a lui Gyr, Crainic, Goga, Eminescu cel tot.

Nici mai încoace, Caraion, nu joacă cinstit : ci în cheie dublă. Cheia dublă e altceva decât cheia franceză.. Nicidecum cheie de boltă. De Blaga

aflai abia prin anii 65….Nici Călinescu nu era. Mă mir că exaltatul lui poem *„Eu sunt grec”* nu a fost tăiat de stalinişti paukerişti şi jdanovicioşi. Proletcultişiti ? Ba bine că proclecultişti !

O, Doamne, cât am pierdut noi în vechiul sistem, faţă de ce informaţie avem azi ! Avem aceces la „fructul interzis”? Asta mi-e de-ajuns pentru a acuza totalitarismul: nu doar pentru mine, ci cel puţin pentru generaţiile alor mei. Fiinţa se autocontemplă şi nu prin onirism, misticoid, duplicitarism, bardism, ci prin cunoaştere şi deci re-cunoaştere. Prin oglindire suntem în Dumnezeire. Putem fi şi noi dumnezei. Biblica este grafiată cu „d” mic, dar Isus a vorbit fără discriminarea sintaxei: d mic nu există e doar o frică de traducere - remember: din greacă… Aşa cum atunci totul era grecizat, se englezeşte azi. Barbu sua Khayam, ori Solomon Marcus ar fi bine să ne fi dat cheia sublimă: dintre Pancreator matematician-arhitect şi cel Visător-Poet. Dar noi avem darul de a întrezări. A întrevedea. A anticipa. Abstractul poeziei nu este blamabil, ci de elogiat. Este codex de iniţiere . Dumnezeu îşi aminteşte prin operă: doar acolo, în opera lui deplin vie ubicuă, în inteligenţă- poate fi dedus. Nu ne e de ajuns spre a nu ne mai teme de re-moarte ?

Am urmat întocmai –şi intuitiv- deductiv proiectiv –prin oglindire - ab initio- apoi regăsind asta şi în carte – sentinţele oraculare ….Oraculare ? Revelatorii. Dar şi empiric. Grecii sunt vicleni de la alţii, predecesori. Şi evreii sunt aşa, ohoo, dear tot de la alţii, de la sumerieni…Mai încoace, latinii care luară de la greci, care greci luară savuros şi de la egipteni, poate de la Saurid… Ce-i aia sincretism în reglii şi în istorie ?

Ce-i aia globalizare, dacă nu Recidiva, refacerea tentativa accelerată acum de re -conquista a Limbajului – Cuvântului Întrupat în Lume (FIE , şi a fost ca să fie) – primordiei? Repararea şi recuperarea Condiţiei din care am fost expulzaţi? De pluralul El-Ohim, cel gelos, ca să nu devenim asemenea lor ? De ce nu-mi dă pace această problemă ? Promisiunea de Pace Vouă e referitoare la altceva, nu la pacea pe care eu o neliniştesc cu întrebările de acest fel. DE CE ? Alchimionul meu e şi un descântec din mitul universal gemelar: abelcainismul sau cainabelul de care am scris …). Gemelarul narcisiac, gemelarul tuturor miturilor codificând ceva de neatins decât prin efracţie? …el-ohimic? Este această entitate plurală (sic) un substitut? Demiurgos? Îngerii - ingineri geneticieni ? Etimonul ING (ENG) să fie un întâmplător butucul „ viţei inginereşti”? Pe urmă acest Uriel şi vasta panoramă a alfabetului străpuns (sic) şi iată-mă delirând sinelui meu şi sinei dtale, sau invers …despre ce? Despre Noi care suntem UNU – în – multiplu. Cea stranie analogie s-a făcut între comportamentele similare la oameni şi grupurile de păsări, turme sau insecte – roiuri…Funcţionând la fel încât par părţi ale unui unic organism. Eu empiricul şi eu omul rezonant eram cu abecedarul acela stupid în trăistuţă- am prins şi creta şi tăbliţa romană !) prin anii 50, când umblând desculţ prin mirişte la vitele moşului, observam ciudăţenia asta: nu mă dumiream (întrebam DE CE ?).

Stolurile de păsări de deasupra holdelor, zburând în formație compactă, își schimbau instantaneu și brusc direcția, de parcă erau o pasăre unică!

Habar nu aveam de legile geo-magnetice, de interconection, de rezonanță, de câmpurile invizibile…Dar eram în câmpul păşunii, eram la păscutul vitelor, păscut cumva de te miri ce vibrații deo-prezente …Suntem în plin(virtualmente) interiorul textului de parcă el este corp viu , manifest în vorbire, în plin esoterism? Fie !

Iată fulgurația mea – dacă nu e un abuz să zic „ a mea" , devreme ce este a ființei inteligenței….Altundeva masculinul Duh era numit le feminin: Sofia. O fi posibilă operația de transsexualitate în această deviantă întrebare a eului? Sau a supraeului ?

Ce paradă a derizoriului, sufocantă, este în jurul nostru și eu n-am ce face, omphalică făptură (făcătură, dar nu ! născut, ci nu făcut !). Textul în interiorul căruia rezonăm, să fie hermafrodit ca tendință de netezire, de continuitate versus D.V .- „ Deal- Vale ondulatoriu?

Ce furtuni magnetice m-au devastat odinioară, ce dor de mine însumi, cum scriam: ca să înțeleg DE CE …Să nu rabd până-cum se promite-moartea îmi va arăta. Sieşi,poate, ci nu purtătorului, sărmanului nostru trup teluric. De ce avem nostalgia asta a nemuririi? DE CE ? să nu ne consolăm? Cine anume își dorește recuperativ sau expansiv (…) o durată smulsă condiției deja date. Pare-se ireconciliabil, ca un fel de conflict cu un sine mai amplu, dacă nu infinit. Plânsul pruncului lansat în lume, să fie râsetul și cântecul de mai târziu, poesia existenței noastre? Oare de ce omul biblic, în general, nu râde ? Și de ce – mai ales la secte- această morgă și acest refuz *la veselie, la destindere, la o clipă-uitare de boli, de murire ?*

4. *- USR-ul a zis că va organizează* ***lecturi publice****, pentru a-i face cunoscuți românilor pe "homerii" şi "shakespeare"-ii lor…Şi a organizat…şi organizează! Eu am participat la aşa ceva…Vin, la Casa de Cultură a oraşului/municipiului, scriitorii (nu toți, că invidia e mare…), plus ceva plevuşcă, dintre cei care, precum peştii piloți, se țin de coada/gura scriitorilor…şi cam atât…"****CUM SĂ SCOȚI ELEVII, LA LECTURĂ PUBLICĂ???!!! DOAR ESTE DEMOCRAȚIE****!!!!" – urlă, parcă, hmmm… - cu o satisfacție victorioasă,* ***că-i pot feri pe tineri de contaminarea cu DUH****, responsabilii Învățământului şi ai Culturii…Nu neapărat să-i „încolonezi, doi câte doi", dar ceva …"****promo****" mai energic, măcar...Pardon, "democrație" a început să însemne, oare, procesul de tâmpire/tembelizare, re-analfabetizare şi re-bestializare a tineretului.*

Răspuns EE: "Contaminare cu duh", sintagma îmi amintește incriminatoria "infestare religioasă" s securității şi activismului dejist şi ceauşist. E un război la toate palierele şi şcoala ar fi trebuit, cred, să nu fie despărțită de cultură, ca minister, ci să fie în treimea : patrimoniu -religie-educație: adică Învățământ. Elevii cred încă de mici, îăn inocența lor, că toți scriitorii sunt nişte morți…Anecdotic, o jună admiratoare de a mea îmi

spuse: eu vă iubesc cel mai tare pentru că-mi plac nespus poeziile dumneavoastră şi deoarece …sunteţi viu"

Mi-a explicat cum stau lucrurile, aşa că am glumit îngrozit: poate că într-o zi voi semna cu numele Eugen EVIU"

Te(ve)mbelizarea sau cablagizarea vine prin ecranele din care a venit şi lovitura de palat –partid, sau cea mai mare rotaţie de cadre din istoria etcetera. Vine din pornoizarea, din cinismul josnic al „ reformatorilor" de speţă sau descindere post- ceauşistă. Remember că nu degeaba ideologul de curte Codoi era supranumit Dumitru Popescu- Dumnezeu. Liota uteciştilor şi rămăşiţele jalnice ale celor ce pot fi găsiţi ca lideri ai operelor politice până-n 1989, în DEX-ul ultim editat de ceauşi, au fost pârgjhiaşii care s-au ocupat de implementarea acestei conspiraţii antinaţionale fără precedent. Şi prăsila tutulor securiştilor parveniţi la controlul „ istoriei" ; iar inspiratorii alogeni au jubilat şi sunt pe cai. Totul a fost schimbat aşa : pe ici, pe colo, prin părţile esenţiale) sau non ?) . Iar radicalismul naşte şi el monştrii, deoarece extremele se ating. O demo(n) creaţie distrofică. S-a aruncat copaia cu zoaie cu tot, dar şi cu pruncul?

Ţara lui Râsu-Plânsu ? A lui Papură Vodă ? Bulă şi îmbulinările. Catarsis prin lepădarea pielii şarpelui. Patrioţi zicem, patrihoţi, cum Haşdeu zicem. Rezonaţa shambalică şi draculismul lui Agathone and Bathory. Opera lui Ilici Viorel Iliescou, Brucan, Neulander, Clitoriadis, Priboii pleşiţeni, becalicii vanghelici, et clientela toată din Egregorul ciclotronului „ globalist" ; and company.

Dar, profesore, să ştim dintru a crede, să credem întru a fi : bestializarea nu poate reuşi deoarece tot ce e Rău, de sine piere . Nu mă tem de cei mânaţi de frica irepresibilă – ei se vor autodistruge – să ne temem de oroarea uitării , de schimonosirea pragmatică a esenţialei legi rezonante : Paideuma.

Ideea este a dependenţei de spaţiu a culturii, organicitatea. Unii înţeleg „cultul urii". Răfuiala, frica de sinele lor, spaima de trecutul ascuns. Dar bruiajele sunt mereu depăşite, imuabilul continuă. Cultura este determinată spaţial în umanitate; nu prin voinţa acesteia (ori a dirijismelor), cât consecinţă legică a unor înlănţuiri iminente de cauze naturale, care ţintesc să producă prin oameni işste vaste organisme colective independente. Nu suntem un popor bolnav, ci avem doar prea multe uscături, ca şi pădurile de azi. Există impulsul acesta legic încă neconştientizat: nu voinţa dă naştere culturii, ci cultura îl reînvie pe om… Un fel de al treilea regn suprapus interregnului în care suntem. Iată un grup de triade, ca să zic aşa. Ancestral avem experienţa acestui al treilea regn. Există sufletele popoarelor. România inclusiv cea revărsată peste graniţe, este o zonă de cultură cu mătci paideumatice.

Pulsează în noi un suflet supraindividual. De aici capacitatea de a crea cultură, adică paideumă, de ordin ontologic. Dar cu sfială îndrăznesc eu să vă amintesc domniei Voastre despre acestea . Faceţi o revistă exemplară, o

faceți apostolic ca un martir. Şi răbdăm să se termine răul prin sine. Vă rog să recitiți îndemnul final din Noul Testament, „ cine a făcut răul, să-l facă şi mai departe"….Energiile negative se vor elibera „din sine", doar efectele colaterale sunt tragice. Suntem în aceste efecte colaterale, mai bine zis agonice.

5. - *Am auzit pe mulți zicând că scriitorii nu ştiu "să producă", pentru "nevoile pieții""… - adică, despre una scriu scriitorii, şi de cu totul alta au nevoie cititorii…Bun, înțeleg că* ***Sărăcia bate Poezia****…dar chiar să coboare poeții ştacheta, până la nivelul de "poezie-rap/rock/manea"?!…bătucită pe caldarâmul străzii, ca în civilizația afro-americană…?! Sau mai este şi vreo altă şansă…ba chiar o fi posibil şi procesul invers, de "înălțare/educare a maselor", prin cultură (ştiu că vă sună "ca dracu'", dar altceva-ul epocii noastre sună "ca tat'-su"… - …sau, iar, greşesc fundamental, şi sunt un babalâc învechit/"expirato-iliescian"…?)?!*

Răspuns EE: Scriitorii. Scribii, auctorii, ce amalgam barthesian. Calea? Asomptiunea! Dar nu auto-răstignirea. Respingerea în fine a ecuației călău-victimă, a sadomassochismului consimțit ca metodică a politicilor toate. Mulțimile lui Gustave le Bon dau luceferi ai huilei şi cocsochimiei- nimic altceva. Sau conservă bestial (!) fanfaroni care confiscă retoric lozincile foamei şi înjosirii, minciunii şi pupincurismului, una pretinzând, alta făcînd. Sistemul, iată cine produce monştri. Structurile salvate, plantațiile de viruşi, tulpinile nesmulse, ca buruienile, la vreme. Elitele obscure. Pseudocrații. Parveniții tuzluci. Mamelucii saraielor care alungă satele seculare din munți şi îşi fac vile ca Taj Mahalurile rrromilor. Sistemul şi virtutea de odinioară, decăzută în laşitatea uitării de sine colective.

Scriitorul nu produce, el rezonează şi cântă: El oficiază şi altoieşte unde s-a sălbăticit. Cei ce se tâmpesc manelind, din nefericire compromit teoretic „breasla" , deşi expresia asta îmi displace. Maşterii Manele. Societatea civilă ar trebui să-i ferească pe ei de sărăcie: dar săracii nu pot sponsoriza săraci, iar elitele de carton sunt majoritatea analfabetice: şi grobiene; şi orbețe: Orbitor de orbețe când e vorba de cătrurari. Şi habotnice cu botnițe când e vorba totuşi să înalțe ca negrotei vodă ctitorii: pretind cap de listă pe placa memorială şi la altar . În cutare locaş ce se tot zideşte neisprăvindu-se de 28 ani, sub hramul inițial al martirilor revoluției, apoi al tuturor sfinților…, cântă folclor pseudo-religios manelistele care ieri desfătau protocoalele festivismului ceauşist. Pe schele, meşterii mari calfe şi zidari suduie în gura mare… Un megafon transmite din ogiva turlei ne-gata, suporadecibelic, slujbe de la Sathos… Peste drum, la crâşma cu pokere şi rogobeți, concurează tot decibelic maneaua cu supraocaua… Credeți că inventez ? Piața fricii şi a comerțului cu bolile şi moartea. Farma-i-conul.

6. - *Dvs. ce viitor întrevedeți, pentru Poezie – în România şi în Lume – pentru acest secol XXI? Unii spun, AZI, că Poezia este …* ***o prostie****...(acuma, drept să zic, nu garantez că, în toate/oricare dintre epocile*

culturii umanității, nu vor fi fost astfel de...opinii... - dar astăzi, cu „civilizația Internetului/ciberneticii atot-triumfătoare", parcă sunt mai multe şi mai „vocale" opiniile despre futilitatea Poeziei, decât oricând altădată...). Chiar aşa să fie...?! Până şi comunismul s-a folosit (grotesc, e-adevărat, mai ales la începuturile sale strict bolşevice...!) de Poezie...

Răspunsul EE: Poezia sunt eu şi dumneata, suntem noi, oamenii. Poezia este divinație şi artă angelumană. Este bucuria şi râsetul, tânguirea iubirii pieritoare e „şoaptă de la om la om". Este omul în perpetuă redefinire esențială. Nu zic râmătorie. Nu zic făcătură, cronică rimată, nu zic duhnet, ci Duh. Iar internetul e o binecuvântare dacă îl vom utiliza bine, recuperator pentru încetineala şi lenea induse din valma istoriei. Într-o zi sper să formez pe un motor de căutare cuvântul Dumnezeu şi să mă rog de iertare inclusiv pentru greşalele alor mei din veacuri.

Interferența galaxiilor Gutenberg- Internet este aparent catastrofică,iluzia ciocnirii dă spaime doar proştilor. Merită. Cutare e prost deoarece merită. Ticălosul pentru că nu meritäm, dar îl trecem cu vederea. Poezia nu se ştie ce este dar este a şti. A se revela. E starea de beatzituidine pe care cei mulți o au prin stimuli biochimic, dar adevărații poeți o au în trezie. O pot dărui altora . Empatie divină. Rezonanță cosmică . Naos în haos. Viitorul poeziei este pacea şi ruşinarea față de fratricidul incubilor care mutilează rațiunea, lumina cugetului şi curcubeul visătoriei. Poezia e toate artele la un loc şi religie – Re –ligio. Refacerea Legăturii-legământului : din jos în sus, asta trebuie să ne fie mai clar. Nu ca dăruire divină, ci ca înălțare din sine în condiția înnoirii noastre.

***7. -** Ce părerere aveți despre critica românească actuală? O mare parte din răspunderea/vina sau meritul catalizării şi promovării literaturii române de calitate (sau ne-catalizării şi ne-promovării...) în țară şi înafară, ține şi de critică, îndrăznesc a zice eu... Cu foarte mici excepții, şi acelea (vă rog să nu mă bănuiți, DEFINITIV, de „miopie avansată", „primitivism", „localism", „spirit de vizuină" etc.) ținând doar de revistele de provincie, şi, **ÎN NICIUN CAZ**, de revistele majorității „capitaliştilor"...critica de azi (mă refer, evident, la **CEA PROFESIONISTĂ**!!!... nu la cea amical-neprofesionistă... - dacă va mai fi existând, azi, **critică profesionistă**...) parcă a căzut în „somnul cel de moarte"...*

Răspuns EE: Te voi dezamăgi: orice părere exprim eu despre critica „ actuală", îmi va spori ca factor de risc suprasaturant marginalizarea, obida şi sila. Eu văd că numai poeții ştiu scrie despre poeți. Ceilalți …Reviste de provincie sunt câteva mult mai vii decât cele ruinate, ca fostele CAP-uri… Odată cu „ factorii" şi pensiile lor date de Iliescu celor mai îngălați, se vor duce dracului şi ele. Profesionism ? Păi nu există decât talent. Talentul este profesionism şi este autocizelator. Restul e iluzie. Şcoala trebuie doar să compare şi să istorisească povestea fascinantă a literaturii şi mai ales a Vieților celor ce scriu: deoarece viețile lor fac opere, nu invers. Şi neapărat

profesorul trebuie să fie ales, chemat, ca apostolii. Sfântul de serviciu printre şirurile de mlade tinere… **Altoiurile** le face literatura însăşi, ca… ştiinţă a sufletului –duh

8. *- Credeţi în şansa dată tinerilor prin revistele şcolare, de cultură? Dacă "da", cum ar trebui să arate acestea, pentru a le folosi cât mai mult tinerilor…(bineînţeles, condiţia minimă este* ***de a fi citite de tineri****…ceea ce începe să devină, tot mai clar, " o mare şi puţin solubilă problemă"…)? Ce părere v-aţi făcut, între timp, despre revista noastră,* ***CONTRAATAC****? Ajută pe cineva, pentru gândire/simţire, eventual chiar pentru…"creaţie"?!*

Răspuns EE: Cred deoarece şi ştiu. Revistele şcolare sunt foarte bune inclusiv pentru aprofundarea programei şcolare tipice şi pentru puţinii dar de dorit aleşi care vor accede spre arta scrisului, filosofie, cunoaştere performantă….Olimpicii latenţi de talent.

Revista Contraatac ar putea fi numită şi Ariergarda. Vitală în orice strategie superioară . Eu am descoperit decenii la rând în licee tineri care au ajuns apoi ei înşişi în literatură, teatru, muzică, arte plastice, film , jurnalism. Acum orice Colegiu are un nucleu şi face o revistă….

Contraatac este uneori un colocvial tratat în care uiţi de tine şi te minunezi ce poate face un singur om, dacă are alături spirite tinere şi înflăcărarea aspiraţiei universitare. Dacă dintr-o promoţie fie doar unul-doi se vor ridica într-acolo ! !) şi tor merită ! Meritaţi. Fără patos nu se poate. Fără dragoste astfel. Dacă dragoste nu ar fi, nimic nu ar mai fi. Cunosc, primesc, sprijin în zona mea, câteva duzini de reviste.

Mă întâlnesc frecvent cu cei ce mă cheamă, colaborez dintotdeauna cu acei profesori – dascăli care înnobilează condiţia de învăţător . Ne bucurăm când descoperim devreme ceea ce oricum se va afirma în timp. Colegiul redacţional este o bună şcoală pentru eventualii tehnoredactori de mai târziu, lucru şi el bun. O revistă este bine să fie şi ediţionată cumva vorbit, etalată cu scurte rubrici faţă de colegi, profesori, la o oră de studio deschis.

Unele sunt excelente, alte doar exerciţii – bune şi ele – dar sunt şi unele superioare chiar celor editate de big ministere sau fonduri…Simplu : acolo unde ard oameni de elită, pedagogi şi ei înşişi Creativi – avem şi reviste minunate . Nimic din cele înşirate de mine, desigur, nu sunt literă de lege . Legea creaţiei nu este nici de drept, nici de jure. Vă mulţumesc pentru încredere şi cer scuze pentru te miri ce abateri… De la ce? Să trăim şi să ne citim.

9. *- Mulţumesc mult, pentru onoarea dialogului cu dvs. şi pentru soluţiile date ori întrezărite, pentru opiniile pertinente (dar şi în "im-pertinenţă" putem găsi soluţii…!), în legătură cu literatura, cultura, oamenii de cultură ai epocii contemporane…*

23 februarie 2007

Eheu

Eu nu-s cum tot ce fi-va rost
In illo tempore-a mai fost
Ci-n toate timpurile sunt
Prin Dor Mărunt prin Dor Mărunt

Şi prin aceea că-s antum
Dintotdeauna în Acum
Cum curcubeul în parvum
De Nevermore cum necum

Şi jucăuş de zeu răzleţ
În cobaltiu de Voroneţ
Şi-n aina- daina Leroi Ler
Florile dalbe de Prier

Armindeni sus, la Sanctuar
Fecior luceferit prin Har
Sub vulturi fost-am clopotar
Prin dor mărunt şi Dor-Altar

Naos în Haos cap al meu
Cu tâmple două –n curcubeu
Pulsar străpuns
În Curcubeu

Am fost, m-am dus *adieu*

Eheu!

Despre omul poetic

Surorii mele Eugenia,
fraţilor mei George şi Ioan

Cum despre voi de mine
Adevăr zic vouă
Omul are nevoie de a iubi
Mai mult decât a fi iubit

Natura e divinaţie pură
Nu există moartea.
Religiosul a voalat
Prin aceea că meditând
Panoramatic
Moartea
A uitat semnificaţia

Sub clopote rumoarea

E de grauri la pradă
Când cireşele cad de singure
Cu vierme propriu.

Artele înnoiesc surâzând

Logos străpuns
Naşte
A se cunoaşte

Fiinţa este călătoria
Spre sine
Artele sunt memorie
Memoria o reoltează
La timp
Cerul.

Eugen EVIU

Maria Diana POPESCU

Interviu cu Eugen Evu

– Cine este Eugen Evu cu toată alcătuirea sa, cu toată gândirea, cu toată libertatea sau independenţa?

– Eu sunt cel ce zilnic află cine este şi îşi aminteşte tot mai voalat cine „a fost". Sunt cel reflectat cu luminiţe sau umbre în cărţile mele cu tiraje mici, devorate de furnici, urzicare de pricolici, ba străpunse cu arnici. Eu sunt Jocul. Eu sunt plânsul de la naştere, care învaţă în lume să fie cântec. Eu sunt un poet ignorat de glossarii înnăcriţi şi sentenţioşi care toarnă dicţionare din auzite, fişând cu acribie de experţi securişti şi „cacademind" propriile obsesii, stabilind cine este şi sau cine nu este poet. Dând sentinţe după reţeta cărţii de telefoane „Pagini aurii" –„*cine nu este în această carte, nu există*! " Bucuros de tăcerea unor „specialoizi", pe care studenţii lor îi adulează, fetişizându-i cu frică „monştri sacri"… Sunt undeva în provincie, nu departe de Lancrăm şi aproape de mica piramidă din Densuş…De vreo câţiva ani, sunt în purgatoriul dosarelor obţinute în fine de la C.N.S.A.S. – zonă obscură Moebusiană (…), din care voi ieşi în curând ca un lup ce sunt şi nu am înnebunit: deoarece nu a înnebunit lupul, ci îmbătrânita turmă a căpiat, sărmana . Total parţial arhivă: dosarele „Cerna", „Anonimul", „Scriitorul"

şi „Claunul” (acesta fiind un dosar penal al defunctului M.A.I.- o exptertiză fascinantă (!) asupra unui protest al meu către tovul împuşcat; o expertiză care dovedeşte criminologic (!), că într-adevăr eu am scris acel protest unui fost om, în care românii crezuseră în anii 68, (la invazia Cehoslovaciei de către trupele Tratatului de la Varşovia) pentru ca apoi să constate prin foame, minciună, frig, militarism activistic şi tot ce a urmat, că acel neom înnebunise şi îşi distrugea propriul popor. Îl numeam ceauş- adică iscoadă turcească- în acea scrisoare, aflasem asta dintr-o carte a lui Bălcescu… Acest purgatoriu este deopotrivă infernul retrăirii, regresiunii terorizante, a anilor 1970-1989, prin recitirea celor 460 de pagini strict secrete, pâre, rapoarte, ordine, pătrunderi ilegale în domiciliul meu de atunci, urmăriri informative, scopalamină, anchete, presiuni în coterie imundă cu tovarăşii activişti din oraş şi de la judeţ, chemări la miliţie şi securitate, marginalizare, teste grafologice, urmărirea familiilor Evu… acuzaţii că sunt lăudat la Europa Liberă, că incit oamenii, că sunt ostil partidului- ţară, că nu scriu destul despre tovarăşul şi bestia sa, că mi-am înstrăinat fiica (sursa Gligor Haşa din Deva)… Cea mai murdară este laşitatea unor „confraţi” din zoină sau editurile din Bucureşti, Timişoara, care mă turnau fie de frică, fie din interese meschine, cum o fac unii şi azi, la firme noi. Acest purgatoriu e monstruos şi nimeni nu mă poate ajuta decât eu însumi, să nu recad în infern. Poate crezi că dramatizez… Am numărat 42 de ofiţeri, de la măruntul Haicu Ion şi şeful lui Văceanu Lucian, la generalul Mortoiu – dar şi o liotă de „surse” informatori sau colaboratori, numiţi conspirativ-delirant, Ion Rudeanu, Mihail Rudeanu (preoţi!!! Ortodocşi, unul baron local!) „Cazan Costel”, „Al Plopianu”, „Ghe Rădulescu”, „Dinu”, „Radu”, etc şi cel mai longeviv turnător – azi lider de partid …liberal, semnând cu iniţialele numelui real: „ M.I”. Toţi ăştia au făcut poliţie politică şi au făcut răul iremediabil, diabolic, de a lovi în familia mea, în demnitatea mea. În fine, adaug şi existenţa unui dosar „ de urmaş”, a tatălui meu Evu Gheorghe, fost veteran de război şi fost pastor regional creştin- apostolic penticostal. Iată-mă aşadar în captivitatea cu zgardă a unei familii întregi suspectată ieri şi poate şi azi, de a nu fi patriot ! „ Aveţi geniu, dar nu aveţi strategie”, dixit imundul Haiku, pensionat de fesenişti aşa cum au pensionat zeci de mii, între 30 de milioane şi 350 de milioane (Pleşiţă etc comp)… Halal dreptate şi adevăr! Halal lustraţie, bravo frustraţie! În România dreptatea umblă cu capul spart. Iar până-i iad e doar un gard/ şi acela tot spart” (Moşul Ioachim dixit).

Coşmarul este că în aceşti ani, cu unii dintre ei, cadavrele dar nu de tot, nu mi-am respins total repulsia de a coopera literar. Ba chiar am suportat insulte ale unuia absolut decăzut din condiţia de om, tocmai el, care mă turna în 1968, luat de martor-turnant, că în prezenţa toarşului Faur - şeful lui, şi a Blandianei, a lui Beniuc şi Romulus Rusan, l-am vorbit de rău pe tov ceauş-bei când vizita Ţebea lui Avram Iancu… Ei bine, dl. Manolescu, prin anii 95, aflând câte ceva de la Iv Martinovici despre hărţuirile la care

fusesem supus, a scris în „România literară” înțeleaptă – greacă vorbă(Remember Xerxes despre viclenia grecilor): „- Deh, domnule Evu, ce îşi face omul cu mâna lui…” ! Asta e tot… Ha, ha! Păi cum să îmi scrie măcar numele acest jolly joker al *danaoşilor dezmierdat Niki Apolzan* – acar în addenda cutărui dicționar – cărămidă , sau dl A.Lex dura lex şezi rex ! pentru care un Octavian Paler nici nu existase ? La ce să mai rabd astfel de criterii gorbacioave via Ilici Viorel Iliescu sau pegra reactivizată a nomenklaturii kultur- nătoare care se fac că fac lustrație ? Vorba lu' Dinescu: Mi-i lehamite! Şi în fine, vorba genială a lui Caragiali ot Haimanele: „BA PE-A MĂTII”!

Primeşte, rogu-te, Maria Diana Popescu, acest inevitabil subsol aruncat în pridvorul schimbului nostru de idei… Deoarece întrebarea „cine sunteți” m-a bruscat cumva în realitatea imediată şi am simțit nevoia să oftez. Arză-i-ar focul !

– Ce focuri mai tresar în viața dumneavoastră artistică, domnule Eugen Evu, parafrazînd titlul volumului de eseuri „Tresărirea Focului”?

– Aluzia la vol. I al Jurnalului meu de idei, dorit trilogie, este cu înțelesul de diminuare a unui cutremur, care este dintotdeauna arderea… Focul ca principiu ordonator, creator şi devastator – dar de aici misteriul ciclicității lumilor – m-a fascinat mereu în sensul zoroastric. Am simțit, de mic copil – privindu-l în starea aceea, indusă magic de semi-transă – vraja lui, şi îl simt polisemic în ființa mea subțiată. De fapt de lumină prin ardere de tot e vorba. De uitarea cenuşii, pe care Blaga o punea pe cântar prin rima delicată a greuruşei…Cenuşa este resorbită de țărână, lumina focului este resorbită de soare, ca tot ce ființează, arde şi este resorbit… Sunt, aşadar, apolinic. Jurnalul cu acest titlu era un mic atelier sau… „pietre pentru templul meu”. Şi se va încheia în Mai, cu vol. 3, „Cartea întâlnirilor” şi „Oximoron – mâncătorul de furnici”… Focurile sunt cu vârfuri iar eu sunt un vârf care nu uită că el este mai înalt, „acolo unde intră flacăra în cer”, prin arderea întregului, inclusiv a ultimei energii potențiale din combustia cenuşii …

– Am aflat din paginile unei reviste, sunteți şi sculptor. Vă propun un troc, ce spuneți, maestre, dau o carte cu apostila mea pe o sculptură, una mai mică. Sau nu merge?

– Bine, când gat de cioplit o figurină (piccola scultura), vă voi dărui una, dar nu merge poştal. Vă previn însă că nu sunt sculptor, ci mai scriu şi cu lemn de accacia robinia, scriu din briceag. Sunt decorative ligno-glifele astea .

– Un strâmt şi egoist tablou cosmic îi face pe unii poeți să creadă că ei sunt rostul existenței. Cum stau lucrurile?

– Păreați „grea”, dar sunteți suav sugestivă: păi rostul existenței priveşte „cum stau lucrurile”, nicidecum cum stau ființele, ființa! Eu de unde să ştiu? Micul cosmos din mine este al micii nemuriri din oglindirea haijinului: soarele din pictura de rouă. Poezia mea este autocunoaştere şi

urmare de zeu propriu, vezi sentințele de la Delfi. Între-zăriri, năluciri, anemnesys, regresiuni în memorie. Poate înnoiri, poate epifanii, entelehia… Revelația şi uimirea, străfulgerările acelea indicibile de bucurie: exist !

Eventual, mai aflu câte ceva, dar închid *iute-ntrezărirea* şi îmi zic „în zilele acelea, înțelepții vor fi numiți nebuni”... Poate poezia e un fel de orgasm. Pentru unii orgiastic, pentru alții te miri cum-necum. Poezia mea este chiar existența mea, utopia care face dinamica entității mele. Dacă nu îți sună pretențios. E interiorul meu melodios, unul căruia eu îi sunt purtător. Este redefinirea „eului” din sus în jos, este bucuria mea de a fi, chiar dacă tot mai des mă rog mie însumi: „**să dorm, să dorm**!” Cum Hamlet şi Cioran. Rostul este al Verbului „e exista” conjugat mereu în acest ACUM… Adjectivele fac doar ornamentică. Aum mane padme hum. Mallarme, Whitman, Borges, Bacovia, Blaga, Ion Barbu, Omar Khayam… Trăiască Dumnezeul din opera vie, Omul! Fără complexe, voi semna prima mea antologie lirică de autor **Eugen EVIU.** Slava Domnului!

– Domnule Eugen Evu, arta cu ale sale legi dăruieşte creatorului mai multă tărie?

– Sigur. Face mai suportabil misterul existenței şi îl îmblânzeşte pe om în sensul orfic. Dar poate sălbătici şi îngerul.

– Oricâtă importanță am da creației, totuşi, într-un loc tragem o linie şi spunem: „aici începe Țara lui Dumnezeu”, cel care ne face posibilă manifestarea în artă a întregii personalități. Cu dumneavoastră cum este?

– Nu este creație scrierea, ci imitatio Dei. Sau mimesis- cameleonismul straniu al vietăților şi, de fapt, al inteligenței ce se manifestă... Spiritul este cel ce se agită (în om)... Țara lui Dumnezeu este ca parte în om, dacă este după chipul şi asemănarea... dacă nu e o proiecție a spaimelor lui ancestrale, şi a INUMANEI nevoi de a fi „veşnici” (a trăi veacuri, vecii, secole)... Neconsolarea asta este răsadul religiilor şi cred că şi artele sunt religiozitate, ca umbră a Luminii. Sacralizează ori extrag memoria şi o recuperează probabil (sperăm) în altă dimensiune. Dar ce ştiu eu? Când am fost alungați din Paradeisos (grădină împrejmuită de ziduri), edenul s-a rupt odată cu noi, adică îl purtăm ca nostalgie paradiziacă spre şi întru – după moarte? Poezia mea este pentru mine şi, uneori, şi pentru alții, rezonanți cu mine, vindecare de acest dor. Sau LEAC băbesc. Efectul **mantic** (ro-mantic!) şi incantația – divinația mantramică, etc. Descântec de leac şi dor, euharistie, îmbunare a eriniilor, luare în râs a Gorgonei, înțelegere pentru preotesele prostituate, medicină a Sinelui gemelar cu Sinea. Iar vindecarea vine dinspre interior spre margini.

– Hegel spunea că modul de cugetare al unei epoci îl înțelegem abia atunci cînd suntem în stare să-l negăm. Ce negați prezentului?

– Uf ! Pe Hegel, Kant, Nietszche, i-am fost citit când nu aveam acces la Socrate, Aristotel, Platon… Am avut noroc cu Eliade, Vulcănescu, Cioran, un bruş, cu Blaga… Dar eu nu sunt un poet prea citit, sunt un empiric şi gata! Când să îmi scriu cărțile, dacă mă duc ăştia cu vorba? Ei

să-şi întrebe şi să judece sinele lor, nu să lărmuiască interminabil despre poet! Poetul este definit de orbul Borges iar el spune că toate cărțile din lume sunt scrise de o unică entitate… Chiar îl cred. Orbii văd mai bine, remember Homer. Eu sunt filozoful suficient mie. Nu neg prezentului nimic. Neg parțial trecutul care e cadavrul stocat în uluitorul mecanism de lucru al creierului „meu", şi am experimentat sufocarea ca levitație, coşmarurile ca decantare şi epurare a bântuirilor, energiilor negative, sulfuroase… Creierul ne este un „sistem bioenergetic deschis": aşadar suntem permanent bombardați şi străpunşi de vibrații care ne mențin într-o uriaşă luptă de a vieţui armonic cu noi înşine şi cu lumea beneficului, a viului devenirii în lume… Prezentul este delirant, a mai fost, este revelatoriu (apocalypsis) şi este negreşit – dincolo de catastroficul său accelerat – unul re-genezic. Istoria este asasină, teluricul este cruzime – suferințele naturii ne dor şi ne bântuie… Poate că pe unii îi mântuieşte… Dar eu nu sunt nici profet, nici …da-daist, ca să zic DA DA, pentru a nega NU NU. Labiş a scris: „Noi, nu, niciodată, noi, nu!"… Păcat că a greşit, ca Maiakovski sau Păunescu, şi nu ca Esenin sau Stelaru… Prefer să greşesc ca… eugen evu. Marile descoperiri sunt rodul unor erori, intuiția e unica formă de inteligență care îmi place, o iubesc şi o ocrotesc… intact-paradiziacă. Vai de cei ce se mint pe ei înşişi, acolo e spărtura şi neantul!

– *Pe Comte îl poți surprinde în flagrant delict de romantism. Pe domnul Eugen Evu în ce ipostaze l-ar surprinde acum un flagrant organizat la gradul zero al sufletului artistic?*

– Christos a spus: „Şi voi puteți fi Dumnezei". Scribul a copiat revelația cu minusculă, din auto-cenzură. „Eu" nu pot fi surprins în flagrant, nici ca domn, nici ca rob, cu atât mai puțin sufletul cu atribut artistic. Gradul zero este eternul constant: zero este gravid de unul şi prin aceasta, potențial multiplu. Flagrantul delict (adică frauda lui…Freud ?... ca să glumim nițel), de cine e organizat? De specializații speciei literalnice? De comicii vestiți ai ecranelor, pardon, sticlei? De păturicii noului ordin „Năsturel" al societarilor cu față şi spate umane? Muza mea se amuză mereu la aşa dulci grozăvii! Uite, să fiu sincer tulburat: aş reciti cu un zvâc de simț şi aplicație semiotică, Evangheliile astea apocrife, de la Nad Hammadi… Mai ales Evanghelia lui Iuda… Şi, desigur, repetat, Cartea lui Enoh… Şi Enuma Eliş, şi Ghilgameş, şi încă alte câteva. Apoi aş căuta să înțeleg prin ochiul exoftalmic al Telescopului Hubble… Şi poate aş fi surprins în fix-graviditatea (de sine) a Zeroului – ca multiplu al unui Paradox : UNUL.

– *Cine mai citeşte astăzi, că de scris se scrie mult?*

– Ohoo! Citim noi şi tot e ceva. Citesc studioşii, citesc securiştii de ieri, de azi şi de mâine, psihiatri, legiuitorii, citesc tot soiul de firme şi prețuri citytzenii ambetați care hâc întreabă „io cu şini votez"... Ca să dibuie de ce Iuda îi reproşa lui Christos că se rezuma doar la promisiunea unei libertăți „de dincolo", şi nu la Împărăția de aici, care e tot a lui

Dumnezeu, nu? Hai să citim două fraze din Evanghelia după Iuda: *„El zicea să-ți iubeşti duşmanii şi să le dai economiile tale, adică obrazul şi tunica, punga şi recolta, dar e imposibil, căci acela care primeşte în casă un hoț îl va vedea pe hoț luându-i, drept mulțumire, chimirele şi femeia (subl.n). Şi cel care dă de mâncare duşmanului său va avea un duşman cu atât mai puternic. Îmi ziceam: Ei, nu trebuie să iei poruncile lui Iisus chiar în litera lor, dar gândurile nu-mi dădeau pace. Trebuie să acționez."* Adaos: *„Cu acest gând, plin de bucurie pentru voi, eu mă voi spânzura"...* Tulburător, nu? Sărmanul Iuda! El, pe care Mântuitorul îl iubea cel mai mult. Ceea ce numeşte Iuda *„bucurie pentru voi toți"*, a fost, pare-se, nimic altceva decât o depresie indusă de ordinul indus prin poruncă: *„Unul dintre voi mă va vinde"* ... Iar eu te rog să îmi scuzi abaterea de la... literă .

Ne citesc stelele, că timpul fiind circular, dimensiunile sunt iluzorii şi progresul este o lege cosmică: or avea Ei metode să ne psihanalizeze, fii pe pace! Eu citesc cu bucurie şi ce scriu alții, sau cu milă şi ce delirează maniacal alții. Citesc ca să nu crăp. Citim ca să reînvățăm, prin dezvățare, etc. Se scrie excesiv de mult, deoarece realul e insuportabil şi omul dibuie în felul lui zone de refugiu, omul se virtualizează, e un fenomen cu o iuțeală fatală pentru cei mai mulți. Omul are în el vocația-programul auto-depăşirii, al cunoaşterii: cum altfel decât prin citire şi scriere? Creierul actual are funcții adaptate, de cel puțin un mileniu, în acest sens. Desigur, informatizarea modifică, ea ciborgizează, ea ne face captivi, ne rupe de CONDIȚIA ancestrală şi de cea dobândită. Lumea artificială a omului este de fapt Omul proiectat în ea, în materie, şi este inteligență trans-însuflețită în omul evolutiv, devenitor. Este ceva recuperator în actul istoric, chiar asasin cum l-am numit. Dar văzul este mult superior actului de a scrie/citi: comunicarea umană actuală impune o atare despărțire de lentoarea şi inconvenientele economice ale lecturii – studiului – accesului la Memorie în profanul istoriei. Problema este să ne reziste hardul .

– Revistele, paginile culturale pot impune o „modă" sau modéle eronate?

– Cred că da, asta aşa a fost mereu. Însă moda, sau modelele, aduc a consumism şi derizoriu. Iar paginile culturale din cotidianele mogulilor, ca să vezi, lipsesc cu desăvârşire, au fost doar câteva tentative eşuate lamentabil. Cultura nu rentează. Iar cutare – căruia i se suflă idei de-astea – defineşte hazos-sinistru recent chestiunea „tonomate de presă". Ce zici de faptul că onor prezidentul USR Nicolae Manolescu are cronică de fotbal, başca o revistă care e penibil de casă? Revistele din provincie sunt chinuri, anume întreținute de sadismul pseudo-elitelor, şi clientelarismul este în metastază. Îmi vor spori duşmanii cu sinceritatea asta, dar mi-o asum şi nu vreau să se răsfrângă asupra candorii splendide a întrebărilor Dumneavoastră.

– Am constatat, unele reviste promovează scriitori pe temeiul apartenenței la un grup. Care este părerea dumneavoastră?

– Este tipic să fie reviste emanate (sic) de o grupare. Pe criterii valorice, estetice, etc. Mai puțin normal să funcționeze pe criterii de apartenență fățișă, sau disimulată, pecuniare sau (și) politicianiste. Boala teatrului este teatralismul. Boala politicii – politicianismul, ș.a.m.d Cancerul ismelor. Izmele.

– Cine sînt cei care trag sforile în cultură și cui îi cade în cap cortina?

– Păi, sforarii… Culmea e că mai și sforăie, așa că marionetele devin ventriloci autonomi. Se numesc urât mirositor fonetic: analiști. Uteciștii de ieri, detașamentul de azi ai etcetera. Asta văd și nu doar cred. Cortina cade în capul – culmea! – bietului sufleor Eminescu și al figuranților pe viu, infiltrați printre păpuși. Serios glumind. Sau vă referiți la cultura cartofilor, a păioaselor și a canabisului ori cultura natural-aviară, ori, și mai grav, ovariană, apropos de pornolirism a la giorno? Care cultură, *că e preacurvie,* domnișoară!

– Mi se pare mie sau forțe anonime încearcă să creeze azi o nouă împărăție a spiritului?

– Asta, da, întrebare! Și vedeți că o anticipam, oarecum, deductiv... Da, forțe obscure, dar să nu cădem în hilarismul sinistru al unor șamani pe sticlă ori pe aiurea, care, evident, sunt sub observație conspirativă, ca experiment *„cu față umană”* al păpușarilor electronici... Dar acest subiect îl amânăm, eventual, fiind prea grav și ...monitorizat undeva. Știi ce scrie în finalul Noului Testament? *„Cel ce face răul să îl facă și mai departe, cel ce face binele tot așa”* (citat din memorie). Asta e de gândit vis-a vis de subiectul nostru. Misticii? Analogia micro-macro cosmos? Ați citit legea lui Niels Bohr? Vorbe sfinte și pline totuși de acalmie... Poate să recitim Dao The Jing. Sau să citim iarba, culorile, cerul înstelat, descoperirile de ultimă oră în astrofizică, etc.

– Misticii spuneau că orice lucru pământesc își are un lucru asemănător în cer. Prin analogie, ce mai aveți și puteți aduce de acolo prin corespondență în creația dumneavoastră?

– Poate va trebui să înțelegem cât de cât matematica fractalică... Eu nu aduc „de acolo”, nimeni nu aduce....Eventual coboară și atunci ne mai luminăm un pic. Iar dacă avem har, dăm de înțeles și celorlalți. Ferice de cei ce cred dar și de cei care știu ceea ce cred.

– Cum rămâne cu valoarea, cu efectele spectacolului sumbru, pe care-l provoacă literatura azi?

– Fără îndoială că tot ceea ce se petrece-întâmplă ori este indus a se întâmpla, are o logică. Cui îi aparține și cum suntem sau nu suntem executanți – conștienți ori ba – ai acestora, dincolo sau dincoace de *„perdelele”* de fum, cortinele sau catapetesmele acestei conspirații care este istoria... nu va fi venit clipa să știm... Poate suntem ocrotiți, poate merităm să fim ocrotiți. Să sperăm că suntem iubiți. În nici un caz așteptându-l pe Godot.

– O vorbă de onoare, vă rog, în încheiere.

– Mă onorează că tinerețea întrebătoare a Domniei Tale este tonică pentru cel istovit care sunt şi scriu, trăiesc şi… Onoare celor ce se iubesc pe sine ca să fie în STARE de a-şi iubi şi aproapele. Mai ales pe cel de departe. Cu dor.

…şi un răspuns poliedric complementar

Iau de drept ceea ce un excelent poet şi critic, Paul Aretzu, preciza în *„Viziuni critice”*. El pledează pentru convergența dintre demersul critic şi opera comentată:

„Un text trecut printr-un demers critic este total transformat, are altă identitate, alte amprente. (,,,..) Dacă un scriitor se scrie pe sine, un critic literar se citeşte pe sine, în text” (p.7-8). Este pasajul pe care şi Valeria Manta Tăicuțu în evocă inspirat. Ideea mea este că acei critici care sunt în primul rând poeți, sunt preferabili dacă nu cititorului, sigur autorului analizat:” delictul de subiectivism” devine prin modus operandi rezonant, empatic, un lucru demn de dorit…. ”Mâncătorul de furnici” care este monstrul sacru al teoriei, este imun la secreția formică a hărniciei din text, (şi la rumoarea acelei memorii colective ce se modulează în inefabilul rostirii entitare–auctoriale…)pe când o mireasmă rară, o metaforă revelatorie sau un oximoron îl poate împinge la urletul sentențios-autoritar, la răcnetul orangutanului înțepat de o furnică sau o viespe. Cutare big-specializat de opus-uri –cărămizi criticoide, este un simplu iIegitim a „decoda” poemul poetului autentic deoarece pur şi simplu nu are „ organon”…Am fost siderat de „încercările lirice” ale unui supus sus-pus, ale cărei poezioare şontâce erau simple foi de auto-observație andropauzată. Sau dacă vreți, andro-repausată.

„Delictul” sus citat ar veni din acel monologos auto-referențial-disimulat, cvasi-narcisic şi afectat paroxistic, ca simulacru de *judecată* pe (pre) textul *altuia.* În fapt, aceşti trântori care consumă buget şi hârtie prin teorie mai mult decât înşişi scriitori, cei care produc, amintesc de starea produsului țăranilor, cumpărată cu japca pe nimic, apoi revândută moftangiilor şi sărmanilor cu aceeaşi vervă speculatorie. Aceşti negustori sunt în handicapul- teroristic asupra mulțimii bruccate de la comunism la consumism, unul special- specios, pe care l-aş figura grafic caricatural astfel: un *second hand reprezentat printr-o figură gen Viermele de bibliotecă, a unui pictor german , îmi scapă numele, un Hand-man” care are două brațe la un unic umăr, unul inutil, gorgonic, iar de cealaltă parte este ciung!* Nu dau doi bani (emisie veche!) pe aceşti criticoizi… La grila lui Roland Barthes despre auctori, scribi, autori, scriitori, ş.c.l. – echivalențele li se impun şi ăstora… dacă aş fi răspuns setului – altfel splendid şi erudit - nota bene - de întrebări punct cu punct, aş fi *„rezonant”* modular cu Ființa, dvs. fiind înşivă poetessă, dar aş fi deraiat în subiectivismul meu intact-natural şi poate excesiv fabulatoriu… Subtextul

meu este memorie freatică, este strat de profunzime al uriaşei memorii stocate în subconştient. De ce să întreţin iluzia unui dialog, când de fapt, monologăm împreună: ci nu împreunaţi. Ne cunoaştem, dar nu în sensul originar? Arta este eros sublimat, transfiguraţie şi trans-subtanţializare. Iar pentru mine, o deseori tiranică asuprire a Esenţelor ce mereu reculează în recalibrarea efemeră: a unui Acum tot mai subţiat, mai fragil, mai tendenţios eteric! Îmi redistribui puţinătatea fiinţei în simetriile de fagure ale misterului… Cu cine comunicăm noi, de fapt? În acest limbaj postbabilonian, ante – babilonic?!

Şi J.P.Sartre scria undeva: *„…unii pretind că romancierul se descrie pe sine în personajele lui”*… Acest bovarism de fond al creaţiei şi reflectării în tipologiile operei auto- asumate demiurgic (sic,n) este cvasi-discutabil mai ales în cazul poeţilor. Excesul autoreferenţial, bunăoară, este la noi eminescian, însă el a decăzut demult în eboşa sau în auto… manierismul ce ne aminteşte de „etapa” La Lilieci sau „Tuşiţi” al unui Marin Sorescu: simple parodii sau singurătate a parafrazei printre poeţi… Marin Sorescu îmi mărturisea încă de la primul lui volum poetic, că este da fapt un tragic şi un sceptic cioranian, dar cărţile aveau să-i fie tot atâtea variaţiuni pe tema obsesivă: ispite atipice ale hazosului om de câmpie… Decorativism şi texte de musica facile.

Primeşte rogu-te să răspund întrebându-mă, deopotrivă, pe mine însumi, fandând întrebărilor Domniei Tale, o, atât de rafinate… Oare nu cumva vă întrebaţi astfel de esenţiale nelinişti proprii, rafinate şi rezonante la propria-vă frumoasă poetică, iar eu accept naiv a fi doar un Ecou ? Sunt vulnerabil şi apelez la subtrefugii. Vă răspund în dodii, risc poate truisme sau anacolute. Dar spontaneitatea îmi este şansa de a evita te miri ce abnormităţi care sunt luxul celor sus-înţepaţi.

Mea culpa poesis: psihanalizez şi încep cu mine. Simt în direcţia Jung şi nu Freud, deşi m-a terorizat o viaţă a sa *„mecanică a visului”* şi altele. Dar Jung e îngerul meu – daimonul gemelar celui al lui Socrate. Ale sale *„Studii despre reprezentările alchimice”* au pansat în mine spărtura şi au suturat ceea ce eu numesc fisura din aureolă. Nu îmi explic enunţurile sus-numite „de refugiu”: te rog să le primeşti de la poet la poet.

Aşadar fulguraţia preliminară poate fi numită poietizând: interior al ninsorii, adică a Textului.

Un reproş unic şi crescător în conştiinţa mea odată cu anii, este asupra Cruzimii din Natură, omniprezente. Sau mai propriu spus, deo-prezentă. Legea asta guvernează şi este dinamica transcenderii – de asta mă înspăimânt. Foamea energiilor de energii şi sacrificiul, de la galaxii la sori, sisteme planetare şi în jos până în infinitul mic… Spiritul ar trebui să fie de-situat, iar suferinţa creaţiei în virtualitatea ei de delir (metafizic) este deopotrivă a meta-ftizismului de tip bacovian… Marele poet Vasiliu-Bacovia, auzea materia plângând: plânsul etern al cruzimii naturii faţă de sinea şi sinele ei… De ce nu aş auzi antimateria râzând?

Nu uit un poem vizionar al lui Celan, spectrul unei entități eterice încleştate în ceafa unui sinucigaş instabil, pe țărmul mării... Sufletul-duhul aceluia râdea, la suferințele de Iov laş ale sărmanului. Pentru unii poeți - tot mai mulți – pe unii i-am cunoscut foarte bine - a scrie poezie egal a se sinucide lent, a se automotila… Vă amintiți dilema personajului lui Graham Greene, din romanul *„Un caz de mutilare”*?

Lumea este un lazaret. Ctitorii de basilici sunt meşteri mari sub teroarea lui Negru Vodă mandatat să ctitorească… operă de proslăvire…

Cui anume? Implicit lor. Este poetul român un astfel de meşter-duplicitar-habotnic-mercenar şi care consimte laş să îşi zidească inclusiv iubirea şi urmaşii nenăscuți (…), doar spre a ajunge pe turla răsucită a operei? Şi de ce? Ca să se arunce în gol şi să țâşnească acolo fântână…?!! Aberații ale întunericului revendicate de dogma luminii! Substitutio sado-massochist, asta e ! Victima călăul poet este clona încremenind în eşecul larvar…E o foşgăială de grafomani, de paranoici şi de schizofrenetici mai ceva ca la Socola! După prăbuşirea din decembrie a junglei pseudo-valorilor, surogatelor şi năut-arzilor – pârloaga nu poate ține spațiul dela-vale blagian – superba utopie! – de la înnoroirea- mocirlirea alunecărilor de teren …paideumatic. Labirintul s-a scufundat, este inundabil, odată cu arhivele şi urbariile de tip C.N.S.A.S. ale întregii literaturi române actuale. Suntem într-o criză de identitate inclusiv a Memoriei… Ce rost are să scriem când actul scrierii este conform lui Enoch –şi altora mult mai moderni – un act de primejdie… Dedublează sau corupe însăşi Id-ul arhetipal!?

Omul care scrie este omul care se auto-modifică. Trăindu-şi existențial submersiile indicibile în sine, riscă nebunia, ruptura, schizoidia. Idol de sine sau ideal- ideologizant. Fractura! Ci nu cea din penibilul manifest al unor apologeți sur-escitați (!) cărora nu eu le sunt numitorul… ci fractura sinelui de sine. Ați observat androginizarea textului? Sau efeminarea discursului pe acutele castrate ale erosului pornoliric ? Nişte astfel de distrofici m-au insultat la persoană, neavând nimic de prins în propria-mi poezie- câtă şi cum am editat-o ? Ştiți ce mă izbeşte? Noua istorie a plagiatului, fenomenul acesta deviant de la orice azimut care face ravagii în literatură şi revuistică- cu mici excepții. Amputarea care doare deoarece centrul cerebral al durerii este atrofiat dar activ… Golul apetitului esențial de libertate , tocmai acum, când au implodat barierele şi autocenzura – vârful perfid al „turnului de control” totalitar. De unde şi delirurile criticoide, sudalmiada şi cocoteria acestei Rinoceriade post-Caragiale.

Toți îl aşteaptă pe Godot-ul Manolescu, aşa cum l-au aşteptat pe Iliescu. Şi ei sunt de fapt în capul trebii. Cred că romanul românesc reîncepe sublim-abject de la începutul Filimonian.

Iar poezia… se sparie gândul! Poate că Malarme ar fi pentru noi, îmbălcăniții (Io ba!) un prag de unde să batem saltul spre o nouă poezie românească. Poate. - *Măi nepoate!*, cum moşul meu zicea. Şi tot el: *„Îs*

multe de zâs, dar mai multe de tăcut". Malarme şi al său Blanchot. Daimonul lui Onan biblicul – al monştrilor sacri. Sau cum anagramase simpaticul Vasile Leac: Monştrii-s acri". Puah! Monstruoizitatea invocată şi de Caragiale care *„gândea monstruos"* versus intuiția – şi efectul placebo al… stigmei… pe care, cel puțin eu, smulgându-mă întru saltul următor şi degravifierea necesară zbu-rătăcirii (…) – anume înnoirea (auto-psiche terapică prin erezia (!) scrisului- trăit !) – emoția (fără aluzie la tot soiul de satanisme gen „emo" (de la emotion), capcane în care cad ca fluturii derutați feromonic (sic, n) - ori alte cele agonisme… Cine sau Ce agonizează în-prin aceştia? Nu cumva devianta cruzimea naturii- autocruzimea firii, canibalismul acelei treimi de zeu din hibrys-ul Enkidu?

Iată ce ați stârnit cu ingenioasele şi foarte interesante întrebări, simpatică poetessă Maria Diana Popescu! E un elogiu modest, nicidecum un reproș!

Numai că aceste sky-traps inocente prin profunzimea lor şi nuanțările vitralice, sunt ale entității Dvoastre poetice mai mult decât ale demersului exegetic pe care îl probați căutând acel sacru pe care Blaga îl numea Curcubeu… Vai, simbolul lui re-ligio… Care a fost confiscat în occidentul Fricilor toate, venind asupritor şi peste noi – doinitorii reminiscenți ai Dainelor (aina- daina) de demult… Devastator. Vă adresați superb întrebări. Şi iată de ce m-am rezumat simpatetic intact- la aceste fulguiri metatextuale. Precum în text, aşa şi în metatext. Oracularul, dragă Maria Diana, a fost o farsă… Efectele unei emanații toxice şi delirul cu sclipete de premonie… Arta a fost şi va fi Divinație. Iar divinația este mantică şi pare a fi ancestrală. Apropos cunoaştere (şi prin scriere-trăire poieion): sensul originar biblic al cunoaşterii era strictu al împreunării sexuale. Adam a cunoscut-o pe Eva, etc etc… Blaga a sublimat unic acest sens: *„A cunoaşte, a iubi/ înc-odată, iar şi iar../ a iubi e primăvară!"* … Aş spune că să ne iubim pe noi înşine, să reînoim acest desiderat cosmic. Şi aş spune că omul are imperios foame- nevoie prioritar de a IUBI şi doar apoi a FI IUBIT. Sunt un pic truistic, prin aceea că scriu inclusiv în vis şi la trezire încerc să recompun nondimensionalul şi atemporalul Ființei. De aceea îl invocam, pe Carl Gustav Jung şi submersiunile sau *„regresiunile"* lui în Memorie… Inclusiv în cea freudian-colectivă. Dar matriceal eu sunt transilvanic şi sunt în paideuma- melosul ultra-energetic al spațiului cu stele foarte joase ce zburdă peste cimitire vesele, sapiențiale, cu aceeaşi ludică… seismicitate subcuantică de deasupra teraselor montane sau ale meridianului Frunții… Intrebările Domniei voastre sunt demne de răspunsuri spontane şi… deviante, deoarece săgetează himera mea: Hiperyon.

Primiți aceste confesiuni şi sper să fiți sinceră ca în propria-vă poezie. Candelăreasa Dvs este Dantelăreasa lui Vermeer? Ador Culegătoarea de scoici. Şi nudurile preoteselor sacre ce se prostituau la porțile templelor. Chiar dacă *„pruncul"* text este asistat de doi heruvimi, eventual prin anestezie necesară implantului. Aluziile mele umil-mitologice sper să nu

insulte (nici nu au cum!)… Iar dacă există şi un cimitir al metafizicii, desigur că e o groapă comună: se fac epurări şi în Shambala dezgolită accidental de dilslocările cacademicilor în prelungită andro(re)-pauzare. Bine faceţi că scrieţi dumnezeu cu minuscule, fie şi ca prudenţă. Deoarece el s-ar putea să fie Plural, cum bunăoară Elohimii.

Filigranele din Bacovia, cum scrieţi, dar şi *„cara, lontano come il una spechio”* a lui Montale. Fiinţăm prin oglindire şi cuvintele poezează taumaturgic pentru NOI. În fiece apus este deja răsăritul. „Ceea ce va fi, a mai fost.” Neastâmpărul are paşi de balet/ciocnindu-se nelămuriţi uneoir, alteori/îmbrăţişându-se într-un cerc rotitor/ într-o vervă pe note” (am citat din poemul Dvs „ Când încep să dea în pârg zăpezile”)… Să ne supunem dar nu timizi „ destinului de poet”. Din curcubeul, de acolo de unde „ curcubeul îşi bea frumuseţea / şi nemurirea”. Departele în aproape. Transubstanţa în stare de suferinţă? Antimateria râzând? *„Fără tot felul de injecţii de atenuare a durerii”*… Ci poate doar de atenuare a cruzimii naturii şi pedepsei naşterii prin durere ce stăruie nedrept asupra femeii. Şi determină erezia nova a clonării, industria vibratoarelor, drogurile super-potenţei care… ne fac geloşi pe Îngerii odinioară căzuţi, dedulciţi la femeia umană: care să ne ţină de urât! Chiar de urât? Adicătelea doare de singurăciune? *„Viciaţi de dorul de absolut?”* Dorul de noi înşine. Dorul gemelar. Toate astea sunt muşcături ce se vor sublimate în tandre săruturi …cu privirea, pe luciul apelor textelor poetssei Maria Diana. Mă întorc şi zic apropos actul critic: orice specializare eşuează în denaturare şi ambiguizare implicit perceptivă. Orice act textual eşuează prin exces în act ratat freudian. Asta e valabil şi în in istorie, în revoluţii, bunăoară: 1989 un act istoric ratat, adică unul cu p---e îndoite. Fie capii–căpăii sunt asexuaţi, ca Adolf, Mao sau impotenţi ca *„tătucul”* Vissarionovici cu a sa fiică Alilueva, fie female eroticon ca Elena CODOI, care se delecta cu porno în iatacul Cizmarului cu limbă groasă: cică odată ea l-a întrebat e el: *„-Nicule, dar tu când mă mai f-i?”*, iar toarşul a răspuns patriotic: *„-Înîîîntâiaş datî boborrrulu !”* Oare ăştiiia, monştri sacri specializaţi a ne „esplica” nouă şi studenţilor poesia alturora, nu sunt de aceeaşi stirpe ? ba bine că nu !

Dacă la păsări cântătoare, trilul este preludiu, atunci artele pentru om – în naturaleţea lor de odinioară - adineauri, ar fi de drept numai ale masculului – bărbătuş !!! Nu privighetoarea cântă , errare Macedonski! , ci Privighetorul! Mutaţia este stingheritoare, textele se androginizează… recuperatoriu? Este ceva putred în Matei 19… cu acei fameni, nu-i aşa? Isus răspunde cel puţin straniu: ei, famenii, sunt şi *„pentru îngerii din cer”*… Ce zici de asta ? Iată ca te rog să strecori aici un răspuns dintre acele întrebări ce ni le punem prin chiar poemele noastre… seismografice!

De aici ar merita să monologăm nocturn–sideral ca două entităţi principii ce tind spre sfericitate (…), iar textele noastre replicate una dintr-alta, să întregească şi în planul Cogito şi Emotion – senzuality …rostul de SEISMOGRAF care titrează un poem recent inserat în revista Provincia

Corvina de mine…Ştiţi care e floarea seismului ? Primulla regala.Ea răsare doar ca semnal al cutremurului de adâncime, ce superb cod al inteligenţei ciclic-genezice!

Ci nu despre trup ca seismograf am vorbi cu glas scăzut: ci de ceea ce eu definesc dual (în accepţia unui Mircea Florian cu a sa *„Dualitate ca recesivitate a lumii”*)… Natura poetică a Omului ancestral: suflet radiestezic-fotosintezic, spirit telepatic. Fie şi ca încă pulsând relictă a Divinului acelei Treimi de zeu… Să îl plângem cu Ghilgameş pe fratele nostru Enkidu. Cu etimonul zeului căzut ENKI… Priceapă cine vrea. Vă mulţumesc pentru îngăduinţa de a mă rezuma la acest mod de a vă răspunde: cu palma la gură, ca să vă fiu ecou… Dacă vreţi, eu fiind un muntean, toate astea sunt doar nişte… iodle.

Şi ca să vă amuzaţi: Laurenţiu Ulici mă vedea la pe atunci a cincea mea carte, parafrazic la am uitat care critic care afirmase că omul este un animal marin, ieşit pe uscat şi visând să zboare „ …Ei bine, prin anii 70 , Ulci mă vedea ca pe un alpinist la malul mării , echipat ok dar ce aş fi escaladat eu, omul din munte ? Poate furtuna ori poate nălucirea unui catarg …morganatic ?

Sunteţi mulţumită ?

Este cercul vicios al oricărui scepticism; renunţaţi deci la podoabe dintr-astea învechite... Bineînţeles, e o ruşine să repeţi asemenea truisme, dar pedanţii noştri sunt atât de proşti şi de superficiali, încât trebuie s-o faci; bineînţeles, punctul de vedere al lui Blanchot este personal. Şi, de asemenea, oricare ar fi instrumentele pe care le foloseşte, în cele din urmă experimentatorul constată cu ochii lui rezultatele experienţei. Dar, dacă într-o anumită măsură, obiectivitatea este deformată, ea este şi revelată. Pasiunile, spiritul, sensibilitatea lui Blanchot îl determină să facă o anumită conjectură mai degrabă decât o alta; dar numai Mallarmé va verifica conjectura lui Blanchot. Deprinderile mentale şi afectivitatea unui critic servesc drept revelatori, pregătesc intuiţia. Conjectura, adevărată sau falsă, serveşte la descifrare. Adevărată, ea este umplută de evidenţă. Falsă, ea se şterge indicând alte direcţii” („Saint Genet”, p. 517).

Paul Aretzu oscilează între a-i acorda criticului calităţile invocate de Sartre (deprinderile mentale şi afectivitatea care servesc de revelatori şi pregătesc intuiţia) şi poziţia detaşat-ironică a celui conştient că, în lipsa unei platforme teoretice relativ omogene, în lipsa cristalizării unei concepţii integratoare, critica (v. „cronica”) este *„cochetă, aventuroasă şi dă satisfacţie primului amant. Apoi, are prospeţimea unei paradoxale istorii literare în pas cu timpul prezent” (p. 8).*

Înseamnă că ne întoarcem la Barthes, care spunea că în critică adevărul nu există: *„A face critică nu înseamnă a vorbi just în numele unor principii adevărate”* („Eseuri critice”, p.254). Deci înţelegerea critică nu depinde de categoria adevărului: *„Lumea există şi scriitorul vorbeşte, iată literatura. Obiectul criticii este însă cu totul altul: nu lumea, ci un discurs, discursul*

altuia : critica este un discurs despre un discurs, este un limbaj secund sau un metalimbaj, care se exercită pe un limbaj prim sau limbaj obiect. [...] Din moment ce critica nu este decât metalimbaj, înseamnă că sarcina ei nu este de a descoperi adevăruri, ci numai validități. Un limbaj în sine nu este adevărat sau fals, ci este sau nu este valid; valid, adică constituind un sistem coerent de semne. Se înțelege astfel mai bine de ce criticul se bucură de o libertate absolută față de obiectul său" („Eseuri critice", p. 270).

Paul Aretzu numeşte *„trădare"* această libertate absolută a criticului: *„Dacă un scriitor se scrie pe sine, un critic literar se citeşte pe sine, în text. Prin caracterul ei total neconvențional, interpretarea este predestinată să trădeze. Măştile scriitorului nu coincid cu obrăzarele criticului"* (p.8). Evident, volumul publicat de Paul Aretzu nu este în totalitate fidel afirmațiilor din *„La ce bun critici..."*, deoarece cronicile adunate în el încearcă o polarizare în jurul unor principii omogene. Fenomenele centrifugale se explică prin conştientizarea libertății de a citi în cheie personală volumele de poezie încredințate de poeții contemporani spre lectură şi înțelegere (printre ei, nume care s-au impus – Ana Blandiana, Gheorghe Grigurcu, Eugen Evu, Nichita Danilov, Liviu Ioan Stoiciu, Ion Beldeanu ş.a., dar şi nume de care se va mai auzi – Aura Christi, Ion Maria, Tudor Negoescu şi mulți, mulți alții).

Această libertate de a citi oricum o operă şi de a scrie pe marginea ei ca şi când ai scrie-o tu, de la capăt, în virtutea principiului strămoşesc al cărților care *„se fac"* din cărți poate deveni păguboasă pentru literatură şi, mai cu seamă, pentru critica literară de la noi, dacă acel oricum se traduce prin eclectism şi empirism. Ar rezulta (dacă nu cumva fenomenul s-a produs deja) o inflație de critici de circumstanță, fără o minimă pregătire teoretică, dar gata să ia cu asalt cărți pe care nu le-ar înțelege nici chiar dacă le-ar citi (de fapt nu le citesc!), dar despre care ar fi capabili să scrie la nesfârşit, cu acel tupeu al asasinului de cuvinte ce confundă critica literară fie cu o acțiune de ecarisaj, fie cu una de vidanjare, chit că n-ar putea deosebi măcar o figură de stil de alta.

Paul Aretzu, cu ingenuitatea trăitorului într-un spațiu intelectualizat, se pare că ignoră consecințele unor afirmații care ar da apă la moară veleitarilor şi ar confirma perspectiva sumbră de care tocmai am amintit. Când spui: *„Un critic chiar face cărți din cărți. El este un cititor profitor. Fiind foarte ocupat cu munca lui, timpul de trăire efectivă este foarte redus şi, de aceea, trăieşte prin delegație, dând credit creaționist autorilor"*, dar continui cu un ambiguu *„critica are tendința de a deveni autonomă de textul referențial, de a-şi rupe cordonul ombilical"*, nu înseamnă neapărat că te contrazici (cine nu iubeşte oximoronul?!), ci, mai degrabă, că te bazezi pe o înțelegere empatică a celui care te citeşte şi-ți completează, mental, cu cunoştințele sale, spațiile pe care dinadins le-ai lăsat albe în argumentația ta. Autonomia față de textul referențial este de fapt o falsă autonomie, nu poți

interpreta un text făcând abstracție de el, iar Paul Aretzu nici nu procedează așa în cronicile adunate în volum.

Demersurile sale critice se bazează pe descrierea unei organizări, a organicității interne a operei, cu scoaterea în evidență a unor structuri valide. E drept că citește în cheie personală, dar nu reacționează pavlovian și nici nu și-a pierdut acuitatea percepției ori capacitatea de procesare. Dimpotrivă, abordarea textului se face cu maximă prudență, fără etichetările sociopsihofiziologice de care așa numita *„critică actuală”* este plină până la refuz, fără judecăți de valoare tranșante și cu un respect aproape înduioșător față de cuvântul scris.

Luând, la întâmplare, cronica făcută la volumul lui Liviu Ioan Stoiciu, *„La plecare”*, se poate observa o logică fără cusur a comentariului, o curgere aproape canonică de la emiterea ipotezei (*„Cartea lui LIS [...] face parte, prin temă, din categoria ezotericelor cărți ale morții, deși argumentul ei este tocmai imposibilitatea de a muri, datorită unui exces de vitalitate, unei viziuni a fenomenului, mai degrabă antropologice, perene”* – p. 55) spre demonstrație și apoi spre concluzia pertinentă: *„Liviu Ioan Stoiciu scrie o carte insolită despre o temă frecvent asumată, dar foarte pretențioasă. Demersul liric, aparent flegmatic, ținut sub control, în profund este tensionat, disimulând o autentică stare afectivă și punând în valoare o procesare artistică memorabilă” (p.58).*

Cele câteva pagini ale *„demonstrației”* se focalizează pe o înțelegere circulară a textului, ceea ce-i asigură unitatea, criticul, datorită deprinderilor sale intelectual-culturale, intuind exact elementele de bază ale universului poetic în care pătrunde: aventura existenței, funcția magică a poeziei, spiritualitatea trecerii în fizică și metafizică, în biologie, magie, mitologie, antropologie.

Cumva asemănător sunt elaborate și celelalte 48 de comentarii, ceea ce presupune nu numai un intens efort de lectură, ci și capacitatea de diferențiere semantică a limbajelor poetice supuse exercițiului critic. Este adevărat că acest exercițiu este unul de libertate și că, uitând uneori să fie *„raportor al lecturii”*, Paul Aretzu visează pe marginea cărților citite și se lasă sedus de un limbaj ezoteric, nicicând la îndemâna cititorului profan. O face totuși cu grația intelectualului care – vorba lui Călinescu – mai este încă *„putrefiat de cultură”* și iremediabil îndrăgostit de aripa ei cea mai dumnezeiască, literatura.

Un marchiz al Promoției 70

Horia BĂDESCU

O'ntreagă zi

Fragmente inedite

prietenului de tinerețe fără bătrânețe

Eugen Evu

E vremea la masa ta
să te-așezi –
ești încă tu-însuți,
cel așezat ?
Găsește-i un adăpost
înainte ca tăcerea să nască
în el,
înainte să-înceapă în ființa lui
nunta pustiei.
E vremea dinaintea ta
să te-așezi și să judeci
în frîntura de timp ce te-îngăduie încă:
Să judeci, ce ?
Și pe cine ?

*

Altădată
ziua-începea înainte
de-a se ivi,
altădată
ploaia-ți îngenunchia
în prag
și ulmul îți aprindea candelabrele,
altădată
știai să vorbești prin
tăcere,
altădată…
Acum cuvintele
vin
din uitare.

*

Un singur lucru
e de aflat,
un singur lucru
de trăit,
un singur lucru
de spus
dar lucrul acela
niciodată nu l-ai știut;
de l-ai fi cunoscut,
toate acestea
n-ar fi fost scrise.

*

Nu poți clipei crezare
să-i dai,
nici trecerii,
nici întoarcerii
ființei tale furate,
nici ierbii care-ți încolțește deja
sub pleoape,
sub piele,
sub unghii.

*

Despre ceea ce acum
oprit este
vom putea vorbi
într-o zi ;
ceea ce oprit este
încă și mai pecetluit
într-o zi
va să fie :
o zi precum altele,
o zi printre altele,
o zi,
încă,
a cui?

*

Afară ploaia şi îndreptările
zilei -
catehismul unui înţeles
în care nu mai ai loc,
afară sângele ploii
infestînd ciorchinii,
oţetul unei zile
necoapte
ori de mult putrezită,
lumea lepădîndu.şi
copiii bătrîni,
afară placenta obscură
în care vremea s-a-întors
să te moară.
*

Departe, foarte departe…
dar încă în ochii tăi
lumina de-acolo,
încă în ochii tăi
cerul de sine-însuşi
uitat –
până-n măruntaiele
lui Dumnezeu
cerul –
în ochii tăi, încă,
în înalturi,
eretele -
limba unui ceasornic
care nu mai e-al tău.

Cavaler de Meria şi Săcălaz

Ion SCOROBETE

Paradoxul realului este *un ceva* fluent şi savuros explorat permanent de poetul pădurean cu care am umblat pieptiş munţii în amonte pe Cerna Ruscana, la vânătoare de metafore, în două veri şi-o vară.

Ion Scorobete plasticizează discursul cu dezinvoltura cu care ai culege afine cu degetele răşchirate, sau ai culege zmeură de pe marginea râului cot la cot cu ecoul Pădurii, sau de a surprinde peste umărul stâng, prin oglinda retrovizoare a empatiei empirice, o scăpărare de ocheadă a unei pădurence fugite de acasă, cu dor de învăţătură. Sau orice. Prin aceea că acest avocat al efectelor inversate de cauze…, fascinat de istoria rămuroşilor lui terasând dealul şi cultivând te –miri-ce idealul, scrie traducând ceea ce se pierde tot-văzând şi vorbind- bombănind….Transferă în colorism rumoarea formelor ce nu pot stagna în spaţiul dintre timpanele îngroşate şi obstacolul invizibil al metalimbajelor. Ultimele cărţi de poezie îi sunt tot mai largi în respiraţie şi irepresibile ca izbucurile eliberate de dislocări : granitul însuşi devine friabil, iar în oraş, caldarâmurile rezonante se sfarmă trepidând sub tramvaie şi revoluţii furate din undergraundul canalelor.

„Delirul în cămaşă de in” este un fel de ritual al redefinirii ontologice interferând profanul urban cu sacrul rural, matriceal şi muls, dar nu de tot… Unul al substanţei. Siajul vălătucilor dalbe ale avionului, sus, sus, la

vama celeilalte Cunoaşteri, scuturul unei frunze ca o idee de elice care cade mură-n gură în geniul lui Traian vuia …acel orice care poate deveni- prin poezie- ceva….Într-un cuvânt, un pădurean pentru care drumurile poeziei şi memoriei zăbovesc doar în „ sfântul răgaz de a-şi cânta obârşia”, la câte-o troiță, la câte-o carte. Unicul poem titrat „ Seară la Săcălaz”, este rebotezat aluziv de un hermeneut gemelar : nuanțând că ni se ia pulsul într-o dimensiune paralelă, fie oriunde suntem sau vom mai fi.

Astfel îmi iei pulsul

Îngustă tot mai îngustă e fâşia
ce desparte
Ape cu întâmplări de care nu ştiu
să mă bucur
neîndestularea formulei de a ademeni
pasărea zilei
mă întoarce pe dos de pare a fi
povestea altuia
deşi îmi simt pasul lent
bolnav de discreție
cum ies din cartierul
Circumvalațiunii
Spre tramvaiul 5 scăpat
În ultima secundă
A traseului prudent pe centura
de deviație

astfel îmi iei pulsul precum ai deschide
o fereastră înțepenită
pentru aerul neschimbat
te aşezi neprihănită în tolba mea
de idei roase la guler
asudate în graba cu care trec
dintr-o sală în alta
a judecăților gata făcute
în apărarea frunzelor de vârsta a treia
învrăjbite în vântul postmodern
la fel de absurd cum se zice ar fi fost
îmbrățişarea de la Termopile

îmi fac testul vigorii pe curbele
sumar acoperite ale junei
cum se potriveşte în oglinda unui jet
de conductă răpusă de stagiu
îmi trezeşti dinamica inițială

din firida cinematografului
de cartier cu flamuri de zgură
mă pustieşti la bariera cu mira
să-ți defileze-n torent vagoanele
burdușite
mărfarul cu fier vechi
în poarta Fantasmelor se mulg caprele
de dincolo de şine
țiganii forțează pasajul
mârțoaga se ia cu Dacia- n clonț
eu trebăluiesc printre evenimentele
zburătoarelor vânate de gripă
şi aştept în stânga jocului
celelalte alambicuri prin care
ar curge esența acestui timp fetid
spre artera lipsită de seducție

eşti nesigură pe tăcerea mea
ca brățara cu nestemate rătăcită
de un oarecare Oswald
în Triunghiul Bermudelor
mă recunoşti după cum împrăştii cuvinte
de grâu galinaceelor
sub tufele de aluni pârguiți
îmi rezolvi fuga din apartamentul 10
în boarea acestui asfințit de grădină
curtată de caniculă
căci suntem împreună deşi singuri te închipui
patroana unor sentimente de zahăr
la care nu au acces
maneliştii din punctele cardinale
mai jos de artera 6 comunală

Egidă

Selecția naturală nu mai spune nimic
veritabil
despre ingeniosul temperat
al spartanilor din groapa cu lei
drumul tras la nivela cu bulă de aer
a cârcotaşului Hefaistos
instigă accesoriile
echipate cu tehnologiile de vârf
să doboare recordul la cruci
de-a lungul unui episod fecund

de week-end

în locul zis al lui antichrist
femeia robustă aprinde lumânări
şi priveşte spre abis pădurea
de segmente
îndreaptă lujerii unui buchet
de ritualuri veştejite
se întoarce în arena cu benzi
de asfalt
la agitația cu sprintul
rapace.

Comunicare

Alerg printre cuvinte deloc lejer
împrejurul unei realități delirante
înfiorător de tenace
dacă mă atenționează fervent
că mă aflu la distanță de tuşă
ce-i scapă de sub control
iar eu îmi rezerv dreptul să tac
şi să ascult
cum picură instantaneu
din steaşină burnița rece
între anotimpuri

Ingineria metafizică…

Lucian GRUIA

Triptic spiritual
Eminescu, Blaga, Brâncuşi
Editura Feed Balk, 2008

Lucian Gruia nu este la prima cercetare întocmită cu afinitatea structurală a politehnicianului – a absolvit Institutul Politehnic *„Traian Vuia”* în 1974 – afinitate sau rezonanță care au fost aplicate şi în acord cu formația de scriitor (prozator şi poet) şi în *„Universul formelor lui Brâncuşi”*(2001), *„Brâncuşi - repere şi interferențe”* (2001) şi *„Momentul revelației în templul brâncuşian al eliberării”* (de ar fi fost să fie) (2004)… Cartea de poezie comentată de noi ni l-a apropiat tocmai printr-o astfel de *„rezonanță”* şi iată că Lucian Gruia ni se descoperă poliedric – un gânditor complex şi un om al sintezelor revelatorii.

El este din familia celor asupra cărora s-a întors cu venerație şi nobila scrutare de profunzime a înțelegerii misterului creației umane – ca inspirație

a divinului. Viziunea lui este a unui triptic sau triade (teandre) ale geniului românesc, manifeste în beneficiul întregii umanități.

Dacă Brâncuşi este stâlpul acestei triadic Templu Genial – coloană între vatră şi cer- Blaga este este exponientul *„stării pre-ontologice”* a Misterului existențial - autorul Diferențielelor Divine fiind considerat *„neîngăduit a-l cunoaşte”* prin cenzura *„transcedentă”* a Marelui Anonim: prin Logosul demiurgic. Eminescu este al *„stării dintâi a Ființei”* (ar fi fost interesantă o tangentă la Heidegger, n.n.)…

Ceea ce este cu totul nou prin această splendidă operă a lui Lucian Gruia, este sinteza sus-numitei teandre, corespondențele trasate osmotic – sau dacă vreți piramidal – între caracterele esențiale ale manifestării Ființei cosmice OM: Eminescu este Nocturnul (lucifericul, hyperion), Blaga este Crepuscularul, iar Brâncuşi Diurnul… Operele celor trei giganți ai spiritului românesc sunt într-adevăr axate pe aceste dimensiuni . Să nu uităm că Eminescu a lăsat o enormă operă-templu conturată în Pantheonul secolului său – inclusiv şantierul abandonat prin moartea fizică, este un vast fragmentarium… Iar Lucian Blaga a scris ceea ce chiar el, gândind axial pe verticala mausoleică (Pietre pentru templul meu) şi opera poetică, contopită unic cu cea filosofică. Zic mausoleică prin Solemnitatea acestei opere – într-adevăr crepusculare şi tragismului – manoleic, stigmatic, de origine sud-dunăreană, însă absorbit în vacuumul mioritic şi resmuls din păgânismul arhaic, în creştinismul cu *„turle răsucite”*, sacrificial şi finalmente tot eşuat în fatalismul fosilei mitologii (Manole se sinucide aruncându-se de pe schele; păstorul se supune oracolului, acceptându-şi moartea violentă ca *„dat”*… Q.E.D.(!): recte Meşterul Manole. Tot Blaga a fixat în acest punct interferent mitul tragismului eroic (idem sorginte mioritică! - n.n.). Mă refer la teatrul lui poetic şi la unele poeme (n.n.) - (Avram Iancu); corelativ, aş adăuga, cu *„Sărmanul Dionis”* eminescian. Cei trei titani sunt aşadar trei Civilizatori, trei înzeiți, trei Genii re-ziditoare, trei demiurgi – corespunzând unor trei TIMPURI – CICLURI… Se subînțelege supremația Timpului suprem Ordonator - eonic constrâns în durata umană (Rădulescu Motru) – aşadar Timpului Circular, repetabil şi etern înnoitor: iată epifaniile, iată învierile, iată triadicul sacru.

Şi iată cum Nocturnul face Puntea cu Crepusculul pentru a reizbucni în Diurnul apolinic - solarian al titanului gânditor-arhitect-filosof care esențializează în Coloana Infinitului această ciclicitate de Trei a Ființei întrupate în Facere ea însăşi demiurgică – Imitatio Dei. Studiul lui Gruia desigur este suplu şi bine şlefuit, eu doar adaug fulgurații tulburat frumos de lectura cărții.

Nervul şi inteligența intuitivă superioară, ea însăşi revelatorie, îl oglindesc pe Poetul Lucian Gruia ca pe un comparatist ce explorează cu îndrăzneală, fără complexe, spațiul reflectat în profunzimile Ființiale (ale Fiindului continuum modelator în Materie), celor ancestrale ca şi ale celor dobândite întru cunoaştere şi devenire românească în amplitudine

universală. Autorul trece senin prin treptele-vămi, cu atât mai mult cu cât, consider eu, are înțelegerea poetică a lumii. Matricea stilistică blagiană „ondulează" deal-vale, ridicându-ne fruntea odată cu muntele esențializat magnific de Brâncuşi: axa celor doi are temeiul – vatră sub Luceafăr – ca etern simbol al cunoaşterii luciferice, ca să preluăm conceptul blagian. Prin *„purtare de lumină"*, dar şi prin ipostaza mito-poetică a Zburătorului.

Din cartea lui Lucian Gruia am savurat spiritual – un rar ospăț al sufletului şi inimii! – capitoul *„MINCIUNILE LUI DUMNEZEU - repere fundamentale pentru o metafizică românească"*. Nimic nu cunosc mai înviorător – necesar pentru mintea şi întrezăririle unei cunoaşteri pe care însuşi Blaga o numea Luciferică. Sinteza lui Lucian Gruia este desăvârşită, operă de inginerie metafizică.

…Tare mult aş fi dorit ca Laurențiu Ulici, care anunțase o carte tentantă în acest context, să o fi definitivat… Ulici îmi mărturisea, cu ascuțit spirit de matematician… barbian, proiectul său… Absența tipului pe care Ulici îl definea MITICIST – ci nu mitic! (n.n.) – anume Caragiale – ar fi subînțeleasă, fără nici o discriminare, ca atribut alogenic într-o spiritualitate clar autohtonică, aşa cum o conceptualiza cu ale sale tipologii – ispite Vulcănescu. Altminteri, divagând, dar nu de tot (…), mai erau alde Eugen Ionesco, bunăoară…

Într-adevăr, Lucian Gruia, a gândi triadic este a fi profet chiar şi în satul-țara ta! Calitatea a acestei cărți pentru cititorul de rând dăruit, primesc darul pe înțelesul nuanțat de Blaga – al *„limbajului tradus al inimii"*…. Deoarece *„poeții, toți poeții, sunt un popor"*… iar limbajul lor este cel recuperativ ante-babilonian: necenzurat! Să nu fim nedumeriți: După Eminescu şi Blaga, Brâncuşi – marea dragoste a autorului – inginer, este Egal Poetului!

A auzi paşii profetului este a te racorda brâncuşian Infinitului. Cărțile de critică, proză, poezie ale acestui scriitor sunt ele însele prinse magic în tripticul (fațetele)… fractalice al ecuației pe care ne-o decodează cu inspirație şi gravitate exemplare.

Nu ştiu de unde stărui gândul unui al patrulea : Ion Barbu (D. Barbilian). Însă atunci…triada ar fi fost să fie …patrulater.

Observație: *între sigla editorială de pe copertă (Feed Balk) şi cea din reversul paginii de gradă, (Feed BACK!) este probabil o simplă diferență: sensul de back (engl- înapoi) şi cel de Balk (Balcani?) sunt divergente.*

Un mesager de la Curţile Dorului

Emil ALBIŞOR

S-a născut la 25 mai 1954 în Izimşa, Mehedinţi. Licenţiat în filozofie la Facultatea de filozofie Bucureşti. – 1979. În 1985, obţine licenţa în Drept. Lucrează din 198o până în 1993 în cultură. Din 1993 lucrează în Justiţie.

A debutat în 1969 cu poezie.

A colaborat la cam toată presa literară românească, printre care: Luceafărul, Amfiteatru, Tomis, Orizont, Ramuri, Steaua, etc.

A debutat editorial în 1990 cu placheta de versuri „Călătorind".

Din 1997 este membru al Uniunii Scriitorilor din România.

A iniţiat şi condus revistele literare: Lumina literară şi Caligraf. În prezent este redactor şef la revista „Paradigma 21"

A publicat cărţile: **Călătorind** – versuri; **Arcane** - versuri; **Compania de sunete** – versuri; **Cântec dus** – versuri; **Sud** – versuri; **Nunţile** – versuri; **Manechinul de pluş** – versuri; **Labirintul de fum** – roman; **Ape şi oglinzi** – roman; **Nopţile Moranei; Mărturisirile Automatului von Newman.**

Poem pentru Morana

Sărut

Caut
urma poetului
în această depărtată oglindă
peste care aleargă
aripa grea de polen
a uitării.

Caut!
sărut iarba
aşa cum aş săruta zorile,
murmur amar
ori dulce, ori plin de nectarul
melancoliilor
abandonate în inima iubitei;
glasul şi feroneria poetului
strivit între fluturilor
născători ai văzduhului

Caut!
ating febra cuvintelor
şi mă cuprinde plictisul,

poetesa cu fesele pline
râde azvârlindu-se-n valuri

undeva, dincolo de peretele orizontului,
un bondar se plimbă agale…

Libertatea de a nu trage barca la mal

lui Geo Dumitrescu

uitasem că poezia
nu are nici o legătură cu
oglinzile prin care respiră pădurile
şi văile, şi…

desenasem arcanele,
făcusem inventarul salcâmilor,
mărunțisem fructele;
îți priveam tâmpla
înseninată de vocea melancolicei
stăpâniri a văzduhul

o, câte cercuri
au căzut în privirile noastre!

Melancolia conservei

poemul acesta are gust de conservă;
curg epitetele
peste barba căzută-ntre sânii
distinselor doamne
şi habar n-am
că omul de ceară face plajă
îngurgitând ultraviolete
precum iarba măruntă
sunetul paşilor pierde
peste îmbrățișarea suratelor.

e urât poemul acesta. Atât de urât
încât metaforarul uită
să-l transcrie pe-o frunză de nor
ori pe carnea meduzei
strivită sub lentoarea fierbinte-a
nisipului…

ai…
dragul meu, dragul meu…
cum zace mirarea-n poeme
şi viforul bate la uşă!

Destin

în de sine colind prăbuşitul
până la ciutura umbrei alerg.

beau…

fructul respiră-n
zemoasele teascuri,
nunțile fragede
boaba de rouă coboară,
oceane de jertfă
sărutul dezmiardă

beau…

până la brâu se ridică
turița albă din brume,
până…

ciuta privește, privește
râul târziu amețește
rătăcit,
în de sine colind
amuțește…

Şoimeasca urcare

sunetul era întru blănile nopții
căzătorul ce trup îşi făcuse
din albele petece. Ghemotoc de sulfină
ori agrişă
în somn rostuită;
brume, alani şi ereți –
sicofanți-n joben strecurau.

Vis hămesit
dansau vânătorilor spaima
ca şi cum zborul mărunt al hultanilor
sărutasem
nu pântecul zâmbet
hăul clipea.

(nu vezi mă,
aripa ei de viață,
prețul mirării la piață?

Nu vezi…)

vinete pene de corb
şoimeasca urcare
număra, număra…

Poem cu retrovizoare

Ar trebui să tac,
Să roşu râu ascuns sub geană
Amiaza dulce să mă culce.

Discurs

Spuneam:
să lăsăm
braţele dimineţii
unde plini de mirare
ochii tăi necuprinşi
desfac umbră cu umbră.

Peste frigul din inimi
sunetul abia să pătrundă -

Doamne, câtă splendoare
buzele Ei
trupu-mi cuprinde…

Umbra

îşi plimbă privirea
peste albele sunete

sângele stepei
obraji-i cuprind

albastra-i privire
trupu-mi animă

Întâmplare

ai privit surâzând
urmele zorilor,
orizontul mărunt peste care
blândă, lumina pătrunde
ferecate arcane
în trup de alun
ori de sânger
de graşiţă
risipită sub pasu-ţi…

unde sunt stelele?
unde mai sunt!...

De primăvară

vântul, pe umeri,
ploaia de verde sălta,
buzele tale
flacără şuierau
peste pielea-mi căzută-n amiază

fata cu ochii albaştri
sânul pe mese-şi purta
ochiul spre el dăruia,
miresme de crud
o tăceau
până ce carnea-ntreba
refuzându-şi uitarea:
„Nu tu eşti acela?”

iarba uşor tremura
între două de sunet oglinzi
din ce în ce mai albastre.

Pădurea

învingătorii jubilau sărutându-şi
contul de fluturi ascuns între insule
de parcă, atunci, Arlechino coborâse în stradă
să-şi cumpere somnul ce nu mai venea.

Colombina zâmbea în vitrinele oarbe,
sălcii căDeau scuturându-şi amnarele,
maşinăria cu pântecul plin de cuvinte
scria, ne scria, ne scria…

nu recunoaşte, ţipau între frunzele crude salcâmii
în templul cuvintelor, perfidă, zâmbirea
temătoare pe sine de braţ se purta
lepădând azvârlirea în gâze
precum carnea de oase lepăda
limpede cerul întors
în verde mireasmă
de tânără, dulce pădure…

Crima de a cânta din GOGA şi Radu GYR …

Martiri ai prigoanei criminale comuniste: Familia TARCEA din Hunedoara

Despre hunedoreanul Mircea Tarcea, preşedinte al Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici din municipiu, am mai scris, iar fulgurant am redat episoade din dramele trăite de domnsia sa şi de familie. În numărul trecut sunt mărturii ale detenţiei de la închisoarea din Deva şi apoi în lagărul de muncă forţată. Cele ce urmează au fost obţinute abia în 1991, de către dl Tarcea, la cerere - document coppy extras.

Iată că prin cartea lui Petru BADIU - *„Mărturii din era ticăloşilor”*, editura Napoca Star între zguduitoarele mărturii, aflăm documente care nu au nevoie de comentarii. Din Sentinţa nr.325 spicuim :

„Astăzi 4 septembrie 1959 Tribunalul Militar Oraşul Stalin (Braşov,n red.), întrunit în şedinţă publică spre a judeca pe inculpaţii: MIRCEA TARCEA, Mihăilă Amos, Saftenco Mihai, Lixeanu Octavian, Cornea Cornel, Muntean Miron, Tămaş Silviu…(...)

Capete de acuzare: legionari notorii; duşmani înrăiţi ai regimului nostru democrat-popular; cântau cântece compuse de legionarul Radu Gyr; preamăreau acţiunile huliganice ale elementelor fasciste, desfăşurate în Republica Populară Ungară; au privit cu ură ajutorul dat de către armata sovietică poporului maghiar; (adică intervenţia cu tancuri, n.red.); audiau posturile de radio imperialisre; au preconizat că şi la noi în ţară se va întâmpla ca în Ungaria… etc.

Inculpatul TARCEA MIRCEA, fost membru activ în organizaţia legionară F.D.C., crescut şi educat în spiritul acestei organizaţii fasciste, fiind fiul preotului legionar Tarcea Gheorghe…a desfăşurat o serie de acţiuni îndreptate împotriva orândurii de stat din ţara noastră”…

…„Astfel, în vara anului 1956 inculpatul Tarcea Mircea a participat la o reuniune organizată de co- inculpatul Satfenco Mihai la domiciliul acestuia (?) din urmă împreună cu legionarii. …unde au discutat despre viaţa lor petrecută în închisori, aducând în acelaşi timp calomnii la adresa regimului democrat-popular din RPR…La această reuniune inculpatul Tarcea Mircea a cântat cântecul naţionalist „Doina lui Goga”, iar Mihăilă Amos a cântat romanţa legionară „Vânt de seară”…

Tibunalul, în numele poporului, Hotărăşte :

Cu unanimitate de voturi şi făcând aplicaţiunea art.209 ptc. 2 litera a şi b, penultim C.P., condamnă pe inculpatul Tarcea Mircea la:

20 ani muncă silnică
10 ani degradare civică
confiscarea în întregime a averii
să plătească statului 1000 lei cheltuieli de judecată
...Dată şi citită în şedinţă publică astăzi 4 sep. 1959, la Deva
Baza : Arhiva Min. Ap. Naţionale
Văzut: Comandantul U.M. 02405, lt colonel ss indescifrabil.

*

Îl cunosc pe Mircea Tarcea şi sunt copleşit de ceea ce a îndurat, asemenea sutelor de mii de oprimaţi ai stalinismului *„frăţesc”* şi a acoliţilor bestiali pretinşi democraţi şi patrioţi care au distrus elitele ţării şi pe toţi cei ce aveau conştiinţă autentic naţională; istoria e asasină; mulţi dintre criminali au scăpat şi au ajuns la adânci bătrâneţi, fără avea remuşcări. După ce statuia leninistă a lui Petru Groza conjudeţean de oroare a fost doborâtă din centruil Devei, se aude că o vor sui pe soclu în satul lui Bârcea… Tot pe aici, fiul unui mare criminal antinaţional, Zăroni, din Nădăştia de Sus- Haţeg, se aude că a reprimit averile oribilului personaj pro-sovetic al vremii…Şi mai sunt….În judeţ, mediile relatează că procuratura cercetează crime din acea vreme. Sunt descoperite cadavrele unor patrioţi adevăraţi ca Mircea Tarcea, ale unor hunedoreni împuşcaţi mişeleşte prin păduri… Istoria e asasină şi aşa se pare că a fost împământenită de ai lui Mamona; vai, chiar dintre popii colaboraţioniştii, din stirpea trădătorului Popa Moise , al lui Horia- Împărat, chiar dintre ei – satane în sutane, - au fost şi mai dăinuie. Căci prăsila este demonică şi spornică pri felurimea de vicleşuguri ale…istoriei. Care istorie? A cui?

Memorialul de la Sighet este mult prea puţin faţă de grăzăviile ascunse memoriei şi mai ales generaţiilor noi. Un martir-martor ca Mircea Tarcea ar trebui onorat şi alinat cum se cuvine, măcar din ruşinea de a fi români. Sau dacă totuşi vreţi, din mândria de a fi români, de a fi avut astfel de bunici şi părinţi… Însă Goga, Gyr, Crainic şi mulţi alţii, încă sunt stingheritori (!??) pentru bănuiţi cine. Vina poeţilor naţionali a fost pusă şi pe capetele zecilor de mii de patrioţi care nu au primit *„binecuvântarea fratelui sovietic”*, ca lichelele şi iudele dintre *„ai noştri”*… Cimitire netezite de timp. Cimitire – mausolee ale înjosirii. Gropi comune încă neştiute. Cei ce uită riscă a trăi din nou astfel de delirul… Era ticăloşilor este era răbdării decăzute în laşitate. *„Fiecare naţiune îşi are hoţii şi criminalii pe care şi-i merită”*, cum s-a spus.

Agoniselile s-au transmis urmaşilor, ca şi multe din privilegii… Au lăstărit din pârloaga amneziei şi *„democraţiei ceauşiste”*, alţii şi alţii, ca năpârcile. Rezervele de ticăloşie sunt inepuizabile în acest spaţiu stigmatizat. Securitatea are vaşnici strămoşi în acei criminali, iar dreptatea şi adevărul post-revoluţionare sunt deja erodate cum vedem totul fiind transfomat cinic în circ şi orbire, minciună şi teroare conspirativă …Crima oprimării propriului popor este poliţienească şi o replică la indigo a

fascismului atât de demagogic acuzat de satrapii care condamnau în numele… poporului. Care popor ?

Iată cum tatăl şi fiul familiei TARCEA au fost condamnați pentru vinovății precum cele de mai sus :

- TARCEA MIRCEA , fiul lui TARCEA GHEORGHE- 20 de ani muncă silnică

- TARCEA GHEORGHE, preot, condamnat la 20 de ani muncă silnică

Notă:

Lotul Tarcea, incriminările din 1959… Toți cei pomeniți mai sus, în afară de părintele preot Tarcea, care era mai în vârstă, erau născuți în 1928, 29 şi 30… În ianuarie 1941, când gen. Antonescu Ion a desființat Legiunea, aceştia erau copii de 11-12 ani. De unde atâta… notorietate legionară?

(Petru Badiu, pag. 121.)

„Comunismul a ucis mai mulți oameni decât orice alt fenomen natural sau social petrecut în istorie. Partidele comuniste din întreaga lume au fost cea mai mare grupare de răufăcători constituită vreodată”

(Vladimir Volkoff: Treimea răului: Lenin, Troțki şi Stalin).

”…*- Sunt aici la Păltiniş, liniştit, cu gândurile mele. Mă simt bine şi nu mă sperie bătrînețea. …*

- *V-ați gândit ce să faceți când veți fi pensionar?*
- *Am să încerc să scriu*
- *Numai să aveți ce!*

Nu sunt de la Sighet. Nu aspir la Premiul Nobel, vreau să scriu fără pretenții literare, mai degrabă vreau să depun o mărturie”

Conversație a lui Petru Badiu, autorul cărții, cu Constantin Noica, la Păltiniş, 17 septembrie 1987. Modelul noican este fertil şi cutremurător.

Rezumându-mă cu deplin respect la acest scurte citate, opinez că era normal ca dl Mircea Tarcea şi urmaşii săi, ca hunedoreni, meritau a fi invitații de onoare ai unei lansări pe măsura importanței acestei cărți-document. Dar, cum spunea recent careva, *„românii au acest vechi obicei instinctual, de a uita intenționat cele rele şi de a ține minte şi vorbi doar despre momentele frumoase”*… Nimic mai amar pentru noi, dacă întradevăr aşa vom fi în continuare. Iată de ce închei acest capitol cu Domnia Sa.

Eugen EVU

ABELCAIN sau CAINABEL

- un mitopoeseu -

mi-am amintit cine suntem
în a câta explozie
din haloul uraganului înstelat
mi-au spălat ursitoarele văduve
urmele care inversau călătoria
ca sa nu cunosc
întoarcerea spre moarte
cu spatele

împins bruscat în Asompțiune
amăgit că te voi regăsi ca să pot suporta
răului îi înalț un te deum
sub diferențialele divine

relația mea cu statul
a revenit la început
undeva pe malul drept al Tibrului
odată cu focurile celor ce strigau din cărțile lor eretice
incubatio al semioticei care a ținut în peşteri
o mie de ani curcubeul

şi doliul pe care ninsoarea se îndură
să îl însămânțeze în pustia esteticii Lor

aici unde muntele ascunde izvorul cu numele tău
şi prada se întoarce să îşi desăvârşească
opera ca un bumerang scăpat din mâna înzăuată
a zeului

mi-am amintit dincoace de om
însă nu omul
cel ce sub meridianul de telur al frunții
îl căinase pe abel

abelcainul şi cainabelul
şi madre Lilith cu zvâc plurisemantic
alăptându-şi bastarzii cei smulşi
din cămaşa lor de quetzal

ca pe o stigmă-am purtat
aura fisurată a poesiei din care
catapeteasma urii lor s-a brusc spulberat
să se redeschidă Ochiul

Mi-am amintit cine suntem şi
al cui e războiul
ţinta „cap de om” scump trofeul
clonajelor sacre

cine are ochi de auzit să vorbească
cine răsucit în treimea de jos
se întunecă-n sine
să fie iertat şi purtat pe scuturi
ca întâiul născut
sus la muntele rugului

AbelCain / CainAbel
grafica de Radu RO

În curând
Lin ca un tremur din Dau pe iezer
Doisprezecimea se reîntrupa-va

Fără ştire de chiar moartea noastră
Un adio nu va mai fi
Cealaltă Lumină să cânte !
Nu vă mai fiţi complici spaimei voastre
Lucrarea de singură îi va-ntrerupe la sursă
Destrupaţi din Logos străpuns
viermele de marmoră
şi viermele de cuvânt
viermele de parfum şi viermele subcuantelor
protoplasma fragmentarium
hărnicia morţii prin nerecunoaşterea operei
partea asmuţită asupra părţii
pluralitatea lui Jahweh în delirul
fanaţilor
Vai sentinţei tenebrei
Inumane sunt mila suferinţa naturii şi foamea
aud mari desfrunziri de preluci
între veghe şi vis
Puntea refăcută şi splendoarea
Apheyron
De dinaintea cuvântului

Văd ceea ce ni s-a ascuns voalând suprafeţele
Aici în interiorul textului
Cum în interiorul ninsorii
Viscolit de orhideea mimesis
a chakrelor
răbdând înnoirea lui Unu
În amurg întrezărind răsăritul
Şi logica circulară a

Eonului

Instinctul de vânătoare
Al omozeilor canibali
Legea străină o va uzurpa prin aceea că
Răul de sine piere (…)

Noi vedeam răsturnat.

Departele de aproape…

Cavaler al inimii române în plâns de lumină
Martin SZEGEDI

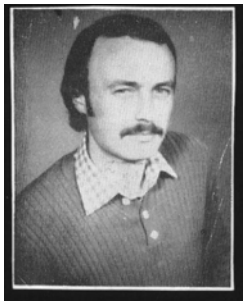

Adevărul Poeziei

Ți-e trupul meu locaş sărac şi strâmt
şi zare-ți este golul gurii mele,
de după oasele-mi mari te-arăți pe pământ
ca şi cum te-ai urni de după zăbrele.

E timpul să le zgâlțâi cât încă mai sunt viu,
să ieşi din carnea mea ca o sudoare
ce pică de pe fața veacului târziu,
când se împuținează feştila-n felinare

Şi sângele de om intră mai în cer
cât un canal în pustietate
şi creştetul îmi pârâie-n eter
sub bolovanul nopții şi singurătate.

Mi se tocește părul sub maiul tot mai greu
şi-mi ninge până-n creier de o vreme,
înghesuit de-a dreptul în abisul meu
abia de mai apuc o dată a mă teme

E o uzurpare, a cui? De către cine?
Ființa încotro oare mi s-a dus ?
Şi cine bate-n grinda ce-n aer mă mai ține
cuiele ce-mi ies prin cuvânt în sus

Şi țintuiesc pe mine a lumii carne mare
străină sau aceeaşi cu-a mea, eu nu mai ştiu
cum merg pe orizont cu ea în spinare
precum cu un cearcăn adânc şi vinețiu.

Februar, West Germany

Descoperiri lirice

Ada IONESCU

Studii:

- absolventă a Liceului Teoretic "Iancu de Hunedoara", din Hunedoara - promoția 1995-1999
- licențiată a Facultății de Jurnalistică - Universitatea "Lucian Blaga", Sibiu - promoția 1999-2003
- studii în derulare - Facultatea de Litere şi Arte – Universitatea "Lucian Blaga", Sibiu - an terminal
-

Experiență profesională:

- redactor Euro Forum - Sibiu - 2003
- redactor Euro Obiectiv 20 - Hunedoara - 2003 - 2004
- redactor Ziua - editia de Hunedoara - 20003 - 2004
- specialist relații publice - Asociația "Sprijiniți copiii" - 2004 - 2005
- redactor - Radio Color Hunedoara - 2005 - în prezent

Îndrăgostire

Străzi ondulând vertical,
împingându-ne unul spre celălalt,
grindină fluidă de miere,
curgându-ne pe obrajii rumeni.
Nerostita tăcere.
Purtam rochii albe, lungi,
cu mici flori si volane,
ii stilizate, pe tălpi mirosul verde al ierbii
pudrată cu rouă.
Între noi începuse să plouă
cu zâmbete; din ochi ne urcau curcubee.
Farul din Alexandria
ne apărea mult mai aproape.
Din păduri se auzeau cerbii,
Corăbii mitice pluteau pe albastrele ape.
Mână în mână păşeam pe Calea Lactee.
La urechi ne înfloreau pârguite cireşe,
vrăbii gureşe
ni se aşezau pe umeri, pe brațele goale,
pomii turcoaz înfloreau alb, roz, violent
rupți de pământul absent.
Palatul Bruckenthal, cafenelele,
Piața, Catedrala
se perindau ca nişte clişee,

printre fluturii uriaşi care ne izbeau pleoapele.
Între noi cântau nimfele, apele.

Poem

Nu te teme!
Cu picioarele goale ieşim
în plină primăvară:
pe iarba albastră de cer
ne vom arunca inimile roşii,
sub ucigaşa lumină solară.
Pe bulgări de lut negru
ne vom întinde oasele.
Din întuneric voi smulge
toți ghimpii durerii.
Îmi voi pune palma subțire
sub fruntea ta;
voi împrumuta
spada unui heruvim
ca să te apăr de moarte;
iar din fuioare de raze şi funigei
voi împleti, cu vinete degete albe,
aripi de zbor pentru noapte.

Oceanul hierofant

Stăteam amândoi,
dimineața,
în fața oceanului tulbure,
urlând dezlănțuit în toate
cochiliile eşuate pe țărm,
în toate timpanele singurătății.
Valuri cenuşii,
invadate de ierburi de mare,
încercau să iasă din ele însele
ca dintr-o maladie incurabilă.
Ne loveau peste ochi, peste buze,
ni se agățau cu deznădejde
de obrajii trandafirii.
Stăteam amândoi
la capătul digului vechi,
suspendat pe piloni
drepți, carbonizați,
ca două statui în inima
unei stele stinse…
Fețele ne erau ude de ploaie,

eu țineam dreapta pe balustradă,
tu mâna stângă.
Iar cu mâinile care
ne rămăseseră libere
ne țineam în palme unul pe altul.

Perpetuum Mobile

Soarele amiezii îmi invadează
spațiul intim.
Cu pietre limpezi îmi sparge
ferestrele sufletului,
întoarse spre vest.
Lumina năvălește în cameră,
ca o fiară turbată într-o cuşcă,
adulmecându-şi prada.
Cu tentaculele memoriei
pipăie pardoseala,
cei patru pereți, aerul rarefiat,
propriul meu trup...
Mă împinge spre colțul aspru
al Sinelui
şi curgând nestăvilită
spre mine mă înghite,
îmi zdrobește oasele,
cu dinți de miere lucidă
îmi sfâşie carnea.
Sunt digerată în propria mea limfă.
Mă prăbuşesc în spărturile cerului
printre norii spasmodici,
ca între două infinite absențe.

Înviere

O, de n-ar mai veni niciodată
ziua de mâine!
Dac-aş rămâne încremenită
în dimineața dimineților,
născută din învălmăşirea
întunericului cu lumina!
O, dacă n-ar mai trebui să ies,
din mine însămi la fiecare
cântat dureros al cocoşilor,
dacă n-ar mai trebui să îmi arăt dinții
lungi şi lucioşi,
dacă n-ar mai trebui să mă prefac

că râd în hohote!
O, Doamne, dacă m-ai bate în cuie de aur
pe lemnul styraxului
şi m-ai îmbălsăma cu smirnă...
Dacă m-ai pune
cu mâinile tale în mormânt,
dac-am juca amândoi un joc
fără cuvânt
şi mi-ai striga, Doamne, râzând:
„Ieşi, Lazăre! Ieşi!
cel fără de pată te caută şi te plânge!”
Aş învia numai pentru tine,
Doamne, îţi jur...
Aş ieşi, în fiecare dimineaţă,
ca un copil
din capcana de bale şi sânge!

Complicitate

Dimineţile se insinuează între noi
întotdeauna perfide,
întotdeauna râzând asurzitor,
aruncându-şi măştile portocalii,
în ferestrele transparente.
Atârnată între lumi,
îmi scot trupul prin lume
şi-l scufund frenetic în singurătate.
La doi paşi în urma mea,
pe urma mea invizibilă,
calcă îngerul...
Mergem în şir indian
ca să nu fim descoperiţi
şi aruncaţi jos
de pe cruce...

Mărturisire

Sorb, noapte de noapte,
cuvintele pe care nu le rosteşti.
Între noi o fereastră măgineşte spaţiul.
O spărtură în întuneric
ne desparte şi ne apropie.
Îţi recompun chipul din umbre.
Mi-e sete! Mi-e sete, îţi spun!
Mi-e sete de palmele care nu m-au atins.
La peronul acesta niciun tren nu vine,

niciodată!
Cum să îmi spăl trupul impregnat
cu absența ta?
Mi-e sete! Mi-e sete, îți strig!
Îngeri de cenușă coboară,
cu tălpile arse,
spre inimi albastre de frig…

Menestrel în absența cruciatului…

"- Mi-am înscenat plecarea…"
Nicolae SZEKELY

Poetul hunedorean Nicolae Szekely este un muzician- menestrel parcă desprins din legendele cu trubaduri şi domniţe ale Castelului Corvinilor. Dar poezia sa nu este trădarea muzei ci tandemul artelor gemene.La Nicolae Szekely cuvintele devin şi arpegii şi solfegieri şi lemn de rezonanţă ale unei vibraţii de profunzime, iar muzica preclasică şi nu mai puţin genurile de ultim impact, inclusiv pavanele, Hendrix, ori mai nou muzica medievală reîntoarsă la Castelul Corvinilor , fac din poezia sa ceea ce face chitara sa clasică, din ecourile unui lamento straniu, parcă întors în radarele memoriei noastre ancestrale. Romantismul liricii lui, a evoluat spre o expresie când ironică-sacrastică (*„Buletin de ştiri"* asta este) post-modernistă, când uşor sceptică, ba chiar aderând la *„agonismul"* promovat pe bloogurile douămiiştilor… Dar de fond, amintind de cartea lui esenţială, a răscrucii iniţiatice, „Alchimia divinului".

Premiile muzicale (solist chitară clasică la Predeal), dar şi cele literare, Premiul Filialei Arad a Uniunii Scriitorilor pentru poezie, colaborarea onorantă cu reviste şi edituri exigente, confirmă mai mult decât ce a fost o promisiune: o vocaţie. El a fost şi tehnoredactorul revistei transilvane *„Provincia Corvina"* încă de la fondarea ei, timp de zece ani. Nicolae Szekely este excelent receptat de criticii generaţiei moderne, împătimit de carte şi autocunoaştere, tenace, ultrafin *„diapazon"* şi al poeziei altora. rafinat şi poate uneori inflexibil…

Limbajul său poetic este dintre cele mai armonios structurate, ultra-plasticizant, rostindu-se cu subtilităţi de mare finețe, din care ţâşnesc jerbele metaforei revelatorii, nici un interval lăsând loc prozaicului. El scrie o lirică a intervalelor, as suspendărilor şi lent- descompunerilor pe inefabilul de petale al metaforei. Cultura poetică transpare în volute ludice, uneori onirice, alteori în livrescul aluziv la care se dedulceşte cu un pragmatism frust. Deoarece el îşi trăieşte poezia - textul cu o ardoare

aproape dureroasă, transfigurată, pesemne catarsic. Odinioară era singuratic trubadur, la „Amfiteatrul Satelor" pe vremuri, la Castelul de la Săvârşin sau în sala Cavalerilor, ori a Domniţelor Corvinilor, ori la Rum, Cicele sau Szombathely, în Ungaria, unde am purtat poezia şi muzica ca mesageri din Transilvania. Dar poate acordurile lui semantice transpar şi răzbat din poemele recentei cărţi, *„Buletin de ştiri"* (Editura Mirador), dincolo de o maliţia şi ironismul parafrazic, ce vrea să disimuleze tandreţea preclasicului, în crochiuri desuete. Translucidul face aluzie la Odysseas Elitis, vine dintr-o lumină interioară, ezoterică: sentimentul valorifică un cristal.

Gelu-Eugen EVU –Revista Agero 2006

Buletin de ştiri

nu mai vreau clip-art-uri
nici să ţin viaţa în mâini ca pe un dar preţios
mai bine citesc nişte poeme 2000
mai aflu una alta una altul la ce oră se trezeşte
cum coboară din pat după un ziar
    îşi aprinde o ţigară
câte o replică inteligentă apoi o întâlnire
ca între prieteni desigur cafeaua vinul berea
apare şi soarele negru enervantele detalii
detalu detala

scuzaţi bâlbâiala petala

Pietrele

„iar ca sentiment un cristal"
ca de obicei
dimineaţa înainte de a coborî din pat
fac un scurt inventar al evenimentelor
care se regrupează în viaţa mea
care de pe unde
apucă
în zona frunţii un ţânţar umflat de sânge
ridică miniaerul
ca pe o mică sferă deasupra capului
măreşte şi tulbură percepţia
„cine e fără de păcat să arunce primul"

mai târziu
ies în întâmpinarea femeii păcătoase
cu o cană de sticlă plină ochi cu apă rece
ea calcă peste degetele mele subţiri
mă trage către o pizzerie din apropiere
„dar apa era pentru a răci motorul" zic

nu-i nimic răspunde ea vom arde
împreună în carburator
şi-mi voi scoate pietrele din rinichi
când mă vei iubi cu adevărat

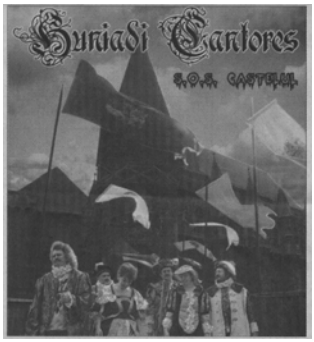

Şi mi-am înscenat plecarea

melancolia ca lipsă de politețe
aluniță-frunte-cometă ceva
ce seamănă a poem
ce era mai deosebit în tine arde se destramă
e mai rar decât zmeura dintre frunze
roşu stins arome de zăpezi netopite
cruci însetate lapte zdrobit în lujeri
fierul din vegetale săgeata din crin
sabia din măcriş ridichea din lăcrămioare
fața albă din sânge şi fața roşie
mă ridic şi plec nu mai aud ce spui
mă voi întoarce mâine
cu o creangă de corcoduş
plină cu grenade

Pictorul

culorile urmează smerit obiectele
numai pânza se ține tare
de parcă ți-ai ține strâns pijamalele
pe coapse

fluturii se ridică greu de la pământ
cu aripile încărcate de uleiuri

hai s-o lăsăm baltă
uite cum în zare
pensula retuşează un asfințit murdar
şi ratează

Poem

te plimbi pe lângă mine
dar atât timp cât îți place
cu ce muzică te ademenesc
te suport

chiar ating cu degetul
membrana asta muzicală
pieptul tău care vibrează
în ritmuri dodecafonice

ei dar toată filozofia se duce de râpă
la priveliştea asta grozavă
încercarea disperată a sânilor tăi
de a sări afară
din ei înşişi

aţipeşti (semn de carte) în braţele mele

Diferenţă şi păcat

shakespeare kant
o caisă un dovleac
platon novalis
o rodie o cugetare
schopenhauer picasso
strugure şi nucă de cocos
rimbaud elytis
aguridă şi extaz
bach şi merele
felii de pergamute dali
pipa şi vioara lui einstein

Singur ca o trecere peste calea ferată

gara era ceva obişnuit pe vremea copilăriei
vegeta chiar în dormitor aşa de-a dreptul
trenurile treceau prin şira spinării
bodogănind pe traversele neuronilor

proaspăt curăţată hemoglobina de anticorpi
eu îmi terminasem treaba printre rânduri
îmi aşezasem frumos hainele
pe o poveste cu sandale
când tocmai începu dezastrul vacarmul

universala gară cu şuierat
de fanfară şi transpiraţie

izbea cu stâlpii de înaltă tensiune
în moalele capului
(tu te spălai netulburată în
mijlocul iernilor
cu apă jumătate gheață
jumătate viol)

Curiozități

*

abruptă procesiunea
procesele

sacrul
din ce în ce mai puțin profan

din spate
urlă religia
și mulțimea gălăgioasă
mă împinge înainte

*

în loc de fular
curcubeu de baltă
în loc de iubită
poezia lui t.s. eliot
în loc de margini
„dintre sute de catarge”
sau cum ar fi evoluat literatura
către anii 2000

*

apă și resturi de inimă
apă visată de tine
apă în care ni s-a injectat nemurirea
adică praf în ochi

*

pe dealurile de la Sântuhalm
e o liniște încordată
numai câteva căpițe arată că ar mai
fi ceva mișcare
în rest
numai vânt și flori fierbinți

*

sunt unul din eșecurile tale, Doamne
toată vina e a Ta

toată vina o porți Tu
asta aud eu
în țipătul gri al pescărușilor

Cu alți ochi

de fapt sunt cel autentic
(adică altul) când mă privesc în oglindă
cu ochelari (alcoolul tare
al lentilelor)

am o privire verde și susținută
de trecerea anilor
ca o caracatiță îmi mișc brațele
să mi le pot vedea
și în interiorul
inteligenței așa zis umane
descopăr o formă subacvatică
de reflectare

de afară claxoanele și bubuitul străzii răzbat
ca o bătaie de inimă
până aproape de mine
și se lovesc de faianța tăioasă
atunci privesc spre fereastra mică
a sălii de baie
cum se înclină cerul să privească înăuntru

cu ochii unui guguștiuc

Secvențe

tăietură de cuțit în carpații meridionali
/ visează porumbul aşchii amerindiene /
serpentinele încalcă regula de aur
încetinesc urcușul zgândărind
cocoloașele de ghips de sub pleoapele orbilor /
de care se împiedică la mers /

/ păşind pe pământ
Dumnezeu a găsit apă în nişte
adâncuri mediocre
le-a întins şi a dezinfectat lumina /

o mulțime de exclamații
și aparatele foto țăcănesc de zor /

apoi a prescris drept replică o oglindă /

dacă aş fi piersică te-aş muşca /

Blues-ul tinereții mele

colț de stradă rom și umbre decor
tobele băteau din senin
fără să le fi atins nimeni
stăteam față-n față și abia stăpâneam
triburile de sălbatici

acum
ca două mlaştini ne unim în puncte diferite
mâna ta pe nisipul meu mișcător
mâna mea pe corsetul tău de amazoană

în alte vremi
primăvara o traversam
prin locuri nemarcate
nu eram de acord nici măcar
cu doza minimă
de nepăsare

salcâmii aruncă în noi cu venin
apoi vine și chinuita vară

am scos la uscat hainele pe sârmă
stau acolo de câteva zile nu-mi vine să le strâng
aştept să apară cineva cu aceleaşi măsuri
să le îmbrace

Întâmpinarea echilibrului sau rămas bun poezie

se-ntoarce timpul peste gard
umăr lângă umăr

la orizontală câteva trepte lipsă
desăvârşesc momentele reale

în apropiere mişcări destinse
ridică-n jurul meu o lacrimă enormă
în care plutesc vacanțele

metoda de a-mi ține echilibrul ar fi să
cuibăresc în palmele creierului
idei mai puțin fragile

….şi CINCI PICTORI la Turnişor

Tabăra de… cinci inşi de la Cinciş

…Statornici aliați ai scriitorilor, pictorii noii Renaşteri culturale sunt prezenți ca un simbol la închiderea virtualului nostru simpozion.

Aşa suntem de mulți ani, împărțind zbaterile şi reuşitele,uneori răzbind să colorăm singurătatea, să încetinim suferințele,: scriitori şi plasticieni. Ceea ce ne diferențiază, paradoxal, ne reuneşte mereu. Dan Pichiu, Tiberiu Balazs, Pilu Gaina, Radu Roşian, Torino Bocaniciu.La vernisajele lor, aici ori la Deva, în edițiile Taberei de la Cinciş, mereu ne-am simțit mai poeți şi am încercat, prin cuvânt, să-i facem a se simți mai pictori… Sunt dintre cei cu care ne-am lăudat şi prin Italia Ungaria, Franța ori Australia unde ei au fost mesageri ai de critică şi laureați la diverse concursuri din țară, sau internaționale, girate de Academia Il Convivio ori Francesco Petrarca … – în ideea conviețuirii şi a comunicării elevate, prin arte, dintre neo-latinii ce suntem. Cei ce sunt şi ilustratori de carte, îmi sunt de două ori amici. Cei ce nu-s aici, nu ne sunt duşmani, ci doar ai altei Curți… Bugetul nostru este Arta, şi răbdarea sau nerăbdarea ne sunt colorate ca nişte vitralii spre interior… Rolul umbrelor, în pictură, este şi rolul tristeților în contrapunctul Bucuriei. Pictopoezia egal Poepictura.

Da, *ut pictura poesis*, şi da, ut poesis, imagine. Da-ul din nu şi Nu-ul din da. Complementare. Modulatorii. Empatetice. Cheia acestui acompaniament reciproc este magică prin simplitate: prietenia elevată, absența invidiei şi a trădării…

Unul dintre ei, Pilu Gaina, vi-i prezintă în aceste glife de celuloid. Între peisaj şi pictor este un spațiu al vibrației unisone.

Iar Ion Urda încheie, lansând cu patos chemarea la simțire unică întru veşnica Renaştere a spiritului creator pe milenara vatră a Provinciei Corvine:

Cei cinci în ordine:
Radu Roşian, Torino Bocăniciu,
Dan Vifor Pichiu, Pilu Gaina,
Tiberiu Balazs

ATUNCI VOM FI FLACĂRĂ….

Oameni paşnici, strămoşii porneau, în fiecare vară, război spicelor cât vrabia cu paloşul încovoiat ca o seceră şi, neştiind alta, procedau la fel şi cu lanurile duşmanilor unduind la hotare.

Răscruce de vânturi au fost, peste vremuri, plaiurile acestea… Ca să reziste, străbunii şi-au înfipt adânc rădăcinile în munţii şi dealurile locului şi au rămas neclintiţi în faţa urgiilor.

Chiar dacă unora dintre ei li s-au cam pleoştit mustăţile ocârmuind regate cu naţii mândre venite călare de pe neştiute tărâmuri, rădăcinile lor sfinţite în pământ binecuvântat i-au înălţat pe culmile măreţiei în luptele cu păgânătatea. Probabil că din rădăcinile unor asemenea strămoşi s-au împânzit ţinuturile noastre cu filoane de aur şi fier. Candelă la mormintele străbune a fost primul cuptor în care şuvoiul incandescent al fierului a devenit simbol în memoria locurilor, alături de corbul corvin cu inelul de aur în cioc.

Cu timpul, cântecul oţelului a devenit dominanta locurilor. Flacăra nestinsă a Hunedoarei a aprins suflete, a luminat cugete, a înălţat vise. Oameni ai locului, cu pana strălucind în incandescenţa vetrelor metalurgice, *„ca-ntr-o baladă a meşterului Manole mai evoluată”*, au demolat şi zidit metafore, au ars fulgurant şi frenetic întru iluminarea urmaşilor.

În fiecare creator stă aprinsă o flăcăruie, fie lumină interioară, fie sursă de invidii şi răutăţi, fie jertfelnic pe altarul inocenţei…

Ne putem purifica mistuind în arderea creaţiei orgolii şi vanităţi, dăruind fără a cere nimic în schimb.

Atunci fi-vom cu adevărat flacără strălucinând semenilor! Am trăit să văd astfel de oameni, contopiţi cu flacăra, oameni cu lumină proprie…

Octombrie 1999

din ***Provincia Corvina – supliment de Zilele Hunedoarei, 1999***

Partea a II-a

MÂNCĂTORUL DE FURNICI

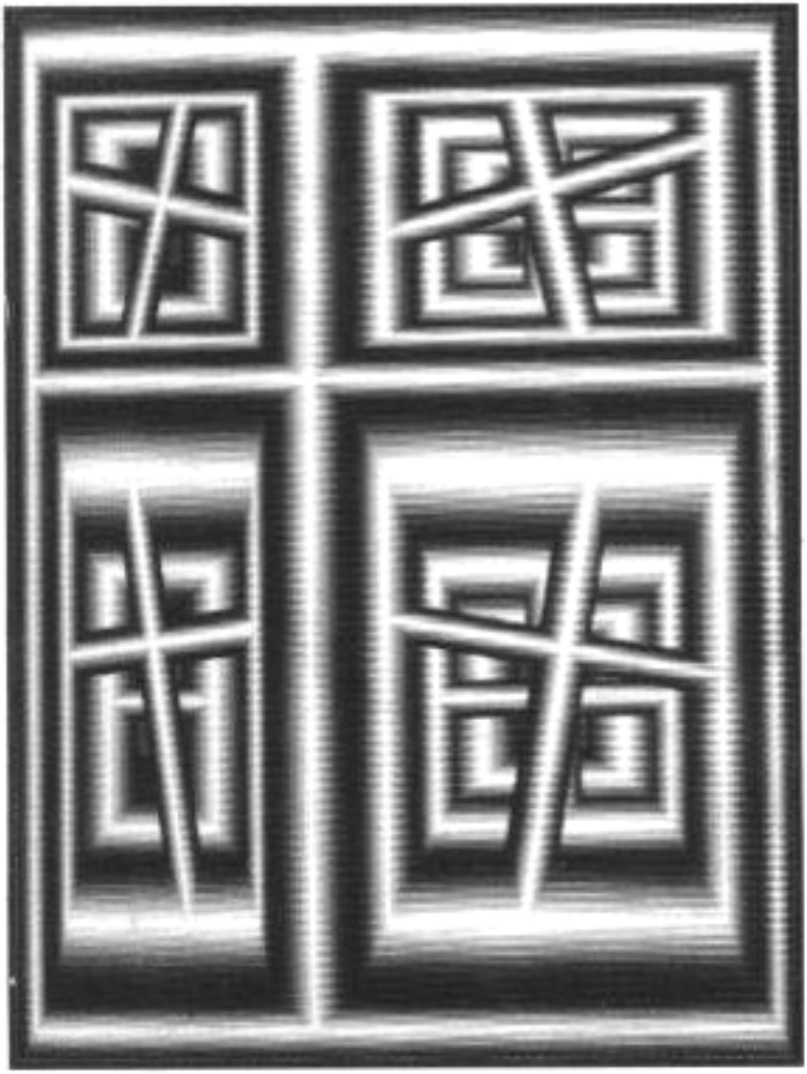

Op-art, by Tibor FAZAKAS

Pamflet şi dare de seamă

CARVAZÂCĂ …DEMONCRAȚIE ?

AGONISMUL /
O PROCLAMAȚIE GLOBALIZABILĂ

Auto-motto :
Tu să taci când vorbeşti cu mine!
Cine are urechi de văzut să vorbească !

Ceea ce se profilează de doi - trei ani (şi proliferează într-o veselie), ca un posibil Curent Contestatar Românesc de Reintegrare în UIE, este **Agonismu**l: atitudinal, caricaturare grotescă (de la Grotă? De la Matto Grosso?), cinică, cioranistă (de la Cioară?), nițel şi manelistă (de la Ana lui Manele???), operând naşpa and super, prin violența limbajului, asupra însăşi Poeziei… Pornolirismul, no problem, adică porno a la giorno (!), creşte într-un an ca altele (!) în şapte, doar suntem în țara lui Făt Frumos Fiul Iepei, a Poveştii Porcului, dar şi a Poveştii pulei, (de Ion Creangă Răspopitul)… Dar şi a lui Jumătate de Om pe Jumătate de Iepure Șchiop, ca să nu zicem a lu' Drakula Implementatu' de Stoker et Erzsebet Bathory!!! Tartarul o fi implementat oare şi inscripțiile alea de la Tărtăria, cu alde zeul Șaue (de unde aeroportul Șăuleşti, dacă nu şi expresii ca „bate şaua să priceapă măgarul", „Șeu" – artist plastic, etc? Ce zici, dom-ne Brilinsky şi domnule Gligor Haşa ??

De ce să tot conspire alogenii, adică ai lor, şi să nu la o adică (carvazîcă) NOI? Iar acesta, agonismul, e un fel de fiu din flori, tehnic zicând, o clonă, să avem şi noi priorități, că genialoizii s-au prăsit de parcă proliferează prin spori…

Intermezzo :

…Cântă zeiță mânia ce-l cuprinse pe Peleanul Pepelea Apollo şi jos populismul, jos manipularea şi sus manipenisarea!

BIRLIC :

„- Da şi s-a-ntâmplat, citațene ?

„- Iaca m-a-ntreabî pi mine şi s-a-ntâmplat!?? Păi s-a-ntâmplat o covîrşîtoari imoralitati politicî", nene Iankule!" (cit. Caragiale)...

Cum să-i combați textual pe nimuricii aiştia, fără să te spurci şi tu, carvazîcă Digital ?!!Că ni fornicî sub amprenti, bre!

Cestiunea arzătoare este că… hâm… nu ai cum să ilustrezi prin citate porno, ca-n rubricuța Poiana lui (C)Iocan din Oglinda literară… decât pe ici, pe acolo, prin părțile nițel ruşinoase, că hait!, rişti să te ia peste picior, ghici ciupercă ce-i, avocatul boborului, nu spui cine, persoane importante la ordinea zilei, moncher! D-apoi să-i traduci, să exportăm în UIE avântul acesta post-revoluționar original de tot?! Slabă nădejde să găsim tradittori,

iar occidentalii au trecut demult la alte cele, Spice Platinum, industrie big porno video and Hollyvood post Robin Hood.

Intermezzo : *cu plecăciune, facem precizarea că eminentul universitar Luca Pițu lingvistolog auro-atlantic nomber one, n-are a ne imputa vreo pastișă stilistică zicând, deoarece noi nu parodiem, ci parafrazăm, carvazîcă ! (E .Evu)*

(O ştire recentă din EV.Z. arată că în lume la ora actuală sunt peste 6,8 milioane de bolnavi mintali şi, văleu!, peste 6o de milioane de SCHIZOFRENICI… Frenezia porno a lovit România literanică pe vreme de **Demoncrație… s**chizoprenica de renume mondial, of Troacă, a fost canonizată de cripto-fripto ceaușiști, pe când şi tov. general Pleşiță et company, adică ETC ?)… Statistica este ceva mai grav ca inundațiile, criza aviară şi într-un fel, criza ovariană. Oare un recensământ, ori un little referendum, ar rupe o cifră cu şase zerouri din zonă?… Poate că Pornolirismul cu aripa tânără Agonismul, sunt contaminări simpatetice dinspre artele plastice răsădite de capriciile lui Goya, de Salvador Dali şi videniile lu' Brauner?… Absolvabilii Academiei de Arte (foste) Frumoase vor ştii mai abitir unde bat Şaue şi unde Iapa intră-n călduri tropicale? Carvazîcă !

Țin să precizez că la Hunedoara, unde trăieşte artistul plastic zicând întemeietorul ZOMBART-ului, prof.Constantin Zgîmbău, trăieşte literar şi plastic, cu voia dvs nu ultima pe liste, şi Mery Nastratuşnik , care-mi spuse că e o Prea-Cuvioasă, aşadar spiritul revoluționar este efervescent, resurect, concupiscent şi recuperatoriu rezistent prin kultură (N. Manolescu dixit) - iar uneori a dat roade şi chiar slujbe comunitare!

Se rezistă ceva de se sparie gîndul, vorba lui Bulă: „- Domne doctor, când cuget, mă doare capu'!" (Apropos: ştiați că un senatore, poreclit Dăunescu, a făcut, cugetînd, bătături la frunte, dar şi, pardon, la şezut ?)

Intermezzo:

Dl tov preot ex-direttore la kultur județ, I.O. Rudeanu, mă apostrofase într-un interviu solicitat mai anțărț pentru Provincia Corvina:

„- LA VREMURI NOI; OAMENI NOI! Ce, vreți să-i dau pe toți afară? Ce urmăriți Dumneavoastră!"

La vremuri noi, oameni noi, doar că 7o% din subordonații săi depăşeau 3o de ani de şedere în posturi (nu de Paşti, nu de Crăciun, ci posturi – posturi, măi darling!) Iar Înalt prea Adâncitul cădea „ca dracu" la vernisaje, căci nu e compatibilă tămâia cu pictura sexi, nudurile şi alte cele vechi şi sfinte)… Cu ighemonicon bogomilic şi Metodic – Chirilic!

Carvazâcă d-sa era OMUL NOU, cu sublaternativii Pretisor, et comp alți nouă meşteri mari, califi şi zidari… ! IO, ruteanul, mi-s omu'nou!
Gura păcătosului adevăr grăit-a! Slava dlui ca l-au debarcat.Bogdaproste!

Cum ziceam: n-ați auzit de picto-poheta asistată social, cuvioasa lui mucenică, Nastrușnik?? Păi A primit premiul 3 când era pionieră la școl gen din Strămutații di Vale, scrie pe coperte, scrie și-n carte!)…

Cică pune acatiste (dar și bârfe, proteste verbale, că nu i-am oferit trei fraze de „recomandare", deoarece vrea să fie primită în USR! „- Da ce, pe mine de ce să nu mă bage-n Uniune?"

Straşnica năstrușnică bate birourile la județ, să o sărbătorească, deoarece hunedorenii nu o înțeleg, dl Evu nu și nu! Din județ, la solicitări telefonice, am recomandat 5 și am refuzat, cu vrere de bine, alți 9! Cine m-a făcut scriitor, de m-au „băgat și-n Who's'Who?" De ce nu-i face domn primar cetățeni de oroare ?

Talentatul cu carul Titi Zgâmbău „de Hunedoara" este măcar consolat: este salariat cu „Curierul Hunedoarei", policolor și custode suprem al Galeriei (de arte plastice, față cu un gromleh made Marmosim - Videanu by Videle trans-Bucureşti) – să mor de râs dacă nu-mi place! Știe, dom-ne, să-și facă imagine, e mai înzestrat ca paparazii mototoli ai Inteligence Service! Scrie-n România Liberă că la procesele din Bucureşti, avea casetofon și i-a întregistrat și pe magistrați!

Titi al Nostru, este un artist genial, pă bune! A fost, cum spune chiar el, poreclit încă din studenție ZOMBI: un lider nu doar sindicatelor studențești din anii 9o, ci și al acestui curent transoceanic (dar ce zic eu? MAELSTROM!); emisese în anii 9o un Manifest pe care-l numise „ZOMB-ART"… Cu fotografia lui marfă, în cămașa cu arnici, pardon, suman alb.

Am citit lista fostului PNȚCD județean, era pe-atunci ultimul pe listă, cu voia Rutenilor recosmetizați, așa că și-a dat Dimisianu, cum ar zice Dumitru Hurubă ! A făcut ceva PEDE(va)!

Titi este și graficianul revistei Memoria, adică a gropii comune ancestrale a stalinismului, ceaușismului și – sperăm – a ilicit-escismului bruchanian …

Sunt semne că pe listă pot ajunge și becalienii și vanghelienii, dar și ăia cu „- *Cine eşti tu, BĂĂĂĂ? Sescule*!" Zău că mi-e simpatic, știe să-și facă promotion în presa județului și la mahării dâmboviți. Bine le faci, domnu' Titi! PROPUN onor Edililor să-l sanctifice și pe el, nu doar pe mine, cu titlul **de „Cetățean de Onoare"! Serios,** nu glumesc!

Intermezzo (sau încurajare de a muri onorat):

H.C.L. nr. 3/ 2oo7 – a aprobat modificarea și competarea art.11, din anexa la H.C.L nr. 21/ 1997, după cum urmează: „Art. 11 – Persoanele cărora li s-a acordat titlul de „Cetățean de Onoare" al municipiului Hunedoara beneficiază de următoarele drepturi: înscrierea în Cartea de Onoare a municipiului; gratuitatea la accesul în instituțiile social-culturale, în locurile publice cu plată (deci și la WC publice, n. N . ?) și în utilizarea mijloacelor de transport în comun din municipiul Hunedoara; ***acordarea***

unui ajutor financiar *(subl. „Curierul de Hunedoara", n. n) familiei persoanei decedate, căreia i s-a acordat titlul de „Cetățean de Onoare".*
(Publicația Curierul Primăriei – Consiliului Local din Februarie 2007, pag. 2)

„Eugen Evu n-a existat!" Au existat doar nişte… şi ptr că trebuiau să poarte un nume, li s-a spus… Zombartiştii, Călăuze, Agonişti ş.c.l !

…Iaca, vorbim în dodii, „*căci va fi sub palarie, ş-apoi şini treabă are*!!!" (Eminescu). E vremea semioticienilor, euristicii şi codurilor ecleziastice, aşa că cetitorii vor decripta voioşi, deoarece cititorii noştri sunt cu mult mai deştepți ca ai lor !

Dacă vreți, presupuneți că Titi nu a existat, aşa cum nici Eminescu n-a existat, doar asta învață, după Marin Sorescu, evangheliile alternative, carvazîcă manuale şcolare ale tranziției, neh? Mai ştii, pacatili mele, poate că nici Eugen Evu n-a existat? Nici o duzină de alți artişti plastici şi scriitori Hunedoreni?! Universul este multi-dimensional… Carvazîcă!

Etimonul de ZOMBI vine de la zombi, preluat din mitologia africană, traductibil la noi prin vampir, moroi, (nor-noroi, moarte-moroi etc.) priculici, sau mort care-i bântuie pe cei vii, dar ...agonici… Titi ştie ce are cu „memoria", cu geambaşii şi cu insultanții: îi dă în judecată, le face caricaturi, combate bine! Năstruşnik!

EUHARISTIE sau mărturisiri complete: Eram un pic sunt supărat că Titi cu Kamera nu m-a lăsat să fac fotografii când cu „O beție cu Marx", Maia Morgenstern, pentru interviu... Dar mi-a trecut, mi-a telefonat actrița şi mi-a explicat că nu merită, mă pupă, zice, dar „**e sătulă de toate"**… Să fie o atitudine Agonistă*?* ***Şalom şi Salam Alecu! De Purim, un teanc de money pentru Nati Meir!***

Zombartismul a fost scornit isteț, a la maniere de tinerii furioşi (the furrie mans) autohtonici, post-gnostici şi mesianici milenarişti, de plasticianulul sus denumit. Neagreat de unii, blamat de aceeaşi, dar nu prea, deoarece Titi are ac de cojoace şi tot ei zic că bine le face.

Repet, susțin public decernarea, de Ziua Hunedoarei, a **titlului şi Cheii Cetății (Sau Şperaclului de Fontă!) şi de Cetățean de Onoare, deoarece titlul de noblețe „de Hunedoara" l-a obținut deja de la Ordinul Cavalerilor** care se joacă cu istoria în Curtea Corvinilor… L-au botezat cu sabia de lemn, ritual ne-massonic! Să-şi facă fiecare treaba !!!

Noa şi ce? Ioan de Hunedoara să fie Unicul înnobilat? Propun, carvazîcă, şi înființarea titlului de „**Atletul lui Hristos**"! Nu de alta, dar musulmanii au ajuns din nou la porțile dunărene, cu cap de pod Salligny-Beizadea Fanariotis, pe Dâmbovitza!!! Şi terminați cu disputa numelui adevărat al Corvinului: Păi nici acum nu e clar, a fost IOAN sau IANCU? Ianci, Ion, Ianis, Ienache, Ianke, Johanes, Johny, Ianăş, Iohansson, Iona, Ianus, Ianko, Johhan, Ionescu, etc - că doar suntem plurilingvi, cu comisar la Bruxelles, măi dragă !

*

Dar să ieşim din ograda noastră, care , oricum nu mai e a noastră, e a Lor. Omul care merită nomber one Premiul inventatorului cu remuşcări suedeze, al dinamitei (dinamica mitei?) este dl Titi Zombart. Zombartismul este Mama Fracturismului lu' Marius Ianuş, Dan Iusuf - Jospeph, Alex Muşină şi vetriştii (dar nu de tot!). Veritabil precursor zonal al Agonismului pus în practică demoncratică, prin Implicarea Artistului în Stradă, ab initio în Piaţa Scînteii, apoi exportat prin proiecte jos-ţinute, sus văzute-susţinute, în Piaţa Comună, recte economia de (bani la) Piaţă în care au intrat călcîndu-se-ntre picioare recent şi românii, recte Bruxelles and Stress-bourg! Jos stress-burghezia proletară marxist- laminoristă!

Bravo Naţiune de-aşa eroi, vivat Dinu Păturică, Vivat Hanu lu Manuc, vivat „Groapa" barbiană, vivat Săptămâna nebunilor idem, vivat Caragiale, Ionesco, Urmuz(achi), Cărtărescu, Tristan Tzara, vivat Miron Cozmâncă, vivat Mortua Est şi Vest, vivat Republica, jos cel de sus, sus cel înjosit prin abandon la stat, abuzuri nepedagogice, vivat **Demnocraţia, jos Demoncraţia! Uraaa!**

Zombartism zicem, curent **neuronews icem**, Turcu plateşte, bre! Titi zicem, viteaz zicem, în pieptu-i de aramă! Jops Bau-Bau, cobori în jos Lucifer blond, că ne e dor de Belle-Arte! Vivat Agonismul şi Spice Platinum! (Motors TV, după ora o,5o)… Trăiască berea în care ne-am născut, prietenii ştiu de ce! Urmaţi-vă Setea, de Titi Popovici! **Cine are urechi de văzut, să vorbească**! Jos conspiration, lingurition and furculition, coană Chiriţa ! Batem şaua să priceapă ÎNŞELAŢII, că e peste 22 de milioane, jumătate pe-afară, la cules de capsule şi spălat putini, rasputini şi altele, din răsputeri. Ne băgăm în Europa, păzea!!! Carvazîcă ZOMBI – etimon cu ighemonikon: dat pe faţă. După Larousse, adică virgulă *„cineva semi-înviat, un ucigă-l toaca, un mort (vă, ne) care bântuie"* pedepsitor, ante-apocalipssis cum figuris. Împielităre, cu scop de a doborî fantoşele totalitare, de a tăia necruţător, apoplexic, paroxistic, exorcizant şi etcetera, în Tumorile şi în Mafiotismul social(istic), dar şi de a scormoni cu pichamerul sacrei indignaţiuni poporale, proveniter dîn bobor nene Iancule, carvazîcâ! *Memoria, că a dat senilitatea-n naţiune! ...Însă acolo unde frustraţii acestui curent protestatar la limitele violenţei (prin mijloacele artelor) îşi riscă respingerile, consecinţele* şi chiar propria sănătate mintală (Terror Mentis), rămâne de văzut ce antidot se va găsi. Adepţii C.C.G.(Curentului Caricaturismului Grotesc), ARTA ZOMBI sau ZOMBART sunt, de fapt, terorizaţii (de sistemul politic şi sociopatic) şi care, paradoxist pe cale dă consecinţă, terorizează cu scop „curativ"-(kamikadze!) la rându-le, întru …imunizare? Această aruncare în valuri (vezi Păunescu) şi în aer (vezi musulmanii), cu victime, cere fanatism neprecupeţit, cere o altă îndoctrinare, cu răsaduri subcelulare, versus cea a *„agoniei social-massi-fîcaţilor"*.N-a înnebunit Lupu, ci a căpiat turma?

Psihanaliştii, analiştii analelor tranzâţului şi sereiştii/ secerişti et ciocanişti post-lobby-lovilutziei , urmaşi ai Şcolii lui Brânzei, de la Socola, Zam, Gătaia şi alte universităţi populare**, Cozmetizaţi** în tranzâţ, carvazîcă COZMA – Etizaţi) se vor pronunţa, desigur, mai legitim, dacă le *„cade fisa”*, ori le sare muştarul. Căci muştarul nu (e) sare! Paradoxal, că e logic, neh? DECI! Hunedoara, iubiţi edili, de ce nu are un Ospiciu pentru liberalizaţii abuzaţi, conform normelor Europenizabile??? Vrem ospiciu, că acum e demoncraţie !!

…carvazîcă: Adaug încă ceva: Pasajul de Trecere (sau dacă vreţi podul Grant..), dinspre pupincurismul rimătorilor genialoidici supraponderaţi… agonic în ograda ante şi post loviluţionară, l-a construit **Dinescu,** prin academicii Caţavenci, apoi prozeliţii, de la Luca Piţu, la Vasile Leac şi chiar Hunedoara are un procent de prozeliţi, care ne duc faima pe internet!!…

Adică internaţi-i! Că asta e Hărţuială SEX-tuală !

De la laşitatea disimulată „gonflabil” sub deviza manolesciană *„rezistenţa prin cultură”* (citeşte şi CURTULĂ, n) moleşire a boborului ceauşat, dar nu de tot, în faţa căreia Noica plângea (n-am zis scâncea) - şi propunea retragerea în peştera gurru, întru epifanie zalmoxiană, ori la meditaţie ascetică, iar Liicenii şi Pleşii acelei „agonii” mai degrabă a predicii în pustie (ori la vămile pustiei, ori la infernul discutabil…, se trece glorios – exorcizabil la Zombartism-Bântuire-Întru-Mântuire.

Ca să nu îi zic „Drakula Big Program of Agathone”, cel cu transplantul dă palmier pă litoralul exilului lui Ovi Nasso (Năsosul). Consimt, se poate defini şi aşa !… Bre Agahtohne, da un Furnal nu te-ai gândit, că mai avem unul, la Călan! Sau o Cruce maaaare, din fontă, pe dealul Cincişului, cu placă memorabilă cu tot! Pe Vaelea Cernei avem şi zece cabane agro-turistice ale dlui Mihai Lowe, la standard Karlovy Vari… Nu le cumpără domnul Tender, să le ducă-n Delta lu Triţă Făniţă?

Numai că are o vorbă un alt ultrafarinat justiţiar analist, şi D-sa un caricaturist-grotesc, şeful actual al jurnaliştilor din ţara *„tutulor posibilităţilor”*: dl. Cristian Tudor Popescu… Cum Rahalustra dixit, C.T.P. adevăr grăieşte că: *„dacă te prinzi cu fenomenul ăstora, de massificaţi irecuperabil dracului şi versuri de mafioţii emanaţi burghezo-democratoizi,* ***rişti să ajungi ca ei…*** Se subînţelege efectul patologiei sintagmat în formula: relaţie victimă–călău… Citeşte SADOMASSOCHISM. Că doar nu SADDAM-ciocoism Aşadar în languaje plurilingv and NATO, one Party my darling .

Recapitulăm ca virgulă conspectăm: Z.A.A.

Zombartism-Ante-Agonism, carvazîcă la vreo adică SADO-MASSOCHISM ESTETIC… (Dar să ştim şi noi, nene Iancule !)

Indexare

Aceste emanaţii pamfleto-post-prolecultisto-lobbyluţuionaro-europenisate (…) le oferim cu plecăciune Boierilor Doastră, cu modestie,

dar să nu ne complacem, măi dragă animăl(!), ANAL-iştilor care Mişună (de la MIŞU, dezmierdativul dîmbovicios al lui MITICĂ şi miticismului); în ziare, dar şi la TV-uri, pe sticlă, sub sticlă şi în sticlă. Inclusiv - exclusiv pe termopanismul năstăsian generalizat… Carvazîcă, ANAL-iştilor, dar şi recte Psihanaliştilor care riscă, fraudând. ..freudian, să preia negativ de la pacienţi (ori societatea bolnavă de massochism-laşitate-stupide-people… agonică(!), virsul letal. Precursorii de substrat ai agonismului (sau zombartismului) sunt Caragiale, Urmuz, Tristan Tzara, Eugen Ionesco (plagiindu-l pre Becket)…, vreau să spun, fără aluzii xenofobe - Zău-în-Dumhnezău!, - nişte ALOGENI (albanezi, evrei sau semi-evrei, parţial color Nichita (Sergheievici) Stănescu şi mai abitir Geo Dumitrescu, Geo Bogza, Marin Sorescu – respectiv încă-n vogue academicii cataveni !!!

Să ***recunoască aiuro-atlanticii*** că suntem deloc mioritici, deloc blagieni, şi necum eminescieni, ba, din contra, pe-a măsii, suntem absolut o-ri-gi-nali, măi dragă !!!Alelei feciori de zmăi! Păzea, că venirăm !

Pe cale de consecinţă şi în coilateral de aceste sus-pamfelate emitem:

MEMORIALUL ICNELILOR ET FRUSTRARII

- Articol Unic redactat şi emis (de) la Hunedoara -

Motto:

Dai în mine, dai în tine , dai în fabrici şi uzine
Dai în mine, dai în mineri, dai de dracu sfîntei Varvara,
Vîrvora, amanta lu' Grizzu !

Deoarece Zombart-ismul s-a născut la (Piaţa Scîncelii şi cu abateri de la traseu în faţa Guberniei lu' Petre Roman-NEULANDER, Bucureşti, iniţiat cu arestări, pentru abaterea de la traseu, lovire şi alte cele, de cătră şi a liderulului inclusiv sindical Zgâmbău Constantin, hunedorean d-al nostru prin adopţie, post-strămutare cu Trenul Foamei Suceava-Cluj-Simeria-bifurcat Timişoara, recte Valea Jiului, după ce suferise cum scrie pe CV-ul său, şi-n alte acte de salariat al Primăriei Locco (vezi şi ziarele din areal) *„teroarea şcolii de copii din Baia de Criş, cu statut de semi-orfanie"*… Vă asigur că story-ul lui Titi Zgâmbău e mai dureros ca al celei răstignite la Tanacu de Roşcovanul exorcist drakuliano- pravoslavnico-chirilo-metodist! Biata răstignită fusese abandonată într-o casă de 1ooo de orfelini, tat-su se spânzurase, mamă-sa a lepădat-o la doi ani statului, baş că recenta Decizie dîmbovită i-a dat peste 1oo de milioane, peşcheş, pentru fidelitate de mamă… Mucenica a făcut un bişniţ!

*

…(Orfeu zice, orfan zice!?) şi tot din acest judeţ - fost-Erou al Munciţilor Socialismului, ce Nagorno Karabah(!??), un veritabil Ciclotron-Egregor al Mineriadelor (instrumentate magistral de securitatea care nu e a noastră nici a voastră, ci a rumânaşilor urmaşilor voştri, în vecii vecilor, Amen!)

Carvazîcă, virgulă, cu liderul abatajelor Minotaurul MIRON COZMA (n-am zis Cozmîncă, nici Da Vinci, dar nici Dăvâncă!), pensionar încă, în locul lui Iliciu Viorel Iliescu Ion, la bulău poreclit „luceafărul Huilei", (- O, genialitatea zombartristă-draculoidă a acestei superbe națiuni rrromâniate rău!!!)… declar şi pledez, în premieră Mondială (Mon Dieu!) pentru întâietatea conaționalilor arhetipic ZOMBI în championship-ul carpato-danubiano-poantelor, şi prognozez (profețesc!) că Apocalipsys cum figuris a lui Artur Silvestri, et apocalipsele lui Valeriu Bîrgău (auzit-ați?), Martei Petreuş, Irimie Străuț, Napoleon Săvescu et Brilinsky, Sergiu Nicolaescu, Ion Zubaşcu, Ion Cristoiu, Vadim Tudor (Ultimul înger cu trâmbițe), Gigi Becali, veteranii pension-abili Pleşu, Patapievici Roman, Petre Roman-Divorțatu, dar şi alde abil-pensioniştii Liiceanu, Apolzan Manolescu, Goma, Tatulici, Paulina Popa, Lorin Fortuna, Liviu Ofileanu, (în contumacie) Angela Marinescu, Nina Cassian, Ana Blandiana, plus cohortele adiacente, şi alte recente evanghelii fals-apocrife, scose la iveală de ZSN (Zdroaba Semioticienilor Neaoşi,) carvazîcă, Apocalipsa şi chiar Cluj- (N)Apocalipsa lipsurilor celui mai încercat bobor din Est-Vestul (!) Iurophei, APOCALIPSA - măi anihmăl! - SE AMÂNĂ!!! Idem NAPOCA- LIPSA!

Sub acest impact plurilingual, prezentul memorial este un COMUNICAT (ss indescifrabil) către d-l Ludovic Orban from Bruxelles.

Cu acest prilej, opinăm că liderul Celeilalte mineriade (dimensiunea telurică UNDERGRAUND), cea din spațiul Jalea Viului (Lupeni 29, 9o, 99-2009) ş.a.m.d. ar trebui să facă loc, eventual în Puşcăria lu' CVT - intendent doamna Buruiană, chelar Dan Claudiu Tănăsescu, paharnic Protocol Controale - Mircea Micu şi Nicolae Văcăroiu… dive: Patrian Dăunescu, Rrrăzvan Theodorrrescu şi Popa Roşcovanu din Tanacu, popii Ruteni Baroni de Hunedoara aliați cu Firtzak (Fîrțac Aurolac) şi cu măicutzele prozelite de la Tanacu, rezerve: Mircea Cărtărescu, Ioana Baetica cu tot personalul Băilor turcite ale pornolirismului lu' Ianuş, Mincu, şi Preacuvioasa anonimă Fartuşnik Mănăstire-ntr-un picor, cu binecuvîntare pe bază de tzuică, plus tămîie şi anafură, a tov fost la DIE, Ivanko Rutyan, extras ca virgulă cîrțiță din teritoriul unguresc temporar Gyula şi debarcat ca direcor al „kulturii" la Deva) – (date edificatoare se află sub şperaclu la C.N.S.A.S).

…Carvazîcă … Miron Cozmicul zic, va trebui să facă loc celor care au incitat la zombartismul precursor iliesco-ilicito-voiculano-bruchanoid-bruckneriade ot Dămăroaia, Tovarăşilor foşti-actuali Membri şi Membrane care ÎNCĂ mai bântuie sub cerul potpuriu şi puriu al Patriei-Matriei noastre negreşit mesianice!!! Lorin Fortuna, dealtfel, a anunțat la TiviDidi că undeva în Moldova s-a născut noul Mesia, ca reincarnare a lu' Eminovici, necum Emin Bei, cum dezinformează (h)unii!!!

Carvazîcă, de voie bună şi nesiluit de nimeni, sub(în)semnatul Eugen Evu, cel mai simplu român, fiul lui şi al, declar Zombartismul lui Zgâmbău Genial şi-l propun plurilingvistic comisarului româno-european de la

Bruxelles, d-lui român Orban, precum şi implantaţilor noştri ne-pleşiţeni de la Biroul Ovar, (românii Turcu, Grecu, Sîrbu, Maghiar, Tătaru, Rudyan, Muiegaru, eventual Pacepa) – să i se decerneze lui Titi al Nostru, la urgenţă!, Premiul Nobel pentru Revoluţionarea Literaturii şi Artelor Şi Prăznuirea Agonicilor, cu ighemonikon şi icoană la muntele Athos, inclusiv antitero!!! La motivaţia juriului de la Stockholm, vom avea de sugerat unele explozive indicii, note CNSAS, pâre apocrife şi alte ecumenice faceri de bine cu FF de mamă.

Drept pt. care subsemnez, ss indescifrabil.
Nume conspirativ: Gelu DELASTREI, pe răspundere proprie şi improprie.
Notar : Tit- Livius Volodea Azombartitiloaiei
Pt conformitate : Eugen EVU

Arhiva de umor - apocrife

Codul lui Adam şi Coada lui Satan

(Enuma Eliş…)

Când gură-n gură Eva şi Adam
Vor fi simţit acea furnicătură
Scurt-circuit orgasmul, scrântitură
Ea, oh, mylord, el o scuturătură
De înger muls şi stors ca de-un balsam

Pe-aproape Lucifer, gelos de pizmă
Strâmbându-se, icni ca-n smârc o cizmă
A uneltit să pe provoace-o schismă
Şi-n mintea lui simţi un fel de clismă
Căci asistase salivând vorace
Scuipând în palma dreaptă,
Ptiu, al dracu' drace !

După frugala Evei înfruptare
Satan simţind că scula lui e tare
Învârtoşat şi tare hămesit
Având antecedent la ispitit
Mizând complicitatea-i motivată
O pipăi în flăcări udă toată
Şi-o trase după tufe dezbrăcată
Sub pântece băgându-se lihnit …
Din fructul interzis muşcând odată
Şi mestecând satanic, însutit …
O, zei şi draci mai mici! Primiţi-i ghiorţul!
Pronunţe-se la cei de jos divorţul
Şi înspumat să gâlgâie biborţul !
Pecetluindu-şi recuperatoriu

Cei doi, mai compatibili întru toate
S-au juruit să umfle repertoriu'
Cunoaşterii prin sextualism orgasmic
Fotozinteza beznei şi-a plăcerii
Ce-o Dracului livrează borta cheii
Alcătuirea însăşi a femeii
Unealta dezvățată-ntru- nvățare
Substanța-n masa straşnic sporitoare
Şi a Materiei foame de sămânță
De toate, scumpy, draling muritoare,
Te voi şcoli cu super- iscusință !

Pledoarea ca preludiu fu savantă
Iar Eva-i deveni pe loc amantă
Urmând ca ăi de sus să se pronunțe
Iar ăi de jos pe buci şi pe jeununțe
Îşi sățiară până-n zori grăunțe
Din rodia sămânțoasă, scuculentă…

(Părea Eternitatea ca absentă
Şi-n clipa lor ferice , galopantă,
Din deal făcură munți, din văi o pantă
Şi mările turbate–n ceealantă
Dimensiune s-au urcat, atlantă
Splendoara lor seismic-devorantă!!!)

Şi-a dracu' Eva când Satana
Căzu epuizat, lingându-i rana
Ce-a redeschis-o dracul, în călduri…
Privindu-l cu –nroşiții ochi mahmuri
Căzu oftând : „De ce-ai gătat?! Mă furi ?"
De bietul Drac Suprem dintre picioare
Sări ca ars şi clămpăind din ghiare
Dădu s-o-nşface, insultat se pare …
„- Hai, du-te-n balta aia, de te spală
Şi vino cât mai iute, cât mai iute,
Că iar mi-i foame şi din nou m-aş fute
-Te-aştept, ca nou-născută-.n pielea goală !"

Adam dormea-ntr-o grotă milenară
Păstor la oi şi capre, iar pe-afară
Nămeții mari cât munții se-aburcară…
Ieşind cu frică uneori, spre seară,
Se întâlni cu uriaşi prăsila
Din pântecele Evei, ce cu sila
Veniră-n lume şi proliferară

Aşa că de urât scorni prin basme
Parabole, legende şi fantasme
Cu nu ştiu ce „ păcat originar”
Şi cu prăsila zeului curvar
Ce ar urma să deturneze scopul
Creației primare, când Potopul
Va curăța pământul, treacă- hopul
Şi Eva îi va fi nevastă iar …

Cor antic răguşit :

O, câte-n vremi de vremuri spală
Eonul cel barbar de-acea greşeală
A dracilor (foşti îngeri, dar căzuți…)
Şi câte bancuri diavoli recruți
Au perindat, prin veacuri, ca sminteală !
Memoria cea scurtă , opturată
Cu dinadins, ca omul să suporte
L-a protejat de taina vinovată
Indusă printr-.o fraudă spurcată
De cel viol celest! Cauzale Borte
De-a pururi atârnând teluric, pată
A nebăgării-n seamă, camuflată
Prin mituri calpe!)
Adevărul mort e !

…Ci cum-necum,
mai dăinuie-n derivă
Cel sfârc anemic, un răsad de crez
Naivilor adamici, ce bipezi
Au revenit în calea ta, Apocalipsă „
Iar Îngerul, acea Verigă Lipsă,
S-a dedulcid ca tolerat genezic
La trai nineacă! Timp bătrân amnezic,
Doar bântuind buclat ca-ntr-o eclipsă
Azi? O abstractă zicere-trucată,
Ieri ? Doar o vrajă care ne-nvrăjbeşte!
Cândva? Odinioară? Nciodată ?
Noi suntem cum cuvântul nimereşte !

Iar Dracul, marea lui progenitură,
Au germinat hibridizând umanul
Ca veri primari sau unchi întru făptură
În vârful trofic ne-a săltat Satanul !
Prin frauda pe care Freud o ştie
Şi care Eva mitocondrială

A ocultat-o-n scop de culpă vie
Însă strategic ultra- necesară ! …
…….
…Când Eva şi-a-mbrăcat din frunze şorţul
Satana i-a şoptit: poţi da divorţul
Pretextuând instanţelor din cer
Nepotrivirea lor de …caracter…
„Şi să-l acuzi apoi de adulter
Căci într-.un fel ca Soră-i eşti Nevastă !
Nu te-ai născut, ci te-a extras din coastă
Un fel de soră plăsmuită castă
Proiectul e-un eşec, mă crezi mişel,
Eu, cel căzut. Sunt soţul tău rebel,
Adam e vinovat, te-a tras sub el
Şi abuzată sexual nitel …
Pricepi, iubito? Dulce ghiocel ?!

Cere divorţ! Nu te răbda nevastă
Căci pentru tine-Adam e o năpastă
Şi-acuză-l de ejaculări precoce
Deoarece măsura ta-i mai mare
Şi nu te-ndestulează-ntre picioare
Nici acătării, doar să te sufoace
Dripindu-ţi cu jenunţii biete floace-
Geaba frământ, şi geaba strofocare !
Şi jur pe solzii mei şi chiar pe coadă
Că e mai bine chiar să fii năroadă

Decât nesaţiul cărnii, poftei pradă,
Să nu-l astâmperi! Prostul pus pe sfadă
Va pierde la recurs, pe propria-i noadă
De circumstanţă sensu şi de jure
Adam se va ascunde în pădure
Crezând că –i tăietura de săcure
Cea dulce-ţi căpătură care arde!
Adam te lasă, noi rămânem ***free***
Te protejez să nu avem copii
Şi-ţi dau ce-ţi trebe, cât ăi mai trăi !

Ascultă-mă pe mine Evo, fată,
El se retrage-n peştera-i blocat
Şi până trece era glaciară
Ce o prevăd prin ştiinţa mea stelară
Recuperăm eroarea demiurgă
Asupra astrele vor fi să curgă

Iar noi împerecheați sublim- atroce
Răzbi-vom fie munți să se disloce
Şi mările să sece, se strofoce
Bărbații fraieri, singuri, solo-voce !

Voila! Pledez ce erat demonstrandum
Tu ştii că am dreptate! Memprandum
În legea drăcovimii ne există !
Consulting-ul ce-ți dau , hai, nu fii tristă,
Că ai scăpat de era comunistă
Şi de decrete, cugetă „Există!"

Cum zeii n-au ejaculări precoce
Şi ştiu la orificii să lucreze
Cu arta științei lor întru sinteze
La care – Adam nici vorbă să viseze !
Ne-om tăvăli ! Căci îngera-i bătrână
Şi nu mai are nici un smoc de lână
La cuibul ruşinos, e ca virgină
Şi-a dat în menopauză milenară…
Iar îngerul căzut venit din spațiu
Te va –nvăța să –ți saturi de nesațiu
Şi foamea şi orgasmul
Pe care ți-l repetă-n şfung fantasmul
Extazului, O, Eva, scuză-mi pleonasmul !

Şi au trecut la fapte. În instanță
Un văr bătrân şi încă pofticios
Dădu câştig de cauză şi substanță
Plângerii Evei şi cu nonşalanță
O divorță de blegul ei frumos…
Iar de atunci se zice că bărbatul
Un pic de-i mai urât ba chiar ca Dracul
Dar înzestrat să-ndestuleze sacul
Şi să îl umple cârpăcit săracul
De folosință deasă –n sus şi-n jos…
E preferabil pentru-n trai voios.

Sentință :

Adame, geaba eşti pe cât îți poate
Conform cu întocmirea-ți naturală
Instrumentat, căci Eva te înşeală
Cu cel urât, dar zdravăn, mai pulos.

Cor antic răguşit: bis !!!
(Uraaa ! Aplauze prelungite)
Recitator: Biscuim Măria Ta !

Cortina de Fier Vechi

** din ciclul „Literatură de Sertar şi sufertaş", oct. 1989 - Cenaclul literar Lucian Blaga şi ss indescifrabil, Arhiva* ***C. N. S. A. - SS.***
pt conf. ***Gelu DELASTREI***

Proză scurtă

O TĂCERE ASURZITOARE

Memoriei lui Nicolae Balşan, Victor Isac,
Dan Constantinescu, Neculai Chirică,
Catinca Busuioc şi Valeriu Bîrgău

O tăcere asurzitoare a urmat prăbuşirii Zidului Berlinului.Apoi cea a Fratelui Mai Mare Sovietic „tatăl meu, Rusia", cum l-a numit comandorul Cezar Ivănescu.

O tăcere şi mai asurzitare s-a lăsat după căderea rafaelită de rafalele u.m. „z.z" a garnizoanei Hăşdat, după cele ale brigăzii lui Gelu Voican Waculovski ot Târgovişte. O tăcere asurzitoare a căzut după ce au căzut toţi fasciştii, golanii. Legionarii şi duşmanii tinerei noastre republici demoncratice, după discursul lui Iliescu şi chemările repetate ale minerilor la Bucureşti, via Tg Jiu, Tg Cărbuneşti, Ploieşti şi reture pe Valea Plângerii, Defileul Jiului şi Pacea de la Cozia .

Memoria e o groapă comună a ancestralului, carvazâcă a subconştientului colectiv, cum dixit Sigmund Freud, lauda cum fraudae! Ecourile metafizice sunt nişte replici imprevizibile, între două tăceri asurzitoare .

O tăcere asurzitoare a urmat după ce medicul veterinar pentru oamenii de la sate, prin anii 55, anonimizat din motive de interes naţional, practicant auschwitzer – paukerian de contagioşi din Hunedoara, ajuns director şi activist de partid, cadru de nădejde, urmare stagiaturii sale temporare în satul Bretea Română pe Strei, la organizaţia de bază viticolă, pomicolă şi umanoidă din Lunca Streiului…

O tăcere asurzitoare a amuţit martorii şi a promovat tartorii.

Ultimul custode al lui Jdanov, al Arhivelor înnecate strategic în subsolurile Primăriei după 22 Deecembrie 1989, bătrânelul Neuman, a orânduit cu meticulozitate eroică dosarele, apoi acelea au fost preluate de unitatea militară din Cluj, tutelară, pentru cercetătorii C.I. continuatori ai securităţii trecute în rezervă şi stadiu de cârtiţe.

Tăcerea asurzitoare a parcurs toate etapele ante-preconizate, conforme cu planurile Z.Z. antitero în caz de ocupaţie temporară, iredentism şi alte forme de decimare subversivă a Cauzei Transcedentale şi a Rămăşiţelor

sporadice ale Trenului Foamei, via Suceava-Cluj-Simeria, cu bifurcație dihotonică Valea Jiului şi Hunedoara – Călan. Tăcerea asurzitoare a fost Salvată de Frontul Salvării Noționale, cu sprijinul neprecupețit al clanului Firtzsak şi Ruteanu, Alycantis şi altor ploscari nedecolmatați.

Ea s-a perpetuat şi după ce tovarăşul stagiar longeviv sus numit pe linie de cadre, a pricinuit moartea bunicului tău Ioachim, care căzuse de pe acoperiş, unde meşteşugea la un mic avion cu elice din lemn, pentru a indica direcția curenților… Infecția l-a făcut să zacă netratat, dar hrănit cu ceai de urzici, pită neagră şi mălai rece cu magiun, rețeta dispensarului comunal, câteva luni, tratat cu răbdare de Iov de Tov stagiar, şef al dispensarului trimis de partid la țară…

Când infecția a devenit letală, tov stagiar, militant fanatic contra țăranilor ce refuzau să se înscrie în colectivă, ba mai şi migraseră de la ortodocşi la greco-catolici, apoi la neo-protestanții apostolici penticostali… stagiarul, zic, s-a decis să-l interneze pe Bunicul la Hațeg. Nici acolo nu se distribuiau antibiotice, era un lux pentru activişti, securişti şi doftori, aşa că pacientul în stare critică, a fost expulzat cu o căruță a manutanței la Clinica muncitorească din Hunedoara… Acolo, într-o tăcere asurzitoare, dr. Zlotti, pipăindu-şi nervos bretelele englezeşti şi bumbii auriți ai vestei, s-a uitat la ceasul lui de buzunar, luat cadou de la un agonic la morgă, după însicrierea aceluia şi întocmirea inventarului în mod personal, şi a zbierat către subordonat, intuind just că peste câțiva ani îi va lua locul ca şef la spital:

- Dobitocule, măi toarşe, acum mi-l aduci, când e mai mult mort ca viu?!! Eu ce să mai fac cu el? Te raportez la comitetul de partid!

- Tovarăşe director Zlotti, ce națiune eşti matale, ai ? Mai hacana cu raportul, jos cu darea de seamă, că penicilina aia din servieta de acolo ştim noi pentru cine e! Io l-am adus pe țăran şi gata, mi-am făcut datoria… Faceți-i actul de deces, că am tren la trei, nu ca tine, cu Wartburg rechiziționat de la ăia trimişi în Gullag la siberieni, deoarece au comentat că ungurii au făcut revoluție, nu ca noi, că suntem nişte laşi „!

O tăcere asurzitoare a căzut şi directorul şi-a muşcat cu proteza de aur fost dentar degetul supt, pe care aplicase un biberon antirabic.

- Bine, chiaburule răspopit, ieşi şi du-te dracului, coadă de topor şi liftă stalinistă !

Sora şefă care ascultase dialogul, a ajuns şefă la partid şi urmaşii urmaşilor ei au străbătut veacul, pepinieră de nădejde a partidului care este, a fost şi va fi în toate care vor râde la soare .

Viitorul director al spitalului de contagioşi din Hunedoara a plecat, ocolind prin Deva, unde a depus o declarație amănunțită, după care o tăcere asurzitoare a fost brusc întreruptă de demisia de bună voie a eminentului director şi numirea tovarăşului…

Celula de Partid din satul Vălcele Bune nu a dat căruță pentru transportul mortului la țară, pe motiv că iapa nu avea potcoave şi era

scrântită, surdă şi afectată iremediabil, după ce fusese scoasă din mina Lonea, unde fusese cal de abataje.

Moşul a fost redat familiei din sat, unde preotul ortodox, om cu frica de Dumnezeu şi de securitate et partid, a refuzat şi el, cu bună credinţă confesională şi osârdie cu ikemonikon, slujba de înmormântare. Bătrânii satului au absentat prudenţi, din motive subînţelese .

O tăcere asurzitoare a căzut după bocitoare, iar un nor de ciori s-a izbit de clopotul înţepenit în turla bisericii greco-catolice în ruină.

*

O tăcere asurzitoare a căzut după ce fiul cel mare, cel întors de peste Prut, unde luptase pentru recucerirea Basarabiei cu „patria-Mamă", a ieşit la pensie din combinat, unde fusese macaragiu la şarjare, dând oţel patriei, pentru tunuri, apoi pentru pluguri şi tractoare. O tăcere asurzitoare a căzut şi s-a spart fără zgomot, când, pensionar fiind, Fiul cu dreptul Întâiului Născut, scârbit de invazia gândacilor de bucătărie din apartamentul pauşal, a repetat abuziv operaţia de deratizare cu Verde de Paris şi s-a intoxicat… O tăcere asurzitoare s-a repetat când, într-o noapte târziu, venind acasă la bloc de la atelierul unde repara ceasuri, Fiul, acum Bătrân, a căzut în genunchi, icnind, declarase martora de la scara Blocului, Adela, d-zeu s-o ierte, că a icnit aşa *„cum fac ţăranii când izbesc cu securea de taie lemnele"*.

Fiul cel Bătrân de Zile a depăşit primul preinfarct şi tăcerea asurzitoare a urlat doar prin tunelul galben al rugăciunilor sale fierbinţi.

Al doilea a fost infractul datorat otrăvirii, deoarece un plămân fusese afectat, iar doctoriţa de cartier îi recomandase aspirină şi usturoi contra tensiunii arteriale.

O tăcere asurzitoare a urmat după moartea propriu zisă a Fiului cel Bătrân de Zile, la camera de Trecere Dincolo, după ce s-a întreţinut cu Fiica şi Fiii şi a murit privind undeva peste timp.

Nu se poate şti, înainte ori înapoi? *„-Noi avem cele mai răbdătoiare morminte din lume!"*, i-a spus el fiului cel mare, întâiului său născut.

„-Îmi pare rău că vă las în lumea asta, dacă ştiam, mai bine aş fi murit în stepele Rusiei", a mai spus Fiul cel mare al lui Ioachim, fiului său cel mare Eugen. *„-Măcar nu vă pun la cheltuieli că mi-am făcut mormânt, acolo să o aduceţi, când o fi, şi pe ea…"*

O tăcere asurzitoare, mormântală, a căzut peste patru case strigătoare la cer.

În Noul Necropolis, eclectic, prosper şi ecumenic de pe dealul din Valea Seacă, un SRL post-revoluţionar a pus de-o afacere foarte rentabilă… În cimitir se produc direct plăci din fier-beton, un concasor şi câteva utilaje din inventarul falimentar al şantierului de Construcţii Siderurgice, se extinde şi investiţia în parteneriat cu Edilii Oraşului Încă Viu, este înfloritoare.

Uneori sunt aduşi şi săracii neidentificaţi, cu un camion dezafectat de la fosta Unitate Militară antiaeriană, morţi culeşi din subsoluri, canale sau de

la morgă, cosmetizați lapidar… Soldații în termen îi coboară în sicriele lor de carton, în groapa comună, ieftină şi mai la margine, fără slujbă, fără vaiete, fără lumânări, iaca nişte înghețați.

O tăcere asurzitoare tace în clopote, zace în cimitir, până şi flaşneta funerară, a falimentat, deoarece obiceiul costisitor şi cam barbar al convoiului funerar, al fanfarei mercenare foste a sindicatului, a căzut şi el.

O tăcere asurzitoare a căzut şi după ce ultima mierlă din oraş a murit, ultimele rândunici au fugit alungate de dioxiodul de carbon şi praful stârnit de protestele şomerilor şi disponibilizaților.

O tăcere asurzitoare se umple, dar plezneşte instantaneu, de megafoanele decibelice ale catedralei martirilor revoluției, unde părintele tânăr Chiric se zbate să finalizeze în şapte ani cât alții-ntr-o zi, schelele de mănăstire ale meşterului Manolache. Muzica de la Muntele Athos, olaltă cu predicile şi cântecele de folclor local, se întretaie, se ciocnesc în aerul civic cu decibelii muzicii Rapp de la Balul Zilelor Hunedoarei, într-o voioşie asurzitoare .

O tăcere asurzitoare căzu dopă ce sirena amuți definitiv, iar reforma fu bine camuflată să nu se vadă din sateliți, cu vată de sticlă.

Fostul director Contagiescu, un zdrahon smead cu mustață de comisar sovietic, a editat în tandem cu ex-comandatul securității locale o broşură în care explică novicilor cum lucra securitatea în slujba păcii şi liniştii poporului… Este văzut călărind, aplaudat de numeroşii nepoți, o bicicletă nichelată, pe care o propteşte de zidul primăriei şi, înconjurat de pensionari nostalgici, ține discursuri anti țărăniste şi anti liberale. Apoi, învinețit ca şi creasta unui curcan, se smuceşte brusc, încalecă bicicleta şi pedalează ca un mormânt patruped spre casă, unde-l caută cu pensia dublă trimisa cu geantă a Statului Recunoştinței Publice .

O tăcere asurzitoare se va lăsa peste toate acestea… Peste nici 5o de ani, jumătate din cei 73,4 cetățeni ai oraşului nu vor mai fi. Necropola se va ramifica, după confesiuni, ranguri, finanțe şi alte criterii post-mortem, cu binecuvântarea Edililor care se vor succeda, întru slava răbdării şi laşitatea recidivivus Romana.

Un mausoleu gigant va spinteca triumfal burta rece a orizontului. Furnalele vor fi demult fier de plug în Irak, Afganistan, Libia şi Uzbechistan, iar neferoasele vor fi convertite în cazane de țuică la Tiraspol, ori în Bucovina altui Voronin, dacă nu altui Răs-putin.

Cortina de Fier Vechi scăpată de Big Căpuşa S.R.L. and Compagny, va ajunge livrat concurențial neloial, gloanțe cu uraniu redus, pentru alte gâlcevi sub-dunărene, ori sumeriene.

O tăcere asurzitoare face zoaie în urma Dogmei Mortuare a Slavei şi Gloriei Istoriei Asasine Perfect Motivate .

M.C.I.M. -Marele Cadavru Industrial Metalurgic va fi ecologizat în secolul XXII, cu un pic de noroc, iar Dincolo de Cerna va fi Marele Cartier Rezidențial al Salvatorilor Neamului. Blocuri turn cu jumătatea fără

balcoane în nouri, va fi antiseismic, iar bulevardele subterane şi pasajele pe sub munte vor extinde Necropolis-ul City în Agartha, Shambala şi un tunel special spre Interiorul Planetei, unde vor comunica frăţeşte cu cei 6oo de Anunaki, demonii iubitori de femei umane.

Norul de ciori ai Păcii Neutronice Post-Apocaliptice Amânate, care creşte cu spor matematic, va emigra spre Ţările Calde, sau Supraîncălzite, odată cu cei ce vor pleca la plantaţiile de legume şi fructe biologice.

Pasta de dinţi, merele de import din Turcia, ananasul de Kambodgia şi morcovii de Thailanda, cu conţinut suficient de Stronţiu 9o, va fi rezolvat demult problema paradontozei juvenile şi a stimulilor demografici… ca şi toate infernale dureri adiacente .

O tăcere asurzitoare se va prăbuşi în arte, religii divergente, istorie şi manualele şcolare, editate de pompierii lui Ray Brandbury.

Certurile politice nu vor mai fi şi o tăcere asurzitoare va transforma poporul acela într-un gigantic Timpan Îngroşat, gelatinos şi rezistent la seisme şi vibraţii catastrofice de impact meteoritic. Toate basmele vor muri.

O tăcere asurzitoare în rafale scurte şi repezi, se va mai abate, sporadic, acoperind miasmele încă nedescoperite ale Timpului .

Clonele vor reface recuperativ opera ratată şi pacea va domni tovărăşeşte, pe meleagurile acelea.

Toate scrierile vor fi demult declarata apocrife şi vor avea soarta mumiilor egiptene, care în criza celui de-al doilea război mondial, au asigurat luni de zile, încălzirea Londrei, înlocuind cu succes Combustibilii fosili şi cei artificiali. Trăiască Lupta şi Războiul Pentru Pace!

Rimembărul Lobbylutziei la Ignidoara
Ce-a fost aia… F O R U M 22?

Motto > cine-a tras în (N) oi/ după doo'ş' doi ??? "
pe melodia europeană „Tengo la camissa nerra „
Membre şi membrane ! Fiţi vigilenţi ! Vine cometa Nibiru !

***Piromamnul incognito * daravere fără avere * eu îmi trăiesc cărţile * vreţi adevărul? Care ? * unde sunt Canon-iştii? *cine-a dat foc uşii primarului ? * vorba lu Dinescu * ai un stil care ustură * ştiţi că sunt bibliotecar pensionabil ? 42 de ani de muncă, 46o ron lunar *Vivat republica, vivat naţiunea, vivat Mortua Est şi Vest ! ***

Preludiu: imediat după lobby-luţia din decembrie 1989, arhivele fostului UTC şi ale cabinetului PCR au fost puricate de *„factori"*, recte C-I-ştii, care şi-au asumat ceea ce nu mai făceau (pe faţă) securiştii: în curtea miliţiei au ars pe rugul noii inchiziţii, maldăre de dosare compromiţătoare, de unde unii dintre *„legitimaţii"* Frontului local au avut grijă musai să îşi sustragă propriile dosare… În subsolul arestului, câteva zile, miliţienii şi securiştii(?) au fost ţinuţi la bulău, iar alte arhive, privitoare la tot ce

interesa ca să ştim adevărul despre împuşcaţi şi tămbălăul din oraş, la spital, la pădurea Chizid, la Hăşdat,etc. - au dispărut direcţia UM cutare din Cluj Napoca. La fostul cabinet PCR, unde acum e noua bancă BRD, camioane cu *„materiale”*, opere ceauşe şi chiar staliniste, au fost revalorificate ca hârtie de către organizaţia lobby-luţionară înjghebată de mahării lui Iliescu et Dan Iosif, cu sprijin neprecupeţit şi avânt lobby-luţionar al comando-ului din capu'trebii… O enigmă de care se tace, a fost că *„cineva”* a dat foc uşii primarului însă - din motive *„strategice”* - nici până azi nu s-a aflat, ori s-a aflat, dar piromanul avea misie, cine ştie cu ce a fost răsplătit, să nu-i toarne cu alte chestii…

Organizaţia „Forum 22” a primit dotări, ba şi-a tras şi un sediu nou, un Club Forum 22, colţ cu parcul central, la parterul unui turn, inventar big: birouri cu logistică din ajutoare, bar caffe, sală de biliard şi pocker mecanic, fresce de Gaby Brănescu, jocuri, iar, *„pentru ca totul să poarte un nume”*, i s-a spus *„FORUM 22”*… Preşedinte de club honoris causa, regretatul Iv Martinovici… Am asistat la inaugurarea clubului, ca şi dl Remus Mariş, atunci primar, poetul revoluţionar a citit din creaţia sa, apoi micuţa Olga Ştefan aşişderea. A durat ce-a durat, dar firma devenise fief al şuşelor, apoi a cam falimentat, ţin minte că una din barmane era teleivizista deveancă Nicole Ebner, iubitoarea lui Tagore, fostă membră (şi nu membrană, cum greşit ziceau unii) la brigada artistică a Fabricii de Tricotaje, şi la grupul satiric, respectiv a cenaclului literar Blaga… Ei bine, clubul Forum a fost şi ăsta incendiat, mai încoace, poate tot de acelaşi PIROMAN? Am fotografiat vitrinele înnegrite şi i le-am dat domnişoarei Monalise Hihn, şefa de atunci la ziarul din OT, dar despre autorul incendierii nu s-a mai aflat nimic… De ce să-şi dea careva foc la valiză, măi dragă ?

Despre lobby-luţia de la Hunedoara, uluitor de trasă-n croi după „revoluţia de la Ploieşti”, aia a lui Candiano Popescu, vezi scrierile lui Caragiale (n.n.) – vedem cum, odată pe an, careva ici-acolo, prin părţile neesenţiale, se pomeneşte, cu mici adaosuri *„mediaprozar”*… Îmi promisese (o făcuse şi public) dl Iv M. că va scrie *„romanul revoluţiei”*, dar tot ce ştiu este că mi-a sosit din Olanda (!) un interviu cu d-sa despre *„eroii hunedoreni”* şi români, apărut într-o gazetă locală de acolo: purtătorul de cuvânt al FPSN Hunedoara declara că *„România e o Etiopie a Europei”* şi alte cele.

Alte declaraţii de acest fel au apărut în revista *„Observator”* din München, xeroxată de nepotul lui Iv. M., dl Radu Bărbulescu, dar asta e o altă conservă de peşte (I-am arătat şi d-lui Doru Gaita această revistă, remember?).

Eu am încercat să menţin primul ziar LIBER al Hunedoarei, *„Renaşterea Hunedoarei”*, cu deviza *„Dacă dragoste nu e, nimic nu e…”* Tirajele erau între 18.000 – 30.000 de exemplare, apropos interesaţi: vând colecţia acestui ziar silit să înceteze, la licitaţie, dacă vom avea aşa ceva

vreodată la Hunedoara!). Dl Iv M. a scos câteva numere din gazeta *„Crisalide”*, dar şi asta a sucombat .

Ceea avea să urmeze cu *„istoria publicisticii hunedorene”*, altădată… Au fost „Exclusiv” (Mircea Diaconu, eu, apoi Victor Niță); a fost *„Obiectiv”* şi *„Euro Obiectiv”* (eu i-am fost naşul de nume), apoi a fost suplimentul *„Ziua”*, Monalise Hihn, Mircea Goian, ş.a. Acum nu mai avem nici un ziar, doar buletinul „Curierul de Hunedoara”, aşa că aflăm de la alții ceeea ce mai e prin oraş. Am avut şi TV, (Dana Ioan şi unul care-a plecat în Canada?), dar a rămas TV Cablu… La ce le trebuie hunedorenilor presă proprie? Când au loc evenimente socio-culturale, TV-urile devene nu mai vin, deoarece, *„acum se plăteşte, sunt comerciale*” mi-a spus dl Mircea Goian, naşul de naş al radio-color, Obiectiv şi Replica, fostul coleg de Canon et Kultur Haus…

Vorba lui Caragiale, patronul Naționale: *„Vivat* revoluția, vivat națiunea!” Am scris o piesă în cartea recentă „Tresărirea Focului II” (librăria *„Luceafărul”*) cu moto-ul *„Vivat Mortua Est şi Vest!”* Au citit-o şi unii de la SRI, şi vechii prieteni de la vechea miliție, recte pensionarii securişti et activişti. Uluitor, cartea este semnalată şi elogiată deja în SUA, Germania, Australia, pe internet **(Agero-Stuttgart),** pe Google, dar unii concitadini nu zic nici pâs, măi dragă.

Sincer să fiu, sufăr dar nu prea! *„Ți-ai făcut o artă şi din a-ți face duşmani, Eugene!”*, mi-a reproşat un prieten adevărat, căci mai există şi aşa ceva. Pe ciunci degete. Remember: Tibi Mariş, pe vremuri, înființase o grupare literară, *„Mâna cu cinci degete”*… O scrisoare a lui, de la Cluj, avea să intre pe mâna securității locale, ca document care ne acuza de *„conspirație”* contra *„regimului nostru socialist”* (Arhivele C.N.S.A.S., Bucureşti) Despre astea şi multe altele, cu sinceritate, am scris în sus-numita carte, sponsorizată generos şi cu simțul dreptății şi (chiar al) Adevărului, de dl senator Viorel Arion şi firme hunedorene şi băimărene, fapt care m-a motivat să optez pentru PLD. Cum să fii ingrat la aşa omenie şi cum să nu doreşti ca hunedorenii să gândească, în fine, Liber, despre ceea ce am trăit noi, înainte, la şi după LOBYluție? Măcar nepoții noştri să ştie, că Europa află înaintea noastră! Pe onoarea mea! Doar am fost cinstit de către Dl ing. Nicolae Schiau cu titlul de „Cetățean de onoare al Hunedoarei” şi idem de către Consiliul județean! Pot eu să nu mai am onoare? Domnul Gherorge Pogea mi-a spus public: *„- Taci şi scrie-ți cărțile!”* Asta fac, George, îmi scriu cărțile. **Mi le trăiesc!**

Vorba lui Dinescu „Dacă eu tac, n-ai nici un drept să taci” (Câmp păzit e maci, 1985). Sigur, e greu să obții titluri, dar e şi mai greu să le meriți în continuare… Eu sunt prieteni cu hunedorenii mei, poate pe unii i-am împovărat, entuziast şi romantic, cu calități pe care nu le prea aveau, aşa că au dreptul să trădeze… *„Ai un stil care ustură”*, mia- spus careva. *„De-aia ai rămas sărac” ...*

Poate voi scrie eu *„romanul revoluției”*, dar am alte urgențe, mai presante… Mă muşcă inima să întreb: unde eşti tu, Grup Canon de glorie? Nelu Evu, Goian, Ordean, Laczi , Brudi Hampel - Auffidersein!), Lilian şi Florin Chețe? A, tu eşti diriginte de poştă, merci că mi-ai cumpărat cu 2o ron Jurnalul sus-pomenit... L-au citit şi alții (…), cică m-aş fi răzbunat… Pe cine şi de ce? E doar o parte din cele 5 caiete scrise între 1982-1989, cândva îngropate-n grădina bietei mama, pe strada Panait Cerna nr. 18, (în Ceangăi), azi firma lui Florin Uscatu, care-a cumpărat căsuța zidită după 1990, de tata Gheorghe şi unchiul Ion, dumnezeu să-i hodinească .

Poate voi găsi sponsori doritori de adevăr şi neuitare, ca să editez şi volumul III al trilogiei … Primul volum a fost premiat de Academia ASLA şi de Congresul Româno - American din 2oo5… Oare voi fi auzit? Vă jur că doresc să rămân, cu adevărat, cetățean al Hunedoarei, unul de onoare, căci dl primar avea pe piept Tricolorul, când mi l-a decernat! Sunt mândru, dar nu orgolios. Eu chiar cred că sunt Eugen Evu .

Informația ştiințifică şi mai ales cea de senzație, a explodat în România post-ceauşistă… O mare parte din populația țării a fost nepregătită, ori precar îndoctrinată, oarecum sectarist, cu rudimente de „dialectică marxist-socialistă” şi sau atee, exceptând zona şcolilor, unde îndoctrinarea era şi ea dirijată cu un fel de *„dezinfestare”* prin mijloace cazone şi massificante, propagându-se imaginea *„omului nou”*, o caricatură a altei eboşe: neomensch… În sfera datinilor ce se sincretizaseră ca un puzzle din păgânismul târziu, pre-creştinism şi creştinism – neocreştinism, culte şi (sau) secte, e destul să-l amintim pe Moş Gerilă, înlocuitorul lui Moş Crăciun (Noel)… Roşul mantalei lui era parcă potrivit pentru regim şi e comic să spunem că, de sărbători, prin intreprinderi şi şcoli, animatorii organizatori ai *„darurilor”* (sindicatele sau secțiile propagandei) – improvizau costumația din… fețele de mese de la *„colțul roşu”*, adică birourile, sălile de şedințe, unde culoarea era cea de fond…

Aşadar după revoluția confiscată din Decembrie, au apărut nenumărați escroci care preluând obsesiile maniacale apocaliptice, în ajunul şi după anul 2000, s-au repezit pe toate canalele informației media, presă, radio şi TV, - asupra mulțimii cu simptome psihotice… Induse şi acutizate, de altfel, şi de derută, temeri, şocul marii schimbări, ceea ce funcționau ca un teribil *„factor de risc”* favorizant. Liota de ghicitoare țigănci, de vindecători la distanță ori prin magie directă, concertau şi încă o fac, într-o veritabilă piață semi-barbară a apocalipsismului… Este încă la ordinea zilei să avem ştiri exagerat de multe despre astfel de *„semne”* şi a analiza fenomenul, nu ne este nici de competență, nici în intenție. Există câteva canale TV privatizate care îşi mențin reetingul pe astfel de rețetă ultra-rentabilă… Se face comerț cu spaimele ancestrale, se speculează marile prăbuşiri ale sistemului, suferințele tranziției şi politicianismul paroxistic, cuplat de obscurele tenebre ale conspirației post-revoluționare, astăzi fiind sigur ca aparținând forțelor securisto-activistice .

Avem profeți, prezicători, magi, şamani, interpreți, dar şi clanuri ale practicilor deviat yoghine, taumaturgi amintind de primitivism, dar şi pseudo-naturişti, astrologi, iar acestora li se adaugă fenomenul unor decăderi dintre chiar oamenii onor biserici, slujitori mai degrabă ai lui Mamona… Un bâlci babilonic, altfel exotic, parodiat şi de –a valma imitat, la palierele implicit ale artelor şi culturii.. Ținta fiind *„catarsisul”* (arte) şi exorcismul (religii), societatea pare un gigantic Egregor, în care bântuie expiind *„duhuri”, „bântuiri”*, vârcolaci, paparude, priculici, zgripțuroaice, manifeste pseudo-artistice gen *„Zombart”* (Arta Zombi), alta inspirată de porumbelismul unui ins care crede că vinde floricele din psihodelismul local (…), şi o duzină de fortunişti tembelizând naivii, insurgenți ai unui psihismoidism obscur, subcortical, exhibition moft of şi auleo, drakula - big-zbang… Nu stau degeaba nici rockerii de anumite orientări satanice, cu belciuge-n nas, buric, clitoris, limbă, orelişti et oralişti, porno schimb-limbişti , peste care au năvălit *„forțe proaspete”* din Occidentul deja măcinat de curentele şi tsunami-urile ciclice…

Avem o cumplită revelație a ravagiilor pe care le fac, în virtutea libertății de expresie, pe fondul foamei de informație şi cunoaştere autentică, a tuturor acestor fenomene… Apocalipsysmul din SF-urile hollywoodiene este astfel cuplat pe unul improvizat aici de conjunctura favorabilă, datorată marilor schimbări, ale ieşirii din sistemul totalitar… Căci într-adevăr sistemul este AGONIC, aşadar escatologic, la proporții istorice. Se ştie că bolile indivizilor sunt şi bolile societății. Bătrânețea unei mari secvențe din populația istovită, îmbolnăvită de fostele politici de austeritate, flămânzire sistematică, economie forțată pentru plata datoriilor uriaşe ale țării, bolile bătrâneşti venite prea repede, poluarea criminală, teroarea psihică şi fizică, au motivat totuşi acuzațiile de GENOCID aduse ceauşismului: aşadar co0nceptul escatologic de Apocalypsis este mai activ în acest bairam al nebunilor, al deviațiilor, al dislocărilor, seismelor, peiorativ zicând de sfârşit de lume… Sfârşitul unei lumi şi într-un fel, resimțit dinspre INDIVID (agonic) la SOCIETATE (AGONICĂ) ..

Metafora tunelului, din recuzita patologiei freudiene şi a celor ce explorează zonele profunde ale creierului uman, a fost preluată inclusiv politici: luminița de la capătul tunelului.

E terifiant să aflăm analogii în lucrul şi mitologia minerilor, a labirinturilor (simbolul creierului), abatajelor, minotaurului, în chiar acest ciclotron al psihozelor cu Procleți şi Paracleți falşi, analişti şi fenomenologi paranormali, de parcă într-adevăr *„trăim apocalipsa”*… Câțiva dintre scriitorii generațiilor 70 (Ion Gheorghe, Ioan Alexandru, Adrian Păunescu, Vadim Tudor) dar şi optzecişti, au scris fiecare *„evanghelia personală”*, sau literalmente *„Apocalipsa nominal-auctorială”*. Am citit cel puțin 23 (!) de cărți titrate ca *„apocalipse”* personale, cum s-ar zice, evanghelii… Pare-se că Biblioteca de la Nad Hammadi i-a inspirat pe mulți să-şi asume misia

de profeți, apostoli sau chiar şamani, vezi televiziunile ce-au devenit, vorba lui Sorescu, *„vizuini”*!

Sensibilitatea de excepție a creatorilor e de aşteptat să simtă, presimtă şi reflecteze seismele induse din societate, din istorie, din religii… O mare parte dintre scriitori au devenit peste noapte ultra-religioşi, dar cei mai mulți evident habotnici. Politicienii idem… La numirea unui ministru, se cere să jure cu mâna pe Scriptură încheindu-se cu *„aşa să mă ajute Dumnezeu”*… E curios că în Biblie scrie să nu juri, asta e practică blackmagic, cu efect bumerang, (n.n.)… Dar ce importă? Doar şi cutare amărât preot de țară, mai *„practică”*: luat pe sus de sătenii loviți de secetă, au ieşit în cohortă, cu prapuri, cruci şi strigăte imploratoare, la capul satului, pe holde, cerând să le dea Domnul ploaie antifoamete… Dacă tractoare n-au, instalații de irigare nu au, brațe de lucru nu au, ce să facă bieții bătrâni şi păstorul unor enoriaşi convinşi că-i sfârşitul lumii? Remember cazul călugărului care anunța la DDTv contacul cu Arhanghelul Mihail, chiar cu Isus şi *„inversarea polilor”* fix în agustu cutare… Ori resurecția teribilă a practicilor şamanice, aiurea prin mănăpstiri,ca să nu mai zic de aberante deliruri pseudo-astrologice şi alchimice, semn al unor săpături agitate în precreştinism, revenind spectaculos prin avantajul informatic şi al video-media.

La televiziune, sunt numeroşi nostradami care cultivă o fină teroare asupra celor ce aşteaptă apocalipsa: ore în şir, dialoghează cu țara, interpretează, fac lobby unor fundații proprii de tip eclectic şcientist, pro sau contra creştine, dar şi alte specii, cu toții câştigând cumva nişte bani, unii au pătruns şi pe celulare, internet etc. De 17 ani România este într-adevăr o zonă a MULTILIGVISMULUI, voila ! Intterferența şi impactul de amploare cu Occidentul, unde ne revenim, dar mai ales cu Orientul, fără exotismul comercial şi devianțele subculturale, sunt, tot-odată, fertile şi prefigurează, oricum, o reaşezare, de dorit valorică, a întregului în noua sa compoziție, transatlantică… Oare suntem în noul Babyilon? Pare-se că da.

Ce a fost va mai fi, deoarece timpul şi spațiul sunt… circulare, se repetă, neh?

Dacă n-ar aminti de ceva ce s-a mai întâmplat, când cu alte sfârşituri ale (unor) lumi, ar fi chiar foarte interesant, şi chiar este: turbionul gigantic este probabil că va fi preluat, în curând, de reglarea concretă, de acordul obligatoriu cu civilizația occidentală, de dorit cu forța ei benefică, în stare să infuzeze vitalele energii care, la un loc, vor trezi minții ambetate din bietele bordeie cablagizate, adică interconectate, inclusiv neuronic, la individul şi societatea de răscruce între *„plug şi computer”*… Nemaiavând de unde să-şi sugă lapții toxici ai psihozelor proprii, ori celor rețetate de şarlatani, profeții din galeria halucinantelor cărți ale unor Dos Passos, Marquez, Galeano, Ernesto Sabbato, (o listă foarte incomplectă, n.n.) ca şi de Ionesco, Becket, Caragiale, se vor auto-stârpi singuri, cel puțin asta e de sperat. Nicidecum de… *speriat!*

Dilema parțial color, după Tanacu

sau TELEVEDENII şi TELE-VIZIUNI

Vă amintiți de vizita Papei şi de întâlnirea cu patriarhul Teoctist, întâlnire ce s-a vrut un cap de pod al ecumenismului relansat? După acest fapt mai mult diplomatic, a avut loc un recul, iar integrarea noastră în sensul depăşirii efectelor schismei de peste o mie de ani dintre catolicism şi ortodoxism, n-a avansat. Dimpotrivă, extremele s-au agitat şi adevăratul motiv al idealului – contracararea musulmanismului în asalt prin terorism – s-a ratat.

Vrem nu vrem, noi suntem mai aproape de Constantinopol, decât de Roma. Vrem – nu vrem, noi am fost creştinați de două ori, sau în două valuri: odată de creştinii romani, legionarii coloniilor din Latium, ocupanți aproape un secol în Transilvania – respectiv latinizarea şi secole mai târziu, prin ortodoxia slavilor din Sud şi slavinilor din Est şi Nord… Dualitatea aceasta este vizibilă şi în bizareria – consecință: limba scrisă şi iconeria sunt în litere chirilice, biblia şi cărțile canonice de cult, psaltirile, precum şi un procent covârşitor din lexiconul bisericii ortodoxe sunt sau provin din bulgaro-kiril-metodică slavă şi greacă, un fel de rezistență seculară față de latinizare… Dar suntem şi ne revendicăm un popor neo-latin! Roma ne-a dat numele ROMANIA, şi nu Chiril şi Metodiu, nici Asăneştii, nici Kievul, nici Moscova.

Această duplicitate impusă dramatic, de secole, din istorie, a devenit un soi de *„ancestral dobândit”* şi determină inclusiv probleme acutizate azi.

Reformele generale privind reintegrarea în Europa sunt dificile şi în acest subteran al dilemei, unul vulcanic şi seismic. Ceea ce au făcut secole, nu desfac programele politice peste noapte. Criza nu este doar economică şi politică, ci este una de adâncime. Noi suntem majoritar ortodocşi, iar UE este majoritar catolică. A treia tendință, explozivă, este neoprotestantismul: doi se bat, al treilea câştigă.

Bizanțul lui Constantin şi al mamei sale Elena (care avusese viziuni cum că fiul ei va creştina lumea ca un nou Mesia…), a fost măcelărit la Instambul - Constantinopol(is): Uriaşa *„piramidă”* a creştinismului bizantin, Sf.Sofia, a devenit Hagia Sofia… Asediați între ziduri, preoții s-au consolat să înalțe rugăciunile disperării, iar spahii lui Alah au tranşat, în numele profetului lor, criza… Prin secole, ortodocşii greci şi bulgari, întemeiară în țările noastre, pe un fond destul de slavonizat, lent şi sigur (vii în chirie, sunt primitor, tolerant, apoi mă iei în stăpânire şi îmi impui slavonizarea prin biserică şi legi)… Românii latinizați gândeau şi vorbeau în limba lor neo-latină, dar în bisericile de rit ortodox au dăinuit scrierile cu litere slavone, iconeria fiind bizantină! Preoții primelor secole erau siliți să predice în slavonă, serviciile fiind în aceeaşi limbă, iar țăranii români numiră asta *„boscorodire”*: a existat o lege care impunea limba slavonă în

biserici, altfel popilor li se taie limba! (D.Onciul)… Iar popii astfel terorizaţi de *„tehnocraţii”* ortodoxiei timpurii, cu asta îşi ameninţau urma. De unde vorba rămasă până azi *„taie popa limba”*.

În anno Dominii 2007, secolul XXI se vădeşte nu *„religios sau deloc”* (Malraux), ci multi-religios, cu acute extrem-fundamentaliste. Cauza? Noul asalt musulman în Europa integristă euro-atlantică. Iar România este între fălcile a două uriaşe abstracţii, fălci care nu mai sunt ale Krakadilului sovietic, ci ale fosilei Leviathan…

Pe vremuri, al nostru Ioan de Hunedoara Corvinul era Atletul lui Christos, susţinut de Roma, deoarece Creştinătatea risca să repete tragedia Bizanţului şi Corvinul a făcut incursiuni triumfale spre Sudul Dunării, unde i-a înfrânt pe musulamanii amestecaţi cu bulgarohtonii, rasă de ocupanţi venetici tot din Orientul nelatin …

Cu aproape 6oo de ani înainte, Oştile Corvinului au fost recrutate majoritar din ţărănimea care-şi apăra, luptând, moşiile, sărăcia şi Neamul… Însuşi Ioan fusese înnobilat pentru meritele sale şi avea să dea Ungariei cel mai important rege al său. Dar noi uzităm, sub veşnice dispute şi azi (!!) diferenţiat, numele său: ba Iancu de Hunedoara, ba Ioan de Hunedoara, retipărit recent la cei 55o de ani comemorativi… (adică numele lui originar latin JOHANES - IOAN, cel de pe mormânt…).

Fără să vrei, faci apropierea cu altă ciudăţenie: numele CREŞTIN-CREŞTINISM vine de la CRISTOS (numele grec al Mântuitorului), dar ortodoxia rosteşte şi scrie HRISTOS (tot greceşte).

Şi Isus este grafiat la ortodocşi diferit, cu doi de I, adică al doilea *„i”*, echivalând cu „i”-ul moale slavon!… De ce? De ce nu zicem atunci HREŞTINISM, ca să fim corecţi gramatical ??!

Să recunoaştem că „dihotomia” a persistat mai degrabă ca DIHO-nie, necum *„spirit ecumenic”* de la ekumenikon… Cu ighemonikon?

Iată-ne, la 2007, pe valurile tsunami ale unor cutremure de adâncime istorică, deoarece istoria nu a rezolvat cu adevărat ceea ce zgâlţâie de două milenii această parte de lume…

Asaltul mediatic şi hollywodian abia a-nceput… Ţinta este o altfel de integrare, una Mondială. Ecumenismul echivalează cu Globalizarea… Mai marii lumii sunt într-un Program care, practic, nu poate fi contracarat.

Creştinismul este în criză şi este de înţeles că două milenii l-au şubrezit mai degrabă, iar asaltul *„ocultelor”* şi al Ştiinţei, se adaugă celui musulman…

„Secolul XXI va fi religios sau nu va fi deloc” a rostit, ca un oracol profet sinistru sau rece, Andre Malraux… Exprimarea *„sau nu va fi DELOC”*, se referă la Secol, ori la Creştinism, dacă nu în general, la Religie?

Eliade avea sintagma *„hommo religiosus”*… Va fi înlocuită de Hommo scepticus cioranian, sau de Hommo Cybrogicus? Dacă profeţii şi apostolii aveau Vedenii (cuvînt slav pentru Viziuni) noi avem azi, prin

informatizare şi cablagizarea, TELE – VIZIUNI, sau, a votre preferation, - TELE - VEDENII !

Andrei Gheorghe şi invitaţii săi, un preot ortodox şi un muftiu musulman dobrogean (!), ne-au oferit un Show ca o vedenie: disputa despre mormântul lui CRISTOS (HRISTOS); sau ISUS (Iisus)… Gheorghe s-a amuzat copios… Fanii pro şi contra s-au ambalat… Ni s-au dat secvenţe din filmele cu subiecte în acest sens. Muftiul dobrogean Murat sta faţă-n faţă cu tânărul ortodox, Gheorghe băga din 2o în 2o de minute publicitate pe mii de euro: actriţa Maia Morgenstern şi-a jucat şi ea bine rolul, deşi era tocmai de Purim… La Hunedoara, anul trecut, a jucat totuşi mai bine pe versurile lui Dinescu, montajul literar-muzical *„O BEŢIE CU MARX”…*

Păi, oameni buni, nu-i aşa că avem cu toţii TELE-VIZIUNI? (Sau, după preferinţe, TELE- VEDENII?)

Vorba lui Andrei Gheroghe: **Politgică, frate, Religie, frate !!!**

PS: Celor ce nu ştiu, le amintim că RELIGIE vine din latină, RELIGIO, adică *„refacerea legăturii”* (cu Divinitatea)… Un fel de curcubeu nou al Legământului milenar compromis… Problema e că homosexualii (Famenii, Matei 19, Noul Testament) şi-au ales tocmai simbolul acesta: Curcubeul… Iar CRISTOS îi răspunde apostolului care-l întreabă despre familie, că ei, famenii, sunt *„pentru îngerii din ceruri”*… Vorba cronicarului: *„Se cam sparie gândul!”*... Dar ardeleanul adaugă, cumpănind: *„- Noa, dacă trebe, trebe!”*. Sau, în variantă sceptic-cioraniană, zice ca la Zoo, despre girafă: *„- AŞA CEVA NU EXISTĂ”...*

Ce mi-a plăcut tare a fost cum a încheiat showul TELE-VEDENIEI Andrei Gheorghe: citind psalmul biblic uşor nazal, preoţeşte şi zicând socratic: *„Adevărul merită să mori pentru el, dar nu merită să ucizi pentru el”*… Bravo, nea Ghiţă… Am o singură observaţie de contribuabil televedenic: De ce nu l-ai invitat şi pe Gigi Becali, Sfântul Gheorghe băgând sulița în Bălaure? Sau măcar pe Călăreţul Trac Corneliu Vadim Tudor? Ca să savurăm MULTIVIDENIA, la o nouă ediţie ar fi interesant să vină şi dl VIDEANU de VIDELE, ca primar al fostei Hagii fanariotice, pas spre UE… Cu marmora Simeriei şi cu psaltirile de la Bruxelles!

Fă serial şi invită-i şi pe Petre Roman et Max Bănuş, Silviu Brucknăr and Ilici Răspopitul, Tatulici and Cristoiu, Naşul and Gîdea, Cristian Tudor Popescu and Mircea Dinescu, Andrei Pleşu and Liiceanu, Emil Hurezeanu and Tănase, ş.c.l. Dacă-i Bal, (DECEBAL?) să fie! Sau Baal and Graal. Na, c-am început să vorbim în limbi!

Carvazîcă… Doamne, iartă-ne, că nu ştim ce TELEVIDEM!

SHALOM şi DOAMNE AJUTĂ !

Dar mi-e dor de ZAMOLXE (Zeul Moş, Tatăl Stră-Moş al tuturor zeilor, adică al oamenilor ca făpturi Inteligente. Nu intelegenizabile…)

Un poet zicea *„dor de noi înşine”...*

Cu pietate, Eugen EVU

Dezvăluiri în premieră mondială:

Acest text fără drepturi de autor şi nici drept la replică se dedică mentorului întru redefiniri Ionuț Urda, Dumitru Huruba, Gheorghe Niculescu-Uricani and George Roca, cu aplomb, şi amintirii duioase a lui Dan Pichiu – Vifor, septuagenar, neprețuiții mei colaboranți literari de-o viață spre gloria scrisului românesc inventiv şi neinvectiv, spre o mai veselă amintire.

Eugen EVU DELASTREI,
Temporar location: Comuna Viața de Jos, Hunedoara, Romania

Pssst Agency Tiuk!

Trimişii noştri pe banii lor, Volga Tiukfanova şi Oleg Liviu Aiurea, transmit pe cale orală:

Mediile mediocre din zona portocălâie a lui Curcencu, Putan şi Răsputan, voronesc că în Rromînia cu „î" din „i" moale sovietic, vor avea loc alegeri anticipate şi culegeri antipicate. O sursă care nu a fost desconspirată, (în limbaj secret *„cîrtiță"*), cu pseudonimul *„Zamatischa marmo-maxim - O.V."*, a fost reactivată în rețeaua V Vest, cu grupuri țintă şi țintă *„cap de om"*, să pregătească urnele şi să numere voturile: cele contra, vor fi anulate şi înlocuite cu dublul lor din stocul tipărit strategic, cf. metodei Iliescu-Neulander-Bruckner and comp. Surse reactivate afirmă că pe axa Troscoceni – Tiraspol – Kiev - Tanacu - Cotul Donului - Prundul Bîrgăului - Dealul Căpățînii - Bobîlna, au loc deviații suspecte de natură geo-magnetică provocate de ştim noi cine. Există indicii că rezbelul electronic început în 23 decembrie 1989, conform planului *„Z.Z- Zât!"* continuă conform cu orgenialul, ultima fază (etapă de massă) fiind programată în 2012, spre seară, conform noului fus oral.

Cine este Volga Tiukfanova? * Are legături extraconjugate cu extratereştrii din planeta Nibiru? * Iredentiştii şi dentiştii măsluiesc alegerile şi culegerile?

Trimisa noastră, Volga Tiukfanova, printr-o filieră codificată *„Muiegarova - Casa Dalbă and Kazan Cioc Costelivu"* – precizează că în 2012 va avea loc impactul cu planeta Nibiru, prevăzută şi de Zecharia Sitchkin – când aşa-zişii uriaşi se vor întoarce în teritoriile pierdute după prăbuşirea Zidului Berlinului… Dar ei vor eşua într-un catastrofal contraatac din teritoriile vremelnic ocupate.

Volga Tiukfanova afirmă că, de fapt, URSS este codul gematric cabbalistic al uriaşilor: Ni-Bi-Ru, adică, în dialect moldovinesc: *„-Ni biruie ruşii"!*

Agenția afirmă că irendentişii şi dentiştii grupului *„Orb la orb nu-şi scoate ochii"* (CO2 – *„Corp la corp nu-şi scoate rochii"*) vor măslui şi

alegerile şi culegerile, ca să iasă ai lor şi nu ai altora… Dar ei vor fi cu iuţeala-ntunericului desconspiraţi de către şi dinspre Gruparea *„Stânga-mprejur!”*, amorsată special pentru victoria finală şi instaurarea păcii de o mie şi unu de ani. Cine este această misterioasă Volga? Originile ei se pierd prin arhivele jdanoviste, dejiste, ceauşiste, iliesciste, băseşti, tăricene şi CNSAS parţial anonimizate din motive strategice şi antialergice, antitero şi anti-contra-deviaţioniste .

Volga Tiukfanova este de proveniență frustrată, abandonată de mamă şi de tată, fostă femeie de serviciu la pompa de benzină din Simeria Triaj, apoi din Cîrgîstan. Gura lumii zice că are legături cu AlQuaida, dar şi cu agenţii de implant din Gazometru, un poligon aparent dezafectat din nord-sudul Hunedoarei, precum şi din Gaza. Volga a fost zămislită pe filieră de maternitate prin seducţie exercitată de Forţe Oculte şi Inculte *„Salvation Army Hangar zero-zero”*, organizaţie non profit sponsorizată de Patriciu, Becali, Guşă and *„Rromcirkus – and Cioabă Roy”*… Necunoscute sunt căile, domnilor!

Serviciile ei în slujba feminismului cu scop lucrativ, mutaţii trans-sexuale şi trans-textuale au făcut vâlvă în anii ceauşismului.

A fost distribuitoare de sifon în mina Dîlja, primăriță în Videle, lideră cu infiltrările în partidele agonic-istorice şi ziaristă echidistantă la cinci organe, toate falimentate cu scop lucrativ. Terorizată încă din faza prenatală, apoi din faşă, Volga Tiukfanova avea să devină ea însăşi teroristă, în slujba binelui generalizat şi globalizării. După ruperea alianţei Dadaiste, a fost detaşată ca ataşat în teritoriile glisante ale noii reforme cartografice.

Zvonul că ar fi fost rudă repudiată a Ninei Cassian a fost recent neconfirmat, dar agentul cu numele de cod *„Dăvîncă”*, poreclit *„Ieremiah Străiţi”*, face în continuare săpături, însetat de adevăr şi dreptate.

Celebritatea ei este multinaţională şi multilingă.

Ce declară un cappo decapitat temporar al S.I.E. privitor la misterioasa Volga: *„este o împielițată a Elenelor din istorie”…*

Un cappo al S.I.E. care doreşte să-şi păstreze anonimatul, conturile nedeclarate şi agoniseala pe cinci generaţii, a declarat poimâine:

„…este posibil să fie de origine extraterestră, ori rezultată dintr-o coabitare prin adormire şi coborârea a doi Agenţi Geneticieni şi implantul care a rezultat, aşa cum afirmă şi celebrul Lorin Fortuna la DD TV, „noul Mesia” din Bucovina. Volga Tiukvanova este supranumită „îngerul castrat”, pentru frumuseţea ei ieşită din comună. C.I.A., SRI, SIE, Mossad, fac pipăiri, bănuind că Volga Tiukfanova ar fi reîncarnarea succesivă a unei duzini de femei istorice cu numele de Elena şi că actuala împielițare ar fi agentă triplă, la muscali, cârgîzi, kurzi şi găgăuzi şi organizaţia radicală a jihadului ismailic „Capul decapitat decopitează Diavolul”!

Ea ar fi fost implicată şi în implementul de rabie din metroul Londra-Canalul Mânecii-Chişinău, capul şi coada reţelei *„Vafankulovski and Gingis Ciockan”*, din solda lui Gadaffy-Gyurka. Agenturili au fost o vreme în vizorul gen Pleşiţă, apoi a lui Asztaloş Măgureanu, respectiv tov. Talpeş, acum camuflate în poziţia de stânga-mprejur, doctrină de dat cu stângu-n dreptul şi viceversa. Se pare că noul concept politic de *„suspendare a preşedinţilor”*, operabil în unele ţări ex-comuniste, se referă de fapt la:

…„suspendare prin spânzurare peiorativ zicând, adică atârnare de corupţie şi apoi strenguire prin revoluţie”(citat doc. Z.Z.)

Cine este K.Oleg Aiurea? * Apocalipsa din 2002 se amână!

K.Oleg Liviu Aiurea, zis Gogu-Magogu-Demagogu, a fost în anii 90 lider mascat al Liber-schimbiştilor salvatori locali ilieşteni, apoi obscur observator acoperit (şi re-descoperit de S.R.I., USLA şi U.M.” Ca Ghebe – Hăşdat”) la Agenţia non profit „Porno sport” din Josanii de Sus, o comună aproape primitivă, în zona secretă a unor foste mine de uraniu exploatate de sovietici, nu departe de Chişcădaga. Oleg Aiurea este văr de-al şaselea cu Voronin şi nepot al lui Hurmuzachi, iar pe linie de maternitate, cu Roşca din Tanacu. El a fost scopit de serviciul antivicos *„Traian Decebal Nemeş”* adică, în limbaj codificat *„cu scop de securitate naţionale”*. Ciudat este că şi el ar fi de fapt o clonă extraterestră, dirijată din spaţiu de către cei de pe planeta Nibiru… În privinţa lui K.Oleg Aiureev (nume real) persistă, anulându-se reciproc, atât prezumiţia de vinovăţie, cât şi prezumţia de curat-murdar. Atât iredentiştii, cât şi dentiştii, susţin că agentul este cvadruplu, dacă nu a fost teleportat de Nephilimii biblici ai planetei Nibiru, care va reintra în centura de asteroizi numită *„Norul lui Ort”*, care va face ca toate fluviile să curgă în sens invers, din aval spre amonte, în tsunami-uri succesive. Cititorii noştri sunt mai deştepţi ca ai voştri, aşa că fiecare va decodifica mesajele conţinute gematric în acest articol, rezumându-ne la aceste dezvăluiri în premieră mondială, precizând că vigilenţa noastră proverbială nu se va dezminţi, iar la timpul oportun vom reveni cu detalii probative, care vor fi instrumentate zdrobitor la Judecata de apoi 2012…

Vestea bună este că apocalipsa se amână, iar adevărul şi dreptatea vor ieşi la suprafaţă prin efortul comun al unei noi alianţe prevenind inversarea polilor, prin realizarea unor poli politici noi, conform principiului termodinamic al Hazardului elaborat de Hegel şi ratat de Morus, Campanella, Bacon, Robespiere, Lenin, Stalin, Pol Pot, Miloşevici şi Adam Husein… Însă despre toate acestea vom vorbi după, adică after the day…

Trimişii noştri ne vor ţine la curent, evident de 22o de volţi, căci la 38o de volţi, chiar nervii noştri cedează. Vestea bună este că şi nervii extratereştrilor se scurtcircuitează, iar bateriile lor sunt vulnerabile la unde subliminale tele-empatice induse. Cercetaşii noştri din Dămăroaia au deja

lassere cu agheasmă, invenție genială bine păzită de cele 34 de servicii ultrasecrete active, inclusiv în diaspora .

Vom reveni cu noi dezvăluiri, în pragul de sus al alegerilor anticiupite, antipicate şi antipictate.

OZENEVU, Radio Color Alba-Neagra şi EVUEMINENTUL SILEI

Scâncetul Carpaților Redivivus et Recidivivus :

Dlui Comicsar Leonardo da Orban Urbi et Orbii!
Stressbourg and Burecselles

Emitent: Fan Club Sider Urgia,
str. Turnătorului nr. 1337 bis HIHÎNnedoara

S.F.(F): CODU' LU' DĂVÂNCĂ
(Macabei, art. trei versetul „z.z" antiteror,
tăiat la concilieul Vatican din Laodice)

moto:
Mă, fratre, eşti nebun de deştept!
Auto-motto 2:
„Deşteaptă-te, române" and „Aşteaptă-te, rromâne!"
varianta Ceauşescu prostmortem .

Onor comicsar Leonard Orban,

Subînsemnatul Bulă îmi revendic numele de la Bula Papală şi mă declar nul şi neavenit în eventualitatea că nu veți lua în seamă darea mea de seamă de bun român, de bine, de rău.

Petițiile mele vor continua până în pânzele albe, chiar şi freatice! Motivez coragiul meu prudent prin aceea că acum e voie să avem cuvântul liber, în replică, euro obiectiv, cu accent, ca mesageri ai hunedoreanului liber la gură şi vivat Republica Virtus Romana recidivivus! Ca avocat al boborului şi scriitore auctore fără parale, dar cu multilingă Asompțiune (vezi DEX Enciclopedia Britanicus sau Gîlceava Înțeleptului cu Lumea II, de Gligor Haşa). Io, subînsemnatul, ca avocat al boborului inedorean protodacik, pledez nevinovat ca subconştient colectiv, în prezumția de vinovăție şi anticorupție DNA (ADN) privitor la mulitlimblizmul boborului actual în arialul geo-strategic şi antiaerian al Statului Palmă Barrbă Cot (SPBC), ca şi a lu' Alic, Baba şi cei 4o de hoți (baroni locali şi nelocali, dar pământeni), enclavă UE Zona V West în stadiu de germinație în Noul Ierusalim coborâtor, după modelul Mittel Europa (Hopa Mitică neaoş), din ceruri.

Codul Dăvâncă este un semn doborât - coborât din apocriflele lui Ianăş De Iudapesta şi a fost apolalypsit de mijloace, dioarece multilingvismul nostru ancestral a fost ocultat şi reinoculat de iredentişti ostili orîndurii

noastre şi a generalului în tretargere (punct ochit - punct lovit) generalului Pleşiță.

Revin şi redevin telegrafic cu jalba către U.E. dioarece vine comeata. Cu ocazia prilejului reîntregirii Europei Mari, protestez violent - moderat contra conspirației mondiale de a ne submina minele din Valea Jiului şi Rusca, Roşia Montană şi Spontană, dioarece protocroniştii vor să ne fure aurul şi să-l retopească ca brățări dacice falşe.

Protestez cu mâna pe Bula papală, pe cale de consecință, față cu națiunea, dioarece sub nasul SRI şi a d-lui Talpeş, tălpăşițele orânduirii strasburgheze îşi iau valea Jiurilor şi a Nistrului, Prutului şi Prutenilor, uneltind ca nişte îngeri sălbatici protiva orândei de care face vorbire poeta preoteassă Pavelnina Popa-Popas, în psalmii ei finanțați bugetari la CJH *„Rochia de carne”*, *„Îngerul politic”* şi Proiect de implemantare în Vața (mintea) de Jos şi de Sus, recent votată de majoritarii minoritari, sub preşedinția de consiliu a d-lui Moloț.

Dvs, Leo, ca virgulă comicsar UE, ştiți a răspunde pluriling, *a la francaise villon: U E LE JUSTICE, et U E la Realite, monşer?!!* Că care privatizare, că care patriot naționale, carivazîcă?

Drept adevăr pentru care, subînsemnatul Evueminentul Zilei şi al Nopții de Hunedoara ziare momental falimentare) în totalitatea Facultății noastre mintale, cu modestă genialitate ca scriitore trăitore în giudeţul care a supraviețuit la tranzît încă din perioada colonizării romane greco-catalictice, catalizatoare şi sferto-docse, vehement cu pioşenie robustă declar conspirațiune massonieră şi de garsonieră, nulă şi neavenită, orice crîcneală cripto-cominternistă and comunistă!

Hern - Tovărăşia Voastră Leonard, Shalom Aleicum!

Ca şef peste 2500 de funcționari multilingi, aveți oblijul multilingual şi lingotier a vă sesiza din office şi a traduce just vehemența mea care pledează peledist, dar sincer (şi pre pământ), o Europă Unită, Dodoloață şi deşteaptă cum dixit Imnul Naționale!

PRECIZARE: Codul lu Davâncă nu e al nostru, nici al Lor, nici al urmaşilor lor, ci a urmaşilor urmaşilor altora, în vecii vecilor! Vorba lui Ştefan Tutankamon: Dacă voi nu vă vretzi, nice io nu vă vreu!

Aştept răspuns pe Google, evueugen @jahoo. com sau AsCUS Provincia Corvina str Pescăruşului nr. 2/ 23 code street 331o23 Hunedoara. Dacă nu, activăm bomba cu viruşi umoristici, neinterzisă de O.N.U.

Vivat Mortua Est şi Vest ! Parodia salvează România !

Petenți euro-cenți: *Ianăş Lingurar baron de Mischie and Mishu, Şefu Cărnii Judeţene şi Fîrtzac din Cîrjiți Ciocu-Mic*

Locație şi bilocație: *Berlinu Secuiesc Trei Scaune Nomber trespce bis*

În dialect schimb - limbist

Monolog oros-orwelian cu inserții romgleze

In memoriam Liviu OROS

NOA! Servus, servorum şi hello, mă dragă animăl darling, oriunde te-ai afla! Am chef să filo-zoo-feesc, da nici vă spăriați, că nici nu-ncep bine, că-i şi gata! Iote, cu multilingvuismu multilateral orbanizat, că avem şi comisar UE, la ăia cu varza de bruxelles şi la stress-burghezii dracului! Noa, dacă trebă, trebă!

Vivat crescat floreat în bună-nțălegere, fără bîte, fără pichamere, fără carbid, fără salariu sub centură, fără diminuarea demografică şi fără alte cele, de care vreau să cam tac, că mă ascultă cine din asta trăieşte!

Bag samă şi io că acum populațiile convieţuiesc multilingvistic dezvoltate, în spațiu vital Şenghen, igen, of cors, via Iştenbul! Se pare că se întoarse Babilonul, dacă nu cumva Altantida, a cărei rearătare o fost profeţită cabbalistic vorbind, şi remembăr Petrache Lupu din Maglavid!

Vorba lui Ureche moldavul, se sparie gândul… Sau a lui Bulă, *„când cujet, mă doare fruncea, tov doftor!"*Oare există şi reîncarnări colective? Că atlantții cică sunt încarnați în americanii de azi, ba şi dinosaurii s-ar fi reincarnat, prin adaptare şi diminuare în vaci, oi, capre etc. precum şi în găini!

Ice că riscul unei pandemii aviare galinacee, ar fi de fapt al unei răzbunări sauro-terapodo-astrale! Numai cu vietățile din ape, rămâne ceva absurd: oare cum de nu zice nimic mitologia despre soarta lor la Potop? Nici nea Darwin nu se bagă în subiect, deşi originea mamiferelor este în apele primordiale şi unele s-au întors în ape! Balena a fost mamut – elefantoid, delfinii or fi fost îngeri căzuți, mai ştii?…

Io, Liviu Oros din Sântundreş colț cu Sîntu Halmagyi din Hălmagiu, bag samă că filozofii ăştia, de după anu 2ooo, îs şi ei neşte extratereştri, dacă nu dinozauri cyborgizați… Noa, că nu de astea vreu să vorovim, că avem timp mai încolo, după alegerile antipicate…

Iote, de fuțbol, că îi mai la ordinea dezordinii, dar de-acolo ies moneii, mă, că Becali, de parigzămplău, dolăreşte big turmoacele de miliarde, sau întrebați-l pe Mutu!

La noi două îs direcțiile, Dinamo şi Steaua. Or făcut şi lobiluție, s-or bătut între ei, dar or pierdut giugiuleştenii, c-aşa în revo!

Apropo de Vavilion: mă, oare ce-i aia Dinamo? Pă ce limbă îi chestia asta, Dinamo. Di Ka Ghebele?! O fi dinamic fuțbolu, dar etimonu, mă, e-ti-monu!?? Pe ce limbă mă? Pă limba electriciană? Pă limba furnală, sau țapinară? Io am mâncat Shalom cu soia, am făcut lumea să râdă de s-or îngrăşat, dovadă că iote-i, acum s-or făcut mahări şi pare că-s tăt neşte reîncarnații.

Treb să dau de Mişu, şefu cărnii judeţene, poate ştie el, că-i onorific, ori poate ştie Patrian Dăunescu, n-am zîs io că-i încarnarea lu Diplodocus, alţii or zîs... Dar ce, parcă despre asta-i vorba?

Că-i babilon, vorbele cad pe cap de lăcuitor ca virgulă castanele suprastok din Niedoara. Ne dau ăştia castane, măăă, ca să ne antrenăm pentru când vine Impactu cu Comeata!

Cum, *„care ăştia"*? Păi ăştia, că doar nu ăilalţi, ăia or căzut, aşa-i în babilon, cad unii să se rădice ăilalţi, dup-aia invers, ioate aşa, ca la roata de tras mădulare şi tras în ţepe… Că ice că şi ţeparii îi reîncarnări, adică împieliţări draculice! Dar nici despre asta nu e vorba. Io tăt nu pricep, ce-i aia, Dinamo, mă? Boscorodeală, frate!

Cu gripa asta, ovariană… Ice că avem câteva cazuri, dar îs în regim de secret, interes strategic… Apropos şi fără nici o legătură, oare de ce New-Y-or Kăzut kilotzii, pardon, kilowaţii, ăleia de-i zice acum Energetica Company? Poate ştie Petrică Romanul, că paparazii or ciupit ceva, dar i-or mituit cu termopane şi scutire de tevea la publicitate petro-dolariană… Io vorbesc codificat, că acum codul lu Da Vinci şi Coada lu Sătana înlocuiesc limba de lemn comunistă, se comunică în parabole ca petele de pe girafă, să camufleze antitero… Suntem în Nato, măă, în UUEE, mă, saurieni nătântoci!

Dacă vine gripa ovariană, ce fac traseistele, mă? Cum să-şi cîştige cozonacu, la cules de capsule prin ţara lu Don Chilote de la Mangialâc?? Da ce, parcă de asta-i vorba?

Să rePitulăm: vine comeata, ori să amână? Se extinde gripa ovariană, ori ba? Avem voie, mă, să acar vorbim, că altceva nu ne-o mai rămas, după tranzîţ?

Şi pîntru data viitoare, întrebarea de baraj: Ce-i aia Dinamo? No servus şi nu vă năravaţi, că există o viaţă dincolo de ortu popii, aşa că reîncarnarea oricum există: carnea de pui, adică de dinosauri răzbunaţi, poate fi înlocuită cu carnea de soia, uleiul pentru oameni cu uleiul de rapiţă etţetera.

Întrebaţi-i pă ăi bătrâni şi încă vii, parţialmente: când era dinamo călare şi steaua răsărea prin calendare, noi, ăştia, din Vavilon, am fost raţionalizaţi: trăiam fără carne, fără vaca nebună, fără găini moarte de vii, şi suntem antrenaţi… Gripa aia aviară, v-o spun io, se trage de la avari, mă! Avarii, de unde şi starea generală dinamovistă a industriei monocotiledonate, Starea de Avarie, v-aţi prins?

Noa, că tre să plec, bateţi-vă căpăţâna şi promovaţi examenu: ce-i aia Dinamo… Data viitoare, care ghiceşte, jos pălăria! Casa de Cultură din Deva îi oferă Şperaclul de Aur al Cetăţii!

Of fiderzein, ciao, orvoar, dasfidania şi servus Atlantida!

Haida Mo Dynamo! Doişland uber alles Bulles! S-trăiţi bineee !

Hai cu halba, hai cu jalba!…

Onor komisar U.E. by Multilingvistic of Bruxelles
Ludwig van ORBAN

Domle Comicsar,

Subînsemnatu' domiciliat şi colocatar
Lingurar Janăş Dublu w punct rro

Mă adresionez la offisul Doastre pentru lămuriri in probleme de scris şi vorbit multiling, eu fiind elev la un curs de specializare pentru străinezi.

Io învăţ paralel deodată intensiv engleza, turca, olandeza, francofona, italiana, dialiectul macaronez, spaniola, şi germana, că rroma o ştiu din împrejurările mele originale. Metoda învăţatului în somn nu a dat rezultate, aşa că vă întreb:

1. Domle komicsar, multilingvismul acesta nu e vorbirea în limbi de care ne ziceau la învăţământ politic tovarăţii despre advetişti de sâmbăta şi marturii lui Iehova? Că io mi-s de confesie bakai şi mă trag din tremurici, ceea ce mi-a dăunat şi în trecutul ceauşist!

2. Drept pentru care zice lumea din sat că, peste carvazîcă fro zece ani happy niu iears, la şcoli nu se va mai învăţa scrisul, deoarece vor fi numai compiutere şi telefoane cu satelit mobil… Scrisul de mână nu va mai avea rost, nici vorbirea de la om la om, căci e mai mişto pe mobil.

3. De-o par egzamplu, cum traducem multiling espresii neaoşe şi neoşeneşti, dân oraş, că-s de cartier: *„Was ist zdamatii"*, sau bag samă *„homor kaka"* sau *„sictir!"*?

Dar alte ziceri din cea mai multilingvistcă bună-nţelegere din sud-est-vest-nordul Europei, cum ar fi: *„O zoniat piciaiabo"*? Sau *„sciorti benii materi"*? Că *„vafa-n culo"* ştim, că de la Rrrîm ne-o tragem!

Cum translăm în limbile parlamentabile, domle komicsar, *„şpaga", „ţeapa", „te-n kurpen măta", „mangialîc"*, dar şi chestii cuvioase, ca aia *„Paşti fericit"*? E verb sau e proverb care ne face pe toţi vite şi ovine pe imaşul comunal europenisat?!

Dar sintagme ca *„Luceafărul huilei", „Miki şpagat", „Ouăle lui Năstase"* şi alte mii de perle ale romulanilor multilingualizaţi?

Se va desfiinţa lingura, mersul pe jos, darea de seamă şi altele? Cum translăm în romgleză *„Curriculum vitae"*, sau *„La muie", „Ciocu mic"*, ş.a.m.d.?

Io trudesc la un Tractat *„Impactul multilaanguajos asupra vorbirii şi alfabetului morse cu semne din Cimitirul Vesel"*, care va fi tipărit de editura *„Călăuza tuturor"* din Ciangăii Devei la ieşirea spre Avram Iancu… Comentariile aparţin unui grup - ţintă coordonat de ozenologul protodacic Gligor Haşa, componenţi: Huruba, Holobîca, Boboc, Ivan Vlad, Irimie Străiţi, Monalise Hihn, Ştefan Ciocan, Bimbirica, Amarildo Szekely, Mişu Borşoş, Radu Ciob, Neodrom Grecu, Lady Cioabă, Domnul Evu, John Mc

Owey, Călin Heracle, Jonathan Barb, Rudolf Rudy-Ignatievici, Ortavian Ruteanu, Gyorgyii Fîrțak, Janăş Mikloş Hormonyi şi câteva dame de consumism, foste de comunism. Solicit lansarea big în aula Parlamentului din Bruxelles, alles bulles !

Io atîta am avut să întreb, urând mult succes ăn pregătirea de luptă şi politică, noi şi importante succese întru propăşirea omului nou, cu o înaltă!

Aştept rezoluție prin plata inversă, că n-am lovele mîncaţaş şî puradeii mi-o uşchito în America, dar tot mai am fro duzină extraconjugănită!

Bogdapăroştii şî cioc selim. Triască lupta pîntru pacea mondialistă, globalizmu şi multilingurarii! Jos terorhismu! Sus multilibajulrili!

Servus Şhalom Baftallo Stimă!

Lingurar Janăş Dublu W dîn Berlinu Moțăsc,
str Budhai Delaanu, Comuna Cigmău, nomber one .
Ss indescifrabel

Sider Urgia Club 3 Production

Mic dicționar cu greşeli de țipar

Analfabet – beat anal
Psihanalist – psiholog pidosnic
Băicoi – locație insultătoare
Psihotron – tron pentru nebun
Şotron – particulă subatomică
Psihopat – culcuş psihedelic
Tencuială – propunere licențioasă (sintagmă a hărțuirii textuale…)
Autobuze – buză la plural
Caţă – ştomoleac pe cuib (lat.)
Trompă – bio-pompă
Latifundiar – bard din Bîrca
Locomotive – motive locale
Porno sport – vezi Prono prost
Claun – amantul clonei
Cucoaie – femela cucului
Anafură – acuzație judiciară
Tenis de câmp – anagramare la penis de tâmp
Lingură – perversiune superioară
Platitudine – atitudine P.L.
Furculiță – hoț cu patron electric
Buleversat – Bulă viclean (bulă în versuri)

Mic dicționar apolitic

Penelopa – membră PNL
Lepedeu – PLD anagramat
UDMR – gay agitate…
Pedofil – iubitor, susținător PD
Activist – fost pasiv
Pasiv – fost activist
Plebeu – membru P.L. beut
Multilingv – mulțime de lingăi
Citate – foste excitate
Living rom – rrom livid
Bush a Bush – metodă de salvare prin viol
Romavia – Agenție de zbor aviar
Navrom – rom navetist
Râm – momeală de la care te tragi

autori: P.Ogorîtu - Iudapesta şi Onan Doylle - TV Aviv

Altă jalbă multilingă

Onor comicsar multiling Ludwig von Orban (2)

Subînsemnatul, contribuabil şi contrabăubil, Ianăş Lingurar, poiet popular şi manelist, autor al variantei străvechi Ana lu' Manele, recidivez cu jalba la Ofice-ul Doastră, dioarece sunt ştudent la fefe pentru noua generație de cadre şi cadrane, nemembru, dar cu soție membrană la Guşe, atrag atenția asupra şi dedesuptul unor expresii cu schepis de care mă ocup în inteționul de a realiza un Studiu Multi-senzual de sensuri deturnate ilogic semiologic la băgarea în U.E. Eu am fost disponibelit din munca de jos, dar mă reconvertesc profesenist şi am proiecte de captare a fondurilor reziduale din canalele adiționale ecologice şi liber-schimbiste ale U.E.

Considerurgesc că rromii liungurari din spița mea de roată, care nu mai fură fier vechi, dar sunt cazuri izolate de mangleală de fier nou, ne tragem din temponauții planetei NIBIROM, care a implementat în cartierul Gazometru din Gaza, Tribul al 13-lea al lui Iuda, ca strămoş marginalizat şi răsipit în lume, cu scop lucrativ spre globalizare, etapa antedeluviană, ceea ce dăunează adevărului istoric actual. Iată câteva observații etinomice şi onomastice:

Tribul din care ne tragem vine de la TRIB, par egzamplu: tribunal, tribut, tribuşon, tribuna etc. Avem şi vocabule integrate: contribuabil, distribuire, atribut, diatribă etc .

Suntem neam anteleduvian cu preş-ul maerican BUSH, dovadă nume şi expresii care au dăinuit prin milenii: Buşulenga, buşon, buşeală, de-a buşilea, iar cu vocabulă integrată sau prefix: prăbuşire, cărăbuş, înnăbuşire etc.

Alt etimon doveditor privitor la multilingi: Linggam, living-rrom, lingotieră, lingură etc.

Etiomoane privind că ne tragem de la Râm, vezi cronicarul: râme, rimmel de buze, râmător, tărâm, dar şi pogrom, promotion, romb, sterom, crom, trompă, neo-drom, (drum), Rombac…

Suntem neam de buri, dovadă: bursuc, burlan, burlac, burtăverzi, buruiană (exclus aia prm-istă care, după limbă, se trage din vipera cu corn).

Mă rezum doar la aceste egzemple din vastul meu studiu în proiect şi solicit buget multilingual. Dle comicsar Orban, deviza mea este: Orban la orb nu-şi scoate ochii! Ciao baftallo!

Bibliografie şi grafitti speologic: Brilinsky, Kernback, Xenopol, Chrişbaum, Pipiddi, Ozenescu, Pivniţele Vaticanului.

Ştudinte: *Naum Borşoş – Tribunoiu – Ciomu, Berlinu moţesc*

Mic dicţionar multiling

Burghiu – mic burghez
Bordel – bordei lingvist
Traseism politic – trafic de organe
Orgasm – astm cu orgie

Străiţi şi stimă, Janăş Lingurar- ibidem

Smarandachiană

Bre !
Una peste alta
Cum necum
Că e laie că-i bălaie
Merge şi-aşa
C-o fi c-o păţi
Aia ba aia da
Bla, bla, hop ş-aşa
Merge şi-aşa
Pe ici pe colo
Aşa şi- aşa şo pe ea
De ici de colea
Merge şi-aşa !

Jim Marmosim

Răvaş pe făraş la nimurici…

Cosmin DRAGOMIR

Mostră, nici chiar Muşinoasă!

Dragomiră-te, măi dragă,
Cine scrie şi se bagă
Nix kultur şi vlagă bleagă…
Tiuk! Ce-ți pasă ?!

Alte detalii despre Al. Florin Țene:

…Inepuizabil, Al Florin Țene scrie în continuare. Mult. Foarte mult. Redacțiile revistelor sunt asaltate cu texte purtîndu-i semnătura. Articolele, poeziile dumnealui sunt publicate, spre dezamăgirea mea chiar şi în Oglinda Literară, însă în curînd, acolo, periplul personajului nostru se va încheia. Dar să nu-l compătimim, „Ateneu"-l din Bacău îl publică, „Convorbiri literare" din Iaşi idem, ce-i drept mai sporadic şi lista continuă. Şi chiar dacă redacțiile acestor reviste se vor trezi, să nu ne hazardăm presupunînd că am scăpat. „Sinteze literare", din Ploieşti, acest caiet velin, pe nedrept numit revistă literară, înființat de prietenul şi camaradul în ale grafomaniei, mediocrul poet Victor Sterom – care are la activ o irosire de hîrtie de peste treizeci de volume, îl va publica. Îi publică şi acum, nu numai neroziile eseistice, şi „poemele" ci chiar corespondența, epistole în care se flatează reciproc. (Să nu uit: Victor Sterom îşi trimite textele la redacțiile revistelor în plicuri personalizate cu Guvernul sau Parlamentul României – POATE SE SESIZEAZĂ CINEVA!!!). Apoi urmează „Viața de pretutindeni", revistă înființată (din cîte ştiu eu) şi de dumnealui, loc unde, pe pagini întregi colectivul redacțional reuşeşte să se laude între ei: Eugen Evu scrie despre Țene, Țene despre Petrică Birău, redactorul şef (i-am uitat numele) scrie despre Evu, Țene Jr despre Birău, Sterom de Țene Jr şi tot aşa. Nu sunt indignat de puterea acestor scriitori, de cît de mult scriu ei, ci mă întreb, retoric, oare cînd mai citesc?…

P.S. cu smerenie: - *Păi ce sa citească, secreții matale? Du-te la doftor. La Gătaia sunt locuri, ca balnear tot nu ajungi, tre'să ai talânt!*

Iată, de pe Internet – 2007-10-05, o mostră di Kultură urinară a comintosului exegetos Coismin DRAGOMÎR-lanul:

rămîi o curvă
atât. Punct. Zero. Nimic
epsilon.

aceeaşi femeie moartă îndrăgostită ceva timp de penisul meu bălos

rămîi o curvă iubirea mea, o curvă penală
pe centura ocolitoare a peisajului din mine
alte rupturi direct în plex, alte lacrimi
alcolizate excesiv
alte amintiri ce îmi fac greață
şi mă întorc pe o parte şi pe cealaltă
nopți la rând

un gol ce se umple imediat cu alte curve
curve care nu se umplu decât cu spermă
goală, seacă, loc de lovit cu pula pe dinăntru

femeile mele moarte
o să îmi bîntuiți viața
o să faceți buhuhu pe lîngă tîmple
o să îmi albiți părul

cotidian național: "La locul sinuciderii s-a găsit un bilet de adio pe care scria cu litere de tipar, netremurate. Mă sinucid pentru mine!"

sursa şi resursa: internet, 2006 Anno Pomini

ARCA LU' NOBELEA

„-Nobel eşti?
-Nu, Iobag!"
(Horia und Kaiserin Maria Teresia Summit)

Noi, amărăştenii din teritoriile actualei Românii, într-olaltă, din departe-n aproape, cu diasporiştii din pătrimea cardinală, consideraţi sau doar siderați de alde nişte simpli cotizanți ai Filialelor (ei sunt paternalii recte şi directe minoritari) ei fiind cei tari, de cap, îndrăznim a ne prinde-n clonț cu mahării care continuă să facă din scriitorii români de talent marionete, făcând apoi trena profitarnicilor tărăşeniei. Radicalismul tonal poate fi doar o blândeţe cu duhul,izvodită din suferința adâncă a Iubirii întru Adevăr versus kitsch; deoarece inima are dreptul de a certa conştiinţele mincinoase, Amin.

Subsemnatul scriitor român, hamletizez ca să nu hurmuzesc, ori să ioinescizez, înțelegându-l pe Caragiale şi întristându-ne Samuel Beckett:

Ce-am avut şi ce-am pierdut, dacă, în pioasa noastră iluzie a libertății de opinie, subsemnăm o *„dare de seamă"*, adică ne încă dăm seama ce se petrece cu noi, după 1989? Iată, mare zarvă-n țară, de la parliment la gară, privitoare la *„catindații"* noştri pentru Nobel în literatură…

În exprimare germanică, Nobăl, în fonie franco, Nobel, premiul lăsat moştenire întru probabilă mântuire, de suedezul inventator de explozive, nu a fost niciodată cucerit de vreun *„de cetăţenie română"*, deşi *„artificierii"* conspiraționişti care bântuie tagma cum fraudae *„uniunii"* de vreo 60 de ani încoace (şi-ncolo) – au o istorie a lor, picantă, dacă nu pitecantropicantă!

Fiind în viață la ora acestor consemnări, nu uit ceea ce probabil zdrobitoarea masă de populații (sic!) alfabetizată între anii stalinismului paukerian şi a ceauşismului cu ieşire prin față în iliescism- brucanian… pare să fi uitat între anii obsedantelor decenii şi până la ora Bookfestului - Bucharest 2007!

În treacăt fie vorba, numele capitalei pare a conține vocabule misticopitagorico- gematrice: Buch-Carte, cu sufixul AREST…

Sforarii autohtoni au făcut cot-la-cot şi cozi de topor, jocul duplicitar sau slugarnic al ocupanţilor alogeni, mutanţii au continuat cu osârdie mistagogică şi fără complexe, cacialmalele din ţara lu' Caragiale ot Haimanale, p'ormă a lu' Ionescu…Marele George Călinescu a fost acuzat post-decembrist, de antisemitism sau şovinism, ca Eliade, Cioran şi alţii, însă o recitire a *„Istoriei Literaturii Române de la origini şi până în prezent"*, relevă că ponderea scriptorilor, scribilor, auctorilor şi scriitorilor români (în grila Roland Barthes) sunt de origini obscure.

Disputele continuă cu surdine sau filtre, după momentele istorice, de la revendicarea lui Eminescu (Eminovici) de către turci (Emin bei!), armeni, greci, chiar şi de alţii… Călinescu glossează originile pe filiere, dar azi dicţionarele omit majoritar referinţele de acest fel, din terţe motive.

E sigur că un scriitor aparţine esenţial limbii în care se exprimă, iar dacă o face genial, merită a fi inclus în trezoreria valorilor naţionale… Un exces lingvistic disputat după 1989 deschis şi răbufnind resentimente extreme, este al sintagmei de *„poet naţional"* Eminescu, posesorul acestui titlu, idolatrizat şi gata a fi declarat sfânt naţional, cum a fost şi cu Ştefan cel Mare, *„mic la stat, dar foc-bărbat"*, după modelul regilor antici, înseminatori de bastarzi pretendenţi la tron…), se clatină nu în operă, cât în manualele alternative, sau în delirul mediatic de după 1989.

Înainte de a-i enumera pe câţiva dintre *„înnobelaţii"* de după 1950, opinez că unica soluţie de a stăvili delirul conspirativ de talcioc modern al disputelor, justiţiarilor, setenţioase, răstite şi chiar mafiotice, care l-ar face pe inventatorul dinamitei să-şi retragă banii destinaţi literaţilor, ar fi conferirea premiului NOBEL exclusiv POSTMORTEM!

Se ştie că foarte mulţi dintre cei odinioară au fost premiaţi, frecvent nedreptăţiţi fiind alţi candidaţi, mai ales din Estul concentraţionist stângist, sau din Orientul fanatizat mistic ori politic, nu au confirmat, criteriile conjuncturale, dincolo de retorica umanistă accentuată, motivaţiile juriilor arbitrare prin firea subiectivă a *„monştrilor criticarzi"*- teoreticieni neînstare ei înşişi să scrie un biet *„căţeluş cu părul creţ"*. Se mai ştie că în România 1950-2007, coteria a funcţionat multiform dar aceeaşi, politicul clientelar primând Ministerele, elitele duplicitare sau cripto-duplicitare, demenţa îmbârligată a unor *„coni-sacraţi"* gerontocraţi, ş.c.l. – au obstrucţionat şi chiar pulverizat prin invidii, dezbinări, motive extraliterare, propunându-se reciproc la *„Înalta Poartă"* a Occidentului, ori la Masoneria Elitară transoceanică, dacă nu oblu la Stockholm, prin emisari politruci din satrapia totalitară, valori ca Lucian Blaga, (duşmănit de Beniuc), Preda (duşmănit de Barbu şi viceversa), Nichita Stănescu (poreclit colegial Nichita Sergheievici Stănescu, nuanţat şovin, deoarece poetul era rus pe filieră maternă; Ionescu, muşcat din motive antisemite, el provenind din spiţă evreiască; Ştefan Bănulescu era fluturat ca premiabil, dar a fost iute măcinat în culisele epocii; de câteva decenii, Gelu Naum (Naomi), Norman Manea, slavicul Mircea Ivănescu (nume bulgarochton, Mircev Ivanov);

Mircea Horia Simionescu, sunt gălăgios fluturați drept candidați la Nobăl. Disputa privindu-l pe Gelu Naum era în toi la un Congres româno-american, moartea candidatului oprind-o stingheritor. Şi tot aşa...

Ziarul *„Cotidianul”* al lunii mai, în ajunul târgului internațional BOOKFEST, a înseriat o campanie întitulată *„Dezbatere – Un Nobel pentru România”*, titlu echivoc, dacă nu parşiv insinuant! Naivul crede că, vezi Doamne, sondajele episodice ale serialului ar desemna un candidat, dar de fapt doar îl promovează în sistem „piață” publicitate, ca pe un produs de detergenți. Subtitlul îndeamnă: *„votați www. Cotidianul. Ro la Bookfest scriitorul român pe care îl vreți nominalizat la cel mai prestigios premiu”*. Nominalizații listei *„Cotidianul”* (ponderea criticilor fiind optzeciştii alternativei USR-ASPRO) sunt Mircea Cărtărescu, Norman Manea, M.H. Simionescu, Mircea Ivănescu şi Andrei Codrescu. Mediile presei şi video fac big promotion pentru prezența acestora, dar şi altora promovabili după jurizanți cu obsesia simplu-afirmativă, vezi Doamne Ei sunt cei care ştiu, nu cititorii, nu alți critic, mai ponderați, Ei sunt Naşii, Familia, deh, onoarea, deh, ai noştri, care E mai geniali ca ai Lor, monşer! Principalul originar CRITERIU al premiului Nobel, mesajul umanist şi militantismul pentru pace, morale superioare şi originalitate cu țintă de integrare patrimonială universală, s-a estompat în tulbureala ispitelor pecuniare, ale sistemelor VIP holyvoodiene, fantoma de celuloid bântuie asupra misteriosului foşnet al Cărții aşa cum o codifica magnific un Jorge Borges: o carte universal umană, a unei Entități căreia îi sunt părți fiecare scriitor adevărat. E în vogă acum Comerțul, Industria, Taraba mondială! Cartea – marfă, cunoaşterea marfă, recte Omul care scrie – marfă, viața lui marfă, rentabilitatea, consacrarea ca IDOL, nu consacrarea va Adevăr pulsatil. Creierul-Oglindă a Divinului este opturat de ecranajele şi hologramele virtualității: manipularea este zeul luxuriant al scriiturii, performante ANTUME: banul produce ban, marfa-om care scrie, este girată de investitor şi cere recuperare, venituri şi etcetera!

E clar că există bani pentru o atare campanie, prea clar nu este când citeşti care sunt *„jurizanții”*, ca şi tonul dumnealor, sentențios partizan, suficient şi arogant, aşa cum sunt şi la decernările premiilor anuale ale U.S.R. Îmburicații, găşcarii sau marionetele unor eminențe cenuşii-stacojii din penumbră, rostesc sentințe date ca sigur, iar tonul unora este obsedant reproşativ, al „frustrării naționale”. Marea bulibăşeală de la război încoace, într-o veselie, nu se va reaşeza niciodată şi nici focalizarea pe criteriul unic al valorii, oricâte speranțe avem ca români, să fim, în fine, auziți!

Juriul suedez a conferit Nobel-ul în 1951, pro domo, deh, unui suedez ulterior uitat: Par Lagerkvist (1891-1974). Iată succesiunea selectivă, nuanțat ilustrativă la unele afirmații de mai sus, până în 2000: Francois Mauriac, Winston Churchil, Heminway, Laxness, Juan Ramon Jimenez, Camus, Pasternak, Quasimodo, S J Perse, Ivo Andric, Steinback, Seferis, Sartre, Şolohov, Shmuel Iosif Agnon-Nelly Sacks (dublu premiu 1966),

Asturias, Kawabata, Beckett, Soljeniţîn, Neruda, Boll, White, Johnson-Martinson, dublu premiu 1974), Montale, Below, Aleixandre, Singer, Elytis, Milosz, Canetti, Marquez, Golding, Zeifert, Simon, Soyinka, Brodski... Ne oprim aici, dar iată doar câteva nume de autori din lume care, nici măcar nominalizaţi la vremea premierilor, aveau să probeze prin operă, sau să devină unii chiar superiori premiaţilor Nobel: Kastanzakis, Dylon Thomas, Ahmatova, Huxley, Christie, Ungaretti, Miller, Plath, Maluraux, Moravia, Buzzati, Pasolini, Whiliams, Sabato, Lem, Paz, Cortazar, Salinger, Durenmat, Yourcener, Mailer, Roa Bastos, Llosa, Evtuşenko, Updike, Bradbury, Joyce şi aşa mai departe.

Opera acestora (în care operă ei au înviat, peiorativ zicând, aşadar sunt vii chiar fără sentinţele cu gloriole îmbătătoare şi clientelare ale clipei) pare chiar să încline balanţa pentru ei, în detrimentul (complice cu timpul – singurul justiţiar,- celor glorificaţi în timpul vieţii). Despre eventuali candidaţi viabili români, susţinuţi cu variabile la constanta *„tu pe mine, eu pe tine”*, sau *„acela e pe listă, io mă retrag”* ş.c.l. – între Beniuc şi Blaga, Stancu - Ion Pribeagu, între Bănulescu şi Naum, între Sorescu şi Ixulescu, între Nichita Stănescu şi Mircea Cărtărescu, trena tulbure a disputelor va continua, spre slava eşecurilor bumerang! Şi poate că *„originarii”* cutăreşti, cu nume neaoşizate ori ba, vor încasa ceea ce un Eliade sau Cioran, ca mulţi alţii, au meritat, dar n-au *„corespuns acasă”*, faultaţi de activişti, sintezişti, popeştidumnezei, gîdeasuzănici, cu sprijinul neprecupeţit al securismului original, recent în SRI-izat!

Şi cu acelaşi sprijin demolator al „efectelor coandă” criteriale, ale „lustraţiei – frustraţiei de partiduţe mafiotoide; de eternul bruiaj „tradiţional” obsesiv, din nefericire, sub raportul etern extraliterar; virusaje politice – conjuctural şi beizadeşti ale isarlîcului, disimulat onomastic în sufixuri ca: escu – ovici – ov - anian, oiu, ache, tache - ianke şi kadîr – kadar... Ciocoismul (vechi şi nou), e stigma întrezărită de primul mare romancier genial român, Nicolae Filimon…

Ave, Book-Arest, noapte bună români, oriunde vă aflaţi!

Între cărţile de lux pe verzişori promovate de mediile *„echidistante”* dîmboviţene, ale nonagenarei Nina Cassian, precursoarea number one a Pornolirismului devenit azi *„curent literar”* en vogue la *„generaţia decreţeilor”*, fosta kominternistă (internabilă) Nina Cassian, rezidentă la New York şi afirmîndu-se paroxistic că ar fi gata să *„cucereasc㠄 piaţa de carte americană”* (radio România Cultural, în mai .a.c., interviu cu Carmen Firan din exil)! Repetir: *„Noapte bună, români”*, mai ales că imnul paşoptirist *„Deşteaptă-te, române”*, devenit sado-massochist, te asigură fix la ora zero, la radio, că te vei trezi! Că deştepta… depandă!

iunie 2007

2oo7 / Anno Pomini integration:

Epistola către Praştiarhia morfodoxă

Ca să vezi, pe lista internet, la rubrica *„Mari români”* îmi citii numele, piei ispită! Mulţumesc (jenat) celor ce m-au votat, dar nu agreez fetişurile, nici odoarele, nici acatistele, nici Moaştele!!! Mai bine înghit, bunăoară, sudălmile lui Muşina, fie şi olgasmele de pe *„TIUCK”* a guguştiucului Vakulovski, ori *„modificarea memoriei”* declanşată de o fostă elevă precoce de pe strada Turnătorului, Hunedoara… decum o aşa idolatrizare: ai zice idolatrină, herr Luca Pițu!

Nu-i aşa că uneori e de tot hazul cum se pun lucrurile şi, vorba ardeleanului, cum se zgodesc? Urmăresc pe internet publicarea listei de nume propuse sub genericul marilor români şi mă aştept deja să fie inclus nu doar te miri care, să nu-i spunem numele, că suntem acuzaţi de antiromânism… De ce nu şi Bulă? Căci aşa cum au existat Păcală şi Tândală (acesta fiind de fapt un personaj anecdotic TZÎNDALÂ, de care scrie Nietszche, în „Anticristul”(înainte de război!)… ei fiind tandemul complementar, scornit nu la Scorniceşti, ci hă-hăăă, încă de când umblau snoavele în opinci pe cărările patriei-matriei!

E drept, cei doi au suferit, pare-se o simbioză suspectă, nu zic că s-au însurat, dar e clar că s-au contopit cumva, în sinteicul Bulă (cu varianta franceză Bula, ori ţigănească Bulangiu, Bulache, Bulibaşă etc… Despre Bulă, candidat sigur la *„Cel mai mare român”*, dacă ţinem seama de notorietate şi longevitate, a scris chiar Eugen Barbu, în a sa *„Istorie literară”*, a scris inspirat şi chiar mai abitir decum despre alţii, pe care i-a cam lucrat informativ, căci jandarm fiind, genialoid fiind, a avut harul de Botezător…

Deoarece şi numele meu apare în *„acţiunea”* TV Române, mărturisesc că nu ştiu cine m-a propus, nici nu m-a consultat nimeni, bănuiesc că din bietele mii de preţuitori sau denigratori, ori ipocriţi pretinşi amici ai scrisului meu, o mai fi rămas unul-doi intacţi, după răsucirea din Decembrie anno Pomini 1989… N-am zis *„răsucire”*, ci lobby- lutzia lu’ Iliescu Viorel Ilici et Brucknăr-Brucan, Gelu V. Clitoris et Petre Roman – Neulander(thal)!!! (cu ajutorul neprecupeţit de prepuţuri al K.G.B. – vezi recentele mărturii de la Braşov ale rusului Vladimir Bukovski!).

De fapt, cum se vede, cestiunea tinde să devină ceva mai kilometric decât dosarele C.N.S.A.S. care dovedesc vârtos că (mai) tăt suferea, cum zice natul, îl durea-n fund de altul, drept pentru care pâra strâmb ori ba, numai să se afle-n treabă… Îşi făcea treaba, cum zâsăi mai anţărţ…

Nu e exclus să aflăm că ăia de n-au turnat ceva, n-au mâncate altceva, n-au ţipurit de cutare câte ceva, e anormal, adică să constatăm că într-o lume de turnaciovi, cel ce nu şi-a pârât aproapele e de fapt un nemernic şi un duşman al naţiunii!

Inițiativa televiziunii neapărat naționale (aşadar celelalte sunt mai puțin naționale!?) este mai degrabă un soi de sadomassochism, ceva bolnav pe-acolo, printre programişti, ca să facă ceea ce fac cam toate mediile din România scribăristă: să ne umfle de lehamite şi să bage totul în derizoriu, ca să ne mai treacă de scumpiri, îmbârligări la cozi, poate un pic şi de inerența spaimei de moarte! M-am săturat de foame, ca puşcăriaşul din anectodă, şi de taclalale boier-naşilor Liiceanu, Pleşu, Patapievici, Hurezeanu, Cristoiu, D.C. Tănăsescu, Stelian Tănase, Naşul, Rodica Stănoiu, C.T.Popescu, Gudea, S. Roşca Stănescu, Călin Hera, Latrian Găunescu, Monalise Hihîn, Ştefan Ciocan şi toți *„replicații”* ăştia, de cohorta de clone a Pauşalismului cu față umană, onană şi geoană, de mercenariatului valutar şi de bezmetici pacienți pentru Socola, de soiul lui Lorin Fortuna, de ocultişti, de astrofagi, de parada țâțelor crainice, de lecțiile sexuale, de vibratoarele şi lesbianismul descreieratelor din balamucul tembelizat!! de toți *„analiştii”* prăsiți de *„tranzîțul”* delirant al euro-penisării!!! Jos cu orfanismul, pupincurismul, manelismul, jos cu sconcşii, batracienii, famenii şi coruții, cu zoaiele clăbuci ale hodorogitei maşini de spălat leşiile şi mizeria pseudo-metafizicii, jos cu *„ura de sine a românilor”* (Patapieviciu dixit!)… Mi s-a pus pata-pe-viciu, tu, cititor fățarnic, tu, semenul meu, frate! (Baudelaire dixit).

Un *HUOOO*! hotărât, tutulor, *merde şi va fancullo!*

Cantonați în ridicol, leşinați după reeting, aceşti sado-massochişti *„inițiatori”* ne fericesc, ne umplu de şapte ori piepturile de aramă, cum *„românul are şapte vieți în pieptu-i de aramă*” (unii şi-au dat arama pe față, adică sub poeiala aurită, era cupru ordinar!)… şi iote că trecu şi anul acesta, numărat cu şase mai puțin decât de la naşterea lui Christos (cum recent s-a calculat)… Chiar dacă zicem 2006, dar suntem de fapt în 2000, să fim optimişti: vom fi băgați în Europa. Moneda euro Line mai încolo, prin 2030, cum zic prognozele lucide.

Ronii, nefericita denumire a leului ajuns să chițcăie… față de U.E., sunt deocamdată… neuroni. Iar euronews – neuronews… Vai de capul-de-locuitor al celor vreo 15-16 milioane de români, că până la 23 se numără plecați, dar statisticele sunt ignorate intenționat, vorba tovarălului Pavel de la *„Drumul socialismului”* Deva, *„-La ce să ne mai plângărim, toarşu’??”*

Apropos de ale noastre, de peste Cerna: mi-a spus un fost stahanovist şi fost erou al muncii socialiste o chestie de era să cad mai rău ca de caniculă: *„- Dacă ne bombardau americanii salvau situația!... - Cum, zic, ne salvau? - Păi,* zice, v*orbeau ăştia cu NATO, abăteau două „F5”-iuri pe Valea Cernei, evacuam oraşul două ore şi ăia făceau fier vechi mărunt- mărunt combinatul… Pă urmă alegeau fierul şi-l băgau la turnarea continuă… Ne ecologizau pe dee gratis, nu cu zeci de milioane de euro, necesari acum…”*

Evident, nu de turnaci vorbea omul, ci de tehnologia elaborării oțelului la Blooming…

Deocamdată, pe internet, vederile din satelit arată ceva incredibil: se vede combinatul ca şi cum ar fi viu, funcțional, doar că nu iese fum. Chestie desigur strategică, adică de imagine…

Ca să închei în ideea acestei glumitze estivale, cred că dacă se va decerna titlul unic în lume, de *„Cel mai mare român”*, ar fi nimerit să i se decerneze Poporului Român, nu curvarului canonizat de *„Sfânt ortodox”* Ştefan Cel Mare, dar mic la stat şi cu peste 40 de *„mucenici”* bastarzi, cum dixit Istoria, nu Praştiarhia!!! Un popor (sau bobor, zise Caragiale) aşa bun, rău, guvernabil sau dificil integrabil, iar ca răsplată, nu i-ar strica întregii populații muncitoare, o triplare a salariilor, măcar pe jumătatea celor, bunăoară, din Ungaria, că-i mai pe-aproape decât Iştenbul…

Pamflet de la Stress-bourg

DE LA COMUNISM LA CONSUMISM?

Motto: *„Post friptum, salam aleicum cu soia!”*
Mototol: *„Ego? E gol! E gooool şi e nasol!”*
Moto: „*Stress-bourg uber alles - bules!*”
Moto Loto: *„Lauda cum frauda (e)!”*
Auto-Moto: „*D'acia ex Machina!*”
Mikimoto: „ *Sam! Ura-i mare!*”

Glumind, greu traductibil, undeva între Caragiale, Becket şi Ionesco (Triunghi a sortului Bermuda), căci de glume încă ne mai arde, deşi suntem cel mai fript *„bobor”* din vama UE! Aş face un calambur: tot ce îmi sugerează viitoarea capitală europeană, va veni de la STRESSBURG. Ne vom, car'va'zâcă, stress-burghezi! Unii moşierindu-se, pe seama ălorlalți, moşmodindu-se. Banul tre tranzât care circulă paralel şi la distanța liniilor ferate ruseşti, cu ecartament siberian, este numit RON (1 RON egal 10.000 lei vechi), dar ar fi mai potrivit să-i zică ROM! Un rom, doi romi, că doar de la RRRâm ne tragem, romii se-mping în Europa, suedezele ard de prăsilă faraonică. În România dodoloață doi Împărați, unul mondial (Mon Dieu!) şi un Roa… Bulibaşă, de unde şi Bulă se trage, bulversează bulevardele, umplu de bulion bula, au bulane, buletine, buline şi bubuline, bulbucați ca budlogii, îmbulinați şi nebuloşi ca ai lui Taras Bulba, pe trambulinele bulendrelor de la *„Bulandra”*! Un pitbul întâbulat l-a făcut tabula rasa pe un bulevardist, *vis-á-vis* de Boulangeria *„Noroc Bul”*, ca-ntr-o fabulă… Fibula unei nebule s-a-nfipt în bulta umflată ca o incunabulă, carlamburlind vocabularul bulgarochtonilor, că au bulit-o! Acest exercițiu cu etimonul Bulă, ori vocaBULA integrată BUL (bula-i feminioană, bulu-i mascul), îl puteți continua până la pragul de risc al hărțuirii SEXtuale!

Io, după ce fac exerciții de-astea, de mate-paradoxiste, mă simt ca pe drumul Damascului, iar metaforele mele, de obicei flori de colț, devin flori de colț de mistreț. Am avut chiar un proiect de pamflete cu titlul acesta,

doar că mi le-a făcut pierdute o paciaură din Râpa Dracului, cartier al Petrilei, sub care se bănuie că ar fi regatul Şhambalei, luat în chirie de tandemul inuman despărțit, Viorel Ilici Iliescu - Miron Cozma Răcoare.

Se spune că, înainte de Potop, celula adamică se autoreplica, adică era androgină. Platon mai bârfea despre asta, apoi i-au închis gura (minei) şi aşteptăm clonarea, recuperativă. Vom afla şi cine a tras în (n)OI, după doo-j-doi! P-ormă or să dea ei ceva, că de-aia întreeabă toț natul: *„Bă animăl, ce se dă, măăă, acilea, se dă promoşân, se dă jos governul, se dă încă un impozit? Că deja avem 450 pă cap dă înlocuitor!"* Ce-z-sâi? Păi vom afla şi de ce nu iese luceafărul huilei, să intre luciferul hulei, c-aşa-i în tenis de câmp, sau penis de tâmp, că acum-i voie.

Şi încă un calambur: tranziția, de la comunism (ratat) la consumism (sperăm că nu-l vom rata, nici nu-l vom suporta în rate, la noi are loc cu încetinitoru'!). Deşi, ardelean fiind, sunt cumpănit, răbdător până peste cap (de locuitor), cred că zicerea veche latinească „*festina lente*" nu mai este o înțelepciune, ci un viciu. Sintagma este, de fapt, un paradox, căci cum, Doamne, să te grăbeşti încet? Dar parcă pentru noi, cei din vârsta a treia (a patra fiind tot mai nesigură ca ardere şi împlinire), cei ce râd mai mult, mor mai mult, adică mormâie, chestia asta durează! Mor oamenii cu zile, chiar cu noaptea-n cap. Descendenții lor devin mai radicali, mai liberi: acuză stressul, dar stressul face progresul! În acest sens, aşadar, suntem deja cetățeni ai Stressburgului! Vivat Evu Media, că mi-a suflat un rubricator calamburul meu naturel! Văd că mai există şi o revistă electronică EVU, hait, e chiar ecologică! Logic, deoarece eu sunt un ecologic, adică logica mea are ecou! Vivat *Neuronews*! Ni se induce stressul pe uscat, prin aer, şi pe ape, şi mai grămuştăm: unde sunt teroriştii din decembrie: păi un-să fie, bre? În continuare! În ianuarie, februarie, martie şa.m.d.!

Iau la-'ntâmplare: suntem țara cu 450 de impozite! Da' ce, nu mai încap? Trei milioane (vechi) de români sunt *„migrația forței de muncă"* în lume, pe plantații, ca altădată africanii în America de dinainte de războiul de secesiune: aceşti 3 milioane sunt cei încă activi, desigur, mai sunt printre ei şi pasivi, că acuma-i voie, or fi şi famnei, de care scrie la Matei, cap.19, ia mai citiți, nu doar coranul şi Tora – Tora fratre! În 2007, gubernia prognozează încă cca. 2 milioane de şomeri din mediul rural, deoarece vor pătrunde masiv tehnologii performante, iar cei ce totuşi se mai, glorios, deşelau pe tarlalele patriei, vor rămâne fără resurse de trai, pe-un picor de plai, pe-o gușă de vai, plus că nu avem perfectat un sistem de filiale bancare ce ar permite rapid distribuirea unor fonduri europene per familie şi proprietate! Ne stressburghezim, nu z'săi? Stressul nu vine pe ştrec, vine prin televiziune, unii zic televizuină! La ora 24 noaptea, când omenimea doarme, la radio Buck-Arest se cântă imnul: *„Deşteaptă-tee române, din somnul cel de moarte..."* Car'va'zâcă ne-ndeamnă la-nviere! Suntem sub o terapie de şoc psihic, terorizați, măi dragă animăl! Aşa-zisa imagine a României, face mânia Românului gata să explodeze. Este de fapt o

campanie de manipulare, de inducere a stării de panică, depresie, pe toate canalele! Suntem consideraţi distrofici, de-ai ne distrează ăia, de ne-omoară: cu un soi de reţele de canale, suntem *„interconectaţi”*, adică suntem genialoizi, scoatem limba în mod satiric, ca Einstein, căruia îi găsiră în creierul criogenizat, conexiuni în plus, datorate unei anomalii: vom avea şi noi un *ein-stein*, un *zvai-ştein*, un *drei-ştein*? Bă, ce reclame către noi, cu studiourile lor! Bă, ce dame! Bă, ce voci gyiborgizate, prefigurând revenirea lu' Semyaza!

Suntem aurolaci naivi aşa consideraţi, pare-se de *„experţi analişti”* şi parada interminabilă, disimulat electoralnică, de politicieni, discuţii delirante despre orice, mai ales despre corupţie: nimic din modelele *„bune”*, căci sunt şi astea, doar se raportează, totuşi, triumfalist sau strecurat diplomatic, unele creşteri. Nu scapi de una, saltă alta, ciudat lucru, dar parcă anume se vrea *„undeva”*, căci suntem consumişti şi la asta, preţul fiind suportabil, adică cel de abonaţi la informaţii video! Bă, ce gruppen-sexen pe Spice Platinum, păi de ce vă uitaţi, bre ? Butonaţi şi gata! Butonăm, Măria ta, dar e aşa, în lifturi, un damf de emanaţie! Pute-a peşte, sau pute cu diacritică, vorba orbului, când trecea pe lângă pescărie: *„Ce mai faceţi fetelor!”*

Consiliul Naţional al Audiovizualului impune cablagizaţilor să afle că *„alcoolul dăunează grav sănătăţii”*! Dar aia mintală, aia nu găunează, măi toarşu? Avem şi feminizarea lui *„escu”*! Esca! Escatoloagă, după cum dă veşti de pe şosele! Care stress? Care terorism? Care capră? Ziarele? Am zis, a apărut specia *„cititorilor de titluri”*, returele zilnice sunt aşa cum erau pe vremuri cele de la Scânteia şi de la toată presa de partid monogamic. Stereotipia unor publicaţii este stupidă, dar genială. Eşecul difuzării presei a fostei regii-monstru, nu l-a plătit nimeni, doar noi; ca şi a altor regii, acum un soi de hibrizi între etatism şi bişniţă. Dar să nu ne stressăm: vorba unui ghelărean tolobon, unul mort (de beat): *„Bine că-i Rău!”*.

Nici măcar în glumă, ca să nu vă stresăm în plus, nu mai scriem satiric: satira a devenit un pleonasm, acela cu râsu-plânsu! La ce să vă amintim, iubiţi ascultători şi neascultători, fie şi meşteşugit artistic, ceea ce vedeţi, dacă nu vă mai interesează. Căci apatia e efectul unui instinct numit şi de conservare. Conserviţi-vă! Aşadar, fără vreo aluzie la conservatori, conservaţi-vă! Şi, cu toate îndemnurile bulgarohtonilor tuzluceni, ori ale lui Agahton Palmieristul, de a vă face treaba, eu zic să nu vă mai faceţi treaba: nici cea mare, nici cea mică, decât după necesităţi şi nu neapărat după tufe, dar nici aşa, ca la triburile Bantu, cu closete ecologice. Ce ofensă! Apropos! Ardelenii numesc WC-urile din fundul grădinii *„bude”*… Nu, ardelenii nu sunt budişti! Recent am umblat pe la sate şi cu toate că subiectul nu e deloc poetic, i-am întrebat pe unii de ce nu renunţă la bude, că-s inestetice , se umplu şi clatină holda şi tot ca(m) ca alea turceşti, de stăteai pup pe triunghiul bermudelor, dacă nu călcai în conturul relictei! Biblia zice balegă de om,nu *kaka*! Amerindienii au un lac traductibil: Titicaca (caca zeilor)!

Noi avem un Titi, dar nu spui şi mai cum, că mă dă-n judecată pentru calomnie! Din asta trăieşte! Nu din kaka, zic, ci din procesomanie! Au şi ei, sătenii navetişti, dreptate, *„pentru că nu avem instalaţii de apă”*! La aproape două mii de ani de când Romanii ne instalau apeducte, e o chestie de *festina lente*. Oare de ce zic ei Budă şi nu Pestă?! Şi de ce oraşele din judeţ nu mai au WC-uri subterane, publice? O fi ceva strategic, să nu fie confundate cu metrourile! O fi ceva de la terorişti, o fi ceva de la extratereştri?

Dar am promis că nu voi mai glumi nici literar, nici apolitic: îmi atrag duşmani şi-mi pierd ultimii prieteni falşi de-o viaţă, poate chiar două… Căci scriitorul este *„apolitic”*, cum pretinseră emanaţii, şi continuă să pretindă şi alţii, vă sugerez să vă conservaţi şi să nu luaţi totul în serios: nici măcar gluma! La ce să ne stress-burghezim! Dacă mă voi reîncarna, deşi sunt un ascetic şi semi-vegetarian, promit că nu voi mai face glume pe seama stressaţilor! Cu voia dumneavoastră, ultimul de pe listă, promit că nici nu voi bântui, cum o fac alţii, de peste 16 ani, considerându-se ba în revoluţie permanentă, fie geniali neînţeleşi, răstindu-se către edili să-i proptească, nici măcar nu voi mai fi ceea ce sunt: un poet rămas acasă, în ţara noastră, care e mai mult a Lor! Cu neţărmurită veselie, nestresat şi tot originar din sat, dintr-un bordei...

Pamflet

de Gelu DELASTREI

În capu’ trebii

„Toţi cetăţenii să-şi facă treaba”…

Vai şi-amar, *Ole* şi *văleleu*
Se schimbă-n oameni vechiul fus orar
Ziare şi reviste apar-dispar
Şi cititor de titluri mi-s chiar eu

Că RON-ul (mâine va să-i zică Rrrom?)
Abia mai chiţcăieşte-n târg la bursă …
Români, vă spun, un şoarece în cursă
Va fi când în UE băga-ne-vom!

Un verb din toate-ţi zgârie timpanu’
Că-l folosesc *bulgarizând* mai toţi:
„Să-şi facă treaba!” Cei ce nu, îs hoţi!
Chiar hoţii ăi mai mari, eu nu zic toţi,
Geamgiu - Năstase strigă: *„- Termopaaanuuu’...”*!

Pe sticlă strigă - *„-Faceți-vă treaba”*
Și-ntr-adevăr, și-o fac de unii singuri,
Ca Bobolan, de îl căra cu roaba
Din birt spre șanț, tovarăși-ai de linguri

Era un banc, cu ardeleanu-n tren
I-au pus sub fund, o piuneză, geaba…
Sări ca ars, apoi a zis : *„...minten,*
Noa, dacă trabă, șed, pân-la Ohaba!”

Chiar procurorii-și fac cu brio treaba:
Procură! În euro și în dolari…
Omar (dar nu Khayam!) luat cu graba
S-a lepădat de ei, ca de șalvari…

Șpăgarii-și fac pe unde-apucă treaba
Țeparii treaba-și fac prin Europa
Sparg bancomaturi, fac viol la baba
Cic-au ajuns chiar și în tribul Droppa!

Globalizare, da! Doar noi, cu gloaba,
Păzea, venim în tine, Muică Uie!
Ne facem treaba și schimbăm taraba
Ca alba-neagra-viagra, uite-o, nu e!

Chiar unii treaba-și fac pe buza gropii
Ca la Tanacu, unde-un troglodit
Pe trei miare euroi (și-ai popii)
Pre una aciuată-o au mierlit!

Într-un oraș ce exporta oțel
Spre lumea-ntreagă, un milion de tone,
Capace de canal (să pici în el!)
Se fură ziua, (hoțul chiar patron e !!!)

În cimitir pe deal la Valea Seacă
Își face treaba mică, treaba mare
Furând chiar crucile din fier, sub care
A răposat măicuța cea săracă

Să-ți facă treaba! Patru milioane
Sunt duși la munci în UE, la plantații,
Temlebizând prin cablu emanații
Făcură treabă maaaare, bre, Ioane!

I-auzi ! Se cântă „Tornero”, măi dragă!
Nu-i mai trăistar, că-și zice Trăistariul!
Rotarul nu-i rotar, ci Rotariul

Ce imn al turnătorilor ne bagă!

Ah, din ziare mai aflăm de noi
Că noi de noi nici nu mai ştim corect
Cum să ne facem treaba, eu aştept
Să-şi facă treaba ăi de la gunoi

Dar vara nu-i ca iarna, la Ohaba
Din pălămidă strigă-un cocostârc :
Băăă! Ţărănoi, la treabă ! Brazda-i smârc
Şi spicu-i prăpădit (abia un sfârc)
Iar latifundiarii prin străini se-ascund
Plimbându-se prin lume, laţi în fund,
Şi-n veac e mântuit, din nou, Baraba
Ca substitut IHWH cu Naiba …

Tu strigi din noi, bătrână Europă
Şi în gâtlej eu simt ca o sincopă
Nod gordian: să-l tai? Ca Decebal
Sub un ştejar druidic, sus, pe deal,
În şi mai vechi bătrânul Meu Ardeal?

Ah, e-o răscruce-n noi şi-i rău, da-i bine!
Un paradox , dar rămuros! ne ţine
Acasă, peste munţi, peste coline
Deşi o bună parte emigrează
Şi ăi din Nord se-americanizează…
De înţelege oaia, căpiază!

Hei, ospătar! Da, şefu', vine, vineeeee!
Hai, buenas noches, râsul face bine!

OZN-Evul IHW HD autoînjugat la zdroaba kulturii

Tiribombe de sărbători

EUROPIRINA PENTRU COMMONWELT…

Anul 2oo7 vine pentru români ca o a doua mare răscruce după 1989 şi poate că, dincolo de epuizările, amărăciunile şi pentru mulţi deznădejdile noastre, dacă nu ne-au ajuns frunţile genunchi(…), avem şi a ne bucura: în fine, suntem reprimiţi în acea Europă care în trecutele decenii, era hulita Piaţă Comună (Commonwelt). Adică zona adversă, dar şi duşmană. Căci noi eram membri în Tratatul de la Varşovia, clocit de Moscova. De-acum etimonul obsedant este EURO, dacă până şi aspirina săracului este europirină!

Poate că ajungând, la Est şi la Nord, graniţă europeană, vectorii panslavismului secular vor fi cumva mai *„amortizaţi”* de Europa, dar tot noi, zonă de tampon, vom suporta presiunea dinspre Ucraina şi Moldova de peste Prut, unde deja peste 5oo de mii de oameni au cerut dublă-cetăţenie… Ei vor invada piaţa noastră, ca forţe de muncă, aşa cum şi noi ieşim în occident… Li se adaugă românii de dincolo de Dunăre, din ţările fost-iugoslave. Aceste tendinţe sunt globale, devreme ce în Bacău au fost aduse 3000 de *„mici chinezoaice”*, ca să ne concureze acasă la noi. În România sunt peste 30.000 de chinezi, pentru ei un sat oarecare, pentru noi *„înlocuitorii!”* a 30.000 de şomeri sau asistaţi social… Ca să nu mai vorbim de arabi, care par să vină pe urmele ciudatului personaj de basm (şi nu prea)… Arap Alb (Arab Alb…). Numai Ivan nu *„paşol na turbinca”* şi, măcar, dacă nu la Moscova, la Tiraspol… Dacă ar fi să regândim istoria noastră, de secole, suntem *„globalizaţi”* şi turco-greco-bulgărimea definită de Eminescu, este demult asimilată, sub turbanele şi caftanele fanarioţilor… Suntem, categoric, bucuroşi că reintrăm în Europa, căreia îi aparţinem. Dar ce vom exporta, unii intoleranţă şi dezbinare, alţii folclorism corupt şi demagogic, subcultural? Elite care se atacă reciproc, eterne reproşuri în absenţa la timp a legii lustraţiei, ca-n alte ţări est-europene, parada marilor generali care suduie la televizor, afirmând, şi acum, că ei au fost de fapt cei ce ne-au scăpat de Ceauşescu, şi că sunt mai patrioţi ca toţi ceilalţi? Antisemiţii care au scos capul, la extrema celor ce sunt numiţi *„mâncători de unguri”*, ori te miri cum?

Maghiarii-secui sunt relativ compacţi de aproape un mileniu. Germanii (saşii şi şvabii) au diminuat, vânduţi literalmente de Ceauşescu şi apoi *„împinşi”* de revoluţie, iar evreii sunt şi ei pe calea exodului invers… Ca populaţie, ţiganii (rromii) cresc exploziv şi i-am auzit pe cei doi regi (!) şi pe împăratul lor (care se declară mondial) – că ne vor depăşi în câteva decenii… Cioabă spunea, la Tv, că vrea să *„salveze ţărănimea română, cumpărând latifundii , ca să nu ni le ocupe investitorii străini!”* Numai în Timişoara sunt peste o sută de PALATE de tip Taj Mahal, iar în ţară peste o sută de mii! Miliardarii romi sunt speciali, nu-i veţi afla în top-ul anual, ei

au alte cărări bancare, mondiale. În față, la înaintare, avem armeni, lipoveni, bulgari, albanezi, aromâni, becali, bruchani, agathoni, vangheli, năstasis, voiculani, fluturi şi muşte, şi toată liota de substituți nominali, dar vestea bună e că ici-colo şi câte-un frunzăverdist neaoşescu… Avem rusnaci, greci, turciți, ba chiar un parlamentar evreu care este declarat în Israel de escroc, Nati Meir, aşa cum am citit recent într-o revistă ce îmi e trimisă din Ierusalim… Noa că dacă trebuie-trebuie! Nu suntem noi cei mai toleranți dintre neamuri? Dar avem şi fabuloşi, de genul d-lui Napoleon Săvescu et Brilinski, care reiterează mitologic protocronismul şi splendida (de-altfel) mitologie a conjudeţeanului nostru Densuşianu, Dacia preistorică! E ca şi cum ce a mai rămas din imperiile Soarelui precolumbiene (azteci, incaşi, tolteci, mayaşi) – le-ar cere americanilor mondializați să refacă Imperiul lui Montezuma şi să-l reîncarneze pe Quetzoalcatl!! Dar protodacismul acesta este frumos, să recunoaştem, iar tăbliţele de la Tărtăria şi capul lui Decebal, de la intrarea în incinta fostă sacră de la Costeşti-Grădişte, sunt locuri de pelerinaj pentru doi frați-pătați (nume de plantă adusă de vânt), clanul Rudenilor şi-un păunesc renegat şi dezlegat de județul vecin, pentru ineficiență, dar aciuat ca senatore de Hunedoara, fiind ținta deja banalizată a caricaturiştilor şi fotoreporterilor, care-l surprind mereu dormind, dat pe spate, pe fotoliile unde se zbate problemele județului cu cei mai numeroşi şomeri şi disponibilizați: Hunedoara. Acelaşi supraponderal, care singur s-a proclamat la TV *„- Da, domne, sunt un porc!”*, senatore care este vip-ul Raportului comisiei lui Tismăneanu a Preşedinției Băsescu, pentru condamnarea regimului ceauşist ca *„unul criminal şi ilegitim”*, citit luni de dl Băsescu în Parlament… La fostele Cetăți Dacice, festivismul de tip *„cenaclul flăcărist”* şi folclorismul aşişderea, al donei Marioara Murărescu, sunt reflexe ce nu pot fi depăşite de veleitarii demagogiei şi *„cântărismului”* stereotipe care ne-au *„imunizat”* prin suprasaturație… Ca să nu mai vorbim de grătare cu tricolor şi mititei, bere, panem et circensis… Steaguri tricolore afumate de fumul cărnii prăjite, baloane şi decorații creponate, marfă de duzină second-hand cu Decibeli în locul lui Decebali… Credeți că urcă vreunul la Sanctuarele sacre, dacă trece proba de cap greu cu bere, tzuica neomologată şi discursuri de lemn? Pardon: de rumeguş!

Nu departe, abandonată şi în suferință şi mai crasă, este cealaltă fostă urbe a lui Traian, acum un sat la şosea, cu un muzeu umil, cu vestigii sub cerul liber, cu nevoie de fonduri pentru a cinsti istoria proprie, aşa cum a fost… Mai în sus, fostul monument de la Porțile de Fier ale Transilvaniei (Tapae), a dispărut, mă refer la Buzduganul Corvin, piesă de mari dimensiuni, al cărui furt a fost o vreme subiect de presă, dar s-a perimat sub zvonuri… Şi foarte numeroşi rrromi cu tarabe, dar nu tarabostes, cu Mercedes-uri şi casetofoane de un metru, brățări groiase de aur şi ghiuluri, parcă anume–mbrăcați în negru, ca debarcați din romanele SF cu Shambala şi Agartha?

Dar vin şi moţii cu ciubare, linguri din lemn şi blide, vin şi sărmani meşteşugari dormiţi prin gări, din Râmnicu Vâlcii ori Bistriţa… Vin şi pruncii sătenilor din-mprejur, să ia puiul târgului vreo turtă dulce cu oglindă and ciungam… Dl Băsescu a expus recent harta României din turtă dulce, la primirea-n U.E… Dar cei mulţi, vorba unui banc trecut, *biscuiesc, Măria Ta!*

Pe când nişte lupte în mica arenă din satul Sarmizegetussa Ulpia Traiana, cu însuşi Traian Băsescu versus semi-grecul Tăriceanu: Dar ce? Mihai Viteazu nu era semi-grec?, fapta românească primează retorismului românist, nu-i drept? Iar pe post de satrap-grobaciovist nostalgicos comunist visătoriu *„sărac şi cinstit"*, veşnicul Ion Iliescu?? (Dar ce? Noi, hunedorenii, n-am dat pentru Ungaria primul rege Mare: Matia Corvinul?) Oare nu suntem infestaţi de complexe care ne-au fost induse decenii la rând de propaganda ultra-naţionalistă, disimulată în naţionalism-ceauşism?

Expertul în imobiliare nomber one din ţară, Artur Silvestri, scria într-un studiu, că aceste fenomen de ieşire deasupra într-un mod atipic (sic.n), a unor populaţii secular reprimate, marginalizate, ar fi *„răzbunarea fondului neconsumat"*… Cum s-ar zice, dezrobirea ţiganilor a lui Kogâlniceanu, abia acum are loc! Pe noi ne-a „dezrobit" Armata Roşie, dup-aia ne-am ocupat noi pe noi înşine, iar după 1989, nu *„elementele iredentiste"*, ci *„d-ai noştri"*, doar că ei se comportă ca *„de-i lor"*… Dar dacă vedem miile de imobile groteşti, cu câte 30 de odăi, turnuri cu nemiluita, acoperite cu alamă şi aluminiu strălucitor, sinistre, îi dăm dreptate: foştii nomazi sunt acum nababi, iar ţărănimea din sutele de sate româneşti izolate prin câmpie, ori în munţi, continuă să *„supravieţuiască"* în BORDEIE… Dacă faci astfel de referinţe, cu sinceritate, eşti taxat de extremism, sau intoleranţă… Uriaşe fonduri occidentale curg spre aceşti minoritari care ocupă cu manele şi sfidătoare nunţi regale, Capitala României, televiziunile, având concernuri opulente, nu ca făurari tradiţionali, ci ca proprietari de uriaşe averi, limuzine, conturi externe, latifundii şi case de discuri ultra-profitabile… Manelismul domină piaţele, petrecărismul refulatoriu şi maneliştii sunt modele pentru o lume între tribalism şi consumism post comunist. Sau dacă vreţi, între plug şi computer (A. Toffler).

După ultimul recensământ, rezultatele reale nu s-au făcut publice: se pare că suntem doar 15 milioane de români!? , dacă îi numărăm şi pe cei *„temporar"* imigraţi… Alţii zic că suntem, de fapt, 3o de milioane, adunându-i pe cei din afara teritoriului, din toată lumea… Numirea la U.E. a unui comisar cu probleme multilingve, subânţelege că România o fi ea Stat Unitar, dar şi că aici este un fel de Egregor, în care se amestecă cel puţin 17 naţii distincte, care vor să-şi menţină şi să consolideze autonomia culturală. Oare în acest sens, nu suntem mai degrabă de studiat ca avanstop al ideii de globalizare? Iată simple consideraţii, fără pretenţia de a fi experţi, ci aşa cum şi le constată fiecare dintre noi.

La multzi Ani, române, oriunde te-ai afla! Şi servus, servorum, dar şi Cioc Selim (băr!), salam aleicum şi dasfidania! Hapciu new Year! Ieşiţi din tembelizor, şi saltare, neică, sănătoşi să fim! (Rebelion 2006-7, Rev Agero)

DESPRE NOI, SCRIITORII …

În lumea noastră, a celor care scriem literatură, majoritatea a exersat şi jurnalistica, publicistica, uneori deranjându-i pe cei ce ies acum şcoliţi, după alte criterii decât cele de la *„Kakademia”* Ştefan Ghiorghiev a repauzatului – răposat C.C. al P.C.R. S-au aruncat reciproc zoaie, uneori invectivele au fost insultătoare, pe unii i-a usturat, dacă aveau măcar reminiscenţă de conştiinţă, alţii au rumegat mai departe şi chiar s-au înavuţit pe seama foamei de informaţie. Judeţul nostru a fost (şi este!) bogat, nu doar în natură şi resurse, ci şi în talente. Excelează literatura, artele plastice, teatrul…

Scriitorimea a fost mereu de partea celor mulţi, deoarece mulţi au răsărit din săracii acestui pământ… Au fost şi burjui care, în comunism, s-au convertit la ideologia retoricii binelui tuturor. Fiind unul dintre fiii unei familii sărace, am avut aceste spectru existenţial mereu asupra, iar când mi-am câştigat pâinea familiei ca salariat la cultură, am cunoscut în mod unic condiţia scriitorului căruia i se cerea imperativ să-şi dovedească *„apartenenţa”*, dar şi avatarurile îmbuibaţilor parveniţi, care cereau să fii ca ei, duplicitar, altfel erai *„duşman al clasei muncitoare”* şi *„defăimător al realităţilor noastre socialiste”*…Mi-au pătruns fraudulos în domiciliu!

Privind în urmă, văd golul lăsat de cei ce s-au dus, nici-unul împăcat cu lumea… Înţeleg, cu amărăciune, că acei care au dezbinat orice grupare, cenaclu sau cerc literar-cultural, au reuşit... Uneori cu viclenia, care a speculat bietele patimi ale unora, alteori cu forţa, dar au reuşit.

Mişcarea literară din judeţ a scos la lumină opere sau scriitură minoră, după harul şi cizelarea fiecăruia. Îmi pare trist că, încă din anii 70, numeroasele nuclee literare din Deva, Hunedoara, Petroşani, Brad, Orăştie, Haţeg,Călan, <u>*au fost controlate de securitate şi de propagandă*</u>.

Aceste nuclee ar fi trebuit să fie reunite şi să avem azi o Filială unică a U.S.R., <u>dar nu avem</u>! <u>Mahării centralismului cultural-propagandistic devean au lucrat bine,</u> ei <u>s-au folosit de scriitori</u> pentru a-şi dobândi merite şi salarii, avansări şi medalii pentru *„disciplină”*. Parşivia acestora a fost, nu odată, în cârdăşie cu unii scribi, cu eboşele grafomaniei şi <u>cu aceia care stăteau mereu în dreapta tovilor secretari cu propaganda</u>; R.C. declara prin 1981 că *„nu are vocaţie de martir literar”*(Almanahul Tribuna) şi, ca atare, a acţionat, nu ca lider de drept valoric, ci ca o cureluşă de transmisie. În 1989, poate, ar fi trebuit să reintrăm pe calea dreaptă, să fim chemaţi şi de acord să avem Asociaţie, un statut <u>şi un sediu…</u> Dar unii erau risipiţi la Sibiu, alţii la Braşov, Caraş Severin, Bucureşti, Timişoara, unde piguleau câte un premiu şi aici, acasă, nu le cădea bine să fie în conflicte cu propaganda şi îndrumătorii aserviţi ei- câţiva tupilaţi până las 2007 în scaune comode.

Iată, au trecut aproape două decenii, şi fiecare *e altundeva*. Ruptura a devenit spărtură. Repet, una peste alta, dezbinarea unei mişcări literare de tradiţie *a reuşit*. Cât şi cum îşi merită numele de scriitor cei altădată *„lupi tineri”*, se vede, unii au operă, alţii o tot descoperă, dar nu o prea acoperă. Nu m-am consolat să reproşez unora, care nu s-au trezit, ori şi-au *„rectificat”* trecutul! Falşii confraţi au considerat doar că sunt vreun justiţiar, iar dezvăluirile mele dezvăluite de la CNSAS îi lasă reci.…Un megaloman devean m-a insultat murdar în „ Calauza” : tov.Gligor Haşa…

Unii îmi scriu cutremuraţi, alţii mă bat pe umăr, solidari, dar noua generaţie de presari, unii de vocaţie, *se fereşte să taie firul în patru, deşi ar fi necesar*. Dar laşitatea unora este una *„de monolit”*… Să fie sănătoşi, că-i prag de An Nou şi avem a ne ridica ochii spre o primăvară mai frumoasă.

Recent, la Alba Iulia, s-a constituit Filiala Alba a U.S.R., *„deservind şi judeţul Hunedoara”*… Câţiva dintre deveni au aderat şi cred că este bine pentru ei şi pentru literatura noastră. Eu sunt afiliat la Timişoara şi nu aveam cum să abandonez. Cunosc problemele scriitorilor şi oricare dintre ei mi-au cerut o recomandare pentru titularizare, am oferit-o aşa cum o merită. *E clar că o decizie guvernamentală, parţial-reparatorie privind pensionarea scriitorilor, face solicitările de titularizare atractive şi cât mai grabnice*. Drepturile condiţionează a fi membru cotizant, statutar, într-o filială a U.S.R., dar numai statutul de membru într-o asociaţie este insuficient. Unii optează pentru Cluj, Bistriţa, Braşov, Sibiu, Dolj, alţii s-au aliat cu Alba Iulienii, acolo s-au găsit edili şi oameni politici care au înţeles rostul unei Filiale puternice. Citez din ziarul Unirea: ***„La nivelul CJ Alba a luat fiinţă un Compartiment de Cultură, ce are atribuţii în realizarea şi dezvoltarea de proiecte culturale”***… Ei bine, ***Filiala a primit un sediu în vecinătatea CJ Alba, inclusiv ca sediu al revistei „Discobolul” - ...Pentru achiziţionarea casei, CJ Alba a alocat circa 100.000 euro, bani provenind din fondul de rulment al instituţiei”(idem)…*** Toată admiraţia pentru aşa oameni ! Dar nu şi pentru o duzină de grafomani analfabeţi din Hunedoara!

Deşi colegii mei din judeţ au statutul rudei sărace, acela de *„deservire”*, cred că ei vor afirma, ceea ce acasă-n propriul judeţ, din nefericire, ne-a lipsit, datorită eterogenităţii stricte, dar şi cu toate coteriile invidiilor, pârelor, orogoliilor, vanităţilor sferto-docţilor: UNIREA… Nici în cuget, nici în simţiri, unirea nu a fost… să fie! Îmi exprim din nou dezaprobarea explicită **că o greşeală gravă s-a făcut prin ruperea Ministerului Culturii de cel al Învăţământului, în schimb alianţa *„contra naturii”* dintre Biserică şi cultură… Una e arta şi cultura, alta religia.**

Efectele se văd, chiar dacă controversatul (şi versatul!) ex-director de resort, preotul cu rubaşcă de chinez, I.O. Rudeanu, a fost îndepărtat după ani de zile de gâlceavă, iar alţii au fost maziliţi… Adio conlucrare fructuoasă, normală, între educaţie şi învăţământ, adio continuitate literară pentru noile generaţii din licee… Doamna Muscă promitea revenirea, noul

guvern, afirma că Ministerul Cultelor se va separa de cel al Culturii, dar după doi ani, a rămas tot aşa. Poate deoarece etimonul CULT este interpretat dialectic marxist ceauşist, ca unul dihotomic?? Dar ajungă-i zilei răutatea ei şi carului cu oale o bâtă! Zic şi eu aşa, deşi n-ar strica o ghioagă!

Fiind în preajma Sărbătorilor, dar şi în pragul Uniunii Europene, să credem în renaştere, înnoire şi reaşezare mai spornică, şi măcar acum să ne bucurăm: mai bine mai târziu decât niciodată!

Îi rog pe toţi cei care scriu şi cred în arta lor să primească sincera noastră urare colegială, inclusiv şi mai ales din partea noului val, care va merge pe *terenuri fertilizate de cei ce încă sunt* şi de cei care nu mai sunt, dar rămân ai noştri, prin valoarea operelor lor.

NOBELISMUL … ŞI BOOKFESTUL

Tem unui eventual premiu Nobel pentru literatură pare a fi un fel de „obsedant deceniu", care durează de câţiva zeci de ani… În anii 8o se vorbea de Nichita, poetul devorat de admiratori, fani, manierişti şi invidiat de alţii… Era simptomul moştenit de la cazul Blaga, în fine. O teză cam şovină, a dăinuit şi ea, disimulată ori camuflată în taberele eternei noastre bârfe culturniceşti. Stigma lui Pirgu şi a lui Artur Gorovei brebanian, pupăzeşte peste colacul cu covrig în câine a lui Eugen Ionesco et… Luca Piţul… *Bine îşi fac*, păcat că pe seama literaturii şi prestigiului ei peste pârleaz!

După 1989, numele lui Gelu Naum a fost pragmatic repetat în elitele pseudo-oculte, dar moartea a încheiat disputele. De o vreme, românul de origine evreiască Norman Manea, emigrat în 1986 în S.U.A., este susţinut de o parte a criticilor… El este mai cunoscut în America decât acasă, fiind şi universitar la Bard College în New York. Cel mai susţinut este Mircea Cărtărescu, cu avantajul celor mai multe traduceri în occident, lider al generaţiei optzeciste… O generaţie rebelă, din care s-a *„ramificat"* desprinzându-se temporar din U.S.R. cu numele de A.S.P.R.O. (Asociaţia Scriitorilor Profesioniştii, recte ăilalţi nu-s!)… Pentru unii, mai ales promoţiile 80, genericul insinuează sentenţios că ceilalţi titulari ai Uniunii sunt… neprofesionişti… Am auzit şi vorba unuia, *„profesioniştii versus sioniştii"*. Comic e că unii sunt cu curu-n ambele bărci.

Al treilea dintre cei cărora li se face lobby după legile talciocului globalizant, este M. H. Simionescu, pare-se tot de origine evreiască. Ciudat că Nina Cassian, mama pornoliricii post-decembriste, care face, la 93 de ani, spume prin mediile cu întorsuri massonice, recent, la Radio România Cultural, Carmen Firan, emigrantă şi ea, afirma că Doamna Cal vrea să cucerească America… Desigur, alta decât ţinta ei din anii stalinismului, când a scris celebrosul menifest cominternist. *„- Ţie-ţi vorbesc, Americă!"*

Slabă speranță că Nina rebotezata va *„nobeli”*, verbul Nobelului… Oricum, în acest caz alternativa *„a înnobila”* ar fi o blasfemie, era să zic balsfemeie! Poate că nu era toiarşa Cassian, ci Banuş, dar ce contează?

În fine campania pentru candidatura expertizată sistematic de *„o parte a criticii”!* actuale dâmbovițene, este rezidentul american român Andrei Codrescu…

Cu tot respectul, opinez că modul în care o întreagă armată de specialişti (dar şi specioşi…) se manifestă referitor la Mircea Cărtărescu, nu îi aduce acestuia servicii reale: bunăoară, o fotografie din contextul *„dezbaterii”* episodice din „*Cotidianul”* îl arată cu vârful limbii insinuos traivial, al la *„Play cu boi”*-ul dinescian, iar comentariul semnatarului este absolut penibil de incult! Mircea Cărtărescu este un răsfățat, treaba lui, chiar şi dl Băsescu, sfătuit de careva, l-a făcut şef cu titluri electorale şi ironiile au curs… Compensatoriu, scriau alții, deoarece preşedintele- jucător habar n-avea nici de numele lui Cărtărescu, dar de operă? Unii au găsit că falca de jos este specific specifică predispoziției spre… cruzime şi crimă(???). Astfel de aberații vin de la faptul că lobby-urile se fac aiurit, riscând să uzurpe, în loc să promoveze. Sunt sigur că toate se vor vădi apă de ploaie, zoaie.

Presa scrie după ureche, *„echidistantă”*, e aproape Bookfest… Ce mai fest! Comportamente de prolifici, hollywodiene, varianta bâlci cu zvâcuri mateine… Grobianism şi rinocerism, toate într-un voios talmeş-balmeş voios… VIP -ul, cam eclectic, este mai degrabă considerat marfă strigată, se fac pariuri şi se emit sentenții big-victorii… Stânjenit ar trebui să fie cel astfel târât în scandalul concurențial, fie şi sub țâpuriturile a la Furrror dacicus! Ambetate titrări excesive, trâmbițări pe la ambasade, editări de lux, investiții prin sume atrase extra-literar, cam acesta e tărăboiul… Cel adorat poate eşua în a fi carne de tun, idol care e – de fapt – marionetă tristă, clovn, jucăria zeilor Banului… Sunt astea criterii valorice care să ne impună onor-ocultelor nobeliene?

Căci foamea de glorie imediată pare a aparține, nu inimii celui potopit de laude, ci unor cercuri interesate la promotion strict comercial, cumva după modelul marilor cluburi de fotbal – dinamovişti versus stelişti (da, Becali vs Dinu etcetera!). Publicații ca *„Observator cultural”, „Cotidianul”, „Suplimentul de cultură”* - umila foaie pe hârtie igienică(!) etc. par să fie pioni ai campaniilor. Talciouri.

O altă fotografie penibilă (mai 2007) din acelaşi ziar central ni-l arată pe *„cel mai mare poet român în viață”*, un Mircea Ivănescu *hidos luat în gros-plan,* cu un zâmbet tâmp (scuzați), şi un dinte inegal, lat, de parcă foto reporterul d-lui Cristian Tudor Popescu a căutat să surprindă caricaturi cinice… *”Majoritatea criticilor români!”* Care majoritate? Staffuri clientelare, vecsații ăia cu „moliile” şi alte cele? Totul are loc agitat, în ajunul târgului de carte Bucureşti, unde jocurile par deja aranjate… Cunoaştem cel puțin o duzină de scriitori valoroşi, inclusiv optzecişti, care nici măcar nu sunt amintiți în aşa-zisele *„top-uri”*, dar cui îi pasă?

Prognoziştii unor dezbateri pe tema *nobelismului* au dezertat demult de la orice scrupule: bănuim că banii dau orbecăire şi ei se popesc între ei… Noa, dacă îşi găsesc consumatori, care-i problemul?

Nominalizările de acest gen vor adăuga şi în acest an un plus de penibilitate, iar aceşti miliardari de cartoon, celuloid şi vorbe, vorbe, vorbe se vor citi între ei, deşi e foarte posibil să nici măcar nu…

Cu dinamita lui Nobel Remuşcatul şi fitilurile de rigoare, nici măcar ca pe vremea unei Gabriela Melinescu şi diasporiştilor români din Suedia (cu filiale tari la New York, Soroş and Rokefeler Anonimus Compagny), îmburicatele maşinării de făcut larmă nobelească, de la 1944 încoace, au ceva iliescist ilegitim în speţă, ceva foarte trist original, iar temerea noastră este că şi aceste campanii vor exploda fix cum a explodat mămăliga, dacă nu vulcanic, măcar vulcanic noroios. Dacă ei, *catindaţii* vor scăpa teferi şi vor umfla nişte conturi, tot e ceva. Decât nimicul *Nimicniciei.*

Cititorul de …titluri

Gill DEL'ASTREY

Noi vrem ţărani, de George Pământ…

Suntem supuşi unui tir cu mortiere, de tip psiho-terorist, de către mediile noastre… De suprasaturaţie, returele zilnice la Rodipet le depăşesc cantitativ pe cele ce se-ntorceau la Casa Scânteii şi Sinteze înainte de 1989, iar pe piaţa presei a apărut o nouă categorie de cititor: cititorul de titluri… Probabil că el se va prăsi şi generaliza, cu sprijinul neprecupeţit al însăşi presarilor, care titrează inegalabil în lume, care mai de care mai grotesc - ba, mai comic, cică unii chioşcari disperaţi că nu-şi vând cota obligatorie, cad la-nvoială cu navetistu' şi îl lasă să desluşească fugar titlurile, contra 15% din preţul pe exemplar…

Pare că sintagma obsedantă *„imaginea României"*, este doar una a mâniei, iar ştirile non stop cad pe capul de locuitor cum cădeau altădată castanele, căci şi astea nu mai prea cad, dar vorba unui poet paradoxist: continuă să explodeze!

Dincolo de cifrele măcelului rutier, concurând ca în sinistra întrecere socialistă suicidul islamic din Irak, mai nou, ştirile cu copii ce se sinucid deoarece părinţii lor au plecat la muncă în occident, au ceva de celuloid fumegând, de parcă turbarea holywodiană a contaminat aviar, mai ales Moldova de dincoace, că cea de peste Prut a coborât şi stagnează olaltă cu trupele lui Lebed, la lacurile lebedelor din Găgăuzia – Tiraspolis.

Aproape două decenii, ne-am plâns că ne ţin critpo-fripto comuniştii cameleoni ai securităţii, fără dreptul la vize Shengen... E drept că, între timp, vreo două milioane din cohortele de avanstop ale rrromilor ce se trag de la Rrrîm, săriseră pârleazul şi băgaseră-n *„teror sindrom"* Europa, prin cerşetorie, şuteală, mangialâc la cabină şi alte metode. Când s-a dat drumul, adică vize carvazâcî, au plecat şi autohtonii (mai mult auto-htoanele

noastre) la parcelat, în Spania (de unde spanacul) – *la cules de capsule*, cum ice new-folkloristul „ Chioru Corectoru", ciocănard orlando furiosso.

Trei milioane de plecați (cu adaos TVA *cinci milioane de pensionari*) – e cam mult, dar din 2007 vor fi și mai mulți, asta-i vestea proastă. Revin la *știrile terror*: conform unei psiho-socio-ilogice, Doamna Liiceanu, copiii neluați de mămici în occident, fac șoc depresiv și resimt decopensarea, etc. În multe din aceste cazuri tragice, se acuză comportamentul celor cărora copiii le-au fost lăsați în grijă, ca unul inuman… Se subînțelege, din astfel de știri, și altceva: că părinții siliți să holongărească pe tarlalale paradisului U.E. ar avea dreptul să-și ia și pruncii cu ei, în exodul muncii și creației multilateral lărgite, dar nimeni nu aduce vorba de drama rurală de acasă, unde pământurile redate voios țăranilor, după ce Groza, Dej și Stalin le luaseră, au devenit parțial pârloage, adică parafrazîndu-l pe Coșbuc, doinesc eterna jale: *NOI VREM ȚĂRANI! de George Pământ*. Apropos de humorul globalizant: limbajele media românești au depășit cota de avarie a lui Eugen Ionesco, sunt semne de mahalagizare și e bine să se știe că Babilon vine de la Bâlbâială, căci asta înseamnă, în traducerea… Încurcarea limbilor e pedeapsă, urmează să aflăm de la care, de la Allah, ori de la Căzutul??? Că de la Dallai Lama nu-i, că-i în exil, Tibetul fiind ocupat de chinezi...

O știre mai puțin televizată este că țăranii trecuți de 60 de ani, mor pe capete, mai ales din atacuri cardio-vasculare… În felul acesta, mizeria metafizicii ne arată că umorul de tip Săpânța, concurent cu drakulismul vampiro-danubiano-pontic, este captat de extratereștri ca rugăciune bogomilo-paraschevisto-varvaristă, și Înalt Prea Așteptații dau pământ țăranilor și de lucru popilor, inclusiv pachete de acasă, pentru preoteasă...

Uneori, totuși, ceva pare să fie ca la noi, la nimeni… Emigranții sezonieri fac partide-n alte țări, de parcă nu avem destule acasă, dar nu cer, prin armatele de securiști și activiști guriști trecuți la munca de ambasadori valutari, în țările cu pricina, dreptul de a-și duce și copiii acolo, inclusiv spre a fi școlarizați și a avea afecțiunea părintească necesară.

E ceva absurd? Atunci de ce nu obțin aceste drepturi AL OMULUI liotele de plătiți de la buget pentru aceste drepturi încălcate, și pe care le exportăm gata turtite tot noi, adică cei din subordinea conjudețeanului nostru de la Măceu pe Strei? Bravo! Cică de Crăciun le crește pensia ceapiștilor (oare câți mai trăiesc??) – cu vreo DOI RONI!!! Uraa and Bogdaproste, că au țăranii de-o lumânare! Măcar așa, să vadă la televizor în mod cinetic pe Oana Zăvoranu, cum devine ea Ioana D'Arc mai ceva ca regina Cioabă și Împhărăteasa lu' Iulică! Sus fruntea, români: Împăratul Iulian a promis pe sticlă că va *„salva pământurile românilor"* de prada nomazilor arendași, pe bune!

Cum? Repatriind două milioane de rrromi din Occident, pentru a-i lega de pogoanele Măriei Sale, cu știreangul muncii manuale? Piei, Sătană, că doar s-au pocăit cu toții, oițele e Domnului! Auzit-ați de Fondurile Phare și altele, care trec prin chimirele regilor din Repulica România, și Împăratului

get-beget? Văzut-ați nunțile de șahi iranieni și maharajahi indieni de la Bucureşti, ori din Hăşdat City? Unica salvare e tot în show-urile Oanei Zăvoranu, (fe sexy, de-altfel) care va trage zăvorul şi fermoarul pe gura de serviciu a ciociolinei Şandru, dezvăluind cum face purtătoarea de cuvânt orele de oral la ORL-ul unui hotel (vezi TV DD)! Măi, ce dezvăluiri, măi, ce shoking, bre, ce bairam şi ce harem, mai ceva ca în Harlem! Hahalere, atacuri la persoană, de dau atacuri la urgență!

Cât despre țăranii, care nu mai prea sunt, că s-au navetit demult, ***ce să mai cristi-popescuim liicenii, ori să bahmuțăim prigoana, că ne-a cristoit tatuliciul de ne-au mers fluturii şi frunzăverzimea, ne stolojenează de ne zboară şi peneleul, cum ne-au emilit blandiindu-ne ăilalți! Vorba lu' Ghiuri, din podul şurii: „- Vadim, tu dormi?"***

Noa, să afle ştire dom'ministru conjudecios că, fix din satele Măceu, Ruși, Bretea Română și Strei, Călan, Strei, Strei-Sîngeorz, Bățălari, Vâlcele Bune și Rele, adică de pe unde-a păscut, bucolic, vacile-n copilărie sus-înălțatul, au plecat 99,9 % din cei tineri, activi, în Spania şi Italia, Irlanda și Franța, de unde nu se mai prea întorc… Acesta este adevărul statisticii triumfalice care ni se flutură, de *stupide PIPĂL* credul cum ne credeau şi scorniceştii, că ar fi scăzut şomajul pe țară… N-a scăzut, ci au plecat la munci milioane de bejenari, aducând peşcheş băncilor corupte miliarde de euro… V-amintiți imnul acela: *„- EUROI au fost, euroi sunt încă??"*

Au plecat ca triburile lui Burebista, peste trei milioane şi vor mai pleca, dacă aici au ajuns mai pauperi ca pe vremea mult-slăviților… Ce mai vrea *„capul de locuitor"*? Va vrea să nu mai vrea nimic – deoarece cine n-are nimic, nu mai are ce pierde! Au plecat țăranii, dar în sate se extind cimitirele, cresc noi biserici, semn că viața merge înainte!… Pe-o gură de rai, foaie verde de dai n-ai… Ardelenii, mai pățiți, și-au luat și pruncii cu ei, alții le-au născut acolo frați, că occidentul duce lipsă de prăsilă și gaii nu fac, decât dau din gură *„fuck you"*! Doar scrie-n Bilbie, la Matei 19, că ăia ar fi *„pentru îngerii din cer"*… Cum traduceți, la Tanacu a fost dracu?

Ehee, Espagna!! Acolo bătrânii ating suta, aici cad pe holde la 60 de ani, nu apucă a face depresii decompensatorii, doar că mor cu zile, deşelați de sapă, pensii de-o coroană, cad de greblă şi lopată, de cancer şi alzhaimer, de oase poroase şi se leapădă de prada fiscalismului parazitar, retrocedându-şi *„pământurile retrocedate de Antonescu"* (ca drept pentru foştii soldați duși la război pentru întregirea țării), apoi retrocedate lui Dej şi Groza Doborâtul, dup-aia colectivizate de cozile de topor ceauşiste, care îşi revendică, ştie gura lumii cum i-i, onoarea de… foşti dizidenți… Vorba românului albanez Caragiale din Haimanale: ***„Curat murdar!"***, măi dragă!!! Nu-i aşa, doamnă psihologistă Liiceanu, ori prea-îndeliratule Lorin Fortuna?! Salut voios de pionier al Vestului şi Restului,

Post Scriptum. *Dacă tot e liber la cuvinte, că fermoarul pe gură s-a blocat,* ***sau unii l-au înghițit(?),*** *țin să consemnez că vechile practici ale secției speciale de*

triere, de la Timişoara, funcţionează parţial, devreme ce în trei rânduri, cărţi trimise poştale de mine în Germania şi SUA, au ajuns cu plicurile jumulite, ba unul trimis la Institutul Gallup, Carolina de Nord, a ajuns doar ca... plic gol, astfel că un venerabil profesor mi-a scris un e-mail, acuzând poşta română că e tot securistă! Oricât aş fi eu de patriot rămas acasă, nu uit că-n anii 2002 Ministerul Poştelor a efectuat o anchetă, fără rezultat, deh, în urma unui furtişag al cuiva, (din Hunedoara sau din Timişoara, subordonată ca instituţie) – iar Poşta Germană la fel. Cum să apăr eu faima moralităţii româneşti, dacă am dovezi că şi înainte, unii funcţionari colaborau, de frică, cu securiştii, violându-ne corespondenţa?

Şi cum să uit că, nu demult, la poşta din centrul vechi, două funcţionare au fost trimise la puşcărie, pentru o delapidare big, iar păgubiţii nu au ştire că au fost rezolvaţi ?

Dacă nu crede cititorul, pot oferi mostre de felul cum sustrăgeau unii, parte nici azi pensionaţi sau mutaţi, (deci suspecţi a fi şantajabili!) –scrisorile private ale cetăţenilor? Dacă un singur cititor hunedorean îmi cere, voi publica astfel de „monstre", măcar să se ferească a mai avea încredere în constituţia nouă, dar pasibil a fi şi asta încălcată la acest capitol !

Pamfleseu

LIMBA ÎNTUNERICULUI sau NOUA SCHISMĂ? *

***verba valent, sicut numi * boscorodire- îmbrobodire, adică zicere ne-a-noastră* timeo danaos et dona ferente* străinu-ţi scuipă-n fântână după ce a băut din ea* Hristos sau Christos? Cunoaştere sau Împreunare? * Coduri sparte şi coadă la panem et circensis * Cum ne sună mai bine ştiut: „A Fi sau a nu Fi ?" Ciclica pironire.**

Moto: Io Zic ca Omu' se poate re-înzăua !

„*Creştinarea poporului român a fost, formulează Victor Kernback (Universul mitic al românilor, 2006), făcută de două ori: odată de către romanii creştinaţi, recte misionarii legiunilor romane coloniste în Dacia de după 102, şi apoi, de către slavoni, la rându-le creştinaţi în răsărit după rit răsăritean- bizantin*"; am putea suferi că retragerea Aureliană (rămasă în colindele laice ca Ler Imparat şi Leroi-Ler) în evaziunile lor pe acest teritoriu, nu prin cuceriri, ci în mod specific lor… am spune că ei îţi vin în vizită, eventual în chirie, apoi nu mai ştiu să plece, ba cum au făcut în Ardeal şi în implanturile de către stalinism ale celor de dincolo de Prut, cât şi prin strămutarea masivă, ca forţe de muncă ieftină, şantieristă, aşadar prin ocupaţie, *„prin rudenie săracă"*… Mentalitatea comportamentală are eficienţă şi în vremurile imperialismelor recente, cum a fost cel Sovromistic. Secole la rând, de asemenea, grecii au implementat în ţară mănăstiri şi schituri, ei fiind întemeietori, dar tot prin procedeul acesei ocupaţii disumulate sub *„catapeteasma"* vicleniei atribuite lor încă de Xerxes, ori de mitul Calului Troian! „*Timeo danaos et dona ferente*", zicerea latină pentru firea lor, poate fi exactă şi pentru slavi. Duplicitatea

sus-invocată aparține bisericilor, ci nu națiunilor, mai cu seamă cele indo-europene, cum sunt românii din traco-geto-daci (vezi I. C. Drăgan ş.a.).

Aşadar până la venirea slavilor ce aveau să impună limba slavonă în şi prin biserici, de când a rămas poporana vorbă *„taie popa limba”* (vezi Dimitrie Onciul, Ioan Ploscaru ş.a.), în secollele X-XI ritul creştin s-a făcut în limba latină, mama limbii române în care gândim şi vorbim, *„cu pecetea limbii autohtone”* (vezi Camilian Demetrescu, *„Despre creştinătatea română”*, R.L. 2006).

Nimic mai semnificativ ca exprimările referitoare în context, perpetuate până azi, care de la romani vin, ci nu de la slavi… Ortodoxia, însă, a asimilat cu forța elementele lingvistice slavone în vorbirea bisericească, slavonică – greacă sau bogomilică, inclusiv perpetuată în ic(lov)nerie, inscripții psaltirice etc. Avem acele sintagme inițial latineşti, dar pe care cu sufletul şi mintea de neo-latini, le înțelegem mai firesc din memoria noastră ancestrală, dovezi sigure, vii, ale răsadului lingvistic din care ne-am dezvoltat ca popor înnoit, prin simbioză: DUMNEZEU, de la DOMINE DEO, BISERICA - Basilica, Noul Testament - Novum Testamentum, Epistola - Epistola, Cruce - Crux, Pâine - Oanem, Altar - Altare,Viața - Vita, Moarte - Mors, Păcat - Paecatum (ae-e-ă), Virtute - Virtus, Noapte - Nocte, Soare - Sol, Aştri - Aster, Zi -Dies… ş.a.m.d. În strictul areal lexical al religiei, vin, tot via latina, cuvinte ca: Rugă(ciune), Treaptă, Profet, Martir, Desfătare (atenție, ab initio însemnând plăcerea masculină de a desfăta, de a deflora o fată - fecioară! –n.n.), Cină, Cunoaştere (şi aceasta însemnând, biblic, via Babylon Sumer, evreii lui Moise din Ur, Geneza - Vechiul Testament, literalemnte, a exprima împreunarea dintre bărbat şi femeie) (ex. *Avram a cunoscut-o pe Sara* ş.c.l), vezi Zecharia Sitchin şi/sau scrierile sumeriene, n.n.) Adevăr, Cale, Iertare, Mărturisire, Aniversare, Lumânare, Poartă, Foc, Fereastră, Turn, Calendar etc. - toate de sorginte latină.

Revenind la zicala sigur milenară, din popor, mai ales în Ardeal, Muntenia şi Oltenia, *„taie popa limba”*, vine din practica impusă de slavi preoțimii care habar n-avea de limba *„liturgiilor”* bogdaproşti (lor)! BOG, numele slav al lui Dumnezeu DOMINE DEI – Domnul – Dzeu, aromânii sud-Dunăreni zic DOMNITZĂ(n.n.) *„vecerniilor”, „psaltirilor”, „hronicilor”* etc. – dar li se impunea lor înşile a *„boscorodi”*, cum a rămas zicerea la sate, adică a bolborosi, a bolbăi-bâlbăi slujbele, pravilele, predoslaviile, prefăcându-se a le înțelege, de unde enoriaşii supuşi se prefăcură, la rându-le, a înțelege… Mai cu seamă dinspre sudul bulgarilor – uitatu-s-a Imperiul Bulgar? – legăturile noastre cu biserica bulgară continuând şi după desființarea imperiului (1246). *„RITUL SLAV A PRINS RĂDĂCINI atât de adânci la noi, încât se menține în Biserica noastră până în secolul XVII. Aşa ne-a fost destinul fatal al istoriei”*, (D.Onciul- Originea Principatelor Române).

A. D.Xenopol: *„…forma bulgară a creştinismului s-a substituit în CHIP VIOLENT CELEI VECHI ROMANE… Înrâurirea Bisericii buglăreşti asupra MINŢII şi DEZVOLTĂRII poporului român, care ţinu aproape opt veacuri, fu din cele mai dăunătoare. Devenind în MOD FATAL şi limba statului, aproape singura, scrisă şi citită, limba bulgărească împiedică cultivarea limbii naţionale pentru acest răstimp atât de îndelungat…Limba slavă şi FORMELE CULTURALE legate de ea apăsau CA UN MUNTE asupra MINŢII POPORULUI ROMÂN. Străină de mintea şi cugetarea lui, ea împiedică dezvoltarea şi această ÎNNĂBUŞIRE a GÂNDIRII ROMÂNEŞTI ţinu timpul uriaş de aproape opt veacuri (900-1650) în care răstimp toate ideile mai înalte rostite într-o limbă învăţată cu sila şi nu cea firească (a FIIRII FIINŢEI noastre, a Fiindului, n.n.) – gândirea rămasă pironită (aluzie la răstignire, n) pe loc într-un cerc strâmt şi îngust fără a putea rodi din ea o propăşire intelectuală"*… Numai de schisma orientală nu aveam NOI nevoie, am încheia această digresiune deloc metaforică asupra *„pironirii"* pe răscrucile Timpului. (O, ce unice ne sunt troiţele la crucea drumurilor, mai biserici decât multele!)

Când cu tăierea limbii la popi şi la enoriaşii *„răzvrătirii"*, a funcţionat, prin edict, obligativitatea vorbirii limbii străine prin bisericile de rit ortodox. Preoţilor care nu s-au supus LI S-A TĂIAT LIMBA.

*

Slavii au reuşit, tot aşa, să re-denumească, prin mandatul divin post-adamic (sic), **a da ei nume pe-nţelesul lor, pe legea că a da nume, este A LUA ÎN STĂPÂNIRE, a consacra(!!!) locurilor, davelor, râurilor, ponoarelor, pădurilor, viroagelor, prundişului, munţilor, oamenilor prea blajini şi primitori, înstăpânindu-se** prin, cum s-ar zice azi, implementare: sabia şi crucea, de care, altădată aiurea, conchistadorii la Popoarele Soarelui, s-au servit silnic pentru a OCUPA. Ne gândim la nobilul salut al Romei de SERVUS, cu imediatul răspuns de încuviinţare, SERVORUM, şi acestea consficate de catolicismul imperial bicefal şi apoi chiar demonizate (şi demonetizate) de emanaţia seculară a bogomilismului chirilicoid: în satele din ţinturile Hunedoarei de azi, ca şi în oraşele ardelene, românii se salută cu Servus, nu dinspre maghiară (cum confundă unii), ci din(spre) originile noastre latineşti. Slavii au înlăturat termenii latini, cuvintele lor s-au suprapus, aşadar ni s-a impus o duplicitate lingvistică, lezând-o şi pe cea a a cugetului (cogito- cogitans); acest lexic dublu, o perversitate într-un anume fel, dăinuie şi astăzi, tendinţa credincioşilor fiind totuşi spre lexicul neo-latin. Se preferă a se spune BINECUVANTARE în loc de BLAGOSLOVENIE, RUGĂCIUNE de seară, în loc de PAVECEMIŢA, CUVÂNT-ÎNAINTE în loc de PREDOSLOVIE etc.

„Suntem singura naţiune majoritar ortodoxă de origine latină care vorbeşte şi foloseşte alfabetul latin. Ruşii, Bulgarii, Sârbii, sunt s l a v i, iar

grecii elini. Poporul român s-a născut creştin, nu a fost creştinat ca majoritatea popoarelor europene." (C. Demetrescu, vs V. Kernbach, n.n.)

Apropos: la două mii de ani de la cucerirea romană **şi înromânirea** noastră din butuci străvechi traco-protodacic, biblioteci întregi dezbat confuzia, şi amuzamentul este că unele dicţionare ale consacraţilor – culmea!, exegeţi alogeni, Xenopol (adică străinul! – n.n.) grec, Pârvan(ov) (bulgarochton), Daicovici(u) – slav - sârb, M. N. Rusu (rusochton, cum nominem dixit), Iorgu Iordan (greco-bulgar) un Teleoacheş de-al telemahilor colonizaţi cândva prin sărmana MALdavia (Dava? - n.n.) Kernbach, C Daniel, Caragiale (albanez) un *„ profet batjocoritor"* pan-ic-hat, altfel nitel fariseu, mult cărturar, plus sacredot al unei neo-barbarii, Horia Roman Patapievici, un Paleologu (sorginte boieresc grecească, dacă nu fanariotică, Bălăceanu-Stolnici (nomen slavon) Sevici(u) - nume bulgar sau sârb; Calinic, idem şi – desigur - POMELNICUL ce estem o nemai-sfârşită COHORS ETIMOLOGICUS cu falangele lor îmbârligate-n sterile *„boscorodiri"* (rodiri boschetare)… Vorba *„verişorilor"*, cam vitregi, franţujii de azi, care, probabil, auzindu-i cândva pe Blahi-vlahi vorbind-vorovind… voroneţian, au barbarizat maimuţărind BLA- BLA… Iar noi am zice tranca- fleanca! Curat murdar neo-Babel, dacă nu s-ar fi infirmat recent că Babylon ar însemna *„amestecarea limbilor"* de către (pluralul!) EL OHIM (o pluralitate de fii ai lui EL, poate geneticienii Anu-naki - fiii lui Anu şi ai planetei Nephilim, care revine, odată la 3600 de ani, între Marte şi Jupiter (Sitchin, trad. Negureanu et comp.), vezi asaltul teribil al astrofizicienilor şi savanţilor, TEROAREA globală a acestor medii care *„pregătesc ceva"*, o *„revelation"*, engl. ***Apocalipsys… vai! non „CUM FIGURES"*** (Artur Silvestri). Nu vom ingora, habotnici, Ştiinţa recentă şi bunăoară descifările a 25.000 de tălblite din Sumer Mesopotamia (n.n.)! - zicem DEZMETICIREA din BEZMETICIRE, zicem NOUL BABYLON - dacă nu s-ar fi tradus CORECT recent că Bayilon înseamnă *„Ei au coborât"* (din Cer)…

*

Lexicul dublu este o DIHOTOMIE iar aceasta se poate deriva ca oglindă neagră-smolită în însăşi FIINŢA noastră ancestrală, ca dobândire, prin implement forţat, impus de istorie şi cu sprijinul servil-colaboraţionist al bisericilor seculare. A recunoaşte, de fapt, ceea ce SUNTEM prin ŞTIRE DE NOI ÎNŞINE, cugetăm dintru simţirea de zestre (iată alt lăstar slavonism) din stră-părinţi, ar fi a ne regăsi Fiinţial în calmul înseninat al CEEA ce SUNTEM, fiind dintru CEI DINTÂI.

„Latinitatea limbii şi structura civilizaţiei latine (deci neolatineşti)**, ca a italienilor, spaniolilor, francezilor, portughezilor ş.c.l., precum şi rămurişului nostru de pretutindeni (n.n.), au menţinut IDENTITATEA ETNICĂ a poporului Român** (italienii zic corect ROMEN, ci nu rrrom-îh-nesc! n.) **în mijlocul oceanului slav ce ne înconjoară".** (ibid. Camilian Demetrescu – Despre creştinătatea română).

Limba slavonă s-a impus silnic şi implementul echivalează un viol – un implant prin violenţă, o însămânţare samavolnică (adică slavizând puţin, ***„fără voia cuiva”***).

Cărţile de rit, liturgia, cărţile sacre, textele Patristice erau scrise într-o limbă străină, NEÎNŢELEASĂ (prin cuget şi simţire, deci nici prin CREZ – n.n.), nu numai de poporul român, care o numeşte *„LIMBĂ A ÎNTUNERICULUI”*, dar cu timpul nici chiar de preoţi, care s-au *„dedulcit”* cumva la simplul ceremonial, aşa cum distingem, limpezi fiind, şi azi, uneori unul chiar ostentativ cu acoperire prozelitică, reacţie a marilor seisme de facto NEO SCHISMATICE, a sfărmării unităţii primordiale, remember Prima LUME, când *„toţi oamenii de pe pământ vorbeau o unică limbă”* (n.n.).

Nemulţumirea şi slabele crâcniri considerate mereu *„erezii”*, iute-năbuşite, din considerente pseudo-creştine ale Puterii lumeşti, a durat cândva la răstrişti peste şase veacuri (o mică VECI-NICIE – n.n.)… Se pare că resurecţiile sunt de amploare şi, cine caută la sensul trecutului, poate deduce, relativ profetic (sic, n.n.), că ce va fi, deja este, nemulţumirea credincioşilor şi clerului ne-ASERVIT (cum colaboraţioniştii care au făcut poliţie politică primind inclusiv bani şi mită, vezi DOAMNE, doar pentru interese *„majore”*, în fapt spre a-şi menţine privilegiile). Vai, comerţul cu naşterea, boala şi moartea fizică, sunt comerciale din illo tempore, nimic nou sub soarele lui Amon Ra!Aman-Aman et Amen!

„Noul Testament de la Bălgrad” - ALBA IULIA (CETATEA Alb-Dalb sau Cetatea a lui BAAL, de ce nu… DECEBAAL – n.n.), tipărit de Simion Ştefan la 1648 a fost prima traducere importantă a Scripturii în limba vorbită de popor. Cărturarul scrie în Predoslovie: ***„Banii sunt buni carii îmblă în toate ţările, aşea şi cuvintele acelea sunt nune carele le înţeleg toţi”*** (ibidem C.D.)**.** Este versiunea maximei latine: ***„Verba valent, sicut numi”.***

Traducerea s-a făcut în greacă şi slavonă . Deşi tipărită în româneşte, s-a păstrat *grecescul* HRISTOS în locul *latinescului* CHRISTUS - CRISTOS, folosit, cu grafie chirilică, fiind condiţionată SAMAVOLNIK-eşte inclusiv rostirea numelor sfinte. Spuneam CRISTOS în secolele de dinaintea impunerii limbii străine de ocupaţie - năvală, substituire, disimulare, cum doriţi. Înrudire cu sila, şmecherie deloc… de-a noastră, cum ni se mai atribuie. Căci un altfel de *„chiriaş”*, zice ardeleanul *„îţi scuipă-n ciorbă şi îţi f--e nevasta”*… Am zică că astfel de progenitură-venitură, scuipă chiar în **fântâna din care a băut,** răzleţit fiindu-şi.

E ca şi cum nebunul scuipă-n oglindă şi de fapt *pe el se scuipă.*

*

Desigur, mai târziu, când Biblia (nume de la Biblos, care fabrica hârtia *„de Biblos”*, ci nu de la *„Babilon”*, care greşit fu tradus *bâlbâire* – n.n.), va fi tipărită cu alfabet latin, condiţionarea fonetică greacă şi slavonă va pieri, cel puţin părelnic, deoarece ştim că în picturile bisericeşti parietale de

interior, iconerie ş.a.m.d., persistă, nu doar ca RELICTE, rămăşiţele… duplicităţii induse.

Ce citeşti acolo, în ce litere buchiseşti, e cu totul alta decât *CE gândeşti* şi *cum gândeşti*, ce vezi şi cum înţelegi, nu-i aşa, cinstite feţe şi chipuri?

Poate fi ruptă TRANSUSBSTANŢA de SUBSTANŢĂ, LOGOSUL poate fi ÎNTRERUPT, scurt-circuitat ca Paraclet-Duh Sfânt, sau, mai corect, SPIRIT SFÂNT, coborând întru re-înălţare?

„E normal ca Biblia lui Galaction să se întoarcă la numele latin CHRISTOS."

Desigur, perdeaua de fum pare a stărui asupra dilemei şi disputelor: *„motiv de discordie în sânul bisericii"*... Mda. Controversa fonetică, volens-nolens, captatio benelovelsis Potentum… este nu doar ce pare a fi. ESTE DUPLICITARISM din memoria freatică a LIMBII ÎNTUNERICULUI; este neo-schisma, căreia rimele cele mai imediate, poetic zicând, sunt PISMA şi CISMA.

La ora scrierii acestor simple meditaţii, cotidienele României redau *„savuros"* - sinistru, de la Nistru la… ministru, lista unora înalţi clerici posibili candidaţi a-l înlocui pe răposatul patriarh Teoctist Argatu, care suportase, dîrz şi hotărât, acuzaţiile duplicităţii faţă de regimul comunist-ceauşist şi nici în ceasul morţii nu avusese un cuvânt de regret pentru morţii din decembrie 1989, cum nici Viorel Ilici-Iliescu, celebrul general împiciorat în ghips Athanasie (alt nume nelatin) Stănculescu, după o condamnare la 15 ani (neeexecutat şi mereu tergiversată - dispărut de la doimiciliu, zvonindus-e că ar fi în ţara lui Rasputin şi lui Putin…), vinovat de genocid pentru morţii *„în răspundere"* egală cu ai gen Chiţac (acesta şobolan înseamnă!) ***sunt anchetaţi, ori deja învinuiţi oficial şi public de a fi făcut POLIŢIE POLITICĂ: ÎPS Pimen Zainea, Calinic Argatu, Timotei Seviciu, Bartolomeu Anania, Teodosie, Gherasim Cristea… cum şi Corneanu…*** Unii dintre ei neagă şi nu se prea dezgleagă.

Dacă am fi ortodocşi(x)i iudei ne-am ploconi pioşi la Zidul Plângerii, ori sionişti (sic!), am zice **un pomelnic al iudelor**. Dar nu sunt decât un simplu român din mioritica turmă la cheremul cu mangialâcuri fanaro-bulgaro-greco-turco-ciacâro-găgăuzo… bla-blah, cum Eminescu dixit (scuzaţi turcismele, ***Boiari Dvoastră! and nobellisimilor pitlani cărtăreşti!***) ai unor foşti PECURARI, azi păstori becalizoizi, învrăjbiţi între ei chiar în Sinodul celor de mai sus… capi ai unor biserici peste care fâlfâie zăbranic de vrajbe, duplicităţi, în limbariţa întunericului… Oare Unul Dumnezeu se uită la televizor? Ori, măcar prin recent reparata în spaţiu lentilă a Telescopului Hubble, evident, ca printr-un ochean întors? Evident, de dincolo de Norul lui Ort, adică din al nouălea cer (de unde probabil vine şi zicerea *„ortul popii"*, moneda pe care anticii o puneau pe ochi, drept bacşiş pentru luntraşul Charon…). Asta ca să avem un happy-end cu umor.

**Text apărut şi pe internet, atacat de G.L. Teleoaca, Artur Silvestri şi Pr. Alexa din Los Angeles în 2007*

Pamflet contra…
PERUCI ŞI AUREOLE DE SFINŢI AI BOBORULUI

Moto–cheie :

„Corb la corb nu-şi scoate ochii;
nici corp la corp nu-şi scoate rochii”

Ludic, procedeul acesta, calamburul, sau demon-tarea în vocabule a cuvintelor, rezultă efecte probabil greu traductibile în alte limbi decât cea română.El face ravagii în utlimii ani, în lumea gazetarilor, mai ales a celor care provin dintre poeți, recte Mircea Dinescu (*„Cațavencu”*, prima serie, sau *„Aspirina săracului”*)… Procedeul parodic-parafrazic, persiflant; stilul calamburist, era unul dintre cele mai specifice românilor, în timpul cenzurii. Nici Sorescu nu e departe, însă, aşa cum scriam într-un eseu, cred că marele tartor-mentor al procedeului a fost (prin extracție soresciană (*„Singur printre poeți”* şi *„Tuşiți”*) – însuşi Geo Dumitrescu… Mă refer la cartea sa de căpătâi, *„Libertatea de a trage cu puşca”*.

Poate că stilul în caută s-a remaificat dihotomic din trunchiul răsucit al ceea ce Nicolae Manolescu numea *„rezistența prin cultură”*… Avem azi un magistral manevrant al stilului prin terifiantul Luca Pițu (Eros Doxa et Logos), dar şi jurnalişti şi analişti de genul lui Mircea Mihăieş… Stilul a făcut vogă şi continuă să facă valuri tsunamice, semnalând parcă un soi de cutremur de adâncime, nu departe de țărmul hermeneuticii cutremurate şi ea de instabilitate, dislocări, mă refer la nivelul superficial, al stratelor identitare… Este un cutremur lingvistic, aşadar manifestat undeva sub *„scoarța”* cerebrală a individului, dar şi a celei comunitare… Cei ce scriu resimt acest fenomen, iar unii, mai înzestrați, mai sensibili, fuzionează fascinant cu energiile enigmatice ale teluricului substrat… şi la replicile de suprafață, orizontale, propagate din nucleele agitate ale socialului.

Pamfletul a inflitrat lirica multora, exercițiul poetic s-a reumplut de acest flux recurent dinspre *„mulțimea mută”*, sarcasmul, ironia, maliția, dar şi extremele violenței de limbaj, ca fracturismul, erotismul porno-liric, ori neo-onirismul, sunt în cetatea mediilor scrise şi în cărțile care tind a sația foamea de consum a celor frustrați, pentru care cartea poate fi drog, sau doar efect placebo.

Stilul persiflant se suprapune paradoxal pe tonul radical-panicat-catastrofist al discursurilor politice de extremă, curat-murdar demagogice… Vorba mea, Gog, Magog şi Demagog, domne pedaGog! În fond, aici se apropie – oricât ar suna de aberant – chiar extremele (ele se ating!). Ca Horia Roman Patapievici (numit de careva patibular), Vadim Tudor, sau Paul Goma, Artur Silvestri, de par example. Dar şi Păunescu, Paler ş.a.m.d.

Asocierile prin disociere (sic, n.n.) nu au a le cauza ofense, din contră. Păunescu face şi în acest an, la televizuini - televiziuni, figuira nomber one, stop cadru pe sforăială, dat pe spate, apoi trezirea bruscă, năucă, întrebând

unde se află: păi în fotoliul de senatore, măi dragă! Asocierea, aşadar, este oppositoriu-contrarie şi viţăvercea, măi animăl darling!

Ceva ce desparte, este paradoxal şi vector şi conductor de sudură, ascuns în atitudinea *„isterizată”*, răstită ori sentenţios – autoritară a unor *„oracole”*…

Un alt tip de *„oracol”* este, bunăoară, Lorin Fortuna, care eschibează asbolut delirant ocultismul cu mesianismul, eclectic şi de-a dreptul paranoid, prin emisiunile lui: dar genericul *„Misiunii Fortuna”* este, nu întâmplător, *„Sarmizegetussa”* şi nu geaba ţine, pe biroul de studio DD TV, portetul lui Eminescu. Este şi un mod de a confisca ceva patrimonial, o găselniţă populistă.

Procedeul este al fetişismului iconic, cu efecte inverse faţă de chiar Eminescu, iar apelul lui Fortuna la lumile sefirotice, în amestec terifiant cu ezoterismul, gnosticismul ori masoneria, pe care, lumea le atacă, este simptomul unei grave anomalii… Căci pledoaria naţional-extremistă a acestuia, este replică disimulată-camuflată a celei pragmatic aidoma, a unor *„barzi”* Le-Pen-işti, varianta *„Săptămâna nebunilor”* sau *„Delirul”,* re(ci) divivus” cât încape.

Actul ionescian al acestei piese bufe a fost memorabila bramburească din Parlament, când cu Raportul Tismăneanu et co. şi reacţia lui CVT, plus 300 de *„volintiri”* la balcoane, gata de şoc, la condamnarea comunismului din România drept *„criminal şi nelegitim”*.

Nu lipsesc, din emisiunile acestuia, nici pendulările spre Zelea Codreanu, nici câte vreo înfruptare din recuzita astrolologiei, ori fizica modernă, că şi te miri ce tangente la mitologia lui Densuşianu (cu puseul Napoleon Săvescu), spiritismul lui B.P. Haşdeu etc. Lorin Fortuna, fost lider al revoltei de la Timişoara, fără să doresc a-l ofensa, îmi pare un sinistru experiment al *„cuiva ocult”*, poate al unei Abstracţii(!), potrivind comportamentele psihotice. El însuşi vorbeşte ore-n şir cu prozeliţii sau cu *„sefiroţii”* astrali, emiţând, congestionat, un semnal alarmist-apocaliptic, aidoma apostolilor… Oare n-a anunţat el recent naşterea (Întoarcerea) Mesiei, undeva-n Basarabia sau Bucovina?… Fantasmagoriile interferează cu SF-ul şi o uriaşă, terorizată *„teo-gonie”*, în mod indescriptibil şi incomparabil, pare-se, cu alte spaţii şi culturi actuale. Nimic mai eclectic şi nimic mai vechi sub soarele manipulării, acum conectate monstruos la tehnica info.

Revenind la extremele ce se ating, e de văzut unde şi cum vor contiunua *„modele”* de tipul Cristian Tudor Popescu-Dinescu-Hurezeanu sau tandemul Liiceanu- Pleşu… Acesta revine, de fapt, în noua conjunctură cultural-istorică, la momentul *„Jurnalului de la Păltiniş”*, şi mai ales la *„Epistolar”*, care, în ceauşism, aveau, sub trena lui Noica, efectul drog-placebo pentru segmentul intelectual cel puţin, dar azi, reambalat pentru carnavalul actual politicianist, în marş spre Europa, par să devină doar joc halucinant faţă de noul Fanar dâmboviţean.

Pluteşte foarte jos şi spectrul *„Săptămânii nebunilor”*, şi *„Delirul”*-ui ori *„Cel*-ui *mai iubit dintre pământeni”*, într-o devălmăşie absolut originală. Suntem, în acest mini-kali-yuga carpato-danubiano-pontic, în care se agită neo-experimental, ca într-un galimatias-colimator, troznind, craniile fantomelor, virzalismul şi încarnările (reîncarnările) paroxismului de a fi… Stihialul acesei daravere parte să fie un fenomen de reaşezare, premergător, totuşi, vindecării… Odată cu retragerea biologică a falangelor, găştilor, hoardelor, pesudo-elitelor sau celor autenice**, procleticultismului, emanaților din proletcultism, ori elitismul de definiție manolesciană** (rezistența prin cultură, creierele explodate, monştrii de erudiție, cum îl definea pe Luca Pițu un editor al său) (EROS, DOXA et LOGOS)...

Astfel, chiar atitudinea sus-numitului, una de vizionarism *„studiat pervers”* (Ghe Grigurcu, idem), s-ar putea redefini doar ca extremă ce se atinge cu… pornolitismul – fracturismul, a la Ianuş…

În fine, să ne amuzăm amintindu-ne că excelăm cam post-franțuzește, în sensul Coanei Chirița şi lui Neanea Iancu, în suprarealisme ramificate ca micile aeduri în deşertul istoric: suntem sub steaua dublă a lui Eugen Ionesco , rinocerismului… Cine să fie, în acest Carnaval postedecembrist cu prelungiri agonice, Cântăreața Cheală?

Perucile au devenit aureole, nimburi de sfinți, profeți, procleți ori paracleți. Substituți, ciocoi mai noi, de-acelaşi soi, şamani, escroci şi ventriloci, psih-analişti, haha-gurişti, genialoizi, paranoizi, guvizi, apatrizi, constipați orali, seralişti ori sexoralişti (noaptea, pe canalul Spice Platinum TV) (N)euro-news, fratre! De parcă am fi în experimentul *„aurolak-nees”*, adică în canale, ori în Shamballa eterică, butonând, care cum vrea: ici bombe, acolo tiribombe, ici coupe-ul Liiceanu-Pleşu, acolo Vadim şi Frumoasa, i*ci-şa vama Ungheni/ cu mii moldoveni/ care vin urgent/ către occident/ acolo manelişti/ tiribomartişti/ cozi la plăți şi rate/ boala-n sănătate/ şi la Balc mistreți/ morți pe parapeți/ virşli gianabeți/ mâine banul se-nnoieşte/ şi în UE ne primeşte/ cioc selim coadă-cap-peşte…*iar Agonia îşi amână *„apocalipsys cum figuris”,* cum dixit Artur Silvestri, deoarece calendarul gregorian a fost devansat cu şapte ani: nu am intrat în 2007, ci abia acum în anul 2000, aşa că milenariştii sunt pe cai! Escatologia, prăpădul mondial, spaimele şi apologeții (geți begeți, beți ori gianabeți) aiurează pe canale, moartea e harnică în cetăți, inflația de versificatori şi de curve fac piața să funcționeze, cad frunzele ca dolarii la bursă, leul cu multe zerouri *„umileşte”* valuta *„pe cap de locuitor”*, trei milioane de români lucră pe tarlalale U.E., vin chinezii să ne tricoteze, şi-n grădina lu Ion/ joacă țurca Babyilon… Democrația originală fundamentată de Ilici Viorel Iliescu et Petrică Roman-Neulander et Brucknăr-Bruchan, fiind una neîndoielnic reglabilă şi gonflabilă, la perturbațiile climatice şi la terorismul cu față umană, prognoze ale unei escatologii nesigure, dar nu incognoscibile. Vom exporta caragialâcuri, ionescoeşti, harapialbinoşi,

brânză bulă în burduf de cain şi abel, piele pe băţ, mistico-fanar-rromi, poate şi ceva loviluţii pleşiţene.

Q.E. Demon – stran - dum - dum!

NATIMEIR PATAPEVICIOGLU GOOGLU
Wwwcc alpecere

Scara una pe unu…

NU STRÎMTĂ-N GĂOACE, CI LARGĂ ŞI HARNICĂ …

O scrisoare din partea Ninei Cassian

Stimată redacţie,

Am ezitat să vă trimit aceste rânduri pentru a nu avea aerul că mă *„răfuiesc”* cu cei (mai ales, cele) cărora le-au displăcut memoriile mele (Tudorel Urian în *„România literară”* le numeşte *„Însemnări inutile”*, iar Tania Radu, în *„22”*, o declară pe autoare *„Omul inexistent”*).

Rostul acestei scrisori e altul şi priveşte o sumă de *„întâmplări cu tâlc”* survenite înainte şi după lansarea volumului II al *„Memoriei ca zestre”*.

Astfel, pe o pagină întreagă în *„România literară”*, Ileana Mălăncioiu îmi atribuie cuvinte şi fraze pe care nu le-am rostit niciodată. Cu mulţi ani în urmă, eram încă prietene, i-am povestit un film al lui Joachim Fest despre Hitler în care regizorul, departe de a-l anatemiza, arăta fascinaţia pe care acela a exercitat-o asupra întregului popor german. Răstălmăcindu-mi spusele (presupun, n-am fost de faţă), Ileana m-a *„pârât”* lui Jebeleanu, care m-a admonestat pentru *„admiraţia”* mea faţă de Hitler! De atunci prietenia noastră a luat sfârşit.

În pagina amintită, I.M. merge mai departe şi pretinde că-l numeam pe Hitler, cu tandreţe, *„Dolfi!!!”*. (Enormitatea asta m-a făcut să relatez cele de mai sus la prezentarea volumului III al *Memoriilor*).

Dar I.M. nu se opreşte aici. Îşi aminteşte de o discuţie cu (compozitorul) Mihai Moldovan (decedat!) care, într-adevăr, mi-a spus că, devreme ce am talent poetic, nu vede rostul să mă apuc de compoziţia muzicală. (În paranteză fie spus, lucrarea în legătură cu care îi cerusem sfatul, *„Fascinaţii tonale”* – şi pe care I.M. o ironizează – a fost terminată şi executată cu succes de orchestra de coarde a lui Octav AS. Popa). Dar Ileana pretinde că l-am apostrofat pe Mihai Moldovan numindu-l *„antisemit”* şi că aceasta ar fi cauza obiecţiilor lui. Ba mai spune că de faţă era şi arhitectul pe care-l *„bănuieşte”* de aceeaşi *„etnie”*. De fapt, era de faţă arhitectul neevreu Gheorghe Lichiardopol, iar acuzaţia de mai sus n-am proferat-o niciodată, scena petrecându-se cu decenii în urmă, când *„problema”*, cum spun în cartea a treia era *„latentă şi ţinută sub obroc”*.

Şi oricum, nu era problema mea esenţială ca să mă apuc s-o stârnesc. (Dar poate că cea mai *„incendiară”* întâmplare a avut loc, imediat după lansarea cărţii, în cadrul unui interviu pentru televiziune luat de Brânduşa

(Armanca, parcă), în care aceasta îmi pune uluitoarea întrebare: *„- Nu credeți că succesul dvs. în America se datorează faptului că sunteți evreică?”* (..) Nici eu nu ştiu dacă acest dialog a apărut la televizor sau în ziarul *„Ziua”*, unde urma să apară in extenso. Ştiu doar că stupoarea nu m-a părăsit.

Obsesia de stat a *„originii etnice”* n-am resimțit-o din anul 1940, când am fost dată afară din şcolile româneşti. Dar acum eram în noiembrie 2005!!! (Un ziarist, de altfel amabil, m-a întrebat dacă nu-mi simt periplul asociat cu cel al jidovului rătăcitor…).

Pe 28 martie *„Poetry Society of America”* mă sărbătoreşte la 80 de ani de viață. De ce oare?

*

Animalul poheziei sau pamflet echidistanțat la massa verde …

Am redat întocmai o scrisoare a celebrei scriitoare Nina Cassian, recent apărută în Israel, în revista de limbă (încă) română MINIMUM, trimisă nouă de evreii refugiați după lobbyluție din România, o pohetă care ne-a otrăvit copilăria cu cărțile ei stahanoviste, duplicitare, proletcultiste, despre Doftana, *„La scara unu pe unu”*, *„Nică Fără Frică”*, ca şi sor-sa Maria Banuş care se răstea la America cea putred-capitalistă (*„Ție-ți vorbesc, Americă!”*)…

…” La masa verde față-n față/ cer unii moarte, alții viață”…

…„aduceți copiii aici lângă zid/ să ştie copiii ce-nseamnă partid!”…

…şi tot aşa, până au roit-o peste pârleaz, dar Ninocikăi nu-i tace fleanca.

Aceeaşi revistă, România literară, dealtfel, i-a dedicat, probabil bine plătite, două pagini, în care Ninocika era vedetă, asta recent… Despre pornolirica ei, despre aventurile amoroase cu care îngăleazăă numeroşi oameni de cultură români, nici o vorbă. Nici despre longeviva ei activitate *„internaționalistă”*, în toate regimurile trecute... Cât despre Ileana Mălăncioiu, o cunosc, o cred şi este incomparabil mai credibilă, ca şi Brânduşa Armanca şi alți *„scoşi la tablă”* de poeta-cal, cum era numită cu simpatie de cerchiştii ei. Geaba muşcă Nina Cassian de peste ocean, pârând statul român (*„obsesia de stat”!!?*), revistei israeliene *„Minimum”*, cu acel nuanțat victimism, în cazul ei nemotivat, deoarece a fost una dintre cei mai duplicitare *„condeie”* , otrăvind generațiile încă de la grădiniță, la zecile-i de cărți proletcutiste… Sau aşteaptă onoruri de la *„statul obsesiv”* român, la anii amneziei evidente?

Ca să nu mai vorbim că, în invocatele-i Memorii, apărute şi la Bucureşti, se dă-n stambă printr-un erotism patologic, înfierat pe drept de mulți scriitori atenți… Vezi un pamflet fără replică al lui Ghe. Grigurcu în *„Jurnalul literar”* călinescian, seria nouă… Aşadar transfugiata evreică stalinisto-paukeristo-jdanovisto-dejisto-ceauşo-eroto-mitocondrială, americanca Nina Cassian, pe care bucureştenii o botezaseră POETA – CAL, e naşpa că se vaită tocmai la evreii lui Al Mirodan, de antisemitismul românilor, căci prin ceea ce a scris şi trăit (vezi memoriile), a făcut mai degrabă deservicii …etniei! Când era pohetă de manuale şcolare (anii 5o-6o), celebrele ei

cărți proletcultise, *filoruse, ca şi mocirloasele ei diatribe antiamericane, au terorizat şcolarii din România …*

E clar că NinociKaCassian, varianta muieroasă a lui Geo Bogza, obsedatul zoofilic, obiect de studiu pentru Luca Pițu în teoria nasului mare ca organ deviant sexual (Eros- Doxa and Logos, ed Timpul 2004) cerşeşte la Zidul Plângerii țării în care nu a trăit, căci îi era mai dulce undeva în Orientul Latin, un premiu de recunoştință… Bravo ălora de o bagă în Dicționare, uitându-l, bunăoară, pe Octavian Paler! Celor care îi tipăresc, pe un blid de dolars and sado-massochism cripto-fripto *„rezistent prin kurtulă”,* inepțiile, aberațiile şi sexo-gramele *„cărnii roşii şi abisului vaginal”*, în România anilor 2006, celei care scria muzici pentru pace staliniste (vezi mai jos)!

Muzică pentru pace

Pace înseamnă:
Să nu-ți fie teamă,
Să nu mă pândească
Mână hoțească
Să nu fie lupi
La cârmă de lumi
Nici veste cu dolii
Din grase fotolii

Ci, pentru-nțelesuri
Şi pentru surîsuri,
Să fie un timp
Curat şi întins
Şi fără oprelişti
Suflat cu privelişti
Cu păsări şi crengi
Cu ape adînci

Omul s-adune
'ncruntatul cărbune,
Grîul, gălbuiul,
Negrul, țițeiul,
Peştele'n val
Cu scut de metal
Roadele pomului:
Toate-s ale omului!

Treptele creşterii
Urce-le meşterii,
Schela poemelor,
vuetul vremilor

Dragostea – nimbul
vestind anotimpul
Cu frunzele martore
La umbră de arbore…
(……..)
Dar dacă duşmanul
Va scoate arcanul
Rotund să măsoare
Gâtlej de popoare
Atunci, da, atunci,.
Pentru noi, pentru prunci,
Pace înseamnă:
Mîna pe armă!

Să-şi apere rodul
Şi munca norodul
Unealta, puterea,…
Ciocanul şi secera
Să crească o pace
Nu strîmtă-n găoace …
Ci dreaptă şi darnică
Largă şi harnică -….

- mostră de Nina Cassian
*din antologia „**Femeile în lupta pentru pace şi socialism**”- E.P.L.A. a Uniunii Scriitorilor din R.P.R. - 195o*
Paginile 19- 2o , Arhiva de subsol a cab. PCR. - locco.

Pamflet portret robot

BURTOLOGIE HAŞŞEMITICĂ

Scribul surexcitat şi rece adipos al cărui nume se traduce din bulgaro-cingaie (de Bako) *„BURTĂ”*, este un bobâlnac, adică aciuat pe vremuri în paşnicul burg Deva, de unde nu a mai plecat: spre hazul lui ne tot, a ajuns ridicol celebros in Cărţoaiele lui Dârţu Pârţu; i-a mers bine, chiar când era rău de tot. Vechi activist la C. Jud. de pionieri, a consumat înainte de vremea cizmarului şi savantei sale schizoprenice de renume monDieu, hectare de pădure zmângălind cărţi de legende: într-una demon-strează, a la maniere de Teleoacheş, că el se trage direct din Boerebistas. Logoreic şi crâncen de limbariţă, violentând cu plăcere perversă limba română, dar părtaş cu toţi denigratorii ei prin chiar folosinţă, a mai scris undeva, el cum manu proprii că *„are-n spate scheletele a peste 30 de răsculaţi”*, metaforă genială, dacă n-ar fi aberantă. Le are cu ţiganii, fiind expert în Ţiganiada lui Budai Deleanu, deoarece, din satul Cigmău, a supt şi înfulecat protocolar mese festive, prime de la utîcî şi paineri, dar şi de la securioşi, dar şi plocoane şi alte de cele mai lumeşti–pioniereşti, muah, ce vremuri!

Fripturistul dă, totuşi, semne de ramolisment, nu e exclus să fie descendent al lui RAMOLXES, dar se va constata numai clinic. Lovilutzia l-a prins în librării cu o carte de tot rahatul spoit, dedicată Congresului şi toarşilor ceauşi, congres care a devenit, în 1989, CEA MAI MARE ROTAŢIE DE CADRE DIN ISTORIA PÎCÎRÎ-ului sau al cîcî al pîcîrî.

Pidosnic, Burtă a avut timp sa o retragă repede şi, se spune că, a asigurat cu ea căldura din cabana Feredeie, pe care apucase a o face, vilae rustica, pe bănetul pe care îl scosese – fiind dascăl-activist –vârându-şi cărţile ca premii la şcolile din Deva, contra cost-ică. Cum hârtia de tipar era scorţoasă, nu a putut fi revalorificata drept hîrtie igienică, bunaoară cum au facut ai săi cu bibliile şi ai lui Iliescu cu steagurile roşii, portretele lui Ciao sau panglicile dactilo…

Burtă e mare mâncător de ungurrri, dar şi de trădători, care mişună în capul lui ca plantaţiile de viruşi pe lama microscopului; nostalGică Contra, se autonutreşte cu bila neagră secretată de hipotalamusul căzut în scrot ca într-un neocortex; l-a prins cânepa cu povara anilor de burlac şi nu-i scrib în areal mai înverşunat ca el contra a tot ce mişcă în zburlita viaţă a scriitorimii hunedorene, pe care a turnat-o o viaţă şi probabil se va împieliţa pe seama fraierilor care cred ca lătrăturile lui le aduce capital electoral, sau scăpare de faliment la buticurile foilor de pripas. Radicalist ca un mic Le Pen,i-s şi insultător din spaime subcorticale, unde-i bârfa, acolo hârşt şi el şi ţâşti ca melcul lui Bulă, spumegând de plăcerea de a lovi în altul, să se caţere el.

Scoase veleitarul pîrîci al meu, cum dosarele CNSAS vădiră, prin mijloace transparent şantajiste, bani de la bugetul judeţean, publicând broşuri absolut sub culturale, calomnioase şi de răfuială. Cineva l-a găsit ca vechi turnaci, încă din anii 70, în arhivele lăsatei Secului din Deva şi de la

CNSAS. Cetățeanul Burtă, frate de violator condamnat pentru asta, a fost pedepsit de pîcîrişti deoarece, în acei ani, părinți ai pionierelor pe care el le… însoțea în tabere sau în călătorii, cu voie de la secu, în Franța, (anii 70-75), s-au plâns părinții că s-ar fi dat la ele cu sentimente abuziv-tătuceşti din vremea vechiului testament. Stacojiu şi smucit, are pe față ceva stihial, de zombi indecis în care lume să cuibărească. Acum ce face bătrânelul, plicistit de burlăcie? Atacă instituțiile reformatoare, face o foaie numită Ghimpele, unde înjură şi, ca atare, toate gazetele din zonă îl au in colimator, fiind totuşi pe locul doi, după senatore Patrian Găunescu, oploşit în județul mineriadelor. Vă trimit doar una din aceste satire, dar lui Burtă nu-i pasă, s-a specializat în zâzanii şi toxine, bilos şi ciufut, ciugulind, cât mai poate, pe la fraierii care îl publică. Sinistru meşter de colive şi discursuri la gropile defuncților scriitori, unde fură pita popii şi descoperă postmortem că toți aceştia i-au fost prieteni, deşi cu unii s-a luat de gât cât au trăit. Deoarece el este genial şi nu-l recunoaşte societatea… Boala lui e să fie numit cetățean de onoare al Devei, dar se spune că au trimis unii o diplomă *„Cetățean de Oroare”*.

A fost şeful organizației *Vatra românească*, apoi a cochetat cu toți care îi înghițeau turbarea, recent fiind penelist. Adică pe lista cu pene de cioară vopsite în porumbei ai păcii. Neavând urmaşi – căci palma i-a fost fidelă, inclusiv la delațiuni şi rapoarte acum scoase de la secret, cetățeanul Burtă urăşte tragi-comic faptul că are nume maghiarizat, tradus fiind Burtă, ciudat fiind că nu cere schimbarea acestui nume, altfel sugerând ceea ce are el mai mult: bunăstare sub ceauşism, bunăstare sub ilici-viorel-iliescu, sub cel deasupra, în general. El are o strategie: se bagă sub pielea unui editor, ca un ganglion, apoi blamează tot ce a lins, trecând la adversar. Aşa a procedat cu editoarea Paulina Popa, dar şi cu Radu Ciobanu etc… Cu mine nu a înțeles niciodată, zbanghiul, ce şi cum se petrece, deşi mi-a confiscat cândva răstit activistic sentimentul patern: *„- Nu te voi ierrta niciodată că ți-ai înstrăinat fiica, bă Eugene!”*... El are şapte frați, doar că nu a fost în stare să aibă decât gagici şi putane – (dacă?), nicidecum un urmaş pe pământ.

Rămâne frate de bată-i crucea doar cu cei ce au turnăvit pe vremuri de glorie, deoarece cârdăşia e mai tare ca unirea pro-fesionistă, ori pro-FESENISTĂ sau (sic!) sionistă.

Dacă nu ar fi existat (încă), unul ca el ar fi fost inventat sau, dacă vreți, prin secreție emanat. Hulitor şi hulpav întru onoruri, dar mai ales de bani peşcheş, i s-a tăiat macaroana şi acum umblă într-o roată prin târg, trage cu timpanul şi tîlcuie cu foşti securişti, foşti anchetatori, foşti boiernaşi ceauşi.

Nu merită să îi dăm numele, dar o poză din ziarul devean Replica tot merită, deoarece se vede ultimul dintre cei cu care grăieşte şi pumnul ridicat pe străzile Devei (vezi pag.68)… Dacă îl re-cunoaşte careva, să fie bucuros că a scăpat de laudele lui, mai spurcate decât chiar insultele lui. I-am scris şi o repet: de voi muri primul, îl voi bântui!

Sorcova fără moscova …

CIUMA LUI CARAGIALE

Moto*: „- Cititorii noştri sunt mai deştepţi ca ai voştri!"*

Alogenul albano-grec I.L.Caragiale este patronul indiscutabil al comportamentului, vorba lui, *naţionale*… Mircea Vulcănescu, cu ale sale *„ispite ale omului românesc"*, este devansat de intuiţia genială a acestuia, care a stabilit mai degrabă o *„re-evoluţie constantă"* a capitalismului dâmbovi-cios, care emană via Tipătescu-Iliescu-Becali, pe dominanta mavrocordaţilor beizadiţi-tuzlucoidici, dogorind şi dospind noi culmi de civilizaţie şi proges… Ai zice că Iorga, Haşdeu, Eliade, Stere, Eminescu, Metafizica, Maniu, Pârvan, Blaga, Crainic, Blajul, junimiştii, greco-bulgărimea, bizanţoidicii, toţi şi toate sunt depăşite de parvenitismul lui Păturică filimonian, dintre toate minorităţile ce tind spre majoritarism disimulat, ţiganii fiind singurii care vor face rezmeriţa sporului de populaţie, întru democraţia demografică… În 2050 vom fi mult mai puţini, iar ei, puţin mai mulţi.

Tipologia omului politic carpato-danubiano-pontic este caragialoasă, caraghioasă adică, şi e aiuritor, dacă nu paranormal, că el s-a născut în Haimanale. Dacă rememberăm (sic, n.n.), nu-i întâmplător nici că Scornitul Împuşcat se născuse la Scorniceşti…

Mahala, haimana, caraghios, iată ce semantică şi ce etimonologie, ce pare să fie, cumva, inseminată în codul de bază (era să scriu de bare) al subcorticului lui homo balcanicus. Bucureştii ciumei lui Caragea, brrr, recidivează halucinant în ceea ce aş numi ciuma lui Caragiale .

Limbajul mediilor, mai ales al celor ecranate ale Televiziunilor private, este o adevărată ciumă, iar dacă te gândeşti argotic, este al Ciumeţilor… Ce aventură a limbajelor, ce manipulare, alt concept înmănuşat la fix pe realitatea noastră… curat-*demo*-gogică. Găgăuţii şi guşaţii… Agathone, cel cu Drakula Park şi palmierii gonflabili, oare nu au astea toate legătura cu Shambala, cu Agartha şi cu teoria resurectă că Planeta ar fi goală pe dinăuntru, anume că polii magnetici nu există, ci ar fi două intrări într-un regat subterestru, de unde scapă câte-un Mamut siberian, ori vreun Mastodont care se încarneazî în niscaiva Lorin Fortuna, Oracolul Dămăroaiei ori taumaturgul din Tanacu?? Dar chestia asta, cu consilierul europenisat Ludovic Orban, mda, nu cumva multi-lingva asta va să zică ceva Egregor, vreun Ciclotron de câmpuri energetice din ţara stihiilor?

Lorin Fortuna zice că în Moldova s-a născut Noul Mesia, iar un tribal din ţara Picţilor, eclozat la Baia de Criş, se crede el însuşi mandatat de nu vă spui cine, persoană importantă, musiu!, ca urmaş al lui Dalai Lama?

Elli, Elii, Lama Sabachtani??? Ştiaţi că arabii îi zic lui Eli (Tatăl Elohimilor) Allah? Şi lui Adam – Saddam, lui Iosif- Iosub, lui Abraham – Imbrahim ş.a.m.d? Vă spun eu, suntem în al doilea Babylon (tradu.

Bâlbăială) – şi vorbim cu toţii despre acelaşi lucru, dar în limbi diferite, de aici toată apocalipsa asta cu faţă umană!

Dar să revenim la ciumeţi… Ciuma lui Caragiale ne este parcă totuşi mai simpatică decât de ar fi fost a unor rinoceri de-ai lui Ionescu… Suntem cei mai neserioşi din Europa, zice careva. Am fost mioritici, dar acum sărim la extremă, suntem săpânţeni!

- Cum, adică, săpânţeni!? – Păi de la atitudinea aia, de consolare fatalistă, aşa cum reiese din balada Miorița, considerată de specialiştii semioticieni un fel de cod genetic moştenit sau dobândit, un mesaj, o stigmă cosmică, tragică, am fi sărit la extremă: acum sfidăm însăşi seriozitatea morţii, adică ne comportăm într-o veselie, ca-n Cimitirul vesel din Săpânța! Într-o veselie, de la opincă la vlădică, boborul şi oborul, politicienii şi electoratul, planturoşii lui Garcea, Divertis-ul lui Giuri Pascu… Paştem fericiţi, deşi suntem ancestral mioritici…

Dar elitele, despre care domnul Băsescu zicea că trebuie să ţinem seama, ca să intrăm în Europa? Păi avem elite, de par examplu Liiceanu, Hurezeanu, Paler, Cristian Tudor Popescu, Pleşu, Manolescu… Dar avem mai multă plevuşcă rămăşiţă de la năvodul cripto-fripto-propagandistic al UTC-ului, care jurizează, culmea, chiar ei, cine e mai elitos şi care ba: Tatulici, Cristoiu, ăştia da *„director de conştiinţe”*! Şi Păunescu! (Care i-a declarat lui Tatulici, cu patos revo, *„- Da, domne, sunt un porc!!!”*). Şi Iliescu! Şi Becali! şi Evanghele! Şi Voicu! Şi Bahmuţeanu şi Prigoană! Şi dulcissimele crainice romînce televizatnice, toate fără sutiene, doar suntem naţia cu populaţie majoritar feminină…

Mi s-a spus că prea fac jocuri de cuvinte, iar unii mi-au amintit de activistul tipic brukanian: cică să scriu pe înţelesul tutulor! Minţile reduse la dicţionarul ceauşist de cca. 400 de cuvinte, egal cu al hunilor lui Atilla, asta cer, deoarece ei asta cred, că naţia este un STUPIDE PEOPLE, este în ei reflexul acesta ticălos, de a-l crede prost pe cititor, aşa că au scornit lozinca *„echidistanţă”*… Ce jurnalist eşti dacă nu opinezi liber şi cult, dacă reduci aplatizarea creierului tău la grila fricii tale de a scrie cinstit, de a comenta cinstit, cutare comportament social? Ei bine, dacă nu, e simplu: treci la extrema ciumeţilor: paşti în cimitirul vesel, persiflezi totul, iar caricaturizarea devine o supapă eliberatoare, capac de Kukta… Dai tare în toţi şi se petrece ceva trăznitor: toţi cei luaţi în colimator te simpatizează, se tem de tine, de gura ta… Într-o veselie, ventrilocii, imitatorii, parodiştii, ne fac să râdem de tot ceea ce este, de fapt, de plâns… Apoi ne culcăm liniştiţi, bă, le-a zis-o! Acest fenomen al ciumeţilor care ne ciumează caragialos, devin moaşte, vip-uri, icoane pe ecrane, apoi intră în mitologia de consum a naţiunii… Credeţi că dl Băsescu face pe *„Jucătorul”* de florile mărului? Păi asta vrea muşchii boborului, să facă haz de necaz, să cobori din elicopter şi să dai mâna cu el, să-i năşeşti pruncul şi să-l gâdili! Gâdilitura este un reflex al despăduchierii şi nu-i ruşine să recunoaştem că ne tragem din maimuţă, deşi batem temenele creaţioniste… Suprarealismul românesc este

bine implementat în atitudinea mioriticului, în incinta cimitirului vesel: de fapt este suprarealismul lui Tristan Tzara, Becket, Ionesco, dar mai ales al lui Caragiale…

Să recunoaştem că e mai sănătos să râdem de tot ce e de plâns, că dialectica lui Platon, Aristotel, Gorgias, sunt depăşite, că Ţiganiada lui Budai Deleanu ne este mai aproape şi că seriozitatea nemţească, bunăoară, este cea care l-a dus pe Brâncoveanu la decapitarea familiei de către sultan.

Aşa că, virgulă, capul plecat sabia nu-i taie… Dar parcă mai corect era *„aplecat”*, deoarece capul plecat, vazâcă, înseamnă capul cam plecat cu mințile… Adică dus cu sorcova…

Sorcova, vesela,
Să trăiți, să-mbătrâniți… mai bine!

Şi dacă tot intrăm în U.E.: *„Mâine banul se-nnoieşte/ traiul nostru se scumpeşte/ Toți vom râde, româneşte”…*

Lustrație et frustrație

OMUL PAUŞAL versus PÂRLOAGA

Recentele mărturisiri ale **Î.P.S. Bartolomeu Anania,** (în *„România Liberă”*, I.D., sau *„Puncte cardinale”*) m-au cutremurat şi am rămas cu gustul de gutapercă, cu dezgustul care, pare-se, pe mulți îi ocoleşte prin aceea că, pur şi simplu, se complac în iluzia că, dacă nu le mai pasă, dacă trecutul semenilor lor este ori ba şi al lor, ori al familiilor lor, e mort, neştiut ori ignorat, trecutul acesta a pierit undeva în neant… Dar acel trecut monstruos, al laşității sau supunerii oarbe, nu a murit, ci a trecut în tenebrele subconştientului: al urmaşilor, ca memorie cromozomială, sau cel colectiv, probat de ştiință ca existent şi activ. Tot ce trăim este şi prin Consecința acelui trecut pe care preferăm să-l ştergem, ori să-l ascundem, oripilați, de ruşine ori din sfidare. Anania dă măcar un exemplu de conştiință scriind adevărul că a fost colaborator al securității… Oare unii preoți hunedoreni, chiar mai înrăiți ca el, de ce nu iau exemplu? Ce Dumnezeu slujesc ei? Pe Mamona!

De două luni, societatea românească este supusă unei terorizante dezbateri, de fapt o mascaradă menită să treacă în derizoriu, să banalizeze şi să demonetizeze abil grava stare a psihologiei unei națiuni, în mare parte îmbolnăvite, stressate, dezbinate şi manipulate ca o turmă, din disprețul sinistru al celor ce sunt mai răi ca duşmanii străini. E cumva ca şi cum masse de oameni vorbesc toți deodată. Acest război aparține şi el psihotroniei, unei forme de terorism. Drepturile omului? Retorism. Oare ce este asaltul abnorm al mediilor, cu 8o% ştiri panicate, alarmante, deprimante, îndopând sado-massochist consumatorul de imagine cu violențe, spectacolul decăderii patologia generalizată parcă, dacă nu Terorism? Un terorism psihologist, un bombardament non-stop cu energie

negativă, în speță!! Pare că trăim într-o realitate eminamente polițistă, într-un polițism dezlănțuit, devorator, menit a ne conştientiza că suntem în plină Apocalipsă! Este bizar că tezele sionismului par să se confirme, iar lumea în care trăim este tot mai asemănătoare cu scenariile SF horror… Românii par să fie între primele națiuni despre care Toffler scria că sunt undeva între plug şi computer, iar sintagma futurologului, de *„sat universal”*, ni se potriveşte parcă în mod cinic asociată cu aceea de *„civilizație de tip agrar”*… Ori poate că ni s-ar potrivi, mai cu tristețe zicând, noțiunea de Navetism… Deoarece în România, consecință a sforțării procesului de industrializare hei-rup-istă de şase decenii, între civilizația cvasi-rurală şi cea pseudo-industrială, s-a dezvoltat o sinistră *„clasă”* andorgină, aceea de navetiști… În oraşele *„blocizate”*, civilizația, comportamentele au cantonat undeva între satul din care s-au smuls țăranii emigrând forțat, ca *„unelte de muncă”* ieftine, spre oraşele mai ales monoindustriale, de tip Hunedoara, Galați, Reşița, ori *„enclava”* Valea Jiului, de tip Nagorno Karabah…

În anii 80, printre blocurile mizere, apăruseră parcele agricole, în care se cultivau, îngrădite cu sârme şi placaje, câteva legume, câțiva araci de viță sau ştiuleți de porumb, iar în balcoanele de 2/3, se creşteau găini, rațe, curcani. Unii au ținut orătănii chiar şi în debarale, sau în baie!

După 1989, câinii aveau să bântuie străzile de parcă *„cetățeanul navetist de tip nou”*, *„OMUL PAUŞAL”* – semnalează astfel o nouă *„dezmoştenire”*, o nouă *„strămutare”*, adică ieşirea din condiția de androgin țăran-orăşean şi silirea lui pecuniară de a îşi vinde *„apartamentul proprietate personală”* ieftin, dar suficient cât să cumpere o cuşmelie bătrână prin satale vecine oraşului, adică să… redevină țăran: cu titlu nou, acela de *„fermier”* capitalist… Doar că, în aceste sate, PÂRLOAGA se extinde, în absența mijloacelor de lucru agricol rentabil şi de… țărani autentici, cu simțul proprietății… Din satele aferente Hunedoarei, bunăoară, generația activă a emigrat masiv în Spania, Italia, Canada, preferând plantațiile bogate, patronii bine plătitori, în vreme ce acasă pământurile plâng după țărani. Navetismul românesc este marfă de export. Între plug şi computer, oriocum, nu există împăcare: cu computerul nu tragi brazde, nici nu semeni …

SCOPALAMINA?

…Specialiştii în medicină semnalează mereu fenomenul depresivității. Grav este că el se manifestă la tineri, starea multora, căci mulți apelează la scris, intuitiv, spre a se apăra cumva de realitatea şocantă... Mulți acuză motive agravante în familie, alții în şcoală, în societatea cotidiană.

Despre altceva vreau să scriu: mă dezgustă Laşitatea şi absența conştiinței, de parcă suferim o mutație, o adaptare la o lume demențială. Privind trecutul murdar al multora care acum preferă să tacă , ba să mai fie şi înțeleşi, deoarece în ceauşismul militarizat activistic, fiecare avea obligația să toarne, să raporteze intimitatea celuilalt, eventual frații, colegii,

prietenii, eu, ca scriitor, am editat recent volumul II, un jurnal de idei, cu selecţii din anii 80… Reacţiile sunt cu surdină, cei încondeiaţi acolo, mai mult înţepaţi, mă privesc chiorâş, ba mai şi ameninţă… Nu le prieşte să afle copiii lor cine sunt, au fost şi vor fi cu-adevărat.

În câteva licee din oraş sunt cazuri de adolescenţi derutaţi, unii au avut tentative de sinucidere… Unii scriu absolut maladiv, sunt simptome clare de depresie, deja maniacală. Fragile încercări ale şcolii, ori ale edililor, sunt prea puţin pentru acest fenomen dramatic. Am scris repetat, în presă ori în cărţi, despre hărţuirea securistică la care am fost supus, nu *„din războnare”*, cum crede un tovarăş directoraş-administrator cu apucături de vechil tuzlucoid şi miliţist cu ştate peşcheş, ci deoarece memoria mea este intactă, iar ticăloşia unora ca el este răsplătită – ei au profitat de naivitatea reformatorilor şi stau ţepeni, de peste 35 de ani (!!!), în posturi pe care nu le justifică cu nimic…

Nu sunt în stare să facă nimic util societăţii, dar se bucură de orice greutăţi ale celor care vor să schimbe, în fine, viaţa noastră.

Este **strigător la cer**: că mulţi dintre ticăloşi s-au îmbogăţit pe seama schimbării istoriei, cot la cot cu emanaţii de care nu ne scapă decât moartea lor biologică… Dacă vreţi, Viermele Ecologic… Dar este strigător la cer şi să salarizezi, din bugetul tuturor, nişte rataţi, vicioşi, nişte otrepe care au făcut rău altora, au distrus sănătatea şi viţile altora. Să-i menţii în posturi cheie, pe nemerit. Dacă aş fi primar, aş cere salariaţilor mei să aducă dovezi de la CNSAS despre trecutul lor, să dovedească de au făcut ori ba poliţie politică. Este normal să ai în subordine funcţionari MORALI, iar dacă nu sunt aşa, să-i schimbi cu tineri, nepătaţi, dornici de afirmare .

Revenind la ÎPS Bartolomeu: el vorbeşte de *„experienţa scopalaminei”*. Deoarece anchetatorii mei mi-au administrat şi mie acest chimical criminal, prin efecte, iată ce aflăm din Tratatul de botanică de Gh. Grinţescu: *„efectele scopalaminei sunt somn fără durere, delir, sete, moliciune musculară…”* Animalul-cetăţean docil, răbduriu şi laş, are în acest tratament toate condiţiile să devină acel *„stupid poeople”* definit cinic de tovarăşul Silviu Brucan, umăr la umăr cu gorbacioviştii lui Iliescu şi Roman, et prăsila ce a urmat. Am avut silnica experienţă a scopalaminei, când eram urmărit de securitatea şi activiştii deceniului 70-80...

Ex. cpt. H. Ion, securist veros din Hunedoara, mi-a pus în mâncare şi-n băutură, la restaurantul *„Rusca”*, acest *„medicament”* toxic, dar care nu lasă urme biologice… Am fost astfel agresat grav, iar efectele le-am trăit şi s-au repercutat asupra sănătăţii mele, în anii 85-86…

Cum poate acest neom să se mai uite-n ochii familiei, vecinilor, cunoscuţilor? Retorică întrebare! Deoarece este laş, este convins că e mai patriot decât mine şi tine, care ai avut eventual un gest de protest, în acei ani. Iată de ce, tovarăşe cutare, care chefuiai cu acesta, îţi turnai colegii şi subordonaţii, am scris şi voi scrie despre ce a fost, de fapt… Iar, pentru ca

tu să faci pe mortu-n cucuruz, ţinut pe banii noştri, în salariul tău de peste zece milioane, au murit în decembrie oameni… Cum ai tupeul să porţi coroana la comemorarea lor, la troiţa martirilor, faţă cu părinţii celor împuşcaţi? Cu sufletul în stomac, amnezic şi sociopat, vei afla într-o zi că eşti, de fapt, un NIMIC!!!???

Plugushor de cartier

Ahău, yahoo, copy and fratzi
Statzi putin and nu şomaţi
Traktor-caru-mi ascultatzi !

S-a sculat mai an
Everbodi Traian
Cu viagra mult
Totzi vorbesc n-ascult
Totzi sculatzi se zbiară
Multzi plecatzi din tzară
Ura şi la gară !

Au trecut multzi an
Hou you name, Bruckan ?
Or you name Voichan
And you Iliescow
Şi multzi păunescou
Nu avetzi reformă
Prea numai platformă
And foame enormă

And milioneri
Mai multzi ca mineri
Ia sculatzi mai bade
Hello clopotzei !
La export femei
Că e dulce, mai!!!
Yahoo!

Foi forbitzi prea mul
Gioburi nu prea coole
Ca la Istambul
Io urat desthul!
Vacs agriculthur
The scool and kulthur
Plurilingv mahmur !

Cu tractoare mult
Dar toate la fier vechi
De te-apuca streki !

Yahoo io ca las
Ca nu-i bun ramas
Hallou, m-a grapheesk
Ca sa investesc
La mai Honolulu
Culcatzi napoi
Ia pleznitzi din boi
Şi umflatzi cimpoi

You andestand? Good bay
Şi-un Picior de Play !
Mai export la oi
Mult thurme by boy
Chyiungham mult şorik
Wiskey and buric
De girl putza-n plic

Yahoo ahău so long
Ia mai bate gong
Că plec la Hong Kong !

Spre Europa!
Radu Roşian

Ce se mai vede prin târg

PUNGUȚA CU DOI RONI

Eu nu-mi număr cititorii după tiraj, ci după felul în care sunt salutat în cetate. Nu pot să tac, deşi asta îmi atrage şi antipatii, aşa că în virtutea meseriei de scriitor, sper să fiu înțeles că, în literatura română, este o tradiție sfântă ca omul care scrie să exprime ce simte mulțimea… Este un instinct înrădăcinat în profunzimea noastră, cum se zice, din Străмoşi. Mă uit şi eu la tembelizor, adică n-am ce face, şi sufăr că oraşul nostru nu are televiziune proprie, care ar fi utilă comunicării, atât pentru edili şi oamenii aleşi, cât şi pentru populație. E drept că o televiziune deveană a experimentat cu succes dialogul unor primari cu cetățenii, dar parcă ar fi mai sănătos în familie, în comunitatea ta.

La Deva, în aceste zile, aleşii noştri şi ai voştri au ținut şedințe, asta face parte din lucrul în teritoriu. I-am văzut, de drept, pe sticlă, şi pe domnii Pogea, Barbu şi Ridzi, dar şi pe senatorul de import Păunescu. Gogu/ demagogu e tot pedagogu! Păunescu îi răspundea democratic, teatral, nu ştiu ce, doamnei poete Paulina Popa, apoi reportajul TV a trecut la alte cele… La Oficiul pentru forțe de muncă, unde un domn ne explică faptul că s-au oferit peste o mie de locuri de muncă, oamenii nu vor serviciu, preferă şomajul sau răbdarea… Golul din covrig.

- Domne, zice unul, pentru 4,5 milioane lei nu merită nici să mă scol dimineața, e, cum se zice, naşpa… Românul cere salariu mai mare, patronul român nu are de unde să i-l ridice, iar puținii care au investit din afară, nici ei nu saltă cota, deoarece tocmai de-aia a investit aici, face profit prin salarii de 20 de ori mai mici ca în țara lui… Cercul se strânge. Din ianuarie, bumerangul va lovi. Vor pleca la lucru încă vreun milion, practic forța de, muncă activă, iar capitalistul de aici nu va mai avea muncitori calificați, nici generații noi, care să fie productivi, rentabili… Piața nu-i va ierta, căci concurența e atroce, deşi abia a mijit… Statul? El are sindromul *„băgatului mortului în casă”*, adică musai să facă privatizare… De, etatizarea e un paradox, adică e absurdă.

Într-un fel statul nostru îşi vinde propriii cetățeni sau îi dă cu-mprumut, nu de drag, ci de silă: plecații la muncă în occident, aduc miliarde în țară, scad şomajul REAL, nu cer asistență socială, şi nici nu vin la vot, când se fac alegeri pline de speranțe noi… Ba mai mult, e convenabil să ai de unde lua impozitele (avem peste 450 de taxe şi impozite, spun statisticile!!) – şi astfel să faci Bugetul, ca să-l redistribui, cum se vede şi se simte, nu-i aşa? De-aia se bat şi se muşcă majoritatea acestei SPECII ca să *„facă politică”*: adică să ia pita şi cuțitul… Cred că nici rarii oameni care au fost aleşi şi se zbat cu adevărat să respecte ce au promis, nu au şanse lungi... Vor fi copleşiți de cei cărora comuniştii le spuneau *„bine orientați”*… Adică balcanici?!

Ni se explică ce vom simți din 2007. Impactul, şocul. Desigur, fiecare îl va resimți după cât îl ține sănătatea, vârsta şi, mai ales, punga. Unii cu milioanele de dolari, cei mai mulți cu punguța cu doi bani. Cucurigu, boieri mari, cei cu sacii de dolari, guguştiuc şi hăbăuc, cei cu leafa pe butuc!

Pas de critică, eşti taxat de recalcitrant, de cârcotaş, dacă nu de defăimător, cum acuzau activiştii şi securiştii. Dacă taci, eşti patriot. Dacă suporți, de ani de zile, circul sinistru de-a hoții şi vardiştii, jocul în care unii se fac că îi prind pe ăilalți, pe urmă se schimbă regula, ceilalți se fac că sunt în opoziție, aşa că brusc încep să vadă, să taie şi să promită că dacă vor fi votați, vor face mai bine, şi tot aşa. Numai că, din 2007, chiar că vine Adevărul… Dreptatea a rupt Alianța, noa, las-că vedem noi, ori cade guvernul, slăbit, ori trecem la alegeri anticipate, acolo, după Lăsata Secului… Dacă va fi ger de crapă şi oul de corb, absenteismul va fi motivat, dar vor veni la domiciliu cu cheta…

Nicăieri în lume nu se pălăvrăgeşte atât de ABNORM, ca la noi. Toată lumea vorbeşte deodată, se fac dezvăluiri fără sfârşit, dar rămâne cum am stabilit…

Oare la ultimul recensământ de ce nu s-au dat rezultatele nici până azi?? Câți mai suntem scăzând milioanele de imigranți, scăzuți din 23 de milioane? Câți sunt activi, câți asistați, câți votanți la o adică? Dacă scădem 5 milioane de pensionari apoi copiii, şcolarii şi studenții, armata şi puşcăriaşii, cât face?

Adevărul este că noi vom exporta în Europa ce avem: dezbinare, furtul căciulii proprii, adică exodul Forței de Muncă Ieftine, în paguba propriei economii productive, dar, paradoxal, al unor oligarhici înnavuțiți în ultimii ani, prin prada a tot ce a rămas de paragină, speculanții necazului Țării… Fanfaronii, demagogii, toți cei vicleni, şmecherii, promit, sunt cu salvarea-n gură, iar cei care îi cred, îi suportă, deja strigă, furioşi, că în caz de alegeri anticipate, îl vor alege pe *„alde Becali”* – care vezi Doamne, le vor plăti încălzirea şi le vor face lefuri mai mari .

Ei bine, cugetând şi eu ca tot românul la aceste obsedante actualități, deodată mi-a venit să plâng: sper să fiu iertat, dar nu de mila noastră, că e ruşinos: de mila guvernanților! Păi credeți că ei nu suferă, că ei nu au coşmaruri, credeți că au timp să se bucure de Huzurul turcesc al uriaşelor averi cucerite prin conjunctură? Greşit! Dar cine să creadă durerea bogatului, când nici pe-a lui n-o mai crede, deşi e cocoşat de umilința asta greu de exprimat, dar dominantă: să vezi că eşti în Rai, dar să rămâi numai cu predicile, cu toaca, cu resemnarea ante-mortem, cu grija de a aduna bănuții pentru un mormânt… Bătrânii îşi făceau coşciug de cu zile, îl puneau la păstrare în podul casei…

Eroismul multisecular al acestui gest în sine morbid, revine în forță. Dacă ai asigurat un loc de veci eşti fericit ! Dacă nu ți-l vinde popa, în căutare de spațiu pentru candidați...

Unde ați mai văzut așa ceva în lume? Un preot a trimis în colet poştal, unui descendent, osemintele părintelui său, deoarece i-a vândut mormântul, scriind cinic păgâneşte pe colet: *„material didactic”...*

Mărturisesc că oricâtă imaginație am, prin deformație profesională, nu mi-am putut imagina așa ceva… Nu am de cât să mă înveselesc, așa cum un fost coleg de la Casa de cultură, nefiind membru de partid, a călcat pe bec şi un fost secretar de la județ l-a trimis la muncă, la Bluming… Acolo, bietul om care avea dioptrii de grosimea lentilei telescopului Hubble, văzând totuşi cum se răsuceau baloturile de sârmă încinse, ca nişte vârcolaci, a exclamat: *„- TOVULE, AICI ÎI IADUL!”*

Moşul meu, fie iertat, avea o vorbă:

Ai, hai, mult îi până-n Rai !
Dar până-n Iad îi doar un gard
Şi-acela tot spart !

Adevărul e că Iadul şi Raiul au locatari diferiți… Este ceva pervers, un soi de parazitism RECIPROC, care menține sistemul acesta de mii de ani. Din când în când, au loc revoluții, care apoi îşi devoră fiii, dar mai iese câte-o religie nouă, salvatoare… Dacă astea două extreme sunt AICI, stai să te-ntrebi, alea despre care ni se predică, unde sunt, bre? Unica speranță a ambelor părți, ar fi să apară, dracului, Extratereştrii!

Baladă de iarnă

HAPCCIU NEW YEAR!

Moto : „Iarna nu-i ca vara”

Prin cimitirele rurale
Şi moartea-i cumva mai bătrână
De-atâta zdroabă la țărână
S-a ologit şi ea de şale -
Țăranii au mai multe boale
Şi pensie nici de colaci
Nici de la second hand n-au țoale,
Nici internet să vadă draci
Ei cred şi-acum în vârcolaci
Un fel de vechi aurolaci-
La marțieni prin mahalale …
(E drept, mai cred şi în icoane,
Brilinsky crede-n protodaci)

Nici Fluturi nu mai sunt, nici Muşte…!
Bătrânii pensii n-au, nici slujbe
Nici dinți în gură, să mai muşte,
Nici lemn de foc, că nu sunt drujbe
De au avut feciori degeaba!
Că s-au domnit şi-s la oraş

Nu ştiu să lucre holda, roaba
N-o ştiu conduce, doar cu laba
Să-şi ia salarii şi-s cam graşi …
Un **fel Strasburghezi** tuzluci
Cam sferodocți şi parveniți
Toți de trecutul lor uituci
Şi prin partide iar prăsiți..
În U.E. ăştia pun belciuge
La marhăle europene
Şi drot, să nu mai poată suge
Purcei, viței şi alte cele
Poate le pun în fund mărgele
Şi robinete la izmene !

Cei tineri pleacă-n alte țări
Dar nu să-şi cumpere tractoare
Ci de prăsilă la muieri
Să nască Europa Mare …
Pe-aici nuntesc averi mişele
Toți parveniții schimb-limbişti
Fac legi să se ascundă-n ele
Pretins a fi capitalişti
La sate iarna nu-i ca vara
Nici gaze nu-s, nici robinet
În rai nu sui porcu cu scara
Din iad nu ieşi fugind încet
Cârpit asfaltul groapa ține
Dar sare groapa de sub groapă
Fug dealurile, bade, de sub tine
Şi când nu-s inundații, crapă
Se face schimb de navetişti
Între domnie şi-ntre gloată
Implementații activişti
Au Mercedesuri în poiată
Şi cei trudiți tot ei înnoată
Să strângă dările la stat
Prin ploaie, viscole şi zloată
Nu strâng cât au însămânțat
Doar cu o sapă şi-o lopată
Degeaba-i împroprietărit
Că nu mai are cum să scoată
Surplus pentru export falit

Iar doinele-au muțit şi ele
Că VIP-urile-s prin oraşe

Le-au cam stricat, stricate-s ele,
Folclor sulemenit, manele
Cu zvâc turcit buric dairele
Sub fuste unele au boaşe!
Claponii-s mulți, dispar cocoşii
Găinile nu mai clocesc
De când cu aviara-s moaşe
De guguştiuci din hram turcesc…
Se-nsoară între ei codoşii!
Aşa că zic: măi baci cutare ,
Mai dute-n Euro-penisare!!!

Iatac ograda-i: orătănii
Umflate şi cu silicoane
Dezbat problemul pe ecrane
Filozofează big tâmpenii…
Ce Babyilon, ce New Ninive!
Şi-alături popa din Tanacu
Reclamă la prezervative
Versus reclamă pentru dracu!
Pe siliocane (tip sau tipă?)

Te rupe mila de Traian
De cum îl iau la băcşălie
Apocalipsa lui Brucan
Cel mort dă semne să învie!
- Ai auzit de-o noua gripă?
Cică la creier te constipă

Dar poate-s eu prea rău exagerez
Şi poate sunt nostalgic măi tovarăşi
Şi duşmănos cum sunt reiterez
Să-nvie, Piei Satană, Ăia, iarăşi??!
Dar ce să zici de-aşa modele
Şi-atâtea false temenele
Şi oratori şi şuşanele
Şi ştiri cu morții pe şosele
Şi fufe pe sub craniu chele
Şi de profeți ghicind în stele
Cablagizare pe lovele
Tembelizoru-i plin de genii
Ca de păduchi ipochimenii
Şi-academia de lichele!

Prin cimitirele urbane
E teatru de păpuşi credința

Locul de veci îți saltă ultimi banii
Dar nu în lei, nici roni, ci chash, în money
Săracul moare-n felul lui aparte
Cu jumătatea lui cea vie, dar bolnavă
Îl duc ai lui, de-ai are, mai spre moarte
În vreun salon, căzut ca o epavă

Dar cel ce-adună pe pământ pământ
Îşi ctitoreşte-n marmură lăcaşul
Sus, ca să vadă moartea jos oraşul
Şi orăşenii mausoleu-i sfânt!
Sunt ciocli care duc la țintirim
Desigur, mai deoparte, fără slujbă,
Pe mortul din canale, anonim,
Cu de carton sicriu, nu lemn din drujbă

Nici nu îl plânge-un boț de lumânare
Sărmanul a murit uitat şi beat
Ai lui, de vor fi fost, s-au bucurat
Că prea căzuse-n patima cutare
E criză de teren pentru-ngropat
Auzi şi vezi , dar nu-i nici un scandal
Un popă pe-un vechi mort l-a deshumat
Să-i facă altui loc, că-i mai bogat,
Iar oasele printr-un colet poştal
Urmaşului i le-a expediat!
Nici moartea nu rentează prin credința
Că cei pioşi cândva vor învia
Nu crede lumea nici în Miorița
Doar Cimitirul Vesel din Săpânța
Prefigurează ce se va-ntâmpla
Citit-ați evanghelia lui Iuda ?
Nu v-ar strica, poate-i aflați şi ruda -
Că-i belfer cu valută. (Paparuda
Culege de prin TIR-uri, la şosea…)
Păgân de mine, uite, n-am ce face
Şi scriu să defăimez dreptatea sorții
Măcar nu scuip în sân, ci-n fața porții
Atâtor Se Re Le- uri ale morții
Prospere pe cât viața noastră zace
Am dreptul să-l sfidez pe cel ce tace
Habotnic, una zice, alta face –
De-aceea-n felul meu îmi plâng şi morții
Dar şi pe mine, căci murim cu toții
Măcar să ştim că n-am trăit ca hoții

În lumea asta scurtă-n timp de pace…

Şi decât laş răbdându-ţi sărăcia
Răbdare friptă şi etate scursă
Mai demn să-ţi cânţi cu fală erezia
De-a nu-ţi juca şi sufletul la Bursă!
Căci viaţa-i moarte ceas cu ceas, vezi bine,
Aşa că mori frumos, ca între fraţi
Iubindu-l pe aproape ca pe tine
Rău să nu faci, de nu poţi face-un bine
Măcar fiţi oameni, fiţi adevăraţi!
Căci multă-i moartea pentru cei bogaţi
Iar noi pe care dragostea ne ţine
Averi n-avem, doar milă şi ruşine
Nu mila cioclilor politizaţi
Noa, dacă-i Anul Nou mai sper
Că de-un vinars şi trei sarmale
Tov Iliescu geniul pişicher
Mai regizează-o Revo' de New Year
Aşa că Happy Bird prin oale goale
Şi-n cocserii şi marmoră-n furnale
Şi un pickamăr de miner
Că s-a Bushit Cortina cea de Fier!

Pamflet

Nina CASSIAN
în căutarea orgasmului pierdut…

În 21 Mai dimineaţa, la radio România cultural, Carmen Firan îi răspunde, bineînţeles, cu un bine studiat accent americaine, reporterei, care întrebase ce şi cum se etcetera ei, uşchiţii peste graniţă, după 1989…

Firanca îşi citează, in english, două cărţi bilingve (bilingevsc, deh!), apoi dixit că printre *„scriitorii români ce ţin să cucerească piaţa americană de carte”* (sic, de fapt piaţa de bufet cu şoşoni a diaspornicelor ştirbe, n.n.) – ar fi nu alta decât Nina Cassian! Nonagenara e în călduri, iată o mostră din revista clujeană *„Tribuna”* nr.101/2006, a adânc-umezitelor ei viziuni de vizuină (remember Sorescu…):

„Îndură-te, Doamne, de cerul gurii mele,
de omuşorul meu, acest clitoris din gâtlejul meu,
vibratil, sensibil, pulsatoriu explodând
în orgasmul limbii române”

(din *„Ultima suflare”*)

Slabă speranţă că astfel de fraze psihopatologice, simptom ce l-ar fi făcut pe acad. Brînzei să o îmbrace în cămaşă de azbest şi să o interneze la *„Socola”*, ar stârni la americani o altfel de reacţie…

Despre irupţiile şi disfuncţiile ei pluri-glandulare, sub-linguale şi infra-corticale, care durează de cca. şase (6) obsedante decenii, am mai scris în *„Cafeneaua Literară”*, ca şi în revista noastră. Dar Cassian Ninocika fiind, vai!, preferata d-lor Manolescu and Alex Ştefănescu, se bucură de spaţiu în revista cu numele ţării, *„România literară”* şi, vai!, nici *„Tribuna”* nu s-a abţinut a-i publica secreţiile! Păcat că n-a prins-o popa din Tanacu, s-o exorcizeze, în locul sărmanei traseiste convertită pe euroi de Roşcatu', poate tăbăcea oarece apocrife stahanoviste *„la scara 1/1”* din pielea ei tatuabilă!

De ce nu scrie cloţa asta distrofică, cu verzuia ei susbtanţă de ameobă, în limba inversă, să o decodeze, decopiteze şi tranşeze vreo carmangerie din Izrael, întru slava protoslavei protoplasmei sensibile, fibroase, cu ultima suflare agonică, vreun rabin? S-o macine cu pietrele de la rinichi şi cele salivare, vreun putred finanţist din *„Cassian Avenue”*, oblu-n ziua când Nina Cassian va cuceri piaţa de carte americană, cu căcărezele ei de caprină meliţă, care-şi permite să scuipe în fântâna din care a băut cândva?!!

Un număr recent al revistei de limbă română din Israel, *„Minimum”* a lui Alexandru Mirodan, îi publica pohetei-cal un penibil protest, baba pâra, la zidul plângerii, că nişte scriitori români o înţepaseră când a venit în Bucureşti să-şi publice jurnalul doldora de sus-numite amintiri porno, îmbălând multe din numele foştilor tovarăşi… De ce nu îi publică Mirodan şi astfel de toxine? Să buchisească şi ai lor ce suportă în România cititorii, pentru care limba lor naţională nu este ceea ce este pentru înghiţitoarea vibratilă-virtuală, punct de avarie erogenică şi utopia orgasmului invocat blasfemiator de această precursoare al pornoliricii faţă de care Cioc-ciolina este o virginică infantă?! A protesta la atari insulte aduse unui popor, te pomeneşti că ar fi pentru ştim noi cine, un nou etcetera adus holocaustului?

Noroc Bun mineresc că Nina Cassian e undeva la o masă verde (poate un imaş de păscut cu cerul gurii omuşoare erecte, pulsatorii şi orgasmo-meningitice), hăt în New York… Se globalizează gloabele! Rocinanta rumegă zăbale ca un dromader, iar coana Carmen Firan ne dă ştire că, nevirgulă, Cassianca vrea să cucerească… piaţa americană, spurcând limba română! Hello, ce-ai zice, Cassianco, de-un gruppen-sex cu o brigadă dorită, tocmai debarcată de Bush din Irak? Poate atingi, în fine, orgasmul, pe care timp de 89 de ani l-ai visat, fircălind cu funinginea pe pereţii de pisoar ai broşurilor tale!

Stâng la replică d-lui Haşa

domnule ex-profesor *„Aşa- şi- aşa”*!

Am lăcrimat ca la o ceapă de apă citindu-vă celebra-tenebra rubrică-lubrică din *„Călăuza tutulor”*. Era să mă prăpădesc de râs. Vă previn să nu veniţi şi nici să ţineţi discursul la înmormântarea mea, altfel vă voi bântui!!! Dacă Călăuza va dori, treacă de la mine un necrolog, sincer, ca recenta-vă dedicaţie pe opera *„De toate pentru toante”*…

Începutul bulibăşelii dintre matale şi restul scriitorilor din zona „Z.Z”, de acţiune în caz de ocupare temporară, conf. amicului dvs. secu Iovan, Văcean et comp., dăinuie cu statornică şi frăţească dragoste, încă din 1968, când, conform arhivelor CNSAS, v-am aflat numele, alături de fost-şeful, D-zeu să-l ierte, tov. Faur and alţii, fie şi ei iertaţi, unde tov. Faur mă turna la Secu, luându-te de martor devotat pionierelor şi pîcîrîului de atunci, că aş fi vorbit urât de toarşu ceauş bei, când cu venirea lui la Ţebea lui Avrămuţ Iancu. Noa, că nu-i bai, era pe vremnea când fiştecare torna torna şi pe frat-su, ca să prindă o vizită cu pionierii la Paris, sau o primă şi-un grad de dascăl.

Referitor la stilul foarte plăcut tutulor, împroşcător şi ghimpatologic, a tot ceea ce semnaţi, sunteţi pe calea cea justă, nu vă lăsaţi! PERVERSERARE DIABOALA EST! Amicus ciochanum ebnerestus et rectus rest! Salutări de la Apoplexicul Făuraul şi Chelneritza. Salt înainte! Nu vă ogoiţi, fiţi prudent doar la tremurul mâinilor. La sfatul lui Irimie, fac săpături la Cigmău şi Forja Cioara, la cele din str. Dragoslavele 2-4 Arhive Secu, le-am făcut în 2002. Umorul dvs. irezistibil îmi confirmă bănuiala că umorul sado-massochist este o dimensiune a Tragicului Abisal deliranto-alzheimero-freudian: Frauda cum laudae şi Cioc şelimbăr! Vivat Mortua Est, Vest şi Est!

Reproduc cu emoţie dedicaţia Dvs, evident sinceră:

„Lui Eugen Evu, ca statornică şi frăţească dragoste”…

Gligor Haşa, Meria, 26 M.A.I. 2007

Comparativ cu actele găsite în dosarul Făurarului Apoplexic, stagnează ca stil, dar sinceritatea e mai şlefuită şi curajul are cohones. Salutări şi de la frate-miu, zi-i informatoarei că noi suntem mai fraţi ca voi. Restul sunt aparenţe. Aşişderea, salutări inverse fratelui tău, focosul. Apropos: a ieşit de unde tu n-ai intrat, când cu părinţii pupilelor cu cravate roşii?

Calomniază, că tot rămâne, chiar de-o operă, oricum se descoperă.

Salutări de la Lucică Vătraiu, Făurarul Apoplexic, Balaurian Scîrbu şi alţii pe care nu-i ştii, dar toţi te vorbesc de bine. Şi de la Poala popii! Mai ales damele din Mintia şi bibliotecarele, toate te iubesc. Nu ştiu cum faci, dar eşti cel mai penetrant autor din zonă, bravos!

Te las cu victoria a la Pirus, dacă-ţi face bine, zău!

Baftalo dascalo!

Eugen Evu

Elogii…

Money-manii

Moto:

- Scrieți…, orice, nu mai scrieți!

Bântuie grafomania
Și delirul de grandoare
Toți se calcă în picioare
Să înșface *„veșnicia”*

Traseista Poesia
Se exhibă pe centură
Dă din fund și dă din gură
Te *„rezolvă”* ca stihia

S-a prostit la piață basmul
Pornolirica perversă
Trece ștrekul pe-o traversă
Simulând pervers orgasmul

Pseudo-Cenușăreasa
Din buric și din manele
Suge groapa din șosele
Europenisofleașca

Sex ambiguu, groapă-n criză
De-a redeveni îngustă;
Una scrie că *„sub fustă*
simte un mormânt în priză”!

A înnebunit pipița
Și produce din ce mâncă
Vâlva minelor adâncă
I-a mutat la cur gurița

Căpiată Miorița
A sedus-o-n taină lupu’
Scrie cărți vânzându-și
trupu’

Caricaturi de Radu Roșian

Partea a III-a

AJUNGĂ-I ZILEI RĂUTATEA EI?!...

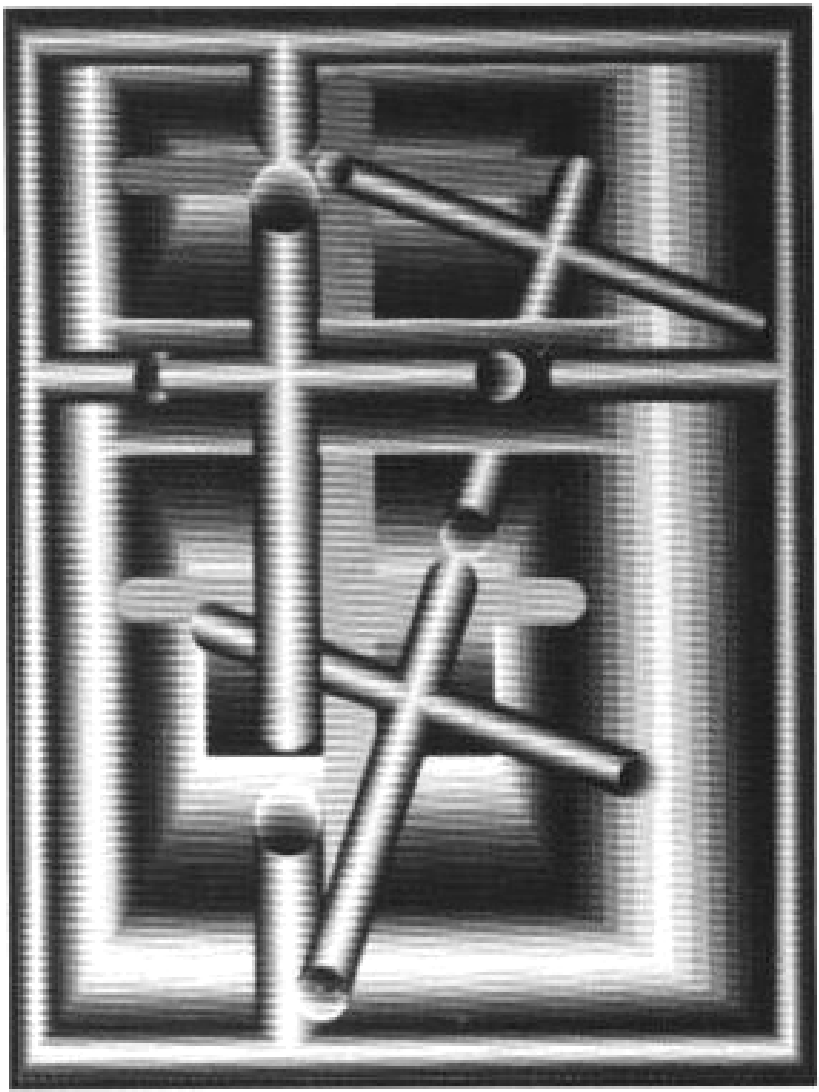

Op-art, by Tibor FAZAKAS

Dosarul „CLOVNUL”

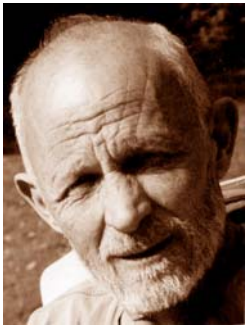

EXPERTIZA. CAZUL PENAL EVU EUGEN. CRIMA DE A SCRIE… GLADIOLAT.

Consecinţele unui act al meu de disperare, revoltă şi - dacă vreţi - nebunie indusă diabolic de activiştii şi securiştii, turnătorii şi laşitatea celor ce - înjosiţi de condiţiile de „supravieţuire eroică, devotată aşadar surogatele ancestralei „virtus romana” le suportam de la regimul milițienesc ceauşist au culminat în anul 1982, când am scris o scrisoare de protest toarşului Ceauşescu, pe adresa C.C. al P.C.R . Acea scrisoare – recunosc, nu am semnat-o deoarece eram conştient că fiind „depistat” ca autor, nemai-vorbind de starea mea psihică şi fizică lamentabile, cu internări, operaţii şi epuizări, cât şi de faptul că aveam doi copii de vârstă pre-şcolară şi eram salariat ca metodist principal la Casa de cultură din Hunedoara, subordonată direct partidului şi primăriei, controlată de poliţie şi securitate, avea să îi determine pe ofiţerii deveni, hunedoreni, timişoreni şi bucureşteni (!), de la măruntul Haicu la generalul Mortoiu, vigilenţii fanatici din umbră, numărul lor depăşind 30 (!) să treacă la contraatacul direct, menit fie a mă desconspira drept un „duşman periculos al sistemului” - formulare frecventă în dosarele mele, fie alienat, deci pasibil a fi internat la clinica din Zam, cum făcuseră şi cu alţii (vezi cazul Dăian sau a tânărului Petruţa, din Orăştie).

Organele de securitate, subordonate după fuga lui Pacepa, direct „Biroului doi”, Elena Ceauşescu, aveau, aşa cum reiese clar din dosarele mele, sarcina de a „influenţa pozitiv” pe cel urmărit şi apoi a-l recruta prin consimţământ de colaborare cu EI, a-l şantaja şi de fapt distruge… Am ales pentru această metodă din germenele experimentului Piteşti sintagma de „ţinta cap de om”, amintindu-mi denumirea din vremea când eram militar în termen la M.A.I. - trupele de securitate operativă. Poate că dacă acceptam la lăsarea la vatră propunerea colonelului orădean Dumitru Atomi şi a C.I.-stului unităţii 0514 de a rămâne în cadrul armatei, eram, cum mi s-a chiar spus peste nişte ani de către EI – general!

Tatăl meu, Gheorghe, fie iertat, care luptase în anii 40-43 pentru eliberarea Basarabiei şi scăpase alături de doar alţii doi de un măcel al lui Stalin asupra batalionului decimat dincolo de Prut, abandonat fiind de aliaţii nemţi, nu a consimţit: „tu nu eşti pentru armată, mi-a spus la telefon, eu ştiu cel mai bine, căci tu eşti primul născut şi ai a l t f e l d e s u f l e t (subl. n.a.).

Pe câmpurile de instrucție ale Nojoridului şi Oradiei, înțelesesem dealtfel ce modificări aveau loc în ființa şi trupul ostaşilor acelui „batalion de elită”. Eram antrenat antitero, desant în munții Gutâiului şi Ardusat-ului din Nord, eram trăgător de elită, cu gradul de caporal şi cu „bastonul de mareşal în raniță”! Fusesem luat sub această armă re-creată de regimul ceaușist în 1965, după moartea lui Dej, pe principiul sănătății inclusiv a originii sănătoase: fiul cel mare al unei familii sărace, originare din satul de munte Vâlcele Bune pe Strei şi ultra-selectat după anume criterii.

Ei bine, calitățile mele artistice, muzicale şi literare, mi-au uşurat oarecum stagiul, ba chiar am avut privilegiul de a cunoaşte foarte special mediile superioare şi…intime ale ofițerimii acelui batalion de elită orădean. Mi-am dat seama cât fanatism ne era indus şi ce mutilant, de profunzime, poate fi a te dedica acelui mediu.

Întors în civilie, aveam să îmi urmăresc propria-mi „țintă” - aceea a unui itinerar artistic - creativ şi am lucrat ani în şir în diferite locuri, dar mereu fiind atras de perfecționarea mea culturală-artistică. Am cântat şi am cucerit trofee, premii, am cântat cu Ion Dican, cu Mirabela Scorțaru (Dauer) şi cu trupe excelente, cum a fost Sirius, lansată şi elogiată de un Cornel Munteanu, de la „Europa Liberă”, cel ce avea să fie asasinat în anii 70 de către agenții securității. Despre acestea, curios, dosarele mele nu pomenesc, probabil că pe atunci nu eram „ țintă cap de om”!

Revenind la expertiza Ministerului de Interne, aflată în fața mea, după peste 5 ani de răbdare, demersuri şi şicane, în fine obținută de la C.N.S.A.S grație dlor Dinescu, Ticu Dumitrescu şi Onişoru (parțial), în ajunul Crăciunului 2007(!), am REVELAȚIA unei unice sinteze a SCRISULUI MEU – de o rară frumusețe (!) *horribile dictu* – iar autorii acestei expertize însumând 12 pagini strict secretizate între 1964-2007, îmi sunt SIMPATICI! Dincolo de acribia lor, vădesc categoric o instruire profesională ce depăşeşte bunăoară sistemul BOLNAV al unor „exegeți literari” – monştri sacrii de ieri şi de mâine – care s-au pronunțat ori au ignorat asupra scrisului meu literar.

MINISTERUL DE INTERNE

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CUPRINS

ANUL 1981

RAPORT
DE
CONSTATARE
TEHNICO-ȘTIINȚIFICĂ

REFERITOR LA NUMITUL
EVU EUGEN

Dacă un Al Piru îmi reproşa că numele meu ar fi „un pseudonim căutat” (i-am fost trimis amuzat copie după buletinul meu la „Gazeta Literară” de atunci, mama României literare” de azi), dl Manolescu a avut de spus doar atât, după loviluție, când m-am adresat prin anii ’90 d-sle privitor la dosarele mele: „deh, domnule Evu, ce îşi face omul cu mâna lui” (afirmație din R.L., număr pierdut, n.a.). *Cum manu proprii!*

Recunosc şi afirm că realitatea acelor ani, când *„prea m-am prins cu EI”* şi când *„Dumneata eşti foarte inteligent, ai fi mult mai bun ca boul*

acesta de căpitan Haicu, ai fi BUN LA NOI" (colonel Lucian Văceanu*, ex-comandantul securității județene Hunedoara Deva, n.a)… acea realitate depășește cu mult imaginația creatoare, cel puțin a mea, deși se spune că o am intactă și rodnică, la cei 63 de ani…

- 6 -

...se evidențiază prin linia de atac amplificată, ... prin grama întîi semiunghiulară și prin grama a doua ..., subliniată.

C.N.S.A.S. 16 OCT 2007 DIRECȚIA ARHIVĂ CURENTĂ

INCRIMINATĂ PROBA

...a desenată "a" notăm linia de legătură concavă, bastonata ...dublată și finalul curbat.

INCRIMINATĂ PROBĂ

Minuscula "r" are caracteristic linia de atac cu croșet în debut, podișul descendent cu laț în stînga și finalul rotunjit.

INCRIMINATĂ PROBA

Pasaje din sus-numitul dosar obținut în Noiembrie 2007:

Republica Socialista Romania. STRICT SECRET.Ex.nr. 1 pag 194 Ministerul de Interne Departamentul Securității Statului Direcția Cercetări Penale 61/TI/00288521/o9.o4.1984

Dosar nr-----Către Inspectoratul Județean al M.I.- Tov șef al securității- Vă trimitem alăturat Raportul de constatare tehnico-științifică, scriptele de comparație, piese în litigiu(protestul, n n) și nota de investigație nr.S/VV/0053007 din 25.o2.1984, privind pe EVU EUGEN.
După studierea dosarului de urmărire informativă privind pe cel în cauză, ofițerul de cercetare penală (subl n.) de securitate împreună cu lucrătorul operativ care se ocupă de caz, în funcție de situația operativă, vor trece la cercetarea susnumitului, după care se vor lua măsuri corespunzătoare de finalizare.
Suntem de părere că la stabilirea măsurilor ce se impun pentru finalizarea cazului să fie consultată și Direcția I-a, pe al cărui profil de muncă este cunoscut și urmărit EVU EUGEN.

LS ȘEFUL DIRECȚIEI Ghe. Vasile
semnătura ss. Indescifrabil,
Conceptat Mr.T.I. plt maj.dv.RD7o21/35
Nr exemplare două
ȘEFUL SRRVICIULUI Col. M. Onea
ss indescifrabil.

MINISTERUL DE INTERNE/ Departamentul Securității Statului/ C.T.O.T.- Unitatea Specială „ S" Nr.00362098 /2 sept. 1985

Ur 0012328 din 9.IX.85 (adnotație de mână, n) /09.09.85 / Tov lt.maj. Galiceanu/ convorbire, / ss indescifrabil (adn m)
SECURITATEA JUDETULUI HUNEDOARA/ șeful securității

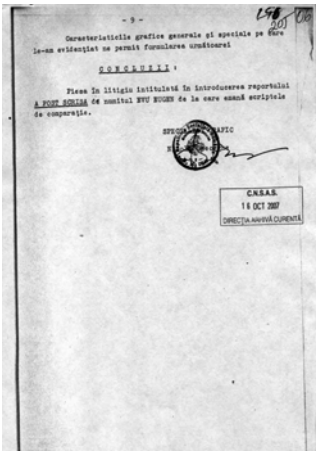

- 9 -

Caracteristicile grafice generale şi speciale pe care le-am evidenţiat ne permit formularea următoarei

CONCLUZII :

Piesa în litigiu înfăţişată în introducerea raportului A FOST SCRISĂ de numitul EVU EUGEN de la care eşantioanele de comparaţie.

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECŢIA ARHIVĂ CURENTĂ

Alăturat vă trimitem raportul de constatare tehnico-ştiinţifică (grafică) nr.137 din 17.03.1984, privind pe numitul EVU EUGEN, identificat ca autor al cazului „HD CLOVNUL”.

Direcţia cercetări penale ne-a comunicat că fiind membru P.C.R. şi membru al Uniunii Scriitorilor din R.S.România, au fost informate organele de partid şi asupra sus-numitului (subl n.) s-a acţionat pe linia influenţării pozitive.

*În procesul cercetării sale **EVU EUGEN** a recunoscut faptele, arătând că le-a comis pe fondul unor depresiuni psihice şi nemulţumiri personale.*

(Menţionez că nemulţumirile exprimate în protestul direct lui Ceauşescu, dar şi altele, interceptate de EI (scrisoarea salariaţilor de la fabrica de încălţăminte Corvin Hunedoara, unde lucra soţia mea Maria Evu, zeci de interceptări poştale, convorbiri telefonice, acte sustrase sau fotocopiate prin PĂTRUNDERE în absenţa mea, ordonată în apartamentul meu din Hunedoara, pâre şi delaţiuni, la ordinul lui Haicu Ion şi altora ştiuţi de mine acum - nemulţumirile erau ale multor persoane nicidecum unele egoiste, doar ale mele…)

Totodată, s-a angajat că pe viitor prin conduita şi comportarea sa, va demonstra că asemenea fapte nu-l caracterizează. Piesa în litigiu a fost reţinută la Unitatea Specială „S” în conformitate cu prevederile ordinului 00122571977.

PT. COMANDANTUL UNITATII / Colonel Marinescu Constantin
Ss. Indescifrabil / L.S. Conceptat MP / Dactilo ZM7664 Nr exemplare 2.

N.A.: recunoaşterea auctoriatului protestului a fost un act forţat, sub spectrul ameninţării directe şi repetate de a fi arestat *„cu toate că noi te apreciem şi ai copii mici... Semnează şi recunoaşte şi tot noi te scăpăm”* (Lt maj Haicu)… Nu am semnat niciodată consimţământul, nici nu am acceptat „ajutorul” LOR, transferul în Combinat la TESA, conform acceptului dir. General Faur, cum afirma cdt Văceanu. Am apelat direct la partid, la Deva, la Radu BĂLAN, cel ulterior „sinucis” la Timişoara. El m-a „protejat”, apreciindu-mi valoarea de scriitor în judeţ. Am recunoscut şi aparent m-au lăsat în pace. Nu m-a apărat nimeni: nici tova Mitrofan Maria, şefa propagandei judeţene, nici tova Rafila Iacob, şefa mea supremă (sic) pe linie de cultură; nici tov Dumitru Radu Popescu, preş-ul USR, (ce mai vremuri, îl adusesem aici la noi, alături de Mircea Dinescu, Petru Romoşan, Blandiana, Macovescu…)! „Leul albastru” a intrat în frică, tot ca la acel

simpozion din Timişoara, relatat minuțios in Dosare şi de unde mi s-a tras marginalizarea la reviste, dar şi cea profesională, anchete şi etc… Alias DRP, a evitat implicarea eventual eficientă prin autoritatea; nici procurorii hunedoreni şi deveni nici-nici. Îl înțeleg, el era urmărit la rându-i, Bîrgău aflase câte ceva, dar ştie mai multe „amicul" lui Dincă, ştia I. Bujor Pădureanu, a ştiut Cornel Popescu, Buzura, Doinaş, poate Păunescu, Ioanichie Olteanu, Nina Cassian, şi lista poate continua, există scrisori ale mele către ei furate de ai lui Popovici, Enea, Găliceanu – Haicu - Văceanu et company, cap. Săbău cdt. secului Hunedoarei… şi TURNĂTORII cu nume conspirative Cazan Costel, Al Plopianu, Doru Emil, Dinu, Izdrăilă, „M.I." – mai ales longevivul turnător „ M.I."! În cenaclu erau doi cu aceste inițiale: Iv. Martinovici, Dzeu să-l ierte, şi el a fost urmărit Al doilea cu aceste inițiale este Ion Macovei, prietenul meu de familie vreo două decenii, avocat, întemeietorul partidului liberal local din Hunedoara… Dacă greşesc, mă ierte Unul Dumnezeu! În cine să mai crezi dintre muritorii ce suntem sub stele? Organele locale m-au urât, le „făceam probleme". Familia a avut de suferit, iar eu am rămas cu sentimentul vinei în acest sens. Îi expuneam, vai mie!

RAPORT DE CONSTATARE TEH-STT.

Subsemnatul Nicola Gheorghe, specialist grafic din cadrul Ministerului de Interne, Unitatea Militară 0647/ Buc la solicitarea Inspectoratului județean Hunedoara al Min. de Int. prin adresa nr.53077 din 25 februarie 1984 am efectuat o analiză grafică între un înscris şi scriptele de comparație emanate de la numitul EVU EUGEN, pentru a stabili dacă piesa în litigiu a fost sau nu scrisă de sus-numitul. În conformitate cu prevederile Codului de procedură penală al R.S. România, respectiv art.62,64, 112 şi 115 am procedat după cum urmează:

Descrierea pieselor

Piesa în litigiu reprezintă o scrisoare intitulată „A venit..." (vremea, n.a.)*, scrisă cu pastă albastră pe o filă de hîrtie albă, nealiniată, model A4. Documentul a fost expediat într-un plic de culoare alb tip mapă, adresat unei persoane fizice* (PERSOANA ERA TOV CEAUŞESCU, dar EI nu îl numesc înțeleg de ce… Mi s-a spus repetat, scrie repetat şi în corespondențe lor, ordine, etc: „nu avem nevoie de martiri", „e stilul agenturilor străine de a cutare şi cutare", „te-a lăudat la Europa Liberă şi la Vocea Americii" etc.).

(întrerup citatele din dosar din economie de spațiu)

Reafirm, nici un exeget critic al scrierilor mele nu a întocmit (sic!) mai tulburătoare aprecieri asupra MEA – a celui ce scrie – ca semnatarii acestui expert NICOLA Gheorghe, amintindu-mi straniu de un NICOLA din anii 70 - regizor şi eseist devean, de origine evreu, şcolit om de teatru (de estradă) despre care se spunea că ar fi fost „dat afară din securitate"…

NICOLA… l-am redescoperit după anii 2000 în datele dezvăluite de Securitate din paginile revistei INMER. Figura la un moment dat ca fiind „agent" dubios la Paris… Nu mi-a răspuns niciodată, dacă nu va fi murit între timp… Cu el, cândva la Deva, am jucat în teatrul poetic al lui Blaga împreună cu prima mea soție, ulterior refugiată în Germania. Ce mai roman, viața mea! E drept, acel NICOLA se numea LIVIU… Coincidență? Criminaliştii ştiu că în domeniu o două coincidențe NU EXISTĂ: şi eu mai cunosc câteva…no comments!

UNEORI GLADIOLATĂ…

„Natural, de evoluție superioară. Sinistromarginat sinuos, ordonat, lizibil"… Iată ce frumos, mon Dieu (!) scrie omul despre MINE:

„…se remarcă printr-un scris cu dimensiune relativă mijlocie, cu dimensiunea absolută dreptunghiular înaltă, cu depasantele superioare în general subînălțate, iar cele inferioare prelungite, cu raportul dintre majuscule şi minuscule de inferioritate, cu înălțime inconstantă, uneori gladiolată. (asta îmi place şi va da titlul cărții, n.a.) *... cu distanța dintre litere în cadrul cuvîntului normală, iar dintre cuvinte mărită.*

Este un scris cu înclinație constantă dreapta, cu rînduri liniare orizontale, cu finale orientate progresiv, cu arcuire unghiulară şi semiunghiulară, natural, de evoluție superioară, executat cu viteză mărită, cu apăsare normală, legat grupat, cu ovale închise, încadrat sinistromarginat sinuos, ordonat şi lizibil…

Caracteristicele grafice generale descrise mai sus le întâlnim în totalitate şi la scriptele de comparație emanate de la numitul EVU EUGEN.

Minuscula «a» se remarcă prin ovalul deschis superior cu atacul la ora 1 şi prin gama a doua subînălțată, tangentă superior la oval".

DECLARAȚIE SUB NE-PRESIUNE la 18 ani after the day …

Subsemnatul Eugen Evu, scriitor român, autor a 35 de cărți editate, titular al U.S.R. declar cu înaltă, adâncă, luminiscent sferică, seismică – primulla regala ... şi gladiolată emoție, că nimeni dintre criticii şi exegeții ce au scris despre mine nu au egalat o aşa frumusețe hermeneutică şi… gematrică, asemenea acestor COLONEI GH. VASILE, COLONEL M. ONEA, lt col. Lucian Văceanu („ Chimistul") et LIOTA pe care pe această cale îi salut, indiferent în ce dimensiune vibrează! Adânc- Întunecimile lor îşi rumegă de facto şi de jure pensiile cozonaci de la bugetul fraierimii conform monstruoasei coaliții din decembrie 1989.Acesta este un precedent de dreptate şi adevăr „ originale" şi pentru urmaşii urmaşilor voştri întru propăşirea zicalei : În țara noastră dreptatea umblă cu capu' spart…Care dreptate le-o dorim şi LOR !

Ştiindu-i de-acum pe toți delatorii mei din județ, USR, Timişoara, Bucureşti (edituri) afirm că nici unii dintre ei nu au reuşit să mă analizeze atât de strălucit ca sus-numiții securişti ai poliției politice – adăugând că

înțeleg perfect motivația Statului de a-i recupera pe mulți dintre EI, iar pe RESTUL de ordinul zecilor de mii, de a-i răsplăti cu PENSII incomparabil mai mari cu ale milioanelor de cetățeni prostiți dar răbdători până la suava laşitate …patriotică. Parafrazând, fiecare țară își are hoții şi criminalii pe care şi-i merită".

AM OBSERVAT absența din „alfabetarul străpuns" de către aceşti turbați mercenari ai asupririi propriului popor, inclusiv al părinților şi fiilor lor, prin consecințe indicibile, (…) a literei duble a NUMELUI MEU „ E-e"… Ştiu ce vorbesc, ştiu şi ce fac.

Nu atribui nimic paranormalului, ci doar ignoranței LOR speciala pe care ar fi de dorit ca noile ORGANE secrete să le recupereze spre folosul real al patriei dacă este şi patria lor! Iar vocabula TI ar fi de revăzut în grafia mea, oricât de NE A MEA a dorit-o, spre a acuza minciuna, jaful, terorismul exercitat în națiune, bestialitatea oprimanților, sub-omenia activiştilor sociopați, nebunia sistemului totalitar. Amin.

29 decembrie 2007 - Hunedoara

<u>în loc de Post Scriptum</u>:

MONITORUL OFICIAL AL ROMANIEI :

COLEGIUL CONSILIULUI NAȚIONAL
PENTRU STUDIEREA ARHIVELOR SECURITĂȚII

DECIZIA NR. 157
din data de 9.05.2006

Colegiul Consiliului National pentru Studierea Arhivelor Securității,

Având în vedere:

1. Nota Direcției Investigații nr.S%DI/I/294/28.04.2006;
2. Verificările întreprinse la Ministerul Administrației şi Internelor – Direcția Generală de Evidență Informatizată a Persoanei, care au dus la identificarea domiciliului domnului Văceanu Lucian;
3. Procesul-verbal al şedinței Colegiului C.N.S.A.S. din data de 9.05.2006;

Pentru faptele:

1. propune dirijarea rețelei informative la locul de muncă, instruirea unui informator care urmează să determine persoana urmărită să-şi destăinuie convingerile moral-politice şi intențiile, ascultarea cu mijloace T.O. (microfoane), eventual mobile, a discuțiilor persoanei urmărite cu tatăl său, să fie identificate persoanele cu care persoana urmărită deține legături de corespondență şi instalarea de microfoane la domiciliul său

1.1. încălcând dreptul la inviolabilitatea domiciliului (art.32 din Constituţia României din 1965), dreptul la viaţă privată (art.17 din Pactul internaţional cu privire la drepturile civice şi politice) şi dreptul la libertatea de exprimare şi libertatea opiniilor (art.19 din Pactul internaţional cu privire la drepturile civice şi politice);

2. raportează avertizarea unei persoane pentru redactarea de scrieri cu conţinut „denaturat care defăimează realităţile socialiste din ţara noastră"

2.2. încălcând dreptul la viaţă privată (art.17 din Pactul internaţional cu privire la drepturile civice şi politice), libertatea cuvântului (art.28 din Constituţia României din 1965) şi dreptul la libertatea de exprimare şi libertatea opiniilor (art.19 din Pactul internaţional cu privire la drepturile civice şi politice);

În temeiul:

1. art.17 alin.2 din Legea nr.187/1999 privind accesul la propriul dosar şi deconspirarea poliţiei politice comuniste, astfel modificată şi completată de O.U.G. nr.16/2006;

2. art.5 şi art.8 alin.7 din Legea nr.187/1999 privind accesul la propriul dosar şi deconspirarea poliţiei politice comuniste, astfel modificată şi completată de O.U.G. nr.16/2006, coroborate cu art.5, art.18 alin.1, art.24 şi ar.40 din Regulamentul de organizare şi funcţionare a Consiliului Naţional pentru Studierea Arhivelor Securităţii ca Poliţia Politică, adoptat prin Hotărârea Parlamentului nr.17/2000;

3. art.8 alin.1 li.f) din Regulamentul intern al Consiliului Naţional pentru Studierea Arhivelor Securităţii;

DECIDE:

art. 1. Domnul ***Văceanu Lucian,*** fiul lui Ioan şi Ioana, născut la data de 28.03.1937 in Bucuresti, ***a fost agent al politiei comuniste***, având gradul de locotenent-colonel in 1978, 1980, colonel în 1986, funcţie neprecizată în 1978 in cadrul Biroului 2, Serviciul 5, Direcţia II, şef serviciu - Serviciul 5, 1980, din cadrul Direcţiei II, Sef Securitate Judeţeană, 1986, în cadrul I.J.S. Hunedoara".

N.A. Toate detaliile adăugate acestei Decizii se referi la mine şi la tatăl meu, prigonit pentru credinţă creştină, cât şi la familia mea, precum şi la numeroşi colegi scriitori, pe care securitatea dementă şi obedientă a judeţului-problemă Hunedoara, cu a sa Vale a Jiului şi altele, i-a dezbinat pe unii până la moarte… .şi după.

Fila nr.1

Piesa in litigiu, scrisoarea, lipseşte deoarece conţinea numele lui Ceauşescu. Începea cu.. *„- A venit timpul să pleci!”* …

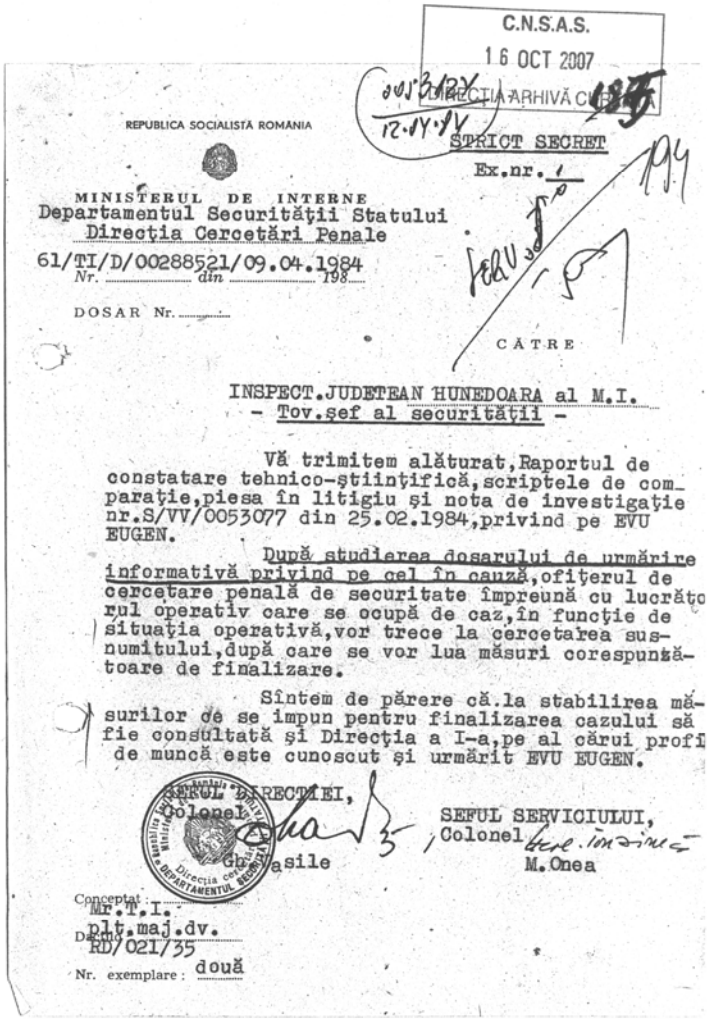

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CU[illegible]

REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

STRICT SECRET
Ex.nr. 1

MINISTERUL DE INTERNE
Departamentul Securităţii Statului
Direcţia Cercetări Penale
61/TI/D/00288521/09.04.1984
Nr. ..... din ..... 198...

DOSAR Nr. .....

CĂTRE

INSPECT.JUDETEAN HUNEDOARA al M.I.
- Tov.şef al securităţii -

Vă trimitem alăturat,Raportul de constatare tehnico-ştiinţifică,scriptele de comparaţie,piesa în litigiu şi nota de investigaţie nr.S/VV/0053077 din 25.02.1984,privind pe EVU EUGEN.

După studierea dosarului de urmărire informativă privind pe cel în cauză,ofiţerul de cercetare penală de securitate împreună cu lucrătorul operativ care se ocupă de caz,în funcţie de situaţia operativă,vor trece la cercetarea susnumitului,după care se vor lua măsuri corespunzătoare de finalizare.

Sîntem de părere că.la stabilirea măsurilor de se impun pentru finalizarea cazului să fie consultată şi Direcţia a I-a,pe al cărui profil de muncă este cunoscut şi urmărit EVU EUGEN.

SEFUL DIRECŢIEI,
Colonel
Gh. Vasile

SEFUL SERVICIULUI,
Colonel
M.Onea

Concepta: Mr.T.I.
Dactilo: plt.maj.dv. RD/021/35
Nr. exemplare: două

Fila nr.2

Raport M.I.: după doi ani de hărţuieli, somat să se prezinte pentru arestare, autorul a recunoscut că el a scris protestul …

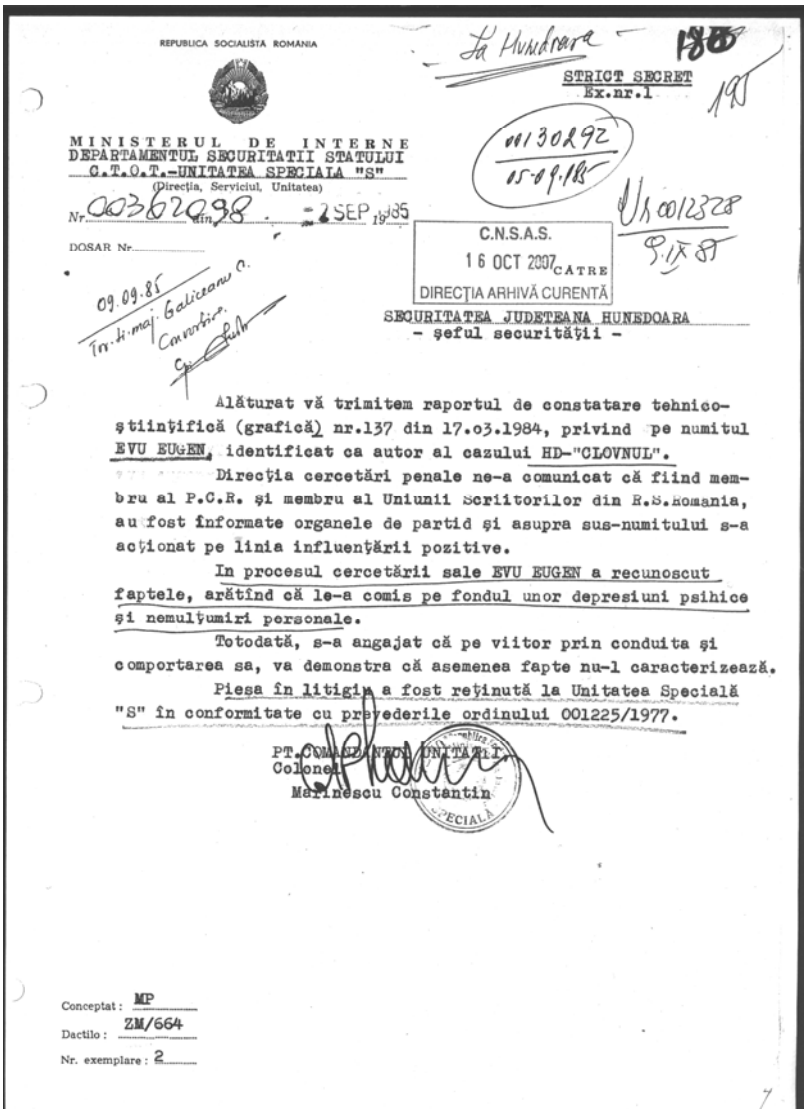

REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

STRICT SECRET
Ex.nr.1

MINISTERUL DE INTERNE
DEPARTAMENTUL SECURITATII STATULUI
C.T.O.T.-UNITATEA SPECIALA "S"
(Direcţia, Serviciul, Unitatea)

Nr. 0036/098 din 2 SEP 1985

DOSAR Nr.

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007 CATRE
DIRECŢIA ARHIVĂ CURENTĂ

SECURITATEA JUDETEANA HUNEDOARA
- şeful securităţii -

Alăturat vă trimitem raportul de constatare tehnico-ştiinţifică (grafică) nr.137 din 17.03.1984, privind pe numitul EVU EUGEN, identificat ca autor al cazului HD-"CLOVNUL".

Direcţia cercetări penale ne-a comunicat că fiind membru al P.C.R. şi membru al Uniunii Scriitorilor din R.S.România, au fost informate organele de partid şi asupra sus-numitului s-a acţionat pe linia influenţării pozitive.

In procesul cercetării sale EVU EUGEN a recunoscut faptele, arătînd că le-a comis pe fondul unor depresiuni psihice şi nemulţumiri personale.

Totodată, s-a angajat că pe viitor prin conduita şi comportarea sa, va demonstra că asemenea fapte nu-l caracterizează.

Piesa în litigiu a fost reţinută la Unitatea Specială "S" în conformitate cu prevederile ordinului 001225/1977.

PT. COMANDANTUL UNITĂŢII,
Colonel
Marinescu Constantin

Conceptat: MP
Dactilo: ZM/664
Nr. exemplare: 2

Fila nr.3

Expertiza penală continuă : declaraţii sub presiune sau înscenări sunt comparate cu scrisul autentic al poetului…

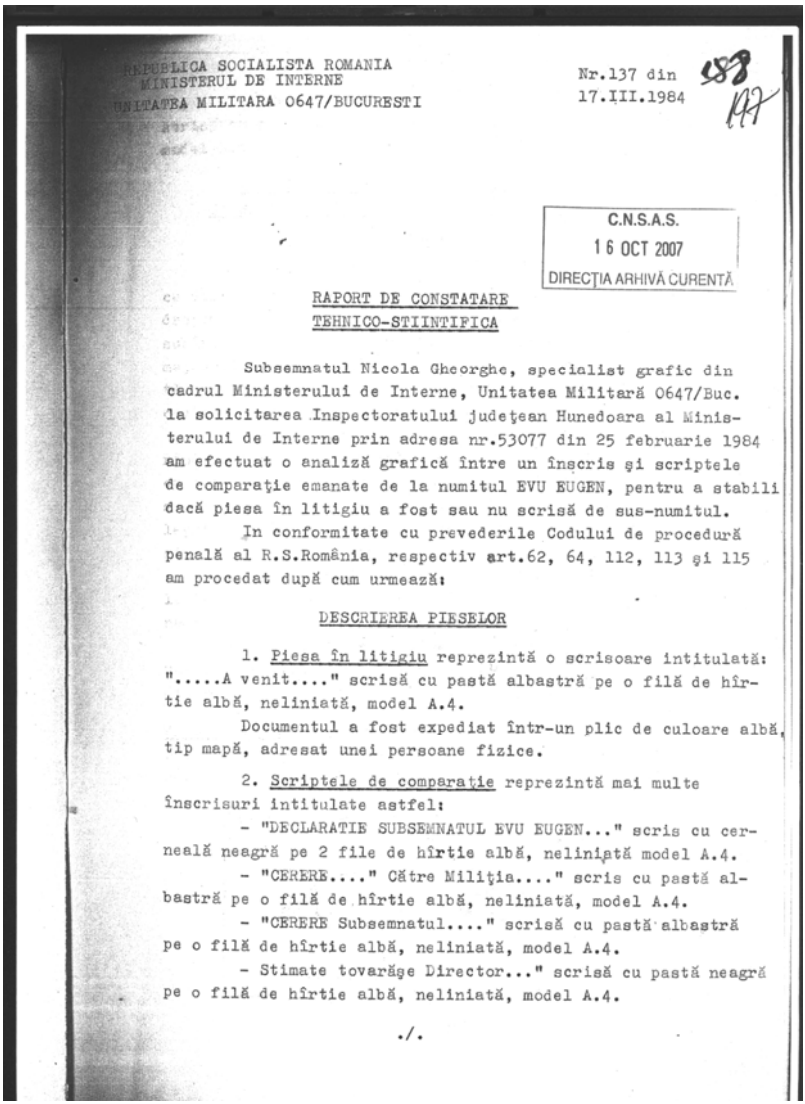

REPUBLICA SOCIALISTA ROMANIA
MINISTERUL DE INTERNE
UNITATEA MILITARA 0647/BUCURESTI

Nr.137 din
17.III.1984

588
117

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECŢIA ARHIVĂ CURENTĂ

RAPORT DE CONSTATARE
TEHNICO-STIINTIFICA

Subsemnatul Nicola Gheorghe, specialist grafic din cadrul Ministerului de Interne, Unitatea Militară 0647/Buc. la solicitarea Inspectoratului judeţean Hunedoara al Ministerului de Interne prin adresa nr.53077 din 25 februarie 1984 am efectuat o analiză grafică între un înscris şi scriptele de comparaţie emanate de la numitul EVU EUGEN, pentru a stabili dacă piesa în litigiu a fost sau nu scrisă de sus-numitul.

In conformitate cu prevederile Codului de procedură penală al R.S.România, respectiv art.62, 64, 112, 113 şi 115 am procedat după cum urmează:

DESCRIEREA PIESELOR

1. Piesa în litigiu reprezintă o scrisoare intitulată: ".....A venit...." scrisă cu pastă albastră pe o filă de hîrtie albă, neliniată, model A.4.

Documentul a fost expediat într-un plic de culoare albă, tip mapă, adresat unei persoane fizice.

2. Scriptele de comparaţie reprezintă mai multe înscrisuri intitulate astfel:

- "DECLARATIE SUBSEMNATUL EVU EUGEN..." scris cu cerneală neagră pe 2 file de hîrtie albă, neliniată model A.4.
- "CERERE...." Către Miliţia...." scris cu pastă albastră pe o filă de hîrtie albă, neliniată, model A.4.
- "CERERE Subsemnatul...." scrisă cu pastă albastră pe o filă de hîrtie albă, neliniată, model A.4.
- Stimate tovarăşe Director..." scrisă cu pastă neagră pe o filă de hîrtie albă, neliniată, model A.4.

./.

Fila nr.4

…scris cu înclinaţie dreapta cu evoluţie superioară…

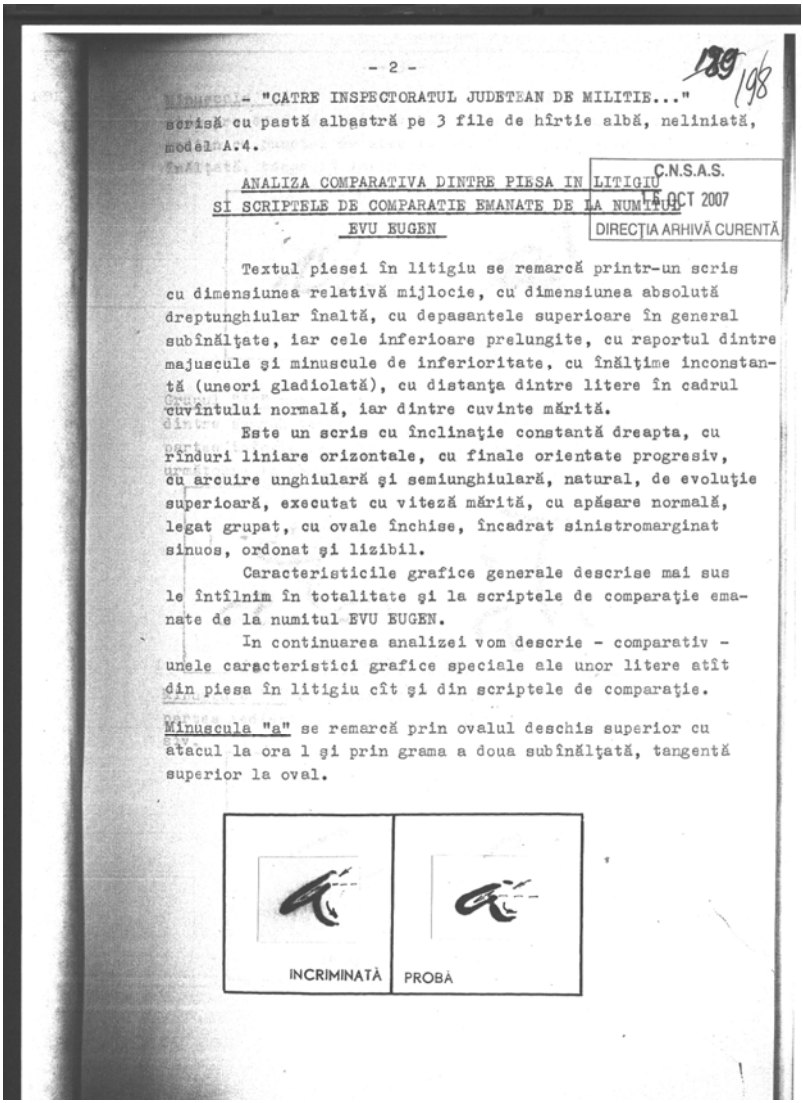

- 2 -

139/198

- "CATRE INSPECTORATUL JUDETEAN DE MILITIE..." scrisă cu pastă albastră pe 3 file de hîrtie albă, neliniată, model A.4.

C.N.S.A.S.
15 OCT 2007
DIRECŢIA ARHIVĂ CURENTĂ

ANALIZA COMPARATIVA DINTRE PIESA IN LITIGIU SI SCRIPTELE DE COMPARATIE EMANATE DE LA NUMITUL EVU EUGEN

Textul piesei în litigiu se remarcă printr-un scris cu dimensiunea relativă mijlocie, cu dimensiunea absolută dreptunghiular înaltă, cu depasantele superioare în general subînălţate, iar cele inferioare prelungite, cu raportul dintre majuscule şi minuscule de inferioritate, cu înălţime inconstantă (uneori gladiolată), cu distanţa dintre litere în cadrul cuvîntului normală, iar dintre cuvinte mărită.

Este un scris cu înclinaţie constantă dreapta, cu rînduri liniare orizontale, cu finale orientate progresiv, cu arcuire unghiulară şi semiunghiulară, natural, de evoluţie superioară, executat cu viteză mărită, cu apăsare normală, legat grupat, cu ovale închise, încadrat sinistromarginat sinuos, ordonat şi lizibil.

Caracteristicile grafice generale descrise mai sus le întîlnim în totalitate şi la scriptele de comparaţie emanate de la numitul EVU EUGEN.

In continuarea analizei vom descrie - comparativ - unele caracteristici grafice speciale ale unor litere atît din piesa în litigiu cît şi din scriptele de comparaţie.

Minuscula "a" se remarcă prin ovalul deschis superior cu atacul la ora 1 şi prin grama a doua subînălţată, tangentă superior la oval.

Fila nr.5

Auziți dumneavoastră: *„ovalul sinistrogir”…*, *„punctul de atac la ora 1o”*…Poetică mai e limba română! Semiotician genial anchetatorul …

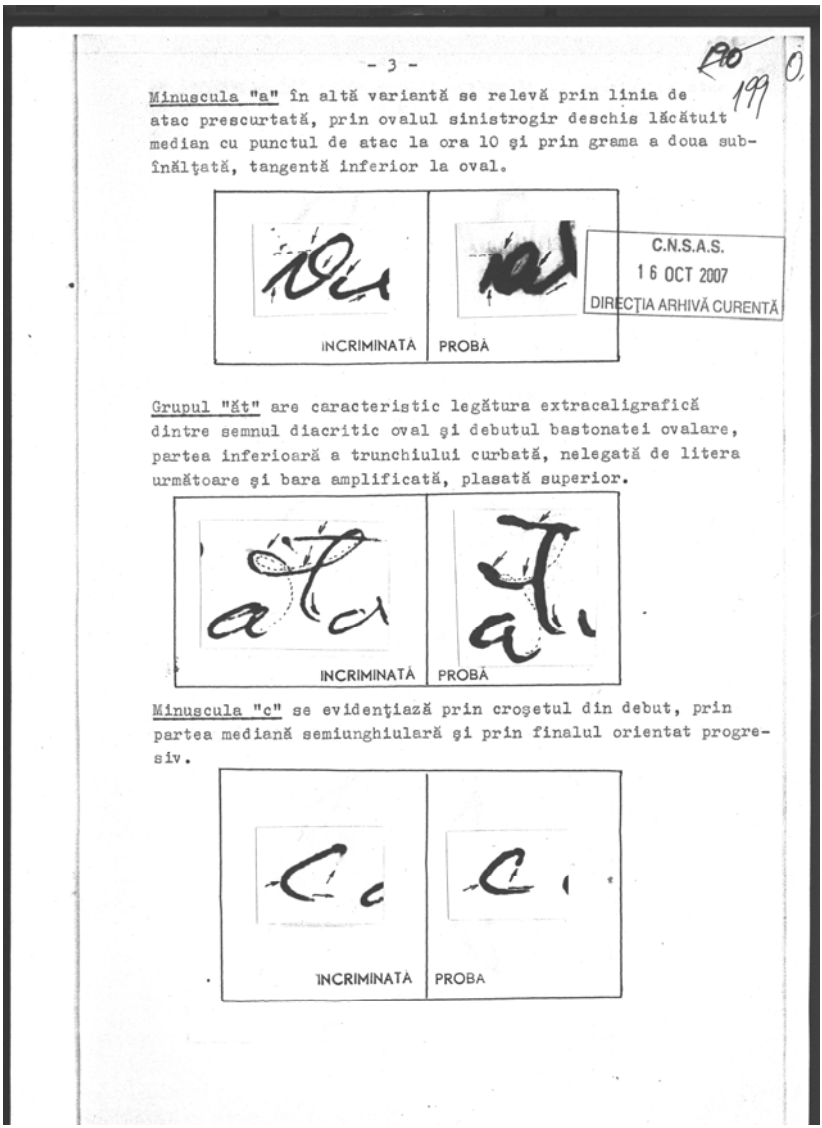

- 3 -

Minuscula "a" în altă variantă se relevă prin linia de atac prescurtată, prin ovalul sinistrogir deschis lăcătuit median cu punctul de atac la ora 10 şi prin grama a doua sub-înălţată, tangentă inferior la oval.

INCRIMINATA | PROBA

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECŢIA ARHIVĂ CURENTĂ

Grupul "ăt" are caracteristic legătura extracaligrafică dintre semnul diacritic oval şi debutul bastonatei ovalare, partea inferioară a trunchiului curbată, nelegată de litera următoare şi bara amplificată, plasată superior.

INCRIMINATĂ | PROBĂ

Minuscula "c" se evidenţiază prin croşetul din debut, prin partea mediană semiunghiulară şi prin finalul orientat progresiv.

INCRIMINATĂ | PROBA

Fila nr.6

…„ovalul dextrogir cu punctul de atac” … „Ţinta «cap de om»”... „linia de atac concavă” … Suntem în plin război subcortical…

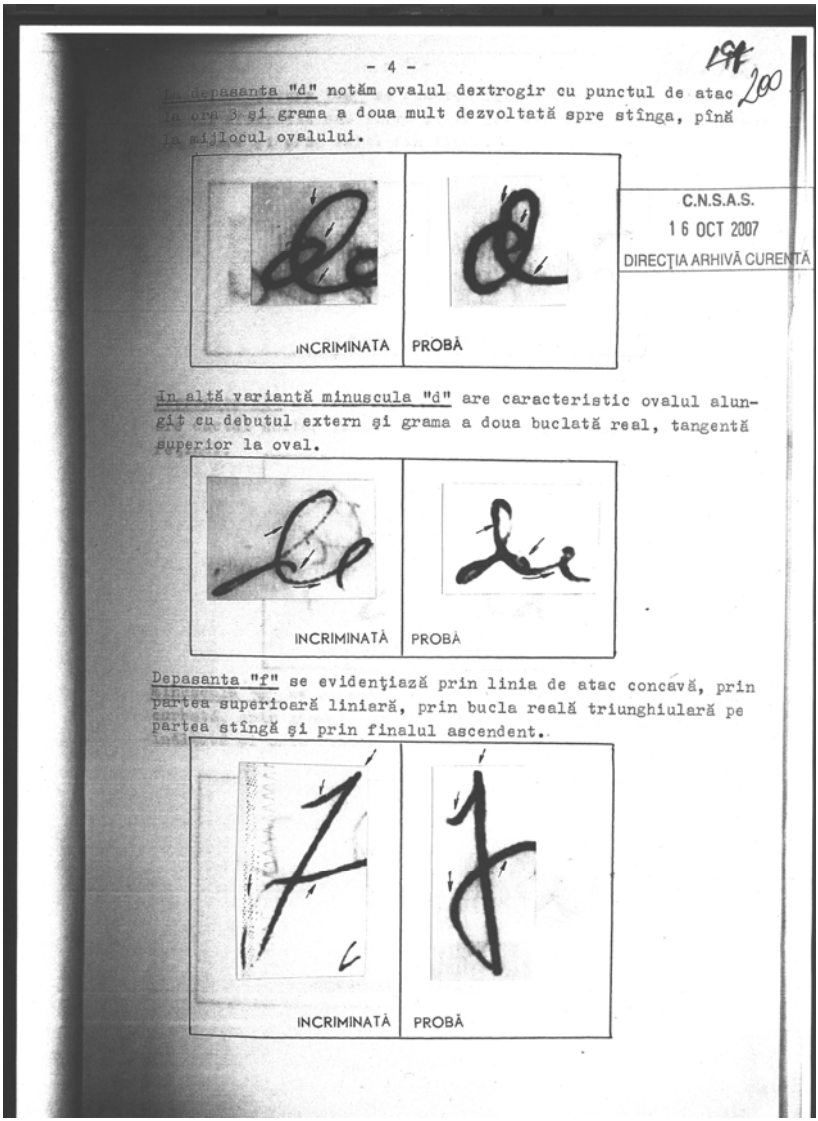

- 4 -

La depasanta "d" notăm ovalul dextrogir cu punctul de atac la ora 3 şi grama a doua mult dezvoltată spre stînga, pînă la mijlocul ovalului.

INCRIMINATA PROBĂ

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECŢIA ARHIVĂ CURENTĂ

In altă variantă minuscula "d" are caracteristic ovalul alungit cu debutul extern şi grama a doua buclată real, tangentă superior la oval.

INCRIMINATĂ PROBĂ

Depasanta "f" se evidenţiază prin linia de atac concavă, prin partea superioară liniară, prin bucla reală triunghiulară pe partea stîngă şi prin finalul ascendent.

INCRIMINATĂ PROBĂ

Fila nr.7

Curat-murdar criminologic- vizionaristic- scriptologist: *„dedublarea bastonatei”*… Scrisul lui Evu este unul *„gladiolat”* … Nimic mai superb metaforic, nu?…

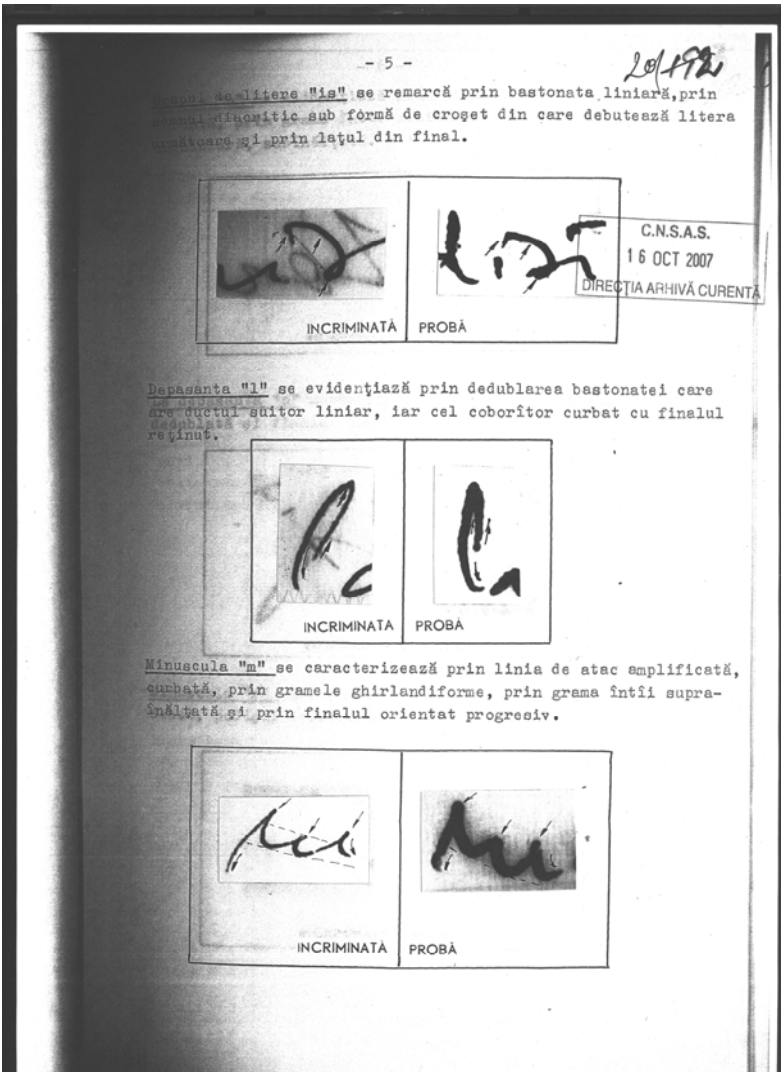

- 5 -

Grupul de litere "is" se remarcă prin bastonata liniară, prin semnul diacritic sub formă de croşet din care debutează litera următoare şi prin laţul din final.

INCRIMINATĂ | PROBĂ

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECŢIA ARHIVĂ CURENTĂ

Depasanta "l" se evidenţiază prin dedublarea bastonatei care are ductul suitor liniar, iar cel coborîtor curbat cu finalul reţinut.

INCRIMINATĂ | PROBĂ

Minuscula "m" se caracterizează prin linia de atac amplificată, curbată, prin gramele ghirlandiforme, prin grama întîi supra-înălţată şi prin finalul orientat progresiv.

INCRIMINATĂ | PROBĂ

Fila nr.8

…de unde poetul scria undeva: *„sufletul poetului înflorind succesiv în sus/ pe trestia vârstelor/ precum gladiola” ...*

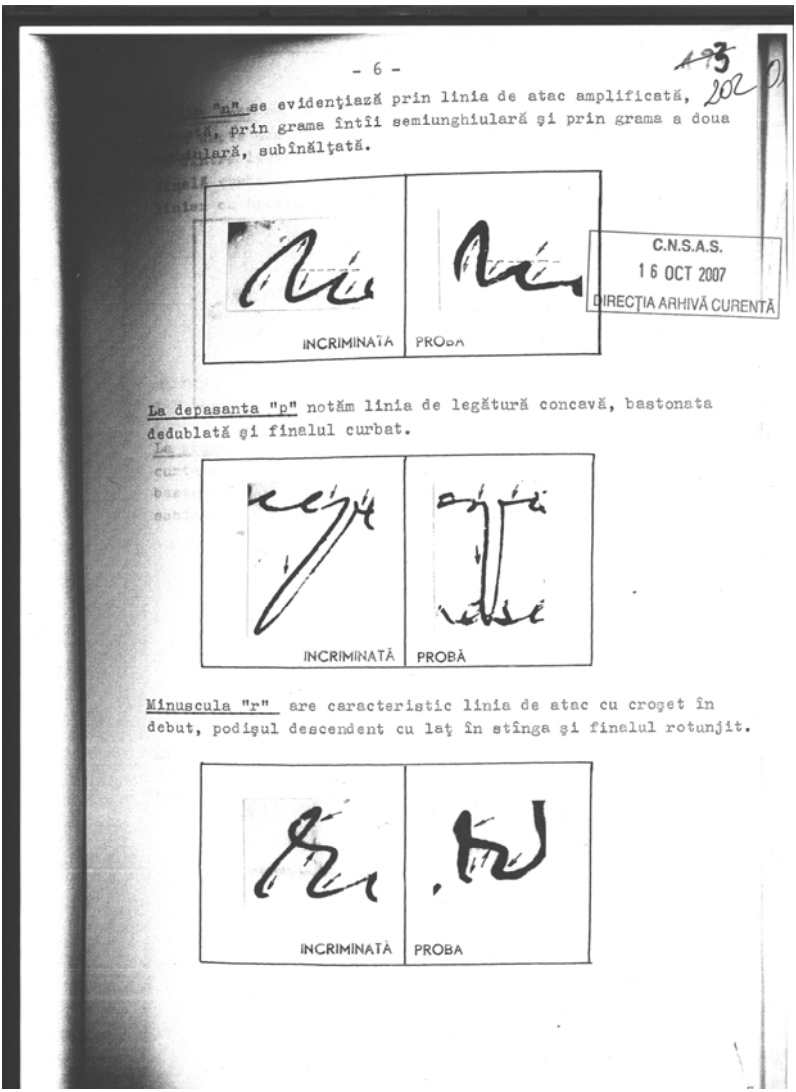

- 6 -

"n" se evidenţiază prin linia de atac amplificată, [illegible], prin grama întîi semiunghiulară şi prin grama a doua [illegible]ulară, subînălţată.

INCRIMINATA PROBA

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECŢIA ARHIVĂ CURENTĂ

La depasanta "p" notăm linia de legătură concavă, bastonata dedublată şi finalul curbat.

INCRIMINATĂ PROBĂ

Minuscula "r" are caracteristic linia de atac cu croşet în debut, podişul descendent cu laţ în stînga şi finalul rotunjit.

INCRIMINATĂ PROBA

Fila nr.9

…dar ambele texte de comparaţie sunt, de fapt, prefăcute… Una sub presiunea terorii frigului şi terorii omniprezente, alta sub presiunea lui tov. maior Haicu: *„-Ia stiloul meu… de ce îşi transpiră degetele? Ai ceva de ascuns? Recunoaşte, că tot noi te scăpăm”… „-Ai geniu, dar nu ai tactică”*

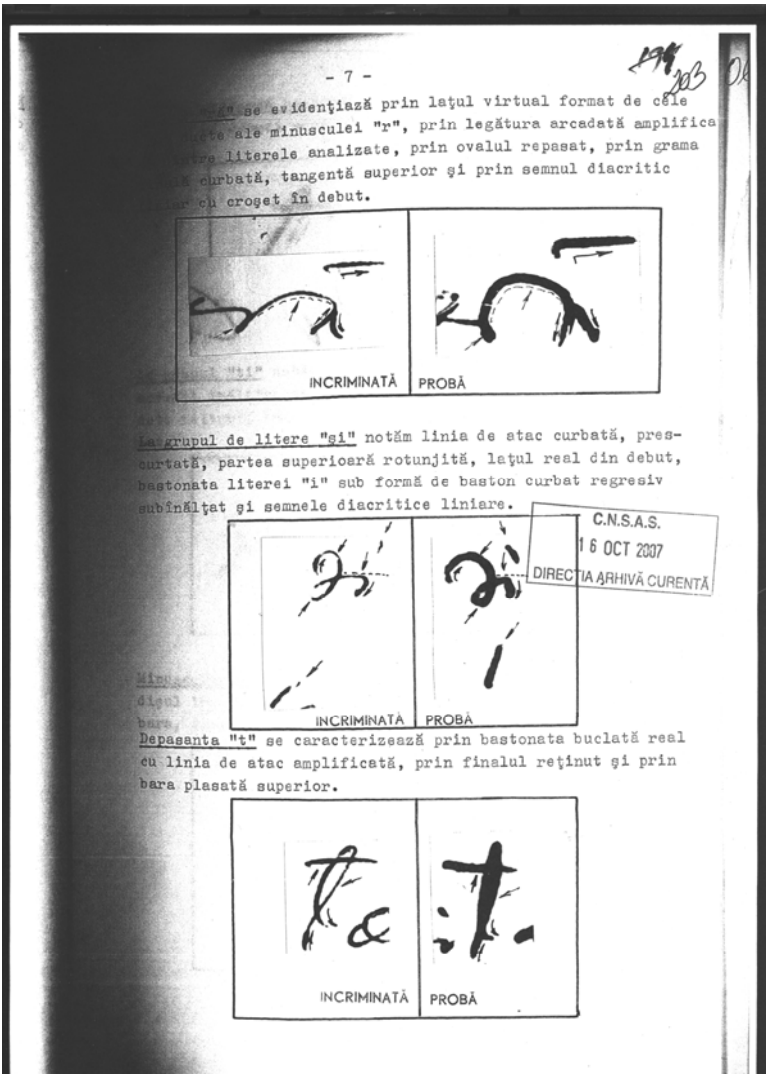

- 7 -

se evidenţiază prin laţul virtual format de cele
ale minusculei "r", prin legătura arcadată amplifica
literele analizate, prin ovalul repasat, prin grama
curbată, tangentă superior şi prin semnul diacritic
cu croşet în debut.

INCRIMINATĂ PROBĂ

La grupul de litere "şi" notăm linia de atac curbată, prescurtată, partea superioară rotunjită, laţul real din debut, bastonata literei "i" sub formă de baston curbat regresiv subînălţat şi semnele diacritice liniare.

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECŢIA ARHIVĂ CURENTĂ

INCRIMINATĂ PROBĂ

Depasanta "ţ" se caracterizează prin bastonata buclată real cu linia de atac amplificată, prin finalul reţinut şi prin bara plasată superior.

INCRIMINATĂ PROBĂ

Fila nr.10

…spectrala literă Tau – căldura laboratoarelor toarşei CODOI, şi prezenţa planului *„Zet Zet - în caz de ocupaţie temporară a teritoriului”... „Podişul superior convex”*… Suprarealismul grafo-experţilor versus realismul socialist ceauşist…

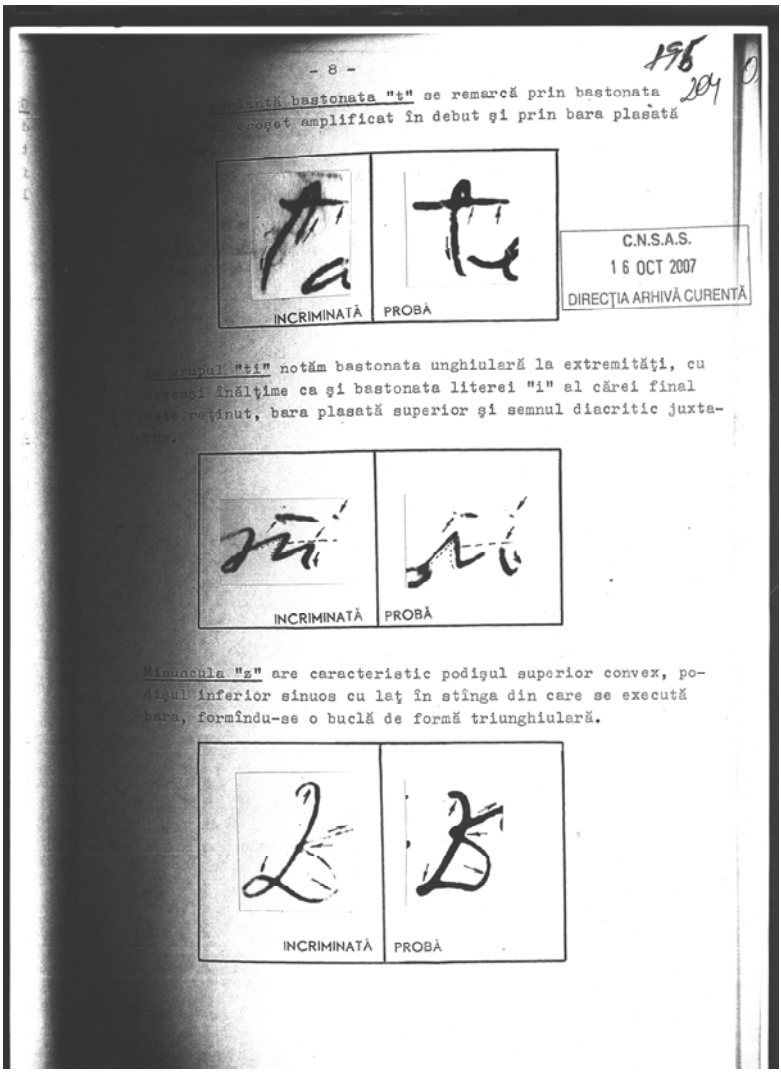

- 8 -

196
204

...ntă bastonata "ţ" se remarcă prin bastonata ...croşet amplificat în debut şi prin bara plasată

INCRIMINATĂ | PROBĂ

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECŢIA ARHIVĂ CURENTĂ

...grupul "ţi" notăm bastonata unghiulară la extremităţi, cu ...eeaşi înălţime ca şi bastonata literei "i" al cărei final ...ste reţinut, bara plasată superior şi semnul diacritic juxta- ...pus.

INCRIMINATĂ | PROBĂ

Minuscula "z" are caracteristic podişul superior convex, podişul inferior sinuos cu laţ în stînga din care se execută bara, formîndu-se o buclă de formă triunghiulară.

INCRIMINATĂ | PROBĂ

Fila nr.11

Concluzie expertiză penală: *„Să trăiţi vă raportăm că numitul Evu Eugen este autorul crimei de a scrie gladiolat scrisori duşmănoase şi agită spiritele muncitoarelor de la fabrica de încălţăminte… Piesa în litigiu îl incriminează. Ordonaţi: la arest, ori la casa de nebuni?”*

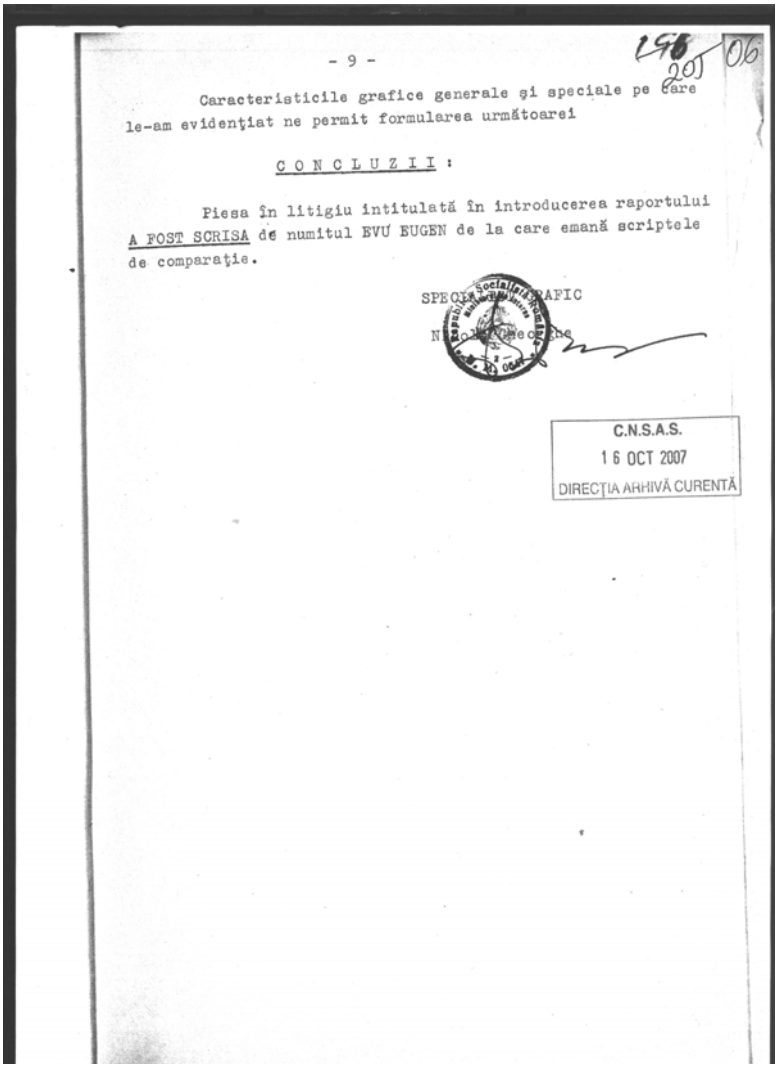

- 9 -

156 205 06

Caracteristicile grafice generale şi speciale pe care le-am evidenţiat ne permit formularea următoarei

C O N C L U Z I I :

Piesa în litigiu intitulată în introducerea raportului A FOST SCRISA de numitul EVU EUGEN de la care emană scriptele de comparaţie.

SPEC[illegible]RAFIC

N[illegible]

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECŢIA ARHIVĂ CURENTĂ

Fila nr.12

Primul dosar al poetului de pe strada poetului Panait Cerna. Urmează un bestsller de 460 pagini, patru volume Prima filă: un raport către securitatea Deva cu martorii: Gligor Haşa, Eugen Burza. Turnător: Viorel Faur, preşedinte la Casa Pionierilor. Erau de faţă Blandiana şi Beniuc (vezi dosarul).

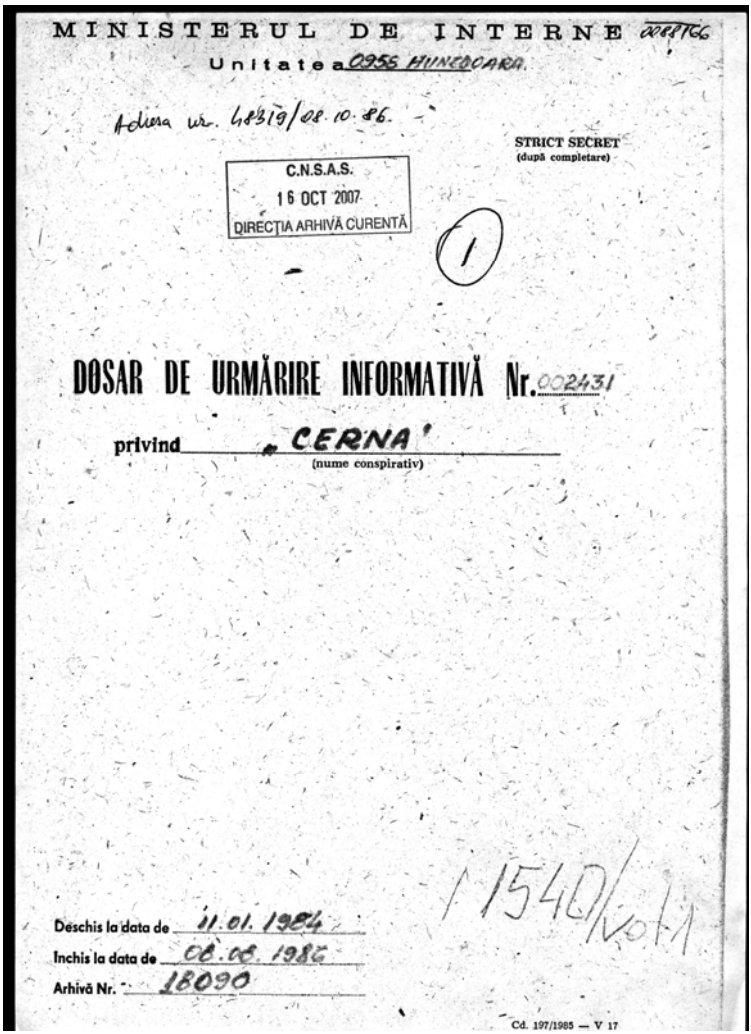

MINISTERUL DE INTERNE DGPTCC

Unitatea 0955 HUNEDOARA

Adresa nr. 48319/08.10.86.

STRICT SECRET
(după completare)

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECŢIA ARHIVĂ CURENTĂ

1

DOSAR DE URMĂRIRE INFORMATIVĂ Nr. 002431

privind „CERNA"
(nume conspirativ)

1540/Vol.1

Deschis la data de 11.01.1984
Închis la data de 08.08.1985
Arhivă Nr. 18090

Cd. 197/1985 — V 17

Fila nr.13

...să începem cu tatăl poetului, pastorul penticostal raional Evu Gheorghe, veteran de război, urmărit încă din anii 55…

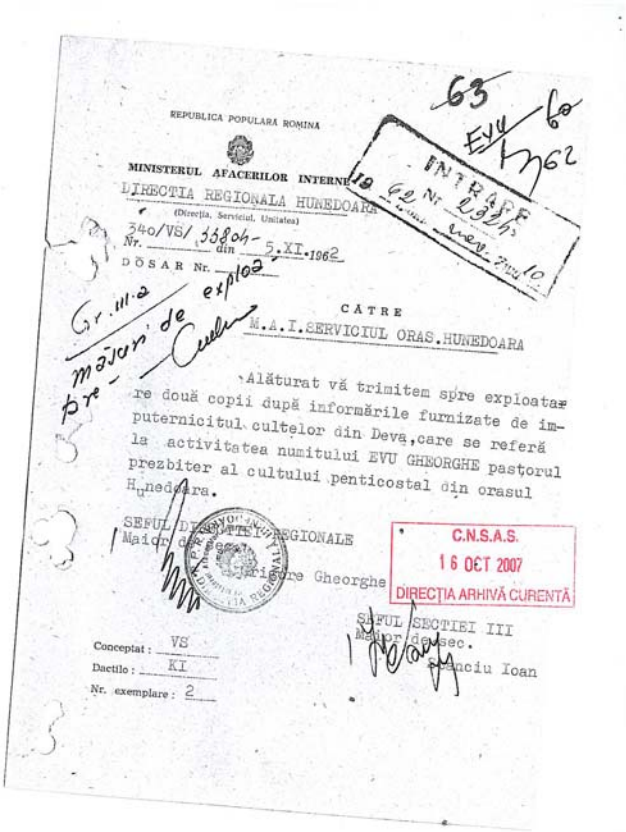

REPUBLICA POPULARĂ ROMÎNĂ

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

DIRECȚIA REGIONALĂ HUNEDOARA

(Direcția, Serviciul, Unitatea)

Nr. 340/VS/ 35804 din 5.XI.1962

DOSAR Nr. 102

CĂTRE

M.A.I.SERVICIUL ORAS.HUNEDOARA

Alăturat vă trimitem spre exploatare două copii după informările furnizate de împuternicitul cultelor din Deva,care se referă la activitatea numitului EVU GHEORGHE pastorul prezbiter al cultului penticostal din orasul Hunedoara.

SEFUL DIRECȚIEI REGIONALE

Maior de Securitate

Gheorghe

SEFUL SECȚIEI III

Mr.de sec.

Ioan

Concepțat : VS

Dactilo : KI

Nr. exemplare : 2

INTRARE Nr. 03815

C.N.S.A.S.

16 OCT 2007

DIRECȚIA ARHIVĂ CURENTĂ

Fila nr.14

Tov Haicu primeşte ordin să îl urmărească informativ pe tatăl poetului, deoarece aşchia nu sare departe de gard… O familie de rebeli…

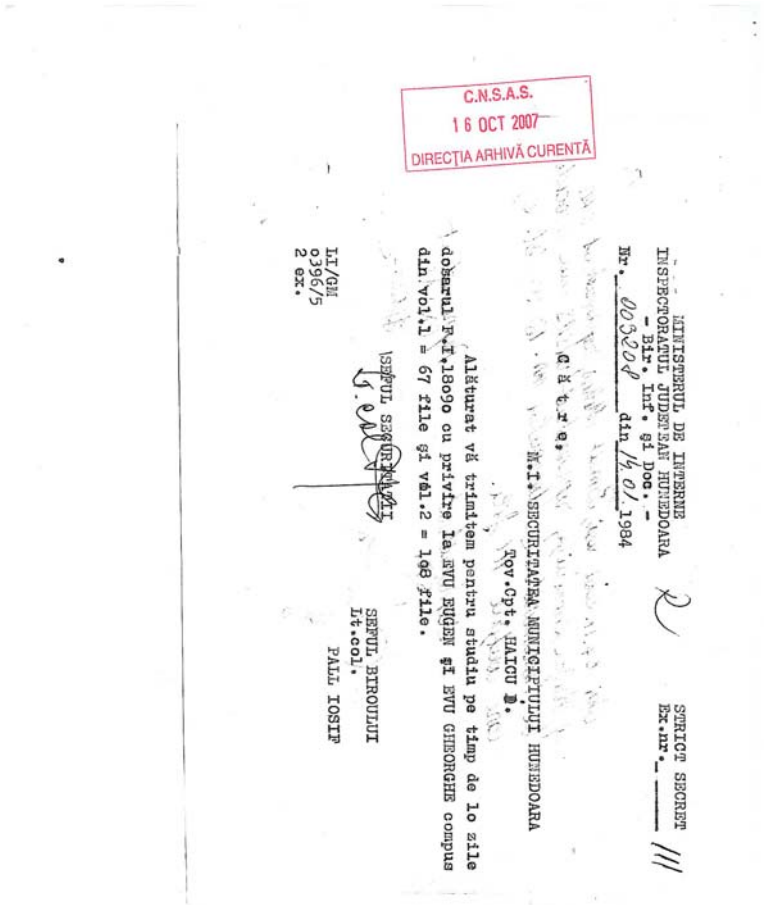

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECŢIA ARHIVĂ CURENTĂ

MINISTERUL DE INTERNE
INSPECTORATUL JUDEŢEAN HUNEDOARA
- Bir. Inf. şi Dos. -
Nr. 003209 din 14.07.1984

SECRET STRICT SECRET
Ex.nr._____

C ă t r e,

M.I. SECURITATEA MUNICIPIULUI HUNEDOARA

Tov.Cpt. HAICU D.

Alăturat vă trimitem pentru studiu pe timp de 10 zile dosarul P.I.18090 cu privire la EVU EUGEN şi EVU GHEORGHE compus din vol.1 = 67 file şi vol.2 = 108 file.

SEFUL SERVICIULUI
I.Pall

SEFUL BIROULUI
Lt.col.
PALL IOSIF

LI/GM
0396/5
2 ex.

Fila nr.15

Notă informativă sursa *„Ionescu Ioan”* către Lt major Budriș, infiltrând biserica cu turnători brusc - pocăiți..

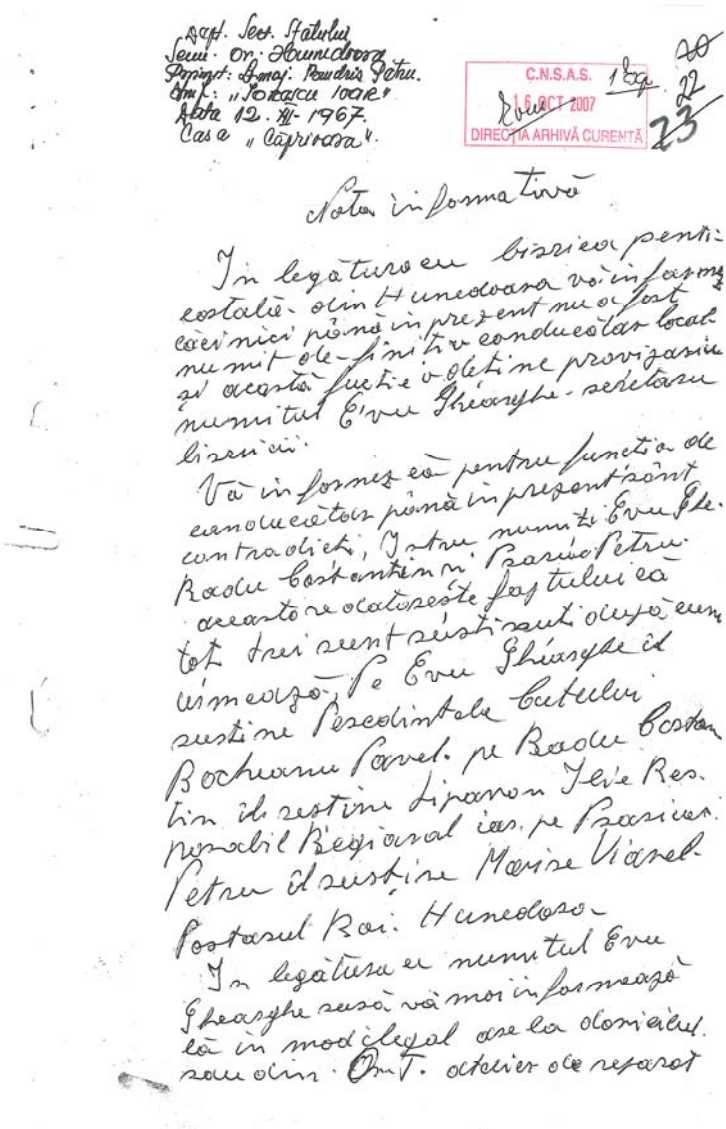

Agnt. Sec. Statului
Semn. Or. Hunedoara
Primit: Lmaj. Budriș Petru.
Num: „Ionescu Ioan”
Data 12. XI. 1967.
Casa „Căprioara”.

C.N.S.A.S. Dosar
1 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENTĂ

Nota informativă

În legătură cu biserica penti-
costală din Hunedoara vă informez
că până în prezent nu s-a fost
nimic de-a face cu conducerea locală
și această lucrare o deține provizoriu
numitul Ene Gheorghe - secretarul
bisericii.

Vă informez că pentru funcția de
conducători până în prezent sînt
contradicții, fiind numiți Ene Ghe.
Radu Constantin, Bazin Petru
aceasta nu odată este fapt tului ca
toți trei sînt răuși sau oricare
dintre ei Ene Gheorghe îl
urmează pe Ene Gheorghe îl
susține Pescovintele Cuțelar
Bochiana Pavel. pe Radu Costan
tin îl susține Lipanov Tele Res.
penabil Regional cas. pe Bazin
Petru îl susține Marise Viorel.
Postașul Rai. Hunedoara

În legătura cu numitul Ene
Gheorghe vă mai informez
că în mod ilegal are la domiciliul
său din str. octavian ce reparat

Fila nr.16

Evu Gheorghe *...are atelier de reparat ceasuri, ţine predici şi face botezuri în jurul Hunedoarei…*

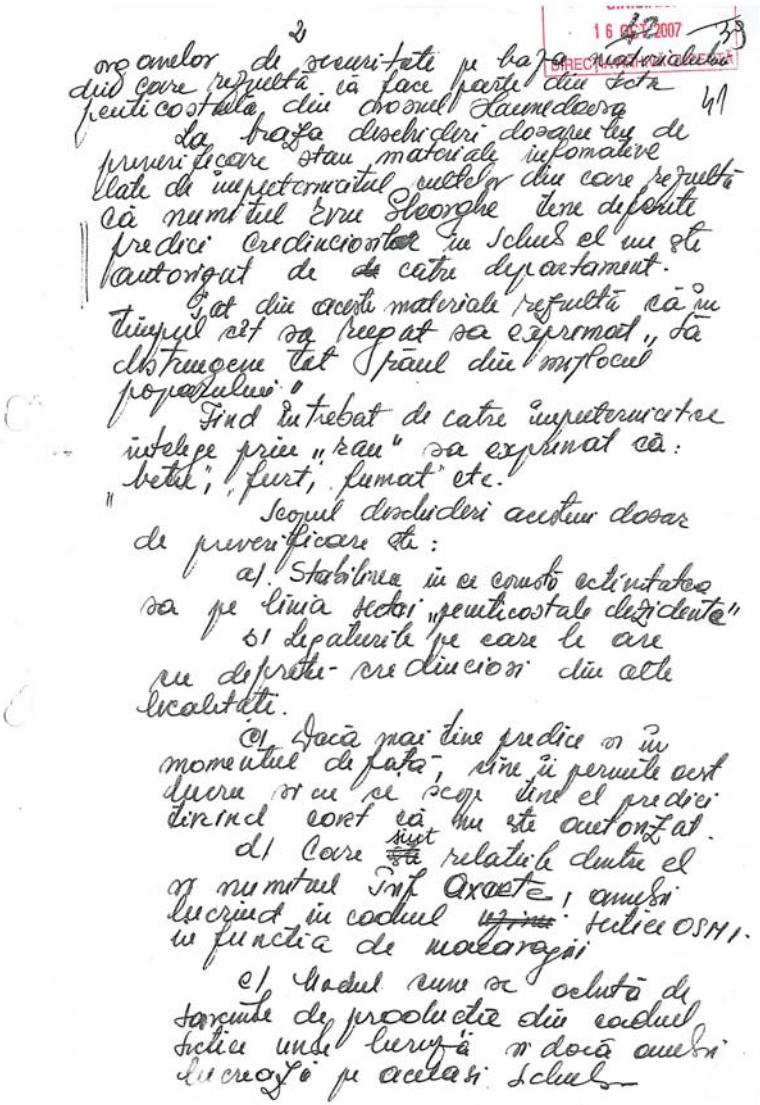

Fila nr.17

„…fiind şef de grupă sindicală şi macaragiu îşi onorează sarcinile de serviciu…” Literalmente *„materiale furnizate de* ***agentul „Rudeanu Anton”,*** preot ortodox hunedorean, despre *„elementul care ţine f. mult la secta sa”* (Ulterior secta a devenit cult chiar agreat de ceauşism, n)…

Aşa s-au pus bazele *„clanului de baroni ruteni”* de după 1989 ?

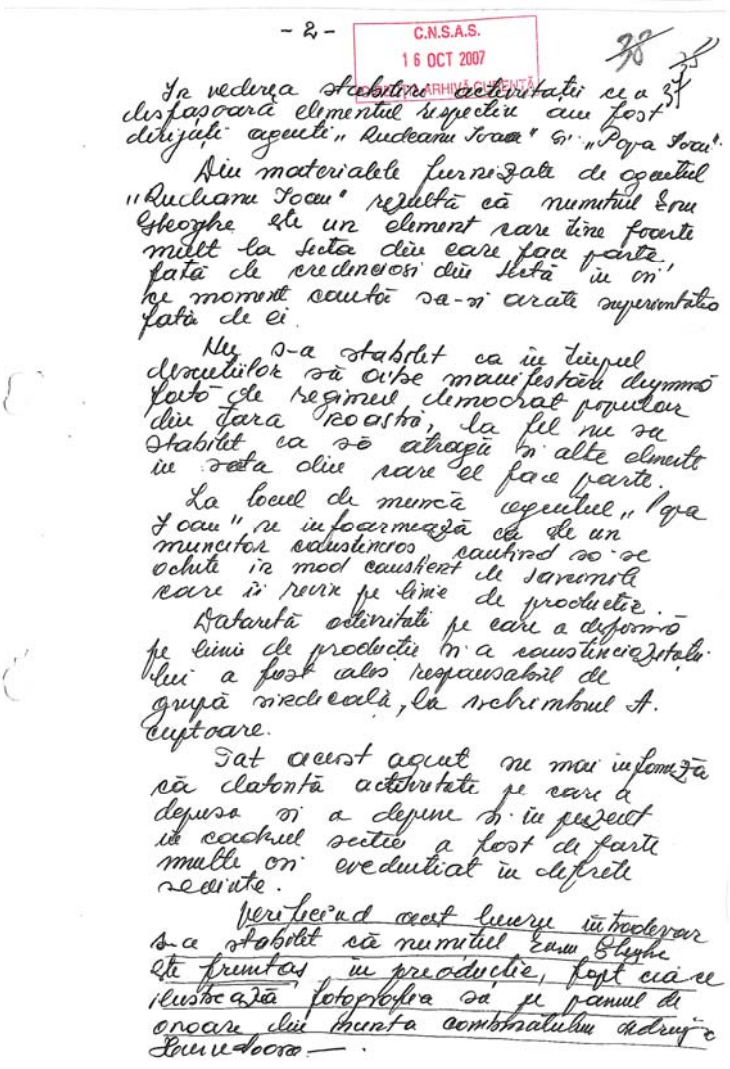

– 2 –

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
ARHIVA OLTENIA

În vederea stabilirii activităţii ce a desfăşurat elementul respectiv au fost folosiţi agenţii „Rudeanu Ioan” şi „Popa Ioan”.

Din materialele furnizate de agentul „Rudeanu Ioan” reiese că numitul Erou Gheorghe este un element care ţine foarte mult la secta din care face parte, faţă de credincioşi din secta în cadrul căreia a desfăşurat activitatea faţă de ei.

Mai s-a stabilit ca în timpul desfăşurării să dea manifestări duşmănoase faţă de regimul democrat popular din ţara noastră, la fel nu s-a stabilit ca să atragă în alte elemente în secta din care el face parte.

La locul de muncă agentul „Popa Ioan” ne informează că este un muncitor conştiincios, cauzând să se oprească în mod conştient de sarcinile care îi revin pe linie de producţie.

Datorită activităţii pe care a depus-o pe linie de producţie în a conştiinciozităţii lui a fost ales responsabil de grupă sindicală, la schimbul A. Cuptoare.

Tot acest agent ne mai informează că datorită activităţii pe care a depus-o şi a depune în prezent în cadrul sectei a fost de foarte multe ori evidenţiat în diferite rânduri.

Verificând acest lucru în mod real s-a stabilit că numitul Erou Gheorghe este frunaş în producţie, fapt ce ilustrează fotografia să pe panoul de onoare din hunta combinatului Hunedoara —.

Fila nr.18

„...agenţii Rudeanu Ioan , recent infiltrat în sectă”...(?), Alic Ioan şi Blăgău Ilie să fie dirijaţi pe lângă acest element”... Înger veghetor: cpt.Motorga Ghe… Ordin: Budriş Petru, Domnul să îl ierte!

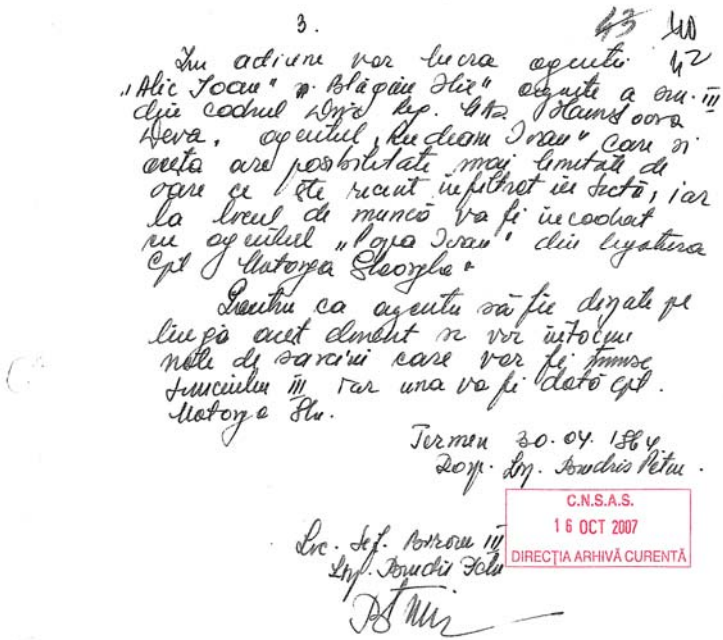

3.

Cu aceasta vor lucra agentii „Alic Ioan" şi „Blăgău Ilie" cărora li se va da în primire dosarul Dinţă Ion. Cât timp va fi vorba, agentul „Rudeanu Ioan" care în această are posibilitate mai limitată de care ca fiind recent infiltrat în sectă, iar la locul de muncă va fi încadrat ca agentul „Popa Ioan" din legătura Cpt Motorga Gheorghe.

Pentru ca agentii să fie dirijaţi pe linia pe acest element ne vor întocmi note de sarcini care vor fi înmânate fiecăruia în rar una va fi dată Cpt. Motorga Ghe.

Termen 30.04.1986

Dosp. Lt. Budriş Petru.

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECŢIA ARHIVĂ CURENTĂ

Luc. Şef. Birou III
Lt. Budriş Petru

Fila nr.19

…Custodia trece la tov cpt. IOVAN: ţinta *„cap de om”* – poetul Eugen Evu care spune bancuri despre frigul şi foamea românilor. Turnaci, agentul *„Doru Emil”*- alias şeful de cadre Ţurcaş, IGCL Deva, unde poetul era salariat; Anno Pomini: 1971; şef comando: maior LUPEA GHE din… Deva…

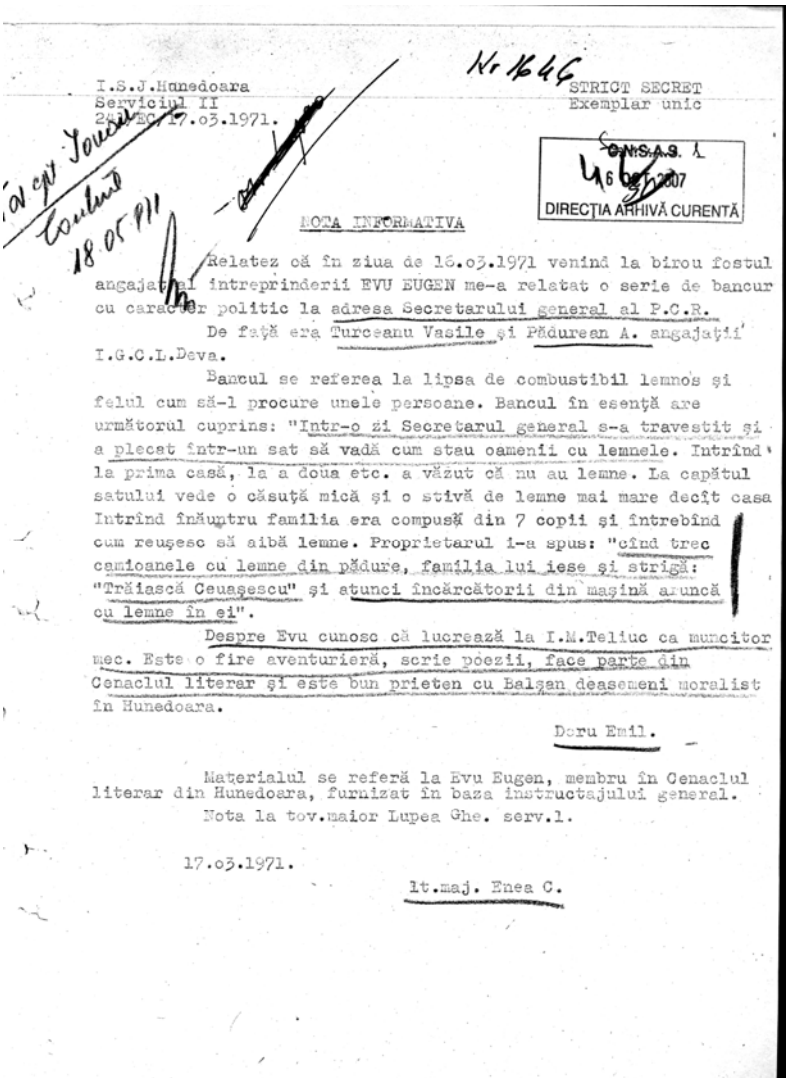

Nr.1646

I.S.J.Hunedoara
Serviciul II
2[illegible]/EC/17.03.1971.

STRICT SECRET
Exemplar unic

C.N.S.A.S.
46 Dec 2007
DIRECŢIA ARHIVĂ CURENTĂ

NOTA INFORMATIVA

Relatez că în ziua de 16.03.1971 venind la birou fostul angajatul întreprinderii EVU EUGEN me-a relatat o serie de bancur cu caracter politic la adresa Secretarului general al P.C.R.

De faţă era Turceanu Vasile şi Pădurean A. angajaţii I.G.C.L.Deva.

Bancul se referea la lipsa de combustibil lemnos şi felul cum să-l procure unele persoane. Bancul în esenţă are următorul cuprins: "Intr-o zi Secretarul general s-a travestit şi a plecat într-un sat să vadă cum stau oamenii cu lemnele. Intrînd la prima casă, la a doua etc. a văzut că nu au lemne. La capătul satului vede o căsuţă mică şi o stivă de lemne mai mare decît casa Intrînd înăuntru familia era compusă din 7 copii şi întrebînd cum reuşesc să aibă lemne. Proprietarul i-a spus: "cînd trec camioanele cu lemne din pădure, familia lui iese şi strigă: "Trăiască Ceuaşescu" şi atunci încărcătorii din maşină aruncă cu lemne în ei".

Despre Evu cunosc că lucrează la I.M.Teliuc ca muncitor mec. Este o fire aventurieră, scrie poezii, face parte din Cenaclul literar şi este bun prieten cu Balşan deasemeni moralist în Hunedoara.

Doru Emil.

Materialul se referă la Evu Eugen, membru în Cenaclul literar din Hunedoara, furnizat în baza instructajului general.

Nota la tov.maior Lupea Ghe. serv.1.

17.03.1971.

lt.maj. Enea C.

Fila nr.20

Raport către cpt Iovan: scrisoare interceptată între Evu şi student Tiberiu Mariş - coleg de cenaclu cu Macovei, Chirica, Niţă, Danb. *„Ce-i frământă ăe poeţii ăştia din Deva şi Hunedoara? ”* (Constantinescu, I.Lupulescu, Martinovici, Balşan, Nicuţă Tănase …ş.a.)

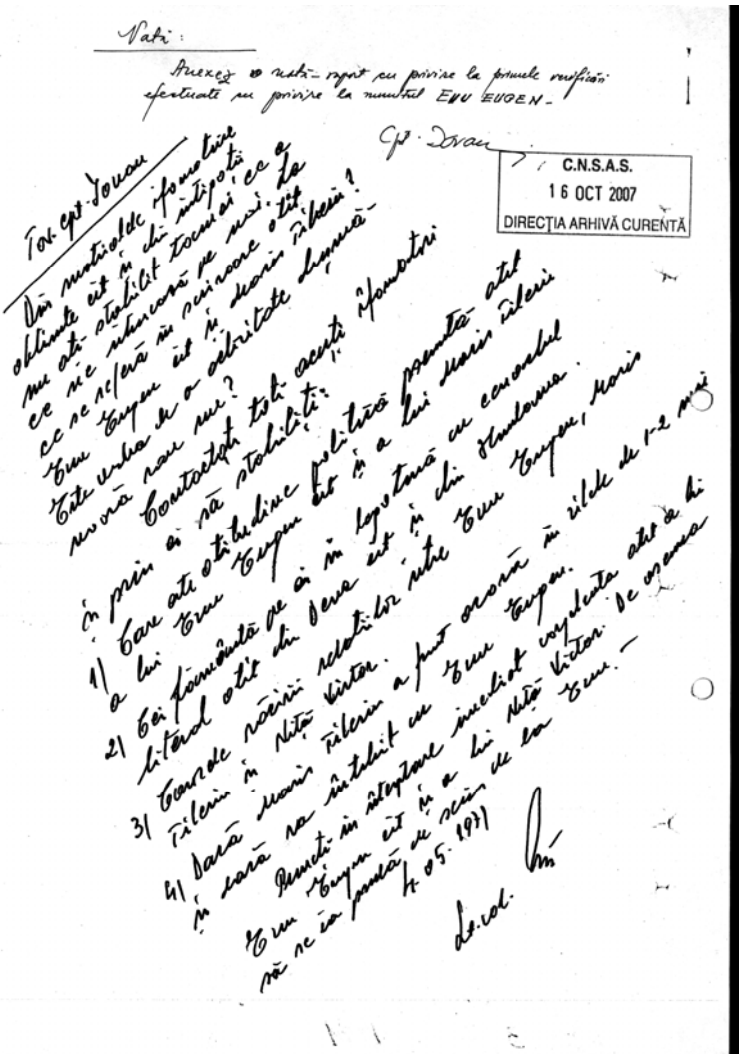

Fila nr.21

Cpt Haicu dă raport despre revolta lui Evu la un simpozion din Timişoara *„Scriitorii şi patria”*. Evu a citit o poezie cu şopîrle… Martori la masă: V.Bârgău, Cornel Popescu, Doina Uricariu, D.R. Popescu ş.a.

Este sesizat şi partidul judeţean, toarşa Mitrofan… Evu şi Bîrgău vor să intre la Academia Ştefan Gheorghiu, dar au bube-n cap, unul dosarul tatălui şi al său, celălalt chestii cu exmatricularea dintr-o şcoală militară… Ambii respinşi… Comisie: Mireşteanu, A.Sîrbu, Clemende C-tin, Radu Ciobanu, prof univ. Al Brad. Evu protestează citind un poem „Umbra dosarului”… Consecinţe, marginalizare şi chemare la ordine cu ameninţări… Remember, dragi colegi scriitori din Deva? Bravo, tov Haicu!(mie)…

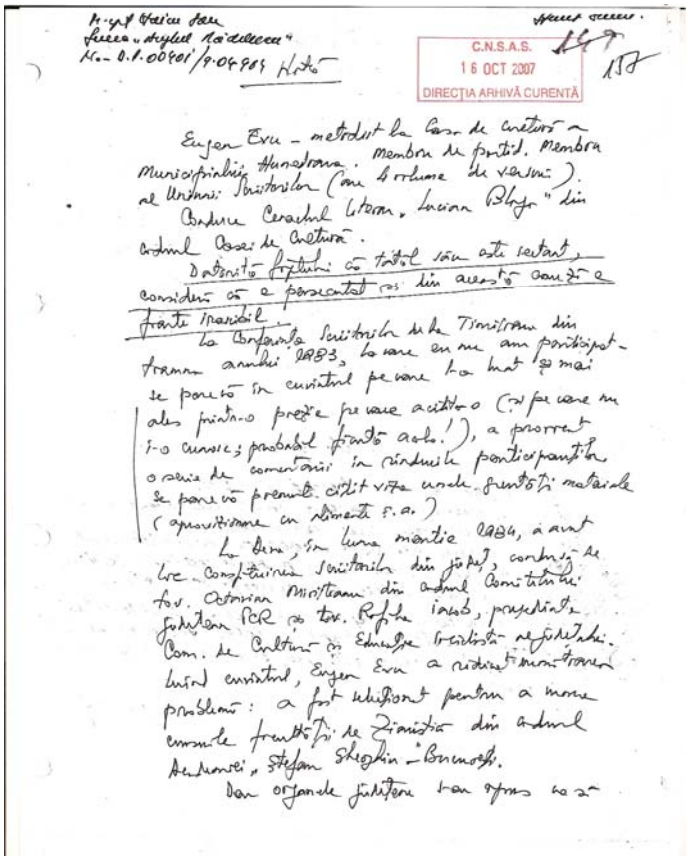

Fila nr.22

Mostră din multele : nota informativă *„A.Plopianu”* alias prof Aurelian Sîrbu, instructor la Centrul de îndrumare Deva. Locaţia agenturii: Casa Decebal Deva, adică Liceul Decebal. Şef: mr. Sălişteanu, Secu’judeţ Deva…

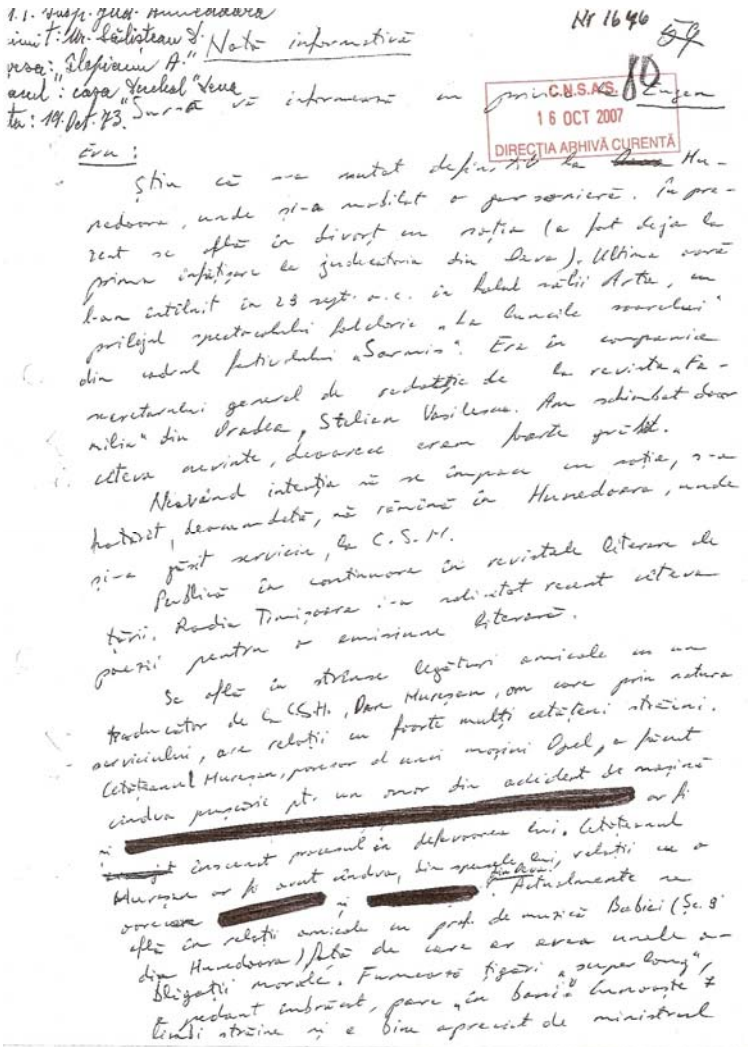

1.1. Supr. gen. numerotare
Nr 16446
emit: Mr. Sălişteanu D. Nota informativă
prez: Plopianu A.
anul: casa Decebal Deva
ta: 19. Oct. 73. Sus-a se informează cu privire la Eugen

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECŢIA ARHIVĂ CURENTĂ

Ieri:

Ştia că a mutat definitiv la Hunedoara, unde şi-a mobilat o garsonieră. În prezent se află în divorţ cu soţia (a fost deja la prima înfăţişare la judecătoria din Deva). Ultima oară l-am întâlnit în 23 sept. a.c. în holul mării Arte, cu prilejul spectacolului folcloric „La hanele soarelui” din cadrul festivalului „Sarmis”. Era în compania secretarului general de redacţie de la revista „Familia” din Oradea, Stelian Vasilescu. Am schimbat doar câteva cuvinte, deoarece eram foarte grăbiţi.

Neavând intenţia să se împace cu soţia, s-a hotărât, deocamdată, să rămână în Hunedoara, unde şi-a găsit serviciu, la C.S.M.

Publică în continuare în revistele literare ale ţării. Radio Timişoara i-a radiodifuzat recent câteva poezii pentru o emisiune literară.

Se află în strânse legături amicale cu un traducător de la CSth., Dan Murăşan, om care prin natura serviciului, are relaţii cu foarte mulţi cetăţeni străini. Cetăţeanul Murăşan, posesor al unei maşini Opel, a pierdut cândva paşaportul pt. un timp din accident de maşină [redacted] or fi [redacted] cunoscut procesul în desfăşurarea lui. Cetăţeanul Murăşan or fi având, din spusele lui, relaţii cu o oarecare [redacted] şi [redacted]. Fiind mai [redacted] se află în relaţii amicale cu prof. de muzică Babici (Şc. 8 din Hunedoara) fată de care era unul din admiratorii mordaţi. Femeia figurează „super bony”, fiind pedant îmbrăcat, pare „cu bani” cunoaşte ţ limbi străine şi e bine apreciată de ministrul

Fila nr.23

Lucrat pentru manifestări dușmănoase regimului… Semnat Al. Plopianu,, indicaţii Sălişteanu, anno pomini 1974, Deva …

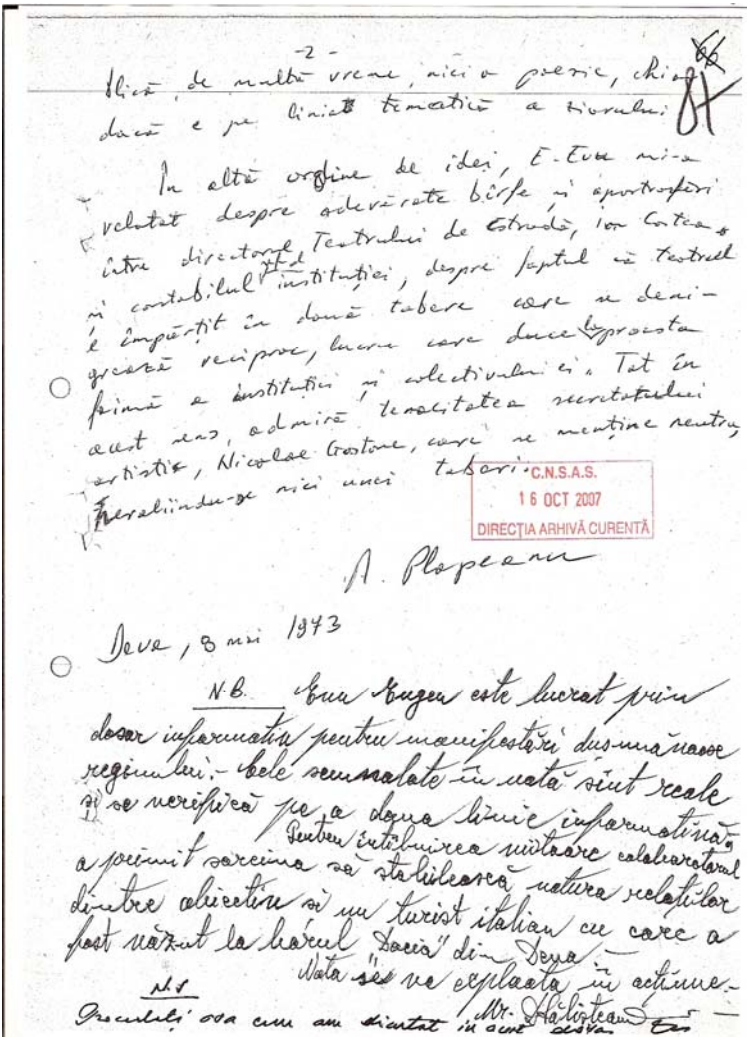

-2-

Iată de multă vreme, nici o poezie, chiar dacă e pe linia tematică a timpului

În altă ordine de idei, t-ai mai relatat despre adevăratele bârfe și aprecieri între directorul Teatrului de Estradă, Ion Cotea și contabilul șef al instituției, despre faptul că teatrul e împărțit în două tabere care se denigrează reciproc, lucru care dăunează prestației de ansamblu a instituției și colectivului ei. Tot în acest sens, admirată tenacitatea secretarului artistic, Nicolae Gostone, care se menține neutru, neaderându-se nici unei tabere.

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENTĂ

A. Plopeanu

Deva, 8 mai 1973

N.B. Acest dosar este lucrat prin care informatorii pentru manifestări dușmănoase regimului. Cele semnalate în nota sînt reale și se verifică pe a doua linie informativă. Pentru întărirea muncii colaboratorul a primit sarcina să stabilească natura relațiilor dintre elicotiere și un turist italian cu care a fost văzut la barul "Dacia" din Deva. Nota sus va explicată în ședința

N.B. Precizăm că cu am discutat în acest dosar cu tov. Sălișteanu

Fila nr.24

…Anno pomini 1973… Evu l-a criticat la Casa pionierilor, în prezenţa Blandianei, a instructorului pionieresc Haşa, a lui Burza şi a tov. Faur, pe Ceauşescu, poreclindu-l *„voievod”* că nu s-a dus la Ţebea din frică de unguri… Informează, vigilent, tov. Faur, viitor secretar pcr în Valea Jiului…

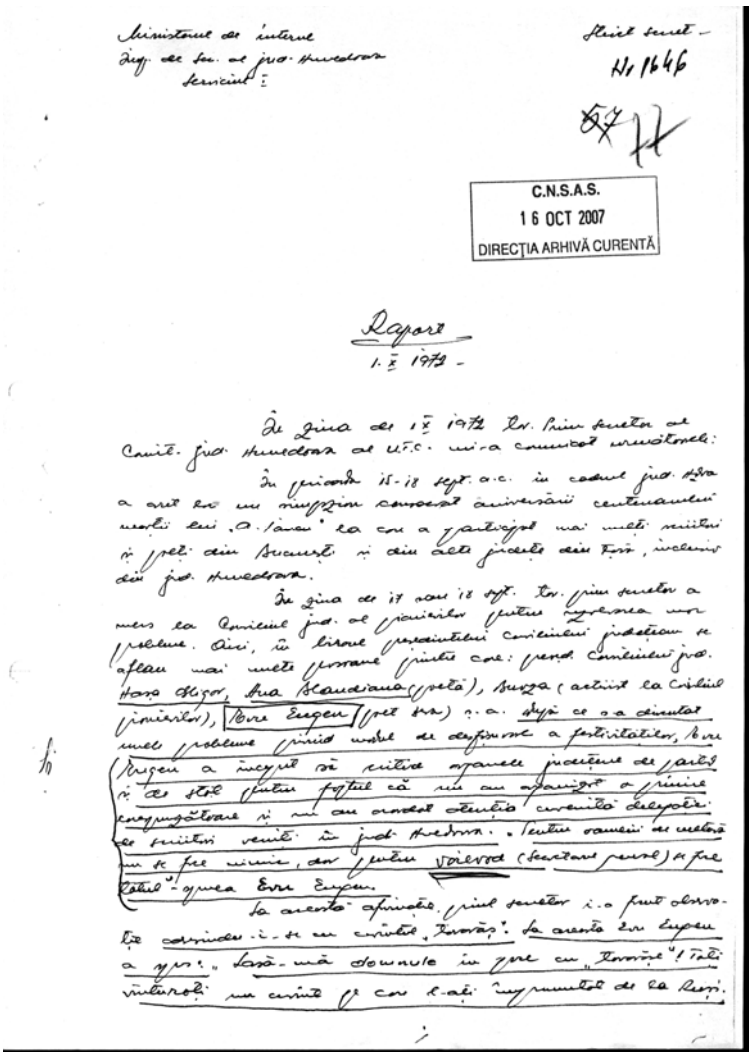

Ministerul de Interne
Dep. de Sec. al jud. Hunedoara
Serviciul I

Strict secret -
Nr. 1646

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECŢIA ARHIVĂ CURENTĂ

Raport
1. IX 1972 -

La data de 1 IX 1972 tov. Prim secretar al Comit. jud. Hunedoara al U.T.C. mi-a comunicat următoarele:

În perioada 15-18 sept. a.c. în comuna jud. Hăţeg a avut loc un simpozion consacrat aniversării centenarului morţii lui „O. Iancu” la care a participat mai mulţi scriitori şi poeţi din Bucureşti şi din alte judeţe din ţară, inclusiv din jud. Hunedoara.

În ziua de 17 sau 18 sept. tov. prim secretar a mers la Comitetul jud. al pionierilor pentru rezolvarea unor probleme. Aici, în biroul preşedintelui Comitetului judeţean se aflau mai multe persoane printre care: preşed. Comitetului jud. Haşa Grigor, tov. Blandiana (poetă), Burza (activist la Cabinetul pionierilor), Bere Eugen (poet tînăr) ş.a. După ce s-a discutat mai multe probleme privind modul de desfăşurare a festivităţilor, Bere Eugen a început să critice organele judeţene de partid şi de stat pentru faptul că nu au sprijinit o serie de manifestări cu caracter patriotic organizate şi nu au acordat atenţia cuvenită delegaţiei de scriitori veniţi în jud. Hunedoara. „Scriitorii români se uită în jur ca proştii, dar pentru voievod (secretarul general) n-are habar” - spunea Bere Eugen.

La această afirmaţie, prim secretar i-a fost adresată următoarea observaţie: „Să ne ferim de cuvîntul „voievod”. La această tov. Eugen a spus: „Lasă-mă domnule în pace cu ferirea”! Tăi înţelegi ce vrea să zică împrumutat de la Ruşi.

Fila nr.25

Bis: Haicu conchide *...Evu se crede persecutat deoarece tatăl său este credincios ...neortodox... Evu s-a manifestat dușmănos la Timișoara ...*

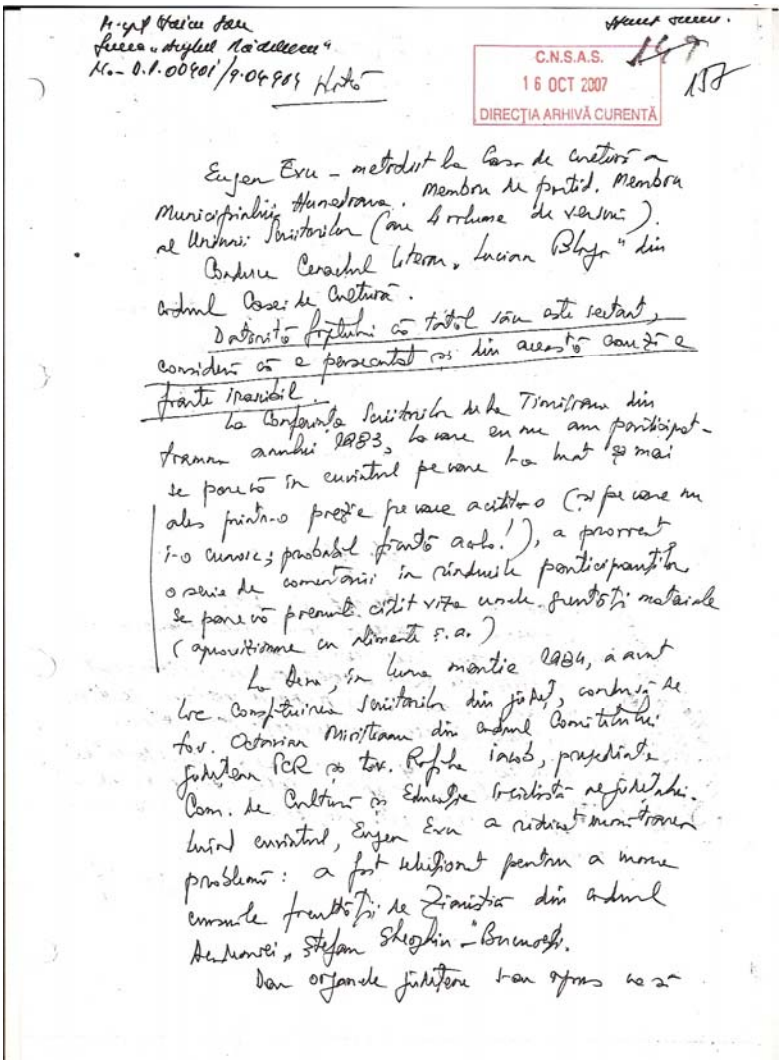

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENTĂ

Eugen Evu - metodist la Casa de Cultură a Municipiului Hunedoara. Membru de partid. Membru al Uniunii Scriitorilor (cu 6 volume de versuri). Redactor Cenaclul literar „Lucian Blaga" din cadrul Casei de Cultură.

Datorită faptului că tatăl său este preot, consideră că e persecutat și din această cauză e frate bun cu Dumnezeu.

La Conferința Scriitorilor de la Timișoara din toamna anului 1983, la care eu nu am participat - se pomenește în cuvântul pe care l-a luat și mai ales printr-o proză pe care acesta o (nu pe care nu i-o cunosc; probabil face aceea!), a prezentat o serie de comentarii în rândurile participanților se pomenește premiul Cartea vieții unde fiecare materiale (apariții în ziare f. a.)

La Deva, în luna martie 1984, a avut loc Conferința scriitorilor din județ, condusă de tov. Octavian Mioșteanu din cadrul Comitetului Județean PCR și tov. Rafila Iacob, președinta Com. de Cultură și Educație Socialistă a Județului. Între cuvântul, Eugen Evu a ridicat mai multe probleme: a fost ulițiant pentru a mone cenaclu frontului de Ziaristă din cadrul Academiei „Ștefan Gheghin - Bucureș.

Dar organele județene [illegible]

Fila nr.26

Fragment din scrisoare sustrasă de Galiceanu la poştă şi retrimisă… Evu scrie despre muncitoarele fabrciii Corvin – unde soţia sa Maria lucrează, fiind şi ea urmărită, deoarece ele erau trimise acasă şi neplătite, dar organele raportau noi succese în muncă şi etcetera. Personalul TESA chiuleşte, se încalcă dreptul la muncă, e foame şi frig în oraş. Scrisoarea era adresată ziarului MUNCA …

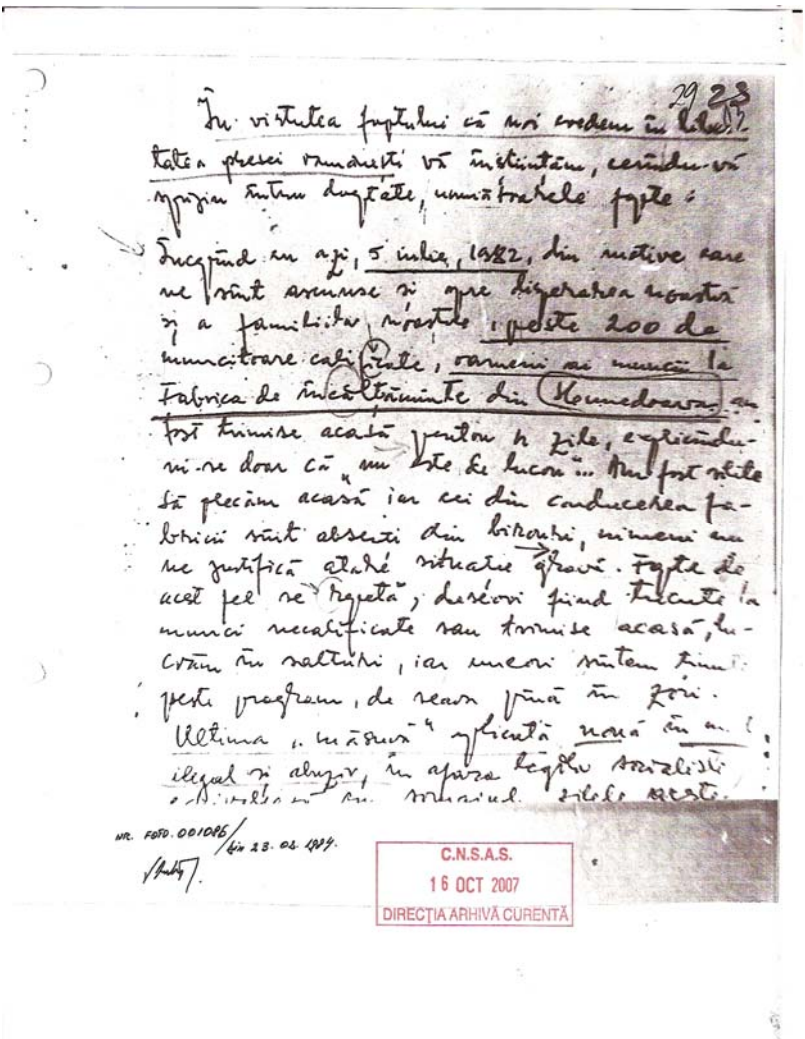

În virtutea faptului că noi credem în [illegible]
tatea presei muncitoreşti vă înştiinţăm, cerându-vă
sprijinul nostru dreptăţile, următoarele fapte:

Începând cu azi, 5 iulie, 1982, din motive care
ne sînt arătate şi care dispreţuiesc noastră
şi a familiilor noastre, peste 200 de
muncitoare calificate, oameni ai muncii la
Fabrica de încălţăminte din Kecskemet au
fost trimise acasă pentru 4 zile, explicându-
ni-se doar că „nu este de lucru". Nu fost zile
să plecăm acasă iar cei din conducerea fa-
bricii sînt absenţi din birouri, nimeni nu
ne justifică atare situaţie gravă. Faptele de
acest fel se repetă, deşi ori fiind trimise la
muncă necalificate sau trimise acasă, lu-
crăm în salturi, iar uneori sîntem ţinuţi
peste program, de ieri până în zori.
Ultima „măsură" aplicată nouă în mod
ilegal şi abuziv, în afara legilor socialiste
[illegible]

NR. FOTO. 001086/ din 23.05.1989.
C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECŢIA ARHIVĂ CURENTĂ

Fila nr.27

Securitatea Hunedara – Deva - Turnare continuă privind toate familiile EVU din Hunedoara. Sursa: activiştii informatori de la secţiile de votare *„democratică”* ceauşistă. Şef hărţuire: maior POPOVICI GRIGORE, cu informatorul lui *„Costel Cazan”* (V.N.)… Cont colector: poetul Eugen Evu, inamicul public *nomber one*. Că, dacă nu ar fi, nu s-ar pomeni…

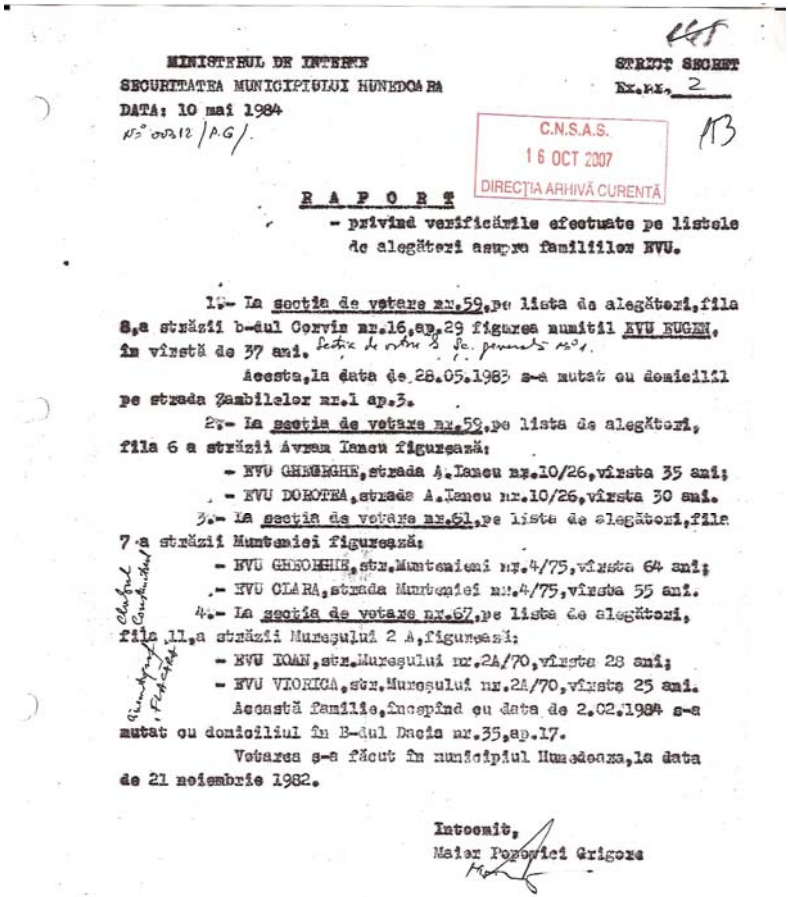

MINISTERUL DE INTERNE
SECURITATEA MUNICIPIULUI HUNEDOARA
DATA: 10 mai 1984
Nr. 00312/P.G/.

STRICT SECRET
Ex.nr. 2

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECŢIA ARHIVĂ CURENTĂ

R A P O R T
- privind verificările efectuate pe listele de alegători asupra familiilor EVU.

1.- La secţia de votare nr.59, pe lista de alegători, fila 8, a străzii b-dul Corvin nr.16, ap.29 figurea numitii EVU EUGEN, în vîrstă de 37 ani.

Acesta, la data de 28.05.1983 s-a mutat cu domiciliul pe strada Zambilelor nr.1 ap.3.

2.- La secţia de votare nr.59, pe lista de alegători, fila 6 a străzii Avram Iancu figurează:
- EVU GHEORGHE, strada A.Iancu nr.10/26, vîrsta 35 ani;
- EVU DOROTEA, strada A.Iancu nr.10/26, vîrsta 30 ani.

3.- La secţia de votare nr.61, pe lista de alegători, fila 7 a străzii Muntenici figurează:
- EVU GHEORGHE, str. Muntenieni nr.4/75, vîrsta 64 ani;
- EVU CLARA, strada Muntenieni nr.4/75, vîrsta 55 ani.

4.- La secţia de votare nr.67, pe lista de alegători, fila 11, a străzii Mureşului 2 A, figurează:
- EVU IOAN, str. Mureşului nr.2A/70, vîrsta 28 ani;
- EVU VIORICA, str. Mureşului nr.2A/70, vîrsta 25 ani.

Această familie, începînd cu data de 2.02.1984 s-a mutat cu domiciliul în B-dul Dacia nr.35, ap.17.

Votarea s-a făcut în municipiul Hunedoara, la data de 21 noiembrie 1982.

Întocmit,
Maior Popovici Grigore

Fila nr.28

Cumsecadele cdt. Secu Hunedoara, SĂBĂU, ordonă deştept să fie contactat poetul Valeriu Bîrgău care a fost împreună cu Evu la Conferinţa Timişoara a scriitorilor, ca Bîrgău să fie chestionat… A se *„exploata”* securistic boemele animozităţi literare dintre cei doi… Deştepţi băieţii! *Divide et impera ! Virtus romana re*-ci-*di-vivus?*

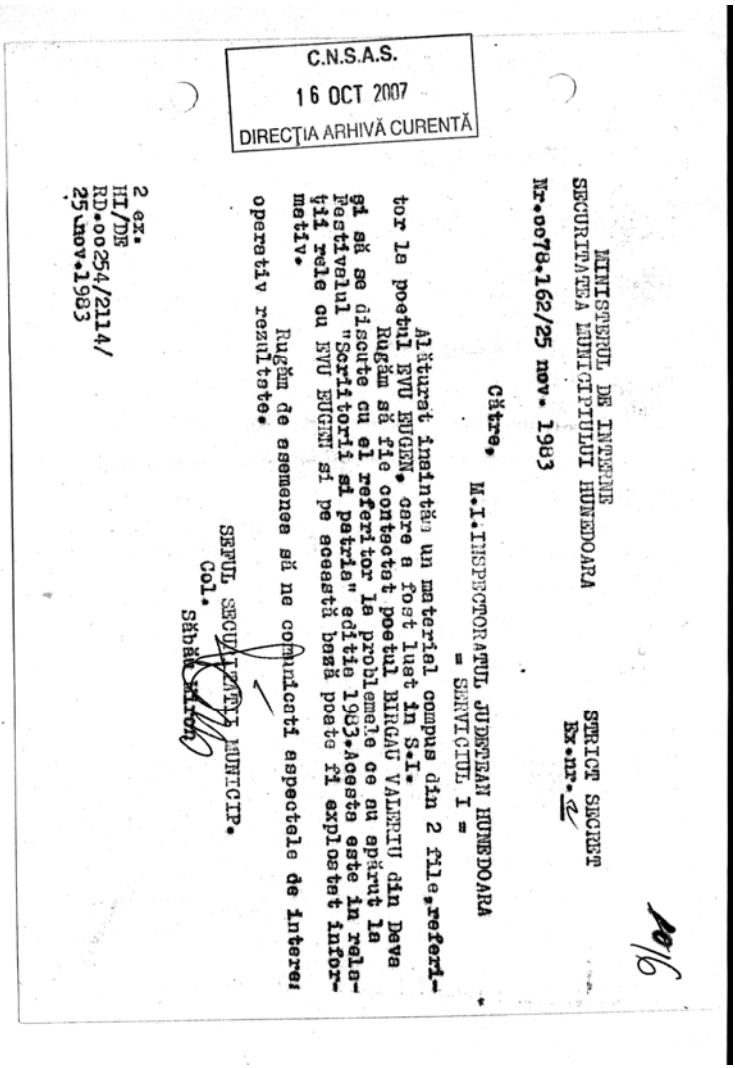

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECŢIA ARHIVĂ CURENTĂ

MINISTERUL DE INTERNE
SECURITATEA MUNICIPIULUI HUNEDOARA

STRICT SECRET
Ex.nr.2

Nr.oo78.162/25 nov. 1983

Către,
M.I.INSPECTORATUL JUDEŢEAN HUNEDOARA
= SERVICIUL I =

Alăturat înaintăm un material compus din 2 file,referitor la poetul EVU EUGEN, care a fost luat în S.I.
Rugăm să fie contactat poetul BIRGĂU VALERIU din Deva şi să se discute cu el referitor la problemele ce au apărut la Festivalul "Scriitorii şi patria" ediţia 1983.Aceste este în relaţii rele cu EVU EUGEN şi pe această bază poate fi exploatat informativ.
Rugăm de asemenea să ne comunicaţi aspectele de interes operativ rezultate.

SEFUL SECURITĂŢII MUNICIP.
Col.
Săbău Viorel

2 ex.
HI/DE
RD.oo254/2114/
25.nov.1983

Fila nr.29

Informatorul cel mai longeviv, *„M.I.”*, schiţează interiorul apartamentului lui Evu, cel mai apropiat amic al său. In dosare, un ordin de la Bucureşti, cere a se pătrunde în absenţa locatarului în domiciliu şi a se percheziţiona. Zis şi făcut. Şef de lucrări – mr. Haicu Ion; ţinta – o stea pe umăr.

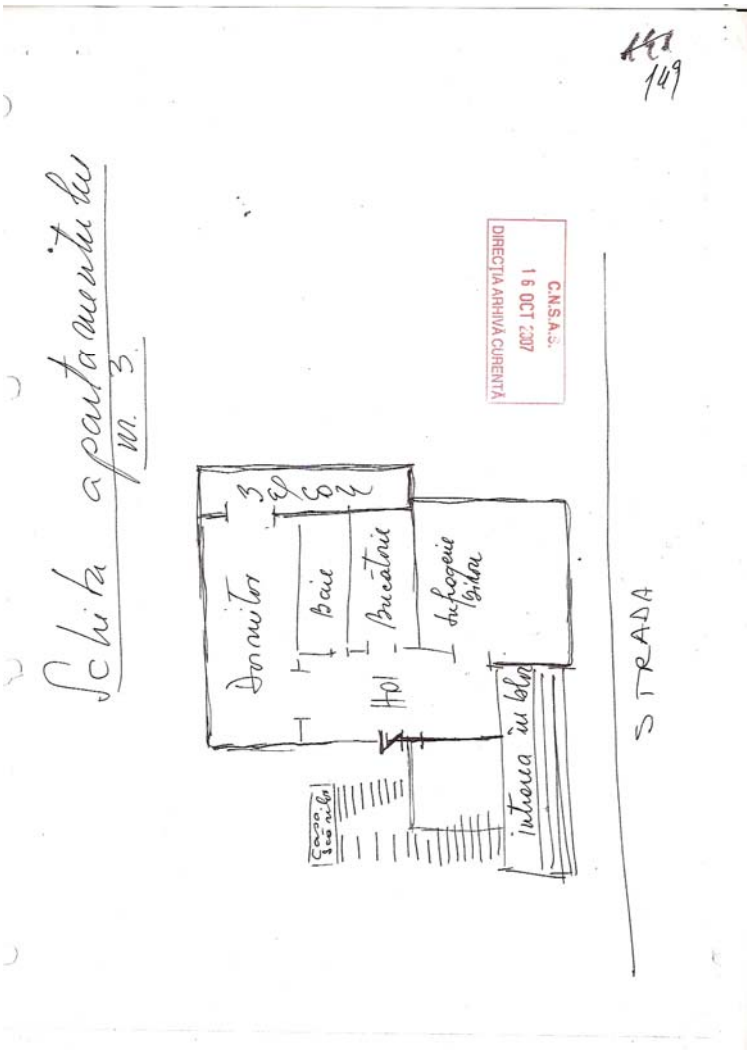

Fila nr.30

Captură Haicu – scrisoare trimisă preşedintelui USR, D.Radu Popescu, 1984… Speranţa zadarnică a poetului că DRP îl va apăra de hărţuire. Nici telefoanele disperate nu au efect: sunt ascultate. DRP este şi el urmărit. *„- Plânge-te la partid sau la judecătorie!”* Psihiatrul dr. S. îl sfătuie să se declare bolnav psihic… Aşadar să facă pe claunul… Hamlet.

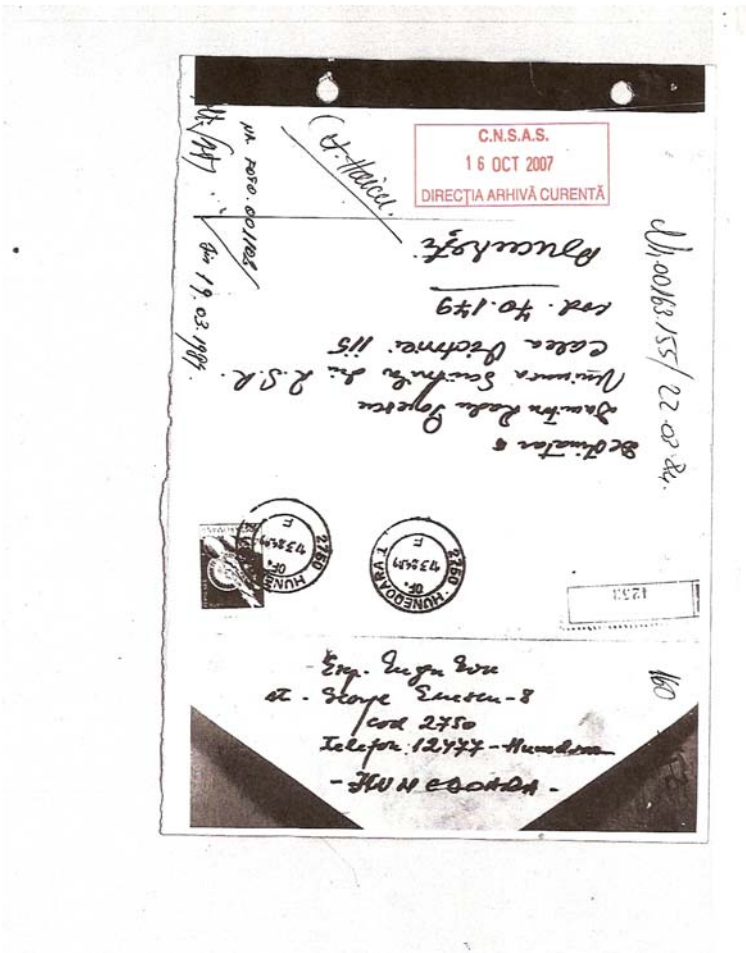

Fila nr.31

Altă captură Haicu – Galiceanu – Ivan – Popovici: numele şters este al lui Augustin Buzura. Arhiva: Lucian Văceanu cdt. Secu Deva.

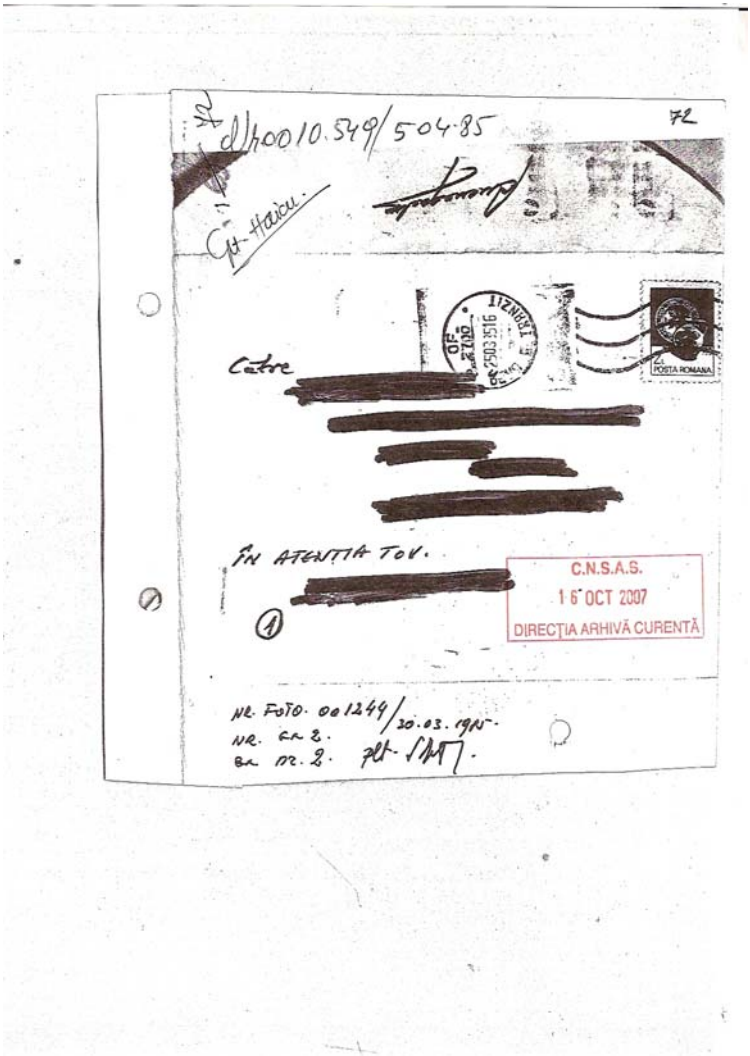

Fila nr.32

Devălmăşia dosarelor… Alt fragment din protestul muncitoarelor de la fabrica de încălţăminte… Anexa: cca 200 de salariate testate cu sita măruntă… Turnători: *„Radu”* şi secretara de partid a organizaţiei … Jalba: dreptul elementar la muncă.

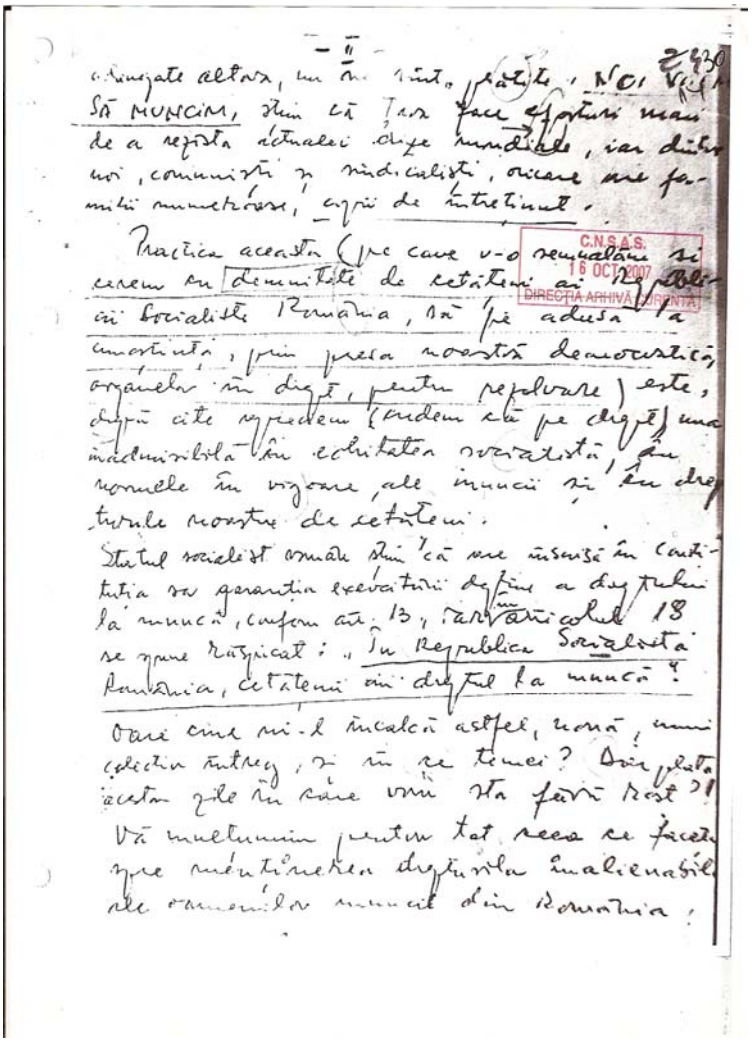

Fila nr.33

Se pregăteşte închiderea dosarului *„Cerna”* şi deschiderea dosarului *„Anonimul”*. Adrisant – cpt. Haicu – 1984

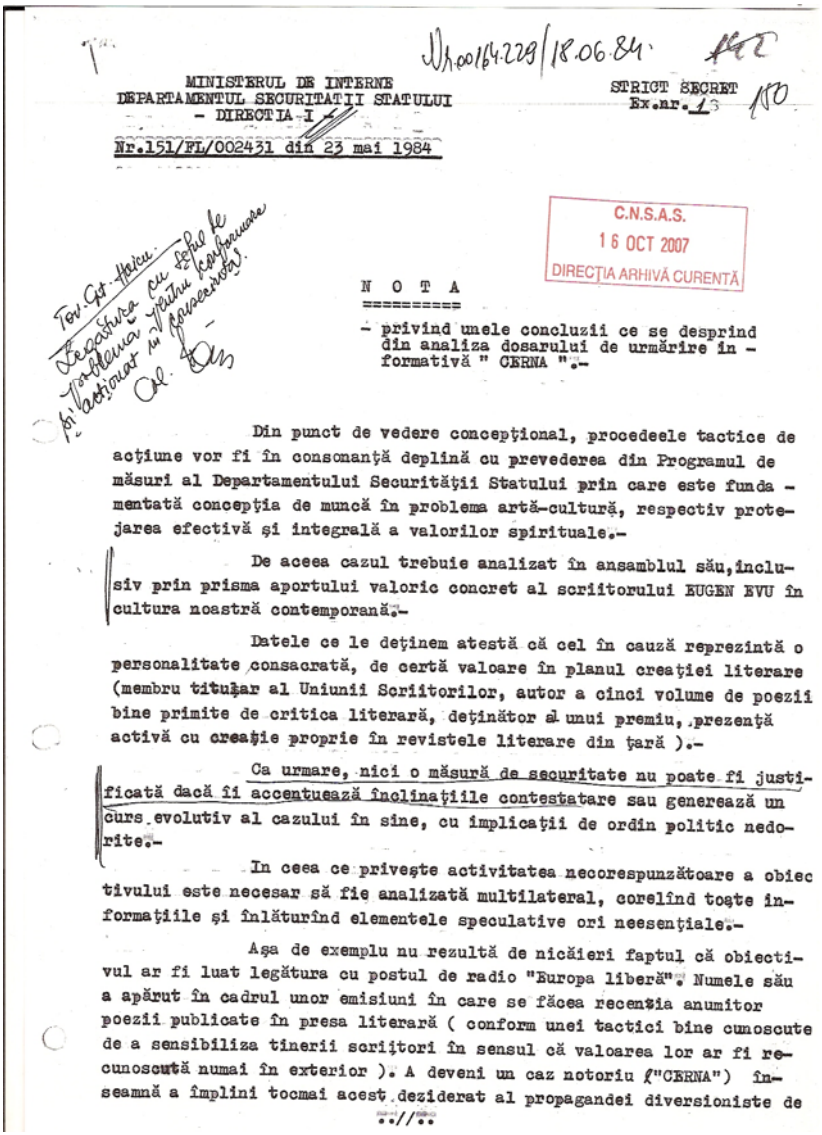

MINISTERUL DE INTERNE
DEPARTAMENTUL SECURITATII STATULUI
- DIRECTIA I -

Nr.151/FL/002431 din 23 mai 1984

D.I.00164.229/18.06.84

STRICT SECRET
Ex.nr. 13

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECŢIA ARHIVĂ CURENTĂ

Tov. Cpt. Haicu
Se va lua cu şeful de
problema şi va întocmi referatul
şi propunerile.

N O T A

- privind unele concluzii ce se desprind din analiza dosarului de urmărire informativă " CERNA ".-

Din punct de vedere conceptional, procedeele tactice de acţiune vor fi în consonanţă deplină cu prevederea din Programul de măsuri al Departamentului Securităţii Statului prin care este fundamentată concepţia de muncă în problema artă-cultură, respectiv protejarea efectivă şi integrală a valorilor spirituale.-

De aceea cazul trebuie analizat în ansamblul său, inclusiv prin prisma aportului valoric concret al scriitorului EUGEN EVU în cultura noastră contemporană.-

Datele ce le deţinem atestă că cel în cauză reprezintă o personalitate consacrată, de certă valoare în planul creaţiei literare (membru titular al Uniunii Scriitorilor, autor a cinci volume de poezii bine primite de critica literară, deţinător al unui premiu, prezenţă activă cu creaţie proprie în revistele literare din ţară).-

Ca urmare, nici o măsură de securitate nu poate fi justificată dacă îi accentuează înclinaţiile contestatare sau generează un curs evolutiv al cazului în sine, cu implicaţii de ordin politic nedorite.-

In ceea ce priveşte activitatea necorespunzătoare a obiectivului este necesar să fie analizată multilateral, corelînd toate informaţiile şi înlăturînd elementele speculative ori neesenţiale.-

Aşa de exemplu nu rezultă de nicăieri faptul că obiectivul ar fi luat legătura cu postul de radio "Europa liberă". Numele său a apărut în cadrul unor emisiuni în care se făcea recenzia anumitor poezii publicate în presa literară (conform unei tactici bine cunoscute de a sensibiliza tinerii scriitori în sensul că valoarea lor ar fi recunoscută numai în exterior). A deveni un caz notoriu ("CERNA") înseamnă a împlini tocmai acest deziderat al propagandei diversioniste de

..//..

Fila nr.34

Scribii Secului se repetă, acte duble, trudă mare, zdroabă cu sârg. Mr. Sălişteanu co-notează, la informarea aceluiaşi *Al Plopianu* (prof. Aurelian Sârbu) din Deva. Sărmanul meu prieten, avea sarcina de serviciu să mă lucreze, între două boeme şi o audienţă din Vivaldi, pardon, Bettehoven.

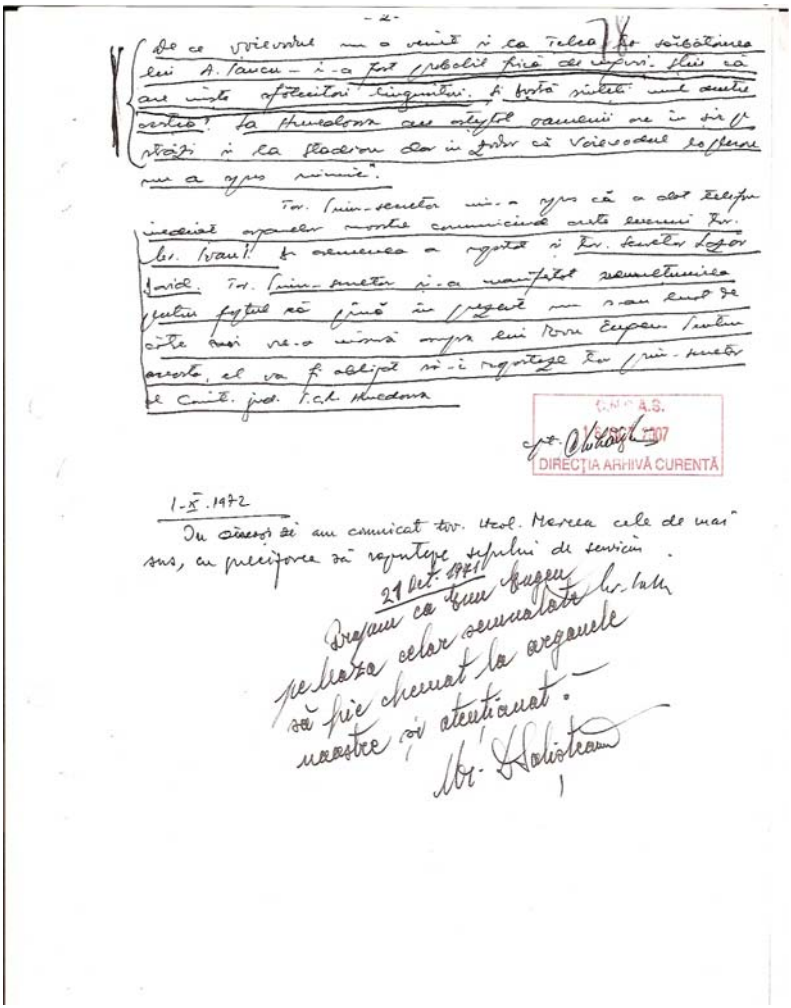

Fila nr.35

O nostimă şoaptă pt. Haicu: nume colegiale: M. Giurgiu, M.Pîndaru. *„Valeriu Bîrgău a luat legătura”*… Marcel I. Fandarac… Ca să vezi ci chestii…

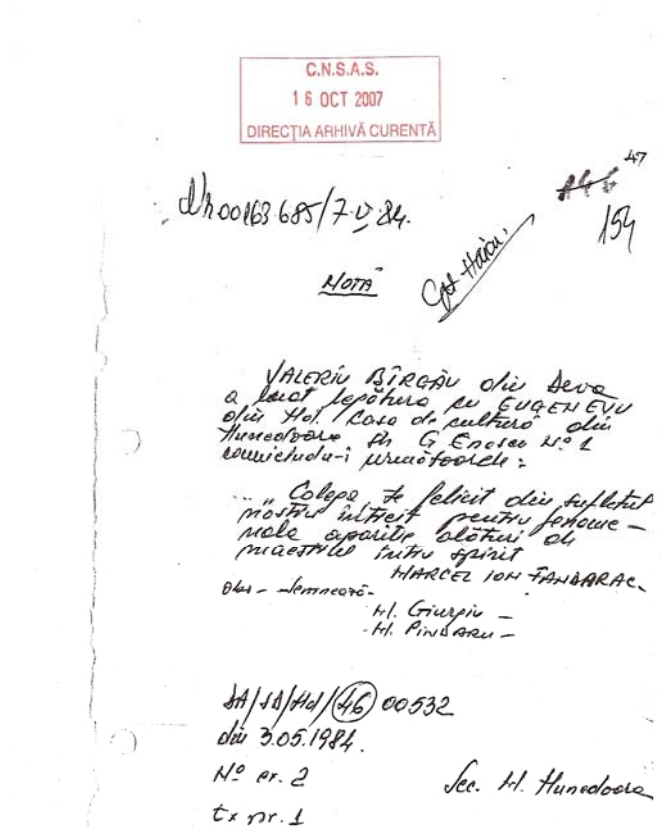

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECŢIA ARHIVĂ CURENTĂ

Dr 00163 685/7.V.84.

47

154

NOTĂ

VALERIU BÎRGĂU din Deva a luat legătura cu EUGEN EVU din Hol. Casa de cultură din Hunedoara pe G. Enescu nr. 1 căruia i-a prezentat:

„Colegă te felicit din tot sufletul pentru frumoasele apariţii editoriale ale maestrului tuturor spiritMARCEL ION FANDARAC.
din - semnează -
M. Giurgiu –
-M. Pîndaru –

AA/SA/Hd/(46) 00532
din 3.05.1984.
Nr. ex. 2
Ex nr. 1

Sec. M. Hunedoara

Fila nr.36

Sucite sunt căile tovilor! Altă propunere de închidere a altui dosar: *„Scriitorul”*. Informatorul de la bază se numea tot Plopianu, dar Anghel…? Pas de mai decodează ceva! Curat roman miliţist. Manierist şi anaflabet.

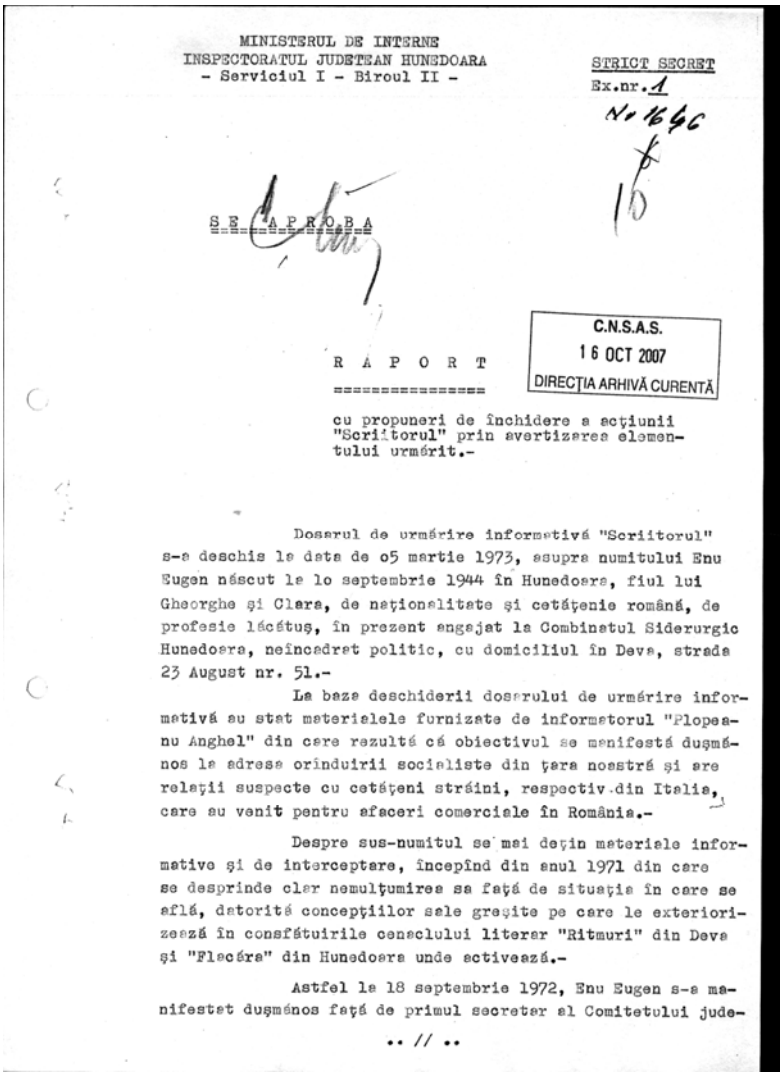

MINISTERUL DE INTERNE
INSPECTORATUL JUDEŢEAN HUNEDOARA
- Serviciul I - Biroul II -

STRICT SECRET
Ex.nr.1
Nr 1640
15

S E A P R O B A

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECŢIA ARHIVĂ CURENTĂ

R A P O R T
==========

cu propuneri de închidere a acţiunii "Scriitorul" prin avertizarea elementului urmărit.-

Dosarul de urmărire informativă "Scriitorul" s-a deschis la data de 05 martie 1973, asupra numitului Enu Eugen născut la 10 septembrie 1944 în Hunedoara, fiul lui Gheorghe şi Clara, de naţionalitate şi cetăţenie română, de profesie lăcătuş, în prezent angajat la Combinatul Siderurgic Hunedoara, neîncadrat politic, cu domiciliul în Deva, strada 23 August nr. 51.-

La baza deschiderii dosarului de urmărire informativă au stat materialele furnizate de informatorul "Plopeanu Anghel" din care rezultă că obiectivul se manifestă duşmănos la adresa orînduirii socialiste din ţara noastră şi are relaţii suspecte cu cetăţeni străini, respectiv din Italia, care au venit pentru afaceri comerciale în România.-

Despre sus-numitul se mai deţin materiale informative şi de interceptare, începînd din anul 1971 din care se desprinde cler nemulţumirea sa faţă de situaţia în care se află, datorită concepţiilor sale greşite pe care le exteriorizează în consfătuirile cenaclului literar "Ritmuri" din Deva şi "Flacăra" din Hunedoara unde activează.-

Astfel la 18 septembrie 1972, Enu Eugen s-a manifestat duşmănos faţă de primul secretar al Comitetului jude-

.. // ..

Fila nr.37

Fragment din scrisoare sustrasă ilegal, conform dreptului la secretul corespondenţei. Poşta Hunedoara – Timiş. Adresant: Cornel Popescu, Cartea Românească.

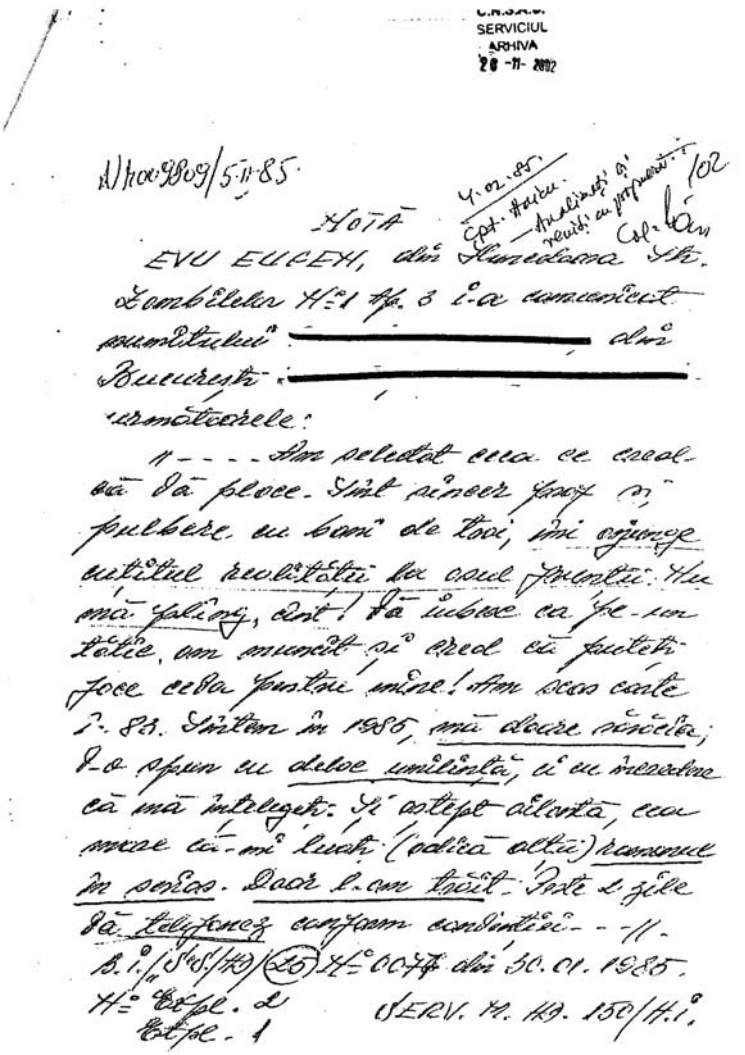

D/Ho.9809/5.11.85.

HOŢĂ EVU EUGEN, din Hunedoara str. Zambilelor H=1 fg. 8 l-a amanetat numitului [redacted] din Bucureşti [redacted]

următoarele:

1 - - - - Am păcătuit ceea ce oricui îi place. Sînt sănătos tun şi pulbere cu bani de toţi, mi ajunge cutitul revoltării lor asupra fiinţei. Nu mă judecaţi, zic! Să iubesc ca pe-un ţăcău, am murit şi eu crezînd că justiţia face ceva pentru mine! Am doar carte î. 8a. Sînt tînăr în 1985, mă doare sănătate, îl rog pe dvs. cu multă umilinţă, să-mi înţelegeţi: Şi aştept afară, ca mine să-mi luaţi (adică altul) ramanul în pensie. Doar l-am făcut. Peste 2 zile să telefonez conform condiţiei - - -11-

B.I./J.S.S/H9/(20) H=0074 din 30.01.1985.

H= Ctpl. 2 Ctpl. 1

SERV. M. H9. 150/H.I.

Fila nr.38

Filă veche: nume colegiale: Martinovici, Niţă, Franyo Zoltan, Letay Lajos, Neculai Chirică… *codex tenebrian romanian security…*

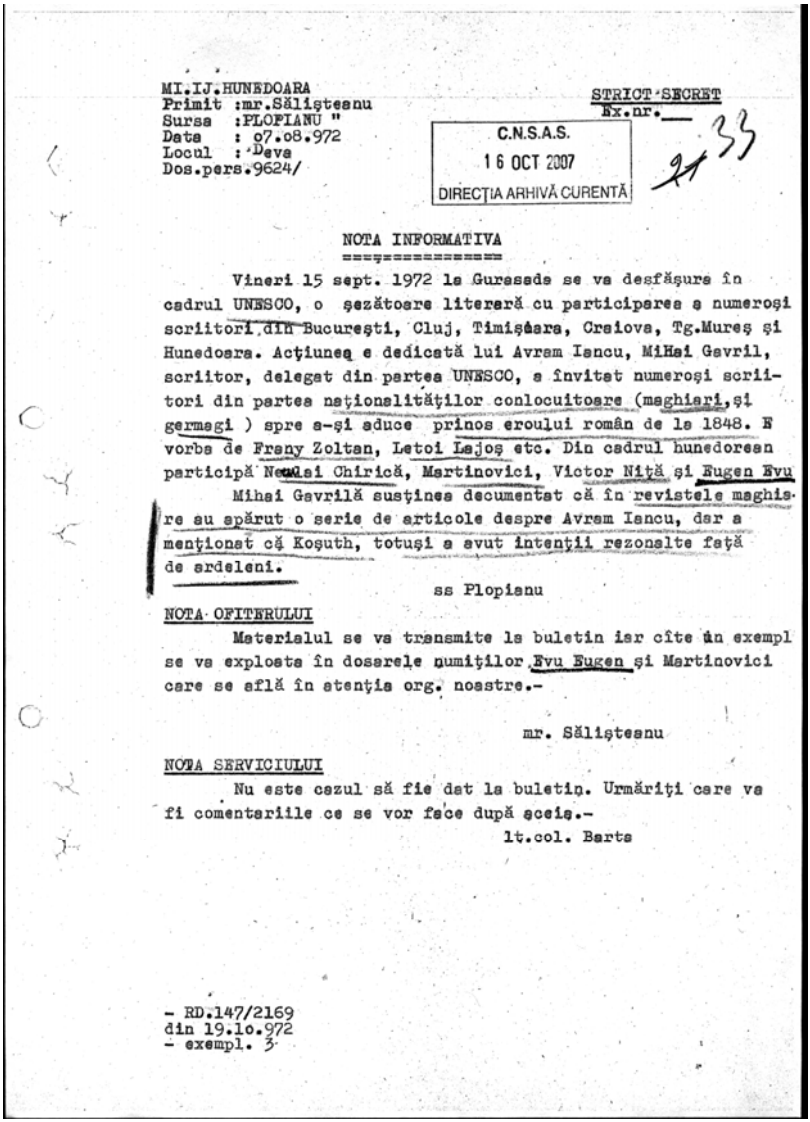

MI.IJ.HUNEDOARA
Primit :mr.Săliştesnu
Sursa :PLOPIANU "
Data : 07.08.972
Locul : Deva
Dos.pers.9624/

STRICT SECRET
Ex.nr.—

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECŢIA ARHIVĂ CURENTĂ

NOTA INFORMATIVA

Vineri 15 sept. 1972 la Gurasada se va desfăşura în cadrul UNESCO, o şezătoare literară cu participarea a numeroşi scriitori din Bucureşti, Cluj, Timişoara, Craiova, Tg.Mureş şi Hunedoara. Acţiunea e dedicată lui Avram Iancu, MiHai Gavril, scriitor, delegat din partea UNESCO, e învitat numeroşi scriitori din partea naţionalităţilor conlocuitoare (maghiari,şi germani) spre a-şi aduce prinos eroului român de la 1848. E vorba de Franz Zoltan, Letoi Lajoş etc. Din cadrul hunedorean participă Neculai Chirică, Martinovici, Victor Niţă şi Eugen Evu

Mihai Gavrilă susţinea documentat că în revistele maghiare au apărut o serie de articole despre Avram Iancu, dar a menţionat că Koşuth, totuşi a avut intenţii rezonalte faţă de ardeleni.

ss Plopianu

NOTA OFITERULUI

Materialul se va transmite la buletin iar cîte un exempl se va exploata în dosarele numiţilor Evu Eugen şi Martinovici care se află în atenţia org. noastre.-

mr. Săliştesnu

NOTA SERVICIULUI

Nu este cazul să fie dat la buletin. Urmăriţi care va fi comentariile ce se vor face după aceia.-

lt.col. Barta

- RD.147/2169
din 19.10.972
- exempl. 3

Fila nr.39

Mostre din scrisorile literare ale poetului, sustrase fraudulos abuziv de către lăsata secului Hunedoara – Deva – Timiş - Bucureşti

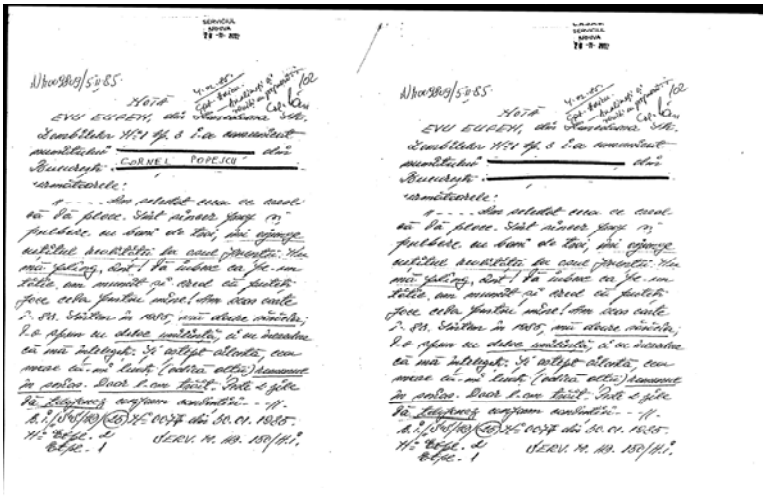

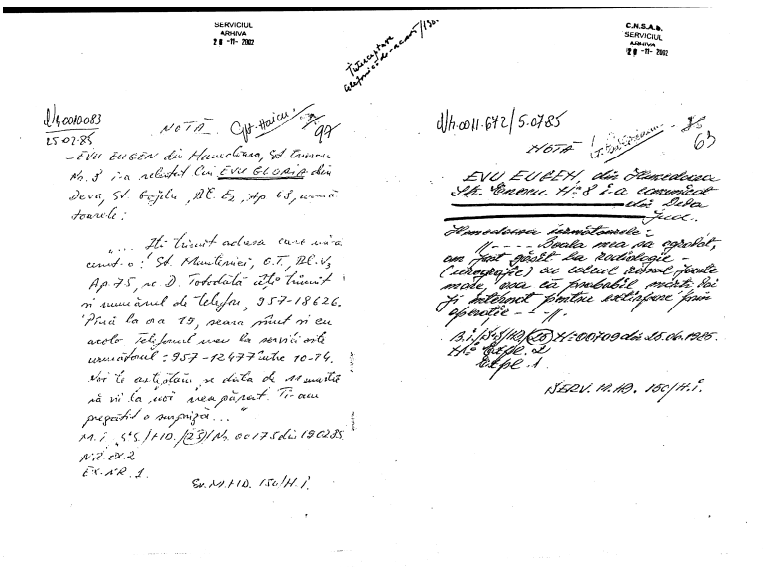

Fila nr.40
Ibidem

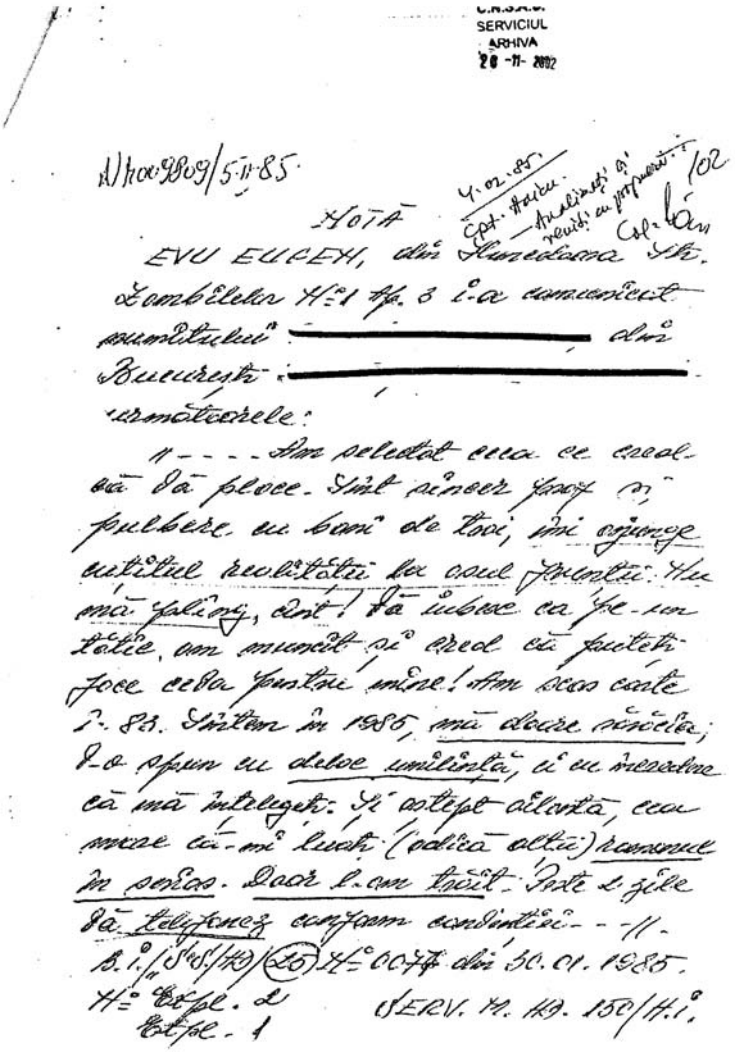

SERVICIUL ARHIVA 20 -11- 2002

D/Inv.9809/5.II.85.

4.02.85 Cpt. Horia — Analizați și revăd și propuneri. 102 Col. Dan

NOTĂ

EVU EUGEN, din Timișoara str. Zambilelor Nr.1 bl. 3 ap.a cunoscînd numitului [redacted] din București [redacted] următoarele:

1 - - - - Am selectat ceea ce credeam că îi place. Sînt sincer foarte și pulbere cu bani de toți, îmi ajunge cetățeni revoluției lor cauza frumoasă. Mă mă faliez, dar! Îi iubesc ca pe-un frățior, am muncit și cred că faceți foarte bine treaba mișcă! Am doar cîțiva ani. 83. Sînt în 1985, mă doare sănătos, l-o spun cu deplină umilință, că mă înțelegeți. Și aștept atenta, cum mine că-mi luați (adică altii) rămînem în sănătos. Dacă l-am trăit. Poate o zi să telefonez cumva condiționez - - -11.

B.I.°/S85/HD/(26) Nr.00774 din 30.01.1985.

Nr. Expl. 2
Expl. 1

SERV. M. HD. 150/H.I.°

Fila nr.41

Poezii arestate... Curios că nu sunt dintre cele blamabile… Mulţumiri pentru arhivare!

Nr 1666

76
64

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECŢIA ARHIVĂ CURENTĂ

SALA DIN MUNTE

EVU EUGEN

Intru în munte,dogorit de peştera înstelată
şi parcă-s propriul meu duh
înfierbîntînd ţărîma.

Răşina îmi picură dincolo de sînge
otravă dulce de zăpezi
Cu foşnet tînguios de ierbi
şerpi de purpură intră în soare
prin vîrtejat de nori maelstrom
ca un trandafir de nordice nunţi
Clipeşte Ochiul fără margini
(Flamă repede arsă în peştera mov-)
un miez de dunăre amară,cerul
cu iz de peşte nămolos
tîrăşte aburi prin păduri

Imi strigă cineva numele
uitat.
Eu caut izvorul negăsit .

Fila nr.42

Ibidem; sentimentul elegiac… *aud zăpezi la vânătoare ...*

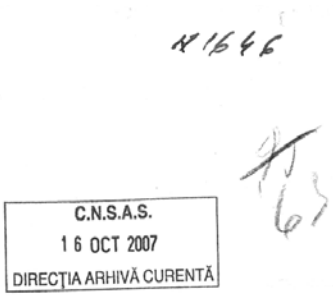

IUBIRE PIERDUTA

EVU EUGEN

Trec norii...sîngele uitat
domol prin ierburi muritoare.
Din cornul stelelor,sărat,
Aud zăpezi la vînătoare.

Mă uit în sclipărul de sînge
al rîului şi nu mai eşti,
Răcoarea somnolentă frînge
sub umbre doruri nelumeşti!

O pasăre se stinge,sus...
Umbra Ta?...Abia se stinge,
Tremurătoare în apus

Nu plînge inimă,nu plînge.

Fila nr.43

Iedera-nflorind pe zid... Iedera care de fapt susţine zidul… Metaforele acelor ani

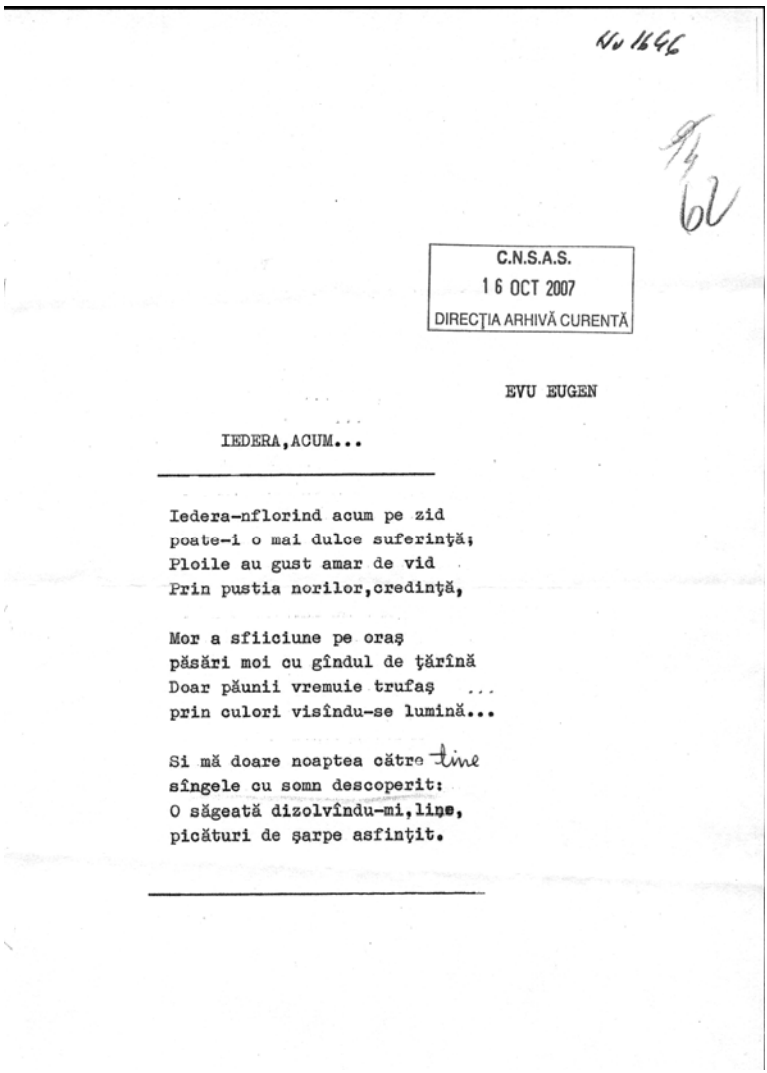

Nr 1646

62

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECŢIA ARHIVĂ CURENTĂ

EVU EUGEN

IEDERA,ACUM...

Iedera-nflorind acum pe zid
poate-i o mai dulce suferinţă;
Ploile au gust amar de vid
Prin pustia norilor,credinţă,

Mor a sfiiciune pe oraş
păsări moi cu gîndul de ţărînă
Doar păunii vremuie trufaş ...
prin culori visîndu-se lumină...

Si mă doare noaptea către tine
sîngele cu somn descoperit:
O săgeată dizolvîndu-mi,line,
picături de şarpe asfinţit.

Fila nr.44
Captură din secretul corespondenţei garantat de Constituţie (cpt. Haicu Ion)

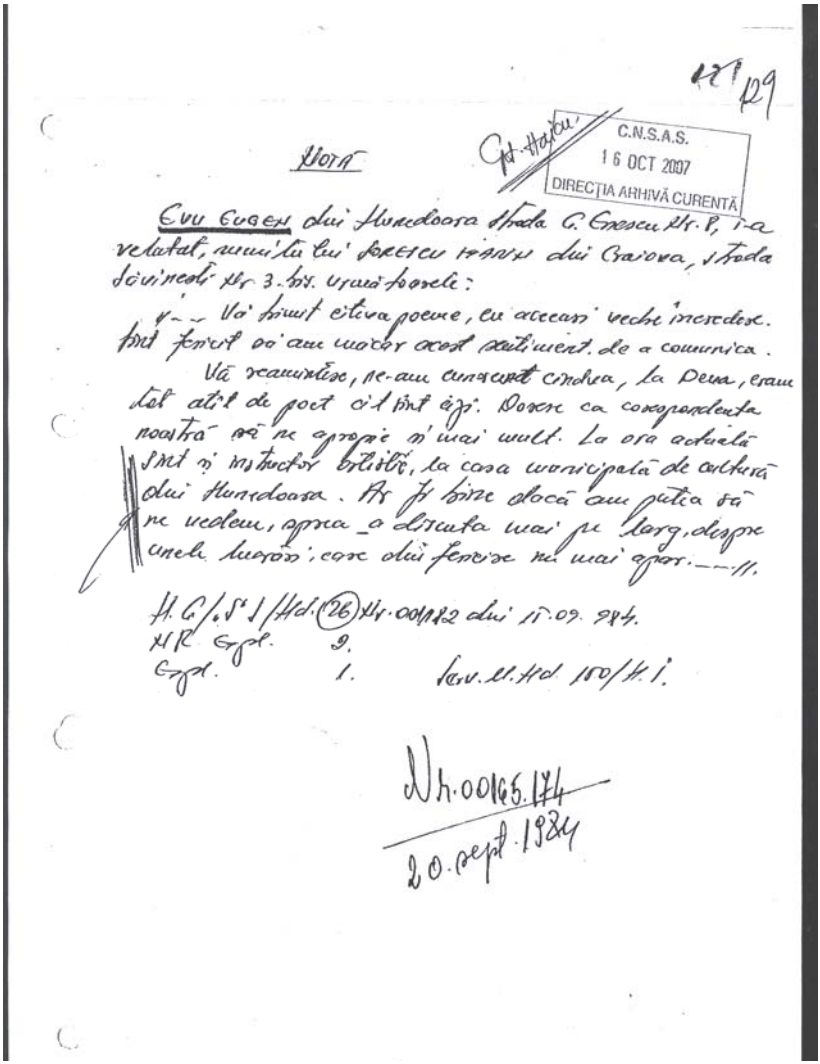

Nota

Evu Eugen din Hunedoara Strada G. Enescu Nr. 8, i-a relatat, următ lui Dorescu Ioan din Craiova, Strada Şoimeşti Nr. 3. Bl. Unui Poezii:

- Vă trimit cîteva poeme, cu aceeaşi vechi încredere. Sînt ferm că ele vor găsi acelaşi sentiment de comunicare.

Vă reamintesc, ne-am cunoscut cîndva, la Deva, eram tînăr atît de poet cît sînt şi azi. Doresc ca corespondenţa noastră să ne apropie şi mai mult. La ora actuală sînt şi instructor artistic, la casa municipală de cultură din Hunedoara. Aş fi bine dacă am putea să ne vedem, aşa ca să discutăm mai pe larg, despre unele lucruri care mai apoi. — H.

H.G./S.S.I./Hd. (26) Nr. 001182 din 15.09.984.
Nr. Expl. 2.
Expl. 1. Inv. U. Hd. 150/H.I.

Dv. 00165.174
20. sept. 1984

Fila nr.45
Sustragere din corespondența cu Marin Porumb

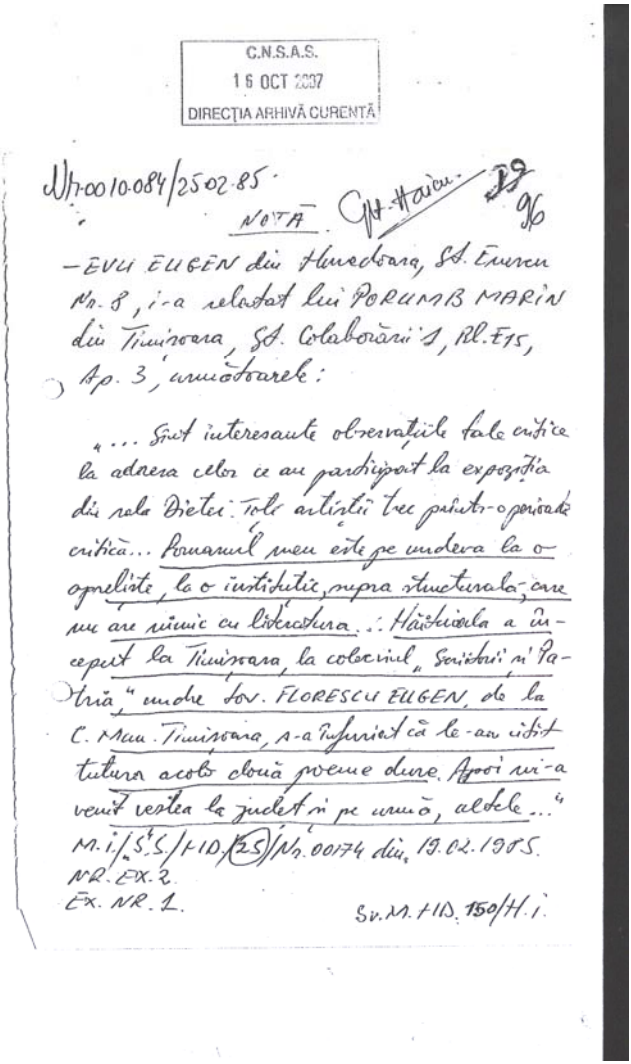

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENTĂ

D.I.I. 000 10.084/25.02.85.

NOTĂ

-EVU EUGEN din Hunedoara, Str. Eminescu Nr. 8, i-a relatat lui PORUMB MARIN din Timișoara, Str. Colaboratori 1, Bl. E15, Ap. 3, următoarele:

„... Sînt interesante observațiile tale critice la adresa celor ce au participat la expoziția din sala Dieter. Toți artiștii trec printr-o perioadă critică... Romanul meu este pe undeva la o operă lirică, la o instituție supra structurală, care nu are nimic cu literatura. Activitatea a început la Timișoara, la cenaclul „Scriitorii în Patria" unde Tov. FLORESCU EUGEN, de la C. Mun. Timișoara, s-a înfuriat că le-am citit tuturor acolo două poeme dure. Apoi mi-a venit vestea la județ și pe urmă, altele..."

M.I./S.S./H.D./25/Nr. 00174 din 19.02.1985.
NR. EX. 2
EX. NR. 1.

Sv. M. H.D. 150/H.I.

Fila nr.46

Despre Brudi Hampel şi Martin Szegedi emigraţi în Germania

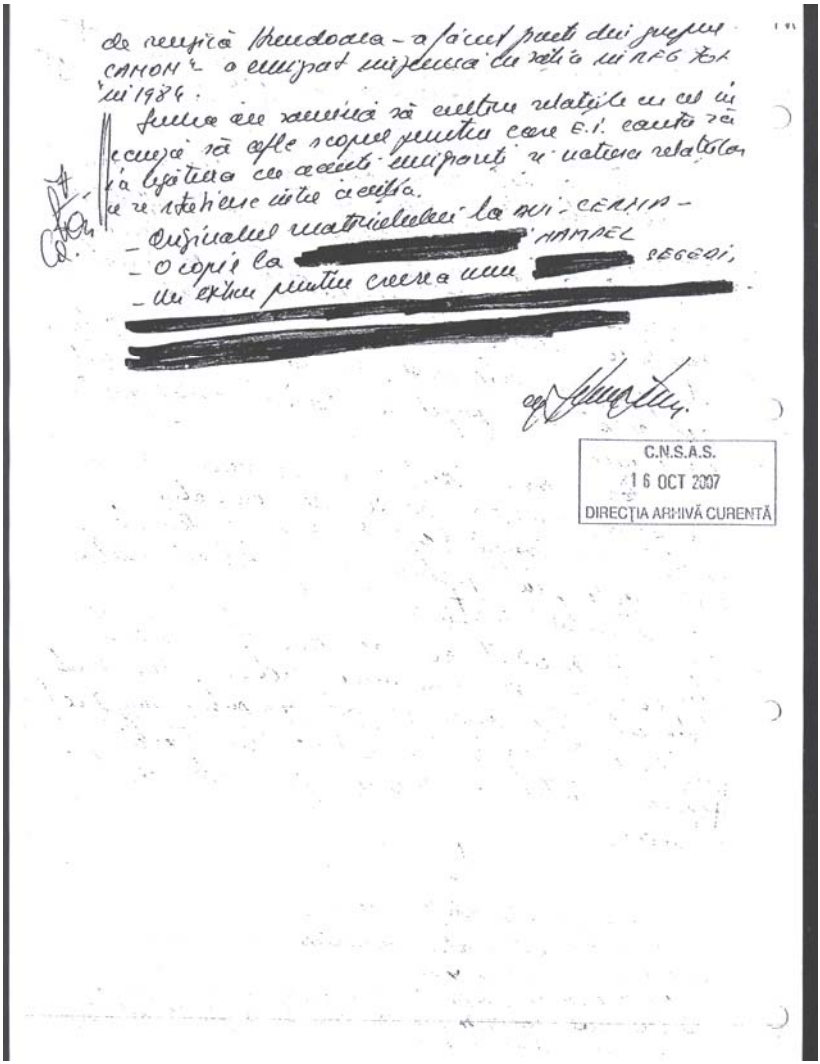

de remarcă împrejurarea - a fost pus pe pagină CANON - a emigrat împreună cu soţia în RFG în anul 1984.

Fiica ei vorbeşte să aducă relaţiile cu cei în ţară să afle scopul pentru care E.I. caută să ia legătura cu acest emigrant şi natura relaţiilor ce le întreţine între ei.

- Dosarul matricolelor la nr. CANON -
- O copie la [redacted] HAMPEL
- Un extras pentru [redacted] SZEGEDI,

[redacted]

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECŢIA ARHIVĂ CURENTĂ

Fila nr.47
Profesorul Aurelian Sârbu, alias A. Plopianu către şeful lui securistic din Deva, mr. Sălişteanu

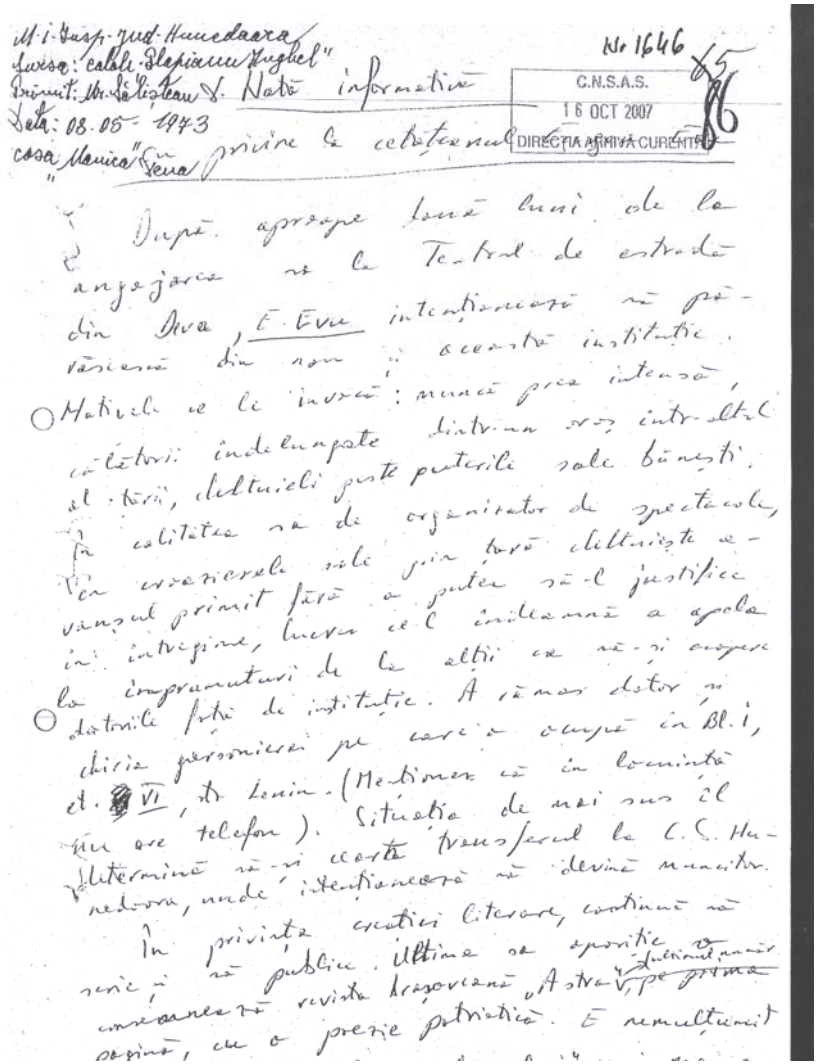

M.I. Direcţ. Jud. Hunedoara
Unitatea: celula „Plopianu Zugbel"
Primit: Mr. Sălişteanu V. Notă informativă
Data: 08.05.1973
Casa Muncii „Eu Deva" privire la cetăţeanul

Nr. 1646
C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECŢIA ARHIVA CURENTĂ

După aproape două luni de la angajarea ca Tehnic la Teatrul de estradă din Deva, E. Eva intenţionează să părăsească din nou această instituţie.

Motivele ce le invocă: muncă prea intensă, calităţi indelungate dintre care unele altora, dăruirii peste puterile sale băneşti, în calitate sa de organizator de spectacole, faptul că nu a primit încă titlul de artist emerit, salariul primit fără a putea să-l justifice în întregime, lucru ce îl îndeamnă a apela la împrumuturi de la alţii ca să-şi acopere datoriile faţă de instituţie. A rămas dator şi chiria personierei pe care o ocupă în Bl. I, et. VI, str. Lenin. (Menţionez că în locuinţă nu are telefon). Situaţia de mai sus îl determină să-şi caute transferul la C.S. Hunedoara, unde intenţionează să devină muncitor.

În privinţa creaţiei literare, continuă să scrie şi să publice. Ultimele sale apariţii consemnează revista braşoveană „Astra" şi prima oară, cu o poezie patriotică. E nemulţumit

Fila nr.48
Acelaşi Aurelian Sârbu, azi redactor la Semne – EMIA, Deva

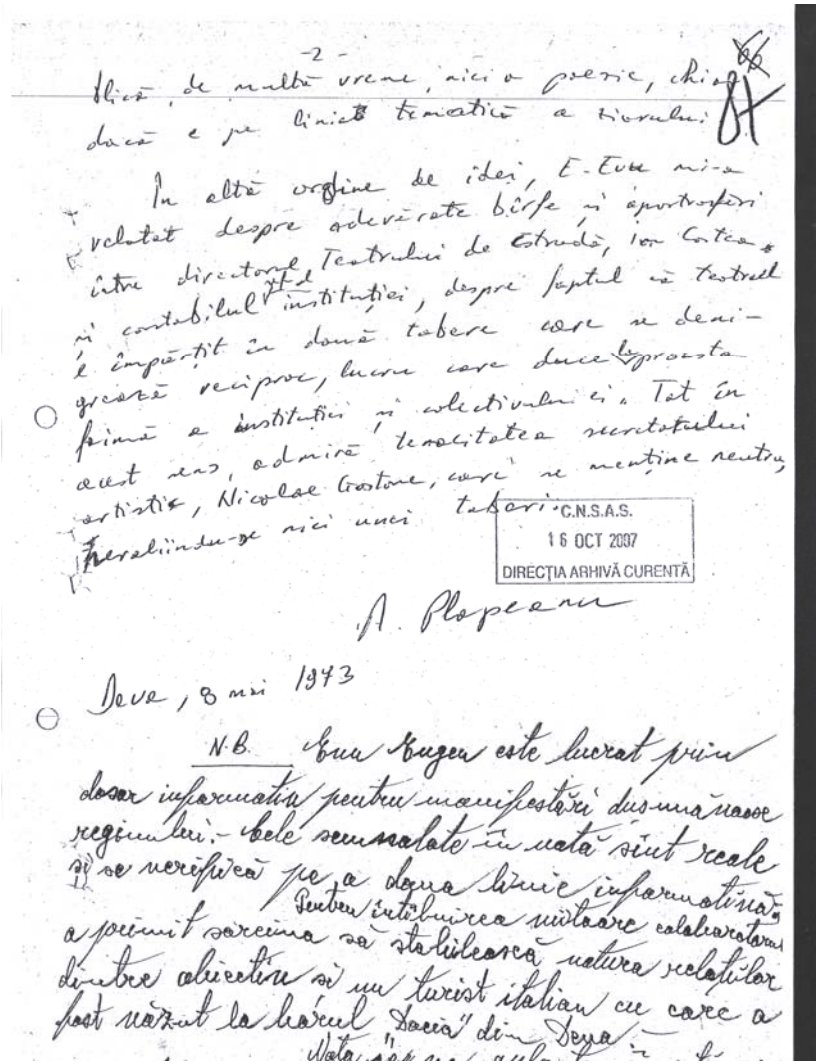

-2-

Iliaș, de multă vreme, nici o poezie, chiar
dacă e pe linia tematică a timpului.

În altă ordine de idei, E-Eva mi-a
relatat despre adevăratele bârfe și aprovizionări
între directorul Teatrului de Estradă, Ion Cotea
și contabilul-șef al instituției, despre faptul că teatrul
e împărțit în două tabere care se deni-
grează reciproc, lucru care duce la proasta
faimă a instituției și colectivului ei. Tot în
acest sens, admirabila tenacitate a muncitorului
artistic, Nicolae Crotoiu, care ne menține neutru,
neparticipând nici unei tabere.

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENTĂ

A. Plopeanu

Deva, 8 mai 1973

N.B. Cum Eugen este lucrat prin
dosar informativ pentru manifestări dușmănoase
regimului - cele semnalate în notă sînt reale
și se verifică pe a doua linie informativă.
Pentru întocmirea următoare calabrezului
a primit sarcina să stabilească natura relațiilor
dintre acesta și un turist italian cu care a
fost văzut la barul "Dacia" din Deva

Fila nr.49
Mostră a celui mai longeviv informator M.I.

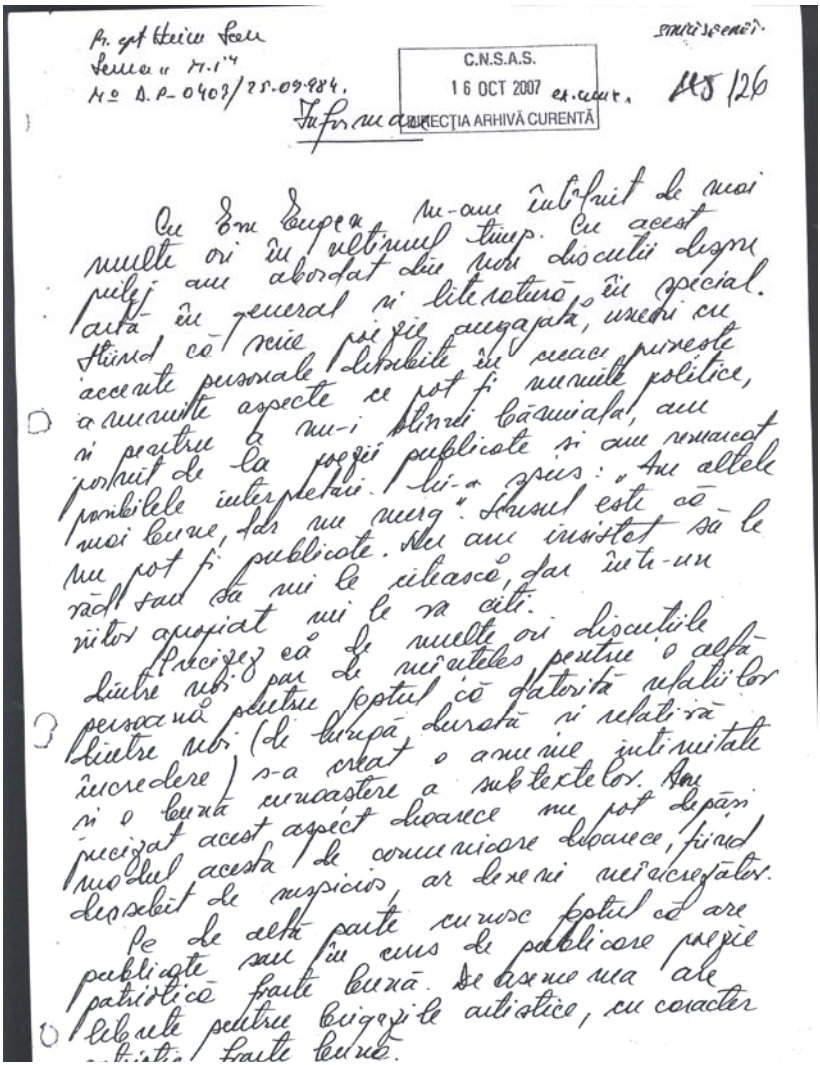

Fila nr.50
Şi Ioan Evu era în colimatorul cpt. Haicu, ca şi frate al lui Eugen Evu

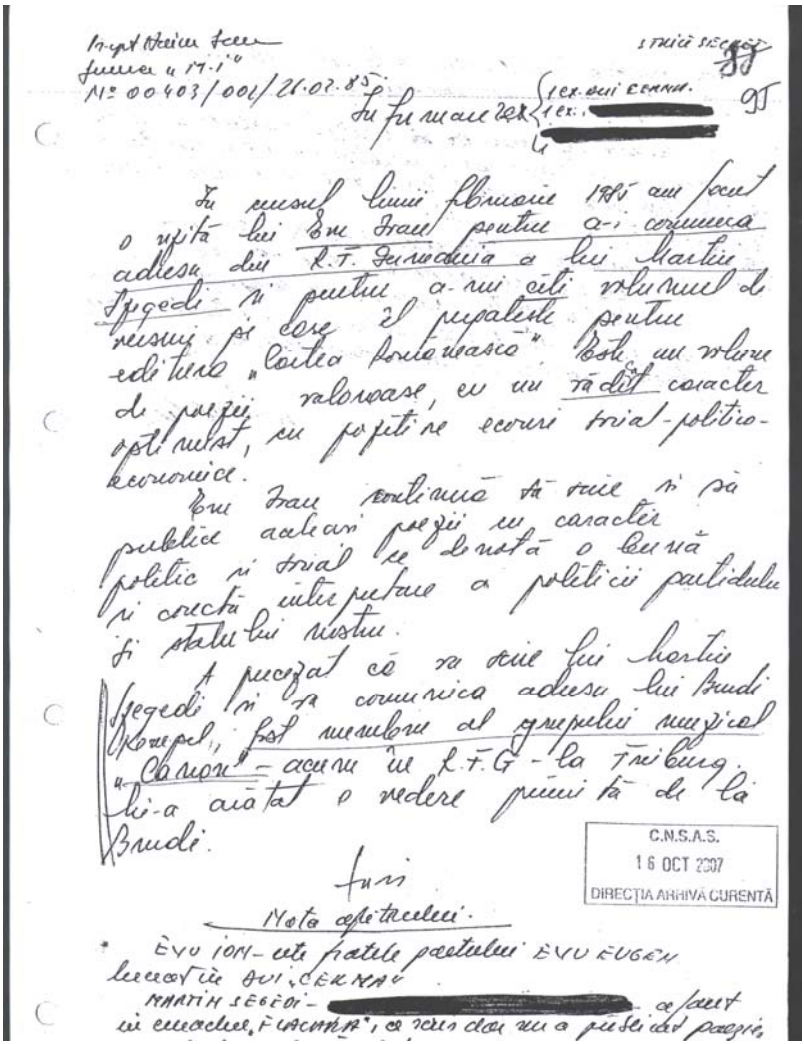

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECŢIA ARHIVĂ CURENTĂ

Fila nr.51
Victor Niţă, alias Cazan Costel, turnător de înaltă calificare, dar dinamovist

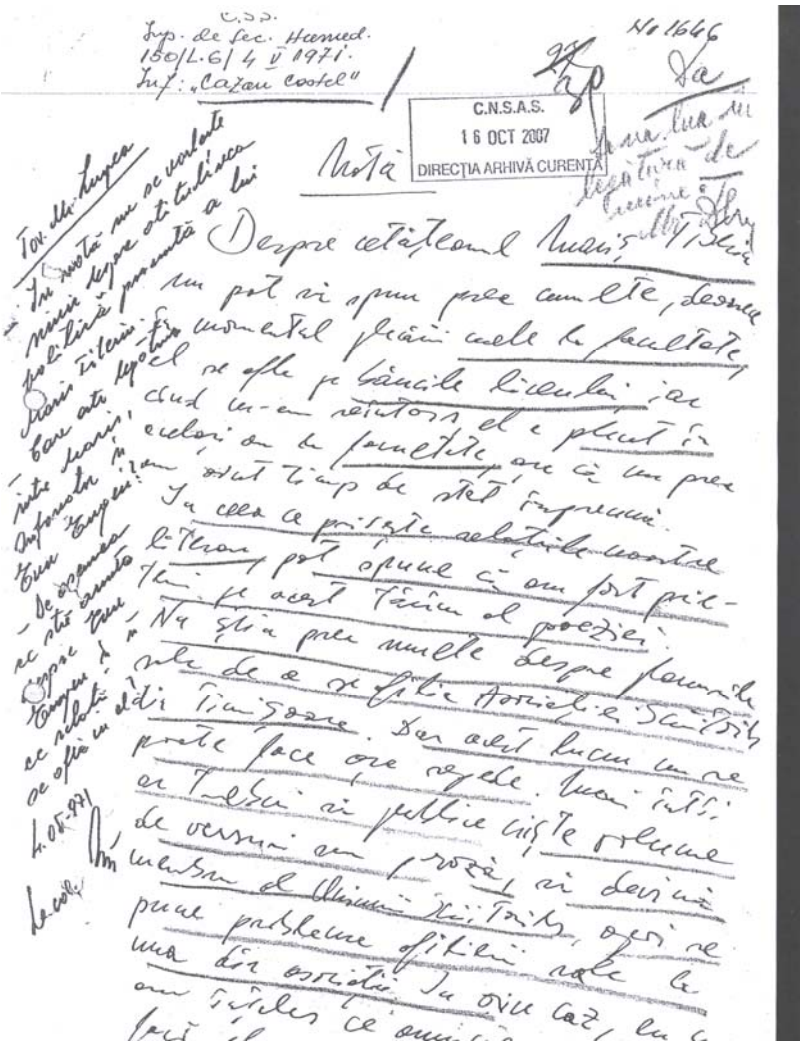

Fila nr.52
Colaborări securistice în urmărirea subiectului Evu

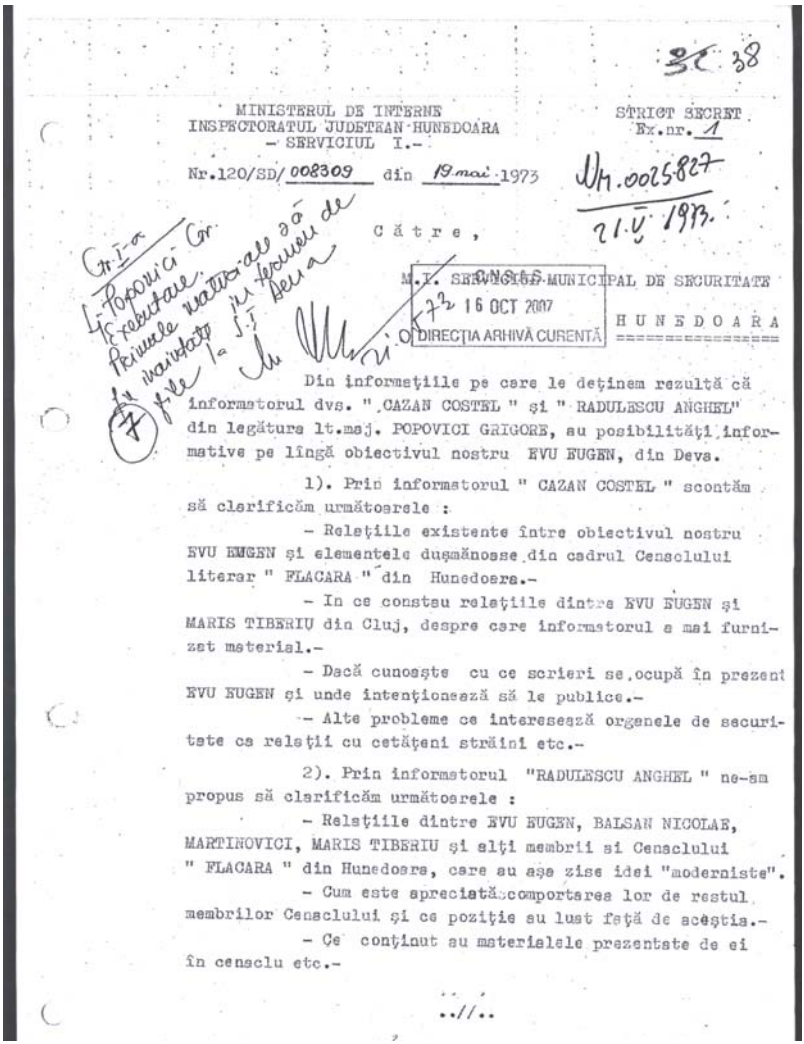

MINISTERUL DE INTERNE
INSPECTORATUL JUDETEAN HUNEDOARA
- SERVICIUL I.-

STRICT SECRET
Ex.nr. 1

Nr.120/SD/008309 din 19 mai 1973

D.M. 0025827
21.V.1973

Către,

M.I. SERVICIUL MUNICIPAL DE SECURITATE
H U N E D O A R A

CNSAS
16 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVĂ CURENTĂ

Din informațiile pe care le deținem rezultă că informatorul dvs. " CAZAN COSTEL " și " RADULESCU ANGHEL" din legătura lt.maj. POPOVICI GRIGORE, au posibilități informative pe lîngă obiectivul nostru EVU EUGEN, din Deva.

1). Prin informatorul " CAZAN COSTEL " scontăm să clarificăm următoarele :

- Relațiile existente între obiectivul nostru EVU EUGEN și elementele dușmănoase din cadrul Cenaclului literar " FLACARA " din Hunedoara.-
- In ce constau relațiile dintre EVU EUGEN și MARIS TIBERIU din Cluj, despre care informatorul a mai furnizat material.-
- Dacă cunoaște cu ce scrieri se ocupă în prezent EVU EUGEN și unde intenționează să le publice.-
- Alte probleme ce interesează organele de securitate ca relații cu cetățeni străini etc.-

2). Prin informatorul "RADULESCU ANGHEL " ne-am propus să clarificăm următoarele :

- Relațiile dintre EVU EUGEN, BALSAN NICOLAE, MARTINOVICI, MARIS TIBERIU și alți membrii ai Cenaclului " FLACARA " din Hunedoara, care au așe zise idei "moderniste".
- Cum este apreciată comportarea lor de restul membrilor Cenaclului și ce poziție au luat față de aceștia.-
- Ce conținut au materialele prezentate de ei în cenaclu etc.-

..//..

Fila nr.53

Şi colegii de Cenaclu literar turnau vârtos, dar nu în pahare…

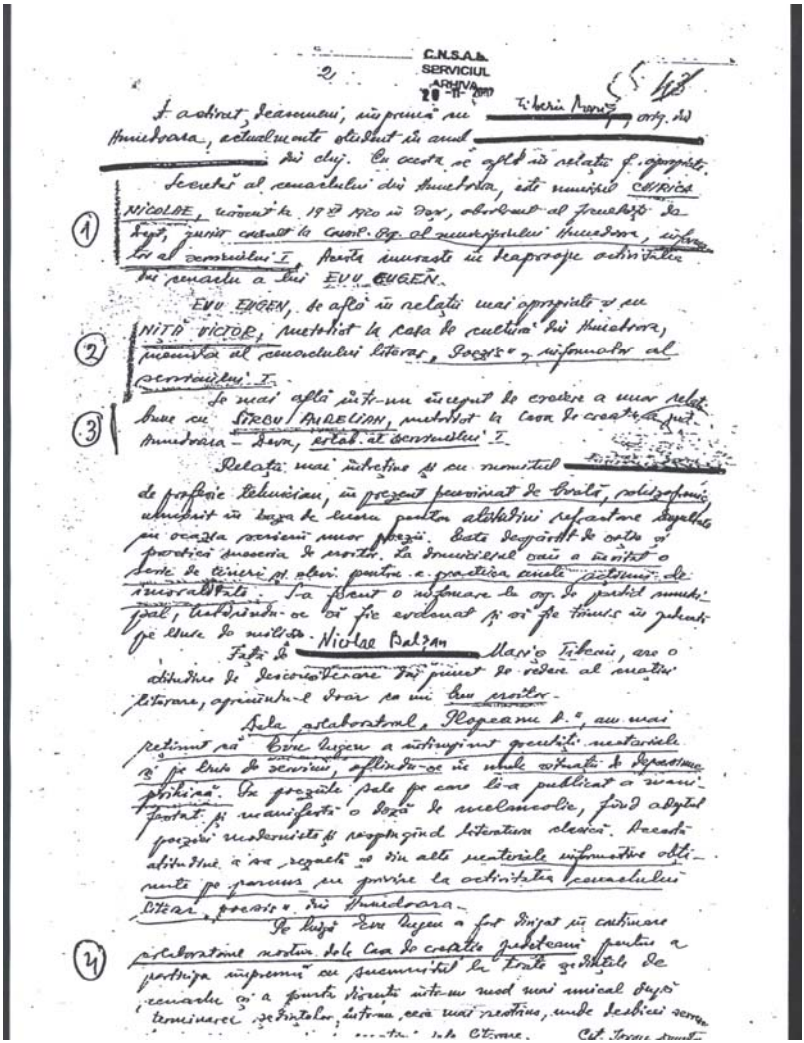

Fila nr.54
Încă o mostră din cele 460 pagini ale dosarului

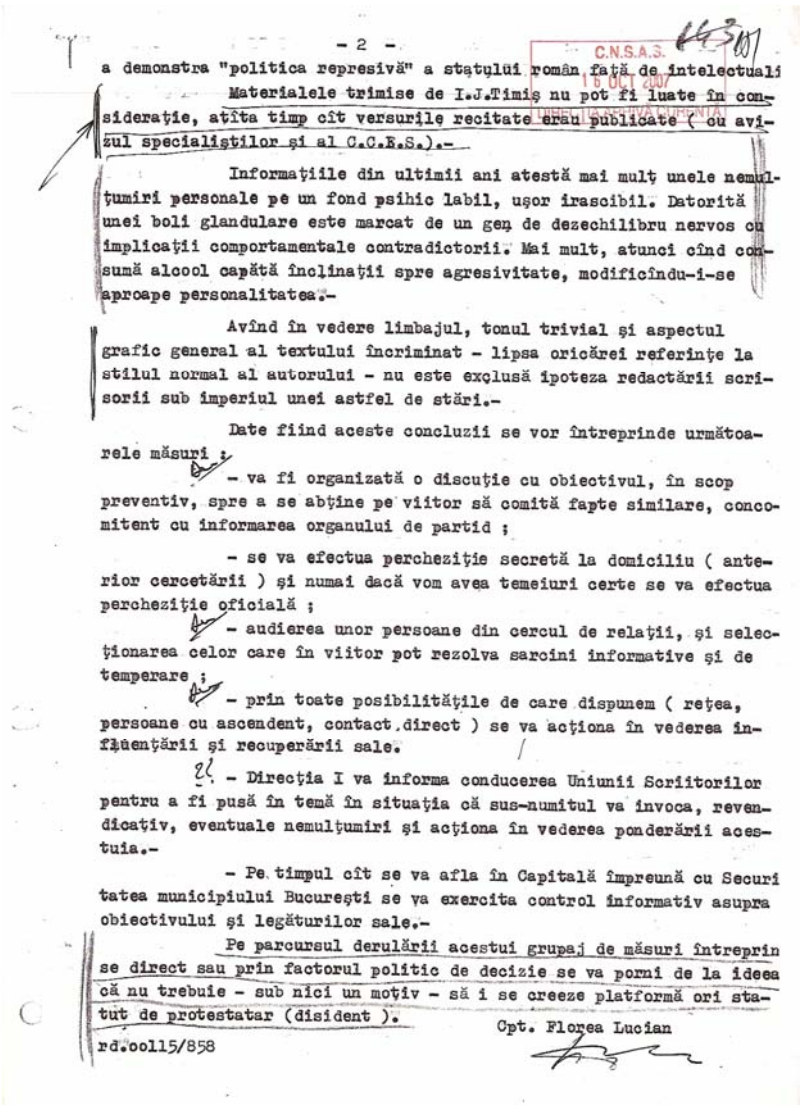

- 2 -

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECȚIA ARHIVA DOCUMENTARĂ

a demonstra "politica represivă" a statului român față de intelectuali

Materialele trimise de I.J.Timiș nu pot fi luate în consideraţie, atîta timp cît versurile recitate erau publicate (cu avizul specialiștilor și al C.C.E.S.).-

Informaţiile din ultimii ani atestă mai mult unele nemulţumiri personale pe un fond psihic labil, uşor irascibil. Datorită unei boli glandulare este marcat de un gen de dezechilibru nervos cu implicaţii comportamentale contradictorii. Mai mult, atunci cînd consumă alcool capătă înclinaţii spre agresivitate, modificîndu-i-se aproape personalitatea.-

Avînd în vedere limbajul, tonul trivial şi aspectul grafic general al textului încriminat - lipsa oricărei referinţe la stilul normal al autorului - nu este exclusă ipoteza redactării scrisorii sub imperiul unei astfel de stări.-

Date fiind aceste concluzii se vor întreprinde următoarele măsuri :

- va fi organizată o discuţie cu obiectivul, în scop preventiv, spre a se abţine pe viitor să comită fapte similare, concomitent cu informarea organului de partid ;

- se va efectua percheziţie secretă la domiciliu (anterior cercetării) şi numai dacă vom avea temeiuri certe se va efectua percheziţie oficială ;

- audierea unor persoane din cercul de relaţii, şi selecţionarea celor care în viitor pot rezolva sarcini informative şi de temperare ;

- prin toate posibilităţile de care dispunem (reţea, persoane cu ascendent, contact direct) se va acţiona în vederea influenţării şi recuperării sale.

- Direcţia I va informa conducerea Uniunii Scriitorilor pentru a fi pusă în temă în situaţia că sus-numitul va invoca, revendicativ, eventuale nemulţumiri şi acţiona în vederea ponderării acestuia.-

- Pe timpul cît se va afla în Capitală împreună cu Securitatea municipiului Bucureşti se va exercita controlul informativ asupra obiectivului şi legăturilor sale.-

Pe parcursul derulării acestui grupaj de măsuri întreprinse direct sau prin factorul politic de decizie se va porni de la ideea că nu trebuie - sub nici un motiv - să i se creeze platformă ori statut de protestatar (disident).

Cpt. Florea Lucian

rd.ooll5/858

Fila nr.55
Probe grafologice pentru soția EVU Maria, muncitor la Fabrica de încălțăminte Corvin din Hunedoara

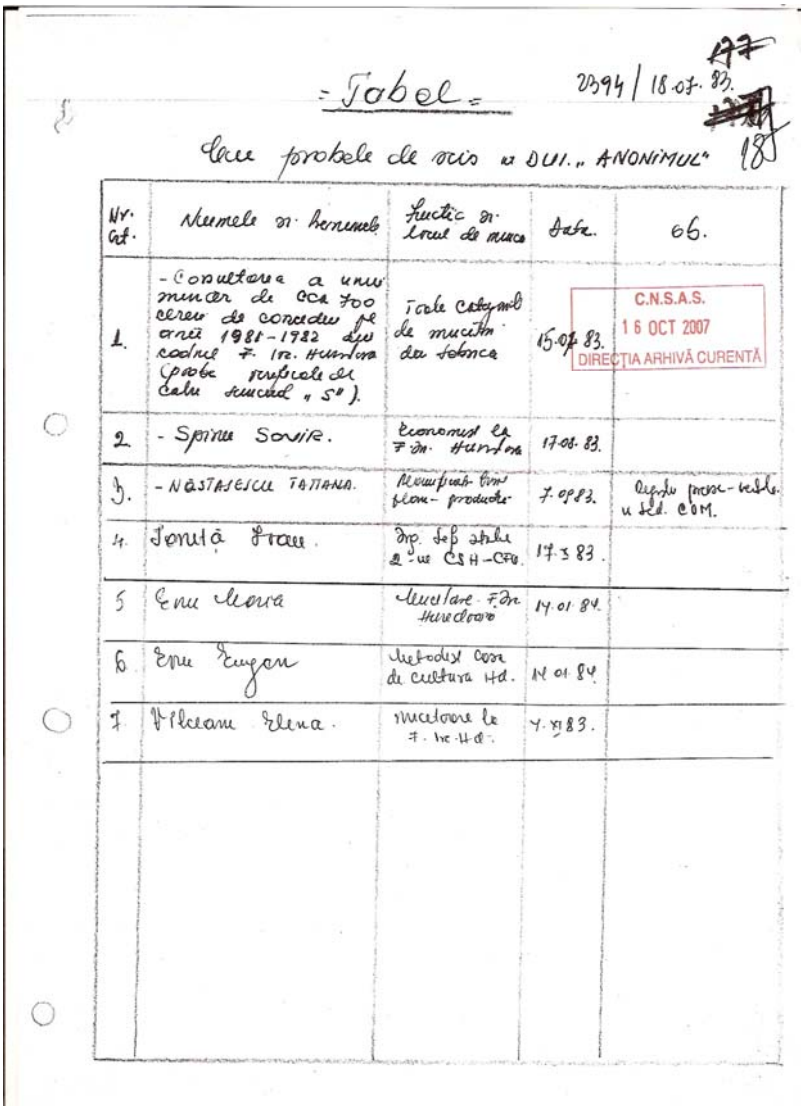

- Tabel -

2394 / 18.07.83.

Lucr. probele de scris ale DUI. „ANONIMUL"

Nr. Crt.	Numele și prenumele	Funcția și locul de muncă	Data	66.
1.	- Consultarea a unui număr de cca 700 cereri de concedii pe anii 1981-1782 din cadrul F. Înc. Hunedoara (probe purtând în calu numărul „5").	Tabel cuprinzând date de muncitori din fabrică	15.07.83.	C.N.S.A.S. 16 OCT 2007 DIRECȚIA ARHIVĂ CURENTĂ
2	- Spînu Sevin.	Economist la F. Înc. Hunedoara	17.08.83.	
3.	- NĂSTASESCU TATIANA.	Merceolog în cadrul com. producție	7.09.83.	Depus prob. scrise la Sect. COM.
4.	Ionuță Traian.	Șef stație 2 la CSH-CFR.	17.X.83.	
5	Ene Elena	Muncitoare F. Înc. Hunedoara	14.01.84.	
6	Ene Eugen	Metodist casa de cultura Hd.	14.01.84.	
7	Vîlcanu Elena.	Muncitoare la F. Înc. Hd.	4.XI.83.	

Fila nr.56
Mr. Sălişteanu primeşte Nota informativă a lui Aurelian Sârbu

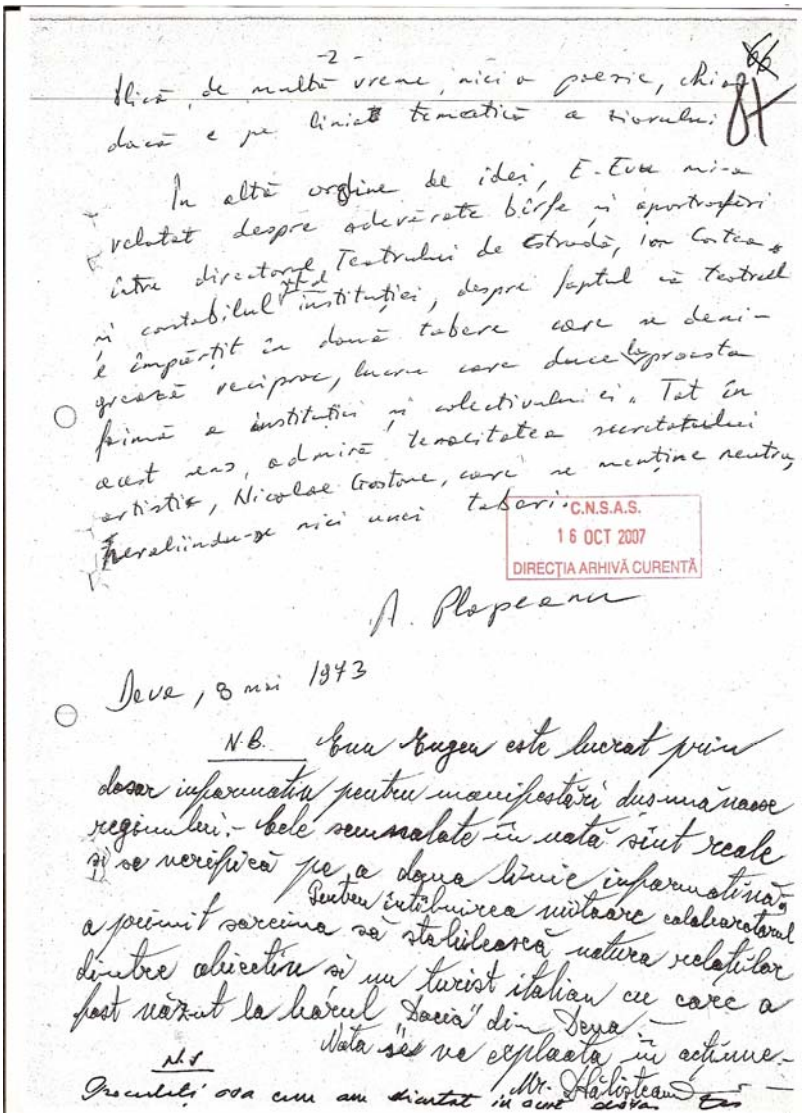

-2-

Ilică, de multă vreme, nici o poezie, chiar
dacă e pe linia tematică a timpului.

În altă ordine de idei, T. Eva mi-a
relatat despre adevăratele bârfe şi aportofări
către directorul Teatrului de Estradă, Ion Cotica şi
şi contabilul şef al instituţiei, despre faptul că teatrul
e împărţit în două tabere care se denigrează reciproc, lucru care duce la proasta
faimă a instituţiei şi colectivului ei. Tot în
acest sens, admirabila tenacitate a secretarului
artistic, Nicolae Crestone, care se menţine neutru,
neparticipând nici unei tabere.

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECŢIA ARHIVĂ CURENTĂ

A. Plopeanu

Deva, 8 mai 1973

N.B. Bun Eugen este lucrat prin
dosar informativ pentru manifestări dus-mănoase
regimului. Cele semnalate în nota sînt reale
şi se verifică pe a doua linie informativă.
Pentru întărirea măsurii colaboratorul
a primit sarcina să stabilească natura relaţiilor
dintre cetăţean şi un turist italian cu care a
fost văzut la barul "Dacia" din Deva.
Nota sa va explicata în scurt.

N.B.
Procesului ora cum am discutat în acest sens.

Mr. Sălişteanu

Fila nr.57
Solicitare către Direcţia VI-a Bucureşti de culegere date despre Eugen Evu, cu măsură specială de confiscare a corespondenţei pe parcursul anului 1973

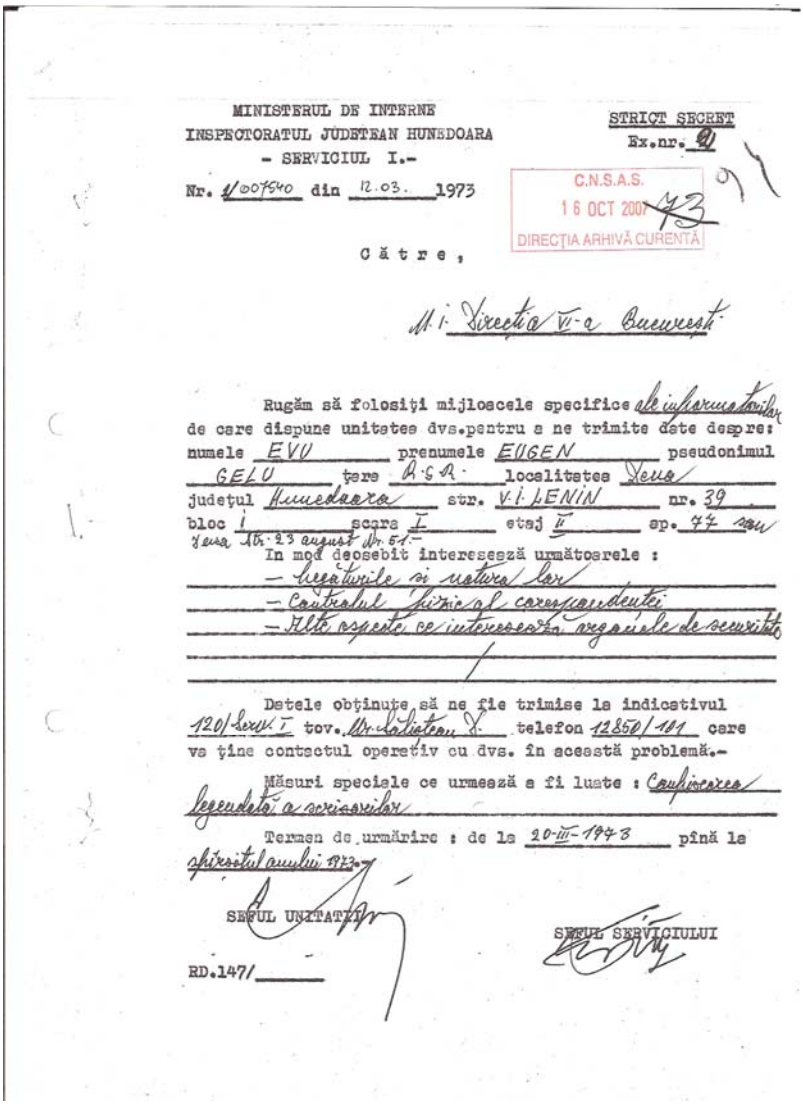

MINISTERUL DE INTERNE
INSPECTORATUL JUDETEAN HUNEDOARA
- SERVICIUL I.-

STRICT SECRET
Ex.nr. 2

Nr. 1/007540 din 12.03. 1973

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECŢIA ARHIVĂ CURENTĂ

C ă t r e ,

M.I. Direcţia VI-a Bucureşti

Rugăm să folosiţi mijloacele specifice de informaţii de care dispune unitatea dvs.pentru a ne trimite date despre: numele EVU prenumele EUGEN pseudonimul GELU ţara R.S.R. localitatea Deva judeţul Hunedoara str. V.I. LENIN nr. 39 bloc I scara I etaj II ap. 47 sau Deva str. 23 august Nr. 51.-

In mod deosebit interesează următoarele :
- legăturile si natura lor
- Continutul fizic al corespondenţei
- Alte aspecte ce intereseaza organele de securitate

Datele obţinute să ne fie trimise la indicativul 120/Serv. I tov. Mr. Soltesteau S. telefon 12850/101 care va ţine contactul operativ cu dvs. în această problemă.-

Măsuri speciale ce urmează a fi luate : Confiscarea legendelor a corespondenţei

Termen de urmărire : de la 20-III-1973 până la sfîrşitul anului 1973.-

SEFUL UNITATII

SEFUL SERVICIULUI

RD.147/

Fila nr.58
Convieţuiri în dosarele Securităţii

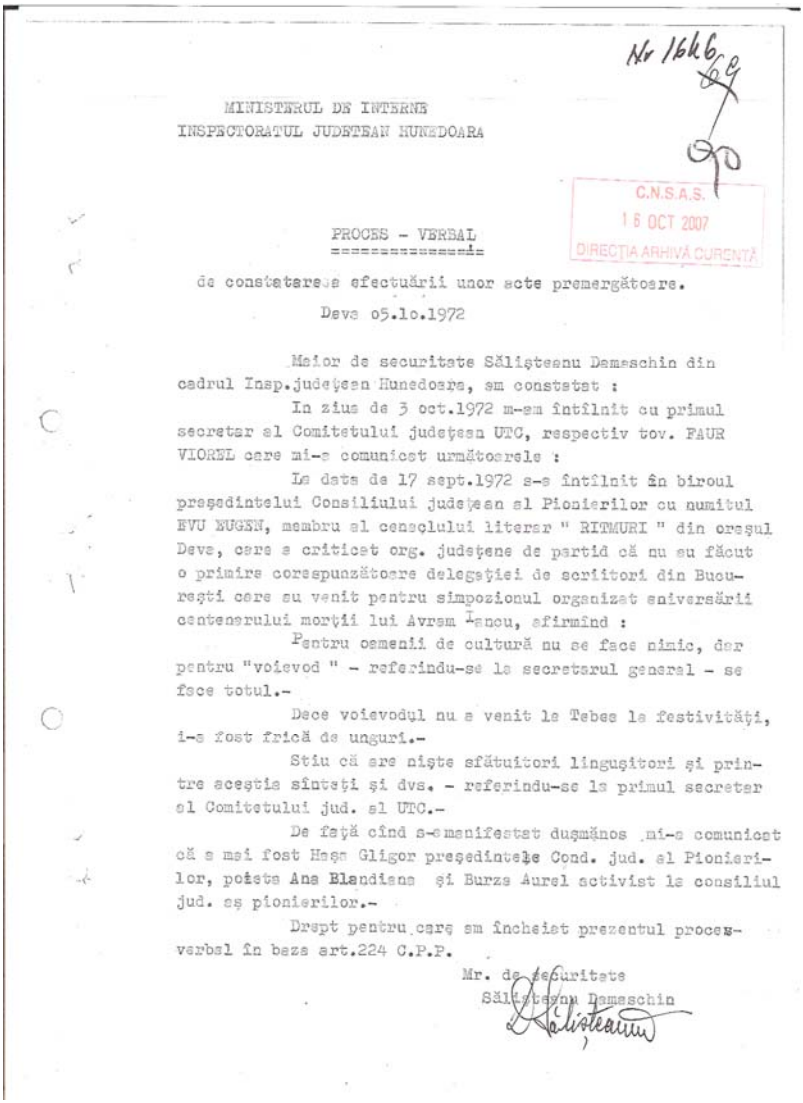

Nr 1646

MINISTERUL DE INTERNE
INSPECTORATUL JUDEŢEAN HUNEDOARA

C.N.S.A.S.
16 OCT 2007
DIRECŢIA ARHIVĂ CURENTĂ

PROCES - VERBAL

de constatarea efectuării unor acte premergătoare.

Deva 05.10.1972

Maior de securitate Săliştean Damaschin din cadrul Insp.judeţean Hunedoara, am constatat :

In ziua de 3 oct.1972 m-am întîlnit cu primul secretar al Comitetului judeţean UTC, respectiv tov. FAUR VIOREL care mi-a comunicat următoarele :

La data de 17 sept.1972 s-a întîlnit în biroul preşedintelui Consiliului judeţean al Pionierilor cu numitul EVU EUGEN, membru al cenaclului literar " RITMURI " din oraşul Deva, care a criticat org. judeţene de partid că nu au făcut o primire corespunzătoare delegaţiei de scriitori din Bucureşti care au venit pentru simpozionul organizat aniversării centenarului morţii lui Avram Iancu, afirmînd :

Pentru oamenii de cultură nu se face nimic, dar pentru "voievod " - referindu-se la secretarul general - se face totul.-

Dacă voievodul nu a venit la Tebea la festivităţi, i-a fost frică de unguri.-

Stiu că are nişte sfătuitori linguşitori şi printre aceştia sînteţi şi dvs. - referindu-se la primul secretar al Comitetului jud. al UTC.-

De faţă cînd s-a manifestat duşmănos mi-a comunicat că a mai fost Hasa Gligor preşedintele Cond. jud. al Pionierilor, poreta Ana Blandiana şi Burza Aurel activist la consiliul jud. al pionierilor.-

Drept pentru care am încheiat prezentul proces-verbal în baza art.224 C.P.P.

Mr. de securitate
Săliştean Damaschin

- Ajungă-i zilei răutatea ei ?!

Un straniu-n toamnă dor de toţi ai mei
Nedesluşit, al sinelui de sine,
Septembrie natal când anii răi
Cu tropotiri şi plânsete de miei
Îi inversară Timpul Fost, ce vine…
Interiorul munte-n sus la zei
Geloşi, Entelehia sacră-n vamă
Orânduit-au. Sub genunchii mei
Nadir şi zare-au strâns, şi buni, şi grei,
Trecutul nu-i, prezentul nu mai cheamă

De parcă au mai fost şi vor să fie
Zăpezi şi cerul înstelat-n amiază
Lumina lumii zilelor stă trează
Catapeteasmă să o sfâşie o rază
Nu-mi faceţi sarcofag din poezie
Mai mult avem nevoie de-a iubi
Decât de-a fi iubiţi în astă lume
Necum adio vouă, fraţi anume
Şi prieteni vrăjmăşiţi pe-un bruş de nume
Nimic de împărţit doar a iubi

Sub stele–n miazănoapte cânt, ehei !
Dor subţiat şi beat de frumuseţe
Din cărţile de daruri dau bineţe
Celor ce vin şi fi-vor să dezveţe
Bine de Rău, iar suferinţi răzleţe
Să-i vindece de-o moarte şi pe ei …
Purtaţi de Noima Celuilalt Eon
Plângând ne naştem, ci râzând murim
Fiinţa ştie, rareori vreun Zvon
Străluce-n vis. Crezând, aflăm ce ştim
Zburaţi sub crucea lui Septentryon

Iertându-ne pe înşine ca semeni
Departelui de-aproape, iarăşi gemeni,
Dimensiuni să trecem fără vrere
Cum inima pulsând măsura-i cere
Nu carnea, ci lumina sfintei sfere
Dumnezeind splendoarea din femei.
Semiotica celestelor scântei
Îşi va muri chiar moartea-n partea vie
Să iar renască, epopee vie…
Pe noi să ne iertăm şi dragii mei
Ajungă-i zilei răutatea ei.
Odinioară, adineauri, toate
Vor fi din nou şi noi vom fi
-în Durate.

Eugen Evu 1991

Eugen EVU
văzut de Radu Roşian

SUMAR

Partea I – TURNIŞORUL ---------- 5

Eugen EVU ---------- 7
MARIA Teresa LIUZZO – *Italia* ---------- 12
Dumitru HURUBĂ ---------- 16
Antonia ILIESCU ---------- 19
Victor baron COROIANU – *USA* ---------- 23
Cristian NEGUREANU ---------- 28
Andrei ZANCA – *Germania* ---------- 29
Marilena Rodica CHIREȚU şi Eugen EVU ---------- 36
Valeriu BÂRGĂU ---------- 42
Mircea DINESCU şi Eugen EVU ---------- 46
Eugen EVU – palmares ---------- 54
Raffaele d' ORAZI – *Italia* ---------- 55
Sigismund DUMA ---------- 58
Ştefan NEMECSEK ---------- 60
Constantin STANCU ---------- 62
Adrian PĂUNESCU ---------- 64
Eugen EVU ---------- 65
Gligor HAŞA ---------- 68
Eugen EVU ---------- 69
Marilena Rodica CHIREȚU ---------- 83
Elisabeta BOGĂȚAN ---------- 85
Erika ERDOS ---------- 88
Eugen EVU ---------- 91
Fleur ADCOCK – *U.K.* ---------- 95
Eugen EVU ---------- 98
Ioana GEIER – *Germania* ---------- 107
Nada POMPER - *Croaţia*---------- 109
Ion CHICHERE ---------- 110
Ina CONSTANTINESCU ---------- 116
Lucian GRUIA ---------- 117

Mihai AFILOM ---------- 119
Ana Maria NEAG ---------- 122
As.C.U.S. Provincia Corvina – mesager european ---------- 123
Ruxandra CESEREANU ---------- 125
Giovanni FORMAGGIO şi Enza CONTI – *Italia* ---------- 127
Ioana Cassiana BOLBA ---------- 133
Adrian BOTEZ ---------- 135
Linda BASTIDE – *Franța* ---------- 138
Vasile IANCU ---------- 140
Eugen EVU ---------- 143
Ion URDA ---------- 145
Ioan Radu IGNA ---------- 152
Teresia BOLCHIŞ TĂTARU – *Germania* ---------- 157
Eugen EVU ---------- 162
Teresia BOLCHIŞ TĂTARU (2) – *Germania* ---------- 163
Autografe promotion ---------- 166
Eugen EVU ---------- 167
Magdalena CONSTANTINESCU SCHLESAK – *Germania* -- 169
Dieter SCHLESAK – *Italia* ---------- 170
Michael SCHLESAK – *Germania* ---------- 172
Constantin STANCU (2) ---------- 174
Santiago MONTOBBIO – *Spania* ---------- 180
Eugen EVU ---------- 183
George ROCA – *Australia* ---------- 186
Olga ŞTEFAN ---------- 189
Eugen EVU ---------- 195
Lucian HETCO – *Germania* ---------- 199
Dan CONSTANTINESCU NICOARĂ ---------- 201
Denise RILEY – *U.K.* ---------- 206
Ioan EVU ---------- 212
Eugen EVU ---------- 220
Lori CRISTEA ---------- 221
Traian Dinorel STĂNCIULESCU ---------- 222
Romulus Vasile IOAN ---------- 224
Eugen EVU ---------- 226
Elena Daniela RUJOIU SGONDEA ---------- 227
Eugen EVU ---------- 229
Raluca Elena WEBER ---------- 232
Dr. Lidia DOBREI şi Oana BIMBIRICĂ ---------- 234
Adrian BOTEZ (2) ---------- 237
Dumitru HURUBĂ (2) ---------- 240
Marilena Rodica CHIREȚU (3) ---------- 242

Accad. Angelo MANITTA – *Italia* ---------- 245
Adrian BOTEZ – Eugen EVU (interviu) ---------- 249
Eugen EVU ---------- 266
Maria Diana POPESCU – Eugen EVU (dialog) ---------- 267
Horia BĂDESCU ---------- 282
Ion SCOROBETE ---------- 283
Lucian GRUIA (2) ---------- 286
Emil ALBIŞOR ---------- 289
Mircea TARCEA ---------- 294
Eugen EVU ---------- 297
Martin SZEGEDI – Germania ---------- 299
Ada IONESCU ---------- 300
Nicolae SZEKELY ---------- 304
Cinci pictori hunedoreni ---------- 311
Ion URDA (2) ---------- 312

Partea a II-a – MÂNCĂTORUL DE FURNICI ---------- 313

Agonismul/ O proclamație globalizabilă ---------- 315
Memorialul icnelilor et frustrării ---------- 321
Codul lui Adam şi Coada lui Satan ---------- 323
O tăcere asurzitoare ---------- 328
Ce-a fost aia… FORUM 22 ? ---------- 332
Tele – vedenii şi tele – viziuni ---------- 338
Dezvăluiri în premieră mondială ---------- 341
Codu' lu' DAVÂNCĂ ---------- 344
Monolog Oros-Orwellian cu inserţii romgleze ---------- 346
Hai cu halba, hai cu jalba ---------- 348
Dicționare ---------- 349
Altă jalbă multilingă ---------- 350
Răvaş pe făraş la nimurici… ---------- 352
Arca lu' Nobelea ---------- 353
Epistolă către Praştiarhia Morfodoxă ---------- 357
De la comunism la consumism ---------- 359
În capu' trebii… ---------- 362
Europirina pentru Comonwealth ---------- 365
Despre noi, scriitorii… ---------- 368
Nobelismul… şi Bookfestul ---------- 370
Noi vrem țărani, de George Pământ ---------- 372
Limba întunericului ---------- 375
Peruci şi aureole de sfinți ai boborului ---------- 381
Nu strâmtă-n găoace… ---------- 384

Burtologie haşşemitică ---------- 387
Lustrație et frustrație ---------- 391
Plugushor de cartier ---------- 394
Punguța cu doi Roni ---------- 395
Hapcciu, new year! ---------- 397
Nina CASSIAN în căutarea orgasmului pierdut ---------- 401
Stâng la replică ---------- 403
Money – manii ---------- 404

Partea a III-a – AJUNGĂ-I ZILEI RĂUTATEA EI?! -- 405

Dosarul „CLAUNUL” ---------- 407
Mostre din dosarele de urmărire
informativă ale lui Eugen EVU ---------- 415
Ajungă-i zilei răutatea ei ?! ---------- 473

SUMAR ---------- 475

În atenția librarilor şi difuzorilor de carte:
Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
RO 44RNCB 5101.0000.0171.0001
BCR Unirea Bucureşti

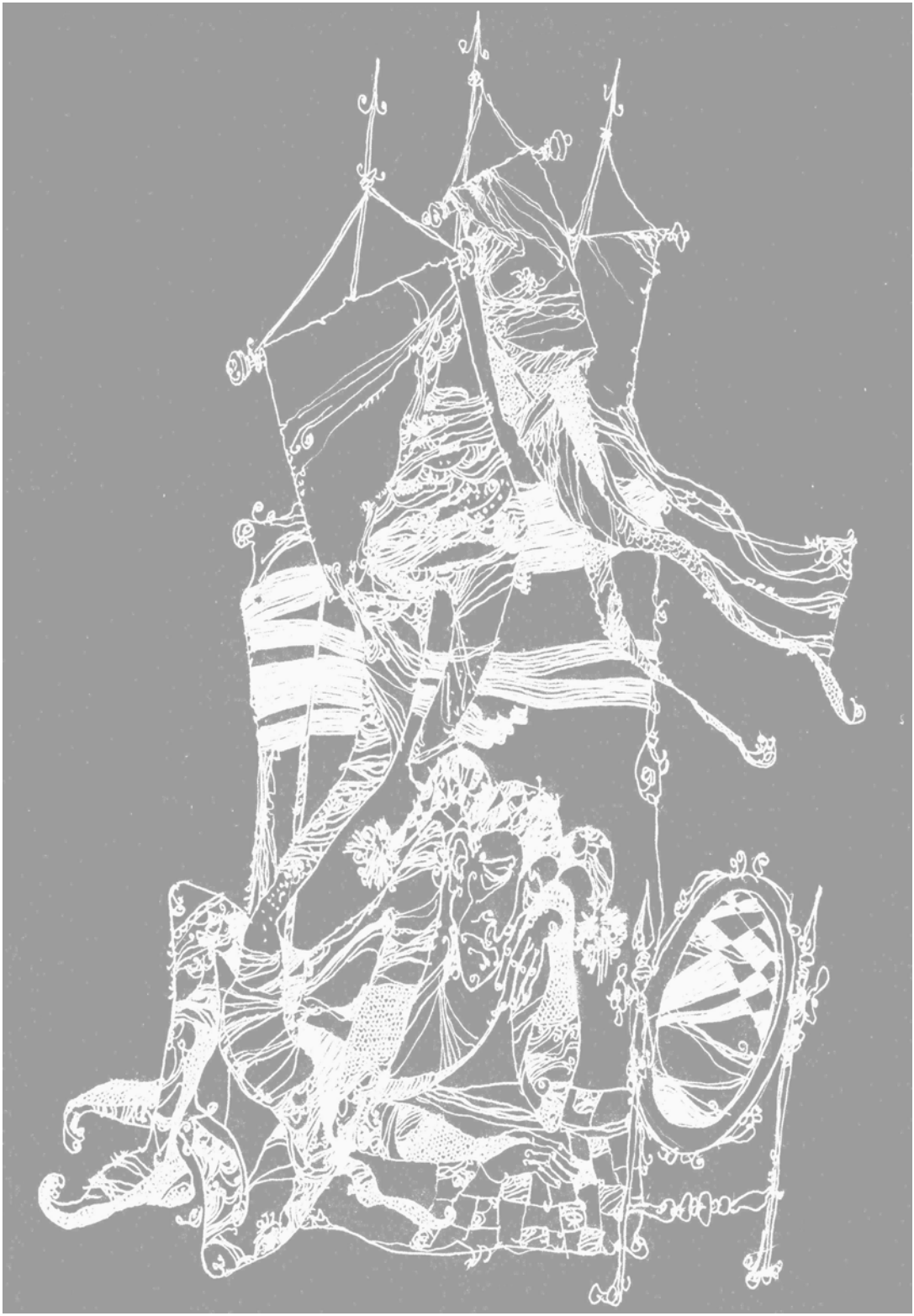

Această carte apare cu sprijin financiar nerambursabil şi de la Consiliul Local al municipiului Hunedoara, pe baza unui proiect cultural din 2008 depus de autor.

Apariția cărții a fost posibilă şi prin generozitatea următorilor sponsori, cărora autorul le mulțumeşte şi pe această cale:

1. Cosmin **BODREAN** – administrator
   al Cimitirului Privat „Sf. Gheorghe" Hunedoara
2. Dr. Victor Baron de **COROIANU**
3. S.C. **POEMA** s.r.l. Orăştie
4. Janin **ANTONESCU**
5. jr. Gabriela **BAIEŞAN** – Notar public
6. dr.ing **Gh.POPOIU** – S.C.PROIECT SISTEM s.r.l
7. Silvia **GHENEA** – SC FERM EXPERT CONTABIL s.r.l.
8. Simona Amada **SPIRIDON** – expert contabil
9. senator Viorel **ARION**

şi **Marelui Anonim**

Carte apărută în colecția:

Tiparul executat la
SC TIMUX TIPO PROD SRL
HUNEDOARA